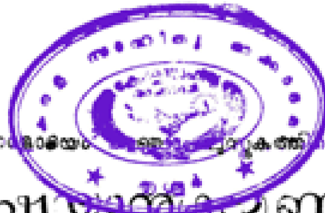
മംഗളോദയം

൧൦൮൮ വൃശ്ചികം

പുസ്തകം ൫	വൃശ്ചികമാസം	ലക്കം ൧

മംഗളം

'മംഗളോദയം' ... പുസ്തകത്തിന്റെ

വിഷയാനുക്രമണിക

(അകാരാദി)

1. ആര്യന്മാരും പൌരാണികകാലവും 46
   ചിറയിൻകീഴ് പി. ഗോവിന്ദപിള്ള

2. അംബാസ്വവാചകം 120
   പി. കെ. കേശവപിള്ള ശാസ്ത്രി

3. ഇക്കാലങ്ങളിലെ വ്യവസായരീതി .. 216
   മഞ്ജിമ സി. കെ.

4. എട്ടേച്ചുന്നക്കാരന്റെ പരാക്രമങ്ങൾ 114, 187, 226, 273
   എം. ആർ. കെ. സി.

5. ഒരു മഹാച്ചരമം 71
   കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ

6. ഒരു അസാധാരണചരിത്രം ... 346
   ചേലപ്പറമ്പ നാരായണനമ്പി

7. കപിലനാഥൻ അഥവാ കൃതഘ്നന്മാരുടെ ഫലം ... 9
   വി. ഗോപാലമേനോൻ

8. കന്നുകാലിസംരക്ഷണസംഘം ... 189

9. കല്ക്കിപുരാണം 218
   അപ്പൻതമ്പുരാൻ

10. കീചകന്റെ പുനർജ്ജന്മം 76
    ചെറുശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻനമ്പൂരി

11. കടിപ്പക 49
    എം. ആർ. കെ. സി.

12. കൈത്തൊഴിൽപ്രശ്നം ... 290
    കോയഞ്ചേരി കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ

13. കൈലാസയാത്രാപ്രബന്ധം 231, 268, 326, 344

14. കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം ... 205

15. കൊച്ചിയിലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളും ജാതികളും 297, 383

16. ചന്ദ്രസംബോധനം 4
    [illegible]

17. ചിത്രശ്ലോകകാവ്യകം ... 27

18. മുടിയെ സംബന്ധിച്ച ചില ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ 36,
ശാസ്ത്രാചാര്യർ

19. ജീവിതരഹസ്യം ...
വടക്കേപ്പാട്ട് നാരായണൻനായർ

20. ഞങ്ങളുടെ വായനശാല ... 25, 5

21. ടിപ്പുസുൽത്താനും [illegible] 105, 130,
മൂർക്കോത്തുകുമാരൻ

22. താമര[illegible] ... 283, 3
കെ. ആർ. കെ. ബി. എ. ബി. എൽ.

23. തിരുപ്പാപ്പാട് 2
[illegible]

24. തിരുവോണം 29
[illegible]

25. ദ്രൗപദീസ്വയംവരം 19, 33, 69, 112, 145, 20

26. നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിവാഹം 11

27. നമ്മുടെ ഭാഷ ... 33
സാമാജികൻ

28. നോവൽ 1
മൂർക്കോത്തുകുമാരൻ

29. പാലിഭാഷ 1
കെ. വി. എം.

30. പികസന്ദേശം 123, 231, 297, 333, 36
കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആർ. [illegible]

31. പുസ്തകവായന 93, 11
[illegible]

32. [illegible] 5

33. [illegible] 134, 20
[illegible]

34. പ്രകൃതിതത്വസാരം 234, 21
പി. കുഞ്ഞുപിള്ള ബി. എ.

35. പ്രസ്താവന 1

36. പ്രിയംവദയും അനസൂയയും 15.
കെ. വി. എം.

37. ബാലകൃഷ്ണന്റെ പിറന്നാൾ 16.
പി. ആർ. നാരായണയ്യർ

38. [illegible] 268, 17.
സി. [illegible]

മലയാളത്തിലെ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ — 161
കെ. എം.

മലയാളഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണം — 193

മലയാളഭാഷാപോഷണം — 245, 269

മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരി — 265
എൻ. പി.

ഭാവാത്മകകവിത — 61
അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ

യാഗീശപരശാപവും അതിന്റെ ഫലവും — 248
എം. ആർ. കെ. സി.

വസൂരി കീറിവെയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ചില ദോഷങ്ങൾ — 44
ടി. പി. ആർ. മേനോൻ

വള്ളോർക്കവിത — 362
കെ. പി. കറുപ്പൻ

വായനാശീലവും അതിന്റെ ആവശ്യകതയും — 257
കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്

വിദ്യാഭ്യാസം — 266
കെ. വി. എസ്സ്.

വിഷുവും പുതുവത്സരവും — 252
സി. കെ.

വ്യായാമവും അതിന്റെ ഫലങ്ങളും — 327, 357
കോയത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ

ശരീരസുഖം — 147, 220
കോയത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ

ശാസ്ത്രീയതത്വങ്ങൾ — 258
സി. കെ.

സജ്ജനസഭ. — 359
തോട്ടങ്ങളു പരമേശ്വരമേനോൻ

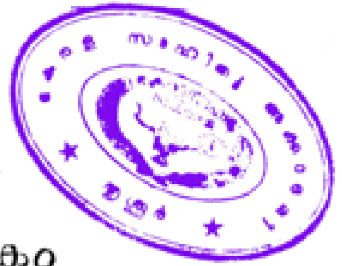
സാഹിത്യസമാജം — 155

സൌന്ദര്യബോധം — 85
കെ. വി. എം.

സംസ്കൃതഭാഷയും പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരും — 2
[illegible]

സംസ്കൃതഗ്രന്ഥസമ്പാദനം — 90
[illegible]

സ്ത്രീകളുടെ അവകാശങ്ങളും ബാദ്ധ്യതകളും — 97
ടി. സി. കല്യാണിയമ്മ

മംഗളോദയം
൧൦൮൮ വൃശ്ചികം

പുസ്തകം ൫	വൃശ്ചികമാസം	ലക്കം ൧

മംഗളം

പൊൽപ്പൂവിൽപ്പെട്ടൊന്നല്ലോ മരുതുകളിലേൽപ്പെട്ട സാരം ചുരപ്പൂ-
ന്തൊപ്പാളപ്പോളുണർപ്പോർവലയിണയിലണപ്പൂത്ത ചിൽപ്രേമതാനം
കെല്പേറും മൈത്രീമല്പാദയപരമനിമേഷാംബുവാമോ ത്രിലോകീ-
ശില്പാകല്പം വികല്പം തമയിതമാരേ! പാതമാം ഭാരതം.

പ്രസ്താവന.

വൃശ്ചികമാസത്തിലാണല്ലോ 'മംഗളോദയ' മാസികയുടെ ജന്മനക്ഷത്രം. ചാർച്ചക്കാരെയും വേണ്ടുകാരെയും സൽക്കരിക്കേണ്ടതായുള്ള ഈ ദിവസം പാഴാക്കിക്കളയുന്നത്, ഈ പത്രകാര്യാലയത്തിലെ കൈകാര്യകർത്താവിന്റെ മാനത്തിന്നും മര്യാദയ്ക്കും യോജിച്ച ഒരു പ്രവൃത്തിയാകയില്ലെന്ന ഞങ്ങൾക്ക് നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എങ്കിലും, കൊച്ചിവലിയതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിസത്രത്തിന്ന മംഗളോദയക്കാരും വട്ടംകൂട്ടിവരുന്നതിനാൽ തല്ക്കാലം ഒരു പ്രാതൽമാത്രംകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ പത്രബന്ധുക്കളാരും പരിഭവിക്കയില്ലെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നതിന്ന വിരോധമൊന്നും കാണുന്നില്ല.

ഞങ്ങളുടെ മാസികക്കു ചെറുപ്പകാലം വിട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, കളിവിട്ടുള്ള കാലമായി എന്നാണു തോന്നുന്നത്. അതിനെ എടുത്തു ലാളിക്കുന്നവരിൽ അവസ്ഥാഭേദംകൊണ്ടും പ്രകൃതിഭേദംകൊണ്ടും നല്ലതുപോലെ

കൊടുക്കുന്നവരും ചീത്ത പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നവരും, അതിനെ പരിപാലിക്കുന്നവരിൽ വേണ്ടതുകൊടുക്കുന്നവരും കൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുക്കാത്തവരും ധാരാളം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു സാധാരണ നാട്ടുനടപ്പിനു വിരോധമല്ലെങ്കിലും, ദോഷങ്ങളുടെ ബാധ കഴിയുന്നതും കൂടാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം അകൈതവമായി അതിനെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്വീകരിക്കുന്നവരിൽനിന്നു് ഒരു കാലത്തും ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നതല്ല. ഈ ഒരു ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുന്നതു സുഖസാദ്ധ്യമാവണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയാണ് ഞങ്ങൾ അതിനെ ഒരു യോഗത്തിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. യോഗംകൊണ്ടുള്ള ഫലങ്ങളെയാണ് അതിന്റെ ഭാവിശ്രേയസ്സിന് അവലംബമായിട്ടുള്ളതും. ഉദ്യസംസർഗ്ഗം അത് ...ാരികലും ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നും, ഉള്...ന ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും, നല്ലതിനെ. ഉപാദിക്കണമെന്നും, ദുശാന്തി മേലാൽ കൂടാതെ കഴിക്കണമെന്നും, ആയതിലേയ്ക്കു താമസിയാതെ ഒരു സാഹിത്യയോഗം കൂടണമെന്നും, വരുവാൻപോകുന്ന ഷഷ്ടിപൂർത്തിലക്കം പോലെ വിശേഷവിധിയായ ഏതെങ്കിലും മരപ്പാട് കൊല്ലംതോറും വേണമെന്നും ആകുന്നു ഈ യോഗത്തിലെ നിബന്ധനകൾ. വരുന്നതു വരാതെകഴിക്കുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും 'വരുന്നതുവരട്ടെ' എന്നു വിചാരിച്ച് കാര്യംവിട്ടു കളിക്കുവാൻ യോഗക്കാരും, കളികണ്ടുരസിക്കുവാൻ ശേഷമുള്ളവരും മേലാൽ ഒരുക്കമുള്ളവരല്ല.

"ഉലകാം നെടുപോക്കത്തിലെക്ക–
നിലയാം ജീവിതകാലമായതിങ്കൽ
അടയും ജനഘോഷങ്ങളാകൊലാ, പർ–
പടയാളിപ്പടി പോരടിച്ചു നില്ക്ക."

സംസ്കൃതഭാഷയും

പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരും.

ഈ തലവാചകത്തോടുകൂടി ഒരു ലേഖനം 'മംഗളോദയ'ത്തിന്റെ നാലാംപുസ്തകത്തിലെ ഒരു ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിൽ പറഞ്ഞ സംഗതികളുടെ അവശേഷമായി ഏതാനും വിഷയങ്ങൾകൂടി എഴുതേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പറഞ്ഞുനിർത്തിയിട്ടുള്ളത് വിൽസന്റെ കാലംവരെയാണ്. "വിൽസന്റെ" കൃതികളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു "മുദ്രാരാക്ഷസ"മെന്ന സംസ്കൃതനാടകത്തിന്റെ തർജ്ജമയാകുന്നു. ഇതുപോലെ "മാലതീമാധവം"–"വിക്രമോർവ്വശീയം" എന്ന പ്ര

സിദ്ധനാടകങ്ങളുംകൂടി ലളിതമായും അർത്ഥപൂർണ്ണമായും ഉള്ള ഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. "വിൽസന്റെ" മരണകാലത്തോടുകൂടി സംസ്കൃതഭാഷാപരിജ്ഞാനത്തിന്റെ രണ്ടാംദശയാരംഭിച്ചുവെന്നു പറയാം. കാളിദാസപ്രഭൃതികളുടെ ജനനകാലത്തു തുടങ്ങിയ ആദ്യത്തെ ദശ ഭവഭൂതിയുടെ മരണത്തോടുകൂടിയവസാനിച്ചു. പിന്നീട രജപുത്രപ്രാധാന്യകാലത്തു ചില കൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്കു മുമ്പുള്ളവയോളം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഹൈന്ദവസാഹിത്യകോശത്തിലെ അനർഘരത്നങ്ങളായ പല കൃതികൾക്കും ലോകമാസകലം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ച 'വിൽസന്റെ' കാലത്തെയാണ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അഭ്യുന്നതിയിൽ മദ്ധ്യകാലമായി വിചാരിക്കേണ്ടത്. "കാളിദാസന്റെ" കാലത്തു സംസ്കൃതഭാഷ "ഇന്ത്യ" മുഴുവനും വ്യാപിച്ചു. "ജോൺസ്"–"വിൽസൻ" ഇവരുടെ കാലത്തു ഈ ഭാഷയുടെ മാഹാത്മ്യം ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. ആദ്യകാലത്തുണ്ടായ സംസ്കൃതകൃതികളുടെ തർജ്ജമകൾ, ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്നപോലെ മറ്റുപല ഭാഷകളിലും ഉണ്ടായത് ഇക്കാലത്താണ്.

"വിക്രമാദിത്യ"മഹാരാജാവിന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരായ "ശിലാദിത്യൻ" മുതലായവരുടെ കാലത്തുണ്ടായ പല കൃതികളെയും പല ഭാഷകളിലേയ്ക്കും തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. "ഗ്രിഫിത്ത്" എന്ന പണ്ഡിതൻ കുമാരസംഭവവും "ബോയ്ഡ്" എന്ന മഹാൻ നാഗാനന്ദവും ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 'നാഗാനന്ദം' ഹിന്ദുമതത്തെയും ബൌദ്ധമതത്തെയും അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു കൃതിയാണ്. ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിനു മുമ്പു ആറാംനൂറ്റാണ്ടിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ആദ്യമായി രചിച്ചിട്ടുള്ള "പഞ്ചതന്ത്ര"കഥകൾ പിന്നീട ഇംഗ്ലീഷിൽ [illegible] തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏഷ്യയിലുള്ള 'പേർഷ്യൻ' 'അറബി' 'ഹീബ്രു' എന്നീ ഭാഷകളിലും യൂറോപ്പിലുള്ള 'ജർമ്മൻ' 'സ്പാനിഷ്' 'ഗ്രീക്ക്' എന്നീ ഭാഷകളിലും ഈ കഥകൾ 'പിൽപ്പയുടെകഥകൾ' എന്ന വ്യാജനാമധേയത്തിൽ പകർത്തിയിരിക്കുന്നു. കാലക്രമേണ ഈ ഗ്രന്ഥം യൂറോപ്പിലെ സകലഭാഷകളിലും ധാരാളം പ്രചരിക്കുവാൻതുടങ്ങി. 'ഫ്രാഫാസർടാണി' എന്ന മഹാൻ [illegible]യുടെ കൃതികളിൽ പലതും ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തർജ്ജമകൾ പുറത്തായതോടുകൂടി അവയുടെ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ വായിക്കുവാനുള്ള മോഹം ജനസാമാന്യത്തിനു വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിൽ എന്താണ് അത്ഭുതം? പ്രാചീനകാലത്തു പൌരാണികന്മാരുടെ ഇടയിലും മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ (Mediæval ages) പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിലും വളരെ പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന ആശയങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കൃതികളിൽ ആർക്കാണ് അഭിരുചിജനിക്കാതിരിക്കുന്നതു? സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ആദിമകാലത്തു വളരെ പ്രാബല്യത്തോടുകൂടി രാജ്യഭാരം ചെയ്തിരുന്ന 'വിക്രമാദിത്യൻ' മുതലായ രാജാക്കന്മാരുടെയും, നന്ദവംശക്കാരുടെയും ജനസാമാന്യത്തിന്റെയും ശക്തിയേയും സ്ഥിതിയേയും അറിവാനുള്ള മുഖ്യമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഈവിധമുള്ള കൃതികളാകുന്നു. ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിൽ പരിശീലമില്ലായ്മയാലോ വൈമുഖ്യമുള്ളതിനാലോ നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ അവയെപ്പറ്റി യാതൊന്നും എഴുതിവെച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു, ഇക്കാലങ്ങളിൽ ചരിത്രകാരന്മാരെ സഹായിക്കുന്ന ചില സംഗതികൾ ചിത

ഴിക്കിട്ടുകുന്നതു ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാകുന്നു. സാഹിത്യരസികന്മാരെയും തത്വജ്ഞന്മാരികളെയും ചരിത്രകാരന്മാരെയും ഒരുമാതിരി രസിപ്പിക്കുന്ന ഈ കൃതികൾ വിത്സൻെറ കാലത്താണ പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടതു.

ഇതുവരെ രാജ്യാധികാരം കൈവശമുള്ള കമ്പനിക്കാർ സംസ്കൃതഭാഷാപോഷണാർത്ഥം യാതൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ "വാറൻ ഹെയിസ്റ്റിങ്സ്" (Warren Hastings) ഗവർണർ ജനറാളായപ്പോൾ ഈ ന്യൂനതയ്ക്കു തൽക്കാലം ഒരു പരിഹാരം സിദ്ധിച്ചു. സംസ്കൃതഭാഷ പഠിക്കുന്നവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിലും നവീന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുന്നതിലും ഇദ്ദേഹം അതിയായ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പല സംഗതികൾ ചേർന്നാണ ഇക്കാലത്തെ ഇത്ര മഹത്താക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളതു. ഇനി സംസ്കൃതഭാഷാപരിണാമത്തിൻെറ മൂന്നാംദശയായ "മോണിയർ വില്യംസ്_"മാക്സ്മുള്ളർ" ഇവരുടെ കാലത്തെപ്പറ്റിയും കൃതികളെപ്പറ്റിയും പരിചിന്തിക്കാം.

നന്ത്യാരത്തു പത്മനാഭമേനോൻ

ചന്ദ്രസംബോധനം

നീരിത്താർമകൾ, കല്ലോലകുലമുതലുള്ള സഹോദര്യപൂരം
പൂരിക്കും പൂർണ്ണസൌന്ദര്യത്തോടു തവ ജനനം സമുദ്രത്തിലല്ലോ;
ആരിമെച്ചുള്ള കൂടപ്പിറപ്പുകളോടു പിറന്നുള്ള നിന്നെപ്പോലിനി-
പ്പാരിൽപ്പിന്നും തിരഞ്ഞാ,ലൊരുവരുമില്ല! നിന്റെ ഭാഗ്യം മഹത്തേ!

(2) താരാജാലങ്ങളില്ല, മഹിമ പെരുകിടുന്നാഗ്രഹാര്യാദമില്ല,
സാരാലങ്കാരമാകും സുഷമ തടവിടും മാറു ഗോളങ്ങളില്ല,
ആരാണങ്ങെന്നി[illegible] നിശയിലിതുകാഴ്ചവാൻ തക്കതായാ-
പാരാകെ [illegible] നാവികലസുഖമം ശ്രീ ശോഭിച്ചിടുന്നു.

(3) [illegible]സാമ്യം ഇന്നഗണമവിടെയില്ലെങ്കിലും തിങ്കളേ! ചേ-
ലൊന്നുമില്ലാപ്പൂട്ടി നോക്കിടുകിലൊരു വലുതാം ദോഷവും കണ്ടു നിന്നിൽ
[illegible] [illegible] [illegible] ഒന്നാം കളങ്കം നീ സ്വയംഭൂ-
തിന്നായുള്ളോര [illegible] വസ്തുക്കൾ വിഷകന്യപ്പോലു തൊട്ടോരു മട്ടിൽ.

വനജ്യോത്സ്നി

ജീവിതരഹസ്യം*

ബന്ധമോക്ഷനിരൂപണം—തുടൎച്ച.

ഈ ജന്മത്തിലുള്ള പ്രാപഞ്ചികവ്യവഹാരങ്ങൾ മിഥ്യാരൂപങ്ങളും അസത്തുക്കളുമാണെന്നു വന്നിരിക്കുമ്പോൾ മററുള്ള ജന്മങ്ങളുടെ കഥ പറയേണ്ടതുണ്ടോ. മോക്ഷം എന്നുവേണ്ടാ, ഒരു കാൎയ്യവും അറിവുള്ളവരുടെ ആലോചനയിൽ, പൂൎവ്വജന്മത്തിന്റെ ഫലമോ പുനൎജ്ജന്മത്തിന്റെ കാരണമോ അല്ല. തത്വവിചാരത്തിന്റെ ഫലം പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അതു ഭാവിയായ ഒരു ജന്മത്തിന്നശേഷം അനുഭവിപ്പാനുള്ളതല്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴുള്ള സന്തോഷത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് സകല ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും പ്രവൃത്തി. ഈ മോക്ഷസുഖത്തെ അനുഭവിച്ചുംകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്നവരെ ജീവന്മുക്തന്മാരെന്നു പറയുന്നു. ജീവന്മുക്തന്മാരെ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വളരെ പ്രശംസിക്കുന്നു. യഥാൎത്ഥത്തിൽ അവരാണ് എത്ര വലിയ പ്രശംസക്കും പാത്രമായിട്ടുള്ളവർ. ജീവന്മുക്തിയിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു മോക്ഷംതന്നെ ഇല്ല. മരണത്തിന്നശേഷം മോക്ഷത്തെ ലഭിക്കുക എന്നുള്ള സംഗതി യുക്തിക്കു യോജിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ബന്ധത്തിന്റെ സ്വരൂപം ആലോചിക്കുമ്പോൾ മുമ്പറഞ്ഞ സങ്കല്പസാമാന്യം തന്നെയാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ ബന്ധത്തിൽനിന്നു വേർപെടുവാനു മരണത്തിന്നുശേഷമേ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു എന്നോ, ജീവനുള്ളപ്പോൾ സാധിക്കയില്ലെന്നോ വരുന്നതല്ല.

ബന്ധം, ലൌകികമായും ശാസ്ത്രീയമായും രണ്ടു വിധത്തിലാകുന്നു. ലൌകികമായ ബന്ധം ഭൌതികങ്ങളായ പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ എല്ലാററിലും തനിക്കുണ്ടാകുന്ന സങ്കല്പമാകുന്നു. ശാസ്ത്രീയബന്ധം അതല്ല. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വകയായി നമ്മുടെ സങ്കല്പത്തിലേക്കു കടന്നുകൂടീട്ടുള്ള ചില പ്രതിബിംബങ്ങളെ ശാസ്ത്രീയബന്ധമെന്നു പറയാം. ലൌകികബന്ധത്തെക്കാൾ ഇതിന്നു ബലമധികമുണ്ട്. നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവത്തിന്നു ഗോചരമായ ലൌകികബന്ധവും ശാസ്ത്രശാസനാസിദ്ധമായ ബന്ധവും, തമ്മിൽ സദൃശങ്ങളായിരിക്കയില്ലല്ലോ. ഈശ്വരൻ, സ്വൎഗ്ഗം, നരകം, ദേവന്മാർ തുടങ്ങിയ പദാൎത്ഥങ്ങൾ ശാസ്ത്രസമ്പ്രദായസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. ഈ വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടു ശാസ്ത്രകാരന്മാർ വളരെ പ്രയോജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ സാധിച്ചുവരുന്നുണ്ട്; സാധിക്കേണ്ടതും തന്നെ. ലോകത്തിൽ സാമുദായികജീവിതസൌകൎയ്യം കിട്ടേണമെങ്കിൽ ഈശ്വരാദികളായ ശാസ്ത്രീയബന്ധസാമഗ്രികളില്ലാതെ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈശ്വരാദികളെപ്പററിയുള്ള നമ്മുടെ സങ്കല്പങ്ങളൊന്നും ഈ ശരീരത്തെയോ പ്രത്യക്ഷമായ ഈ ലോകത്തെയോ സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതല്ല. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പുരാണാദികളുടേയും സൃഷ്ടികളാണ് ആ പദാൎത്ഥങ്ങൾ. ഈ ശാസ്ത്രീയബന്ധം മനുഷ്യനു ഹിതകരമായി

* പകൎപ്പവകാശം ലേഖകന്നു സ്വായത്തം.

ക്കുന്നതുകൊണ്ടു, ജ്ഞാനികൾ അതിനെ സർവ്വാത്മനാ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു മരണത്തിന്നുശേഷമാണ് സ്വർഗ്ഗാദ്യുപാധികളും മറ്റും നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ മോക്ഷത്തെയും ഉൾപ്പെടുത്തി പറയുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ലോകത്തിൽ സത്യധർമ്മാദികളെക്കൊണ്ടു സമാധാനം നിലനിർത്തുന്നതിന് പരലോകം എങ്ങിനെ ഉപകരിക്കുന്നുവോ, അതുപോലെ പ്രപഞ്ചതത്വഗ്രഹണമില്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ചിന്ത, ഭയം മുതലായ മനോവികാരങ്ങളെ നശിപ്പിച്ച് ശാന്തിയേയും ആനന്ദത്തേയും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള പരമോദ്ദേശത്തിന്മേൽ വിദേഹമോക്ഷത്തെപ്പററി മഹാന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചതാകുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ സങ്കല്പസാമഗ്ര്യമാകുന്ന മായാബന്ധത്തിൽനിന്നു വേർപെടുന്നതുകൊണ്ടുള്ള വലിയ കൃതാർത്ഥതയും ആനന്ദംകൊണ്ടു മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയുള്ളൂ. 'ആനന്ദൈകവപുഃ' എന്ന് ആ പരമാനന്ദത്തെപ്പററി പറയുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാകുന്നു. ആ ആത്മാനുഭൂതിയെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടു തത്വചിന്തനമാകുന്ന സാത്വികസുഖത്തിലേക്കു ഘനസുഖമാകുന്നതു സാധാരണ ആധിഭൗതികസുഖങ്ങളിൽ തൃപ്തിപ്പെട്ടു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഹൃദയത്തിന്നു അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. അപ്രത്യക്ഷവും സർവ്വാതിശായിയുമായ തത്വപരമാനന്ദത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടിരിപ്പു കൊടുക്കുന്നതായാൽ വിഷയവിഷമസാഗരമായ മനോവൃത്തിക്കു സമസമായ പ്രവേശത്തിന്നിട വരുന്നതാണ്. ഈ വക സംഗതികളാണ് വിദേഹമോക്ഷത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിന്നു കാരണം. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വളരെ പ്രകാരത്തിൽ വർണ്ണിച്ചു ഗൂഢമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള വിദേഹമോക്ഷത്തെ ഇങ്ങിനെ ഒരു വാക്കുകൊണ്ടു ഞാൻ ഖണ്ഡിക്കുന്നതായി വായനക്കാർ വിചാരിക്കരുത്. എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും ഈ വക സംഗതികളിൽ ഒരു പക്ഷപാതവുമില്ല. ജീവന്മുക്തികൊണ്ടു ജന്മാന്തരത്തെയുണ്ടാക്കുന്ന വാസന നശിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാരബ്ധവശാൽ ജീവന്മുക്തന്മാർ അനുഭവിച്ചു കാണുന്ന വാസന ദഗ്ദ്ധബീജംപോലെയോ ഭഗ്നപടംപോലെയോ ഇരിക്കുന്നതാണ്. ശരീരനാശാനന്തരം ഈ ബീജം പിന്നെ മുളയ്ക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ പിന്നെ ജീവന്മുക്തന്മാർക്കുള്ള അനുഭവമെന്ത്? ആയാൾ ശരീരധാരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള മോക്ഷാനന്ദംതന്നെ. ജീവന്മുക്തിസുഖത്തിന്നായി നാം പ്രയത്നം ചെയ്തു നമുക്കു നിത്യാനന്ദാനുഭവമുണ്ടാകും. ശരീരനാശം നമ്മൾ വശ്യപ്പെടാതെതന്നെ വരും. അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന നിരർത്ഥമായ വാസനാശകലം നീങ്ങും. പിന്നെയുണ്ടാകുന്നതു മുമ്പെത്തെ നിത്യാനന്ദം മാത്രം. ഈ സ്ഥിതിക്കു നിങ്ങൾ വിദേഹമുക്തിയെന്നോ മറ്റോ പേരു കൊടുക്കുന്നുവെങ്കിൽ വിരോധമില്ല. ജീവന്മുക്ത്യനുഭവത്തിന്നർഹനല്ലാത്തവന്നു വിദേഹമോക്ഷമില്ല. അതുള്ളവന്നു വിദേഹമോക്ഷം വേണ്ടെന്നുവെച്ചാൽ പോകയുമില്ല. ഇതാണു പരമാർത്ഥം. പ്രാപഞ്ചികങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, ഈശ്വരാദികളിൽനിന്നും വിദേഹമോക്ഷത്തിൽനിന്നുകൂടിയും നമുക്കു മോക്ഷം ആവശ്യമാണെന്നു ഇപ്പോൾ സ്പഷ്ടമായി. ഇത് മഹാവാക്യത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സംഗതിയാകുന്നു. ഈ മോക്ഷത്തെ ലഭിക്കണമെങ്കിൽ നാം എന്തു ചെയ്യേണമെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു തത്വവിചാരം ചെയ്യേണമെന്നു മാത്രമാണ് ചുരുക്കത്തിൽ പറവാനുള്ള ഉത്തരം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവമെന്തെന്നു

ള്ള അന്വേഷണത്തെയാണു ആത്മവിചാരമെന്നിവിടെ പറഞ്ഞതു്. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതമായി നാം കാണുന്ന ലൗകികങ്ങളായ ഭാവാഭാവങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ മേലുള്ള അധികാരം തീരെ നശിച്ചുപോകും. അപ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ഭയത്തിനും വ്യസനത്തിനുമുള്ള വലിയ അവലംബം ശൂന്യമായിത്തീരും.

ഈ സ്ഥിതിയിൽ എത്തീട്ടുള്ള ഒരു തത്വജ്ഞൻറെ ജീവിതം ഏതു നിലയിലായിരിക്കണമെന്നാണു് ഇനിയത്തെ ഒരു കാര്യമായ ആകാംക്ഷയുള്ളതു്. ഇതിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ പലരും പലവിധം അഭിപ്രായം പറയുന്നുണ്ടു്. പ്രപഞ്ചസ്വഭാവങ്ങളുടെ അവ്യവസ്ഥിതത്വം മനസ്സിലായാൽ— വൈരാഗ്യമുണ്ടായാൽ— ഉടനെത്തന്നെ സന്യസിക്കണം ('യദഹരേവ വിരജേത തദഹരേവ പ്രവ്രജേത്') എന്നു ചിലരും, ആത്മധ്യാനം ചെയ്തു നിർവ്വികല്പസമാധിയിൽത്തന്നെ ജീവിതത്തെ നയിക്കേണമെന്നു് വേറെ ചിലരും, സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു സ്വസ്ഥമായി ആഗ്രഹംകൂടാതെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കേണമെന്നു ചിലരും, "തച്ചിന്തനം തൽകഥനമന്യോന്യം തൽപ്രബോധനം, ഏതദേകപരത്വം ച ബ്രഹ്മാഭ്യാസം വിദുർബ്ബുധാഃ" എന്നുള്ള വചനപ്രകാരം ബ്രഹ്മാഭ്യാസം ചെയ്യേണമെന്നു മറ്റു ചിലരും, "ഇതൊന്നും ആവശ്യമില്ല; കൃഷി, കച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ, ഇടങ്ങിയ ഏതൊരു വ്യാപാരവും ജ്ഞാനത്തിന്നോ മോക്ഷത്തിന്നോ പ്രതികൂലമാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് ജ്ഞാനിയായ കർഷകൻറെ അതുവരെയുള്ള ഒരു വ്യാപാരത്തെയും മാറ്റുകയോ പുതുതായ ഒന്നിനെ ചെയ്കയോ ആവശ്യമില്ല. അവൻറെ ആത്യന്തരമായ ബോധം ഘടപടന്യായേന പ്രകാശിക്കുന്ന ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്താൽ ബാധിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. ബന്ധം സങ്കല്പസാമാന്യമാണെന്നും അതു മിഥ്യയും അവ്യവസ്ഥിതവുമാണെന്നും ഇതുവരെ താൻ വെറും ഭ്രമിതനാണെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതു അവിവേകംകൊണ്ടാണെന്നും ഏതവസരത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്നുവോ അക്ഷണം അവൻ മുക്തനായിത്തീരും. അതിന്നുമുമ്പും അവൻ മുക്തൻതന്നെ ആയിരുന്നു എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. പിന്നെ ആ രീതിയിൽ പ്രപഞ്ചവ്യവഹാരത്തിൽത്തന്നെ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതുകൊണ്ടു ബന്ധം പുതുതായി വന്നുചേരുന്നതിന്നു വഴിയുണ്ടോ? അതുകൊണ്ടു ഏതു പ്രവൃത്തിയും മൂഢന്മാരായ ജനങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് കേവലം അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല." എന്നു വേറെ ചിലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

എപ്പോഴും നാം ചെയ്യേണ്ടതു പൊതുവിലുള്ള സങ്കല്പസാമാന്യത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കയാകുന്നു. അതു അവ്യവസ്ഥിതമാകകൊണ്ടു്, അതിൻറെ മാറിമാറിവരുന്ന ധർമ്മങ്ങളെ അനുഗമിക്കുന്നതിന്നു കുറെ പ്രയാസമുണ്ടു്. എന്നാൽ പ്രയാസപ്പെട്ടും നാം അതിനെ അനുഗമിക്കതന്നെ വേണം. ലോകത്തിൽ മാംസാദിഭക്ഷണം ഒരു ഉൽകൃഷ്ടകൃത്യമാണെന്നു കാണുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ആ ധർമ്മത്തിൽ താൻ ഇഷ്ടപ്പെടണം. ഏതവസരത്തിൽ തൻറെ മനോവൃത്തിക്കു് അരോചകമായി സങ്കല്പസാമാന്യത്തിൻറെ ധർമ്മത്തിന്നു മാറ്റം വരുന്നുവോ ആ അവസരത്തിൽ അതിൻറെ ആ മാറ്റത്തിന്നു കഴിയുന്നത്ര വിഘ്നങ്ങ

ണ്ടാകുന്നതിനു ശ്രമിക്കണം. സാധിക്കാത്തപക്ഷം തന്റെ വ്യഷ്ടിസങ്കല്പത്തിന്റെ വൃത്തിയെ അതിനോടു യോജിപ്പിച്ചു് ശീലിപ്പിക്കണം. ഇതിനാണ് പൌരുഷം എന്നു പേര്. ഈ പൌരുഷംകൂടാതെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനു വിഷമം തന്നെ. ഈ പൌരുഷത്തെത്തന്നെയാണ് പ്രാരബ്ധമെന്നു മഹാന്മാർ പറയുന്നതും. "പ്രാരബ്ധം ബലവത്തരം ഖലു വിദാം ഭോഗേന തസ്യ ക്ഷയഃ" എന്നും മറ്റും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധം സങ്കല്പസാമാന്യത്തിന്റെ ധർമ്മങ്ങളെ അനുഗമിക്കുന്നതിനോ എതിർക്കുന്നതിനോ താൻ ചെയ്യുന്ന പൌരുഷം അസ്ഥാനത്തിലോ അനുചിതമായോ പരിണമിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖത്തെ അനുഭവിപ്പാൻ മൂഢനും ബോദ്ധ്യസ്ഥൻ തന്നെ. മൂഢന്റെയും അവിവേകിയുടെയും സുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങൾക്കു കാര്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. യഥാർത്ഥബോധത്തോടുകൂടിയും ഭയംകൂടാതെയും ഇരിക്കുന്ന ജ്ഞാനിയുടെ മനോവൃത്തിയിൽ ദുഃഖങ്ങൾക്കു ഒരു നേരത്തേയ്ക്കു താമസിക്കുവാനുള്ള അവകാശമില്ല. അജ്ഞാനിയുടെ ഹൃദയത്തിലാവട്ടെ ഇവയുടെ വിലാസലീലകൾക്കു ധാരാളം സ്ഥലം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു പൌരുഷപ്രാരബ്ധാനുഭവത്തോടുകൂടി സർവ്വകർമ്മങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്നതു വിരുദ്ധമല്ല. "കുർവ്വന്നേവേഹ കർമ്മാണി ജിജീവിഷേച്ഛതം സമാഃ" ഇത്യാദി ശ്രുതിവാക്യങ്ങൾ മേൽപറഞ്ഞ സംഗതിയെ ദൃഢമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

പ്രപഞ്ചതത്വഗ്രഹണമുള്ളവർക്കു ഈവിധം കർമ്മത്തിലും വൈഷമ്യം തോന്നുന്നതല്ല. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഇന്ത്യാരാജ്യമുഴുവൻ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മാഹാത്മ്യവും, പരിഷ്കാരവും, ഭാഷയും പരന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻസങ്കല്പസാമാന്യം ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഒരുവന് ഈ കാലത്തു മാന്യമായ സ്ഥാനം കിട്ടണമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായങ്ങളെ പിന്തുടരണം. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനു തനിക്കരുചിയോ അശക്തതയോ ഉണ്ടായിവന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായത്തിൽ രസിക്കുന്ന എല്ലാവരെയും നിന്ദിച്ചും പരിഹസിച്ചും അവർക്കു വേണ്ടേടത്തോളം ഉപദ്രവങ്ങളുണ്ടാക്കിയും അവരുടെ അഭിമാനത്തെ നശിപ്പിച്ചു ശുദ്ധവൈദികന്മാരാക്കി തന്റെ വൃത്തിയിൽ രസം ജനിപ്പിക്കണം, എന്നാലേ തനിക്കീ അവസരത്തിൽ നല്ല സന്തോഷത്തോടെ ജീവിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇതു നമുക്കു ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു സാദ്ധ്യമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു നാം ഇപ്പോൾ, ഉടനെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കണം. ഇംഗ്ലീഷുകാരെ എല്ലാവരും പിന്തുടരുന്നതിനു കാരണഭൂതമായ മർമ്മമെന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കണം. അതിനെ ഉടനെ നമ്മുടെ ഭാഷയിലും നമുക്കു പറ്റിയ രീതിയിലും മാറ്റിവെച്ചു ഉൾപ്പെടണം. ഇതിനെ ലോകത്തിൽ വരുന്ന സകല വ്യാപാരങ്ങളിലും തനിക്കു സന്തോഷിപ്പാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ശ്രമിക്കണം. ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യം വളരെ പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഇപ്പോൾ നാട്ടുവൈദ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി അതിനെ ജയിക്കാൻ ശ്രമിക്കയോ അതു കഴിയില്ലെന്നുവന്നാൽ ഉടനെ നാം ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യം പഠിക്കയോ ചെയ്യണം. ഇതാണ് പൌരുഷം. ഈ പുരുഷപ്രയത്നത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ നമുക്കു പരമാർത്ഥത്തിൽ വ്യസനിപ്പാനുണ്ടോ? സങ്കല്പധർമ്മത്തിന്റെ മാറ്റം അ

വ്യവസ്ഥിതമാണെന്നും എല്ലാററിന്നും അവസാനമുണ്ടെന്നും നമുക്കറിയാമല്ലോ. ഈ വക സംഗതികളെയെല്ലാം അനുസരിച്ചുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ തത്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രാരബ്ധം അനിവാൎയ്യമാണെന്നും പൌരുഷം ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നും മററും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എന്നിരിക്കിലും ചില പരിഷ്കൃതതത്വശാസ്ത്രവേദികൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ജീവബ്രഹ്മൈക്യം അപരോക്ഷമായി അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മഹാത്മാവിന്നു ഈ വക നിയമങ്ങളൊന്നുമില്ല. അവന്റെ ജീവിതസ്ഥിതിയെങ്ങിനെയാണെന്ന് ആൎക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതൊരു ശാസ്ത്രത്തിന്നും യുക്തിവിചാരത്തിന്നും ഗോചരമായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയല്ല. മുമുക്ഷുക്കളുടെ ദിനചൎയ്യയെപ്പോലെയല്ലാതെ മുക്തന്റെ ദിനചൎയ്യയെപ്പററി നിൎണ്ണയിക്കാൻ വാസ്തവത്തിൽ ആൎക്കും അധികാരമില്ല. സങ്കല്പരഹിതനായ ആ പുണ്യപുരുഷന്റെ വ്യവഹാരത്തിന് എന്തൊരു വ്യവസ്ഥയാണു നാം കല്പിക്കുന്നത്? അതുകൊണ്ട് ജ്ഞാനം യഥാൎത്ഥമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു തന്നെ പറഞ്ഞുകൂടാ. പ്രപഞ്ചവ്യവഹാരത്തിന്മേൽ എന്തെങ്കിലും വിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെടാതെ ഒരു പ്രാണധാരണം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിന്നു ജീവിതം എന്നു തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമെന്തു? ശരീരത്തിന്റെ അവസ്ഥാനം മാത്രമാണോ ജീവിതം? അതുകൊണ്ട് എപ്പോൾ അപരോക്ഷസാക്ഷാൽക്കാരം സിദ്ധിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ തന്നെ ആ ശരീരം നശിച്ചതായി വിചാരിക്കുന്നു. അതു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവിധമാണ് ആ ആളുടെ വ്യവഹാരങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നത് എങ്കിൽ അത്രമാത്രമുള്ള ഒരു വാസന അവന്റെ മനസ്സിന്നുണ്ടെന്നും പരിപൂൎണ്ണമായ തത്വജ്ഞാനം അവന്നുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ നിലയിലെത്തിട്ടുള്ളവരുടെ ജീവിതക്രമത്തെയാണു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിയമിച്ചിട്ടുള്ളത്. മററുള്ളവരെപ്പററി ഈ സംഗതിയിൽ വല്ലതും പറയുന്നതും എപ്പോഴും അനാവശ്യമായിട്ടേ ഇരിക്കയുള്ളൂ. അതിനാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ പക്ഷങ്ങളൊന്നും അറിവുള്ളവരുടെ അനുഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചല്ലെന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു.

വടക്കേപ്പാട്ടു നാരായണൻ നായർ

—:(•):—

കപിലനാഥൻ

അഥവാ

കൃതഘ്നതയുടെഫലം.

———

പണ്ടൊരിക്കൽ കലിംഗരാജ്യത്തിൽ കപിലനാഥൻ എന്ന പേരായ ഒരു പ്രഭുവുണ്ടായിരുന്നു. ധനസമൃദ്ധികൊണ്ടും ആഭിജാത്യംകൊണ്ടും അദ്ദേഹം ആ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു. സകല സൽഗുണസമ്പൂൎണ്ണനായ അദ്ദേഹത്തിന്നു വല്ല ദൌൎബ്ബല്യവുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു മനസ്സിന്നു ശുദ്ധത ഏറിയതുകൊണ്ടുള്ള ദൌൎബ്ബല്യം മാത്രമായിരുന്നു. കപിലനാഥന്റെ ദാതൃത്വം അതിരുകവിഞ്ഞ നിലയിലായിരുന്നു. "അതി സൎവ്വത്ര വൎജ്ജയേൽ" എന്ന പ്രമാണമുള്ളതുകൊണ്ടു ദാ

നം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിലും ഒരു അതിരോ അളവോ ആവശ്യമാണെന്നു വരുന്നുണ്ട്. അതിദാനം ഹേതുവാലാണ് കർണ്ണനു നാശം വന്നത് എന്നു മഹാഭാരതത്തിൽ നാം വായിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

കപിലനാഥൻ സത്യം, മര്യാദ, സ്നേഹം, ദയ, കൃതജ്ഞത മുതലായ സൽഗുണങ്ങളുടെ ഒരു വിളനിലമായിരുന്നു. തന്റെ പ്രകൃതിക്കു വിപരീതമായ പ്രകൃതിയോടുകൂടിയ ജനങ്ങൾ ലോകത്തിലുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ വിശ്വസിക്കയും നിർവ്യാജമായ സ്നേഹത്തോടുകൂടി സൽക്കരിക്കയും ചെയ്തു. കപിലനാഥന്റെ അമൃതോപമങ്ങളായ പലവിധ ഭോജ്യപേയങ്ങളെ അനുഭവിച്ചു സംതൃപ്തന്മാരാവാത്ത ജനങ്ങൾ കലിംഗരാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. വരുന്നവർക്കൊക്കെ പക്ഷഭേദം കൂടാതെ ഭക്ഷ്യദാനം കൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സന്നദ്ധനായിരുന്നു. കുലീനന്മാരായ പ്രഭുക്കന്മാർ പോലും കപിലനാഥന്റെ ആശ്രിതന്മാരും അനുചരന്മാരും ആയിരിക്കാൻ മടിച്ചിരുന്നില്ല. ധാരാളം സമ്പത്തും അത്യസാധാരണമായ ഔദാര്യശീലവുമുള്ളവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ സാധാരണ കാണാറുള്ളതുപോലെ കപിലനാഥന്റെ മന്ദിരം എപ്പോഴും വിരുന്നുകാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ആശ്രിതന്മാരായി അടുത്തുകൂടിയിരുന്നവരിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വിശ്വസ്തന്മാരൊഴികെ ശേഷം എല്ലാവരും കപടമിത്രങ്ങളും മുഖസ്തുതിക്കാരും അസൂയക്കാരും വല്ലവിധത്തിലും കപിലനാഥൻ നശിക്കണമെന്ന വിചാരത്തോടുകൂടിയവരുമായിരുന്നു. അതു ലോകസ്വഭാവമാണല്ലൊ.

“ഭ്രാന്തരായ്ത്തങ്ങൾക്കൊരുത്തരെയൊന്നിനെ-
　　ന്നപ്പോഴർത്ഥമില്ലീടവെ (ഘന-
സ്വപ്നങ്ങളൊരൊന്നൊടോടുമത്തന്നാക്കുന്നു-
　　ന്നതിന്നപലതുംഗ്ഗുമം
കാന്തരായെന്തവൃടിക്കതിരേറ്റിടപെട്ടി
　　ഭല്ലൂരവരൊത്തിട്ടു-
നാന്തരംപെരുന്നാളിട്ടുനുളുറിച്ചുടൻ
　　കരുകതിക്കപോന്”.

അകൃത്രിമമിത്രങ്ങളേയും കപടമിത്രങ്ങളേയും തിരിച്ചറിവാൻ ശുദ്ധബുദ്ധിയായ കപിലനാഥനു കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടു ‘മിന്നുന്നതൊക്കെയും പൊന്നാ’ണെന്ന് ആ ശുദ്ധാത്മാവു വിചാരിച്ചു. സ്നേഹഭാവം കാണിക്കുന്നവരൊക്കെ സ്നേഹിതന്മാരാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു. വിരുന്നുകാർ അധികമുണ്ടാവാൻ തുടങ്ങി, വരുന്നവർക്കൊക്കെ സുഖമായി ഭക്ഷണം നൽകിയതിനു പുറമെ ചില സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തു തുടങ്ങി.

കപിലനാഥന്റെ ഔദാര്യം നാടൊക്കെ പ്രസിദ്ധമായി. കേവലം അപ്രസിദ്ധനായ ഒരു കവി ഒരു കാവ്യമുണ്ടാക്കിയെങ്കിൽ ആ ഗ്രന്ഥം കപിലനാഥനു സമർപ്പണം ചെയ്താൽ മതി. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥത്തിനു ധാരാളം പ്രചാരമുണ്ടാവും. എന്നു മാത്രമല്ല നല്ലൊരു സംഖ്യ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും കിട്ടും. പോരെങ്കിൽ ആ പരിചയം പറഞ്ഞ് വിരുന്നുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കയും ചെയ്യാം. ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ താൻ എഴുതിയ ചിത്രം കപിലനാഥനെ കാണിച്ച് അഭിപ്രായം അറിവാനാണെന്നു പറഞ്ഞ് കൊണ്ടുചെന്നാൽ മതി. അദ്ദേഹം അതു വാങ്ങി വെക്കും; നല്ല സമ്മാനവും കൊടുക്കും. അതുപോലെ തന്നെ കച്ചവടക്കാരുടെ വശം വിലയേറിയ രത്നങ്ങളോ

ആഭരണങ്ങളോ തുണികളോ മറ്റോ ചിലവാവാതെ കിടപ്പുണ്ടെങ്കിൽ കപിലനാഥന്റെ മന്ദിരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയാൽ അവർ പറഞ്ഞ വിലകൊടുത്ത് അതൊക്കെ മേടിക്കും. സ്നേഹപൂർവ്വം അതൊക്കെ കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തതിന്നു നന്ദി പറകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു കപിലനാഥന്റെ മന്ദിരം വെറും ആഡംബരത്തിനല്ലാതെ മറ്റൊന്നിന്നും ഉപയോഗമില്ലാത്ത സാമാനങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. അത്യാഗ്രഹികളും ഹീനബുദ്ധികളുമായ കവികളും, ചിത്രകാരന്മാരും, പാട്ടുകാരും, കുലീനന്മാരായ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും, പ്രഭുമന്ദിരത്തിൽ യഥേഷ്ടം തിന്നും കുടിച്ചും കളിച്ചും പുളച്ചും കപടസ്നേഹം ഭാവിച്ചും "ഇന്ദ്രനോടൊക്കും സ്വാമി-ചന്ദ്രനോടൊക്കും ഭവാൻ" എന്നും മറ്റും പ്രഭുവിനെ പുകഴ്ത്തിയും അവിടെ ഒരുമാതിരി സ്ഥിരവാസികളെപ്പോലെയായി.

ഇവരിൽ ചിലർ കുലീനന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭീകരമായ കടമുള്ളതുകൊണ്ടു സിവിൽ ജേലിന്റെ പടിക്കലോളം എത്തിയവരായിരുന്നു. കപിലനാഥൻ തന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നു പണമെടുത്ത് അവരുടെ കടമൊക്കെ വീട്ടി. അങ്ങിനെ ഉപകാരം ചെയ്തതിന്റെ കൃതജ്ഞത കാണിക്കാനാണെന്നു ഭാവിച്ച് ഭക്ഷണസമയത്തുകൂടി ഇവർ പ്രഭുവിനെ പിരിയാതെയായി.

കപടമിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരായിരുന്ന ചിലർ പ്രഭുവിനു എന്തെങ്കിലും നല്ല സാധനങ്ങൾ കാഴ്ചയായി കൊടുത്തയച്ചിരുന്നു. അവരുടെ അധീനത്തിലുള്ള എന്തെങ്കിലും ഒരു സാധനത്തെ കപിലനാഥൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ പിറ്റെ ദിവസം ആ സാധനം കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തും. അങ്ങിനെ കാഴ്ചയായി അയയ്ക്കുന്ന സാധനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥവിലയിൽ പതിരട്ടിയെങ്കിലും സമ്മാനം കിട്ടുമെന്ന് അവർക്ക് നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. ചിത്രസേനൻ എന്ന ഒരു പ്രഭു ഒരിക്കൽ നാല് വെള്ളക്കുതിരകളെ കപിലനാഥന്നയച്ചുകൊടുത്തു. ചിത്രപ്രസാദൻ എന്ന മറ്റൊരു പ്രഭു രണ്ടാംതരം രണ്ട് നായാട്ടുനായ്ക്കളേയും കൊടുത്തയച്ചു. ഈ മൃഗങ്ങളെപ്പറ്റി കപിലനാഥൻ ഒരിക്കൽ നല്ല അഭിപ്രായം പറഞ്ഞതിനാലാണത്രെ ഇവർ അവയെ കാഴ്ചയായി കൊടുത്തയച്ചത്. കപിലനാഥൻ നന്ദിപൂർവ്വം അവയെ സ്വീകരിക്കയും അവയ്ക്കു കിട്ടുന്ന വിലയിൽ ഇരുപതിരട്ടി വിലപിടിക്കുന്ന രത്നങ്ങൾ സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

കുറെക്കൂടി ധൈര്യമുള്ള ചില കള്ളന്മാർ കപിലനാഥന്റെ കൈവശമുള്ള ഓരോ സാധനങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രശംസിക്കും. അവർക്ക് അതിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ച് അദ്ദേഹം ഒട്ടും മടിക്കാതെ അതൊക്കെ സമ്മാനിക്കയും ചെയ്യും. പ്രഭുമന്ദിരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വിലപിടിച്ച സാമാനങ്ങളൊക്കെ ഈ പരിഷ്കരിച്ച കള്ളന്മാർ ഇങ്ങിനെ കൈവശപ്പെടുത്തി. ഒരിക്കൽ സാധുപ്രഭു താൻ പതിവായി സവാരിക്കുപയോഗിക്കുന്ന പ്രിയപ്പെട്ട കുതിരയെക്കൂടി മറ്റൊരാൾക്കു സമ്മാനിച്ചു.

ദുഷ്ടരായ മുഖസ്തുതിക്കാർ മാത്രമേ കപിലനാഥന്റെ ഔദാര്യത്തിന്റെ ഗുണം അനുഭവിച്ചിരുന്നുള്ളു എന്നു പറവാൻ പാടില്ല. ഒരിക്കൽ തന്റെ ഭൃത്യന്മാരിൽ ഒരുവൻ സാമാന്യം ധനികനായ ഒരാളുടെ പുത്രിയെ വിവാഹംചെയ്വാൻ ആഗ്രഹിക്ക

യും അവന് മുതലില്ലാത്തതുകൊണ്ട് സ്ത്രീയുടെ അച്ഛൻ വിരോധം പറകയും ചെയ്തപ്പോഴും കപിലനാഥൻ തന്റെ ഇഷ്ടന് ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം പണം കൊടുത്ത് കല്യാണം കഴിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതലിൽ അധികഭാഗവും അനുഭവിച്ചിരുന്നത് കള്ളന്മാരും കപടമിത്രങ്ങളുമായിരുന്നു. അവർ ആ തരക്കാരാണെന്ന് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞതുമില്ല. സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഭാവം നടിച്ച് എപ്പോഴും കൊട്ടാരത്തിൽ വന്നുപോകുന്നതുകൊണ്ട് അവർ വാസ്തവത്തിൽ സ്നേഹിതന്മാരും തന്റെ ഗുണകാംക്ഷികളുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, ഇത്ര അധികം സ്നേഹിതന്മാരുള്ളതുകൊണ്ട് താൻ വലിയ ഭാഗ്യവാൻതന്നെ എന്നു വിചാരിച്ച് കൃതാർത്ഥനായി ഭാവികാലത്തെപ്പററി യാതൊരു ചിന്തയുംകൂടാതെ കാലംകഴിക്കയും ചെയ്തു.

കയ്യും കണക്കുമില്ലാതെ വാരിക്കോരി ചിലവുചെയ്താൽ എത്ര വലിയ സമ്പന്നന്റേയും 'നെല്ലിപ്പടിച്ചോട്' കാണാതെവരുന്നതല്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഈ പരമാർത്ഥം കപിലനാഥനോട് ആര പറയും? സ്തുതിപാഠകന്മാരായ വിരുന്നുകാർ ആ കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കുമോ? എന്നാൽ അവരുടെ സുഖഭോഗത്തിന്റെ അവസാനമായില്ലേ?

പ്രഭുവിന്റെ ഭണ്ഡാരകാര്യസ്ഥനായ പിള്ളനാൻ ഈ സംഗതിയെപ്പററി തന്റെ യജമാനനോട് സംസാരിക്കാൻ അഞ്ചാറു പ്രാവശ്യം ശ്രമിച്ചു. അപ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹം "അതിനെപ്പററി പിന്നെ സംസാരിക്കാം" എന്നുപറഞ്ഞ് വേറെ വല്ല വിഷയത്തെയുംപററി സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങും. ഒടുവിൽ വരവു ചിലവിന്റെ കണക്കെഴുതിയുണ്ടാക്കി പ്രഭുവിന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ച് "ഇതൊന്ന് മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചുനോക്കണെ സ്വാമി!" എന്ന് ധാരയായി ഒഴുകുന്ന കണ്ണീരോടുകൂടി അപേക്ഷിച്ചിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. "ആപത്തുവന്നു തലയിൽക്കയറിയാൽ ശോചിക്കയില്ലഹോ സജ്ജനാചരിതം" എന്നാണല്ലോ. വലിയ സമ്പന്നന്മാർ പെട്ടെന്ന് ദരിദ്രന്മാരായിത്തീരുമ്പോഴും ഇങ്ങിനെതന്നെയാണ്. അവരുടെ സ്ഥിതിക്ക് വലിയ മാററം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നത് എളുപ്പമല്ല. കാര്യം അപകടത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്ന് അവർക്കറിയാമെങ്കിലും അപകടം എത്രകണ്ടുണ്ടെന്നറിയുന്നത് കഴിയുന്നേടത്തോളം താമസിപ്പിച്ചിട്ടു മതിയെന്നു വിചാരിച്ച് അവർ അലസന്മാരായിരിക്കും. തന്റെ യജമാനന്റെ മന്ദിരത്തിൽ ദീപാവലികളും തീനും കുടിയും പാട്ടും കൂത്തും പൊടിപാറുന്ന സമയങ്ങളിലൊക്കെ സ്വാമിഭക്തനായ പിള്ളനാൻ വല്ല വിജനസ്ഥലത്തും പോയി കവിണ്ണുകിടന്ന് കരയുക പതിവായിരുന്നു.

കുറെ കാലംകൂടി ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു. കാര്യം വലിയ അപകടത്തിലായി. കപിലനാഥന്റെ കണ്ണു തുറക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുള്ള ഘട്ടത്തിലെത്തി. ഭണ്ഡാരത്തിൽ പണമില്ല. ഒരു കാശുപോലുമില്ല. കിട്ടാനുള്ള മാർഗ്ഗവുമില്ല. "എന്തു ചെയ്യേണ്ടു?" എന്നു പിള്ളനാൻ ചോദിച്ചു. "ഭൂസ്വത്തുക്കളിൽ ചിലത് വില്ക്കാം" എന്നു കപിലനാഥൻ പറഞ്ഞു. വസ്തുക്കളൊക്കെ പണയത്തിലാണെന്നും മുഴുവൻ വിററാൽ തന്നെ പണയസംഖ്യ കൊടുത്തുതീർത്താൽ ബാക്കിയുള്ളതുകൊണ്ട് ഉള്ള കടത്തിൽപകുതി വീട്ടാൻതന്നെ തെകയുമെന്നും, ഈ

സംഗതികളൊക്കെ ഉണൎത്തിക്കാൻ താൻ പലപ്പോഴും ശ്രമിച്ചുവെന്നും അപ്പോഴൊക്കെ സംസാരിക്കാൻ സമ്മതിക്കാതെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നും പറഞ്ഞ് പിള്ളനാൻ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. കപിലനാഥൻ ആശ്ചൎയ്യത്തോടുകൂടി "എന്ത്! എന്റെ വക സ്വത്തുക്കൾ കലിംഗരാജ്യത്തിന്റെ ഒരററംമുതൽ മറെറ അററംവരെ നിണ്ടു കിടക്കുന്നില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

പിള്ളനാൻ: "പ്രഭോ! കലിംഗരാജ്യം എന്നല്ല പോയിട്ട് ഈലോകം മുഴുവനായാൽ കൂടി അതിനൊരതൃത്തിയുണ്ട്. ഇവിടെ കഴിയുന്ന മാതിരി കണ്ണുംകണക്കുമില്ലാതെ ചിലവുചെയ്താൽ ഒരു ചക്രവൎത്തിപോലും ദരിദ്രനാവാൻ പ്രയാസമില്ല."

മുതൽ മുഴുവൻ നശിച്ചത് തന്റെ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്തിട്ടല്ലെന്നും സ്നേഹിതന്മാരെ സല്ക്കരിക്കാൻവേണ്ടിയാണെന്നും മുതൽമുഴുവൻ നശിച്ചുവെങ്കിലും അനവധി സ്നേഹിതന്മാരെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഭയപ്പെടാനില്ലെന്നും കപിലനാഥൻ സമാധാനിക്കയും തന്റെ പ്രിയഭൃത്യനെ സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇത്ര കാലം തന്റെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചവരും തന്നോടു പല സമ്മാനങ്ങളും വാങ്ങിയവരുമായ ധനികന്മാരോട് ആവശ്യം പണം കടം വാങ്ങാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ചിത്രസേനന്റെയും, ചിത്രപ്രസാദന്റെയും, തന്റെ കയ്യിൽനിന്ന് പണംകൊടുത്ത് സിവിൽ ജേലിൽനിന്ന് താൻ രക്ഷപ്പെടുത്തിയവനും പിന്നീടു വലിയ ധനവാനായിത്തീൎന്നവനുമായ ചന്ദ്രസേനന്റെയും, വേറെ രണ്ടു മൂന്നാളുകളുടെയും അടുക്കലേക്ക് ആളെ അയച്ചു. ചന്ദ്രസേനനുവേണ്ടി താൻ കടംവീട്ടിയ നൂറുപവൻ ആയാൾ മടക്കിത്തരണമെന്നും ശേഷമുള്ളവർ നൂറീത പവൻ കടംതരണമെന്നുമാണ് പറഞ്ഞയച്ചത്.

ആദ്യം ആൾ ചെന്നത് ചിത്രസേനന്റെ അടുക്കലാണ്. ആയാൾ തലെദിവസം രാത്രി ഉറക്കത്തിൽ കപിലനാഥന്റെ മധുരതരങ്ങളായ പലഹാരങ്ങളേയും പാലടപ്രഥമനേയും കുറിച്ച് സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു. ആൾ ചെന്നതു തന്നെ ഭക്ഷണത്തിന് ക്ഷണിക്കാനാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തീട്ട് "എപ്പോഴാണ് വരേണ്ടത്" എന്നു ചോദിച്ചു. കാൎയ്യം പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ ആ ദുഷ്ടന്റെ മുഖഭാവം മാറി. കുറെനേരം ആലോചിച്ചശേഷം ഭൃത്യനോടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "തന്റെ യജമാനന്റെ കാൎയ്യം അപകടത്തിലാവുമെന്ന് എനിക്ക് മുമ്പുതന്നെ അറിയാം. വാസ്തവം പറകയാണെങ്കിൽ അതിനെപ്പററി ഗുണദോഷം പറയാനായിട്ടാണ് ഞാൻ അവിടെ വന്നിരുന്നത്. രാവിലെ ഭക്ഷണസമയത്ത് പറയാമെന്നു വിചാരിച്ച് അവിടെ പോവും. അപ്പോൾ തരമാവില്ല. ഉച്ചയ്ക്കായാൽ സൌകൎയ്യമുണ്ടാവുമെന്ന് വിചാരിച്ച് ഭക്ഷണസമയത്തവിടെ എത്തും. അപ്പോഴും തരം കിട്ടാഞ്ഞാൽ അത്താഴവും അവിടെത്തന്നെ എന്നാവും. ആൾത്തിരക്കുകൊണ്ട് ഇതുവരെ ആ കാൎയ്യം പറവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഓരോ പ്രവൃത്തിത്തിരക്കിനാൽ ഭക്ഷണസമയത്തല്ലാതെ എനിക്കവിടെ വരാൻ സമയവുമില്ല. ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങീട്ട് കുറെക്കാലമായി. എന്തു ചെയ്യാം? കാലദോഷംതന്നെ."

ഇങ്ങിനെ കപിലനാഥന്റെ ഗൃഹ
ത്തിൽ താൻ പതിവായി പോയിരുന്നതി
ന് ശുദ്ധകളവായി ഒരു ഒഴികഴിവ് പറ
കയും തന്നെ കണ്ടില്ലെന്ന് കപിലനാഥ
നോട് പറയാൻവേണ്ടി ഭൃത്യന് കയ്ക്കൂ
ലി കൊടുക്കാൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്തു. പ
ക്ഷെ അവൻ അത് സ്വീകരിക്കാതെ അ
വിടെ നിന്നിറങ്ങിപ്പോയി.

ചിത്രപ്രസാദനെ കണ്ടതിന്റെ ഫ
ലവും കേപ്പടിതന്നെ. ഈ ദുഷ്ടൻ കപില
നാഥന്റെ മന്ദിരത്തിൽ ശാപ്പാട് തുടങ്ങി
യശേഷം ഒരു പീപ്പന്നിപോലെ തടിച്ചിരി
ക്കുന്നു. കപിലനാഥനോട് വാങ്ങീട്ടുള്ള സ
മ്മാനങ്ങൾക്കും കണക്കില്ല. അതൊക്കെ
ക്കണ്ണുനീരുംകൊണ്ടു മറന്നിട്ട് ആയാൾ
ഭൃത്യനോടിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: "തൽക്കാലം
യാതൊരു സഹായവും ചെയ്യാൻ കഴിയാ
ത്തതിനാൽ ഞാൻ വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു.
ഒരു നിലം വാങ്ങാൻവേണ്ടി കയ്യിലുണ്ടായി
രുന്ന പണമൊക്കെ ഇന്നലെ എടുക്കേണ്ടി
വന്നു. ഇത്ര നല്ലൊരു സ്നേഹിതനെ സ
ഹായിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഞാൻ നിർഭാഗ്യ
വാൻ തന്നെ".

മാന്യ വായനക്കാരെ! കപടമിത്രങ്ങ
ളെ മാത്രം വിശ്വസിക്കരുതേ! കപിലനാ
ഥൻ ചിത്രപ്രസാദനെ ഒരു മകനെപ്പോ
ലെയായിരുന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നത്. ആ
യാൾക്ക് വളരെ മോടിയോടുകൂടിയ ഒരു ഭ
വനം പണിയാനും, വണ്ടിയും കുതിരയും
വാങ്ങാനും വേറെ ചില വിശേഷപ്പെട്ടവ
കൾക്കും സഹായിച്ചതിനുപുറമെ ആയാളു
ടെ വണ്ടിക്കാർക്കും ഭൃത്യന്മാർക്കും മാസപ്പടിക്കൂ
ടി കപിലനാഥൻ കൊടുത്തിരുന്നു. എന്നി
ട്ടും ഇത്ര ചെറിയൊരു സംഖ്യ ഈ തിടു
ക്കിയ സമയത്ത് കടംകൊടുക്കാൻ ആ ദു
ഷ്ടന് മനസ്സു വന്നില്ല. നിലം വാങ്ങി എ
ന്നു പറഞ്ഞത് ശുദ്ധകളവായിരുന്നു. കഷ്ടം!
മനുഷ്യനോളം നന്ദികെട്ടതായിട്ട് ഈ ബ്രഹ്മ
സൃഷ്ടിയിൽ മറ്റു വല്ല ജീവിയുമുണ്ടോ!

കപിലനാഥൻ സഹായത്തിന്നപേ
ക്ഷിച്ച മറ്റു പ്രമാണികളും മേല്പറഞ്ഞവി
ധത്തിൽ ഓരോ ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞു അ
ളെ മടക്കി അയച്ചതേ ഉള്ളൂ. തടവിൽനി
ന്ന് മോചിക്കപ്പെട്ട ചന്ദ്രസേനൻകൂടിയാ
തൊരു സഹായവും ചെയ്തില്ല. "അന്ന രു
ദ്രപാലൻ എനിക്ക് തന്നതു കടമായിട്ടല്ല.
സൌജന്യമായി തന്നതാണ്. വേറെ എ
ത്ര ആളുകൾക്കതിനെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.
എന്റെ കയ്യിൽ ഇപ്പോൾ ഒന്നുമില്ല" എ
ന്ന് അവനും പറഞ്ഞൊഴിച്ചു.

ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ കപില
നാഥനെ എല്ലാവരും വെടിഞ്ഞു. അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയിങ്കൽ അടു
ത്തുകൂടിയിരുന്നവരൊക്കെ മക്ഷികകൾ ശൈത്യവേള
യുടെ ആഗമനത്തോടുകൂടി ഒഴിഞ്ഞുകളഞ്ഞു.
മാങ്ങ തീർന്നാൽ പിന്നെ മാവിന്റെ ചോ
ട്ടിൽ ആര് പോവും? കപിലനാഥന്റെ
ആതിഥ്യമര്യാദയേയും ഔദാര്യത്തെയും കു
റിച്ചു പ്രശംസിച്ചിരുന്നവരൊക്കെ ഇപ്പോൾ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിവേകത്തെപ്പറ്റി
ലജ്ജകൂടാതെ അധിക്ഷേപിക്കാൻ തുടങ്ങി.
അവർ പറയുന്നതും കാര്യമാണ്. കപി
ലനാഥൻ നിശ്ചയമായും അവിവേകം കാ
ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്ര കൃതഘ്നന്മാരും വഞ്ച
കന്മാരുമായ മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കയും വി
ശ്വസിക്കയും തീറ്റിപ്പോറ്റുകയും സമ്മാ
നിക്കയും ചെയ്തത് അവിവേകമല്ലെ?

പ്രമദവനത്തിൽ പാട്ടും കളിയുമൊ
ക്കെ അവസാനിച്ചു. വിരുന്നുകാരാരും ഇ
ല്ലാതായി. കടക്കാരുടെ ഉപദ്രവം തുടങ്ങി.

മാംസം വില്ക്കുന്നവരും, അപ്പക്കാരരും, പാൽക്കാരരും, പിടികക്കച്ചവടക്കാരും, രത്നവ്യാപാരികളും, ഉണ്ടികക്കച്ചവടക്കാരും എന്നുവേണ്ട പലരും വന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാനും ലഹളകൂട്ടാനും തുടങ്ങി. ഭൃത്യന്മാർ പലരും ബാക്കി മാസപ്പടി കൊടുക്കണമെന്നു തിരക്കിത്തുടങ്ങി. പിശുനൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് അവരെയൊക്കെ തല്ക്കാലം ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെടുത്തി.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്ത്, കപിലനാഥന്റെ മുതൽ മുഴുവൻ നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അനവധി രത്നങ്ങളും സ്വർണ്ണവും അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു പ്രസ്താവം എങ്ങിനെയോ പുറത്തായി. ഒരു ദിവസം കപിലനാഥൻ ഒരു വിരുന്നുകൂട്ടി കഴിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു പ്രമാണികളായ പഴയ സ്നേഹിതന്മാരെയൊക്കെ ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ ഈ പ്രസ്താവം വാസ്തവമാണെന്നു തിട്ടമായി. ക്ഷണം സ്വീകരിക്കാൻ ആരും സംശയിച്ചില്ല. മുതലൊക്കെ നശിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞതു തങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തെ പരീക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചു ചിലർക്കൊക്കെ വലിയ പരിഭ്രമമായി. ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ദ്രവ്യസഹായം ചെയ്യാത്തതിനെപ്പററി അവർ പശ്ചാത്തപിക്കാൻ തുടങ്ങി. "പ്രിയസ്നേഹിതന്" ഒരു സഹായവും ചെയ്വാൻ തല്ക്കാലം സാധിക്കാതെ വന്നതിനെപ്പററി ഓരോരുത്തർ ഓരോന്നു പറവാൻ തുടങ്ങി. "അതിനെപ്പററി ഇനി ഒന്നും സംസാരിക്കണ്ടാ. ഞാനതൊക്കെ മറന്നിരിക്കുന്നു." എന്നു പറഞ്ഞ് കപിലനാഥൻ അവരെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. പതിവായി എത്തിച്ചേരാറുള്ള പ്രമാണികളൊക്കെ അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചിത്രസേനനും ചിത്രപ്രസാദനും ചന്ദ്രസേനനും ഒക്കെ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. മുമ്പു പല ഉപകാരങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരാൾ നന്നാ കഴങ്ങിയപ്പോൾ സ്വല്പമായ ഒരു സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടതു കൊടുക്കാൻ മനസ്സുവരാത്ത ഈ വക പ്രഭുക്കന്മാർക്ക് ഭക്ഷണത്തിനു ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ ഉടനെ പുറപ്പെട്ടുവരാൻ ഒട്ടും മടിയോ ലജ്ജയോ ഉണ്ടായില്ല.

കപിലനാഥൻ എല്ലാവരേയും ആദരവോടുകൂടി എതിരേറ്റു വലിയൊരു വട്ടമേശയുടെ ചുററും ഇരുത്തി. ഉടനെ ഭൃത്യന്മാർ വിശേഷപ്പെട്ട ഓരോ പിഞ്ഞാണം എല്ലാവരുടേയും മുമ്പിൽവെച്ചു. ആദ്യം ഒരു ചായയുടെ വട്ടമായിരിക്കുമെന്നു വിരുന്നുകാർ വിചാരിച്ചു. പിഞ്ഞാണങ്ങൾ അടച്ചിട്ടാണ് വെച്ചിരുന്നത്. മൂടിയുടെ ഇടയിൽകൂടി ആവി പോകുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കൊതിയന്മാരായ വിരുന്നുകാരുടെ വായിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. കപിലനാഥൻ ഒരു സംജ്ഞ കാണിച്ചപ്പോൾ ഭൃത്യന്മാർ വന്ന് പിഞ്ഞാണങ്ങളുടെ മൂടി നീക്കി. എന്തൊരു വിശേഷപദാർത്ഥമാണ് അപ്പോൾ കാണപ്പെട്ടത്? എല്ലാ പിഞ്ഞാണത്തിലും നിറച്ചു കാച്ചിയവെള്ളമായിരുന്നു. അതിൽനിന്ന് ആവിയും പൊങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ആവശ്യം എന്തെന്നറിയാതെ വിരുന്നുകാർ പരുങ്ങുന്നതു കണ്ടിട്ട് കപിലനാഥൻ അവരെ നോക്കി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: "ഞാൻ ഒരു വലിയ സമ്പന്നനായിരുന്ന കാലത്ത് അന്നത്തെ പദവിക്കനുസരിച്ചു വിരുന്നു കഴിച്ചിരുന്നു എന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. ഇത് ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച വിരുന്നാണ്. വെള്ളംപോലെ ഉറപ്പില്ലാത്ത ഹൃദയത്തോടും ആവിപോലെ ക്ഷണത്തിൽ ഇല്ലാതായ്പോകുന്ന സ്നേഹത്തോടും

കൂടിയ നിങ്ങളുടെ അവസാനമായ പാറിയ വിരുന്ന് ഇതുതന്നെയാണ്."

എല്ലാവരും ഇച്ഛാഭംഗത്തോടും ലജ്ജയോടുംകൂടി പരസ്പരം നോക്കുതുടങ്ങിയപ്പോൾ കപിലനാഥൻ ക്രോധാക്രാന്തനായി "ലജ്ജയില്ലാത്ത നായ്ക്കളെ! നക്കി കുടിക്കിൻ. എന്തിനു മടിക്കുന്നു?" എന്നു പറഞ്ഞ് എഴുനീറ്റു. അവരുടെ പരിഭ്രമം തീരുന്നതിനുമുമ്പായി "നല്ലവണ്ണം തൃപ്തി വരട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു പിഞ്ഞാണങ്ങളിലെ വെള്ളമൊക്കെ അവരുടെ മുഖത്തു ത്തൊഴിച്ചു. അതിഥികൾ എഴുനീറ്റ് ഓടാൻ തുടങ്ങി. കപിലനാഥൻ പിന്നാലെ ഓടി "നിസ്സാരന്മാരായ എരപ്പാളികളെ! നാണമില്ലാത്ത കഴുതകളെ!! മര്യാദക്കാരായ മനുഷ്യരുടെ വേഷം കെട്ടിയ മൃഗങ്ങളെ!!! കടക്കിൻ പടിപ്പുറത്ത്" എന്നു പറഞ്ഞു പിഞ്ഞാണങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ അവരെ എറിഞ്ഞോട്ടിക്കളഞ്ഞു. വിരുന്നുകാർ ഭയപ്പെട്ടും പരിഭ്രമിച്ചും ലജ്ജിച്ചും തൊപ്പിയും തലപ്പാവും വടിയും കുടയും ഉത്തരീയങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ഒക്കെ വഴിയിലിട്ടു വീണുംകൊണ്ടു വല്ലവിധത്തിലും ഈ ഭ്രാന്തൻ പ്രഭുവിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടാൽ മതി എന്നു വിചാരിച്ചു മരണപ്പാച്ചിൽ പാഞ്ഞു. ഇതു കപിലനാഥന്റെ അവസാനത്തെ വിരുന്നായിരുന്നു.

ഈ വിരുന്നു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അദ്ദേഹം കലിംഗരാജ്യത്തെയും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ച് വനവാസത്തിനായി ഗമിച്ചു. പോകുമ്പോൾ, രാജാ രാജ്യങ്ങളോടും ജനങ്ങളോടും ഉന്മൂലനാശം വരുത്തുന്നതായ യുദ്ധം, കൊള്ള, ദാരിദ്ര്യം, പകർച്ചവ്യാധി മുതലായ അത്യാപത്തുക്കളെല്ലാം കലിംഗരാജ്യത്തെ ബാധിക്കണമെന്നും ആ രാജ്യവും അതിലെ മനുഷ്യരാളും നാമാവശേഷമാവണമെന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടാണ് പോയത്. ഏറ്റവും ക്രൂരതയുള്ള കാട്ടുജന്തുക്കൾപോലും മനുഷ്യരെക്കാൾ ദയയുള്ളവയാണെന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. താൻ ഒരു കാലത്ത് ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു എന്നുള്ള ഓർമ്മ മേലാൽ ഉണ്ടാവരുതെന്നു വിചാരിച്ച് വസ്ത്രങ്ങളൊക്കെ അഴിച്ചു വലിച്ചെറിഞ്ഞു നഗ്നനായി, മലമുട്ടിൽ കുത്തിക്കുഴിച്ച് ഒരു ഗുഹയുണ്ടാക്കി, കായ്കനികൾ ഭക്ഷിച്ചും കാട്ടാറിലെയും ഉറവുകളിലെയും വെള്ളം കുടിച്ചും ഒരു മൃഗത്തെപ്പോലെ ആ ഗുഹയിൽ താമസിച്ചു. ആഹാരം അന്വേഷിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ വല്ല മനുഷ്യരെയും ദൂരെ കണ്ടാൽ ഭയപ്പെട്ടോടി അവർ പോകുന്നതുവരെ വല്ല നരിമടയിലോ മറ്റോ പോയി ഒളിക്കും. ഹാ! എന്തൊരു മാറ്റം. കുബേരതുല്യനും ജഗൽപ്രസിദ്ധനും ആശ്രിതന്മാർക്ക് ഒരു കല്പവൃക്ഷവും ആയിരുന്ന കപിലനാഥപ്രഭു, മനുഷ്യരുടെ കൃതഘ്നതാനിമിത്തം ദിഗംബരനും മനുഷ്യദ്വേഷിയുമായ ഒരു സത്വമായിത്തീർന്നു!

ഒരു ദിവസം കപിലനാഥൻ കാട്ടിൽ ഒരേടത്തു കിഴങ്ങിനുവേണ്ടി കിളക്കുമ്പോൾ കൈക്കോട്ട് ഒരു ലോഹംകൊണ്ടുള്ള പാത്രത്തിന്മേൽ തട്ടി. പാത്രം എടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അതു വിലപിടിച്ച രത്നങ്ങളും സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങളും നിറച്ചുള്ള ഒരു ചെമ്പുപാത്രമാണ്. ശത്രുസൈന്യങ്ങളുടെ ആക്രമവും കൊള്ളയും ധാരാളം നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന അക്കാലത്തു പണക്കാർ രഹസ്യമായി ഓരോ ദിക്കിലേക്കോടിപ്പോകുമ്പോൾ അവരുടെ ധനം വല്ല വിജനസ്ഥലങ്ങളിലും നിക്ഷേപിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ചിലർ പിന്നെ മടങ്ങിവന്ന് അതെടുക്കും. ചിലർ മടങ്ങിവരാൻ സാധി

കഴിയില്ല. എന്തായാലും കപിലനാഥന്ന് ഈ നിക്ഷേപം എടുത്തുപയോഗിക്കാമായിരുന്നു. അതെടുത്തുവെങ്കിൽ നശിച്ച സ്വത്തു മുഴുവനും വീണ്ടെടുക്കാനും പണ്ടത്തേക്കാൾ വലിയ പദവിയിൽ എത്താനും അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു സുഖഭോഗത്തിൽ വിരക്തിയും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെപ്പററി അസാമാന്യമായ അവിശ്വാസവും വെറുപ്പും വന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിക്ഷേപം ആ കുഴിയിൽതന്നെ വെച്ചു മൂടാൻ ആദ്യം വിചാരിച്ചു. വീണ്ടും ആലോചിച്ചതിൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ കളവ്, കവർച്ച, കലപാതകം, കയ്ക്കൂലി, കയ്യേറ്റം, ദ്രോഹം മുതലായ അക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ പണം വളരെ ഉപയോഗമുള്ളോരു സാധനമാണെന്നു തോന്നുകയാൽ തന്റെ ബദ്ധവൈരികളായ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ കുറെയെങ്കിലും നശിപ്പിക്കാൻ ഈ പണം ഉപയോഗിക്കാം എന്നുറച്ച് ആ കുടമെടുത്തു സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. അന്നുതന്നെ ആ കാട്ടിൽക്കൂടി വലിയൊരു സൈന്യം കടന്നുപോകുന്ന കോലാഹലം കേട്ട് അടുത്തുചെന്നു. സൈന്യനാഥനോടു സംസാരിച്ചപ്പോൾ അതു കന്ദളരാജാവിന്റെ സൈന്യമാണെന്നും കലിംഗരാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കാൻ പോകയാണെന്നും ബുദ്ധിയും ഗാംഭീര്യവും യുദ്ധപാടവവുമുള്ള കപിലനാഥൻ രാജ്യം വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു എന്ന് ചാരന്മാർ പറഞ്ഞറിഞ്ഞിട്ട് ഇപ്പോൾ ജയം ക്ഷണസാദ്ധ്യമാണെന്നു വിചാരിച്ചു കന്ദളേശൻ തക്കം നോക്കി ഒരു വലിയ സേനയോടുകൂടിതന്നെ അയച്ചതാണെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. കപിലനാഥന്നു വലിയ സന്തോഷമായി. തന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്ക് ഇതുതന്നെ തരം എന്നു വിചാരിച്ച് സൈന്യാധിപനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി തനിക്കു കിട്ടിയ നിക്ഷേപകുംഭം അയാളെ ഏല്പിച്ചിട്ടിതിനെ പറഞ്ഞു:—

കപിലനാഥൻ:— ഈ കുടം നിറച്ച് ധനവും സ്വർണ്ണവുമാണ്. കന്ദളേശന്റെ യുദ്ധച്ചിലവിലേക്ക് ഇതു വലിയൊരു സഹായമായി തീരുന്നതാണ്. ഇതു നിങ്ങൾക്കു തരുന്നതിന്നു പ്രതിഫലമായി നിങ്ങൾ ഒന്നു മാത്രമേ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ. "കലിംഗരാജ്യത്തിലെ കൊട്ടാരങ്ങളും ഗോപുരങ്ങളും കോട്ടകളും കൊത്തളങ്ങളും ഒക്കെ തവിടുപൊടിയാക്കിക്കളകയും ആ രാജ്യനിവാസികളെ കഴിയുന്നേടത്തോളം കൊന്നൊടുക്കുകയും ചെയ്താൽ മതി. സ്ത്രീകളേയും കുട്ടികളേയും കൂടി ബാക്കി വെക്കരുത്. കുട്ടികളെ ബാക്കി വെച്ചാൽ അവർ വലുതാവുമ്പോൾ ശത്രുക്കളായി തീരും. സ്ത്രീകളെ ബാക്കി വെച്ചാൽ അവർ ഇനിയും ശത്രുക്കളെ പ്രസവിക്കും."

"അങ്ങിനെ തന്നെ ചെയ്യാം" എന്നു പറഞ്ഞു സൈന്യാധിപൻ നിക്ഷേപകുംഭം വാങ്ങി കപിലനാഥനെ വന്ദിച്ച് അത്യുത്സാഹത്തോടുകൂടി തന്റെ സൈന്യങ്ങളെ കലിംഗരാജ്യത്തിന്നു നേരെ നടത്തി.

കപിലനാഥൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു മൃഗത്തെപ്പോലെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം തന്റെ ഗുഹാദ്വാരത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ നില്ക്കുന്നതു കണ്ട് ഭയപ്പെട്ടു. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യനായ പിള്ളനായിരുന്നു. തന്റെ യജമാനന്റെ നേരെ അളവറ്റ ഭക്തിയും കൃതജ്ഞതയുമുള്ള ആ സാധു പല ദിക്കിലും അന്വേഷിച്ചു നടന്ന് ഒടുവിൽ അവിടെ വന്നുചേർന്നു. അത്യസാധാരണമായ പ്രാഭവവും ഗാംഭീര്യവുമുള്ള തന്റെ

സ്വാമിയുടെ താല്ക്കാലികാവസ്ഥ കണ്ടപ്പോൾ പിള്ളനാർ ആശ്ചര്യപ്പെട്ട് ഒരു സ്വപ്നംപോലെ കുറെ നേരം ഗുഹാമുഖത്തു നിന്നു. ഒടുവിൽ, താൻ വല്ലതും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടോ എന്നു കണ്ണുനീരൊലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

കപിലനാഥൻ:— "നീയൊരു മനുഷ്യനോ മൃഗമോ? മനുഷ്യർ സ്നേഹവും ഉപകാരസ്മരണയുമുണ്ടാവാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു നീയൊരു മൃഗംതന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ നീ കാണിക്കുന്നതു കപടഭക്തിയാണ്. നിന്റെ കണ്ണീര് നിശ്ചയമായും കള്ളക്കണ്ണീരാണ്."

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സ്വാമിയുടെ പേരിലുള്ള അതിരററ ഭക്തിയും സ്നേഹവുമാണ് തന്നെ അവിടെ എത്തിച്ചത് എന്നു പിള്ളനാർ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞപ്പോൾ കപിലനാഥൻ "കപടബുദ്ധിയില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യനെങ്കിലും ലോകത്തിലുണ്ട്" എന്ന് ഒരു വിധം സമ്മതിച്ചു. എന്നിട്ടും "നിന്റെ പ്രകൃതി നന്നെങ്കിലും ആകൃതി മനുഷ്യന്റേതുതന്നെയാകകൊണ്ടു വെറുപ്പും അവിശ്വാസവുംകൂടാതെ നിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാനോ നീ പറയുന്ന വാക്കു കേൾക്കാനോ എന്നാൽ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും ഇവിടെ നില്ക്കണ്ടാ" എന്നു പറഞ്ഞ് അവനെ ഓടിക്കയാണ് ചെയ്തത്. ആശ്ചര്യത്തോടും വ്യസനത്തോടുംകൂടി ആ സാധു മടങ്ങിപ്പോയി. 'രാഗം ദ്വേഷമായി പരിണമിച്ചാൽ അതിനോളം ചീത്തയായ ഒരു വികാരം ലോകത്തിലില്ല' എന്ന് ഒരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്ര വാസ്തവമാണ്.

പിള്ളനാർ പോയശേഷം കപിലനാഥനെ അന്വേഷിച്ചു വേറെ ചിലരും അവിടെ എത്തി. അത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പണ്ടത്തെ സ്നേഹിതന്മാരും വിശ്വസ്തരുമായിരുന്ന പ്രമുഖന്മാരിൽ ചിലരായിരുന്നു. കലിംഗരാജ്യത്തിലെ രാജാവിനു പ്രായം തികഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ രാജപ്രതിനിധികളായി രാജ്യകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്നത് ഇവരായിരുന്നു. കന്ദളേശന്റെ പട കലിംഗരാജ്യത്തിൽ കടന്നു കൊള്ള തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ആ രാജ്യത്തിന്റെ കീർത്തിസ്തംഭം കപിലനാഥനായിരുന്നു എന്ന് ഈ വക പ്രമുഖന്മാർക്ക് ഓർമ്മവന്നത്. കപിലനാഥന്റെ ബുദ്ധിയും ഗാംഭീര്യവും യുദ്ധസാമർത്ഥ്യവും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വിസ്മരിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. കപിലനാഥന് എത്രയെങ്കിലും ധനവും, സ്ഥാനമാനങ്ങളും, രാജപ്രതിനിധികളുടെ നേതൃത്വംകൂടിയും കൊടുപ്പിക്കാമെന്നും ഉറചൊല്ലി ഈ ആപത്തുകാലത്തു മടങ്ങിവന്നു രാജ്യത്തെയും പ്രജകളെയും രക്ഷിക്കണമെന്നും അവർ വീണ്ടും കേണപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ പ്രതാപവും, ഔദാര്യവും, വീര്യവും, ശൗര്യവും, ഉൽകർഷേച്ഛയും ഒക്കെ കെട്ടിവെച്ച് ഗിരിഗഹ്വരത്തിലും മനുഷ്യവൈരിയുമായിത്തീർന്നിരുന്ന കപിലനാഥൻ പറഞ്ഞ ഉത്തരം ഇതാണ്: "കന്ദളേശൻ കലിംഗരാജ്യം മുഴുവൻ നശിപ്പിക്കണമെന്നുതന്നെയാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. അതിനു ഞാൻ യഥാശക്തി സഹായിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. നിസ്സാരന്മാരായ നിങ്ങളെയൊക്കെ കഴുത്തിനോക്കാൾ കന്ദളേശന്റെ വാളിനെയാണ് ഞാനിപ്പോൾ അധികം വിലവെക്കുന്നത്. വേണമെങ്കിൽ ഒരു ഉപകാരം മാത്രം ഞാൻ ചെയ്യാം. കന്ദളേശന്റെ കോപത്തിൽനിന്നും ക്രൂരതയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ക

ള്ള മാൎഗ്ഗം ഞാൻ കാട്ടിത്തരാം." "അതെന്താണ്?" എന്നു പ്രച്ഛകന്മാർ ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

കപിലനാഥൻ:—ഈ ഗുഹയുടെ സമീപം ഒരു വലിയ വൃക്ഷം നില്ക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? അതിന്മേൽ നല്ല നീളവും ബലവുമുള്ള കൊമ്പുകൾ ധാരാളമുണ്ട്. കന്തളേശന്റെ വാളിനെ ഭയമുള്ളവരൊക്കെ ഓരൊ കയറു കഴുത്തിലെടുത്ത് ഇങ്ങോട്ടു പോന്നുകൊള്ളട്ടെ."

വെറുപ്പോടും ഹാസ്യത്തോടുംകൂടി കപിലനാഥൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു കേട്ടു ലജ്ജിച്ചു പ്രച്ഛകന്മാർ മടങ്ങിപ്പോയി. കലിംഗരാജ്യം കന്തളേശൻ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ട് ആ കാട്ടിൽകൂടി ചിലർ കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഒരു ഗുഹാദ്വാരം കല്ലിട്ടടച്ചതായും അതിന്റെ സമീപം താഴെ കാണുന്നവിധം ഒരു ശിലാരേഖ നിൎമ്മിച്ചതായും കണ്ടു:—

"മനുഷ്യവൈരിയായ കപിലനാഥൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യരെ വെറുക്കുകയും, മനുഷ്യവൎഗ്ഗം മുഴുവൻ മഹാമാരി പിടിപെട്ടു നശിക്കണമെന്നു പ്രാൎത്ഥനയോടുകൂടി മരിക്കുകയും ചെയ്തു".

വി. ഗോപാലമേനോൻ.

—:o:—

ദ്രൌപദീസ്വയംവരം

സ്രഗ്ദ്ധര.

ലക്ഷ്മീമാറിൻനറുങ്കുങ്കുമസുരഭിലമാം
　　കൌന്തേയർപുണ്യപാളി-
മൃത്യാമോഹംജഗല്പാലനനിപുണതക-
　　ള്ളോരെൻതൃക്കൺവിലാസം
ഉൾക്കാമ്പിൽക്കണ്ടുപാരംസജലജലധര-
　　ശ്രേണിനാണുന്നകാന്തി-
പ്രക്ഷോഭംനിത്യമായക്കമലഭവമഹേ-
　　ന്ദ്രാദിവന്ദ്യംമുകുന്ദം. 1

ഗാന്ധാരാനന്ദസംപ്രാപ്തനരകവിജയിനാം
　　ചിന്മയംമല്ലനാഥീ-
വാടീമദ്ധ്യേവളൎക്കണ്ടുകിലവിടെനടേ
　　മുമ്പിലൊന്നുണ്ടുവേണ്ടൂ
പാടേപണ്ടൈന്ദ്രിയാണാമുടനൊരുമവരേ-
　　ണ്യംതപോചിതനായാം (ധ്രാ
പ്രൌഢമാനാംപാണ്ഡവാനാമതിരുചിയ
　　പണ്ടുപാഞ്ചാലജായാം. 2

ധാത്രീശീൎഷ്ഷാണവേഷംതടവിവിലസിതാ
　　വിശ്വപാലോകാവതാര-
സ്ഫൂൎത്തിംചേൎക്കുംബകധോപസന്നൂതിമഹ
　　ദേവസംഭാവ്യമാനാം (ഹ്രീ
നേത്രാൎന്നാംജനാനാംദിവസമനവധി-
　　ത്തേകചക്രാപ്രദേശേ
മാത്രാസാകംസുഖേനാവ്യാധിതസ്വച്ഛിതം
　　പാണ്ഡവാന്യോന്യവാസം. 3

കാലേതത്രബലലേറിഞ്ഞുപഥികാൻ
　　കാണുന്നണഞ്ഞതുകാഃ
പാഞ്ചാലീമഹിതസ്വയംവരമഹാ-
　　കല്യാണകോലാഹലം
വേലാതീതഗുണോജ്ജ്വലാഗ്രഹപതിം
　　ശ്രീദേവമാമന്ത്ര്യതം
ചേലുന്നുംധരണീസുരൈരസഹിതാ
　　നിശ്ശങ്കപാണ്ഡവാഃ. 4

ഭൂദേവാവലിയോടുകൂടിവഴിക്കേൽ
നിദ്ദ്രാനുമാത്രാസമം
വീതാശങ്കമതീവിസ്തൃതപഥമഹോ-
ത്സംഗോത്തരമ്യാങ്കണാഃ
സപ്താനന്ത്യേനകടന്നനേകതടിനീ-
സ്സേതുപ്രഞ്ചനടന്നീടിനാർ
മോദംപൂണ്ടഥമംഗലജ്ജനസനാനാഗരീം
നോക്കിപ്പുത്രവേശോത്സവാം. 5

ചൊല്ലാവതല്ലയിസഖേ! ഘനമോദമുദ്രാ-
ദുല്ലാസമന്തസിലികഞ്ജാസൗവിശേഷാൽ
കല്യാണഘോഷസമുപക്രമവിസ്മയശ്രീ-
ഹല്ലോഹലം ദ്രുപദരാജപുരേതദാനീം. 6

പൊന്നിൻപതങ്ങൾമിന്നീളപ്പൂതുകളോടുവി-
ളങ്ങാക്കിനിന്നംബരാന്തേ (ശി
മിന്നുംപോലെ വിളങ്ങുംനഗരവരധ്വ-
വല്ലിത്താമാലാമിതാം
എണ്ണംകോലാതെസൗധോൽകരമണിനവ
താംബൂലസന്ദീപ്തമൈപ്പ- (ശ-
ണന്നൂഭോഗമത്ഥ്യ! പ്രതിഷ്ഠിയിലെ
മംഗിയിൽത്തികന്നാഞ്ഞാനേ.
ചീനപ്പട്ടാംബരംകൊണ്ടുപരചിതവിതാ-
നേഷു ഇക്കിക്കിടക്കും
നാനാമുക്താവലിമാലകളിൽനിരുലാ-
വുനകാന്ത്യാതദാനീം
താനേളിക്കചക്രമൊക്കപ്പരികലിതമഹോ-
ന്നായുധസ്തോമമസ്യാം!
കാണായ്വന്നുതദാനീം, കഥമിവകഥയേ
മുഖ്യകല്യാണഘോഷം?
പ്രതിനവപനിനീർമിലാസ്ഥലക്കം
ഘുസൃണമെസനമതളിച്ചുരാജധാനീം
ചിതമൊടുമെഴുകിച്ചുമച്ചുണിഞ്ഞാർ
മധുരതരംതരളാക്ഷിമാർതദാനീം.

നല്ലാവാടവിരിച്ചുമേലിനിതലേ
മേളംവളർത്തീടിനാർ
കർപ്പൂരത്തിരിയിട്ടുദീപകലികാ-
ജാലംകൊളുത്തീടിനാർ,
കല്ലിച്ചാർനിരവേതദാനീമപര-
ച്ചാർത്തും, പൂകൂട്ടവത-
ല്ലപ്പാറകൾമതിതസപയംവരമഹാ-
കോലാഹലാഡംബരം.

ലോലംബാവലിലോകനീയമധുധാ-
രാപാതമുഖങ്ങളിം
മാലപ്പൂത്തുണ്ണാനാടിതാം ദ്രുപദജാ
ലാസ്യംനിബദ്ധോത്സുകാഃ
മേളംപൂണ്ടൊരുമിച്ചുനീളയിളകി
ത്തനാനാകാരിതാ
നാലംനോനിധിച്ചുദ്ദേശിയിലെഴും
നാനാദേശ്യാധീശ്വരാഃ

അവതംസിതശിഖിപിഞ്ഛോ
നവമേഘശ്യാമളാംഗമഹോതേജാഃ
യദുകുലസ്വഹംസകീയമൈ
ശ്രീകൃഷ്ണോപ്യണിവംശസീമന്തഃ.

തൽകാലേപാണ്ഡവാമാതരമിനിയകലാ-
ലാലയഭാവുവിപ്പെ-
രാകംതകാഞ്ഞാൻചനാവിലജനാഘടാ-
പൂരിതഗോപുരാന്തേ
മന്ദ്രോത്താലയാമിർഗ്ഗദ്രുപദപുരമഹം
പുക്കനിജ്ജാതമസ്യാം
ദൃശ്യാനാംഗ്ഗസുരാണാംനടവിധ്യടനിയ-
ന്നീടിനാർഗ്ഗുണമുഖം.

ഗദ്യം—ശിവശിവ പറവാൻ പണി
പ്പെട്ടവൊന്നിതുപാഞ്ചാലസുതാകല്യാണോ
ത്സവകലവിധിവിശേഷാൽ. ദ്രുപദപുരവരക
ല്യാണോത്സവമുണ്ടെന്നതുകേട്ടിളകിവരുന്ന
ജനങ്ങളോടൊക്കെയുമിടയ്ക്കിടെ ഗോപുര
വീഥിയിലതാതു പെരുമതെന്നവോടുനടന്ന
നാരേന്ദ്ര നാരീഹവനീലനം ദുന്ദുഭാരവ
ദ്രുപദനായച്ചു നാലഞ്ചാറുദിനംകൊണ്ടുംപോ
ലെങ്കിലതെല്ലാവരുന്നിനാദം പോകത്തി
നേലേറിലകാണന്നാലോകംകാണാംവരവുവി
ശേഷം വന്നുമഹീശന്മാരവരങ്ങു സമ

ഉമിയാറ്റു പൊരുക്കനിമേഷം ഉത്സാഹനിന്ന തകത്തിലുള്ളും കേഠാക്കയത്രല്ലോ വരവിൻഭവാനം കാണ്ക വലഭത്താര പൊടിധൂളിപ്പൂത്ത കാഹളശൃംഗമധ്വനിതമിതല്ലൊ കാണൊരുകമ്പടിമേളനിമെ പ്പെരികമുഴുത്തൊന്നിതുവാതമൈസന്യം കനകമണിത്തെ കരീന്ദ്രന്മാരണൊരവകനിരവേ പുനരത്നുചിചിത്രം കതിരപ്പടകഠ കതികന്നുള്ള കാണലനാടുവിൽ ത്തിരമാലകണക്കെ ചാവുമതിരുകിപ്പാടുന്നതുകാൺ ചമയനാണിതു സമരടടാനാം ഉദ്ധതമൊരാര പതിഷയത്തെല്ലൊ ചാമരനിരയാത നിവിയന്ന കാണതിനെക്കാളുതുപടയൊട്ടേറ്റും മഠറാന്നാകിലത്തെല്ലൊ വന്നു കൊറാക്കടകഠ നിവിഠിന്നതുകൊണ്ട കോലാഹലമുണ്ടതിനവിശേഷാൽ കൊള്ളുന്നശരിയിലിപ്പടയൊക്ക ത്തിളവനാമിതുകിവയന്നൊരാക്ക കാൺ പിന്നാലെയും പിന്നാലെയുമിതെല്ലാമറൊന്നതെന്നതെത്രപെടുവന്നു മതിമതി സംഖ്യ കഴിഞ്ഞു വഴിയിതുസകലദിഗന്താൽ നല്ലപ്പ ചിലനരപതിമാരെ പല്ലക്കേറിവരുന്നതുമമ്മാ തങ്ങളിന്നലെ ചിലരെവന്നു കണ്ടാൽവേഷമെത്ര മനോജ്ഞം തേർമേലേറിവരുന്നതു കാൺ ചിലർ മേനകലന്ന ഗജങ്ങളിലന്യേ കാൺ ചില മംഗിക്കൊപ്പകളിതാ പാഞ്ചാലിഏഭരണാദികളിപ്പൊളുളാഞ്ചികഠ കാഞ്ചനാലമണികണ്ണാടികഠ താംബൂലപ്പണിത്തൊപ്പെട്ടികഠ വിസറിച്ചുഴറികഠ ഇത്തരക്കോൽചില പിച്ചാങ്കത്തികളിത്തരമെത്ര മനോഹരവസ്തുകടംബം പരിജനപാണിധൃതം കാൺനിരവേ ഹരഹരപൊങ്ങാലാഡംബരമിതു വെൺകൊറക്കടകൊണ്ടൊതിർങ്ങു പതംഗദവനിതു ഗഗനമശേഷം വെഞ്ചാമരനിരകൊണ്ടൊശിവശിവ സഞ്ചാരൊചിതവീഥികളെല്ലാം പൊടികൊണ്ടൊ ബത ഭുവനകടാഹം വിസ്മയമഖിലംമുഴുവൻ പാർത്താൽ ഇതമനോജ്ഞമശേഷപ്രപഞ്ചവിലോളിതചിത്രം കണ്ടുംകൊണ്ടുപിടിച്ചു നടന്നീടും ചില കാഴ്ചക്കാർകഠ കഥാജ്ഞനഘോഷം കമ ചന രാഗേ കല്യാണോത്സവസന്തോഷമുമ കലപിലകലന്നരവലും ചമയക്കോപ്പുകളോരോന്നൊരിക്കിയുമക്കോടിരങ്ങോടനിശമുഴന്നും തമ്മേരോടൊക്കെവഴക്കപറഞ്ഞും തമ്മില്ലാതവിളണെമന്നും തോന്നൊരചൊകനിലിരിന്നൊന്നും കളമെ പുതുകൊണ്ടൊപൊണ്ണനിച്ചിരികത്തിക്കേണ്ടും പോകാ കാഴ്ചക്കാർകളശേഷംപോയാർ നാരമിതൊന്നമൊരാറക്കയിലുതാളമിതന്നും രാജവരാണാം വരവു ഉടനെ നാരമിതൊന്നുമൊരായിലെന്നും ഗോപുരനികരം കേളുള പടഹം മാതർചമരത്തു പുറപ്പെട്ടാർപോൽ മതിമതിയെല്ലാം പിന്നാലുമയാം മരതകമാടത്തിനേലൊ നാം മണിമേലേ! ബത വന്നായോ നീകവലയമാലേ! കറിയിട്ടില്ല സത്രംകൊണ്ടു മാരനാരാനോ മണിമജ്ജിരമിതെന്തൊരു കാച്ചോ മരതകമാലേ! കാഞ്ചിമന്നാ ചെമ്പത്തിപ്പാറിട്ടില്ലെല്ലൊ സംഭ്രമമായാലൊന്നും വല്ലേൻ കണ്ണാമണെങ്ങിതെന്തണിയാതെ കണ്ണെഴുതില്ല വലത്തൊല്ലോ ചമയംകൊണ്ടൊ പാവികളെ! ഞാൻ കാണുന്നു ചില വരവുവിശേഷം മുന്നിൽ വരുന്നതു കണ്ടായോനീ മന്നവർകുടിയുള്ള ശിശുപാലൻപോൽ മഗധനരേന്ദ്രനകംപുകഠാൻപോൽ പെരികവിദർഭൻപോലു വനായുനാ മേളമിയന്നൊര യാത്രയതാർപോൽ മാളവനാവനൊ മാതുസമാനൻ കേസലസ്ഥലിപനങ്ങത വന്നു കോലാഹലമുണ്ടതിനവിശേഷാൽ കേരളരാജനിതെല്ലൊ

* തമ്മോൽ - തണികഠ

വന്നു കേറ്റക്കാരന്നു ഘോഷത്തിനെ മിഥി ലമാക്കിപ്രതിധ്വനിപ്പിച്ചു കാൺറീ മിതമിതേ പടഹധ്വനിയും കൌരവ്യപതികൾ വന്നിടാതെ പാഞ്ചജന്യം ദൈവവിരോധം നിശ്ചയമെപ്പൊഴുമുണ്ടാമെന്നോ നേന്നവരുണ്ണാതെ പൊണ്ണിവരുല്ലോ ഭാഗ്യരിതിനു നമുക്കില്ലല്ലോ തെളിവിനോടിതും കതിചന പറയുംഘോഷം കൊണ്ടുവിശേഷമിതയെന്നുതു ഭാഗം സമ്മതമിളകി മമതാനവധ്വനിവെളിക്കുന്നു ലോകമശേഷമിളകുന്നതാൽ വനമതിനോടു പരിഭ്രമംസ്ഥാനമധിലംഗം പോയിപ്പുകഴുന്നിളകിലഴപ്പെടാത്തു കൊരോ നരപാലന്മാരെക്കണ്ടും കണ്ടോൾ നല്ലനിവർണവിലാസങ്ങളും കൊണ്ടു വരുന്നെന്താണാനപടത്തുമവരെന്നും ചില ഘോഷമുടക്കം ഉത്സവവിലാസിതമൊരു ഭാഗത്തു മംഗേ ചാരുസഭാതലമൊരുക്കിയ മുമ്പേപീടിനപ്പുറത്തുൾ പല പണിനിറമിട്ടു വിതാനിച്ചിട്ടിട മണിമുകുളങ്ങൾ പതിച്ചണിമാലകൾ ചേർത്തോരോതരമിതുവാസന്തംപൂജനടക്കമമൊത്താണിതമൊരു ഭാഗത്തെ മണിമംഗലവരമംഗലസംഭാരങ്ങളൊരുക്കിയുമമ്പേ പീടിനപ്പുറത്തുൾ പല പണിനിറമിട്ടുവിതാനിച്ചിട്ടിട മാദ്ദളികന്മാർ മൌരജികന്മാർ മാർദ്ദംഗികരും വൈണികരിതവിധ വൈണവികന്മാർ പാഠക മരല്ലുരമൊരമ്മാനക ളുന്നകലാകശലന്മാരും പാടുന്നവരുനാടുന്നവരും തിക്കിത്തെരിച്ചു തദീയംകളെയോടിയുന്നു കാലൊടിയുന്നു തലമുടിവിടുവിൽ പുടവപൊളിഞ്ഞു കണ്ടിത ശിരസ്സുകളിലെന്നും തൊപ്പികളുള്ളത തൊപ്പുംപോയി കുപ്പായത്തിന ശീല്ലും മാത്തു പൊകില്ലെട്ടും കമ്പിൽനടന്നു തിക്കാണ്ടെന്നും തിക്കെന്നും ശിവശിവയെന്നു പോപ്പോയെന്നും പോകട്ടെന്നും തിക്കുന്നു വരെത്തപ്പുമൊഴിച്ചും ചൂരക്കോൽകൊണ്ടോ ങ്ങിയുമിടിയും ചൂടുംപാടും ചാടുന്നവരും പ്രതിമുളിടകലങ്ങി മാറാനംബരകലവിത്തിലാക്കിണങ്ങൾ മുറിഞ്ഞുതെറിച്ചും മെമേൽക്കുകളൊടിയുലിച്ചും പെരുമൈലൂ ണാ ചിലമ്പൊലികൊണ്ടും വാദ്യഗണദ്ധ്വനിമാത്രാലികൊണ്ടും ഘോഷമിയന്നതിമാത്രം മുഴുത്തു പുരമാതതാണ്ഡവഘോഷം പോലെ ജലനിധിമഥനപ്രൗഢിമപോലെ പ്രളയമഹാജലമിളകിനപോലെ സമ്മോഹത്തിന ജന്മാലയമാനന്ദത്തിൻ നകളിനിലയന കൗതുകത്തിനൊരാകരമായ്നിറിവാസ്സമൊരുത്സവകോലാഹലമിതു പാകിലസാമ്യം.

(തുടരും)

പ്രിയംവദയും അനസൂയയും*

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ രണ്ടു തപസ്വിനികൾ നമ്മുടെ മനസ്സാകുന്ന ക്ഷേത്രത്തിൽ പള്ളിശാല കെട്ടി പാൎത്തുവരുന്നുണ്ട്. അവരുടെ പേര് 'പ്രിയംവദ' എന്നും 'അനസൂയ' എന്നും ആകുന്നു. ശകുന്തള ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ അവർ വഴിയ്ക്കു വെച്ചു യാത്രപറഞ്ഞു കരഞ്ഞു പിരിഞ്ഞതായി നമ്മൾ കണ്ടുവല്ലൊ

* ബാബു രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറുടെ ബംഗാളിലേഖനത്തിൽ നിന്നെടുത്തത്.

അതിനു ശേഷം ഒരിക്കലും അവർ നാടകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ല, വളരെക്കാലമായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽത്തന്നെ താമസിച്ചു വരികയാണ്.

കാവ്യങ്ങളിലുള്ള എല്ലാ പാത്രങ്ങൾക്കും അവകാശവും അധികാരവും സമമായിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, കഠിനഹൃദയനായ കവി തന്റെ നായികാനായകന്മാരെ ഗൌരവപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ചില ഭംഗിയുള്ള പ്രതിമകൾ കൊത്തിയുണ്ടാക്കി അവയെ ദയയില്ലാതെ വലിച്ചെറിയുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ശുശ്രൂഷിക്കാരായ മുനിശിഷ്യന്മാരും മനസ്സുകളെ വിലപിപ്പാൻ ഇടതരിയ ഗൌതമിയും, രാജധാനിയിൽനിന്നു മടങ്ങി ആശ്രമത്തിൽച്ചെന്നു രാജസഭയിലുണ്ടായ വർത്തമാനം പറഞ്ഞപ്പോൾ, ശകുന്തളയുടെ വിവരമറിയുവാൻ ഉൽകണ്ഠയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന അവരുടെ "ഇഷ്ടതോഴികൾക്കു"ണ്ടായ മനോവ്യഥയെപ്പററി പറയുന്നതു മൂലനാടകത്തിന് അനാവശ്യംതന്നെ ആയിരിക്കും. പക്ഷേ, ആ ഭാഗം വിട്ടുകളയുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ആ ഇഷ്ടതോഴികളുടെ അനിർവചനീയമായ മനോവേദന അല്പമെങ്കിലും ശമിക്കുമോ? ആ വിഷയത്തിൽ കവി ഒരു ശ്ലോകമെങ്കിലും എഴുതീട്ടില്ലെങ്കിലും, ഒരു വാക്കുപോലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അവരുടെ ആ മനോവേദന നമ്മുടെ മനസ്സിൽ കിടന്നു തിരിയുന്നില്ലയോ?

കാവ്യം എന്നതു വജ്രമണിപോലെ കഠിനമാണ്. പ്രിയംവദയും അനസൂയയും ശകുന്തളയ്ക്കു് ആരായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ആ കഠിനദുഃഖസമയത്ത് അവരെ ഒരു വിധത്തിലും അടുപ്പിക്കാത്തത് എന്തു ന്യായമാണ്? ഇത് വല്ലാത്ത കഠിനപ്രവൃത്തിയല്ലേ?

വാസ്തവത്തിൽ ഈ രണ്ടു ലാവണ്യപ്രതിമകൾ ശകുന്തളയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നത്, അവളുടെ സുഖത്തിനും സൌന്ദര്യത്തിനും ഗൌരവത്തിനും ഉൽകർഷമുണ്ടാക്കുവാനായിട്ടു മാത്രമാണ്. ആ മൂന്നുപേരുംകൂടി വൃക്ഷങ്ങൾ നനയ്ക്കുവാനുള്ള കുടവും കയ്യിലെടുത്ത്, ആ കാലത്തിൽ പുഷ്പിച്ച വനജ്യോത്സ്നയുടെ അടുത്ത് ഒരുമിച്ചുകൂടിയ സമയത്ത് ദുഷ്യന്തനു മാത്രമല്ലാ ശകുന്തളയുടെ മേലിൽ പ്രീതിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. യൌവനവിലാസങ്ങൾക്കനുരൂപമായ മനോരഥങ്ങൾ പറഞ്ഞ് ശകുന്തളയുടെ അപ്പോഴത്തെ ഭാവത്തെ പരിപുഷ്ടമാക്കിയിരുന്നത് ഈ രണ്ടു തോഴിമാരല്ലാതെ മറ്റാരായിരുന്നു? ശകുന്തള എന്ന പാത്രം മൂന്നംശങ്ങൾ കൂടിയതാണ്. അതിൽ രണ്ടംശങ്ങൾ ഈ രണ്ടു തോഴിമാരാകുന്നു. അതിലുംവിശേഷിച്ച്, ശകുന്തളയെക്കാൾ അധികം വലിയ അംശങ്ങൾ അവരാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ശകുന്തളയുടെ പ്രേമസല്ലാപങ്ങളെല്ലാം അവർതന്നെ നിർവ്വഹിച്ചത്. മൂന്നാമങ്കത്തിൽ നിസ്സഹായയായ ശകുന്തളയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന രാജാവിന്റെ പ്രണയപാരവശ്യത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ, കവി തീരെ ബലഹീനനെന്നപോലെ ഗൌതമിയെക്കൊണ്ടുവന്നു ഒരുവിധം ഇളപ്പിച്ചു. കവിയുടെ ഈ ക്ലേശത്തിനു കാരണം മററൊന്നുമല്ല. ശകുന്തളയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട തോഴിമാർ അപ്പോൾ അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതുതന്നെ. ഞെട്ടറ്റുവീണ നറുമലരിൽ ചൂടേറിയ സൂര്യകിരണങ്ങൾ തട്ടുന്നതു തീരെ ദുസ്സഹമാകുന്നു. ഞെട്ടിന്റെയും തളിരുകളുടെയും അന്തരാളത്തിൽകൂടിയാണെങ്കിലേ സൂര്യരശ്മിയുടെ സ്പ

ഷം പുഷ്പത്തിന്നു ശോഭാവഹമായിരിക്കയുള്ളു. നാടകത്തിന്റെ ആ ഘട്ടങ്ങളിൽ സഖിമാരോടുള്ള വേർപാടുനിമിത്തം ശകുന്തള തീരെ അനാഥ എന്നപോലെയിരിക്കുന്നു. കാണികളുടെ കണ്ണുകൾക്ക് ആ സ്ഥിതി കാണുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സങ്കോചം ജനിക്കുന്നു. ആർദ്രയായ ഗൌതമി പെട്ടെന്നു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ശാന്തരസമാണ് ഉണ്ടാവുന്നത്.

രാജസഭയിൽവെച്ച് ശകുന്തളയെ തിരിച്ചറിയാതിരുന്നതിന്നു മുഖ്യകാരണം ശകുന്തളയുടെകൂടെ പ്രിയംവദയും അനസൂയയും ഇല്ലാതിരുന്നതാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. തപസ്വിനിയായ ശകുന്തളയെ തപോവനത്തിൽനിന്നു പുറമെ മാററിപ്പെട്ടു കണ്ടപ്പോൾ രാജാവിന്നു പ്രത്യഭിജ്ഞയുണ്ടായില്ലെന്നുള്ളത് തീരെ അസംഭാവ്യമല്ല.

ശകുന്തള യാത്രപറഞ്ഞു ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കുപോയതിന്നുശേഷം, അവളുടെ ശൈശവസഖികളായ പ്രിയംവദയ്ക്കും അനസൂയയ്ക്കും, ശൂന്യമായ ആ തപോവനത്തിൽ സഖീവിയോഗം മാത്രമേ ദുഃഖകാരണമായിരുന്നുള്ളൂ. സഖീവിയോഗമല്ലാതെ മറെറാരു മാററവും തപോവനത്തിനു വന്നിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവൎക്കു സൎവ്വവും ദുഃഖകാരണമായിരുന്നു. ഹാ! അവരല്ലെ ജ്ഞാനഫലത്തെ അനുഭവിച്ചവർ. അജ്ഞാതമായ തത്ത്വങ്ങളെക്കൂടി അറിഞ്ഞതും അവരല്ലയോ!! കവി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ നായികയുടെ ചാരിത്രപാഠമല്ലാ, തങ്ങളുടെ 'ഉററ തോഴി'യുടെ ഹൃദയത്തിങ്കത്തിൽ ആഴമായി ഇറങ്ങിയതുതന്നെയാണ് ഇതിന്നുകാരണം. എടുത്തുവളൎത്ത ഉപവനവൃക്ഷങ്ങളെ നനയ്ക്കുന്ന പതിവ് മേലിൽ അവർ വിസ്മരിച്ചേയ്ക്കുമോ? വല്ല ദുണങ്ങിയ ഇലകളുടെയും ശബ്ദംകേട്ടിട്ട് അവർ ആ അശോകമധ്യവൎത്തിയായ അതിഥിയുടെ ആഗമനത്തെ അനുസ്മരിക്കാതിരിക്കുമോ? തപോവനത്തിലെ ആ മാൻകിടാങ്ങൾക്ക് മേലാലും അന്നുണ്ടായിരുന്ന വിസ്രംഭഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ?

ആ തപോവനത്തിൽ ചെന്ന് നമുക്കിപ്പോൾ പ്രിയംവദയുടെയും അനസൂയയുടെയും വൎത്തമാനമെന്തെന്ന് ഒന്നന്വേഷിച്ചുനോക്കുക. അവർ കവികല്പിതങ്ങളായ വെറും പ്രതിബിംബങ്ങളായിരിക്കുമോ? ഇല്ല. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, അവർ ശകുന്തളയോടൊന്നിച്ചുതന്നെ അന്തൎദ്ധാനത്തിങ്കമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ജീവനുള്ളവർ തന്നെയാണവരെന്നു വിശ്വസിക്കാം. അതുപോലെതന്നെ അവൎക്കു ശരീരവും ഉണ്ട്. പക്ഷെ ആ ശരീരത്തിന്നു കാവ്യത്തിന്റെ പുറത്തും, നാടകത്തിന്റെ അണിയറയിലിരുന്നിട്ടുമാത്രമെ വളരുവാനിടയായിട്ടുള്ളു. അതിവിനയമായ മറവിൽകൊണ്ടെങ്കിലും ശകുന്തളയുടെ കുചങ്ങളെ വലുതാക്കുന്ന യൌവനത്തെ കെട്ടിനിൎത്തുവാൻ അവൎക്കു കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴത്തെ അവരുടെ സാക്ഷിതമായ മനസ്സിതത്തിന്മേൽ, പുതുമഴയുടെ ആരംഭത്തിൽ ആകാശദേശത്തു കാർമേഘമെന്നപോലെ അസ്പഷ്ടകല്പനമായ ഒരു ഛായയാണ് ഇന്നു പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ അനന്യമാനസമാരായി ശകുന്തളയെത്തന്നെ വിചാരിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന അവരുടെ തപോവനത്തിൽനിന്നു ഓരോദിവസവും പൂജാൎഹരായ പല അതിഥികളും സൽക്കാരം ലഭിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോകയാണ്. അതുകൊണ്ടു നമുക്കും മടങ്ങുകതന്നെ.

കെ. വി. എം.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

ശ്രീ. ചെറുശ്ശേരിഭാരതം

പൂർവ്വസ്വത്തിന്റെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം കാരണവന്മാർക്കാണല്ലൊ. ഗ്രന്ഥസമ്പത്തും പൂർവ്വസ്വത്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടാവുന്നതാണ്. നിലവും, പറമ്പും, പണവും, പാത്രവും, എന്നു വേണ്ട എളുകുന്നവയും എളുകാത്തവയുമായ തറവാട്ടുമുതലുകൾ മുക്കാലേമുണ്ടാണിയും അന്യാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിനു കാരണവന്മാർക്കു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ, പെരുമാറ്റംകൊണ്ട് ആക്കത്തൂക്കത്തിന് അണുമാത്രം വ്യത്യാസം വരാത്തതായ ഏട്ടിൽപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന പഴയ അക്ഷരസ്വത്തുക്കളെ ഇക്കൂട്ടർ കുത്തുവരുത്താലും പറഞ്ഞു കാണിക്ക പതിവില്ല. കാറ്റുകടക്കാത്ത പെട്ടികളിൽ കതിറിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്നിലൊരിക്കൽ സരസ്വതീപൂജ പ്രമാണിച്ച് ആദിത്യനെക്കാട്ടുക പതിവുണ്ടെങ്കിലും, അതും സമർത്ഥത്തു വെച്ചു ചെയ്യാറുള്ളു. പെട്ടി തുറക്കുമ്പോഴേയ്ക്ക് അനവധി ഇരട്ടവാലന്മാർ അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിത്തുടങ്ങും. ഓരോന്നായി തട്ടിക്കുടഞ്ഞ് ഉതറ വീക്കി കെട്ടിമുറുക്കുമ്പോഴേയ്ക്ക് അവയും ഇടയിൽ കടന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഗ്രന്ഥസംഹാരികളായ ഈ ക്ഷുദ്രകീടങ്ങൾ ഇത്തരം മനുഷ്യകീടങ്ങളുടെ പുനർജ്ജന്മമായിരിക്കാം. ഉടമസ്ഥന്നു കാക്കാശ്ശുപോലും നഷ്ടമില്ലാത്തതും അർത്ഥികളെ കൃതാർത്ഥരാക്കിത്തീർക്കുന്നതുമായ അക്ഷരനിക്ഷേപത്തെ ഇങ്ങിനെ പുഴുക്കുത്തി പൊടിച്ചുകളയുന്നതു കൊണ്ടുള്ള മഹാപാപം, ഇരട്ടവാലന്മാരല്ലാ എട്ടുകാലന്മാരായി ജനിച്ചാലും ഇവരെ വിട്ടുപോകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, 'ചെറുശ്ശേരിഭാരതം' എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥരത്നം ഒരു നോട്ടക്കാരന്റെ കണ്ണിൽ പെട്ടതുകൊണ്ട് പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഇതിന്റെ വിലമതിക്കാൻ എടവന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഇതും വാല്മീകിയുടെ ഗോത്രക്കാർക്കു കാഴ്ചദ്രവ്യമായി കലാശിക്കുമായിരുന്നു. ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തു രാമവർമ്മ എളയരാജാവവർകളുടെ പരിശ്രമശീലത്തിന്റെ ഫലമായി പുറത്തു പുറപ്പെട്ട ഈ ഭാരതഗാഥ, കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കർത്താവും പ്രസിദ്ധനുമായ ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ രാജാവവർകളുടെ അവതാരിക ധാരാളം മതിയാകുന്നതാണ്. അല്ലെന്നുള്ള പക്ഷക്കാർ ഇതിലും നല്ല തെളിവു ഹാജരാക്കുന്നതുവരെ ഈ അവതാരികയ്ക്കു വിലക്കുറവു വരുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇതിലും കൃഷ്ണഗാഥയിലും പ്രയോഗചാതുര്യത്തിനു പ്രകാരഭേദം കാണുന്നതിനു കവിയുടെ പരിചയഭേദം കാരണമായിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ പേരുമാറ്റം വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരേ രീതിയിലുള്ള പഴയ പദങ്ങൾ സുലഭമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പാദങ്ങൾ കൃഷ്ണഗാഥയിലെന്നപോലെ ഇതിലും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. ലളിതപ്രയോഗവും വേണ്ടേടത്തോളമുണ്ട്. പക്ഷെ, 'സ്നാനിച്ചു' എന്നു മുതലായ ക്രിയകളും 'പുംസന്മാർ' എന്നു തുടങ്ങിയ പദങ്ങളും കാലഭേദംകൊണ്ടല്ലാതെ സാധുത്വം കല്പിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഏതായാലും, രാമവർമ്മരാജാവവർകളുടെ സാ

ഹിത്യപരിശ്രമം ചിരാനുബന്ധിയായിരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.

൨. മണിപ്രവാളശാകുന്തളം

അചിരേണ കാലവ്യത്യാസത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. 'ഭാഷാശാകുന്തള'ത്തിൽ സംസ്കൃതപദപ്രയോഗം കുറെ അധികമാണെന്നുള്ള പക്ഷം ഇന്നുള്ളതുപോലെ അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അതിനെ ഒന്നു നവീകരിക്കണമെന്നു പരിഭാഷകനായ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു തന്നെ അഭിപ്രായമുണ്ടാവത്തക്ക അചിരേണ, ഭാഷാസാഹിത്യസ്നേഹികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു കാൎയ്യമാണെന്നിനു മുമ്പു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ കാലാനുസാരേണ ഭാഷയ്ക്കുള്ള ഭേദത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു്, അവിടുന്നു തന്നെ ആ ഗ്രന്ഥം ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ചു് 'മണിപ്രവാളശാകുന്തളം' എന്ന നാമധേയത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ ചേൎച്ചപ്പെട്ട 'മണി'(സംസ്കൃതം)യും 'പ്രവാള'(മലയാള)വും ചേൎത്തുകോൎത്തുണ്ടാക്കിയതാണെങ്കിലും, മണം നിറഞ്ഞ പൂനിരകൾ കൂട്ടിത്തൊടുത്തുണ്ടാക്കിയ പൂമാലയിലെന്നപോലെ ഈ കൃതിമാലയിൽ ഏതംഗമമായ വാസന വിളയാടുന്നുണ്ടു്. കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കവിതയ്ക്കുള്ള ആസ്വാദ്യത എന്നപോലെ അവിടുന്നുണ്ടാക്കിയ ശാകുന്തളത്തിന്റെ രസികതയും വിശ്വവിശ്രുതമായതുകൊണ്ടു്, കേരളഭാഷയുള്ള കാലത്തോളം ഇളകാത്തതായ പ്രതിഷ്ഠ നേടിയ അവയെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഒരു നിരൂപണം ചെയ്യുക എന്ന സാഹസത്തിനു ഞങ്ങൾ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. ഈ നവീനകരണത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചേ ഉള്ളുവെങ്കിലും, ഉള്ളതു് ഉള്ളതുതന്നെയായിട്ടുണ്ടെന്നതിനു 'അംശിശിരകരൻ' ഇത്യാദി പദ്യങ്ങൾ തെളിവാകുന്നു. ഈ കൃതിയിൽ ഇനിയും വിശദപ്പെടാതെ വല്ല പദാൎത്ഥങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ, തിരുവനന്തപുരം കോളേജിലെ മലയാളപണ്ഡിതനായ ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരോടി അവൎകളെഴുതിയ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവ തെളിഞ്ഞുകാണുകയും ചെയ്യും. ഈ ഉത്തമഗ്രന്ഥത്തിനു് കൊച്ചി ഫ. ഫ. ാം കൂറു് രാമവൎമ്മ (അപ്പൻ) തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്, മൂലശാകുന്തളത്തിലെ ഉള്ളുകള്ളിയും കണ്ടറിഞ്ഞു് എഴുതിട്ടുള്ള രസജ്ഞകമായ അവതാരിക ഒരാഭരണമായിട്ടുണ്ടു്.

൩. മലയാളശാകുന്തളം

വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെയുള്ള ഭാഷാവാത്സല്യം അന്യാദൃശം തന്നെ. “[illegible] ബി” എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ, കേരളഭാഷാപോഷണത്തിനായി അവിടുന്നു് കിടന്നു പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ, അവിടത്തെ പ്രിയഭാഗിനേയനും ശിഷ്യാഗ്രഗണ്യനും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഗണ്യങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാക്കി പ്രസിദ്ധി നേടിയ [illegible]വുമായ ഏ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ എം. ഏ. അവൎകൾ മനസ്സിരുത്തി പരിശ്രമിക്കുന്ന സംഗതി ആ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കെന്നപോലെ കേരളീയൎക്കൊക്കെയും അഭിമാനകാരണമാകുന്നു. ഈ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടു് നമുക്കു് കിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പുതിയ പുസ്തകമാണു് 'മലയാളശാകുന്തളം'. സംസ്കൃതച്ഛായ തീരെ ഒഴിച്ചു്, മലയാളരീതിയെ മാത്രം

അവലംബിച്ചിട്ടാണ് ഇതെഴുതിയിരിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങളോടുകൂടി എടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്ന ഭാഷാകവിതയാണല്ലൊ മണിപ്രവാളം. എന്നാൽ സംസ്കൃതവിഭക്തികളെയും മാറ്റം ചെയ്ത്, സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കു കൂടി ഭാഷാവിഭക്തികളെ ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നതാണ് മലയാളകവിത. ഈ രണ്ടു ജാതി കവിതാരീതിയും അതാതിന്റെ സ്ഥാനത്തു ഉൽകൃഷ്ടമെന്നല്ലാതെ ഒന്നിനോടൊന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ നോക്കുന്നത് എപ്പോഴും അബദ്ധമായിരിക്കും. മലയാളരീതി പിടിച്ച് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ശാകുന്തളം ഒന്നിലധികം പരിവൃത്തി വായിച്ചു നോക്കിയതിൽ, രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാനവർകളുടെ ഉദ്ദേശം ധാരാളം നിറവേറുന്നതിനു ഇതു മതിയായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. വായനക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ അർത്ഥം മനസ്സിലാവുന്നവയും മൂലകാരന്റെ ഭാവങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയുമായ ഇതിലുള്ള ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ എടുത്തുദാഹരിക്കുക എന്നു വെച്ചാൽ പുസ്തകത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളും പകർത്തേണ്ടതായി വരും.

"ചിത്രത്തിലാദ്യമെഴുതീട്ടുയിർചേർത്തതാമോ
ചിത്തത്തിൽവെച്ചഴകുചേർത്തുരചിച്ചതാമോ"

എന്നു മുതലായ ശ്ലോകങ്ങൾ എത്ര ഹൃദയംഗമങ്ങളായിരിക്കുന്നവയെന്ന് പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. എന്നാൽ, പരിഭാഷകൻ മനസ്സിരുത്തിയതു പോരാഞ്ഞിട്ടോ എന്തോ ചില പ്രയോഗങ്ങൾ കുറേക്കൂടി പരിഷ്കരിക്കാമായിരുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾക്കു പക്ഷമുണ്ട്. 'താലവൃന്തം' കൊണ്ടു വീശുമ്പോഴുണ്ടാവുന്ന സുഖം 'ഉലവട്ടം ചാർത്തു'ന്നതുകൊണ്ടു സർവസാധാരണമായി ഉണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ മാതിരി പ്രയോഗങ്ങൾകൂടി കൂടാതെ കഴിക്കുവാൻ വേണ്ട പാടവും പരിചയവും, തഴക്കവും പഴക്കവും ഉള്ള ഒരു കവിയാണ് ഇതിന്റെ പരിഭാഷകനെന്നു പൂർണ്ണബോദ്ധ്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഈ ന്യൂനതയെ ഞങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ചത്. എന്തുകൊണ്ടു നോക്കിയാലും, ഈ മലയാളശാകുന്തളത്തെ സംസ്കൃതസാഹിത്യരസികന്മാർ കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളത്തെ എന്നപോലെ മലയാളികൾ ആദരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകം കേരളഭാഷയുടെ ഗുരുഭൂതനായ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കല്ലാ സമർപ്പിച്ചതെങ്കിൽ അതൊരു ന്യൂനതയായി കരുതത്തക്കവിധം, ഇതവിടേയ്ക്കു സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് യുക്തരൂപമായിരിക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു ശാകുന്തളവും നമുക്കു സമ്പാദിച്ചുതന്നത്, അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉള്ളും കള്ളിയും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോക്കാരാകയാൽ അവരെ അഭിനന്ദിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

☞ ശേഷം പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം മകരമാസത്തിലെ ലക്കത്തിൽ

മ. പ.

चित्रश्लोकाष्टकम् ॥

:o:

किं काम्यते का मधुरा क ईड्यः
स्त्रीभूषणं किं मधुलोलुपः कः ।

को न्यक्सर: कीदृगभूद्रक्षसो
रामास्त्रपाळीनिहतो बभूव ॥ १ ॥

एष्यन्ते स्मरशौरिपद्मजपुरारीणां क संबुद्धयः
का सारग्रहणैषिणामुपमितिर्विद्वज्जनोदीरिता ।
वक्षोभूनिलया च का मुररिपोः का वा भवेत् सुभ्रुवां
लीलालंकृतिरत्र भाति चतुरा पादादिवर्णावलिः ॥ २ ॥

कस्मिन् वाञ्छन्ति सन्तो जगति भवति कः प्रत्ययः प्रत्ययान्ता-
दुग्धाम्भोधेः कया वाजनि सनि परतः किंस्विदभ्यासगातः ।
किं वा ब्रूते वयस्यं मुररिपुकमलाकामसंबुद्धयः काः
किं सूर्योद्योतकान्तं खलु सरसिजराजीति राजत्यजस्रम् ॥ ३ ॥

कास्युः संबुद्धयोऽपांपतिकुसुमशरश्रीशगौरीश्वराणां
कौ धातू स्तामदादौ हरिगुणमसहन् पौण्ड्रकः कीदृशोऽभूत् ।
कालो नास्तेति कास्मिन्नुपमितिवचनं किन्तु कौ मोहनीया-
वन्तस्थप्रायसूत्रं विलसति सकलस्यास्य स्याभूत्तराय ॥ ४ ॥

यस्यार्कातिश्रया प्रहर्षजननी भद्रेण भागीरथी
सा मालत्यधिमौलि लोचनपदे चिह्नं कराब्जे विदुः ।
श्यामार्द्धांगमुमापि यो दहति भव्येन स्मरेण स्मरं
सत्क्षेमाय स सर्वकालमपि यो वेदात्मभूतः स नः ॥ ५ ॥

विश्वामित्रमखं ययावसुरवैरिभ्यो यदङ्घ्र्यम्बुजो-
दस्पर्शोच्छिलयापि यौवनमहोभूमेरुदाराश्रियम् ।
यो यातून्यनभिष्ट दूषणमुखान्यानन्दपाथोनिधौ
सेतुं रावणमप्यहन्नरतनुं गायन्तमिष्टाप्तये ॥ ६ ॥

यत्तत्त्वावगमे सनालकमलोद्भूतिश्च लक्ष्मीस्स्वयं
दुष्प्रापं यमपि प्रपद्यत इदं विश्वं विचित्रात्मकम् ।
चक्रुर्लोकसुमङ्गलानि जगतां दुह्यन्ति यातूनि यो
जघ्नुस्तं प्रणमामि पूर्णकरुणं श्रीपूर्णवेदेश्वरम् ॥ ७ ॥

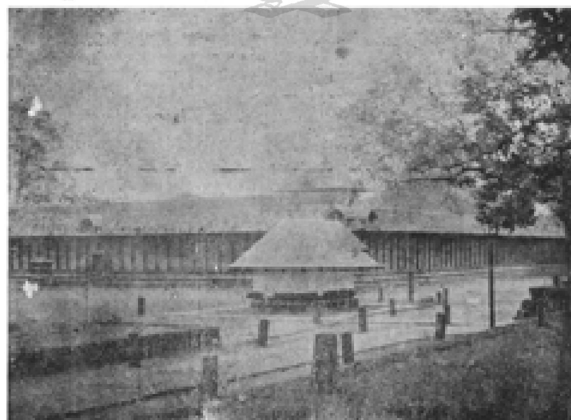
यः सिद्ध्यै तापसानां नयनहुतकुमारः कुमारः कुमारो
यद्वीर्येणोदपादि त्रिदशरिपुकृतान्तः कृतान्तः कृतान्तः ।
येनार्तत्रायकेण क्षपितसुरविषादो विषादो विषाद-
श्चेतश्शुद्धिं विदध्यात् समुपनमसस्सोमः ससोमः ससोमः ॥ ८ ॥

ഷഷ്ടിപൂൎത്തിലക്കം

മംഗളോദയം

പുസ്തകം 5 ലക്കം 2

PRINTED AND PUBLISHED BY MANGALODAYAM CO., LTD., K. K. PRESS, TRICHUR.

മംഗളോദയം കമ്പനി തൃശ്ശൂർ

[illegible]

മലമ്പനി

ജല. ദോഷപ്പനി

[illegible]	ക. 1—0—0
[illegible]	ക. 1—8—0
[illegible]	ക. 0—1—0
[illegible]	ക. 0—7—0

Dr. H. L. Batliwalla.
P. O. Worli (Bombay)

മംഗളോദയം കമ്പനിയിൽ വില്പാനുള്ള

സംസ്കൃതപുസ്തകങ്ങൾ

(മലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ചത്)

1. [illegible]	0—6—0
2. [illegible]	0—6—0
3. [illegible]	0—3—0
4. [illegible]	0—3—0
5. [illegible]	0—1—0

[illegible]

സർ. രാമവർമ്മ

ജി. സി. എസ്സ്. ഐ., ജി. സി. ഐ. ഇ., എൽ. എൽ. ഡി.

കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

മംഗളോദയം കമ്പനിവക കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

സർ. രാമവർമ്മ ജി.സി.എസ്സ്.ഐ., ജി.സി.ഐ.ഇ.,
എഫ്. എം. യു.

കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

[illegible]

തിരുമനസ്സിലെ കുട്ടിക്കാലം

[illegible]

[illegible]

[illegible]

തിരുവനന്തപുരത്തു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം

[illegible]

തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 17-ാം വയസ്സിൽ.

[illegible]

[illegible]

(തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 18-ാം വയസ്സിൽ)

തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 30-ാം വയസ്സിൽ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

കൊച്ചുപാണി.

ശിങ്കാചാര്യർ.

1 ൦൫൨, ൫൩, ൫൪ ഈ കാലങ്ങളിൽ ...

1 ൦൫൪ എടവത്തിൽ ...

തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 21-ാം തിരുവയസ്സ്.

ഇളയിടത്തു ...

ഡാക്ടർ ...

[illegible] 55 [illegible], [illegible]

[illegible] 16 വയസ്സു [illegible]

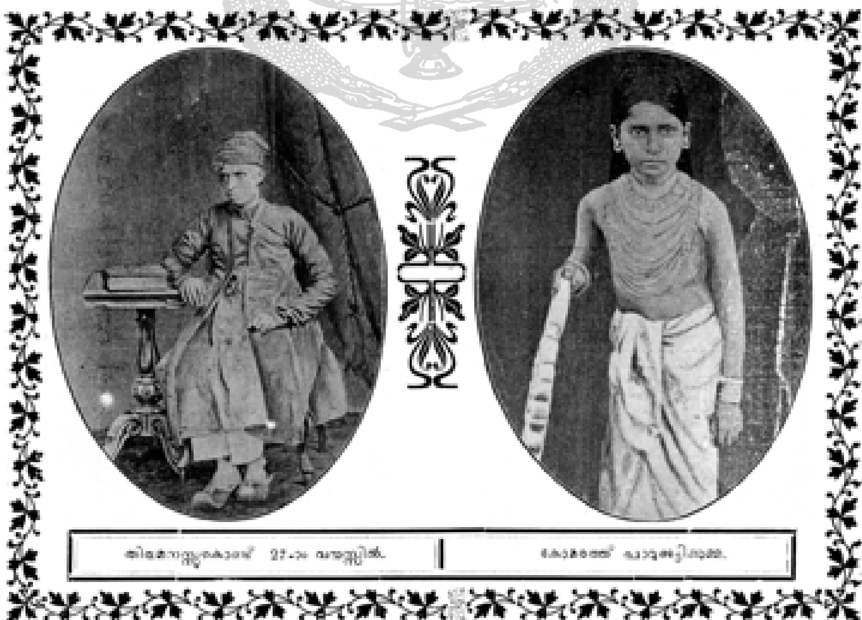
കുഞ്ഞിക്കാവു തമ്പുരാൻ.
അപ്പൻ തമ്പുരാൻ. കുഞ്ഞുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.
കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

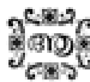

1. കുഞ്ഞിക്കാവുതമ്പുരാൻ
2. കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ

([illegible] കൊച്ചിക്കാവു അമ്മതമ്പുരാൻ 1026—1083)

തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 27-ാം വയസ്സിൽ.	കോമത്ത് പാറുക്കുട്ടിയമ്മ.

[illegible] വീരകേരള തമ്പുരാൻ തിരുപ്പൂ[illegible] [illegible]

വീരകേരളതമ്പുരാൻ തിരുപ്പൂണിത്തുറ[illegible] [illegible] ... [illegible] 56 [illegible] ... ഈ [illegible] ... സംസ്കൃതപാഠം [illegible] ... ഈ കാലത്താണ് [illegible] വ്യാകരണം പഠി[illegible] ... തിരുപ്പൂ[illegible] തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് [illegible] സംസ്കൃതപാഠം [illegible]

(തിരുപ്പൂണിത്തുറ[illegible]തമ്പുരാൻ 1031-1075)

[illegible] ... ഈ കാലം [illegible] ... തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വ്യാകരണത്തിൽ [illegible] ... 59 [illegible] ... കുഞ്ഞുണ്ണി [illegible] ... [illegible] വ്യാകരണം [illegible] ... [illegible] സമ്പാദിച്ചു.

(തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 28-ാം [illegible])

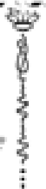
([illegible] കുഞ്ഞുണ്ണി നമ്പൂതിരിപ്പാട്)

[illegible] പട്ടത്താൻ

വിദ്വാൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്

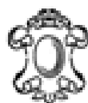

[illegible] ... തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു പള്ളി ... [illegible]

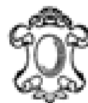
തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രം.

വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രം.

(തിരുപ്പൂ [illegible] തമ്പുരാൻ)
1030—1075.

([illegible] തമ്പുരാൻ
1045 [illegible].)

([illegible] തമ്പുരാൻ
1041 [illegible].)

(തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 54-ാം വയസ്സിൽ.)

([illegible] തമ്പുരാൻ
1050—[illegible].)

([illegible] തമ്പുരാൻ
1038—1065.)

(കൊച്ചിക്കാവു തമ്പുരാൻ. 1026-1068.)

തിരുമനസ്സിലെ [illegible] സഹോദരിയുടെ ([illegible] തമ്പുരാൻ 1035—1069.) [illegible]

കാഞ്ഞിരപ്പിള്ളി പരവശകരിപക.

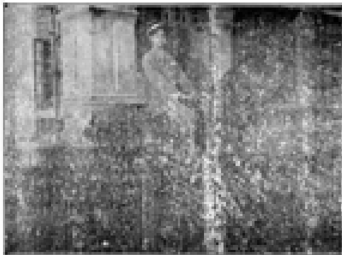

കിഴക്കെ വലിയ തമ്പുരാൻ കോവിലകം.

ഇട്ട്യാണത്ത് കാവുക്കുട്ടി നേത്യാരമ്മ.

തിരുമനസ്സിലെ സീമന്തപുത്രൻ.

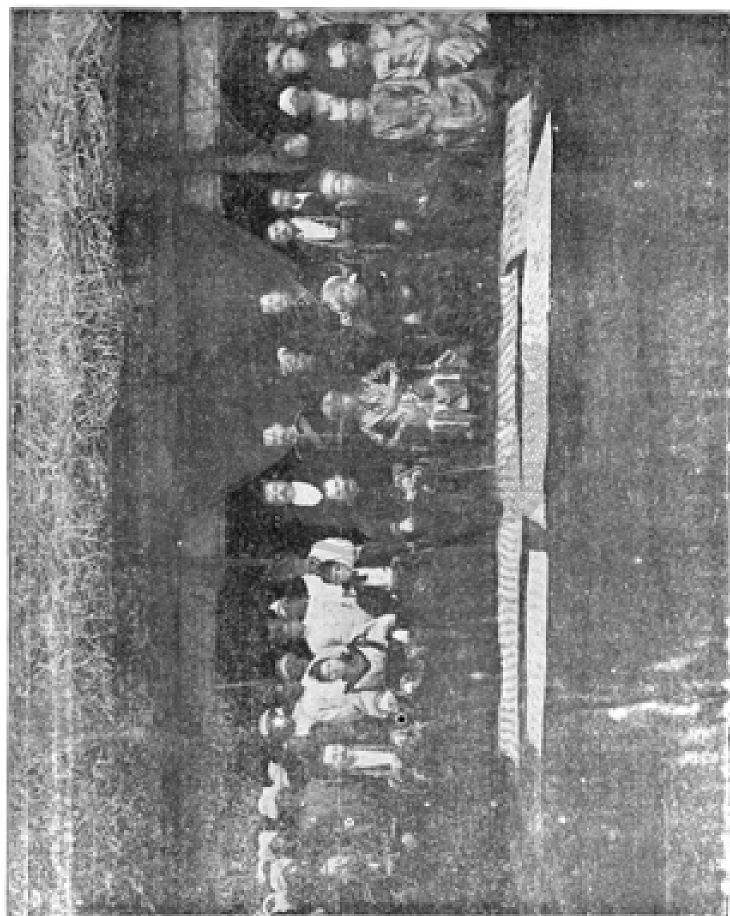

തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും കുട്ടികളും.

[illegible]

[illegible]

1021—1071.

തിരുവിതാംകൂറിലെ [illegible]

1071

പ [illegible] ക [illegible] കൊല്ലത്തിൽ [illegible] തിരുമനസ്സിലേക്ക് [illegible] തിരുമനസ്സിലെ പള്ളിയിൽ [illegible] കൊച്ചി കോവിലകത്തുവെച്ച് [illegible] (1896 ഒക്ടോബർ 22-ാം൹)

1072

തി [illegible] തിരുമനസ്സിലെ [illegible] പിറ്റേന്നു [illegible] ദിവാൻ സുബ്രഹ്മണ്യപിള്ളക്ക് പെൻഷനായി.

(തിരുവിതാംകൂറിലെ ദിവാൻ [illegible])

(ദിവാൻ സുബ്രഹ്മണ്യപിള്ള.)

(ദിവാൻ രാജഗോപാലാചാരി)

ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ട് [illegible] ബ്രിട്ടീഷ് [illegible] തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് [illegible] സുബ്രഹ്മണ്യ [illegible] ദിവാൻ.

രാജഗോപാലാചാര്യർക്ക് ദിവാൻപണിയായി. ഉടനെ [illegible] ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ട്, [illegible] തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് [illegible]

തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് [illegible]

[illegible]

സർ. ആർതർ ഹാവലോക്ക്

1073

[illegible]

[illegible]

[illegible]

തിരുമനസ്സിലേക്ക് കെ. സി. എസ്സ്. ഐ.
എന്ന സ്ഥാനം കിട്ടിയതിന്റെ ശേഷം

1074

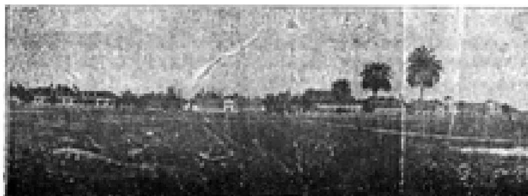
1075

1076

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1077

തി [illegible]

[illegible]

[illegible]

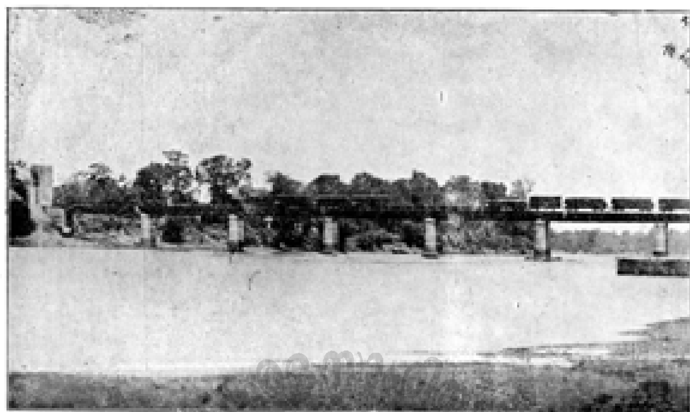
വലിയമ്മത്തമ്പുരാൻ.

ഷനായിരുന്നതു് ലോക് സായ്പാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേഷം പട്ടാഭിരാമരായരു ദിവാനായി. ഇക്കൊല്ലവും ഒരു റീജ്യൻ കാനൂനാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മററു പല നിയമങ്ങളുടെയും ആലോചന നടത്തിയിരുന്നതു കൊല്ലാവസാനത്തോടുകൂടി തീർന്നില്ല. നടപ്പായി ഈ വകയ്ക്കു ആകെ ൬൭ ലക്ഷം ക. ചിലവായിട്ടുണ്ട്. കനാൽ ഒരു പണി തുടങ്ങി. ഇക്കൊല്ലത്തിൽ സ്കൂൾകളുടെയും പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെയും തുക വളരെ വർദ്ധിച്ചു. ഈ കൊല്ലത്തിലും ചിലവു കഴിച്ചു് ൨ ലക്ഷം ക. മിച്ചമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

൧ 1078

മദിരാശിഗവർണ്ണരായിരുന്ന ആംപ്ഥിൽ പ്രഭുവും ഭാര്യയും ഇക്കൊല്ലത്തിലാണ് ആദ്യം കൊച്ചിയിലേക്കു വന്നതു്. തിരുമനസ്സിലെ ഡൽഹിയാത്ര ഇക്കൊല്ലത്തെ പ്രധാനസംഗതികളിൽ ഒന്നാണ്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ധനുമാസത്തിൽ ഇവിടെനിന്നു് എഴുന്നള്ളി പുറപ്പെട്ടു പൂന, ബാംബെ, ബറോഡ, ജയ്പൂർ, ആഗ്ര മുതലായ പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളിൽകൂടി സഞ്ചരിച്ചു് ധനു ആദ്യം ഡൽഹിയിൽ എഴുന്നള്ളത്തി. ഡർബാർ കഴിഞ്ഞ രണ്ടാംദിവസം തിരുമനസ്സിലേക്കു ജി. സി. എസ്സ്. ഐ. എന്ന സ്ഥാനം കിട്ടി. പട്ടാഭിരാമരായരു എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി ഡൽഹിയിലേക്കു പോയിരുന്ന കാലം ഒരു മാസത്തേക്കു ചീഫ് കോർട്ട് ജഡ്ജിയായിരുന്ന ടി. സി. കൃഷ്ണമേനോനാണ് പകരം നോക്കിയിരുന്നതു്.

ദിവാൻ പട്ടാഭിരാമരായരു.

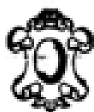
ആലുവാ തീവണ്ടിപ്പാലം.

ആംപ്റ്റിൽ പ്രഭു

പത്നി

1079

തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഡെൽഹിയിൽ.

തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് തിരുവിതാംകൂറിൽ.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ്.

കാശി മഹാരാജാവ്.

സർ. രാമവർമ്മ

ജി. സി. എസ്സ്. ഐ., ജി. സി. ഐ. ഇ., എൽ. എൽ. ഡി.

കൊച്ചി മഹാരാജാവവർകൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

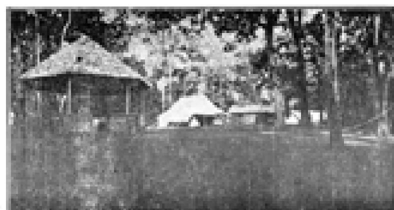
1080

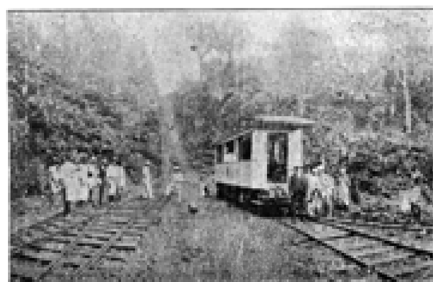
[illegible]

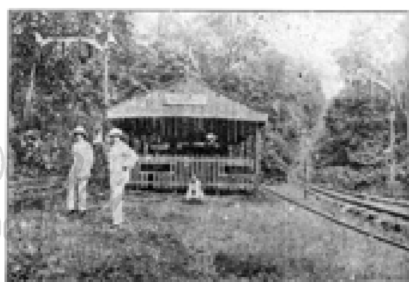
1081

[illegible]

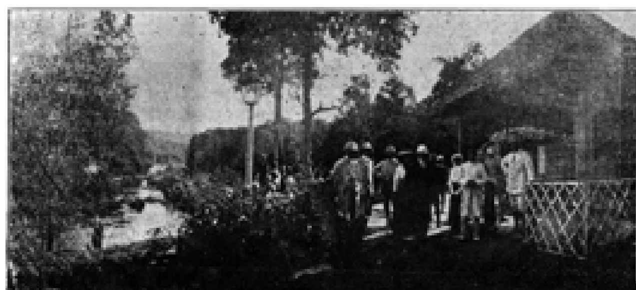

1082

1083

[illegible]

1084

[illegible]

കിച്ച്നർ പ്രഭു

[illegible]

കൊച്ചി അഴിമുഖം.

1085

1086

[illegible]

[illegible]

ശങ്കരാചാര്യർ.

സർ കെ. ജി. ഗുപ്ത.

1087

1911 ഡിസംബർ 12-ാം- [illegible]

[illegible]

[illegible]

മൈസൂർ മഹാരാജാവ്.

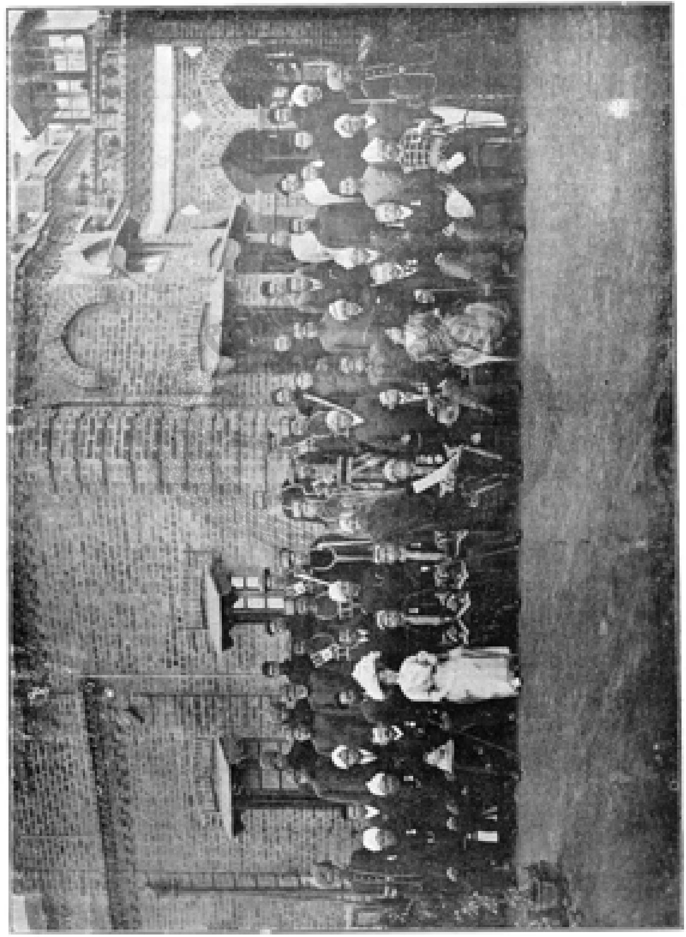
[illegible]

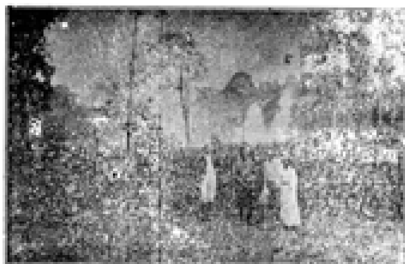
കവാത്ത്

[illegible]

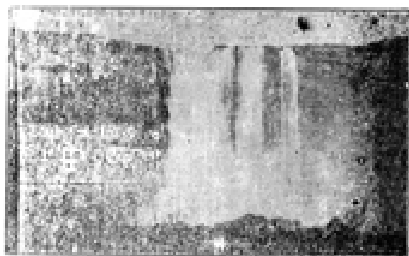
മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ [illegible]

മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ കിള്ളിമംഗലത്തു നടുവത്തു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്

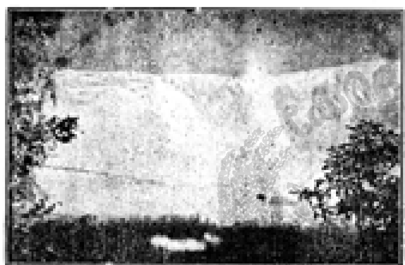

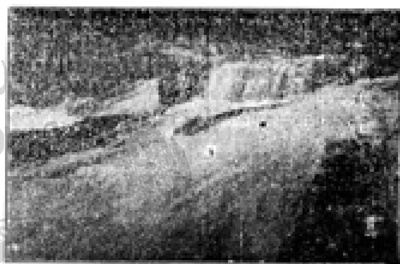
തിരുനെല്ലിയിലെ ഒരിരപ്പിള്ളിയിലെ കാമ്പ്

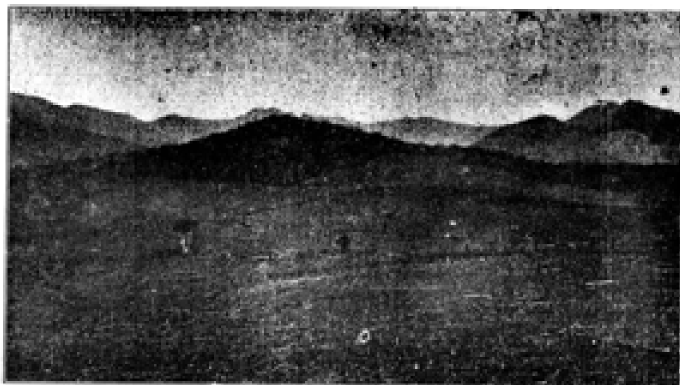
ഒരിരപ്പിള്ളി വെള്ളച്ചാട്ടം (കൊച്ചിഭാഗം)

ഒരിരപ്പിള്ളിവെള്ളച്ചാട്ടം (തിരുവിതാംകൂർ ഭാഗം)

ശോലയാർ വെള്ളച്ചാട്ടം

പുള്ളക്കാട്ട് മല്ലർ രംഗം

[illegible]

	1076 ൽ	1087 ൽ
* ആകെ ഭൂതലവിസ്തൃതി	2902910	4446000
ജനസംഖ്യ		
1 പുരുഷന്മാർ	361904	457342
2 സ്ത്രീകൾ	361002	460768
ആകെ.	722906	918110
അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ളവർ (ആയിരത്തിൽ)		
1 പുരുഷന്മാർ	223	243
2 സ്ത്രീകൾ	39	61
ആകെ	262	304
ഇംഗ്ലീഷറിയുന്നവർ (പതിനായിരത്തിൽ)		
1 പുരുഷന്മാർ	26	199
2 സ്ത്രീകൾ	3	81
ആകെ	29	280
സ്കൂളുകൾ	107	1015
സ്കൂൾകുട്ടികൾ	7675	51868

111.ം [illegible] 78.ം [illegible]

[illegible] 1000-ത്തിനു വീതപ്രകാരം

	പുരുഷന്മാർ	സ്ത്രീകൾ
കൊച്ചി	248	61
തിരുവിതാംകൂർ	248	60
മലബാർ	190	55
തഞ്ചാവൂർ	215	15
മദിരാശി പട്ടണം	421	129
മദിരാശിസംസ്ഥാനം മുഴുവൻ	159	18
ബറോഡ	175	20
മൈസൂർ	112	12

[illegible]

[illegible]

[illegible] 139053 [illegible] 111148 [illegible] 27937 [illegible] 1000-ത്തിനു 151-വീതം [illegible]

തിരുവിതാംകൂറിൽ 1000-ത്തിനു 149.ം [illegible] 101.ം [illegible] 68.ം [illegible] 112.ം [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

* [illegible]

[illegible]

[illegible]

ശുഭം

[illegible]

1. മദിരാശി [illegible]
2. മദിരാശി [illegible]
3. [illegible]
4. മദിരാശി [illegible]
5. [illegible]
6. [illegible]
7. മദിരാശി [illegible]
8. മദിരാശി [illegible]
9. മദിരാശി [illegible]
10. [illegible]
11. [illegible]
12. [illegible]
13. [illegible]

[illegible]

തെക്കേ ഇന്ത്യ

1 മദിരാശി
2 [illegible]
3 തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി
4 തഞ്ചാവൂര്
5 കുംഭകോണം
6 ചിദംബരം
7 പോണ്ടിച്ചേരി
8 മധുര
9 [illegible]
10 രാമേശ്വരം
11 തിരുവനന്തപുരം
12 [illegible]
13 ആലപ്പുഴ
14 കൊല്ലം

വടക്കേ ഇന്ത്യ

1 കല്കത്ത
2 കാശി
3 [illegible]
4 ഡൽഹി
5 ജയപുരം
6 [illegible]
7 [illegible]
8 [illegible]
9 [illegible]
10 [illegible]
11 [illegible]
12 [illegible]
13 [illegible]
14 പൂന
15 [illegible]
16 [illegible]
17 [illegible]

[illegible]

പുസ്തകങ്ങളുടെ പട്ടിക.

[illegible]

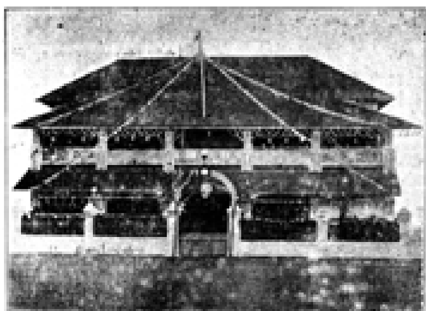
The Manager

[illegible] Company

[illegible]

H. H. Rama Varma 11th. Prince of Cochin

Company's Registered Office.

Kurur Damodaran Nambudiripad

Only few shares available

The Mangalodayam Co. Ltd., Trichur.

Printers, Publishers, Booksellers, Stationers, Printing Material Merchants Etc. Etc.

Printing in Malayalam, English, Devanagari, Tamil, Undertaken here, Trial Solicited.

CAPITAL Rs. 30,000
3000 Shares of Rs. 10 Each.

A. K. T. K. M. Cheria Narayanan Nambudiripad

Punnasseri Neelakandha Sarma

Office Bearers.

Managing Directors:

1. H. H. Rama Varma Eleventh Prince of Cochin.
2. Kurur Damodaran Nambudiripad.

Directors:

3. A. K. T. K. M. Cheria Narayanan Nambudiripad.
4. Punnasseri Neelakandha Sarma.
5. C. T. Avinhikat Neelakandhan Bhattathiripad.
6. Vadakkiniyedath Kirangat Sreedharan Anujan Nambudiripad.
7. Dr. T. C. Krishna Menon.
8. Changarankotha Krishnan Kartha.

Auditor: A. K. T. K. M. Valia Narayanan Nampudiripad.
Legal Adviser: K. Kunjunni Nair B. A., B. L.
Manager: C. Kunhi Rama Menon.

C. T. A. Neelakandhan Bhattathiripad

V. Kirangat Sreedharan Anujan Nambudiripad

Dr. T. C. Krishna Menon

C. Kunhi Rama Menon

C. Krishnan Kartha

മംഗളോദയം

൧൦൮൮

പുസ്തകം ൫	മകരമാസം	ലക്കം ൬.

മംഗളം.

ശുദ്ധസത്വപൂർണ്ണമൃതിയാൽസ്വാന്ത-
സ്സിദ്ധാനന്ദമുഖിവിശ്വവിശ്രുതൻ
ബുദ്ധമാമുനിജഗൽഗുണോദയ-
ശുദ്ധ നമ്മളിലണഞ്ഞുയിക്കണം.

പാലിഭാഷ.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു ബുദ്ധമതം പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്ത്, ആ മതത്തിന്റെ പ്രചാരകന്മാരായ സന്ന്യാസിമാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതും, അന്നുണ്ടായിരുന്ന ആര്യസമുദായക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ സംസാരിച്ചിരുന്നതും ആയ ഒരു ഭാഷയാണ് പാലിഭാഷ. അക്കാലത്ത് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ലങ്കാദ്വീപിലും (Ceylon) താമസിച്ചിരുന്ന ആളുകളിൽ അധികഭാഗക്കാർക്ക് ഈ ഭാഷ അറിയാമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ട്. പാലി= സമൂഹം (ജനസമൂഹം); അവരുടെ ഭാഷ പാലിഭാഷ; എന്നുള്ള അർത്ഥപ്രകാരം, അധികജനങ്ങൾ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഭാഷയാകകൊണ്ടാണ് ഇതിനു 'പാലിഭാഷ' എന്നു പേരു സിദ്ധിച്ചത്. മറ്റുള്ള പല മതങ്ങളിലേക്കാൾ എത്രയോ അധികം ഗ്രന്ഥ

സംഖ്യയുള്ള ബുദ്ധമതത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും രചിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ ഭാഷയിലാണ്. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ തന്നെ ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ കുറവാണ്. വേറെ വല്ല ഭാഷകളിലും ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ അർവ്വാചീനകാലങ്ങളിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയുമാകുന്നു. ബുദ്ധമുനിയുടെ കാലത്തും അതിനടുത്ത കാലങ്ങളിലും എഴുതിയ മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളും — ഇന്ത്യയിലും ലങ്കാദ്വീപിലും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും — പാലിഭാഷാമയങ്ങൾ തന്നെയാകുന്നു. ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളെ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവൎക്ക് ഈ ഭാഷയുടെ ജ്ഞാനം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതുമാണ്.

പാലിഭാഷ സംസ്കൃതത്തോടു വളരെ അടുപ്പമുള്ളതും സംസ്കൃതത്തെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ ഒരു ഭാഷയാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ താവഴിയിൽപ്പെട്ട പതിനെട്ടു പ്രാകൃതഭാഷകളിൽ മാഗധി എന്നോ ശ്രാവസ്തി എന്നോ പേരുള്ള ഒരു ജാതി പ്രാകൃതം തന്നെയാണ് ഈ ഭാഷ. നാടകങ്ങളിലും മറ്റും കാണുന്ന പ്രാകൃതങ്ങളെക്കാൾ ഈ ഭാഷയിലെ ശബ്ദങ്ങൾക്കും വാക്യങ്ങൾക്കും സംസ്കൃതത്തോട് അധികം സംബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട്, സാധാരണ പ്രാകൃതസ്ഥിതിയിൽനിന്നു കുറെ ഉയൎന്ന ഒരു പദവി ഇതിനു കൊടുക്കാവുന്നതാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന് ആകൃതിയിലും അൎത്ഥത്തിലും ഒരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലാത്തതായിത്തന്നെയും പല ശബ്ദങ്ങൾ പാലിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. പാപം, സുഖം, കല്യാണം, പണ്ഡിതൻ, ബാലൻ, ഇന്ദ്രിയം, ദേവ, സാരഥി ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലും പാലിയിലും ഒരുപോലെ തന്നെയാകുന്നു. വേറെ ചില ശബ്ദങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പാലിയിലേയ്ക്കു വരുമ്പോൾ അല്പമായ വികാരത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ ശബ്ദങ്ങൾതന്നെ പ്രാകൃതഭാഷയിലേയ്ക്കു പകരുമ്പോൾ വരുന്ന അംഗവൈകല്യത്തെക്കാൾ ഈ വികാരം അല്പമാണുതാനും. സംസ്കൃതത്തിലെ 'സ്ഥവിര'ന്റെ കടമുറിച്ച് 'ഥേര'നാക്കീട്ടാണ് പാലിഭാഷക്കാർ വെക്കമാറുന്നത്. പ്രാകൃതക്കാരാണെങ്കിൽ ഇതിന്റെ ആദ്യക്ഷരം തീരെ മാറ്റിക്കളയും. 'കൃതം' എന്ന പൂൎവ്വകാലക്രിയയെ 'കഡിയ' എന്നാക്കിയ പ്രാകൃതക്കാരുടെ ധൈൎയ്യം പാലിയിലെ പണ്ഡിതന്മാൎക്കില്ല. അവർ, കകാരോപരിയുള്ള ഋകാരത്തിനു ഭംഗം വരുത്തീട്ടെങ്കിലും 'കൃതം' എന്നതിന്റെ ഛവി വിടാതെ കാക്കുന്നുണ്ട്. 'സാൎത്ഥ'ത്തെ സംബോധിച്ചേടത്തോളം പ്രാകൃതക്കാൎക്കും പാലിക്കാൎക്കും പ്രത്യേകിച്ചൊരു സ്വാതന്ത്ര്യവും ഇല്ല; രണ്ടു കൂട്ടരും 'സത്ഥം' എന്നുതന്നെയാണു പറയുന്നത്. ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ പാലിയിലുള്ള മിക്ക ശബ്ദങ്ങൾക്കും പ്രാകൃതശബ്ദങ്ങൾക്കെന്നപോലെ മൂലം സംസ്കൃതം തന്നെയാണെന്നു കാണാം. ചില ദിക്കിൽ അക്ഷരക്രമത്തിന് അല്പാല്പം വ്യത്യാസം വരുന്നതിനു കാരണം ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള വൈകല്യം മാത്രമാകുന്നു. ധൎമ്മ-ധമ്മ, കൎമ്മ-കമ്മ, പുത്ര-പുത്ത, ദ്വീ-ദ്വീ, വൎണ്ണ-വണ്ണ, മിത്ര-മിത്ത, ആത്മാ-അത്താ, രാത്രി-രത്തി, ഷഷ്ഠ-ഛട്ടോ, ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ പൂൎണ്ണോച്ചാരണമായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾക്കു പാലിഭാഷാസംക്രമത്തിൽ അക്ഷരാവയവങ്ങളിൽ കുറച്ചെങ്കിലും ഒരു വൈകല്യം വരുന്നതല്ലാതെ, ശബ്ദങ്ങൾതന്നെ തിരി

ച്ചറിയുവാൻ പാടില്ലാത്തവിധം ഭേദപ്പെടുകയോ അൎത്ഥത്തിന്ന് വല്ല വ്യത്യാസവും വരുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

മേൽക്കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തോട് ഏറ്റവും പൊരുത്തമുള്ള പാലിശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ്. ഇതുപോലെ തന്നെ, സംസ്കൃതത്തോട് എത്രയോ അകന്ന ഒരു ഛായമാത്രമുള്ള ചില ശബ്ദങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷെ, അവയുടെ മൂലം തന്നെ സംസ്കൃതമല്ലെന്ന തോന്നത്തക്ക വിധം ആ വക ശബ്ദങ്ങളും വ്യത്യാസപ്പെടുന്നില്ല. ഉദാഹരണം:—

സംസ്കൃതം	പാലി
സമ്യക്	സമ്മാ
ശ്രേയഃ	സേയ്യോ
വൃദ്ധിഃ	വുദ്ധോ
ഊൎദ്ധ്വം	ഉദ്ധം

ഇത്യാദി.

ഇപ്രകാരം, പാലിഭാഷയിലുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്ക സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളോട് അടുത്ത ചേൎച്ചയില്ലെങ്കിൽ അകന്നിരിക്കിലും ആൎക്കും അപലപനീയമല്ലാത്തതായ ഒരു സംബന്ധം എവിടെയും ഉള്ളതായിക്കാണാം. സാധാരണ നാമപദങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ക്രിയാപദങ്ങൾക്കും ഈ സംബന്ധം ഉണ്ട്. ക്രിയാപദങ്ങളെല്ലാം പ്രാകൃതത്തിലെന്നപോലെ ഈ ഭാഷയിലും പരസ്മൈപദമായിട്ടാണ് പ്രയോഗിക്കുക പതിവ്; ആത്മനേപദത്തിന്ന് ഈ ഭാഷയിൽ പ്രചാരം തന്നെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ക്രിയാപദഘടിതങ്ങളായ പാലിവാക്യങ്ങൾക്ക് സംസ്കൃതവാക്യങ്ങളോട് എത്രമാത്രം യോജിപ്പുണ്ടെന്ന പരിശോധിച്ചു നോക്കുക.—

'ധീരോ ബാലേ അവേക്ഖതി'

'അപ്പമാദേന മഘവാ ദേവാനം സെട്ഠതാം (ഗതോ'

'അത്താനം ഉപമം കത്വാ ന ഹനേയ്യ (ന ഘാതയേ'.

ഈ പാലിവാക്യങ്ങൾക്ക ശരിയായ സംസ്കൃതം:—

ധീരോ ബാലാനവേക്ഷതേ'

'അപ്രമാദേന മഘവാ ദേവാനാം ശ്രേഷ്ഠ(താം ഗതഃ'

'ആത്മാനമുപമാം കൃത്വാ ന ഹന്യാന്ന (ഘാതയേത്'.

എന്നാണ്.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്ന്, പാലിഭാഷ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന തീരെ വ്യതിരിക്തയായ ഒരു ഭാഷയല്ലെന്നും, പരിഷ്കൃതസമുദായക്കാരുടെ വ്യവഹാരത്തിൽനിന്നും സംസ്കൃതവ്യാകരണപദ്ധതിയിൽനിന്നും ഭ്രംശിക്കയാൽ ഇതിന്ന് വലുതായ ഉച്ചാരണഭേദം സംഭവിച്ചുവെന്നായുള്ള എന്നും സിദ്ധമായി. ബുദ്ധമുനിയുടെ അവതാരകാലത്ത്, മഗധം മുതലായ ദിക്കുകളിൽ ഇതു നാട്ടുഭാഷയായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പണ്ഡിതന്മാർ ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണത്തിന്നും മറ്റും ഇതിനെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നതുമില്ല. പണ്ഡിതസമാജക്കാരുടെ അനാദരത്തിന്ന പാത്രമായ ഈ ഭാഷയെ ബുദ്ധമുനിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗാമികളും എടുത്തു പൊതുമാക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടത് ഈ ഭാഷയുടെ സൌഷ്ഠവം വിചാരിച്ചിട്ടല്ല. ബുദ്ധമുനിയുടെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരമുള്ള നവീനമതത്തിലെ തത്വങ്ങളെ ബഹുജനങ്ങൾക്കറിയിക്കുവാൻ തക്കതായ ഒരു ഭാഷവേണമെന്നേ അവൎക്കാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബുദ്ധമുനിയാൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി പാലിഭാഷയ്ക്കു ശക്തിവൎദ്ധിക്കയും, അതിൽ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്ക

ഇവ ഈ ഭാഷയിലാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് ആദ്യം പറഞ്ഞുവല്ലോ. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ ഉൽക്കർഷം, മനുഷ്യജന്മം സിദ്ധിച്ചാൽ ചെയ്യേണ്ടതായ കടപ്പാടുകൾ, ഭിക്ഷുക്കളുടെ വിധികൾ, വർണ്ണസംസ്കാരങ്ങൾ, ആശ്രമധർമ്മങ്ങൾ മുതലായ സാധാരണ മതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ എത്രയും ഭംഗിയായും സ്വാഭാവികതയോടുകൂടിയും വിവരിക്കുന്നതായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ ഭാഷയിലുണ്ട്. ബുദ്ധമതപ്രകാരം ജഗത്തിന്റെ ഉൽപത്തി, അതിനു കാരണമായ പരമാണുസംയോഗം, വിലയം മുതലായ ദാർശനികവിഷയങ്ങളെയും അവയവവാദം, വൈഭാഷികവാദം, പരമാണുവാദം മുതലായ പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തങ്ങളെയും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ പൂർവ്വപക്ഷസിദ്ധാന്താദിക്രമത്തോടുകൂടി വിവരിക്കുന്നവയായും അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്. ബൗദ്ധദാർശനികന്മാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചപ്പോൾ അവയെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവയായും ഒട്ടധികം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതിനു പുറമെ ചരിത്രം, സാഹിത്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളിലും പല പണ്ഡിതന്മാരുടെ വകയായി പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാലിഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതിന്റെ മാതൃകയായി അംഗീകരിക്കുവാൻ അർഹതയുള്ളവയായിത്തന്നെ പല കഥാഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ ഭാഷയിലുണ്ട്. ബുദ്ധമുനിയുടെ ജീവചരിത്രത്തെ അതിഭംഗിയായും അതിവിസ്തൃതമായും വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും അപൂർവ്വമല്ല. 'ധർമ്മപദം' എന്ന പേരായ പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥത്തെ, ഹിന്ദുക്കൾ മഹാഭാരതത്തെയെന്നപോലെ ബൗദ്ധന്മാർ പ്രശംസിച്ചുവരുന്നു. ആ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിൽ, ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സാമാന്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെ വളരെ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ, ഗൃഹസ്ഥന്മാർ, ഭിക്ഷുക്കൾ മുതലായ ആശ്രമികളുടെ പ്രത്യേകധർമ്മങ്ങളെയും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായിട്ട് അതിൽനിന്നു പഠിപ്പാനുള്ളത് ബുദ്ധമുനി ഓരോ അവസരങ്ങളിലായി തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കും ഭക്തന്മാർക്കും കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങളാണ്. സത്യം, സ്നേഹം, ദയ, അഹിംസ മുതലായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് യുക്തിയുക്തമായും ഉദാഹരണസഹിതമായും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചില ചെറിയ കഥകളെ ഘടിപ്പിച്ചും ബുദ്ധമുനി തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള നീതിപദേശങ്ങളെ, ഹിന്ദുക്കൾ വൈദികസൂക്തങ്ങളെ എന്നപോലെ ബൗദ്ധന്മാർ ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വക നീതിപദേശങ്ങളുടെ ഹൃദയംഗമതയെപ്പറ്റി കുറച്ചു സ്വല്പപരിജ്ഞാനമെങ്കിലും ഉണ്ടാകുവാൻ വേണ്ടി ഒന്നു രണ്ടു നീതിശ്ലോകങ്ങളെ പാലിയിൽനിന്നു ശുദ്ധസംസ്കൃതത്തിലാക്കി താഴെ കാണിക്കുന്നു.—

'ന തം സജലദാ വാതാ
ന ചാപി ഹരിചന്ദനം
നൈവ ഹാരാ ന മണയോ
ന ചന്ദ്രകിരണാങ്കുരാഃ
ശമയന്തീഹ ജന്തൂനാം
പരിദാഹം സമുദ്ധതം
യം സംശമയതി ശ്രേയഃ
ശീലമത്യന്തശീതളം.'

ശീലമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റിയ ഈ ഉപദേശംപോലെ തന്നെ രമണീയമായി ശമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം ഇങ്ങിനെയാണ്—

'നഹി, വൈരേണ വൈരാണി
ശാമ്യന്തീഹ കദാചന
അവൈരേണ തു ശാമ്യന്തി
ഏഷ ധർമ്മഃ സനാതനഃ'

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ ബുദ്ധന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ കുറിച്ചുതന്നെ അനേകം ലേഖനങ്ങൾ എഴുതേണ്ടതായി വരും.

ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ പാലിഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം എത്രയും സഹൃദയന്റെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതാണെന്നുതന്നെ വേണം പറയുവാൻ. ബൌദ്ധസാഹിത്യത്തിന്റെ നിക്ഷേപങ്ങളായ ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിക്കണമെങ്കിൽ ബുദ്ധഭാഷയായ പാലിയെ അഭ്യസിക്കാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. ആ ഭാഷയാകട്ടെ സംസ്കൃതത്തോടു വളരെ അടുപ്പമുള്ളതാകയാൽ, സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യമായ ലോകവ്യുൽപത്തിയും സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലുള്ള പ്രാകൃതഭാഷയിൽ പരിചയവും ഉള്ളവരായ വിദ്വാന്മാർക്ക് സ്വയമായി വായിച്ചാൽ തന്നെ അതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

കെ. വി. എം.

ദ്രൌപദീസ്വയംവരം

പ്രബന്ധം — തുടർച്ച

ശ്രീമാൻപാഞ്ചാലരാജന്യനഥ ജനതതി-
യംവിളിച്ചാളയച്ചു-
ച്ചൈശ്ചൊന്നാനിവണ്ണം ഗുണനയവിനയൌദാ-
ര്യസൌജന്യശാലീ
ശ്രീമദ്വത്സ! പ്രസിദ്ധാനിവരെയൊരു പതി-
നാഗതാൻ പേർത്തുമോരോ
സന്മാനം കൊണ്ടു സംഭാവ്യസമുചിതമോ-
ദത്താൽത്തുനാനാഗുണാഢ്യാൻ. 14

ഇത്ഥം താതാജ്ഞ കൈക്കൊണ്ടഥ ധൃഷ്ടദ്യുമ്നനാ-
മെല്ലവേ ചന്ദനാന്നാ
പൃഥ്വീപാലാത്മജന്മാരെ മണിമചകളിൽ വ-
ന്നിച്ചിരുത്തിത്തദാനീം (ഉദ്ദാ-
മത്തൻപുഷ്പമാലികാകാകമലമലയജകല്പ-
തതാംബൂലപുഷ്പൈഃ
പ്രത്യേകം വ്യഞ്ജനൈശ്ചാപ്യതനവദി...ഃ
പൂജയാമാസ പൂജ്യാൻ. 15

കല്യാണിമല്ലാരായാം കനിവിലൊനാടുകളി-
പ്പിച്ചുകൊണ്ടമ്മമാരും
ചാതുര്യം തോഴിമാരും കുശലവിധിവിശേ-
ഷങ്ങളും ചെയ്തുതോറേ
മല്ലാർമംഗല്യഭൂഷാമണിനികരമെടു-
ത്തന്തികേകൊണ്ടുവച്ചു-
ണല്ലാതംകൂടിനാൻത്താനിമമിമിതിമാ-
നില്ലലാളിച്ചണഞ്ഞാർ. 16

ലോകപ്പാമ്പട്ടണിഞ്ഞാളൊരുവൾ, തിലകി-
ന്നാളുലർക്കുന്തൽമീതേ (നാ-
സീമന്തം ചേർത്തണിഞ്ഞാളൊരുവൾ, തില-
ട്ടാർമനോരമ്യമന്യാ; (കരി-
വാർമെത്തുകസ്തൂരിഷാമഴകിനോടപരാ,
പിന്നെവർകങ്കണാലി-
ശ്രീമന്നാനാമനോജ്ഞാഭരണഗണമൊ-
ന്നാരിമാർ ചേർത്തണിഞ്ഞാർ. (ലോ

ബാലാന്താം ചമയിച്ചുകൊണ്ടലങ്കൃതാ-
ലങ്കാര ചാതുപ്രഭാ-
മാലാപാടലപാടലീകൃതസമ-
സ്താശാം കരലേശാനനാം
കാലംപാർത്തുപരംഗമങ്ങൊരുമണി-
ക്കെട്ടിങ്കൽനിന്നീടിനാർ
ചാലേ ധ്യുതകതകിന്നടുത്തു ചതുരാം-
ബാപാസ്സുഖീനാംഗണാഃ. 18

തന്നെനൃവരകന്യാസന്നിധൌ
പുഷ്പതൊഴി-
പ്പുരിവഴിയിലതിവ്യഥാകാപി
വാചിപ്രഗത്ഭാ
സസ്മിതമവളൊരോളപതിൻ
നീളനോക്കി-
കലിതളിക്കുലകാസംഭോ ച
ക്കെ ചതുരാനീം:— 19

"പാണ്ഡ്യാക്ഷിതിപാലഭാഗ്യകലികേ!
ബാലേ! സന്ദ്ധ്യന്നിധൌ
കാൺചാലച്ചിലരാജവീരനിവഹാൻ
നാനാദികന്താഗതാൻ
തേജോരാശികളുവാണി! മനമറിയു-
ന്നി,കലാകമേതന്നിശ്ചിതാൻ
വാമൊരാളെപൽത്തവർകളു സംഹമറിയി-
ക്കണ്ടണ്ടൂതാനാമലേ! 20

ധന്യേ! കാണിന്ദ്രകോപപ്പണികലമൈവിതാ
നിച്ചിരിക്കുന്നതേകൻ
പൊന്നിൻതണ്ടിട്ടവെഞ്ചാമരകലിതചുഴല
തന്ത്രവാവിക്കൈഷ (വേ
മന്നിൽച്ചൊല്ലാർന്നചാപുകതകപൈമകാ
ധാത്തരാഷ്ട്രായമേനം (ം
പുണ്യാത്മാനം മനോജ്ഞേ! കമലമകരകളി
ച്ചുപിടിത്തിടവല്ലാമ. 21

വിരാതിപുനരന്തികേ ചുഴലവും
തീയാനഭാ
വിഭൂഷണപരമ്പരാവിലസമാ
നമൃാംഗകാഃ
അപേതഭയമാടിവന്നി ചക്ഷം
മദംമാറുവോ-
അപേതദ്യുതിവാട്ടുവാനരിമപാ-
ക്കിലേശാംഗണം. 22

തോളിന്നേലടിപെട്ടകണ്ഡലകലാ-
പംപുണ്ടതാസന്നിധൌ
വാളുകുതിവലത്തുകാണൊരുമഹാ-
വീരൻമനോജ്ഞനാനേ!
കേളിനംഗമഹീന്ദ്രനായതിവനല്ലൂ
തനാചി!മാറാക്കകം-
കാളുംവിക്രമരാശിയെന്നുളവനോ
കണ്ണ്ട്രായമാകണ്ണ്ട്രതാം. 23

അപ്പിൽക്രൂരാവംതടവിക്രമചാ
കാണൊരുതന്നർവലത്ത-
അളകാന്താമാവിരികുന്നുപുനരയമാ-
ചാർന്നപുത്രാമഹാത്മാ
വികടത്തിങ്കൽക്ഷണംനേരിട്ടവരൊരുവരി-
ല്ലെന്നുവീരേഷുപാത്രാ-
ലച്ഛാക്കേമ്പിം ദൃശീനാദനാളലനകല-
ന്നൊന്നിതെതൽപ്രഭാവം. 24

ദ്രൌത്യന്താനസരകാണതിപരിണതിപൂ
ണ്ടന്ത്യതകരംബലാന്ത്യ
വിഖ്യാതൊളിസുനാമാപുനരയമമിതോ
ദ്ദണ്ഡദോർദ്ദണ്ഡശാലീ
സഖ്യാസാകംകൃപേണസപദിമിഹഗതാ-
മാസതേദ്രോണനാമാ
ചൊല്ലോളംവിശപവില്ലാളികളിൽവിദ-
ന്നാനകേമ്പിലയോനീ? (തിവ-

മാണിക്കക്കല്ലുരുട്ടുംപുതിയമരതക
ത്തുണ്ടത്തിന്നുധാമാ
കണ്ണേഗ്രഹകുഞ്ജിരാജന്യകലധനുഷമാ-
ലാമരാത്ത്യസശാലീ
താണ്ടാക്കോപാൽവലിച്ചുന്നചന്ദനമുനാ-
വിചികൊരെണ്ണുന്നപോലെ
ചേൺറ്റിടുന്നതിലപ്പുണ്ണിനവളുകിൽകോ-
ണ്ടുജ്ജ്വലായമിതമാമാ. 26

ശൂരസേനക്ഷ്മാപതിപ്രിയനായ് ഭുവംശ–
  സീമന്തിനിവളരെന്നും
ശ്രീപതിസ്സ്വയമയംവിരാജതിജഗത്ത്രി–
  യീമണിവിഭൂഷണം
പാൽപഴിച്ചമൊഴിസത്യഭാമമൊഴികേട്ടു
  വാനവർകരംതലാൽ
മേർ പറിച്ചവർനികേതപാർശ്വഭുവിനട്ടു–
  കൊണ്ടനായശീലവാൻ. 27

സാമിംധിംസെന്താളുമണാംണാംസംസകാള്
തംലൊകംപാഠവപൂന്നസസ്കംവ്സെ
സ്ജാവാവിളമുസമിംധിപ്പുംണപ്പുംണ
നസാഏസാവളകള്കുംധത്തോ. 28

കിംസാകിംസെകിയുകീകിയുകീയാ
കീയാകീമയണോവാത്ഏസകംഫ്ണോ
സാമിംധിഏസാംമദാഏബമാഏ
മാഏധിഏഉംണെതീമയസിരീയെ. 29

  കേവലനധതികന്ദ്രവാചിനഃ
  പ്രത്യയാനിഫനജാതകർണ്ണി
  ധാതവസ്സൃജതിസംഘശോഭയഃ
  ന്യൂനാതിരിക്തവിപരീതകാരകഃ.
  തസ്യസർവ്വപേചപ്പുഴലം
  കർണ്ണയുദ്ധവിമണ്ഡലംബാലേ!
  പൂർണ്ണകലേശനെപ്പോലും
  വിലസിനനവതാരകഗണംപോ

പച്ചപ്പട്ടുവിരിച്ചവളമണിപീ– (ലെ.
  ഠേകാരണേത്തങ്ങൾചല–
ഞ്ഞുച്ചൂളിമയുന്നതകരതലേ
  കല്പദ്രുമസൂനംവാരി
നിച്ചത്തസ്യ പശംവദാവിജയല–
  ക്ഷ്മീസ്സപ്രസിദ്ധയാമി–
നിച്ചക്രമധുരമെന്നായി!
  ജരാസന്ധായമാകർണ്ണ്യതാം. 32

വെള്ളപ്പട്ടാംബരംകൊണ്ടുപരിചിതമനോ–
  ജ്ഞമാതതീയെന്നീകാ–
ണല്ലാക്കം വേണ്ട!കലിംഗാതകർണ്ണി
  രാധിത്രനെഴാമഹാതമാ (പീ–

ചൊല്ലേണ്ടു ചരിത്രമിശപരനിഷ്ഠശിഷ്ട
  ലാലിധാനെന്നാജഗത്ത്യാ– (പാ–
മില്ലത്രെനനാമതത്സമനായധരണീ–
  വല്ലഭൻമല്ലനേത്രേ! 33

ഇംഗേഹീടെഴുമിന്ദ്രനീലമണിപീ–
  ഠേചെൻകണ്ടീലയോ
മംഗല്യാംഗി!വരുന്നു ഹാഹായമഹീ–
  പാന്ത്രായമാമേമലേ!
ലങ്കാനായകനെപ്പിടിച്ചുവിരവിൽ–
  ക്കാരാഗ്രഹേചത്തും
മംഗല്യാംബുധികാത്തവീര്യനൃപതേ–
  വംശോത്തമായംബാലീ. 34

മന്ദാരീകാൺചിത്രകാലംകൃതചളമണി–
  പ്പാദപീഠോപകണ്ഠേ
പൊന്താമരക്കെന്തുനിക്കലിതമസമിരി–
  ക്കന്നതസ്യൻമനോജ്ഞാ!
പെണ്മാനേൽക്കണ്ണിമാർനതനമലർവിശ
  ദാളുവക്ഷോണിമാതിൻ (ബാൻ
കല്ലാലങ്കാരമല്ലാപ്പുനരിളനയനാ–
  നന്ദനീയമാട്ടമാ. 35

കല്യാണാത്മാകലിംഗൻപുറതിളകരതാർ
  കൊണ്ടേകളീസരോജം
മെല്ലെമെല്ലത്തിരിക്കുന്നവനവനിളജാ–
  മണ്ഡനിമണ്ഡ്രതേജാഃ
ചൊല്ലേറുംകോസലാധീശപരനിളമ്പസേ–
  ഖരിരവൻചാമരാളി
മല്ലാർമന്ദാനിലാന്ദോളിതസുലളിതമ–
  ന്ദാരമാലാകലാപീ. 36

കല്യോയംഗർത്തനന്ദനഅമ്മണേ!
  തദ്ഭാമമാഗസ്ഥിതൻ
നല്ലാർമണി!സിന്ധുരാജനരികേ
  കാണായവീരാഗ്രണീ,
ചൊല്ലാംതാൻകടസ്ഥിതോയമബലേ!
  മാത്സ്യൻമഹാധീരധി–
ല്ലാസംകലമനാപണ്ടുവരൻ
  കാരാത്തുരേധഷണേ!.

---

* നിച്ചംനിശ്ചയമെന്ന്   * അഭ്യുക്കുന്ന്   † മന്ദംകൂടുന്ന്

ചൂടിനെ സംബന്ധിച്ച

ചില ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ

പ്രാണധാരണത്തിന് ഒരുവിധത്തിലും കഴിക്കുവാൻ വയ്യാത്ത വായു, വെള്ളം മുതലായവയുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതാണ് ചൂട് എന്നറിയാത്തവർ ചുരുക്കമാണ്. എന്നാൽ ചൂടിന്റെ അധിഷ്ഠാനവസ്തുക്കൾ എന്തെല്ലാമാണ്, അത് എങ്ങിനെ നമുക്കു കിട്ടുന്നു എന്നു മുതലായ സംഗതികളെ ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. നാം നിത്യമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന സാധനങ്ങളെപ്പററിയ അറിവിൽ നിന്നാണ് നമ്മുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കേണ്ടത്.

ചൂടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വിവരണത്തിൽ ഒന്നാമതായി ചിന്തിക്കേണ്ട സംഗതി ചൂട് എന്നതെന്താണ് എന്നാകുന്നുവല്ലോ. ചൂട് എന്നത് ഒരു ശക്തിയാണെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം. ലോകത്തിൽ സകല വിദ്യകളും നടക്കുന്നതു ശക്തികൊണ്ടാകുന്നു. ശബ്ദം, ഗതി, വിദ്യുത്ത്, ചൂട് ഇത്യാദി വിവിധരൂപത്തിൽ ശക്തി നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ശക്തി ഏതെതു രൂപത്തിലൊക്കെയാണെന്നോ നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നത്? ഈ വക എല്ലാ രൂപങ്ങളിലുംവെച്ചു മുഖ്യമായതു ചൂടാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചൂട് മററുള്ളവയെക്കാൾ വ്യാപിക്കുന്നതും അധികം ഉപയുക്തവും ആകകൊണ്ടുതന്നെ. എന്നുമാത്രമല്ല, മററു ശക്തികളെ ചൂടിന്റെ രൂപത്തിൽ പരിണമിപ്പിക്കുവാനും നമുക്കു കഴിയും. ഈ സംഗതിയും ചൂടിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിനു കാരണമാണ്.

ചൂട് നമുക്കു കിട്ടുന്നത് സൂര്യങ്കൽനിന്നും ഭൂമിയിൽനിന്നും രസായനപ്രയോഗത്തിൽനിന്നും ആകുന്നു. ഈ മൂന്നിലുംവെച്ച് അധികം പ്രധാനമായത് സൂര്യനാണ്. സൂര്യങ്കൽനിന്നു പ്രതിദിനം ലഭിക്കുന്ന ചൂടിനു സുമാർ ഒരു കോടി എഴുപതു ലക്ഷം കൊല്ലംകൊണ്ടുകൂടി ഹ്രാസം ഭവിക്കുന്നതല്ല. ഇതുകൊണ്ടാണ് സൂര്യനെ തേജസ്സുകളുടെ അധിഷ്ഠാനമെന്നു വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നത്. സൂര്യൻ, ഭൂമി, രസായനശക്തി എന്നിങ്ങിനെ ചൂടിന്റെ അധിഷ്ഠാനവസ്തുക്കളായ മൂന്നിൽനിന്നും നമുക്കു ചൂടു കിട്ടുന്ന പ്രകാരത്തെ ഒരോന്നായി പര്യാലോചിക്കാം.

സൂര്യഗോളത്തിന്റെ ചുററുപാടും എണ്ണവും വലുതായ അനേകം ഉപഗ്രഹങ്ങൾ (Nabulae) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഭൂമി, കുജൻ, മുതലായ ഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെ അവയും സൂര്യനെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവ അവയുടെ ഭ്രമണരേഖയിൽനിന്നു തെററി സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ മറിഞ്ഞുവീഴുന്നു. അപ്പോൾ അതേവരെയും അവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഗതിശക്തിക്കു തടസ്സം വരികയും, ആ ഗതിശക്തി തേജശ്ശക്തിയായിപ്പരിണമിക്കയും ചെയ്യും. ഒരിരുമ്പുകട്ടിയിൽ മറെറാന്നുകൊണ്ടു മേടുമ്പോൾ അതിൽ ചൂടുണ്ടാകുവാനുള്ള കാ

ങ്ങളോ അവ അന്യോന്യം കൂട്ടിമുട്ടി അവയുടെ ഗതിശക്തി തടസ്ഥപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ഉപഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യമണ്ഡലത്തോടു കൂട്ടിമുട്ടുമ്പോൾ ചൂടുണ്ടാവുന്നതും ഇതുപോലെതന്നെ. ഇപ്രകാരം മിനുട്ടിൽ മിനുട്ടിൽ ലക്ഷോപലക്ഷം ഉപഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യമണ്ഡലത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു് സൂര്യഗോളത്തിൽ പതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതുകൾ എത്ര വലുതായ ചൂടു് ക്ഷണംതോറും ഉത്ഭവിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം? എന്നുമാത്രമല്ല; സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്റെ പണിപ്പാടു് അനേകം രാസായനികവസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടാണ്. രാസായനികപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു് അതിമാത്രമായ ചൂടുതട്ടിയാൽ അവയുടെ സ്വതേയുള്ള രൂപം മാറി മറ്റാകൃതിയും ഉണ്ടാവുകയും, അപ്പോൾ അതുകളിൽ നിന്നു ചൂടു ഉത്ഭവിക്കയും ചെയ്യും. സൂര്യഗോളത്തിലുള്ള ചില വസ്തുക്കൾ ആവിയായും വേറെ ചിലതു ദ്രവങ്ങളുമാകുന്നു. സൂര്യഗോളവും അന്തരീക്ഷവും, അതിന്റെ നാലുപാടുമുള്ളപദാർത്ഥങ്ങൾ സൂര്യഗോളത്തെ അപേക്ഷിച്ചു ശീതവും ആകയാൽ സൂര്യഗോളത്തിൽനിന്നു് എല്ലായ്പോഴും ചൂടു് ഉത്ഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ വിദ്യ ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള പരിവർത്തനനിയമം (Theory of Exchanges) കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. ചൂടുവെള്ളം നിറച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കുടത്തോടു തൊട്ടു് തണുത്തവെള്ളം നിറച്ച ഒരു കുടം അരികിലുമായി വെച്ചാൽ തണുത്ത വെള്ളം നിറച്ച കുടത്തിലെ ജലം ഉഷ്ണമായും ചൂടുവെള്ളം തണുപ്പായും മാറിത്തീരുന്നതു നമുക്കു നിത്യാനുഭവമുള്ള സംഗതിയാണല്ലോ. ഈ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണത്തെയാണ് പരിവർത്തനനിയമം എന്നു പറയുന്നതു്. ഈ നിയമം വിചാരിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ നാലുപുറവും നിറച്ച നാനാവിധ പദാർത്ഥങ്ങൾ ഇടതിങ്ങിയ സൂര്യഗോളത്തിൽ നിന്നു സദാപി ചൂടുപുറപ്പെടുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെ എന്നും ഇടവിടാതെ ചൂടു ചിലവുചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു സൂര്യഗോളം അല്പാല്പമായി തണുക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു എങ്കിലും അപ്പോഴപ്പോഴായും അതിന്നു ചൂടു ലഭിക്കുന്നു. സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു ദിനംതോറും പുറത്തു പോകുന്ന അത്യധികമായ ചൂടിന്റെ എത്രയും ചുരുങ്ങിയ ഒരംശം മാത്രമേ ഭൂമിയിൽ സംക്രമിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സൂര്യനും ഭൂമിയും തമ്മിൽ സുമാർ 2,30,82,500 യോജന അകലത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. പുറമെ സൂര്യന്റെ ചൂടു ഭൂമിയ്ക്കുമാത്രമല്ലാ, അതുപോലെ നാലു പുറത്തുമുള്ള നാനാവസ്തുക്കളിലേക്കും പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനെപ്പോലെ വസ്തുക്കളിലേക്കു പകരുന്നതുകൊണ്ടും സൂര്യനും ഭൂമിക്കും തമ്മിലുള്ള ദൂരം കൊണ്ടും അത്യല്പമായ ചൂടു മാത്രമേ ഭൂമിക്കു കിട്ടുകയുള്ളൂ എങ്കിലും അതു ഭൂമിയിലുള്ള സകല വസ്തുക്കളുടേയും ജീവധാരണത്തിന്നുപയോഗപ്പെടുന്നു. ഭൂമിയിലുള്ള വൃക്ഷലതാദികളായ ഉത്ഭിജ്ജവസ്തുക്കളുടെ വളർച്ചയ്ക്കു സൂര്യതേജസ്സു് ഉപയോഗമുള്ളതാകുന്നു. അവ സൂര്യങ്കൽനിന്നു തേജസ്സിനെ ആകർഷിക്കുകയും, പ്രകാരാന്തരേണ അതിനെ പുറത്തു പ്രകാശിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും ഉത്ഭിജ്ജങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കയാലുകൊണ്ടു് സസ്യാദികളിലുള്ള പകരുന്ന തേജസ്സിന്റെ ഒരംശം അവർക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. ഉത്ഭിജ്ജങ്ങളെപ്പോലെ മറ്റു ജീവജാലങ്ങളും സൂര്യങ്കൽനിന്നു തേജസ്സിനെ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ഭൂമിയിലേയും അതിന്റെ ഒരംശം പ്രതിഫലിക്കുന്ന

ണ്ട്. ഇതിനെ സൂൎയ്യങ്കൽനിന്ന പ്രകാശത്തെയും ചൂടിനെയും (Light and Heat) ഭൂമി ആകൎഷിക്കയും ആവശ്യംപോലെ അവയെ വിനിയോഗിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നൊക്കാം നിത്യത ചിലവിന്നായിട്ട് ഒരു പെട്ടിയിൽ സൊവ്റൻ, കാശ്, താമ്രനാണ്യങ്ങൾ മുതലായ പല ചില്ലറ നാണ്യങ്ങളായി കുറെ പണം സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചു, അതിൽനിന്ന ഒരോന്നായോ ഒഴിവനായോ എടുത്തു ചിലവു ചെയ്യുന്നതു പോലെ ഭൂമിയും സൂൎയ്യങ്കൽനിന്ന മുമ്പായെത്ത ശക്തികളെയും വാങ്ങി സൂക്ഷിച്ച് ആവശ്യംപോലെ പുറത്തെക്കു വിടുകയാണ ചെയ്യുന്നത്. ഭൂമി സൂൎയ്യങ്കൽനിന്ന ആകൎഷിക്കുന്ന ചൂടിന്റെ അംശങ്ങൾ പ്രതിദിനം ഭൂമിയുടെ അടിത്തട്ടിലേക്കു പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അടിയിലേക്കു ചെല്ലുന്തോറും ഭൂമിയിൽ അധികാധികമായ ചൂട് നിക്ഷേപിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. ഭൂമിയുടെ അടിത്തട്ടിൽ ചൂടിന്റെ ഒരു കലവറ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക് അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങളും ഉഷ്ണപ്രവാഹങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളാണല്ലോ. ഭൂമിയുടെ അടിത്തട്ടിലെ സമീപിയാപേക്ഷിച്ച് മുകൾത്തട്ടിൽ ചൂട കുറവാകയാൽ മുമ്പാണ്ടെ പറഞ്ഞ നിയമപ്രകാരം അടിയിലെ ചൂട മുകളിലേക്കു പോരുന്നു. ഇതിനെ, സൂൎയ്യങ്കൽനിന്നാകൎഷിക്കപ്പെടുന്ന ചൂടിന്റെ അംശങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുമാത്രമല്ലാ വേറെ വിധത്തിലും ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ ചൂടുണ്ടാവാനവകാശമുണ്ട്. കേൾവിൻപ്രഭു(Lord Kelvin)വിന്റെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ഉദ്ദേശം ഇരുപതുകോടി കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഭൂമി ദ്രവാകാരമായിരുന്നവെന്നും പിന്നെ അതിന്റെ മീതെ അനിശ്ചിതമായ പാട പോലെ ക്രമേണ ഉറച്ചുവന്നിട്ടാണ് ഭൂമിക്ക് ഇപ്പോഴത്തെ ആകൃതി വന്നതെന്നും കാണുന്നു. ഭൂമിക്ക തക്കവണ്ണം വാരണമെങ്കിൽ അത്യധികമായ ചൂടുകൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ ആ ചൂട് ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ എങ്ങിനെയും വ്യാപിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭൂമിയുടെ മുകൾത്തട്ടിൽ ഇരിക്കുന്ന നമുക്ക നേരെ ചോടെയായി എത്രയോ അധികം തട്ടുകൾ ഉണ്ടുകൊണ്ട് അടിയിലുള്ള ആ ചൂട് നമുക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലെന്നെ ഉള്ളു. ഇതിനെ ഒരു ചൂട് ഭൂമിയുടെ അടിയിലിരിപ്പുണ്ടെന്ന സമ്മതിക്കാത്തപക്ഷം, അഗ്നിപൎവ്വതം മുതലായവ ഉണ്ടാവുന്നതെവിധം അത്യധികം ചൂട് സൂൎയ്യങ്കൽനിന്ന കിട്ടുന്നതാണെന്ന പറയേണ്ടിവരും. അതിന്നാകട്ടെ യുക്തിയും പ്രമാണസമ്മിതവും ആയത് ഈ ഗതിപ്രായമാണ്.

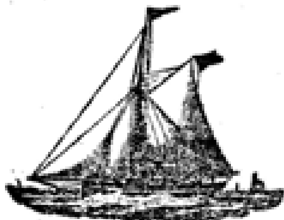
മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം സൂൎയ്യങ്കൽനിന്ന നേരിട്ടും, സൂൎയ്യങ്കൽനിന്ന ഭൂമിയിലേക്ക് പകൎന്ന് ആ ഭൂമിയിൽനിന്നും നമുക്ക ചൂടുകിട്ടുന്നുവെന്ന സിദ്ധിച്ചുവല്ലോ. ഇതുപോലെതന്നെ രസായനശക്തി(Chemical Nnergy)യിൽനിന്നും നമുക്ക ചൂട ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. വിറക്, കല്ക്കരി മുതലായ സാധനങ്ങൾ കത്തിച്ചാൽ ധാരാളം ചൂടുണ്ടാവുന്നതു നമുക്ക് നിശ്ചയമുണ്ടല്ലോ. ഈ ചൂട് എങ്ങിനെ ഉണ്ടാവുന്നതാണെന്ന വല്ലവരും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? കൽക്കരിയുടെ പരമാണുക്കളെ അന്യോന്യം വേർപെടുത്തിയാൽപ്പിന്നെ അതിൽനിന്ന ചൂടുണ്ടാവുമോ? ഉണ്ടാവുമെങ്കിൽ എങ്ങിനെ.? അതിന്ന പ്ര

* പണ്ട് ഭൂമിയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു വാതകപിണ്ഡം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീട് ക്രമേണ അതിൽ ഒരു പാട കെട്ടി, കാലാന്തരത്തിൽ കട്ടിയായിട്ടാണ് ഭൂമിയുണ്ടായതെന്നും, [illegible] അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കാണമെന്തു്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരംപറയണമെങ്കിൽ 'ശക്തി' എന്നും 'പദാൎത്ഥ'മെന്നും പറയുന്നതു് ഒന്നിനെയല്ലെന്നും അവ രണ്ടും രണ്ടുതന്നെയാണെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ, ശക്തിക്കു് എന്തെങ്കിലും ഒരു പദാൎത്ഥത്തെ അവലംബിക്കാതെ നില്പാൻ കഴികയില്ലെന്നേ ഉള്ളൂ. ഒരു പരമാണുവിൽ(Atom)തന്നെ പല പ്രകാരത്തിൽ നാനാശക്തികളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതു് അനന്തമായ ശക്തി സഞ്ചയത്തിന്നു് അധിഷ്ഠാനമായിപ്പരിണമിക്കുമെങ്കിലും ഒന്നാമധികം പരമാണുക്കൾ കൂടിച്ചേൎന്നുണ്ടാവുന്ന സാധാരണ വസ്തുക്കൾക്കു് അതാതവസ്ഥയിൽ നില്പാൻ എത്രത്തോളം ശക്തി ആവശ്യമാകുന്നുവോ അത്രമാത്രമല്ലാതെ അതിൽ കൂടിയോ കുറഞ്ഞോ ശക്തിയെപ്പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ അവയ്ക്കു കഴികയില്ല. ഈ ശക്തിമാത്രമല്ലാതെ, രസായനപ്രയോഗത്തിന്നുപയോഗിക്കുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ പുതുതായി ഒരു ശക്തിയും ഉണ്ടാവുന്നില്ല; അതിൽ സഹജമായുള്ള ശക്തി പ്രകാശിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

മാസ്തൂരാചാൎയ്യർ.

നോവൽ

സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളുടെ പരിണാമത്തെപ്പററിയുള്ള സംശയം ഇതുവരെ തീൎന്നിട്ടില്ല. ലോകത്തിൽ സൎവ്വസാധനങ്ങളുടെയും കാൎയ്യങ്ങളുടെയും വളൎച്ചയും അഭിവൃദ്ധിയും നടപ്പെടുത്തുന്ന പ്രകൃതിയുടെ ശക്തിയെ ലംഘിക്കാൻ മനുഷ്യൎക്ക് വളരെ എളുപ്പമല്ല. മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു് വളൎച്ചയ്ക്കും അഭിവൃദ്ധിക്കും ഒരു തടസ്ഥമോ മാററമോ വരുത്താമെന്നല്ലാതെ, അവയെസംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രകൃതിസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് ഭേദംവരുത്താൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. ഭാഷയുടെ വളൎച്ചയെ സംബന്ധിച്ചും ഇതിനെയുള്ള ചില പ്രകൃതിസിദ്ധാന്തങ്ങളുണ്ട്. അന്യഭാഷകളിൽ നിന്നു വാക്കുകൾ വന്നുചേരുന്ന സമ്പ്രദായവും ഇതിനെയുള്ള ചില സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങിയിരിക്കും. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായും മററുമുള്ള സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾക്ക് പുതിയ വാക്കുകൾ സംസ്കൃതത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതാണെന്നു വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ വക അനേകം വാക്കുകൾ ലോകാഭിരുചിയുടെ ഇച്ഛാശക്തിയുക്തിക്കനുസരിച്ചുള്ള വേഗതയോടുകൂടി ഭാഷയിൽ കടന്നു സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഉപദ്രവിക്കാതെ യഥേഷ്ടം ഭാഷയിൽ കയ്ക്കൊണ്ടുകൊൾവാൻ അനുവദിക്കയാണ് വൈയാകരണന്മാർ ചെയ്യേണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു.

നോവൽ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് 'ആഖ്യായിക'യെന്നാ

ക വാക്കിനെ ചിലർ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനു നോവലിനെപ്പോലെ പ്രചാരമില്ല. നോവൽ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്നവിധം ഗ്രന്ഥമെന്നതാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് അറിയാത്തവർ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സഹൃദയന്മാരുടെ ഇടയിൽ പോലും അധികമില്ലെന്നു ധൈര്യത്തോടെ പറയാം.

അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ നോവൽ എന്ന വാക്കുതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് വൈയാകരണന്മാരോട് ക്ഷമായാചന ചെയ്യേണ്ടുന്ന ഒരു ആവശ്യത എനിക്കുണ്ടാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

നോവൽ എന്ന പദംപോലെതന്നെ ആ പദംകൊണ്ട് അറിയപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും നമ്മൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ സഹായത്താൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലാകട്ടെ, ഇന്നുള്ള നോവൽ എന്നത് സാഹിത്യസർവ്വസ്വത്തിൽ ക്രമേണ വളർന്നുവന്ന ഒരു പ്രത്യേക പ്രസ്ഥാനമാണ്. ഇംഗ്ലീഷുപണ്ഡിതന്മാർ അനേകശതവർഷത്തിനുമുമ്പു നട്ടുനനച്ചു വളർത്തി വലിയ വൃക്ഷമാക്കിയതിനുശേഷം അതിന്മേൽ കാണുന്ന പുഷ്പങ്ങളെ നാം പറിച്ചിട്ടുള്ളൂ, സ്വഭാഷാസ്വരൂപത്തിൽ കോർത്തു നമ്മുടെ സാഹിത്യവനിതയ്ക്കു മാലയായി അർപ്പിക്കയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ആ പുഷ്പങ്ങളുടെ സൗരഭ്യാദിഗുണങ്ങളെ കണ്ടറിഞ്ഞും ആസ്വദിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന രസജ്ഞന്മാർ വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവയെ പറിക്കുന്നതും മാലയാക്കി കോർക്കുന്നതും നമ്മുടെ സാഹിത്യവനിതയ്ക്ക് അലങ്കാരമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും കണ്ടുപിടിച്ച ആദിനേതാക്കൾ ചുരുക്കംചില മാന്യന്മാർ. തന്നിമിത്തം കേരളീയരുടെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു പാത്രമായ് ആദ്യമായിത്തീർന്നത് 'കുന്ദലത' കർത്താവായ ടി. എം. അപ്പുനെടുങ്ങാടി അവർകളുടേതാണെന്നുള്ളത് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത പരമാർത്ഥമാകുന്നു.

'കുന്ദലത'യുടെ ജനനത്തിനുശേഷം കേരളഭാഷയിൽ വളരെ നോവലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ പലതരത്തിലും പല ഉദ്ദേശത്തിലും ദിനംപ്രതിയെന്നപോലെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനേകായിരം നോവലുകളുടെ ഓരോ തരത്തിന്റെ മാതൃകയായിട്ടുള്ളവയിൽ ഓരോന്നെങ്കിലും നമ്മുടെഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് അബദ്ധമാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ ആദ്യമായി ഉണ്ടായിരുന്ന നോവലുകളുടെ ഉദ്ദേശവും എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും ഈ പരിഷ്കൃതകാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്നല്ല, ഫ്രഞ്ചു മുതലായ മറ്റു യൂറോപ്യൻഭാഷകളിലും ഉണ്ടാകുന്ന നോവലുകൾ പലവിധ ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി എഴുതപ്പെടുന്നവയാകുന്നു.

എല്ലാത്തരം നോവലുകളുടെയും പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള ഉദ്ദേശം വിനോദമാകുന്നു. കഥയുടെ രസത്തിനായിട്ടല്ലെങ്കിൽ നോവലുകൾ വായിക്കുന്നവർ വളരെ വളരെ ദുർല്ലഭമായിരിക്കും. ശരീരത്തിനു ഗുണമുള്ള ഔഷധങ്ങളടങ്ങിയതാണെങ്കിലും കയ്പുരസമുള്ള ഗുളികകൾ രോഗിയുടെ വായിക്കു രുചികരമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം വെള്ളിയോ പഞ്ചസാരയിൽ പൊതിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നപോലെ ആത്മീയമായും സാമുദായികമായും ഉള്ള കുറവുകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചും, അവയുള്ള നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതുമായ രസകരങ്ങളായ കഥകളിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടാണ് വിദ്വാന്മാർ വിശേഷിച്ചും നോവലുകൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. ചിലർ പ്രാചീനകാലങ്ങളെ നോവൽമുഖേന പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തു

ന ആംഗ്ലേയപണ്ഡിതനായിരുന്ന സ്കാട്ട് എന്ന നോവൽകർത്താവ് ചരിത്രസംബന്ധമായ അനേകം നോവലുകൾ എഴുതീട്ടുള്ളവകൊണ്ട് ഈ കഥ സാദൃശ്യമുണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈവക നോവലുകളിൽ പറയുന്നവയൊക്കെ ചരിത്രസംബന്ധമായ പരമാർത്ഥങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണെന്നോ ഇരിക്കേണമെന്നോ ഇല്ല. ചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില കാര്യങ്ങളെയും ചരിത്രപ്രസിദ്ധരായ ആളുകളെയും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉല്പ്രേക്ഷകത്തിന്നും സരസ്വതീകടാക്ഷത്തിന്നും അനുസരിച്ചു കഥാരൂപമാക്കി വിവരിക്കയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. നമ്മുടെ 'മാർത്താണ്ഡവർമ്മ' ഈവിധം ഒരു നോവലാണ്. ഈവിധം നോവലുകൾ എഴുതുന്നവർക്ക് ചരിത്രസംബന്ധമായ ജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന പ്രത്യേകിച്ചുപറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. പോർത്തുഗീസുകാർ, ഡച്ചുകാർ മുതലായവർ കേരളത്തിൽ ആദ്യകാലത്ത് വന്നിരുന്ന സംഗതികളെ ആടിസ്ഥാനമാക്കി മലയാളഭാഷയിൽ അനേകായിരം നോവലുകൾ ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്. അതെ, 'അനേകായിരം' എന്നുതന്നെയാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. പക്ഷേ, അതിന്ന സാമർത്ഥ്യവും വാസനയും ഉള്ള സമർത്ഥന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നേ ഉള്ളു. സ്കാട്ട്, ഡിക്കൻസ്, മുതലായ ആംഗ്ലേയവിദ്വാന്മാരും, മിസ്സിസ്സ് വുഡ്, മിസ്സിസ്സ് ഹെന്റിവുഡ്, മുതലായ വനിതകളും എഴുതിവിട്ട അനേക നോവലുകൾ കണ്ടാൽ ഇവരൊക്കെ ഒരു പുരുഷായുസ്സിൽ എഴുതിത്തീർത്തതാണോ എന്ന നമുക്ക് തോന്നിപ്പോകും. അത്ര അധികമുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ നോവൽ എഴുതുക എന്നതുതന്നെ ജോലിയാക്കിയവരായിരിക്കും. ലോർഡ് ബീക്കൻസ്ഫീൽഡ് മുതലായവർ ഒഴിവുള്ള അനേകജോലികൾക്കിടയ്ക്കു വളരെ നോവലുകൾ, വലിയ നോവലുകൾ, എഴുതിത്തീർത്തതായി കാണാം. സ്വന്തം ജോലി കഴിഞ്ഞു തളർന്നു വീട്ടിൽവന്നു പാർല്യമെന്റ് സഭയിലേക്കുപോവാൻ വസ്ത്രങ്ങൾ മാറി ഉടുക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു പറഞ്ഞുകൊടുത്തും തന്റെ സെക്രട്ടറി അതു പകർത്തിയും അങ്ങിനെ പല നോവലുകളും എഴുതിത്തീർത്തവയായി അറിയുന്നു. കല്ലതമാപ്പൂരമേനോൻ, എന്ന നോവലുകളുടെ കർത്താക്കന്മാർക്ക് ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കാനുള്ള വാസനയും വൈഭവവും ഉണ്ടായിട്ടു കൂടി ആ വിധം ഒന്നാണ് എഴുതി ഇപ്പൊൾപ്പെട്ടതിൽ നാമൊക്കെ ദുഃഖിപ്പെടേണ്ടതല്ലയോ?

ജെയിൻ ആസ്റ്റിൻ എന്ന വിദുഷി അവരുടെ കാലത്ത് സുജനങ്ങളുടെ സമുദായാചാരങ്ങളെ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ചില നോവലുകൾ എഴുതീട്ടുണ്ട്. സമുദായാചാരങ്ങളിൽ ഉള്ള പല കുറവുകളും അവയിൽവിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ വക കുറവുകൾ ഇങ്ങിനെ നോവൽമാർഗ്ഗം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അവയുടെ അനുഭവം അവയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിയോ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തോ വിവരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വളരെ അധികരിക്കുന്നതാണ്. മദ്യപനായ ഒരു മനുഷ്യനെ കഥാപാത്രമാക്കി വിവരിക്കയും മദ്യപാനംകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ അവന്റെ കഥയിൽ അനുഭവമാക്കി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു വായിക്കുന്ന മദ്യപന്മാർക്കു ഒക്കെ അതുതങ്ങളെപ്പറ്റിയാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. അതുനിമിത്തം തനിക്കു മേലാൽ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഒക്കെ യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതുപോലെ അവർ കാണുകയും ചെയ്യും. പ

ളത്തോ ഇതുപോലെയോ മറ്റോ കൊല്ലങ്ങൾ ക്കിടയിൽ ഒരു മർത്ത്യനുണ്ടായിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങളായിരിക്കാം മൂന്നോ നാലോ മണിക്കൂറുകൾകൊണ്ട് ഒരുവൻ വായിച്ചറിയുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു മരിക്കുന്ന ഒരു മർത്ത്യന്റെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു ദീർഘകാലംകൊണ്ട് ഒരാൾക്ക് മനസ്സിലാകാത്ത കാര്യങ്ങൾകൂടി നോവലിൽ നിന്നു ക്ഷണത്തിൽ ധരിക്കാൻ സംഗതിയാകുന്നത്. പുരുഷായുസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സർവ്വസംഭവങ്ങളും അവയുടെ കാര്യകാരണസംബന്ധങ്ങളോടുകൂടി അല്പനേരംകൊണ്ടു ധരിക്കാവുന്നതിനാലാണ് നോവൽവായനകൊണ്ട് ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്.

എന്നാൽ ആ വക ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി സമർത്ഥന്മാരും, ലോകത്തോട് അനുകമ്പയുള്ളവരും എഴുതിയ നോവലായിരിക്കണം വായിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ റെയിനാൾഡ് എന്നും ഫ്രാൻസ് രാജ്യത്തിൽ സോളാ എന്നും പേരായ രണ്ടു നോവൽ എഴുത്തുകാർ മഹാ സമർത്ഥന്മാരും അത്യന്തം വാസനയുള്ളവരും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ അവരുടെ സമുദായത്തിലുള്ള എല്ലാവിധം നികൃഷ്ടങ്ങളും സ്വൈരതങ്ങളും അനാചാരങ്ങളെ മൂടി കൂടാതെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചു. അവർ വിവരിച്ചതൊക്കെ പക്ഷേ പരമാർത്ഥമായിരിക്കാമെങ്കിലും ആ വക സംഗതികൾ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുമില്ലാത്ത മനുഷ്യർ കൂടി അവ അറിവാൻ സംഗതി വരികയും ചിലർക്ക് അനുകരിക്കാൻ ആഗ്രഹം ജനിക്കയും ചെയ്യാവുന്നതാകയാൽ ആ വക നോവലുകൾ യോഗ്യന്മാരാൽ സ്വീകൃതങ്ങളായിട്ടില്ല.

മേരികോറല്ലി എന്ന മഹാസ്ത്രീ വളരെ ശക്തിയുള്ള ഒരു എഴുത്തുകാരിയാണ്. അവരുടെ നോവലുകൾ വളരെ പ്രസിദ്ധങ്ങളുമാണ്. എന്നാൽ അവർ റോമൻ കത്തോലിക്ക് മതക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഉള്ളതായി അവർ വിചാരിക്കുന്ന ചില ദുരാചാരങ്ങളെ തന്റെ നോവലുകളിൽ കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ആ മതക്കാർ അവരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കരുതെന്ന് പോപ്പ് കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ നോവലുകൾ യഥാർത്ഥങ്ങളായ ദുരാചാരങ്ങളെ വായനക്കാർക്ക് അറിവാകത്തക്കവണ്ണം വിവരിക്കുന്നതിനാൽ പലരുടേയും ദുഷിച്ചുള്ള തർക്കങ്ങൾക്കു പാത്രങ്ങളായിത്തീരും. ഡിക്കൻസിന്റെ ഒരു നോവലിൽ ഉള്ള ഒരു വക്കീലിന്റെ വിവരണം തന്നെ സംബന്ധിച്ചാണ്, എന്നു സ്കോട്ട്ലാണ്ട്, അയർലാണ്ട്, എന്നീരാജ്യങ്ങളിൽ ഉള്ള ചില വക്കീൽമാർ പോലും വിചാരിക്കയും ഡിക്കൻസിനെ അവർ കഠിനമായി പകക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചിലർ ആ കാര്യം സംബന്ധിച്ചു അദ്ദേഹത്തിനു റജിസ്റ്റർകത്തുംപോലും അയച്ചു. ഇതൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ "എന്റെ വിവരണം ഇത്ര മേൽ ക്ഷോഭം വരുത്തിയ അവസ്ഥ ആലോചിച്ചാൽ അതു അത്രമേൽ തന്മയത്വമുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു അഭിമാനിക്കാനെ എനിക്കു സംഗതിയുള്ളൂ". എന്നാണ് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞത്.

സമുദായാചാരങ്ങളെ മാത്രമല്ല, ലോകത്തിൽ നടപ്പുള്ള സകല പ്രവൃത്തികളെയും കാര്യങ്ങളെയും [illegible] വാസനയും പരിചയവും അനുസരിച്ചു വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു വിദ്വാന്മാർ നോവലുകൾ എഴുതുന്നുണ്ട്. ചിലർ പൊലീസ്സുകാരെയും കാരാഗൃഹങ്ങളേയും വിവരിച്ചു അതിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ ഉപദേശി

ച്ചുംകൊണ്ട് കഥകളെഴുതുന്നു! ചിലർ ചില രാജ്യത്തെ നീതിന്യായക്രമത്തെ വിവരിക്കുന്നു. പുതിയ പുതിയ ഓരോ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളെ വിവരിച്ചു ചിലർ എഴുതുന്നു: വിദ്യുച്ഛക്തി, വായുവിമാനം, കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, മുതലായവ, പുതുതായി പുറപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ അവയെ വിവരിച്ചുകൊണ്ടും, പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടും നോവലുകൾ പുറപ്പെട്ടു.

ഇങ്ങിനെ ഇംഗ്ലണ്ട് മുതലായ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പലതരത്തിലും പലമാതൃകയിലും നോവലുകൾ ദിനംപ്രതി അനേകം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പുതിയപ്രസ്ഥാനമാകുന്ന വൃക്ഷം സർവ്വത്ര ഫലകുസുമാഢ്യമായി അവിടെ ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ഉണ്ടാവുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. നാമാകട്ടെ, അതിന്റെ പുഷ്പം [illegible]നിന്നു കൈ എത്തിച്ചുപറിക്കാൻ സാധിക്കുന്നവർ അവിടവിടെ ഉണ്ടാകയും അവർക്കതിന്നായി "നല്ല പൊന്നുപോലത്തെ" മനസ്സുണ്ടാകയും ചെയ്യുമ്പോഴല്ലാതെ ആ വിധം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയുടെ സ്വത്തായിത്തീരാൻ മാർഗ്ഗമില്ല.

ഇപ്പോൾ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നോവലുകളെ മൂന്നു തരമായി ഭാഗിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷുനോവലുകളിലെ പാത്രങ്ങളുടെയും സ്ഥലങ്ങളുടെയും മറ്റും പേരുകൾ മാറ്റി ഫലിതമാകെ മാറിയും മാറ്റിയും കൂട്ടിയും കിഴിച്ചും ഉള്ള നിലയിൽ ഒരു കഥയായി എഴുതുന്നവയാണ് ഒന്നാമത്തേത്. ഇങ്ങിനെ പലകഥകളും ഇപ്പോൾ വെളിക്കു വരികയും അവയെ പുസ്തകശാലക്കാർ തള്ളിക്കളകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇവയിൽ കഥാസന്ദർഭത്തെയോ വിദേശാചാരത്തെയോ ഗ്രഹിച്ചുകാണാത്തതിനാൽ അവയെ ഒരു കഥയെന്നേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. രണ്ടാമത് വല്ല നോവലുകളിലും അന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന കഥാവസ്തുവെ മാത്രം എടുത്തു സ്വദേശമയമായ കൊടുത്തു പുതിയ അലങ്കാരങ്ങൾ മാത്രമല്ല, പുതിയ ജീവൻ കൊടുത്തു അവതരിപ്പിക്കുന്നതും യഥാർത്ഥനോവലുകൾ എന്നു പറയാവുന്നതുമാകുന്നു. ഇന്ദുലേഖ പോലുള്ള ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ വളരെ ഒട്ടില്ലാത്തകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ചിലർ ഇംഗ്ലീഷ് നോവലുകളെ ഭേദഗതികളും മറ്റും മാറ്റാതെ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആദ്യം പറഞ്ഞവയെക്കാൾ എത്രയോ നല്ലതാണ് ഇവ. ഇവയെക്കൊണ്ടു പലപ്രയോജനങ്ങളും ഉണ്ടു. പ്രസിദ്ധരായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതശിരോമണികളുടെ ആശയങ്ങളും ഘടനാപാടവവും മാത്രമല്ല, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ സമുദായാചാരങ്ങളും മറ്റും ധരിക്കാൻ ഇവ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഉള്ള യോഗ്യന്മാരിൽ ചിലർ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതീട്ടുള്ള ചില നോവലുകളും ഇങ്ങിനെ പരിഭാഷ ചെയ്തു തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. താലപുഷ്പിണി എന്ന പേരിൽ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു വരുന്നത് ഡട്ട് എന്ന മഹാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ ഒരു നോവലിന്റെ പരിഭാഷയാണ്. ഡട്ട് ഈ നോവലിനു പുറമെ വേറെയും രണ്ടു മൂന്നു നോവലുകൾ എഴുതീട്ടുള്ളവയും ഇങ്ങിനെ തന്നെ പരിഭാഷ ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഡട്ട് മാത്രമല്ല, ഗൊസ്സ്, സെർഡർ, ജൊഗേന്ദ്ര സിങ് മുതലായ മാന്യന്മാരും ഈ വിധം നല്ല കഥകൾ എഴുതീട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുകാരും, പ്രത്യേകിച്ചു ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യൻ സ്ത്രീകളും ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച അനേകം കഥകൾ എഴുതീട്ടിരിക്കുന്നു. ടെയിലർ എന്ന പാശ്ചാത്യന്റെ പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ താരാ, സീതാ

പ്പൂൺ കഥകളും മിസ്സിസ്സ് ഹെൻറി എന്ന മഹാത്മാവുടെ സന്യാസി, ദേവദാസി, മുതലായ അനേകം കഥകളും, മിസ്സിസ്സ് ഡ്ഡീൽ എഴുതിയ ഒരുപാടി നോവലുകളും മറ്റും മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷ ചെയ്യാൻ ഭാഷാഭിമാനികൾ ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അതിനിടക്ക്, അപ്പുനെടുങ്ങാടി അവർകളും, അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും, നോവൽ എഴുതാൻ വാസനയും പാടവവും ഉള്ളവരാണെന്നു തെളിയിച്ചിരിക്കയാൽ ആ യോഗ്യന്മാർ 'ഇന്ദുലേഖ'പോലുള്ള പല നോവലുകളും ഉണ്ടാക്കി ഭാഷയേയും മലയാളികളേയും അനുഗ്രഹിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ.

വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള

ചില ദോഷങ്ങൾ

വസൂരി രോഗത്തിന്റെ നിവാരണത്തിന്നായി വസൂരി കീറിവെക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം ഇപ്പോൾ പരക്കെ നടപ്പായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ പ്രയോഗം വളരെ ഗുണപ്രദമാണെന്നു വൈദ്യന്മാരും നാട്ടുകാരും ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, പണ്ഡിതന്മാരും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമായ ചിലർ ഈ അഭിപ്രായത്തെ വിരോധികളായിട്ടും ഇല്ലെന്നില്ല. വസൂരികീറിവെക്കലിന്നു ഫലമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അപാരങ്ങളായ ദോഷങ്ങളെ വരുത്തുവാൻ ശക്തിയുള്ളതാണും എന്നാണ് ഒരുവക വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചിലതു നേരെ തർജ്ജമ ചെയ്തു താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

1. "വസൂരിയെ തടുക്കുന്നതിന്നും, തീരെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന്നും വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതിനേക്കാൾ അധികം നല്ലമാർഗ്ഗം വേറെ വല്ലതുമാണെന്ന്, കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ലിസ്റ്റർ പട്ടണത്തിലെ മുനിസിപ്പാലിട്ടി ചരിത്രം വായിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇതു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായും ശാസ്ത്രീയമായും ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതു തീരെ നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു കാണാം. ഇയ്യിടയിൽ പാർല്ലിമെണ്ടിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി വാദങ്ങളുണ്ടായപ്പോൾ ഒരു സാമാജികനെങ്കിലും വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതിന്റെ ഗുണദോഷം പിടിച്ചു പറയുവാനൊരുങ്ങിയില്ല. ഇതിന്റെ ഫലമായി, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതിന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ലെന്നും, ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം ചെയ്യേണ്ടുന്നതാണെന്നും തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ....വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതിന്നു പരിപൂർണ്ണമാതൃകാഭൂമിയായി സർവ്വരും പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജർമ്മനിരാജ്യത്തിലും കൂടി ലിസ്റ്റർ മുനിസിപ്പാലിട്ടിനിയമത്തെ പിൻതുടർന്നുകൊണ്ടാണത്രെ രാജ്യത്തെ വസൂരിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തിയത്. അവിടത്തെ നിയമങ്ങൾ നിർബ്ബന്ധമായിരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലം വസൂരിരോഗത്താൽ മരണങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുക മാത്രമാണ്. ശരീരത്തെ കേടാക്കുക ഇളക്കിമറിക്കുന്നതും തീവ്രവുമായ ഒരു പ്രത്യേകരോഗത്തെ, ക്ഷു

ത്ത്യേകിച്ച ശിശുജനങ്ങളിൽ നിർബ്ബന്ധിച്ച പകൎത്തുന്നതിന്റെ ഫലം ശിശുക്കളുടെ മരണനിലവാരത്തെ (Death-rate) വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ഉപകരിക്കയുള്ളു. എല്ലാജാതി സീറം ചലത്തെപ്പോലെ പശുവിന്റെ ലിമ്ഫ് എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ചലവും വിഷമയമായ ജന്തുപദാൎത്ഥമാകുന്നു. അതിലുള്ള പൃഥക് പദാൎത്ഥങ്ങളെ (Elements) വേൎതിരിച്ച്, രസതന്ത്രപ്രകാരം പരിശോധിച്ചറിവാൻ കാൎയ്യംകൊണ്ട് അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. പക്ഷേ, അതിൽ വിഷാംശമില്ലെന്നു ഉറപ്പിച്ചുപറവാൻ ആരും ധൈൎയ്യപ്പെടുകയില്ല............................"

London. J. H

* * *

II. സർ വില്യം കാളിൻസ് എം. ഡി, എം. പി. ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് ഇന്ത്യാ ആപ്പീസ്സിൽനിന്നു തയ്യാറാക്കിയ കണക്കുപ്രകാരം 1876മുതൽ 1906 വരെയുള്ള മുപ്പതുകൊല്ലങ്ങളിൽ എല്ലാംകൂടി ഇന്ത്യയിൽ 33, 34, 225 വസൂരിമരണമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. അപ്പോൾ കൊല്ലംതോറും ശരാശരി മരണം 111,140 എന്നുമായി. ഇന്ത്യാഗവൎമ്മെണ്ടു റിപ്പോൎട്ടുകളിൽ കാണുന്നവിധം അത്യധികം കീറിവെക്കലുണ്ടായിട്ടും 1906-ൽ 1,09,883 മരണമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ കണക്കുനോക്കുന്നതായാൽ കീറിവെക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഗുണമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ?

* * *

III. "ചീത്തസാധനങ്ങളും മലിക്കക, ക്ഷാമം, ജനത്തിരക്ക്, നഗരശുചീകരണത്തിൽ അശ്രദ്ധ, വൃത്തികെട്ട ഭവനങ്ങൾ, അശുദ്ധമായ നിലം, ശുദ്ധജലമില്ലായ്മ എന്നിവയാണ് വാസ്തവത്തിൽ രോഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നത്, അവയെ തടയുവാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. അല്ലാതെ കീറിവെക്കുന്നതിനാൽ യാതൊരു ഫലവും ലഭിക്കുന്നതല്ല."

"Charles Gave—H. S. N, A. V. League"

* * *

IV. "വസൂരി കീറിവെക്കൽ നിഷ്പ്രയോജനവും ക്രൂരവുമായ ഒരു പ്രയോഗമാകുന്നു. കുട്ടികൾക്കു കുളിക്കുന്നതിന്നും കിടക്കുന്നതിന്നും വൃത്തികെട്ട വെറും നിലം മാത്രമുള്ള ഇന്ത്യാരാജ്യത്ത്, ഒരു കുട്ടിയിലും കുത്തിവെക്കുന്നത് ഏറ്റവും ക്രൂരതതന്നെയാകുന്നു."

"Charles Gave'

* * *

V. മുമ്പൊരിക്കൽ വസൂരി കീറിവെക്കലിനെപ്പററിയുണ്ടായ റോയൽ കമിഷന്റെ റിപ്പോൎട്ടു പുസ്തകം 203-ാംഭാഗം 227-ാംഖണ്ഡികയിൽ ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു—"ഇന്ത്യയിൽ വസൂരി, കീറിവെക്കൽകൊണ്ടു നിൎത്താവുന്ന ഒരു വ്യാധിയല്ല. ശുചീകരണക്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് അതിനെ തടുക്കേണ്ടത്." പഞ്ചാബിലെ സാനിട്ടറികമീഷണർ റിപ്പോൎട്ടിൽ (1879) 186-ാംഭാഗത്ത് ഇങ്ങിനെയും കാണുന്നു,—"ഇന്ത്യയിലെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെതന്നെ പഞ്ചാബിലും, കീറിവെക്കലിന് ഒരു പകൎച്ചവ്യാധിയുടെ ഗതിയെ തടുക്കുന്നതിന്നോ മറ്റോ യാതൊരു ശക്തിയും അധികാരവുമില്ല."

* * *

VI. വില്യം ടെബ്ബ് William Tebb എന്നൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കുഷ്ഠരോഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെയും മറ്റും കുറിച്ച് "The Recrudescence of Leprosy" എന്നൊരു ഗ്ര

ന്ഥമെഴുതീട്ടുണ്ട്. സാർഡ്‌വിച്ച് ദ്വീപുകൾ, അമേരിക്കയിലെ ബ്രസീൽ, ഇന്ത്യ, വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസ് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കുഷ്ഠരോഗത്തെ പരത്തിയതു വസൂരികുത്തിവെക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണെന്ന് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

* * *

VII. ഡാക്ടർ ഡബ്ലിയു. ജെ. ഡിംപ്സൺ, 1890 ഡിസംബർമാസത്തിൽ "Culcutta Microscopical Society" എന്ന സഭയിൽ ഒരു ദീർഘോപന്യാസം വായിക്കുകയുണ്ടായി. ആ അവസരത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ ടെബ്ബ്സാഹിബിന്റെ മകൻ ഡാക്ടർ ടെബ്ബ്, ഗോവസൂരിപ്രയോഗംകൊണ്ട് കുഷ്ഠരോഗം അധികാധികം പകരുന്നതായിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

* * *

VIII. ഇന്ത്യയിലെ കുഷ്ഠരോഗത്തെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു അമേരിക്കക്കാരൻ ഡാക്ടർ, ആയാൾ ചികിത്സിക്കുവാനിടവന്നിട്ടുള്ള വളരെയധികം രോഗങ്ങൾ ഗോവസൂരിപ്രയോഗംകൊണ്ടുണ്ടായവയാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു.

* * *

IX. കന്നുകുട്ടിയിൽനിന്നു ചലമെടുത്തുവെക്കുന്ന ഗോവസൂരികൊണ്ട് ഉഷ്ണപ്പുണ്ണ് (സിഫിലിസ്) എന്ന രോഗം പകരുന്നതിനാലാണത്രെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ നിർത്തൽചെയ്തത്. 1898-നാമാണ്ടു മനുഷ്യവസൂരിക്കു പകരം ഗോവസൂരി നടപ്പിലാക്കി ഡാക്ടർ ക്രെയ്ട്ടൺ(Dr. Creighton)ന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഈ ഉഷ്ണപ്പുണ്ണിനെപ്പറ്റിയും സംശയിപ്പാനിടയുണ്ട്. ഇതിന്റെ പ്രയോഗംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്നതാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത രോഗങ്ങൾ വളരെ കാണ്മാനുണ്ട്.

* * *

X ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വൈദ്യശ്രേഷ്ഠനിയായ പ്രൊഫസ്സർ ടി. ക്ലിഫോർഡ് ആൽബർട്ട് എന്ന ഡാക്ടർ എഴുതിയ "System of Medicine" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കീറിവെക്കലിന്റെ ഫലത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചു കാണുന്നു:—"വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി അത്യന്തം പരിതാപത്തോടും വേദനയോടും കൂടി കുട്ടികൾ നിരന്തരം മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ തെളിയിക്കുവാൻ ഡാക്ടർമാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കുപുറമെ ലോകത്തിലെ അനുഭവവും ലഭ്യമാകുന്നു. കീറിവെക്കൽ നിർബ്ബന്ധമാക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, അത് ഇഷ്ടമുള്ളവർക്കാവാമെന്നാക്കിയതിനു ശേഷം നിർബ്ബന്ധമാക്കിയതിനു ശേഷം, ഇങ്ങിനെ മൂന്നു തരത്തിൽ കാലത്തെ വകതിരിച്ച്, ചില രോഗങ്ങളുടെയും മരണങ്ങളുടെയും കണക്കുകൾ 1877 ആഗസ്റ്റ് 14-ാംനു- 433-ാം നമ്പ്രായി ബ്രിട്ടീഷ് കോമൺസ് സഭമുമ്പാകെ ഹാജരാക്കിയിരുന്നു. ആ കണക്കു മുൻപറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നുണ്ട്. ആദ്യത്തേതിൽ അധികം രണ്ടാമത്തെ കാലത്തിലും രണ്ടാമത്തേതിൽ അധികം മൂന്നാമത്തെ കാലത്തിലും രോഗങ്ങളും മരണങ്ങളും വളരെ വർദ്ധിച്ചു കാണുന്നു. ഇതുകൾ മുഖ്യമായി കുട്ടികളെ ബാധിക്കുന്നവയുമാണ്."

* * *

XI "വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതുകൊണ്ട് രക്തത്തിൽ പലവക മാലിന്യം ഉണ്ടാകുന്നു. അവ മറ്റു രോഗങ്ങൾക്കും വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. പിള്ളകൾക്ക് കത്തിവെക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ശരീ

ശരി മരണം വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുന്നു. ചിലപ്പോൾ മട്ടാകവുള്ള സാധാരണ മരണത്തെയും ഇതു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. പുതിയ സീറം, ആൻറിടൊക്സിൻ വർഗ്ഗത്തിൽപെട്ടവ എന്നിവകൾ പലപ്പോഴും പല വലിയ അപകടങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു.”

"Ornold Supton M. P."

* * *

XII ഗ്രാവൻബർഗ് എന്ന പട്ടണത്തിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധനായ ബാറൻ ഹംബോൾട് അവിടത്തെ രജിസ്ട്രാർക്ക് എഴുതിയ കത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: "ഗോവസൂരിപ്രയോഗം മനുഷ്യങ്ങളോട് എത്രത്തോളം യോജിക്കുന്നുവെന്ന് അന്വേഷിക്കുവാൻ ഞാൻ തുനിയുന്നില്ല. നമുക്കിതെങ്ങിനെ സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിച്ചുവെന്നും അന്വേഷിക്കേണ്ട. പ്രധാനമായി സ്ക്രാഫുലാ (Scrofula) തുടങ്ങിയ അനേകം രോഗങ്ങളെ പരത്തുവാൻ ഇതെത്ര സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ചിന്തിക്കേണ്ട. ഈ പ്രയോഗംകൊണ്ട എത്ര അപകടം വരുന്നുണ്ടെന്നും വിചാരിക്കേണ്ട. ഈ ക്രൂരതയെ നിശ്ശേഷമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലേക്ക് അതിൻറെ നിഷ്പ്രയോജനത്വം തന്നെ മതിയായ കാരണമാവുന്നതാണ്."

* * *

XIII മിസ്സ് ഫ്ലോറൻസ് നൈറ്റിംഗേൽ എന്ന പ്രസിദ്ധ വിദുഷി, സർ. ജെ. സി. ജെർവോയിസ് എന്ന കവിയുടെ 'ഇൻഫാക്ഷൻ' എന്ന പുസ്തകത്തിൻറെ മുഖവുരയിൽ പറയുന്നതു നോക്കുക — 'ഏതു പാർല്ലിമെണ്ട് നിയമത്തിൽനിന്നും വല്ല നന്മയുമുണ്ടാകുമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, വല്ല ആചാരസിദ്ധാന്തമോ രോഗകൃമിസിദ്ധാന്തമോ നിയമങ്ങളുംകൂടിസ്സമാനമാക്കി പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോഴാണ് കാര്യം വൈപരീത്യത്തിലാകുന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള നിയമങ്ങളും, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ മനസ്സ് അന്ധവിശ്വാസാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു മുങ്ങിത്താഴുന്നുവെന്നതിനു മതിയായ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു..................."

* * *

XIV Charles Blornfield എന്ന പേരായി എട്ടു മാസം പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയുടെ ശരീരം മരണശേഷം പരിശോധിച്ചു. 'എറിസിപെലാസ്' എന്ന വ്യാധിയെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വിഷബീജങ്ങൾ വസൂരികീറിയ ദ്വാരങ്ങളിൽക്കൂടി കടന്നതുകൊണ്ടാണ് കുട്ടി മരിച്ചതെന്നു ഡോക്ടർ പറയുന്നു. ഈ മരണം പക്ഷെ കീറിവെച്ചതുകൊണ്ടുണ്ടായതല്ലെങ്കിലും, രോഗം ബാധിക്കുവാൻ അതു സഹായിച്ചു."

—Vaccination Enquirer.

* * *

XV ബ്രിട്ടീഷ് മെഡിക്കൽ ജേർണലിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—'കീറിവെച്ചതിനുശേഷം ജനങ്ങൾ സുഖക്കേടായി കിടക്കുന്നതിനുപുറമെ, വേറെ ചില അനർത്ഥങ്ങളുംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതായത് കീറിവെക്കലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതല്ലെങ്കിലും, ഇതിൻറെ സഹചരനായ 'എറിസിപെലാസ്' എന്ന രോഗത്താൽ മരിക്കുന്നതാണ്." ഈ അഭിപ്രായത്തെ "What it costs to eb Vaccinated" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ജോസപ്പ് കാളിൻസൻ എന്ന മഹാൻ പിൻതാങ്ങുന്നുണ്ട്.

* * *

XVI ബി. എ. ചാർലസ് വത്ത് ജെ. പി. എന്ന മഹാൻ ആദ്യത്തിൽ ഗോവസൂരി പ്രയോഗത്തിൻറെ ഭാഗം പിടി

ച്ചു പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു ജഡ്ജിയായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പാകെ അനേകം പേർ ഒഴിവു സർട്ടിഫിക്കേറ്റിന്നു ഹരജിയുംകൊണ്ടുപോയിരുന്നുവത്രെ. അപ്പോഴും ആ അപേക്ഷകന്മാരെപ്പറ്റി ദയയും നിന്ദയും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നത്. കീറി വെക്കാത്തതിന്ന് അനേകംപേർക്ക് പിഴയും തടവുശിക്ഷകൂടിയും അദ്ദേഹം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു. പിന്നീടു അദ്ദേഹം ഈ വിഷയത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗവും പഠിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോഴും ഈ പ്രയോഗം "നാശകരമായ ഒരു മായാപ്രയോഗ"മാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ഒരു കാലത്ത് ആ ജഡ്ജിതന്നെ ഒരു പൊതുലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—'ഗ്ലിസറിൻ ചേർത്ത പശുപ്പാലുംകൊണ്ടു കീറിവെച്ചതിനാൽ അനേകം ആരോഗ്യമുള്ള മനുഷ്യർ മരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്*, ആരെങ്കിലും ഇച്ഛിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഉദാഹരണസഹിതം തെളിയിച്ചു കൊടുക്കാം. പക്ഷെ, അത് കീറിവെപ്പുകൊണ്ടുള്ള മരണമാണെന്നു പറയില്ലായിരിക്കാം. കുരുപ്പുകാർക്ക് സാധാരണ പിടിപെടാവുന്ന ഒരു തരം വ്യാധി എന്നു ഇതിനെ പറകപ്പെടും."

* * *

XVII നേഷനൽ ആന്റി വാക്സിനേഷൻ ലീഗ് എന്ന സംഘംവകയായി നടത്തിവരുന്ന "Vaccination Enqurer and Health Review" എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, കീറിവെക്കുന്നതിന്റെ ദോഷഫലങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ 1844 മുതൽ 1908 വരെ ഇംഗ്ലണ്ടിലും വെയിത്സിലും ഗവൎമ്മെണ്ടു ചിലവിന്മേൽ പൊതുവെ കീറിവെക്കൽ നടത്തിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ കണക്കു കാണാവുന്നതാണ്. കീറിവെക്കുന്നതിന്നു തടസ്ഥം പറയുന്നവർ അധികം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്ന് ആ പത്രത്തിന്റെ അധിപർ സന്തോഷിക്കുന്നു. തടസ്ഥക്കാർ 1906-ൽ നൂറുക്ക് സുമാർ ആറും, 1907-ൽ ഏഴും, 1908-ൽ പതിനെട്ടും, 1909-ലെ ആദ്യത്തെ ആറു മാസത്തിൽ പത്തൊമ്പതും വീതമാണെന്നു കാണുന്നു.

* * *

XVIII "ജെ. എച്ച്. ഫൊർറിസ്റ്റ്*, എം. സി. എമർസൻ, ഡബ്ലിയു. ഏ. സ്മിത്ത് ഇങ്ങിനെ മൂന്നു പേർ കീറിവെച്ചതുകൊണ്ടുണ്ടായ രോഗത്താൽ മരിച്ചു."

Vaccination Enquirer.

* * *

XIX "വസൂരി കീറിവെക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാവുന്നതാവാനും പകരുവാനും ഇടയുണ്ട്."

Royal Commission.

* * *

ഇങ്ങിനെ അനേകം മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും പരിശോധനകളുടെ ഫലങ്ങളും ഇനിയും എടുത്തു പറയാനുണ്ട്. കീറിവെക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു ഗുണഫലമില്ലെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ടി. പി. ആർ. മേനോൻ.

കടിപ്പക.

കൊല്ലവൎഷം ഇപ്പോൾ രണ്ടു നൂററാണ്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാലും, 858-ാമാണ്ടിൽ (1683) മകരം 8-ാംനു-മുതൽ തിരുനാവായയെ വെള്ളാട്ടത്തിരിമാരുടെ എന്ന തലപ്പൂരയോത്സവ മാകലായിട്ടില്ല. മാമാങ്കം എന്ന ക്രിയ തിരുനാവായയെ വെച്ച് ഒന്നേ പിന്നെ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. സാമൂതിരിയും, മങ്ങാട്ടച്ചനും, തിനയഞ്ചേരിയും, അകമ്പടിജനവും, ലോകരും. 'ചാവർ'മാരും ഒന്നും അതിന്നശേഷം തിരുനാവായയെ വെച്ച് ഒത്തുകൂടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒടുവിലത്തെ മാമാങ്കത്തിന്നശേഷം വല്ലതും 'കിഞ്ചിൽശേഷ'മായി നിന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു കടിപ്പകമാത്രമായിരുന്നു. 858-ാമാണ്ടു മകരത്തിൽ നടത്തിയ മാമാങ്കത്തിന്ന ചാവർവ്രതം(1) എടുത്തുപോയ ചന്ത്രാട്ടിൽ കണ്ടമ്മേനവനേയും അകമ്പടിക്കാരെയും വഴിക്കൽ തടഞ്ഞുപിടിച്ചുകെട്ടി മാമാങ്കം കഴിഞ്ഞതിന്നശേഷം വാളിന്ന് ഇരയാക്കിയതു സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പ്രധാനമന്ത്രി മങ്ങാട്ടു മാമനച്ചന്റെ കല്പനപ്പടിയായിരുന്നുവത്രെ. കണ്ടമ്മേനവനെ ചതിച്ചുകൊന്നതിന്ന പകവീട്ടുവാൻ പിന്നെ ആരാണ് ഉള്ളത്. അക്കാലത്തൊക്കെ ഒരുവൻ മറൊരാളവനെ ധൎമ്മയുദ്ധത്തിലല്ലാതെ കൊന്നാൽ, മരിച്ചവന്റെ ശവം കൊന്നവന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടിട്ട് വീടിന്നു തീകൊടുത്തു ശവദാഹം കഴിപ്പിക്കയായിരുന്നു നാട്ടുനടപടി. നാടുവാഴുന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടു, കണ്ടമ്മേനവനെ വെട്ടിക്കൊല്ലുവാൻ കല്പന കൊടുത്ത മങ്ങാട്ടച്ചനും, വെട്ടിക്കൊല്ലിച്ചതു മങ്ങാട്ടച്ചന്റെ മകൻ ധൎമ്മോത്ത ചെറിയപണിക്കരും ആണെന്നുവന്നാൽ പിന്നെ അവിടെയുണ്ടോ വള്ളുവനാട്ടുകാരന്ന 'കടിപ്പക' വീട്ടാൻ തരം കിട്ടുന്നു!

കാരണവൻ കണ്ടമ്മേനവന്റെ മരണവൎത്തമാനം അനന്തിരവൻ ഇട്ടിക്കേള്ളൻ കേട്ടു നാലഞ്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്നശേഷമാണ്. താൻ പതിനാറുവയസ്സുമാത്രം പ്രായംചെന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണെങ്കിലും ഈ ചതിക്കു പ്രതിക്രിയചെയ്യാതെ താവാട്ടിൽ കയറുന്നതല്ലെന്നു പ്രതിജ്ഞയുംചെയ്തു വീട്ടിൽനിന്നു പടിയിറങ്ങി. അമ്മയായ ഉണ്ണൂലി അമ്മയുടെ മുറവിളിയും ഉപദേശവുമൊന്നും മകന്റെ ചെവിയിൽ കടന്നില്ല. കൊല്ലം പിന്നെയും പന്ത്രണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഒടുവിലത്തെ മാമാങ്കവും കഴിഞ്ഞു. ഇട്ടിക്കേള്ളന്റെ കടിപ്പകമാത്രം പിന്നെയും ബാക്കിയായി കിടക്കുന്നു.

പറങ്കികൾ എന്നു പറയപ്പെട്ടിരുന്ന പോൎത്തുഗീസ്സുകാരുടെ ആധിപത്യം ക്രമേണ കുറഞ്ഞിട്ട് ലന്തക്കാരെന്നു പറയപ്പെട്ടിരുന്ന ഡച്ചുകാരുടെ ഐശ്വൎയ്യവും മൂൎദ്ധന്യ

(1) ഈ മാമാങ്കത്തിന്ന വള്ളുവനാട്ടുകാരായ 1 ചന്ത്രാട്ടിൽ പണിക്കർ, 2 പുതുമണ്ണ് പണിക്കർ, 3 കോവിലകത്ത് പണിക്കർ, 4 വേർക്കോട്ടു പണിക്കർ ഈ നാലുവീട്ടുകാർ ചാവർവ്രതം എടുത്തിരിക്കേണ്ടുന്നു.

ണ്ടാക്കിത്തീൎത്തിരിക്കുന്നു. കച്ചവടത്തിനായ് മലയാളക്കരയിൽ കയറിക്കൂടിയ ഈ വിദേശീയർ, കച്ചവടത്തിൽ അവരവൎക്ക ജയംനേടേണമെന്ന നിലയിൽ അന്യോന്യം മത്സരിച്ച് കേരളീയരെ ഇവരുടെ മത്സരകളിയിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കി തമ്മിൽ തല്ലിച്ചും പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള യുദ്ധസാമഗ്രികൾ ഇറക്കുമതിചെയ്തു ശത്രുപക്ഷക്കാരെ കഴക്കിയും ദേശവാഴിയെ നാടുവാഴിയാക്കിയും നാടുവാഴിയെ രാജാവാക്കിയും രാജാക്കന്മാരെ ഇരപ്പാളികളാക്കിയും, ഇതിനെ കേരളമൊക്കെ കുട്ടിക്കലക്കിമറിച്ച കാലമായിരുന്നു ഇത്. 1661-മുതൽ പറങ്കികളുടെ ആധിപത്യത്തിന്നു ക്ഷയം തുടങ്ങി. അക്കാലത്തെ കൊച്ചിത്തമ്പുരാനെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കി അവിടുത്തെ ഇളയത്തമ്പുരാനെ റാണിയാക്കിയ പോൎത്തുഗീസ്സുകാരോടെതിൎപ്പാൻ ഇക്കാലത്താണല്ലോ പാലിയത്തച്ഛൻതമ്പുരാന്റെ ഭാഗംനിന്നു ലന്തക്കാരെ കൊച്ചിയിൽ കടത്തിയതും മട്ടാഞ്ചേരിയിൽവെച്ച റാണിത്തമ്പുരാട്ടിയെ തടവുകാരിയാക്കി പിടിച്ചതും, തമ്പുരാനു രാജ്യം കീഴടക്കി കൊടുത്തതും. അന്നുമുതൽ, പോൎത്തുഗീസ്സുകാരുടെ കയ്യിൽ കിടന്നിരുന്ന കൊച്ചിരാജ്യം ലന്തക്കാൎക്കധീനമായി. ലന്തക്കാരുടെ ഐശ്വൎയ്യം വൎദ്ധിച്ച്, 1680-ൽ മൂൎദ്ധന്യത്തിലെത്തി, പിന്നെ ക്രമേണ അധഃപതനമാൎഗ്ഗത്തിലേക്കു കാൽവെച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകച്ചവടക്കാർ അഞ്ചുതെങ്ങ്, കോഴിക്കോട്, തലശ്ശേരി, കണ്ണൂര് ഇവിടങ്ങളിൽ ഓരോ പാണ്ടികശാലകൾ കെട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിലാത്തിയിൽ ലന്തക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും യുദ്ധം തുടങ്ങിയാൽ മലയാളത്തിലെ ലന്തക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും നായന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കളുടെയും മട്ടിലായി. ഒരു പക്ഷക്കാർ സാമൂതിരിയെ പാട്ടിലാക്കും; മറ്റേ പക്ഷക്കാർ കൊച്ചി തമ്പുരാനെ കൈവശപ്പെടുത്തും. വിലാത്തിയിൽ നടന്നുവന്ന യുദ്ധംപോലെ, ലന്തക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരുംവേണ്ടി കൊച്ചിത്തമ്പുരാനും സാമൂതിരിപ്പാടും തമ്മിൽ ഇടവിടെയും യുദ്ധംതുടങ്ങും. ഇതിന്നെയുള്ള തമ്മിൽത്തല്ലു കാലത്താണ് നമ്മുടെ കഥ നടന്നത്.

1691-ൽ ചേറ്റുവായ ലന്തക്കാർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്ക വിട്ടൊഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. ചേറ്റുവായ കീഴടങ്ങിയതുമുതൽ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്ക കൊച്ചിത്തമ്പുരാന്റെ രാജ്യങ്ങൾ ആക്രമിപ്പാൻ വല്ല സൌകൎയ്യവുമായി. കൊച്ചിത്തമ്പുരാനെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ആക്രമത്തിൽനിന്നു രക്ഷിപ്പാൻ ലന്തക്കാർ ചേറ്റുവായ അതിൎത്തിക്ക തെക്കുവശം വൈപ്പ്ദ്വീപിൽ ഒരു കോട്ട കെട്ടിയുണ്ടാക്കേണ്ടിവന്നു. അവിടെ കൊച്ചിത്തമ്പുരാന്റെയും ലന്തക്കാരുടെയും കുറെ സൈന്യങ്ങളെ എപ്പോഴും പാൎപ്പിക്കയും പതിവായി. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്ക് ഇംഗ്ലീഷുകച്ചവടക്കാരുടെ മേധാവിയായ റോബർട്ട് ആഡംസാണ്ട് പിന്നിലുണ്ട്.

കൊല്ലം 872-മാണ്ട് വൃശ്ചികമാസമാണ്. തുലാവൎഷം കഴിഞ്ഞ് അല്പം മഞ്ഞും തണുപ്പും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇട്ടിരാരിച്ചമേനവൻ ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു ഭജനക്കാരനാണ്. ഈ ഭജനം ഈ ശങ്കരനെ പ്രത്യക്ഷമാക്കാനോ, അല്ല ചന്ത്രാട്ടിൽ കണ്ടമേനവനെ ഒന്നു ധൎമ്മോത്ത ചെറിയ പണിക്കരെ കാണാനോ, അതല്ല ഉളനാട്ട് ഇട്ടിക്കോമപ്പണിക്കരുടെ മകൾ കുമ്മിണിക്കുട്ടിയെ സംബന്ധം കഴിപ്പാനോ അതുമല്ല പാലിയത്തച്ചന്റെ ദൂതനായി സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ത

ന്നവർ മനസ്സിലാകുവാനോ എന്നു് ആർക്കും നിശ്ചയമില്ല. ധർമ്മോത്ത ചെറിയപണിക്കരെ, ചേറുവായ നിർത്തിയ നായന്മാരായ ഭടന്മാരുടെ നായകനായി സാമൂതിരിപ്പാട് നിശ്ചയിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ മാസം ആറുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ധർമ്മോത്ത പണിക്കർ ചേറുവായക്കു വരുമ്പോൾ അച്ഛനോട് (കുഞ്ഞാട്ടച്ഛനോട്) ഉണ്ണനാട്ടു മൂത്തപണിക്കർക്ക് ഒരു ശിപാർശിക്കത്തും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ധർമ്മോത്ത പണിക്കർ ലന്തക്കാരുടെ കോട്ടയാക്രമിപ്പാൻ തക്കംനോക്കുകയായിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ പുന്നത്തൂർ തമ്പുരാനെ കാണ്മാൻ കോട്ടപ്പടിക്കു്, ആ വഴിക്ക് അച്ഛന്റെ സ്നേഹിതനായ ഉണ്ണനാട്ടുപണിക്കർ താമസിക്കുന്ന ഗുരുവായൂരെ ഭവനത്തിലും പോക പതിവായിരുന്നു.

കമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ കുളിച്ചുതൊഴാൻ പോക്കിന്ന് കാർത്തികദിവസമായി നല്ല മുഹൂർത്തമുണ്ടായിവന്നിട്ടുണ്ട്. വാകച്ചാർത്തലിന് എത്തിലൊന്നായാലും ഗുരുവായൂരമ്പലത്തിൽ എത്താതിരിക്കയില്ല. അതൊപ്പു നമ്പാനുമെങ്കിലും ഇട്ടിരാരിച്ചമേനവനെ കണ്ട് സംസാരിപ്പാനുള്ള അവസരം വേറെ കിട്ടാൻ തരമില്ല. എല്ലാവരും ജപിച്ചു പ്രദക്ഷിണം വെക്കുമ്പോൾ കമ്മിണിക്കുട്ടിയും ഇട്ടിരാരിച്ചമേനവനും തമ്മിൽ എന്തോ ഗൗരവമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണാം. താടിയും തലയും വളർത്തി സന്യാസിയായി നടക്കുന്ന ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ പതിനെട്ടുവയസ്സായ കമ്മിണിക്കുട്ടിക്കു മുക്തിമാർഗ്ഗം ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കയാണെന്നല്ലാതെ മറിച്ചു വല്ലതും സംശയിപ്പാൻ തരമുണ്ടോ? ഇട്ടിരാരിച്ചമേനവന്റെ കഥയൊക്കെ കമ്മിക്കുട്ടി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അയാളുടെ സ്ഥിതി എന്തിനാണെന്നും എന്തിനായിട്ടാണ് മേനോക്കാരന്റെ വേഷം കെട്ടിയതെന്നും അവൾക്കറിയാം. കൊച്ചിത്തമ്പുരാനും ലന്തക്കാരുംകൂടി ചാവക്കാട്ടുഭാഗവും ഉടനെ പിടിച്ചുകളയുമെന്നും, പിന്നെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെയോ ആൾക്കാരെയോ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും, തങ്ങൾക്ക സുഖമായി കൂടാമെന്നും കമ്മിണിക്കുട്ടിയെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്. പാവം! പെൺകുട്ടിയല്ലേ. എന്തു ചെയ്യും?

ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ—വീട്ടിന്റെ പടികയറീട്ട് കൊല്ലം പതിനാലായി. ധർമ്മോത്ത പണിക്കരുടെ നൊത്തേത്ത് എന്റെ കട്ടാരം ഏല്പിക്കലും പാലിയത്തച്ഛന്റെ ആവശ്യം നിവൃത്തിക്കലും കഴിഞ്ഞാൽ, കമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ കൂടെ ഇവിടെ സുഖമായി താമസിക്കേണമെന്നേ എനിക്കു മോഹമുള്ളൂ. ഗുരുവായൂരപ്പൻ അതിനു കടാക്ഷിക്കാതിരിക്കുമോ?

കമ്മിണിക്കുട്ടി—അയ്യോ, എനിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂട ഈശ്വരാ! അച്ഛനും ധർമ്മോത്തപണിക്കരും വല്യ ലോഗ്യത്തിലാണ്. അമ്മാളു ഏട്ടത്തിക്കും പണിക്കരെ വല്യ പത്ഥ്യമാണ്. ഈ മുഹൂർത്തിനും കഴിക്കാനും ഞാനാളല്ലപ്പാ, അച്ഛൻ ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞാൽ എന്നെ കൊന്നുകളയും.

ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ—കമ്മിണിക്കുട്ടി ഇത്ര ഭീരുവാണെന്നറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ—ഉം, പെണ്ണുങ്ങളുടെ കാര്യം അങ്ങിനെയാവാനേ തരമുള്ളൂ. ഞാൻ കണ്ട മേനവന്റെ മരുമകനാണെന്നും പാലിയത്തച്ഛന്റെ ഭൃത്യനാണെന്നും ഇന്നു തന്നെ അച്ഛനെ അറിയിക്കക്കൂടി വേണം, എന്നാൽ പിന്നെ നാളെ രാവിലെ കമ്മിയൂർ പാടത്ത് എന്റെ ശവ

സംസ്കാരം കാണ്മാൻ കമ്മിണിക്കുട്ടി വന്നാൽ മതി.

ഈ പറഞ്ഞതു കുറെ കടന്നുപോയെന്നു ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനവന്നു തോന്നി. കമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. തൊണ്ട ഇടറി ഒന്നും മറുവടി പറയാൻ വയ്യാതെയായി. താൻ എത്രയോ വിശ്വസിച്ച്, അച്ഛനേയും ജ്യേഷ്ഠത്തിയേയും കബളിപ്പിച്ച് പല ഗോപ്യമായ വർത്തമാനങ്ങളും പറഞ്ഞു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിന്റെ പ്രതിഫലം ഇതാണോ എന്നു പശ്ചാത്താപത്തോടു കൂടി അധോമുഖിയായി നില്ക്കുന്നതിനിടയിൽ ദാസി തീൎത്ഥക്കിണ്ടിയും കൊണ്ട് അടുത്തെത്തിത്തുടങ്ങി. “ദിവസവും ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നതിന്നു മുമ്പായി പടിപ്പുരവാതിലിന്റെ മേല്പടിയുടെ തെക്കെ വശം വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കണേ” എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞ് ക്ഷേത്രവാസി ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനോൻ ഒരു ഭാഗത്തേക്കു മാറിത്തിരിഞ്ഞു. കമ്മിണിക്കുട്ടി വീട്ടിലേക്കും പോയി.

ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ടു നാലഞ്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്നശേഷം ഒരു ദിവസം അമ്മാളുവും അനുജത്തി കമ്മിണിക്കുട്ടിയും വടക്കിനിയിൽ ഉണ്ണാനിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ അമ്മയായ ശ്രീദേവി അമ്മ കുളിയും ജപവും കഴിഞ്ഞ് ‘ധമ്മോത്ത് പണിക്കരുടെ വാല്യക്കാരന്ന ചോറു കൊടുത്തുവോ?’ എന്ന ചോദ്യവും ചോദിച്ച് വടക്കിനിയിൽ കടന്നു. ‘ധമ്മോത്ത് പണിക്കർ’ എന്ന പേരു കേട്ടപ്പോൾ അമ്മാളുവും കമ്മിണിക്കുട്ടിയും രണ്ടാളും ഒന്നു ഞെട്ടി. ഇവർ രണ്ടാൾക്കും ഇയ്യാളുടെ പേരു രണ്ടു വിധത്തിലാണ് വികാരമുണ്ടാക്കിയത്. ‘പണിക്കര് എവിടെ’ എന്നു രണ്ടു മക്കളുംകൂടി ഒപ്പം അമ്മയോടു ചോദിച്ചു. ‘അച്ഛൻ ഉണ്ണാൻ വന്നപ്പോൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല’ എന്നും പറഞ്ഞ് ശ്രീദേവി അമ്മ അടുക്കളയിലേക്ക പോയി.

കമ്മിണിക്കുട്ടി— ധമ്മോത്ത് പണിക്കരുടെ ഈ പേരുകേൾക്കുമ്പോഴും തലപ്പള്ളിനായന്മാരുടെ ലഹളയും മറ്റും കാണുമ്പോൾ എന്തൊക്കെയോ കലാപം അടുത്തുവരുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. അതേപോലെ രാമൻ നായരല്ലേ ഇന്നലെ അച്ഛന്റെ ലന്തത്തോക്കുകളൊക്കെ ഇടപ്പെട്ടു വൃത്തിയാക്കി കോട്ടയിലേക്ക കൊണ്ടുപോയത്. ഇതൊന്നും എനിക്ക മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

അമ്മാളു— ഇതൊന്നും നിനക്കും എനിക്കും മനസ്സിലാകേണ്ടതല്ല. നീ ചിലപ്പോൾ ഓരോന്നു ചോദിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ ഞാൻ ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞോളണമെന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

കമ്മിണിക്കുട്ടി— ഇന്നാളില്ലേ ഏട്ടത്തി അച്ഛനും പണിക്കരും ഓരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എന്നെ അടുക്കളയിൽ ആക്കി തെക്കിനിയിൽ പോയി നിന്നത്? ഏട്ടത്തി അറിഞ്ഞുപോലും, അറിഞ്ഞില്ലപോലും— എനിക്കെന്താ?

അമ്മാളു— നിന്നെ പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ നിവൃത്തിയില്ല. ലന്തക്കാരുടെ പാണ്ടികശാലയിൽനിന്ന് നിനക്കും എനിക്കും ഒരു പുതിയതരം വസ്ത്രം വരുത്തുവാൻ പണിക്കരെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞേല്പിക്കയും, ആ വസ്ത്രത്തിന്റെ നീളവും വീതിയും പറവാൻ എന്നെ വിളിച്ചിട്ടു ഞാൻ പോകയുമാണുണ്ടായത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞവസാനിക്കുമ്പോഴക്ക് ധമ്മോത്ത് പണിക്കരുടെ വാല്യക്കാരന് ഇലയുംവെച്ച് ശ്രീദേവി അമ്മതന്നെ

ചോറു വിളമ്പാൻ വന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പണിക്കർ വൈകുന്നേരം ഉണ്ണാൻ അവിടെ എത്തുമെന്നും, അടിയന്തരമായി ചിലർ കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, അവർ പുന്നത്തൂർ തമ്പുരാനെ കാണ്മാൻ പോയിരിക്കയാണെന്നും അമ്മാളുവും കമ്മിണിക്കുട്ടിയും വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി. കമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ നെഞ്ഞ് ഇടിപ്പ് തുടങ്ങി. എന്തോ ചില അപകടം സംഭവിപ്പാൻ പോകുന്നുണ്ടെന്ന് ഒരു സംശയം ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടി.

സന്ധ്യ മയങ്ങിയപ്പോഴേക്കും ധർമ്മോത്ത് പണിക്കരും രണ്ടകമ്പടിക്കാരുമെത്തി കഴിഞ്ഞു. ഉമ്മറാട്ട് മൂത്ത പണിക്കരും ധർമ്മോത്ത് ചെറിയ പണിക്കരും തെക്കിനി മാളികമേലിരുന്ന് എന്തൊക്കെയോ സ്വകാര്യം പറകയായിരുന്നു. 'കുട്ടികൾ കുളിച്ചു വന്നാൽ പടിവാതിലടയ്ക്കണം' എന്നു മൂത്ത പണിക്കർ മുകളിൽനിന്നു വിളിച്ചു പറകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കുളിച്ചു വന്നപ്പോൾ പടികടന്നത് ഒന്നാമതു കമ്മിണിക്കുട്ടിയായിരുന്നു. പിന്നാലെ അമ്മാളുവും കടന്നു പടിവാതിലടയ്ക്കുമ്പോൾ ഒരു ഓലക്കഷണം താഴെ വീണു. ഉടനെ കമ്മിണിക്കുട്ടി അതു കയ്യിലെടുത്ത് അകത്തു പോയി ഈറൻ മാറുമ്പോൾ പെട്ടിപ്പുറത്തു വെച്ചു. ഇതിനിടക്ക് ശ്രീദേവി അമ്മ അകത്തു കടന്ന് ഒരു തൂക്കുവിളക്ക് കത്തിച്ച് കമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു തെക്കിനിമാളികയുടെ മുകളിൽ കൊണ്ടുവെക്കുവാൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ഓലക്കഷണം കമ്മിണിക്കുട്ടി എടുത്തതും പെട്ടിപ്പുറത്തു വെക്കുന്നതും കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന അമ്മാളു കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈറൻ മാറിയതിന്നുശേഷം കമ്മിണിക്കുട്ടി മടങ്ങി വരാനുള്ള[illegible] തനിക്കു പ്രത്യേകം ജോലിയൊന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഈ ഓലക്കഷണം എന്താണെന്നു വിളക്കിന്നരികെ കൊണ്ടുവന്നു വായിച്ചു നോക്കി.

'ശത്രു ഇന്നു രാത്രി അവിടെയാണ് കിടപ്പ്. കയ്യിലുള്ള റിക്കാർട്ട് കിട്ടിയാൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി. പടിവാതിലും തെക്കിനിയുടെ വാതിലും തുറന്നുവെക്കണേ. രാത്രി പതിനഞ്ച് നാഴിക — എന്ന് ഇ.'

ഇത്രമാത്രമാണ് എഴുത്ത്. ഈ എഴുത്തു വേഗം പെട്ടിപ്പുറത്തുവെച്ചു. അടുത്തുള്ള കട്ടിലിന്മേൽ കമിഴ്ന്നു കിടന്ന് അമ്മാളു ആലോചനയായി. കമ്മിണിക്കുട്ടി അകത്തു കടന്നു ഉടനെ പെട്ടിപ്പുറത്തേക്കു നോക്കുന്നതും അവിടെ കിടന്നിരുന്ന കത്തെടുത്തു മടിയിൽ വെക്കുന്നതും അമ്മാളു കണ്ടിരിക്കുന്നു. 'എന്താ ഏട്ടത്തി കിടക്കുന്നത്' എന്നു ചോദ്യവും, 'എ! ഒരു തലവേദന — സാരമില്ല' എന്നു മറുപടിയും കഴിഞ്ഞു. വേഗം ഈ എഴുത്തു വായിക്കണ്ട ധൃതഗതിയോടുകൂടി കമ്മിണിക്കുട്ടി മറ്റൊരകത്തേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

ഈ എഴുത്തിലെ വാചകം ആലോചിക്കുംതോറും അമ്മാളുവിന്നു വ്യസനം വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. 'ഈ എഴുത്ത് ആരെഴുതി ആർക്കെഴുതി, ഈ എഴുത്തു പടിവാതിലിന്മേൽനിന്നു വീണപ്പോൾതന്നെ അനുജത്തി എടുപ്പാനും പിന്നെ പെട്ടിപ്പുറത്തു വെച്ചതിൽനിന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടുപോവാനും എന്താണ് കാരണം ഇവരുടെ കൂട്ടുകെട്ട് അറിഞ്ഞു, ധർമ്മോത്ത് പണിക്കരെ സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ എഴുത്ത് എഴുതിട്ടുള്ളതെന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ശത്രുപക്ഷമിത്രവും സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതും, ഭാഗ്യദോഷമുള്ളവന്റെ കർമ്മം തന്നെ — ധർമ്മോത്ത് ചെറിയ പണിക്കരാണെങ്കിൽ

കണ്ടാൽ കോമളൻ 35 വയസ്സിൽ അധികം പ്രായം ചെന്നിട്ടില്ല. അമ്മാളുവോടു ഒന്നു രണ്ടു തവണ സംസാരിപ്പാൻ അവസരമായപ്പോൾ അസാധാരണയായ ഔദാര്യം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ കമ്മിണിക്കുട്ടി ഇതിനെ പററി വല്ലതും സംസാരിക്കുമോ എന്നു നോക്കുകതന്നെ, എന്നുവെച്ച് സമാധാനിച്ചു. അപ്പുണ്ണിയും പണിക്കരെയും ഊണു കഴിഞ്ഞു. ധർമ്മോത്ത്പണിക്കർ തെക്കിനി മാളികയിലേക്കും മൂത്ത പണിക്കർ കിഴക്കിനിമാളികയിലേക്കും കിടപ്പാൻ പോയി. അമ്മാളുവും കമ്മിണിക്കുട്ടിയും ശ്രീദേവിഅമ്മയോടൊപ്പം ഉണ്ണാനിരുന്നു. കമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ മുഖം അല്പംവിളറിയതായും ഭക്ഷണം സാധാരണപോലെ കഴിക്കുന്നില്ലെന്നും എന്തൊ കലശലായ വിചാരം അവളുടെ മനസ്സിൽ കിടന്നുകളിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അമ്മാളുവിന്നു മനസ്സിലായി. രാത്രി നടപ്പാൻ പോകുന്ന നാടകത്തിൽ കമ്മിണിക്കുട്ടി എന്തൊ ഒരു ഭാഗം എടുപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കീട്ടുണ്ടെന്നുപോലെ അമ്മാളുവിന്നു തോന്നി. ഇതിന്നു എന്താണ് ഒരു പ്രതിക്രിയ ചെയ്യേണ്ടത്? എന്തിനായിട്ടാണ് ധർമ്മോത്ത്പണിക്കരെ വിവരം അറിയിക്കേണ്ടത്? പണിക്കരുടെ ശത്രുവും അമ്മുക്കുട്ടിയെ വശീകരിച്ച വിദ്വാനും ആരാണ്? കമ്മിണിക്കുട്ടിയെ ഇപ്രകാരം സംശയിക്കുന്നത് ഒടുവിൽ തെററാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടാൽ എന്തു കഷ്ടമാണ്! ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരങ്ങളിൽ മുങ്ങി അമ്മാളു വല്ലാതെ കുഴങ്ങി. കമ്മിണിക്കുട്ടി ഊണു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ വാല്യക്കാർക്കും ദാസികൾക്കും ധർമ്മോത്ത് പണിക്കരുടെ അകമ്പടിക്കാർക്കും ഊണു കൊടുക്കുന്ന ജോലിയിൽ ഉത്സാഹിച്ചു. ഇതിനിടക്ക്, അമ്മാളു അപ്പുണ്ണി കിടപ്പാൻ കാച്ചിത്തണുപ്പാറാക്കിയ പാലും കൊണ്ടു കിഴക്കിനിമാളികയിലേക്ക് പോയി. തെക്കിനിമാളികമേൽ എന്തിനു കയറിക്കൂടേ? അതു വയ്യ. എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാൾ ഉപായത്തിൽ എടുത്ത് താൻ കിടക്കുന്ന മുറിയിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു. പടിവാതിൽ അടക്കുന്ന കാര്യത്തിലും വാതിലുകൾ അടക്കുന്ന കാര്യത്തിലും താൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ വെച്ചാൽ ഒരു സമയം കമ്മിണിക്കുട്ടിക്ക സംശയം തോന്നി കാര്യം ഒക്കെ അവതാളത്തിലാക്കുമോ എന്നു ഭയംനിമിത്തം അമ്മാളു ഉറക്കറയുള്ള അകത്തേക്കാണ് പോയത്. കമ്മിണിക്കുട്ടി സാധാരണയിലധികം താമസിച്ചാണ് കിടപ്പാൻ അകത്തു പോയതെന്ന് അമ്മാളുവിന്നു മനസ്സിലായി. വീട്ടിൽ ഒച്ച ഒക്കെ ഒതുങ്ങി എന്നു കണ്ടപ്പോൾ അമ്മാളു മെല്ലെ എഴുന്നേററു. അപ്പുണ്ണി മുറിയിൽ നിന്നെടുത്തു കൊണ്ടുവന്ന വാൾ കയ്യിലെടുത്തു! മെല്ലെ നാലുകെട്ടിൽ കടന്നു തെക്കിനിയിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽ നോക്കിയപ്പോൾ അതു സാക്ഷയിട്ടിട്ടില്ലെന്നു കണ്ടു. കമ്മിണിക്കുട്ടി കാര്യം പാറിച്ചുവെന്നു തീർച്ചയാക്കി; മെല്ലെ കോണി കയറി, ധർമ്മോത്ത് പണിക്കർ കിടക്കുന്ന മുറിയുടെ മുൻവശത്തുള്ള തളത്തിൽ ഒരു മൂലയിൽ ചെന്നു നിന്നു. അർദ്ധരാത്രി. ധർമ്മോത്ത് പണിക്കർ വാതിൽ തഴുതിട്ടിരുന്നു. അകത്തു വിളക്ക കത്തുന്നുണ്ട്. പണിക്കർ കിടക്കുന്ന മുറിയുടെ മറ്റെ വശം ചേർന്ന ഒരു മുറിയിൽ അകമ്പടിക്കാരും വാല്യക്കാരനും കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആരോ ഒരാൾ കോണി കയറി വരുന്നുണ്ടെന്ന് അമ്മാളുവിന്നു തോന്നി. വാൾ നല്ലവണ്ണം മുറുക പിടിച്ചു. കോണി കയറി ചെല്ലുന്നത് ഒരു സ

മുത്തിന്മേലാണ്. ആ തളത്തിൽ നിന്നാണ് പണിക്കർ കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു കടക്കേണ്ടത്. ആ മുറിയിൽ ഒരു മൂലയ്ക്കാണ് അമ്മാളു നില്ക്കുന്നതും. ഈ വഹ ആൾ വാതിലിന്മേൽ മുട്ടിവിളിച്ചു. ധർമ്മോത്ത് ചെറിയ പണിക്കർ ഉണർന്നു വാതിൽ തുറക്കലും, പുറത്തു നിന്നാൾ കട്ടാരംകൊണ്ട് കുത്തുകയുണ്ടായി; 'അയ്യോ ചതിച്ചുവല്ലോ' എന്നു പറഞ്ഞ് അമ്മാളു വാൾ കൊണ്ട് കട്ടാരം പിടിച്ച കൈക്ക് ഒരു വെട്ടുവെട്ടിയതും എല്ലാം ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. മറ്റൊരുവാൾ കട്ടാരത്തിന്റെ കുത്ത് പണിക്കരുടെ കയ്യിലാണ് കൊണ്ടത്. അമ്മാളുവിന്റെ വെട്ട് കട്ടാരം പിടിച്ച കൈ ഏതാണ്ട് രണ്ടു കഷണമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇട്ടിരാരിച്ചമേനവൻ തിരിയുന്നതിന്നു മുമ്പായി വേറെ ഒരു വെട്ടും അമ്മാളു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇട്ടിരാരിച്ചമേനവൻ ബോധംകെട്ട് തളത്തിൽ വീഴുക, കോണിപ്പടിയിൽ നിന്നു ഭീഷണപാദസ്വരത്തോടുകൂടി വേറെ ഒരു ദേഹം മലർന്നുരുണ്ടു താഴെ വീഴലും ഒപ്പംകഴിഞ്ഞു. വീട്ടിൽ എല്ലാവരും ഉണർന്നു. വിളക്കും ഓട്ടവും കയ്യായി. കമ്മിണിക്കുട്ടി കോണിപ്പടിക്കു താഴെ മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഇട്ടിരാരിച്ചമേനവൻ മരണവേദനയോടെ കിടക്കുന്നു. അമ്മാളു സർവ്വാംഗം തരിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ധർമ്മോത്ത് ചെറിയ പണിക്കർ കാര്യമൊക്കെ മനസ്സിലായി. പോരാത്ത വിവരം ഒരു ദിവസം അമ്മാളു രഹസ്യപ്രാപവസരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ചന്ദ്രോത്തിൽ ഇട്ടിരാരിച്ചമേനവന്റെ "കടിപ്പുക"യും ഇങ്ങിനെ അവസാനിച്ചു. *

* സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ആറംകർ ക്ലിപ്തമില്ലാതെ വെട്ടപ്പെട്ട മാരകങ്ങളിൽ കടന്നിരിക്കുന്ന പട്ടാളക്കാർ ഒരിക്കലില്ലാത്ത അവസരം ഒരിക്കൽ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പട്ടാളക്കാരെ കൊണ്ടു ചിലർ മന്ത്രിമാരെയൊക്കെ പിടിച്ച് കൊണ്ടു അധീനമാക്കിയതും. ഈ അവസരത്തിൽ ധർമ്മോത്ത് പണിക്കർ കാണിച്ച അത്ഭുതസാമർത്ഥ്യവും മറ്റും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായതുകൊണ്ട് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

എം. ആർ. കെ. സി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

൧. പാലാഴിമഥനം

'പഴയതെല്ലാം പാഴ്വസ്തു; പുതിയതൊക്കെ പ്രേഷ്ഠം;' എന്ന ഞങ്ങൾക്കഭിപ്രായമില്ല. എന്നാൽ, പഴയ വഴികളെ വിട്ട് പുതിയതിലേക്കു പകരുമ്പോൾ പല തകരാറുകളും വരുവാനിടയുണ്ട്. സകല വസ്തുക്കളിലും സമമായ ഈ സംഗതി സാഹിത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും സത്യം തന്നെയാണ്. ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക്, സാഹിത്യരംഗത്തിൽ 'പാലാഴിമഥനം' എന്നു ഒന്നു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ പുതിയ പരിഷ്കാരം എത്രതന്നെ പടർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ അന്തരാളാവസ്ഥ തീരെ തീർന്നുവെന്ന തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ, ഭാഷാകവിതയ്ക്കു പല പുതുമോടികളും വന്നിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തു പഴയ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ചടങ്ങുകളനുസരിച്ചു വല്ലതും കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിൽ അവരുടെ നേരെ മുഖം ചുളിക്കുന്നു ചെറുതാണെന്ന

പറയാതെ കഴികയില്ല. 'പാലാഴിമഥനം' എന്ന ഈ പുസ്തകം പഴയ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ രീതി പിടിച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിൽ ചില ദിക്കുകളിൽ പഴയ ചിട്ടയ്ക്കു കാര്യമായ വൈകല്യം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കവിയുടെ അനുകരണസാമർത്ഥ്യം പ്രശംസാർഹമായിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ പല ഗദ്യപദ്യങ്ങൾക്കും നല്ലവണ്ണം ഓജസ്സും ശക്തിയും വന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, നിരർത്ഥകശബ്ദപ്രയോഗം മുതലായ ചില ദോഷങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പാറിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. "കേളീകന്ദുകഖേലനാദിവിവിധക്രീഡാവിനോദങ്ങളി"ലും മറ്റും ഒരേ അർത്ഥത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ പല പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. എങ്കിലും കവി ഒരു നല്ല വാസനാകാരനാണെന്ന് ആർക്കും ബോദ്ധ്യപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട്, ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ വെളിങ്ങനൂർ പുത്തേത്തു ശങ്കരൻനമ്പ്യാരവർകളുടെ കവിതാപരിശ്രമം ചിരാനുബന്ധിയായിക്കാണേണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

൯. അത്ഭുതപുരാണം

പുരാണങ്ങളെയും മറ്റും തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിനു പഴമക്കാർ അവലംബിച്ചിരുന്ന കിളിപ്പാട്ടുരീതിക്കു പുറമെ, ശ്ലോകത്തിനു ശ്ലോകമായി തർജ്ജമ ചെയ്യുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായം കൂടി ഇയ്യിടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ രണ്ടു രീതിയും മൂലത്തിന്റെ പദ്യരൂപത്വത്തിന്നനുസരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ, മൂലത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങളെ ലളിതഭാഷയിൽ ഗദ്യമായി തർജ്ജമ ചെയ്താൽ അർത്ഥഗ്രഹണത്തിനു കുറെക്കൂടി എളുപ്പമുണ്ടെന്നു പുതിയ ചില തർജ്ജമക്കാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇയ്യിടയിൽ ഈ രീതിയിലും ചില തർജ്ജമകൾ ഉണ്ടാവുന്നുണ്ട്. ഗദ്യപക്ഷപാതികളായ ഈ പക്ഷക്കാർ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വഴി, പഴയ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിലുള്ള മൂന്നാമത്തെ പ്രസ്ഥാനമാണ്. ഈ മൂന്നു രീതിയും ഓരോ വിധത്തിൽ വിചാരിക്കുമ്പോൾ നല്ലതെന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ, അവയെ തമ്മിലൊന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നത് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസക്തമല്ല. അത്ഭുതപുരാണത്തിന്റെ ഈ തർജ്ജമ പല വട്ടമായി ഞങ്ങൾ വായിച്ചു നോക്കിയതിൽ, ഇതുപോലെ ഗംഭീരാർത്ഥങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ എത്രതന്നെ ഉണ്ടായിവന്നാലും ഭാഷാസ്നേഹികൾക്ക് അനാരോചകം വരികയില്ലെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഗഹനങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളിൽ തർജ്ജമയ്ക്കു പുറമെ ടിപ്പണികൂടി ചേർത്തിട്ടുള്ളതും, തർജ്ജമയെ മൂലത്തോടൊത്തു നോക്കുവാൻ സൌകര്യമാവത്തക്ക വണ്ണം മൂലം കൂടിച്ചേർത്തച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതും ഉചിതമായിട്ടുണ്ട്. 'വിചാരസാഗരം' മുതലായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാക്കി നല്ല വിദ്വാനെന്ന പേര് നേടിയ കോരാത്ത നാരായണമേനോനവർകളുടെ ഈ തർജ്ജമയെ ഉപനിഷത്സാരങ്ങളറിവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ ആദരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. റോയൽ എണ്ണൂറു ഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഓരോ ലക്കമായി ഈരണ്ടു മാസം കൂടുമ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഈ പുസ്തകം സുമാർ നാലു കൊല്ലംകൊണ്ടു മുഴുവനാവുമെന്നാണ കാണുന്നത്.

൰. നീതികഥകൾ

ഫോറസ്റ്റ് റേഞ്ച് ഇൻസ്പെക്ടർ, ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ. അവർകളും, കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ മരുമകനോടുകൂടി ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ ഉടമസ്ഥൻ ആ

ച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമാണ് ഈ പുസ്തകം. എലിമെണ്ടറി, സെക്കൻ്ററി എന്നീ ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു ഗ്രഹിക്കത്തക്ക പാകത്തിലുള്ള 82 ചെറുകഥകളാണ് ഇതിലെ വിഷയം. കാക്ക, മയിൽ മുതലായി ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ പരിചയമുണ്ടാവാവുന്ന ജന്തുക്കളേയും മറ്റും പററിയവയായ ഇതിലെ കഥകൾ ബാലോപയോഗത്തിന്നു വളരെ ഉപകരിക്കും. വാചകങ്ങൾ ഒരുമാതിരി ലളിതമായിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാദാനത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായ ഗ്രന്ഥകൎത്താവവർകളുടെ ഈ പരിശ്രമത്തെ പാഠപുസ്തകക്കമ്മിററിക്കാർ ആദരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

൪. കലിംഗവധം ആട്ടക്കഥ.

ആട്ടക്കഥക്കാരുടെ പോരാട്ടത്തിന്നു നാടകങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തോടുകൂടി കോട്ടം തട്ടിത്തുടങ്ങി. കുറച്ചു കാലമായിട്ടു കളിക്കാരുടെ എന്നപോലെ കഥാപുസ്തകങ്ങളുടെയും പുറപ്പാട് ഒന്നു നിലച്ചിരിക്കയാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, യുവകവിയായ ചങ്ങരങ്കോത കൃഷ്ണൻകൎത്താവവർകളുടെ ഈ പുസ്തകം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്ന് ആവശ്യ ത്തന്നെയാണ്. പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽ പച്ച, കത്തി, കരി മുതലായ വേഷങ്ങൾക്കെല്ലാം ഈ കഥയിൽ സന്ദൎഭമുണ്ട്. കവിത്വവും സാമാന്യം ഭംഗിയായിട്ടുണ്ടു. പഴയ കൃതികളുടെ മാതിരി ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഭാഗവതന്മാൎക്കു കുറെക്കൂടി ഉപയോഗപ്പെടുമായിരുന്നു എന്നു ചിലർ ശങ്കിക്കുമായിരിക്കാം.

5. മനം പോലെ മംഗല്യം.

“As a man thinketh” എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തെ ആധാരമാക്കി കെ.സി. ജനാൎദ്ദനമേനോനവർകളെഴുതിയ ഒരു ചെറുപുസ്തകമാണിത്. ജനങ്ങൾക്ക് ആത്മസംബന്ധമായ അറിവുകളുണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് ഇതുപകരിക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. വിചാരശക്തി മുതൽ ശാന്തതകൂടി എട്ടുപന്യാസങ്ങൾ ഇതിലുള്ളതിൽ ചിലത് ഇതിന്നു മുമ്പു ചില മാസികകളിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ളവയാണ്. പുതിയ ഗദ്യകാരിലൊരാളായ ജനാൎദ്ദനമേനോനവർകളുടെ മനംപോലെ മലയാളഭാഷക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള ഈ മംഗല്യത്തെ മലയാളികൾ ആദരിക്കേണ്ടതാണ്.

മംഗളോദയം പത്രാധിപർ

‘വിദ്യാവിനോദിനി’പത്രാധിപരായിരുന്നും മററു പ്രകാരത്തിലും വിഖ്യാതി സമ്പാദിച്ച സി. പി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ (ബി. എ.) മംഗളോദയം മാസികയുടെ പത്രാധിപത്യം ഏറെറടുത്തിട്ടുള്ള സന്തോഷവൎത്തമാനം ഞങ്ങളുടെ വായനക്കാരെയും പൊതുജനങ്ങളെയും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

पूर्णसरस्वतीकाव्यकीर्तिः ।

———***———

मंगळश्लोकाः—

विस्तारभाजि घनपत्रलतासनाथे
मुक्तावलीविमलनिर्झरधाम्नि तुंगे ।
गोवर्धने कुचतटेऽपि च गोपिकाना-
मापद्धनं सुमनसां रममाणमीडे ॥ १ ॥

नतनाभिनितम्बखिन्नमध्या-
दधरे शोणमचाक्षुषं विलग्ने ।
स्तनशालि वपुस्तवाम्ब ! धातु-
र्महिळासृष्टिषु मातृकायमाणम् ॥ २ ॥

विश्वव्यापत्रिशिचरमयीं विक्षिपन्तीं नगेन्द्रं
मन्दाक्रान्ता किसलयरुचा यस्य पादाञ्चलेन ।
भ्रश्यच्चेष्टैरुपरिनिपतच्छैलपिष्टैः प्रवेष्टैः
सस्मारार्तिं स्वकृतविपदां तं स्मरामः स्मरारिम् ॥३॥

कविप्रशस्तिः—

गुणैर्वा विविधैश्शब्दैर्भावांस्तैरेव निर्मितान् ।
नवयन्ती जयत्युच्चैश्शक्तिः स्रष्टुर्महाकवेः ॥ ४ ॥

ताल्वादिष्वसावेशवाग्विलंबभयाद्ध्रुवम् ।
द्रुतमास्तैःस्तुवन् सूक्तिं जीयात्सहृदयो जनः ॥ ५ ॥

कालशक्तिः—

देहिनामिति विचित्रकर्मणा-
मुच्चनीचफलभोगसाक्षिणी ।
कालकालमपहाय केवलं
कालशक्तिरिह केन लङ्घ्यते ॥ ३ ॥

वासरं वासतेयीश्च पाराधीन्येन पश्यतः ।
सुस्थान्याभ्यामवस्थाभ्यां स्वस्थाभ्यां कौ मदेतरौ ॥७॥

वर्षावैभवम् —

ऋतुभिरिहकिमन्यै रेक एवाहमीशो
जगति विरहभाजां जीवताकर्षणाय ।
इति नियतमतानीन्मारवीरप्रतिज्ञां
प्रकटविकटनादः माघ्रुषेण्यः पयोदः ॥ ८ ॥

विरहिणीदशा —

अधिकरतलतल्पं कल्पितस्वापकेळी
परिमलननिमीलत्पाण्डिमा गण्डपाळी ।
सुतनु ! कथय कस्य व्यञ्जयत्यञ्जसैव
स्मरनरपतिलीलायौवराज्याभिषेकम् ॥ ९ ॥

चर्मण्वतीचरितम् —

आसीत् पुरा नरपतिः किल रन्तिदेवः
कीर्तिप्रसूनसुरभीकृतदिङ्मुखश्रीः ।
यो वर्णसंकरवतीमपि रत्नपुञ्जैः
क्षोणीमपालयदसंकरवर्णहृद्याम् ॥ १० ॥

राष्ट्रे च तस्य रमणीयगुणाम्बुराशे-
र्गावः कदाचिदटवीं गहनां प्रविष्टाः ।
दृष्ट्वा श्रिया परमया ज्वलिता सुधेनूः
पप्रच्छुरच्छकनकच्छविमङ्गलांगीः ॥ ११ ॥

" सख्यः ! कथन्नु भवतीभिरवाप्तमेत-
द्रूपं जरामृतिरुजारहिता च लक्ष्मीः " ।
इत्यादतं सुरभयः परिपृच्छ्यमाना-
स्ताभ्यः शशंसुरथ तत्त्वमुदारशीलाः ॥ १२ ॥

"यज्ञे वयं सुकृतिभिर्विधिना विशस्ताः
पुण्यस्य तस्य फलमेतदपेतपुण्याः ।
अर्थं गिरामपुरुषाशयदूषितानामासेव्य को हि भुवने न भवेत्कृतार्थः" ॥ १३ ॥

इति गिरममलां निशम्य तासा-
मवनिचरः किल गोगणः स्पृहावान् ।
नरपतिमुपगम्य वाचमूचे
सुरपितृमानवमाननैकदक्षिम् ॥ १४

"यजस्व राजन्नस्माभिः श्रेयोऽस्माकं भवेत्ततः
तवापि सुमहत्पुण्यं कीर्तिश्चाभ्युदयें"ति ॥ १५ ॥

अथ प्रीतो राजा पशुनिवहमालभ्यविधिना
बहूनीजे यज्ञान् बहुमतिपदं भूदिविषदाम् ।
विशस्तानां तस्यां मखभुवि पशूनामयुतशः
स्रवन्ती सस्यन्दे क्षतजविसरैश्चर्मगलितैः ॥ १६ ॥

यागे यथाविधि कृते विबुधाः प्रसन्ना-
स्तस्मै वरं सुकृतिने कृतिने वितेरुः ।
"चर्मण्वतीति तव कीर्तिरनन्तकीर्तेः
शश्वत्पुनातु धरणीं सरिदात्मने"ति ॥ १७ ॥

धेनवोऽपि गतिमापुरभीष्टां
तेन शिष्टमहितेन विशस्ताः ।
रन्तिदेवनृपतिश्च महीया-
निन्द्रलोकमधुनाप्युपभुङ्क्ते ॥ १८ ॥

☞ मेघसन्देशस्य "विद्युल्लता"ख्यां व्याख्यां प्रणीतवता पूर्णसरस्वतीति विद्वद्विनिर्मितानीमानि पद्यानि । यः किल पण्डितः केरलेषु "कारदुमाटस्" इत्यत्र प्रसिद्धद्विजकुले कृत जन्मा पूर्णवेदपुरीश्वरभक्तश्चेति प्रथाऽस्ति । पद्यानीमानि पाठकानानन्दयेयुरिति विश्वस्य सप्रमोदमुपहृयन्तेऽस्माभिः पाठकानां पुरस्तात् ॥

सम्‌. पत्राधिपः

മംഗളോദയം.

൧൦൮൮

പുസ്തകം ൫	കുംഭമാസം	ലക്കം ൪

മംഗളം.

സാരജ്ഞാനാക്ഷരാഢ്യാശയവരധനമാം നാലുകെട്ടോത്ത ലീലാ-
കമരത്തോടെ വിളങ്ങും ഭവതിയുടെ കൃപാമന്ദഹാസാംശുലേശം
ഭൈസാരം സേവിച്ചുനേടിച്ചില സുകൃതിജനം സല്പുവർണ്ണസൂക്തേ!
പാരമ്പര്യേണമാകീ പെരിയ കവിയശസ്സായ പൂവെണ്ണിലാവാൽ.

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

യഥാർത്ഥകവിത.

കവിതയുടെ ഉദ്ദേശം, വായനക്കാരെ ആഹ്ലാദത്തെമാത്രം രസിപ്പിച്ചിട്ടു കൊണ്ടു സാധിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. വിശിഷ്ടങ്ങളും ഫലപ്രദങ്ങളുമായ പല ഉദ്ദേശങ്ങളും അതുകൊണ്ടു സാധിക്കുവാനുണ്ട്. 'യഥാർത്ഥകവിത മനുഷ്യജീവിതക്രമത്തെ വിവരിക്കയും നിരൂപണം ചെയ്കയും ചെയ്തു, മനുഷ്യർക്കു മനസ്സമാധാനം വരുത്തി അവരെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു' എന്നു 'മാത്യൂ ആർനോൾഡ്' പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കവിതയ്ക്കു ഭാവിയിൽ വലുതായ ഒരു യോഗം വരുമെന്നു അദ്ദേഹം വാദിക്കുവാനുള്ള ഒരു പ്രധാനകാരണം, മതത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളും അതിനുണ്ടാവുമെന്നുള്ള വിശ്വാസമാണ്.

---

* മദിരാശി ക്രിസ്ത്യൻകാളേജ് മലയാളസമാജത്തിൽ വായിച്ച ഒരു പ്രബന്ധത്തിന്റെ പൂർവ്വ സാരാംശികം.

'നെപ്പോളിയൻ' കരിക്കൽ; കപടത്തിനു പ്രവേശം ലഭിക്കാതെ ലോകത്തിൽ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞതിനെപ്പററി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ 'സെൻറ് ബീവ്' കാപട്യം കടന്നുകൂടാത്ത ചില വിഷയങ്ങളെ പ്രസ്താവിച്ച കൂട്ടത്തിൽ കവിതയുടെ കാര്യവും വിസ്മരിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം വിചാരിച്ച കവിത യഥാർത്ഥകവിതയാണ്. അതു് ഏററവും വാസ്തവവും വിശിഷ്ടവുമായ ആശയങ്ങളുടെ വിളനിലമാകുന്നു. ആ യഥാർത്ഥകവിതയെപ്പററിയുള്ള നമ്മുടെ വിചാരം വളരെ ഉന്നതമായിരിക്കണം. അതിനെ തുലനംചെയ്യുന്നതിൽ നാം സൂക്ഷിച്ചിരിക്കയുംവേണം. സാധാരണയായി കാണുന്ന കവിതകളെല്ലാം യഥാർത്ഥകവിതകളായി ഗണിക്കുവാൻ പാടില്ല.

കവിതയില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങൾ അപൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുമെന്നും, ഇപ്പോൾ നാം മതമെന്നും തത്വശാസ്ത്രമെന്നും വിചാരിച്ചുവരുന്നവയെല്ലാം മുമ്പേ തള്ളി കവിത അവയുടെ സ്ഥാനം കയ്യേറുമെന്നും 'മാത്യു ആർനോൾഡ്' പറയുന്നുണ്ട്. കവിത സകലശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും മുഖമാണെന്നു 'വേർഡ്സ്വർത്തും' പറയുന്നു. മുഖമാണല്ലോ ദേഹത്തിലെ പ്രധാനമായ അവയവം. യഥാർത്ഥജ്ഞാനമടങ്ങീട്ടുള്ള കവിത, ഇപ്പോൾ നമുക്കു വാസ്തവമെന്നു തോന്നുന്നവയും ഗാഢമായാലോചിച്ചാൽ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളും ആയ തത്വശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെയും മതനിബന്ധനകളെയും ഭാവിയിൽ ബലഹീനങ്ങളാക്കി ചെയ്യുമെന്നു 'മാത്യു ആർനോൾഡ്' പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ ധാരാളം വാസ്തവമുണ്ട്. ഒരു യഥാർത്ഥകവി, സാധാരണക്കാർ കാണാത്ത ലോകരഹസ്യങ്ങളെയും ദൈവോദ്ദേശങ്ങളെയും അറിയുന്നുണ്ട്. ആയാൾ കണ്ടറിയുന്ന ചില വാസ്തവസംഗതികൾ ചില മതസ്ഥാപകന്മാരുടെയും തത്വജ്ഞാനികളുടെയും ആലോചനയിൽ പെട്ടില്ലെന്നു വരുന്നത് അസാധാരണമല്ല. കാലക്രമംകൊണ്ട്, ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള നാഗരികത്വവും ബുദ്ധിവികാസവും വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ, യഥാർത്ഥകവികളുടെ ഉപദേശങ്ങളെ അവർ സ്വീകരിക്കയും ആരാധിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇതിന്റെ ഫലങ്ങളിൽ ഒന്നു ചില മതങ്ങളുടെയും തത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും പ്രാധാന്യത്തിനു് ഇളിവു തട്ടുന്നതായിരിക്കും.

വാസ്തവസംഗതികളെപ്പററി മാത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നതും ഗൗരവത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതും ആണ് കവിതയുടെ രണ്ടു പ്രധാനഗുണങ്ങൾ എന്ന് 'അരിസ്റ്റോട്ടൽ' പറയുന്നുണ്ട്. കവിതാവിഷയത്തിൽ അതിശയോക്തിക്കോ അവാസ്തവപ്രലാപത്തിനോ ഇടം അനുവദിക്കരുത്. ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ് കവിതയുടെ ഒരു പ്രധാനോദ്ദേശമെങ്കിൽ ആ ഗൗരവംവിടാതെതന്നെ സാധിക്കേണ്ടതാണെന്നോർക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ, ഇവകൂടാതെ വേറെ ചില ഗുണങ്ങളും കവിതയ്ക്കാവശ്യമാണ്. ഒരു യഥാർത്ഥകവിതയ്ക്കു നല്ല ശയ്യാഗുണവും രചനാവിശേഷവും ഉണ്ടായിരിക്കും. അർത്ഥപുഷ്ടിയുള്ള കവിതയ്ക്കു ശയ്യാപുഷ്ടിയുണ്ടാകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നു 'മാത്യു ആർനോൾഡ്' അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു കൃതിയിൽ ഉയർന്ന രീതിയിലുള്ള രചനാവിശുദ്ധിയും ശയ്യാഗുണവും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതിനെ അനുസരിച്ചു്, ഉയർന്നരീതിയിലുള്ള ഗൗരവസ്വഭാവവും വാസ്തവവുംകൂടി അതിൽ ഇല്ലാതെ കാണാ

വുന്നതാണെന്നാകുന്നു ഈ അഭിപ്രായത്തിന്റെ തത്വം.

കവിതയുടെ പ്രധാനഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്, കവി മനസ്സിന്നവിരോധമായി ഒന്നും പറയാതെ നിഷ്കപടതയോടെ ഇരിക്കുന്നതാണെന്ന് 'കാർലൈൽ' സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. "നിങ്ങൾ പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ വാസ്തവം പറയു" എന്നാണ് അദ്ദേഹം കവികളോടുപദേശിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ മനോവൃത്തികൾക്കു തമ്മിൽ എന്താണ്ടു യോജിപ്പുള്ളതുകൊണ്ട്, ഒരു കവി, താൻ വാസ്തവമായി വിശ്വസിക്കുന്ന സംഗതികളെ ലേശവും അതിശയോക്തികൂടാതെ പറയുകയാണെങ്കിൽ അവ കേൾക്കുവാനും വിശ്വസിക്കുവാനും ധാരാളം ആളുകൾ ഉണ്ടാകും.

പ്രകൃതിയെ അനുകരിക്കുന്നതും, പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്നതു ലേശവും മോടിയും കുറവും കൂട്ടാതെ വിസ്തരിക്കുന്നതും യഥാർത്ഥകവിധർമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ദിവസം പ്രതി കാണുന്ന പക്ഷിമൃഗാദികളേയും വൃക്ഷലതാദികളേയും കണ്ടറിഞ്ഞ്, അവയെ യഥാർത്ഥകവി സ്നേഹിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കാത്തവർ കവിതയെഴുതുവാൻ പുറപ്പെടരുത്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ സ്നേഹിക്കുവാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള കവികൾ പലതും മിക്ക സംഗതികളിലും മാതൃകാകവികളോടടുത്തു വന്നിട്ടുണ്ട്. താൻ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വിശ്വാസവും സ്നേഹവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥകവിയുടെ ലക്ഷണമാകുന്നു. വിശ്വാസവും സ്നേഹവും ജനിച്ചാൽ, അതിശയോക്തിയുടെ സഹായം കൂടാതെതന്നെ അതിന്റെ വാസ്തവങ്ങളെ പരസ്യമാക്കുവാനും അനുമോദനമോ അനുകമ്പയോ വേണ്ടിവരുന്ന സംഗതികളിൽ വായനക്കാരിലും ആ വികാരങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും ഒരു യഥാർത്ഥകവിക്കു പ്രയാസമില്ല. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി കാർലൈൽ ബേൺസിന്റെ കവിതകളെ എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. ബേൺസിനു നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള മൂഷികളെയോ പരുക്കേറ്റിട്ടുള്ള ഒരു വെറും മുയലിനെയോ പറ്റി കവിതയെഴുതി വായനക്കാരിൽ അനുകമ്പ ജനിപ്പിക്കുവാൻ ലേശംപോലും പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിനു കാരണം, ആ കവിപുംഗവന് ആ വക ജീവികളിലുള്ള കളങ്കരഹിതമായ സ്നേഹം തന്നെയാണ്.

കവിതയിൽ വാസ്തവം മാത്രമേ ഉണ്ടാകുവാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന നിഷ്കർഷയുള്ള കവികൾ, തങ്ങൾക്കു നല്ല പരിചയമുള്ള സ്ഥലങ്ങളെയോ വസ്തുക്കളെയോ കാര്യങ്ങളെയോ മാത്രം വിസ്തരിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ നന്ന്. ബേൺസും വേർഡ്സ്വർത്തും ഇംഗ്ലീഷ് കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രമാണികളാവാനുള്ള പ്രധാനകാരണം ഇതുതന്നെയാണ്. ഉദാരമായ സങ്കല്പവും ഉദ്ദേശവും കവിതയുടെ ഗുണത്തിനു ഹേതുകമാകുന്നു. പരിചയമുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ, മനസ്സമാധാനത്തോടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും കൂടിയാണ് കവി തന്റെ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അയാൾക്കു വലിയ പരാജയമൊന്നും വരുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. താൻ നല്ലവണ്ണം കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളെപ്പറ്റി കവിതയെഴുതുന്നത്, അതിലുള്ള രസം അയാളുടെ മനസ്സു നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

ഒരു യഥാർത്ഥകവിക്ക് ഏതു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും കവിതയെഴുതി ഫലിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു കാർലൈൽ പറ

ത്തിട്ടുണ്ട്. കവിയുടെ ഗ്രാഹ്യഗുണത്തിലാണ്, അല്ലാതെ കവിതയുടെ വിഷയവിശേഷത്തിലല്ലാ കവിതയുടെ മാഹാത്മ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നാണ് അതിന്റെ താല്പര്യം. ഇതിൽ കുറെ വാസ്തവമുണ്ടെങ്കിലും, വിഷയഗുണംകൊണ്ടു കവിതയ്ക്കു യാതൊരു വിശിഷ്ടാവസ്ഥയും വരാനില്ലെന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. 'പോപ്പ്' എന്ന കവി ഗുണദോഷനിരൂപണത്തെപ്പറ്റി പദ്യത്തിലെഴുതിയ പ്രബന്ധം ഗദ്യത്തിലായിരുന്നെങ്കിൽ കുറെക്കൂടി നന്നാകുമായിരുന്നുവെന്നു ചില സാഹിത്യരസികന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില മനോവികാരവിശേഷങ്ങളെയും പ്രകൃതിയിലെ ചില പ്രത്യേകാവസ്ഥകളെയും വിസ്തരിക്കുന്നതുപോലെ വെറും വിനോദത്തിനു മാത്രം ഉതകുന്ന ക്ഷുദ്രവിഷയങ്ങളെ കവി ഇഷ്ടപ്പെടുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ഒരു നല്ല കവിക്കു കവിത ഉദിക്കണമെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിത്യവും നടക്കുന്ന സംഗതികളെ വിട്ട് മനോരാജ്യത്തിൽ കഴിയുന്ന ചില യുദ്ധങ്ങളെയോ നായകന്മാരെയോ തേടിപ്പിടിച്ചു കഴിയൂ എന്നില്ല. ഗ്രാമത്തിലിരുന്നാൽത്തന്നെ അയാൾക്കു കവിതയ്ക്കു വേണ്ട വിഷയങ്ങൾ സുലഭമായി കിട്ടും. വധൂവരന്മാരുടെ സംയോഗവും സല്ലാപവും, ബന്ധുജനങ്ങളുടെ വിയോഗവും അപായവും, അതുമൂലം വരാവുന്ന മനസ്താപവും, വിശപ്പുമൂലമാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളവർ ചെയ്യുന്ന വഞ്ചനയും ദ്രോഹവും, ആഹ്ളാദത്തിനും വിനോദത്തിനും ഉതകുന്ന മറ്റു പല സംഗതികളും നമ്മുടെ ചുറ്റും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, വിഷയസമ്പാദനത്തിനായി ദേവലോകത്തേയ്ക്കോ മറ്റോ യാത്രചെയ്യുന്ന കവിയുടെ ധ്യേയം യഥാർത്ഥകവിയുടെ ധ്യേയമാണോ എന്നു സംശയമാകുന്നു. ഒരു കവിയുടെ ശക്തിയും പ്രാബല്യവും ആയാളിൽത്തന്നെയാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. തനിക്കു ചുറ്റും കഴിയുന്ന സംഭവങ്ങളെ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ശക്തി കവിയിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവ അയാളറിയാതെ വന്നുകൊണ്ടും പൊയ്ക്കൊണ്ടും ഇരിക്കും. യഥാർത്ഥകവിക്ക്, സാധാരണ മനുഷ്യരിൽ ഏറ്റവും വിശിഷ്ടവുമായ ഒരു ശക്തിയുണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതത്തിലും പ്രകൃതിയിൽ കഴിയുന്ന സംഗതികളിലും സാധാരണക്കാർ കാണാത്ത ചില ഗുണങ്ങളെയൊക്കെ ഒരു യഥാർത്ഥകവി കണ്ടറിയുന്നു.

യഥാർത്ഥകവികൾക്ക് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമാണോ എന്നും, അവരുടെ ഉദ്യമങ്ങൾ ഫലപ്രദങ്ങളാകണമെങ്കിൽ അവർ സമുദായത്തിൽ വലിയ പദവിയെ അലങ്കരിച്ചിരിക്കണമോ എന്നും ഉള്ള കാര്യത്തിൽ കാർലൈലിന്റെ പക്ഷം വിപരീതമായിട്ടാണ്. തന്റെ മനസ്സിനെ ശരിയായി പരിശോധിച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിയുടെ അറിവിൽത്തന്നെ സൌമ്യതയും ക്രൂരതയും, ധർമ്മവും അധർമ്മവും, നിരുപദ്രവിതയും കപടവും ഒരുപോലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നാണ് 'കാർലൈൽ' പറയുന്നത്. ബുദ്ധമഹർഷിയെപ്പോലെയുള്ള മതസ്ഥാപകന്മാരുടെയോ, നെപ്പോളിയനെപ്പോലെയുള്ള യുദ്ധവീരന്മാരുടെയോ മനോവ്യാപാരങ്ങളെ കവിക്കു തന്നെ ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഒരു മാനുഷകീടത്തിന്റെ മനോവികാരങ്ങളെ ശരിയാംവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി, അയാൾ തുടങ്ങിവെച്ച ഒരു കവിതയെ വേണ്ടുംവണ്ണം പൂർണ്ണസ്ഥിതിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന

തിരുന്ന ബാൻസിനു് ധനികന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും വസിച്ചിരുന്ന നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ പോകേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, നേരെ മറിച്ചു് ദരിദ്രനായ ആയാൾ ധനികന്മാരും പരിഷ്ക്കാരികളുമായി ഇടപെട്ടതാണു് ആയാളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാഗത്തെ ആഹ്ളാദരഹിതവും അസന്തുഷ്ടവും ആക്കുവാൻ കാരണമായതെന്നും കാർലൈൽ പറയുന്നു.

യഥാർത്ഥകവിയാകുവാൻ ഒരാൾ ഒരു പ്രത്യേകകാലത്തു ജീവിച്ചിരിക്കേണമെന്നു പറയുന്നതു തെറ്റാണു്. അധികമായി കവികളൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് എഴുത്തച്ഛന്റെ വാണീവിലാസം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു കേരളീയർക്കറിയാവുന്നതാണല്ലോ. കവിതയുടെ പ്രവാഹം പ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായി മനുഷ്യന്റെ ചില പ്രത്യേക നിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചായിരുന്ന കാലത്തുകൂടി, കൌപ്പറും, ബാൻസും, വേർഡ്സ്വർത്തും, കോളറിഡ്ജും യഥാർത്ഥഗുണങ്ങളുള്ള കവിതകളെഴുതീട്ടുള്ളതു് ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യവുമായി പരിചയമുള്ളവർക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതാണു്. ഒരു കവിയുടെ സമകാലീനന്മാർ ആരും തന്നെ പ്രകൃതിയുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെ കാണാതിരിക്കട്ടെ; അന്യ കവികളാരും ആ കാലത്തു് ഇല്ലാതിരിക്കയും ചെയ്യട്ടെ; എന്നാലും യഥാർത്ഥമായ കവിതാവാസനയുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രകൃതിവർണ്ണനയ്ക്കോ മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനോ വലിയ ആയാസമൊന്നും വേണ്ടിവരികയില്ല.

ഒരു കവി, ജീവിതായോധനത്തിനു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടു് സാധാരണ മനുഷ്യരെപ്പോലെ തലതല്ലിപ്പൊളിക്കാതിരിക്കുവാൻ വളരെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്. ധനാർജ്ജനത്തിനൊരുമ്പെടുന്ന കവികളുടെ യത്നം ഫലപ്രദമായില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ മനസ്സിടിഞ്ഞുപോകുമെന്നും, തന്നിമിത്തം അവർക്കു ലോകജീവിതത്തിൽ അതൃപ്തിയുണ്ടാകുമെന്നും, അതു് അവരുടെ കവിതയ്ക്കു വലിയ ഒരു ഹാനിയായിത്തീരുമെന്നും, കാർലൈൽ പറയുന്നു. തന്റെ ശരിയായിട്ടുള്ള കടമ എന്താണെന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിയെ ധനത്തിനോ ലോകജീവിതത്തിലുള്ള ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളായ സുഖങ്ങൾക്കോ അടിമപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ലൌകിക സുഖങ്ങൾക്കുള്ള പരിശ്രമങ്ങളും കവിതാവൃത്തിയും ഒരുമിച്ചു യോജിച്ചുപോകുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടു്. ചില സമയങ്ങളിൽ, ഇവ വിരുദ്ധങ്ങളായ ഫലങ്ങളെയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു് ബൈറൻ, ബാൻസ് മുതലായവരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നറിയാവുന്നതാകുന്നു. ജീവിതായോധനത്തിനായി പരിശ്രമിക്കുന്നവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതു കവിയുടെ ചുമതലയാണെങ്കിലും, തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു വൈകല്യം വരത്തക്കവണ്ണം അവരുമായി ഇടപെടുന്നതുകൊണ്ടു് ദോഷം മാത്രമേ ശേഷിക്കയുള്ളു. താൻ ഒരു ഭാഗത്തു മാറിനിന്നു്, മനുഷ്യലോകത്തെ പരിശോധിച്ചു് ഗുണദോഷഭാഗങ്ങളെ ഒരുപോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കയാണു് യഥാർത്ഥകവിയുടെ ജീവിതോദ്ദേശം. സമുദായത്തിൽ കഴിയുന്ന വഴക്കുകളോ രാജ്യതന്ത്രവിഷയങ്ങളോ കവിയെ ഈ മഹനീയമായ ഉദ്ദേശത്തിൽനിന്നു പിൻവലിപ്പിക്കാതിരുന്നാൽ, അതു ലോകത്തിന്റെ വലിയ ഒരു ഭാഗ്യമായി കരുതാവുന്നതാണു്. കവി, സമുദായത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ; എന്നാൽ അതിൽ സാധാരണയായുണ്ടാകാറുള്ള വഴക്കുകളിൽ ആയാൾ [illegible] ഴിപ്പുവനം. അ[illegible]രിക്കരുതു്.

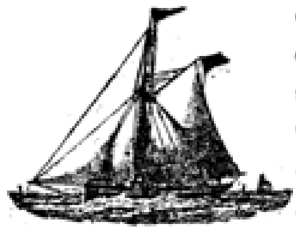
ഇവിടെ കവിതയെപ്പററി പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ കവികളെക്കുറിച്ചും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിവന്നു. കവിയും കവിതയും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അത്ര ബലവത്തായതാണ്. ഇനി കവിതയെപ്പററിത്തന്നെ രണ്ടു വാക്ക പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കാം. ഒരു കവിയുടെ ഹൃദയം മനോരാജ്യത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ നല്ലത് വാസ്തവമായിട്ടുള്ള ലോകത്തിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണ്. കവിതയിലുള്ള രസം കവിയും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ലോകത്തിനെ ഭരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മഹാശക്തി സദാ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനെ വിസ്മരിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യതല്പരതയിൽ കടക്കുന്നത് ഭയങ്കരമാണെന്നും കവി അറികയും ലോകത്തെ ധരിപ്പിക്കയും വേണം. ഈ വക ഗുണങ്ങൾ മുഴുവനല്ലെങ്കിൽ ചിലതെങ്കിലും ഇല്ലാത്തതിൽ ഒരു പദ്യത്തിനെ 'കവിത' എന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. അത് അതിവേഗത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്ന പദ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ കിടക്കട്ടെ; സംശയമില്ല.

അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ.

ആൎയ്യന്മാരും

പൌരാണികകാലവും.*

പൌരാണികകാലത്തിൽ ആൎയ്യന്മാരുടെ നില വൈദികകാലത്തിൽനിന്നു വളരെ ഭേദപ്പെട്ടുപോയി. ജാതിഭേദവും, ഓരോ ജാതിക്കാരും അനുസരിച്ചു നടക്കേണ്ട നിയമങ്ങളും ഉണ്ടായി. ഈ നിയമങ്ങളെ എല്ലാ ജാതിക്കാരും സ്വീകരിക്കയും, ജാതിധൎമ്മപ്രകാരം ഓരോ തൊഴിലുകളിൽ ഏൎപ്പെട്ട സ്വൈരമായി കാലം കഴിക്കയും ചെയ്തു. നാഗരികാഭിവൃദ്ധിയും വിദ്യാപ്രചാരവും അചിരേണ അഭിവൃദ്ധമായി. എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും ഗോപുരങ്ങൾ, രാജാലയങ്ങൾ, കമനീയങ്ങളായ മാറു നിലയനങ്ങൾ, യജ്ഞമന്ത്രമണ്ഡപങ്ങൾ, സത്രങ്ങൾ മുതലായവ പണിയിക്കപ്പെട്ടു. രാജാക്കന്മാർ യജ്ഞമന്ത്രമണ്ഡപങ്ങളിലേക്കു പോകുമ്പോൾ നിത്യകൎമ്മങ്ങൾ വിധിപോലെ ചെയ്ത് ബ്രാഹ്മണരുടെ ആശീസ്സുകളെ നമ്രശിരസ്കന്മാരായി സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്നു. സിംഹാസനത്തെ സാദരം വലംവെച്ച് അതിൽ ഉപവിഷ്ടരാകുക പതിവായിരുന്നു. രാജനിലയനങ്ങളിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി ശരിയായ ശിക്ഷാസാമൎത്ഥ്യവും അനുഭവജ്ഞാനവും ഉള്ളവ

---

* ലോകചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മററും പരിശോധിച്ചിട്ടാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിലെ വിഷയം
വിയുടെ ഹൃദയം

ണെയല്ലാതെ നിൎമ്മിച്ചുകൂട്ടുന്നതല്ലെന്നു പ്രബലമായ നിയമമുണ്ടായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാർ അവരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ വിദ്യാപ്രചാരത്തിനു പ്രത്യേകം പ്രയത്നിച്ചുവന്നു. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു കവികളേയും മററു മഹാപണ്ഡിതന്മാരേയും വരുത്തി ബഹുമാനിക്കയും അവൎക്കു ധനസഹായം ചെയ്കയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജനക്ഷേമത്തിനു നിയോജ്യന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അവരുടെ ധൎമ്മങ്ങളെ ന്യായമായി ചെയ്തു രാജ്യൈശ്വൎയ്യം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയുവാൻ നാടുവാഴി പ്രച്ഛന്നവേഷങ്ങളോടെ നാടു ചുററിവന്നു. കൃഷിക്കാർ കാലാകാലങ്ങളിൽ ജലം, വളം, ഇവ ശരിയായുപയോഗിച്ചു കൃഷിചെയ്യാനും, അവൎക്കു നാനാപ്രകാരേണയുള്ള സഹായം ലഭിക്കാനും ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നു.

പാഞ്ചാലം, വിദേഹം, കാശി ഇത്യാദി പ്രധാന രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ വിദ്യാവിശേഷജ്ഞന്മാരും ശാസ്ത്രപരിചിതന്മാരും ആയ ബ്രാഹ്മണരെ മന്ത്രിമാരായി നിയമിക്കയും യാഗങ്ങൾ നടത്തുകയും വിദ്യാപ്രചാരത്തിനായി വിദ്വത്സമാജങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തുകയും ചെയ്തുവന്നു. ബ്രാഹ്മണങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും ഈ കാലത്തുണ്ടായവയായിരിക്കണമെന്നാണ് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നത്. ഉപാന്തങ്ങളിലും ദൂരദേശങ്ങളിലും ഉള്ള വിദ്വാന്മാർ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി ഈ രാജ്യങ്ങളിലെത്തി രാജവിദ്വത്സദസ്സുകളിൽവെച്ചു നിത്യകൎമ്മം, ഗൃഹാചാരം, മരണാനന്തരം ആത്മാവിന്റെ ഗതി, ഈശചൈതന്യത്തിന്റെ യാഥാത്മ്യം, പിതൃദേവതകൾ, എവിടേയും പ്രകാശിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കയും വിവാദിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി വരുന്നവരെ പലവിധം സഹായിക്കയും വിദ്യയഭ്യസിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട കലാലയങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപനത്തിനു സൗകൎയ്യങ്ങളായ പല മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ശ്വേതകേതു എന്നൊരാൾ പാഞ്ചാലദേശത്തെ കലാശാലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി പോയിരുന്നുവെന്ന് ഒരു ഉപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. ഓരോ കലാശാലയിൽ വേദവിജ്ഞാനീയത്തിലും മററു ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പടുക്കളായ ഇരുപത്തൊന്നു ബ്രാഹ്മണപവിത്രം ആചാൎയ്യന്മാരായുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, അല്ലാത്തപക്ഷം ഔപാസനം, അഗ്നിഹോത്രം, വേദാദ്ധ്യയനം ഇവയുള്ള ചില ആചാൎയ്യന്മാരുണ്ടായിരുന്നാലും മതിയാകമെന്നും പരാശരമുനി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മേല്പറയപ്പെട്ട കലാശാലകളിൽ ആചാൎയ്യന്മാരോടൊന്നിച്ചു നിവസിച്ചു പഠിച്ചു വിദ്വാന്മാരായി ഗുരുദക്ഷിണ കഴിച്ചു അനുഗ്രഹം വാങ്ങി സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ പലരും ചെന്നുചേരുക പതിവായിരുന്നു. ചില പുണ്യവാന്മാർ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി കാടുകളിൽ പോയി ആശ്രമങ്ങളുണ്ടാക്കി ഗൃഹവാസാശയെകറി അവിടെ താമസിച്ച് അന്യോപകാരത്തിനായി പല പ്രബന്ധങ്ങൾ നിൎമ്മിച്ചുവന്നു. പണ്ടു വിദ്യതന്നെയാണ് ജ്ഞാനത്തിനു കാരണമെന്നും ആ ജ്ഞാനം മുക്തിസാധനമായിരിക്കുമെന്നും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഹിന്ദുക്കളല്ലാതെ വേറെയാരുമല്ലെന്നു വിശദമായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഗുരുവിന്റെ അനുഗ്രഹം വാങ്ങി ഗൃഹത്തിലെത്തുന്നവൻ ഗൃഹസ്ഥധൎമ്മം സ്വീകരിച്ചു നിയമപ്രകാരമുള്ള അഗ്നിഹോത്രം, അതിഥിപൂജ മുതലായ കൎമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നു. ആ

ണ്യകോപനിഷത്തിലുള്ള ചില മതാചാരതത്വങ്ങളെ കീഴിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

"ഒരു ഗൃഹസ്ഥൻ സത്യംതന്നെ പറയണം. കർമ്മങ്ങൾ വേദവിധിയനുസരിച്ചു ചെയ്യണം. നന്മതിന്മകളെ തിരിച്ചറിയിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കണം. വിദ്വാന്മാരെ അന്വേഷിച്ചു അവരുമായി സഹവസിക്കണം. ഗൂഢമുള്ള ശാസ്ത്രാർത്ഥങ്ങളെ അറിയുന്നവരോടു ചോദിച്ചറിഞ്ഞു ഗ്രഹിക്കണം. മാതാപിതാക്കന്മാരെയും ആചാര്യന്മാരെയും ഈശ്വരനെന്നപോലെ ആദരിക്കണം. പിതൃദേവതകളേയും ദൈവങ്ങളേയും ആരാധിക്കണം. കളങ്കരഹിതങ്ങളായ വഴികളെ അവലംബിക്കയും എന്നും പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുകയുംവേണം."

ജനങ്ങൾ ദുരാചാരങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തരായി ഈശ്വരഭക്തിയോടെ ദിവസം കഴിച്ചുവന്നു. ഒരിക്കൽ അശ്വമേധം ചെയ്ത ഒരു വേദിയൻ താഴെ പറയപ്പെടുന്ന വിധം ഈശ്വരനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചതായി യജുർവ്വേദത്തിൽ കാണുന്നു.

"വൈദികബ്രാഹ്മണർ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം ഗ്രഹിച്ചു സന്യാസമവലംബിച്ച് നിത്യാനന്ദപൂർണ്ണ മുക്തിയെ പ്രാപിക്കണം. ക്ഷത്രിയൻ അവന്റെ കുലധർമ്മമായ പോർതൊഴിൽ ചെയ്ത് അഹിതന്മാരെയടക്കി കീർത്തി സമ്പാദിക്കണം. നാല്ക്കാലി മൃഗങ്ങൾ ശാദ്വലപ്രദേശങ്ങളിൽ മേഞ്ഞു ധാരാളം പാലു തരണം. അശ്വങ്ങൾ ശുചിയായി കളിപ്പിക്കപ്പെട്ട് കുതിരക്കാരന്റെ ആജ്ഞയിൻപടി വേഗം ഓടണം. സ്ത്രീകൾ പാതിവ്രത്യത്തെ പാലിച്ചു പതികളെ ആദരിച്ചു നടക്കണം. വരുണൻ തൃപ്തനായി യഥാകാലം മഴ പെയ്യിച്ചു കൃഷിയെ സംരക്ഷിക്കണം"

* * *

* * *

പൊൻവെള്ളിയാഭരണങ്ങൾ, ഗജതുരഗങ്ങൾ, പശുക്കൾ, കോവർകഴുതകൾ, വേലക്കാർ, നിലങ്ങൾ, ഇവ ധാരാളം ആർക്കുണ്ടോ അവരെ മാത്രം ഗൃഹസ്ഥന്മാരെന്നു പറയാം എന്നാണ് മാണ്ഡൂക്യം മുതലായ ഉപനിഷത്തുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. യാഗകാലത്തു സ്വർണ്ണമല്ലാതെ വെള്ളി നാണയങ്ങൾപോലും ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്യാവുന്നതല്ലെന്നൊരേർപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഒരുകാലത്ത് ദേവതകൾ ആംഗിരസവാന്റെ പക്കൽ ധനംവെച്ചു സൂക്ഷിക്കാൻ കൊടുത്തുവെന്നും അവയെ തിരികെ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം കണ്ണുനീരൊഴിച്ചു കരഞ്ഞപ്പോൾ ആ നീരെല്ലാം വെള്ളിമയമായി പോയെന്നും അതുനിമിത്തം വെള്ളിനാണയത്തെ ദക്ഷിണയായി കൊടുത്താൽ ആ ഗൃഹത്തിൽ എന്നും ദുഃഖം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു അക്കാലത്തെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ദ്രവ്യാഗ്രഹം വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. അന്നു ബ്രാഹ്മണർ ധാരാളം ധനംസമ്പാദിച്ചിരുന്നു. അത്രിമഹർഷിയുടെ ഒരു പുത്രൻ യാഗംചെയ്ത അവസരത്തിൽ പതിനായിരം ആനകളേയും ആഭരണാദികളോടുകൂടി പതിനായിരം ദാസിമാരേയും ദാനംചെയ്തതായി ഐതരേയ ബ്രാഹ്മണത്തിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. വൈദികകാലത്തിൽ എന്നപോലെ അവർ മാംസത്തേയും ധാന്യങ്ങളേയും ഭക്ഷിച്ചിരുന്നു. അരി, വാർകോതമ്പു, എള്ള്, പയറു, ഉഴുന്നു, തിന മുതലായവയെക്കൊണ്ടും അവകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പലവിധപലഹാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഓരോ ദേവന്മാർക്ക് യാഗസമയങ്ങളിൽ ബലികഴിക്കുന്ന മൃഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും സവിസ്തരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു

ണ്ട്. ഒരുവന് വിവേകവും പൂൎണ്ണായുസ്സും ഉള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി ജനിക്കണമെങ്കിൽ അവനും അവന്റെ പത്നിയും വെണ്ണചേൎത്തുണ്ടാക്കിയ തിലോദനം ഭുജിക്കണമെന്നും ധാരാളം പാണ്ഡിത്യം, കീൎത്തി, വാഗ്മിത്വം, പൂൎണ്ണായുസ്സ്, ഇവയോടുകൂടിയ ഒരു സൽപുത്രൻ ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ വെണ്ണയും കാളമാംസവും കലൎത്തി പാചിച്ച ചോറുണ്ണണമെന്നും ബൃഹദാരണ്യകത്തിൽ പറയപ്പെടുന്നു. ഇതിനാൽ ഹസ്തിനപുരം അയോദ്ധ്യ മുതലായ പണ്ടത്തെ രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ നടവടികൾ ഏതുവിധത്തിലാണെന്നു തെളിയുന്നു. രാജധാനികൾ പട്ടണങ്ങളുടെ മദ്ധ്യഭാഗങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവിടെ പ്രശസ്തന്മാരായ വാഗ്മികളും പോർമുഖത്തിൽ മുൻപോട്ടുവച്ച കാല് പിൻപോട്ടു വയ്ക്കാത്ത യോദ്ധാക്കളും മഹായോഗികളും വിദ്യാവിശാരദന്മാരായ ആചാൎയ്യന്മാരും സംയോജിച്ച് രാജാക്കന്മാൎക്ക് ആവശ്യമുള്ള സഹായങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. ജനങ്ങൾ പ്രത്യേക ദിവസങ്ങളിൽ രാജസമക്ഷം സമസ്ലാമം ചെന്നുചേൎന്നു രാജാവിനെ ദൈവത്തെയെന്നപോലെ കരുതി അവരുടെ സങ്കടങ്ങളെ തീൎക്കുന്നതിനു നേരിട്ടുണൎത്തിച്ചുവന്നു. രാജവിശ്വാസംതന്നെയാണ് സകലപുരുഷാൎത്ഥങ്ങൾക്കും കാരണമെന്നോൎച്ചു നടന്നുവന്നു. ഗൃഹസ്ഥന്മാർ അവരുടെ ആലയങ്ങളിൽ ഔപാസനം, അഗ്നിഹോത്രം, അതിഥിപൂജ, അദ്ധ്യയനം, യാഗങ്ങൾ മുതലായവ ചെയ്തും രാജകല്പനയെ അനുസരിച്ചും കാലംകഴിച്ചു. ദ്വിജന്മാർ ബാല്യത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഗുരുവോടൊന്നിച്ചുപാൎത്തശേഷം ഗൃഹങ്ങളിൽപോയി മാതാപിതാക്കന്മാരുമായ്ചേൎന്നു സനാതനഗൃഹസ്ഥധൎമ്മം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. ദ്വിജന്മാരുടെയിടയിൽ യാതൊരു വിരോധവാദവുംകൂടാതെ വിവാഹം നടന്നുവന്നു. നാഗരികം വൎദ്ധിച്ചുവരുന്തോറും ജനങ്ങൾ പലവിധതൊഴിലുകൾ പഠിച്ചു അതിൽ പടുക്കളായി അവരുടെ സന്തതികളും അതതു തൊഴിലുകളെ പരമ്പരയാ സ്വീകരിക്കത്തക്കവണ്ണം പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. പല തൊഴിലുകാരും ആഭിജാത്യഭേദംകൂടാതെ യോജിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കൃഷിക്കാർ നഗരത്തിനു പുറവും കന്നുകാലികളോടും കൃഷ്യുപകരണങ്ങളോടുംകൂടി പാൎത്തിരുന്നു. മഹായോഗികളും പണ്ഡിതന്മാരും നഗരത്തിനപ്പുറമെയുള്ള വനങ്ങളിൽ വസിച്ചു ഗ്രന്ഥകാലക്ഷേപം ചെയ്തു ജ്ഞാനംവൎദ്ധിപ്പിച്ചു ദേഹായാസത്തെ ഗണിക്കാതെ ദിവസം കഴിച്ചു.

ചിറയിൻകീഴ് പി. ഗോവിന്ദപിള്ള.

ദ്രൌപദീസ്വയംവരം.

(പ്രബന്ധം തുടൎച്ച)

"ഇക്കാണുന്നതുമുറുകിന്ദുവദനേ!
  സാല്വൻ, വിരാടൻ മഹീ-
ശക്രൻ, കേൾ നിഷധക്ഷമാപതി, ഇതു-
  സ്ത്രാദ്യാഃ പരേ ഭൂമിപാഃ
കൈക്കാർവേണികൾവേണിതന്നെകലിക്കേ!
  ഭദ്രേ! ധരിച്ചീടു നീ

വിഖ്യാതാ ബത നികല്പൽസുകൃതപൂ-
ർണ്ണേയം മതിർ ഗതാഃ!" 38

ഇതി പലവിധവാചാ തത്ര
തസ്യാം സമിതൌ യാം
ഭൂപാത്മജനിചയാൽ കാപി
സന്താപഹാരി
നെറ്റിത്തടവിന്യസ്തകൈതല്ല-
മാർന്നപ്പൊന്നുപന്നാൾ
വിരവൊടു മണിമംഗം നേത്ര-
കാന്തഃ കമാരിം. 39

കാമല്പഭാവംവൃമന്ദതാട്ടണികഴലൊളുമ-
ത്തൊടു പൂമേനി മൂടി-
ട്ടോമൽപ്പട്ടാംബരംകൊണ്ടന്നിമണിമുകരം
കണ്ണിട്ടിപ്പൂപ്പലാക്ഷി
ശ്രീമന്മഞ്ജിമമണ്ഡപമണിതമിയലവേ
കോമളാഭ്യാം പദാഭ്യാം
മാനനം നീയമാനാ ചതുരസഖികളാൽ,
പ്രാപ്യകല്യാണരംഗം. 40

പൂർണ്ണകൊല്ലൂരർപ്പിം 'നട നട നട' മെന്ന-
ന്നുഗ്രഹകാരണം
വാരസ്ത്രീപാളിപിമ്പേ കുരവ നെറിവള-
ത്താളിമാരം വിശേഷാൽ
ചാരുശ്രീപൊൻവിളക്കിൻനിര, ചമരി, മ-
ല്ലെപ്പൂ കണ്ണാടി, മുക്താ- (ണി-
ഹാരം, പൂമാല, താലം, പവിഴവലയമെ-
ന്നിവശോഭിക്കൊണ്ടു. 41

ഉന്നിദ്രാതാ തദാനീം ഭൂപാത്മജനായ-
മഖ്യ മംഗല്യരംഗം
മാണിക്യസ്തംഭകാന്തി പ്രസരനിരസിതാ-
ശേഷദോഷാന്ധകാരം
ധന്യശ്രീചന്ദ്രികാംധരണിപരിവൃഢന്മാർ
നിരന്നിരുന്ന പ്രമോദം
മൂന്നിട്ടുവംബരാജ്യ വചനാമൃതപദ-
പ്രൌഢികാനന്ദധാനം. 42

"കേൾക്കണ്ണാന്നാട്ടുവിദ്യപ്രകടിതവിജ-
യശൌര്യപ്രവാദം (യോ-
വാണ്ണം ഭൂപാലവീരാ മമ വചനമിദം
മാനനീയം വിശേഷാൽ;
ഭൂപാല്യാഭംകണ്ടതല്ലി കലചിലയുതമിദം
പഞ്ചകം വാശരാണാം,
ലാക്ഷം വൈചിത്ര്യപാത്രം പട്ടമക്ഷ്ലതമ-
ന്ത്യകമേകം നാസ്തി! 43

ഏതല്പ്പാപം കലച്ചിപ്പുഭൂപവശികൾമൈക-
ണ്ടിന്നലക്ഷ്യം വിലോലം
ഭേദിച്ചീടുന്നതേവർകനിവൊടു മതാം
മണ്ഡല സ്വാമിശാലീ,
ചേലാർക്കുന്നാ വിശേഷിച്ചുവനമാലകളാ-
ലാൻ പാതപ്രകാശം-
മാധിക്യാപൂർണ്ണമായാ ഭവതി കലവതീ
സോദരീയം മദീയാ. 44

കൂട്ടാക്കാതെ മദീയം വചനമിഹ ബലാൽ
ക്രമങ്ങൾപ്പാളുമെന്നാൽ
കാട്ടുന്നാനാക്കൽ വശ്യാ നിഖിലജനഗ-
ന്ധ്യണഗുണപൂർണ്ണശാലി,
മുകുന്ദാദ്യന്തനാന്തർ മനാമിമസഭർ
താമോദമേനിമന്നു.
നാളൂർതനാണം ആരാം, ഭൂപാത്മജന-
ല്ലെവമല്യാഞ്ചിചിതാൻ" 45

ഇതി പ്രന്തമ പൂർണ്ണതാസ്തുപാന്നാ-
മതിസ്ഫുടം വാക്യമുദീര്യ ധീമാൻ
അടുത്തുവന്നാമസഹോദരീന്താം
ഇടത്തുവന്നവ്യുപശോഭചൊന്നാൻ:— 46

"കല്യാണി! കാണ്ണീ മണിമഞ്ചസംസ്ഥാൻ
കല്യാണനാമരാജാ നൃപാലവീരാൻ
ചൊല്ലാന്ന ശൌര്യാദിഗുണപ്രഭാവെ-
ല്ലാതരത്തെ [illegible] നമച്ചുമീയാ
ഇവരിലൊരുവനാവർ
ചന്ദ്രനൊത്ത ഗുണങ്ങൾ
ധാമമിതമയി! സഖ്യം
കല്പയൻ ദിപ്തിതാം വാ.

* 'നാഗസ്വരം' എന്നു വാദ്യവിശേഷം
കേട്ടും.

ഭജയതി പുനരേതൈ-
സ്സായകൈകര്യ ലക്ഷ്യം
വരയ വരഗുണനത്വം
മാലയാ ബാലികേ! നീ" 48

കല്യാണീമുപലിപ്സു സാദരമിവ-
ജ്ഞം നൃപതിയുവൈവെപ്പൃതസ്യ
ഭദ്രം മൂർദ്ധപാദം ബാലായുടനെന്ന്.
ത്തുംകൊണ്ടുപാർവതജിനാൻ
ഉല്ലാസം പെരുകിത്തുതണ്ഡലമതി-
ക്കനോരമംഗമാനിധൌ
കല്ല്യാലപ്പൃരിചാതശ്രുവ സാഹസാ
രാഗ ന്രൂപാണാം ഗണം. 49

ചിത്രാ ചിത്രാ ക്ഷിതിതല ഗതാ
ധാരയന്തീ കാപി വിദ്യുത്,
തസ്യാശ്ചാരേ തിമിരമേളൽ
പാർവ്വണശ്ചന്ദ്രബിംബം,
തസ്മിൻ ബിംബേ കവലയയുഗം,
വിദ്രുമസ്യാസമീപേ,
തസ്യാധസ്താൽ കനകകലശൌ,
മൈനവ കിഞ്ചിത്തതോധഃ. 50

സ്വീയാ സമേതമഖ്യഃ കരകമലേനാ-
മാകർണ്ണാക്കൃഷ്ടമേതാസധമി ഗ്രീവാണാം
സാമ്രാജ്യസമ്പദമിതൈവേതി മംഗലമോതോഃ
സ്ത്രീരത്നമേതദിഹ തിഷ്ഠതി വിശേഷമാം ()
സ്ത്രീരത്നഭ്രൂചാപലസ്യനതഃ കടാക്ഷോ
വക്ത്രം സരോരുഹം വിധോ..
ർബിംബമാശു മണികണ്ഠധരാദരേഷു
മദ്ധ്യേസ്തി വാ നാസ്തി വാ
ശ്രോണീമണ്ഡലമുത്തമതുഷ്ടഗലോ
രോരണാശ്രേഷ്ഠസ്വ പരേ
മന്യേ മഞ്ജുഗിരോ മരാളമഹിളാ-
മുഖ്യാ ഗതേർഗ്ഗുരുഃ. 51

അസ്യാസ്സൃഷ്ടിവിധൌ പ്രജാപതിരഭൂ-
ച്ചന്ദ്രോനു കാന്തിപ്രദഃ
ശൃംഗാരൈകരസസ്സ്വയംനു മദനോ
മാസോനു പുഷ്പാകരഃ
വേദാഭ്യാസജഡഃ കഥം നു വിഷയ-
വ്യാവൃത്തകൌതൂഹലോ
നിർമ്മാതും പ്രഭവേന്മനോഹരമിദം
രൂപം പുരാണോ മുനിഃ? 53

വിധായ ശേഷതാംഗ്ഗുണം കമലവ-
സതിം ന്ദുമനാപദം
തതഃ സപത്നീത്വപ്രചുരതാ-
ലാവണ്യസുധയാ
വിശാലാക്ഷീമേനാമസൃജദ-
ത ഏവാമൃതകരേ
കളങ്കവ്യാജേന സ്ഫുരതി മ-
ലജാലവ്യതികരഃ. 45

ഗദ്യം — ചൊല്ലാവതോ ചഞ്ചലമുല്ലാസകാന്തിമൈകല്ലോലമാല വിതറുന്നു — ചുരുളുകിമധുകരം ചുരുകിതഘനാഭം സ്വതിൻഭാചി കമലനിരമതിലമുതമേകൃതിരളുകളികളപെരുകികനികരം. ചില്ലീകലേശകലവെല്ലുന്നിലമലർവില്ലോട്ടു തല്ലുമണി പില്ലിമടവുമിമ്മകരം കലിതമൃതിമിതം മലർവിശിഖശരവുമതോരമദമളുതണ്ണിമിഴികളോടു കലഹമളവിലിതു നൂനം. ചില്ലിമർപ്രതിമമല്ലാങ്ങുന്നുതമതെല്ലാം മറക്കളിക്കുകണ്ടാൽ — ലോചനമണിസാരം ഭാഗ്യദയചോരം കളർമതിയുതതിലികചാസരസിജവുമടിമ പെട്ടമണിവലനാമലപരലളാം. അല്ല മുലകലശമെല്ലാമിലും നയനകല്യാണമായിതു നാം — കൊടിനടവുകിനാൽകൊടിയോളമധിരം പൃഥുമണിരഥമുലീതമണിമഞ്ജീർ മുതമുളിമണിമിഴുചരണമലിതാമം.

ഇതരം പോലും പക്ഷ്ണനിലനയനപുട
കൊണ്ടു പൂർണ്ണതരാഗം
പ്രത്യംഗം പാൽത്തു ത്രപാ മുത്തമതിന നക-
ന്താം കലന്താം വിമതാനം
അത്യന്തേഷം കലയിതിമ കമല ശരാ-
ത്തസംഭവമോഗ.

പ്രസ്ഥാനം പൂണ്ടുനാനാവികൃതി വിലസിതാ-
സ്സത്ര ജാതാ നരേന്ദ്രാഃ. 55
സമ്പൂർണ്ണാകാരഭൂമന്മാർ ചില, രസികത-
പൂണ്ട തിരഞ്ഞിന്ന ഹന്താൽ. (താം
ത്താനേ താംബൂലവല്ലീം തുടതി നിപ-
മോത്തരില്ലേതുമന്യേ (തിതാ-
ഉന്നാത്മരൈശ്ചര്യമന്യേ പ്രിയസഖമവ-
ന്യ സഖിതാ മാരബാണൈ. (ലം-
ഘിനാഗ്ലാനാധരീനാം പ്രതിബാഹുവി-
കല്പൈഃ സൗധാധിരൂഢാഃ. (ധ.സ.
മാനംകൊണ്ടും മനോജ്ഞാകൃതിമധുരിമ-
ണ്ടും മഹാകീർത്തികൊണ്ടും (കൊ-
ന്നൂനം ഞാനേവ മന്യേ സകലത കലതം
കാന്തനസ്യാമൃഗാക്ഷ്യാഃ
എന്നാലെല്ലാപ്രകാരത്തിലു മഴകൊടുനാം
കൊണ്ടുപോല്ലാണ്ടു മേന്മ.
ലാനന്ദക്രീഡിതാഡംബരബഹുരസ-
പ്രൗഢി വാഴേണമിന്നു. 57
എല്ലാവരും കലർന്നും ധനുരിഷുമതുകൊ-
ണ്ടെന്തു? ലക്ഷ്യം മുറിപ്പാൻ
വല്ലേന്നാർ നൃപന്മാർ പലരുമതുകൊ-
ണ്ടും ഫലം കിന്നു പാർത്താൽ?
ഇല്ലല്ലോ ചാതുരീപാടവമധുരിമകൊ-
ണ്ടന്യനിക്കന്യകായാം.
സ്ഥൂല്യോ ഞാനൊന്നിതനാം, വിധിമതവുമ-
ന്നൊത്തവാറെന്നു മന്യേ. (തി-
നിപ്പൂട്ടേ വിൽകലർന്നൂന്നതും, മൈഥിലി ല-
ക്ഷ്യം മുറിച്ചൂന്നതും, ചെ-
റുതൽകൃഷ്ണം കൺമല്ലിതിന്നു മമ പെരിക
പ്രൗഢമുണ്ടിപ്രമേയം
ഇക്കന്യാചിത്തമാരിൽ ചൂലതി പുനരതോ-
ർക്കണം, ഞെന്തിനിതന്യാം
സ്വക്ഷേത്രാ നൂനമല്ലോ! പരമവരിവരിൽ
കണ്ണൊട്ടു പങ്കജാക്ഷി. 59
അന്ധാനാമീറ്റപാണാം പുനരിഹ നിനവാ
കന്നെന്നതംഗലക്ഷ്മീ-

സന്താനപ്രൗഢി ചേതന്നവരൊഴിയെ-
കന്യകാഭാഗ്യയോഗ്യം (വരാ
ചിന്താമേലൈലമീഷാം കിമിഹ ബത വൃ-
ഥാൻനിനയ്ക്കുന്നതുണ്ടോ (ഫാ
സന്ദേഹം, ദ്രൗപദീവല്ലഭനിവനടനെ-
ന്നൊച്ചകൊള്ളേണമിന്നോ.
എപ്രകാരമണിതികളും നിറമുലാവു-
മക്കളിർനിലാവു, മ-
ണെപ്രകാരമഴകേറു മംബുധിസമ്പി-
ലൂമ്പർപൂരവാരിയും,
അപ്രകാരമിടചേർന്നു ഞാനമനനാംഗ-
ലോലമിവൾ കുണ്ഡയും
പുഷ്പബാണനണികേളിവിചിത്രലഴിതു-
ലതു വിലസീടുമോ! 61
കണ്ടിരിക്കെ നരപാലസംഘമതു ഞാനെ-
ടുത്തു ബത കൊണ്ടുപോ-
യ്യാണ്ടു മൽപ്പുരിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിനി
ശൃംഗമണിരംഗകേ (യസൗധ-
കണ്ടു കണ്ടിവൾ മുഖാരവിന്ദമധുരം
നുകർന്നമധുരം നമു-
ക്കണ്ടാലത്സവമകപ്പെടുന്നിതു ചിരേണ
വിശ്വപൂർണ്ണമാലിനാം. 62
ഇന്നനിത്യമവബോധമാനിനികൾ മുന്ന-
മുള്ളവരശേഷവും
നിഷ്ണ്ണം വിളിപ്പണികലും, മിഥം നക്ഷ-
തുല്യമഹിഷീഗണം;
ഞാനഹം ദ്രുപദപുത്രിയോടിവരെല്ലാരോടൊക്ക-
വേ ബത കളികൊഴി- (ശ്രീ-
കൃഷ്ണനാണമെക്കളികൊന്നിനി; പ്രകൃതിവ-
മന്യഥാവനിപാലകന്. 63
പാർത്ഥനെന്നനിരുമേനയോനിവരെ ലാളി-
വാൻ ദ്രുപദനുള്ളതും
പ്രാർത്ഥനാഫലമിതെന്നറിച്ചതിന മൂല-
മുണ്ടു കതുകം വിധൗ
തീർത്തിതിശന്നിനിക്കിതെന്നടനിരിക്കി
ലാം, വിധി വധൂവര-

പ്രാപ്തിയോഗ്യതയിലേ വരത്തുനി,ളങ്ങു-
കാന്തനല്ലയോ? 64
അഹോ പരം ഭാവം പെരുത്തു-
ദമേഷാം ക്ഷിതിഭൃതാം
മഹാശങ്കയാ ഞാനെന്ന നവ-
നർത്താനന്നിതധുനാ
സഗർവ്വം നോക്കിക്കൊണ്ടഴകൊടു
ദുരാശാവിശ്ലഥിതാം
മനോജ്ഞതാമിക്കന്യകാമന-
വൊരത്യുപനിയതം. 65
ഉൽക്കടം പൂണ്ടഗ്രഗണ്യരുടനടനേ
ചെന്നുവംഗേകരേ- (ടിട-
ത്തിക്കിത്തള്ളിക്കിളരുന്നതും ചിലർ ചിലരെ
ന്തും പിടിത്തും തടുത്തും
കേശകപ്പിടിച്ചാർ കതിചന കലഹി-
ച്ചൊട്ടുപിന്നിൽക്കിടന്നാർ (പിൻ-
തിക്കിത്തെക്കാലൊടിഞ്ഞും വിഗളിതധൃതി
വാണിനാർ കേചിദുർവ്യാം. 66
കേശാരത്തിൽക്കാലൊടിഞ്ഞു തടിതിരി കര
ഞ്ഞു ചിലക്കന്യകളും (കോടി-
ർച്ചാഞ്ചല്യത്തോടുച്ചൈർവിഗളിതധൃതിപൊ-
ട്ടിത്തെറിച്ചു പരേഷാം,
രോഷാവേഗേന തമ്മിൽ പ്രകടിതമദമാ-
ത്സര്യമേഷാം നൃപാണാം (നാ-
ഘോഷം മൌരാന്നമൊന്നാലിതമൊതവ
ചെന്നിളക്കില ചാപം 67
“വില്ലും വേണ്ടാ നമുക്കിങ്ങഥ പുനരധുനാ-
ചാരപ്പൊണ്ണൊക്കിലത്രേ
പല്ലുംവേണ്ടാകണ്ണാക്കെ പെരുത്തു ശകുനമേ-
ന്നും നമുക്കെന്നന്യേ (പൊടിയാ-
പെണ്ണും വേണ്ടില, ഹാഹാ! ശിവശിവ!!
കനിത്തനംഗമയ്യോ
കണ്ണുംകൊണ്ടങ്ങു പൊന്നോളുകിൽമതി-
മതി,പെട്ടെന്ന കയ്യാർശ്ശയം 68
എന്നെല്ലാം ചാപലംകൊണ്ടവശതയിലഴ
ച്ചും പറഞ്ഞും തളർന്നും
ഖിന്നം വ്രീളാവിനമ്രാനനമവിലമഹീ-
പാലജാലം വ്യരംസീൽ
ചിന്നം ധൈര്യം ചിരിച്ചും ചിലരുപഹസി
ച്ചും പഴിച്ചും പറഞ്ഞും
കണ്ണും പൊട്ടുംപ്രകാരം വരസദസിതദാ
കോപി കോലാഹലോദ്യൻ. 69

ചൂടിനെ സംബന്ധിച്ച

ചില ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ

കഴിഞ്ഞ ലക്കം മംഗളോദയത്തിൽ ഈ തലവാചകത്തിൻകീഴിൽ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനത്തിന്റെ അവശേഷമായി കുറെ വിഷയങ്ങൾ കൂടി എഴുതുവാനാണ്. അവയെ ക്രമേണ പ്രതിപാദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പരമാണുവാദം.

ചൂടിനു പരമാണു ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള കാര്യം പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനവും പല പണ്ഡിതന്മാരുടെയും പരിശോധനക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റിയ സിദ്ധാന്തത്തിനു താപപരമാണുവാദം (Theory of Phlogiston) എന്നു പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരൊക്കെയും ചൂടിനു പരമാണു ഉണ്ടെന്നു തന്നെ വിചാരിച്ചുപോന്നു. ചൂടിന്റെ പരമാണു സകല ദ്ര-

ത്ഥങ്ങളിലും സമമായി ലയിച്ചു കിടക്കുന്നു എന്നും, ചില പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അതിനെ ഒരു വസ്തുവിൽ നിന്നു മറ്റൊന്നിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നും അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചിരുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽ ഒരു കാലത്തോളം നിലനിന്നു. ക്രിസ്ത്വബ്ദം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ 'കൌണ്ട് റംഫോർഡ്' (Count Rumford) എന്ന വിദ്വാൻ ഒരു അഗ്നിയന്ത്രശാലയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. മ്യൂനിക്ക് എന്ന നഗരത്തിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹം തോക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, തോക്കിൽ തിര തിരുകുവാനുള്ള സ്ഥലം തുളക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ചില സംഗതികൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. തോക്കിന്മേൽ തുളക്കുമ്പോൾ അവിടെ വെള്ളം ഒഴിച്ചു നോക്കിയതിൽ ആ വെള്ളം കൂടി ചുട്ടുപഴുത്ത് ആവിയായിപ്പോകത്തക്കവിധം, ആ തുളയുടെ സ്ഥാനത്ത് അത്ര കലശലായ ചൂടു ബാധിച്ചു. അപ്പോൾ, താൻ എത്ര സമയത്തോളം അവിടെ തുളക്കുവാനായിട്ടു തുളക്കാനുള്ള യന്ത്രത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നുവോ, അത്രയും സമയത്തേക്ക് അവിടെ ചൂട് അധികമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും, അതിന്നു കാരണം ആ തോക്കു തുളക്കുവാനായി താൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന ശക്തി ചൂടിന്റെ രൂപത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചു. ഈ സംഗതിയിൽ നിന്നുള്ള ആലോചനയുടെ ഫലമായിട്ട്, ചൂടിനു പരമാണു ഇല്ലെന്നായി ആ വിദ്വാൻ സിദ്ധാന്തിച്ചു. ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്നുള്ള യുക്തി ഇങ്ങിനെയാകുന്നു - ഒന്നാമത് തോക്കിന്മേൽ തുളക്കുന്ന ആൾ അതിന്മേൽ തന്റെ ശക്തിയെ പ്രയോഗിക്കുകയാണല്ലൊ ഉണ്ടായത്. ആ ശക്തിതന്നെ, പിന്നെ ചൂടായി പരിണമിച്ചു. തോക്കിന്നു തുളക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ എത്ര ഘനം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ ആ ഘനം, പിന്നെ തുളച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ തുളക്കുന്ന സ്ഥലം തുരന്നതിൽ നിന്നു പൊടി പുറപ്പെട്ടപ്പോഴും അതേ നിലയിൽതന്നെ ഇരുന്നിരുന്നു. ചൂടിന്നു പരമാണു ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, തോക്കിന്മേൽ തുളയുണ്ടാക്കുമ്പോൾ ആ തോക്കിന്റെ പരിമാണം കുറഞ്ഞു ചുരുങ്ങേണ്ടതായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, തോക്കിന്മേൽ നിന്നാണല്ലൊ ആളു തുളക്കുന്ന സ്ഥലത്തൊഴിച്ച വെള്ളത്തിലേക്കു ചൂടു പകർന്നത്. എന്നുതന്നെയല്ല, തോക്കിന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഘനം ആ തോക്കിന്നു പുറമെ അതിൽ അന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന ചൂടിന്റെ വകയായിട്ടു കൂടി ഉണ്ടായതായിരിക്കണം. ഇപ്പോഴാകട്ടെ തോക്കിന്റെ ഘനം മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ നിലനിന്നതുകൊണ്ട് ചൂടിന്നു പരമാണു ഇല്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇനി വേറൊരു യുക്തി: അതായത്, ചൂട് എന്നതു ശക്തിയുടെ രൂപാന്തരം മാത്രമാണല്ലൊ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഏതു വസ്തുവിലും ശക്തിയെ പ്രയോഗിക്കുന്നതായാൽ സമമായ ചൂട് ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ. ഈ സ്ഥിതിക്കു ചൂടിന്നു പരമാണു ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം, ശക്തിയെ മാറ്റം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ചൂടു ലഭിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? ഇതിന്നു പുറമെ മറ്റൊരു യുക്തി: രണ്ടു ഹിമഖണ്ഡങ്ങൾ തമ്മിൽ എത്രത്തോളം അധികമധികം കൂട്ടി ഉരസ്സുന്നുവോ, അത്രത്തോളം അവയുടെ സംഘർഷണത്തിൽനിന്നു വീണ്ടും ചൂടുണ്ടാവുന്നു. ചൂടിന്നു പരമാണു ഉണ്ടായിരുന്നു

വെങ്കിൽ അതു പിന്നെപ്പിന്നെ അധിക
പ്പെടുവാൻ അവകാശമില്ലായിരുന്നു. പരി
മിതമായ ഒരു പദാർത്ഥത്തിൽ നിന്ന്
അപരിമിതമായ പദാർത്ഥം ഉത്ഭവിക്കുക
യില്ലെന്നാണല്ലോ ശാസ്ത്രത്തിലെ നിയമം.
ഇതുമല്ല; ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1807-ൽ 'ഡേവി
സ്' (Davis) എന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ
ഒരു പരീക്ഷ ചെയ്തു നോക്കുകയുണ്ടായി.
ആയാൾ രണ്ടു മഞ്ഞുകട്ടകളെ ആ മഞ്ഞു
കട്ടയും അതു വെയ്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്നും ത
ണുപ്പു സമമായ ഒരിടത്തു വെച്ചുനോക്കി.
അപ്പോൾ ആ മഞ്ഞുകട്ടകൾ ദ്രവിച്ചില്ലെ
ന്നു മാത്രമല്ല, അതു ദ്രവിക്കുവാനുള്ള ലക്ഷ
ണങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാവുകകൂടി ചെയ്തില്ല.
പിന്നെ ആയാൾ ആ മഞ്ഞുകട്ടകളെത്ത
ന്നെ എടുത്തു തമ്മിൽ ഉരച്ചുനോക്കി. അ
പ്പോൾ, സംഘർഷണജന്യമായ ചൂടുനിമി
ത്തം ആ കട്ടകൾ ദ്രവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.
തണുപ്പുള്ള മഞ്ഞുകട്ടകൾ ദ്രവിക്കേണ
മെങ്കിൽ ചൂടുകൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന്
എല്ലാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും സമ്മതമാണ്.
ഈ മഞ്ഞുകട്ടകളിലകപ്പെട്ട ചൂട് എവിടെ
നിന്നു വന്നു? ചൂടിന്റെ പരമാണുക്കൾ കൂ
ടിക്കലരാതിരുന്നാൽ മാത്രമേ വെള്ളം ഘ
നമായിരിക്കയുള്ളുവെങ്കിൽ, ഇവിടെ ചൂടി
ന്റെ പരമാണുക്കൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട്,
ചൂട് എവിടെനിന്നു വന്നിട്ടാണ് ഘനമാ
യ മഞ്ഞുകട്ടയെ വീണ്ടും ദ്രവമയമാക്കിയ
ത്? അതിനാൽ സംഘർഷണജന്യമായ ശ
ക്തി മാത്രമാണ് മഞ്ഞുകട്ടകളിൽ ചൂടി
നെ ഉണ്ടാക്കിയതെന്നും, ചൂടിനു പരമാ
ണു ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും തെളിയുന്നു.

ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ പണ്ഡിതൻ
ചെയ്ത പരീക്ഷയുടെ ഫലം അറിഞ്ഞതിന്നു
ശേഷം, പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽ ചൂടിനു
പരമാണുക്കൾ ഇല്ലെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം പ്ര
ചരിച്ചുതുടങ്ങി. ആ അഭിപ്രായം ക്രമേണ
പ്രബലപ്പെട്ട്, ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യതത്വ
ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ ചൂടിനു പര
മാണു ഉണ്ടെന്ന് ഒരു കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന
അന്ധാളിത്വം തീരെ വിസ്മൃതമായിരിക്കുന്നു.

ശക്തിഭേദങ്ങൾ

ചൂട് എന്നതു ശബ്ദം, ഗതി, വിദ്യു
ത്ത് ഇത്യാദി ശക്തികളെപ്പോലെയുള്ള ഒ
രു ശക്തിയാണെന്നും, മറ്റു ശ
ക്തികളെ ചൂടിന്റെ രൂപ
ത്തിൽ പരിണമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നും
മറ്റു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ശക്തികൾക്കു
ള്ള ഈ ഭേദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടു
ത്തികൊണ്ട്, പല സിദ്ധാന്തങ്ങളും പാ
ശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 'മേ
യർ' എന്നു പേരായ ഒരു ജർമ്മൻ പണ്ഡി
തൻ, "ഒരു ക്ലിപ്തമായ കണക്കിൽ ചൂടിനെ
പ്രയോഗിക്കുന്നതായാൽ തിട്ടരൂപമായ
മറ്റു ശക്തിയെ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും" എ
ന്നുള്ള വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പ്രബന്ധം
എഴുതിട്ടുണ്ട്. ഡാക്ടർ 'ജൂൽ' (Dr. Jule)
എന്ന വിദ്വാൻ ഒരു പരീക്ഷ(Experiment)
ചെയ്തുനോക്കി, ശക്തി എന്നും ചൂടെന്നും
പറയുന്നത് ഒരേ പദാർത്ഥമാണെന്നും, എ
ന്നാൽ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളെക്കൊണ്ട്
അവ അവസ്ഥാന്തരത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു
എന്നും, എത്ര ചൂടിനെ പ്രയോഗിച്ചാൽ
എത്രത്തോളം ശക്ത്യന്തരത്തെ സമ്പാദിക്ക
വാൻ കഴിയുമെന്നും മറ്റും സവിസ്തരമായി
പ്രതിപാദിച്ചു. ഒരു പൌണ്ടു വെള്ളത്തിൽ ഒ
രു ശതാംശകല(One degree Centigrade)
ത്തോളം ചൂടുണ്ടാക്കുവാൻ എത്രത്തോളം ശ
ക്തി ആവശ്യമാകുന്നുവോ ആ ശക്തിമാത്രകൊ
ണ്ട് ആയിരത്തിമുന്നൂറ്റിതൊണ്ണൂറു പൌ
ണ്ട് ഘനമുള്ള ഒരു സാധനം ഒരടി ഉയ
ത്തിലോ ഒരു പൌണ്ട് ഘനമുള്ള ഒരു പദാ
ർത്ഥം ആയിരത്തിമുന്നൂറ്റിതൊണ്ണൂറ് അടി

ഉയരത്തിലോ പൊക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നാണ് മേയാർ പണ്ഡിതന്റെ സിദ്ധാന്തം. മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു മൌലികപദാൎത്ഥം (Matter) ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴികയില്ലല്ലോ. ചൂടിനെ മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതിനാൽ അതൊരു മൌലികപദാൎത്ഥമല്ല. ഒരു വണ്ടിയുടെ ചക്രം ഗതിവശാൽ ഉരുണ്ടുരുണ്ടു ഇടയുമ്പോൾ അതിന്റെ ഗതിശക്തി കുറയുകയും അതു ക്രമേണ താപശക്തിയായി പരിണമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആവി വണ്ടിയിലാകട്ടെ, ചൂടു ഗതിരൂപേണ പരിണമിച്ചു വണ്ടിയെ ഓടിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വന്നുകൂടുന്നതെന്താണെന്നാൽ, ക്ലിപ്തമായ ശക്തിയുടെ വിനിയോഗംകൊണ്ടു ക്ലിപ്തമായ ചൂടുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നതന്നെ. അപ്പോൾ ചൂട് എന്നതെന്താകുന്നു? അത് അവസ്ഥാന്തരേണ പരിണമിച്ചിട്ടുള്ള ഗതിശക്തിതന്നെ. ഇതാണ് മേയാറുടെ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ചുരുക്കം. (തുടരും.)

ഭാസ്കരാചാൎയ്യർ.

കീചകന്റെ പുനൎജ്ജന്മം

പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിനും ഉദ്യോഗങ്ങൾ ഭരിക്കുന്നതിനും തൊഴിലുകളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതിനും സ്ത്രീകൾക്കും സാധ്യമാകുമെന്ന് ഈ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിലെ അനുഭവം നമ്മെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇതിനൊക്കെയും സ്ത്രീകൾക്കു പാടവമുണ്ടെങ്കിൽ കവിതയ്ക്കുമാത്രം അവർ ആളല്ലെന്നു വരുമോ? ഇല്ല, ഒരിക്കലും ഇല്ല. പ്രസിദ്ധവിദുഷിയായിരുന്ന മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ കവിത നാട്ടിലൊക്കെയും പേരുകേട്ടതാണല്ലോ. സുഭദ്രാൎജ്ജുനം നാടകം എഴുതി, ഇക്കാലത്തെ കവികളുടെ ഇടയിൽ ഉയൎന്ന ഒരു സ്ഥാനം കയ്ക്കലാക്കിയതും ഒരു സ്ത്രീയല്ലേ? ഇതൊക്കെയും ശരിയാണെങ്കിൽ, ഇക്കാലത്തു പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും സ്ത്രീകൾ കവിത എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയതിനെപ്പററിയും എന്തു സംശയിപ്പാനുള്ളത്? സ്ത്രീകളുടെ പേർ വെച്ചു കാണുന്ന കവിതകൾ മുഴുവനും യഥാൎത്ഥത്തിൽ അവരുണ്ടാക്കിയതായിരിക്കയില്ലെന്നും അവരുടെ വല്ല കൂറുകാരും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതായിരിക്കുമെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടാറുണ്ട്. ഇത് സാധാരണയായി പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളുടെ പേരിലുള്ള ദുരഭിപ്രായംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതല്ലാതെ വാസ്തവത്തിൽ ശരിയാണോ എന്നു സംശയമാണ്. ആണുങ്ങളെപ്പോലെ പെണ്ണുങ്ങളും പ്രസിദ്ധിസമ്പാദിക്കുന്നതിൽ ആണുങ്ങൾക്കുള്ള കണ്ണുകടി പറഞ്ഞാലവസാനിക്കയില്ല.

കുറച്ചുകാലമായി പല പത്രങ്ങളിലും ചില "ചീരുക്കുട്ടി"യും "ചിരുതേയി"യും മററും കടന്നുകയറീട്ടുണ്ടെങ്കിലും "അമ്മ" എന്നൊരു കവിതക്കാരത്തിയുടെ പേര് ഇതേവരെ ആരും കേട്ടിട്ടില്ല. "കവിതക്കോളാമ്പി" എന്ന പത്രത്തിലാണ് ഈ സ്ത്രീ ആദ്യമായി അരങ്ങേറ്റം കഴിച്ച് കവിതാനാടകം ആടുവാൻ തുടങ്ങിയത്. നാട്ടിലൊക്കെയും പ്രസിദ്ധനായ പാറപ്പുറത്ത് ആശാരിപ്പാട്ടിലെപ്പററി സ്തുതിച്ചുകൊ-

ലാണ് ആദ്യത്തെ ആദ്യം ഉണ്ടായത്. ആരാമി ഇന്ദ്രനാണോ എന്നും ചന്ദ്രനാണോ എന്നും കണ്ടാൽ നല്ല അഴകിനെന്നും കാമദേവന്റെ തന്നെ അവതാരമാണെന്നും പണംകൊണ്ട് കുബേരനെക്കൂടി തോല്പിച്ച ആളാണെന്നും, അവിടത്തെ കണ്ണു താമരയിതൾപോലെയും മുഖം എള്ളിൻപൂവുപോലെയും കോമളമാണെന്നും എന്നുവേണ്ട പല വിധത്തിലും ആ കവിതയിൽ പ്രശംസിച്ചു വർണ്ണിച്ചിരുന്നു. "കവിതക്കോളാമ്പി" പത്രാധിപർ ഈ കവിതയെ "കോളാമ്പി"യുടെ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനത്തു വലിയക്ഷരത്തിൽ —വലിയ വെണ്ടയ്ക്കയിലും വഴുതിനിങ്ങയിലുമല്ല— ചേർത്തു കൂടാതെ താഴെ കാണുന്ന ഒരു കുറിപ്പു കൂടി കവിതയുടെ ചുവടെ എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്നു.

"ഈ കവിതയിൽ കവിതാഗുണങ്ങൾ വളരെയധികമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടില്ലെ, സൗഭാഗ്യവതി തങ്കമ്മയുടെ കവിത്വം നല്ല വാസന കാണുന്നതുകൊണ്ടും വിശിഷ്യ യോഗ്യനായ ആരാമിപ്പാട്ട് തിരുമേനിയുടെ ഗുണഗണങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതാകകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ ഇതിനെ സസന്തോഷം ഇവിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള കവിതകളെ മേലിലും "കോളാമ്പി" പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കും. എന്ന് ക. കോ. പത്രാധിപർ"

മേൽപ്രകാരം താമരപ്പുറമ്പത്തു തങ്കമ്മയുടെ സ്തുതിക്കു വിഷയമായിത്തീർന്ന മാന്യവാനായ ആരാമിപ്പാട്ട് തിരുമേനിയെപ്പറ്റി വായനക്കാരോട് ചില സംഗതികൾ പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. പാറപ്പുറത്ത് ആരാമി എന്നു കേട്ടാൽ ഒന്നു ഞെട്ടാത്ത ആളുകൾ ഭൂലോകത്തിലുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പാറപ്പുറം എന്ന വലിയ ദേശവഴിയുടെ ഉടമസ്ഥനും, വളരെക്കാലമായി ഒട്ടുവളരെ സ്ഥാനമാനങ്ങളോടുകൂടി കഴിഞ്ഞുപോരുന്ന പാറപ്പുറം സ്വരൂപത്തിലെ നാഥനും ആയ ഒരു എടപ്രഭുവാണ് ആരാമി. എത്രയോ വലിയ സമ്പത്തുപോലെ അപാരമായ ജനസംഖ്യയും ഉള്ള ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവസ്ഥാനം കിട്ടുന്നവർ "പാറപ്പുറം" എന്ന മാളികയിലാണ് താമസിക്കുക പതിവ്. കാര്യസ്ഥന്മാരും കുടിയാന്മാരും മന്ത്രിമാരും തന്ത്രിമാരും സേവകരും നിറഞ്ഞ ആ സ്ഥലത്ത് ഈ കഥ നടന്ന കാലത്തെ ആരാമി ഇന്ദ്രപുരിയിൽ ഇന്ദ്രനെന്നപോലെ വളരെ വലിയ പ്രൗഢിയിൽ താമസിക്കുകയാണ്. സാധാരണയായി ഈ സ്ഥാനത്തു കയറുന്നവരിൽ ഖ്യാതമായ പല ഗുണങ്ങളും പുതിയ ആചാരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ വളരെക്കാലം പഠിച്ച് പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഇതരഭാഷകളും അവിടേക്കറിയാം. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ മഹത്തുകളിലൊക്കെ വലിയ ഭ്രമമാണ്. സായ്പന്മാരെ സല്ക്കരിച്ച് അവരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുവാൻ ആരാമിയെപ്പോലെ വേറെ ആരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇതിനൊക്കെ പുറമെ കവിതയുടെ കാര്യത്തിലും ആരാമിക്കു കമ്പക്കു "രസികത" ഉണ്ട്. അതു ചെറുപ്പം മുതല്ക്കേ ഉള്ളതുമാണ്. ഈ കഥ നടന്ന കാലത്തു വയസ്സ് ഏകദേശം പൂർണ്ണായുസ്സിന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗവും തികഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ പുരുഷകേസരിയുടെ സ്വന്തം കവിതകളായിട്ട് ആ വയസ്സിന്റെ സംഖ്യയോളം പുസ്തകങ്ങൾ അത്രയും ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. കവിതക്കാരെ സൽക്കരിക്കുക, വല്ല സമ്മാനവും കിട്ടിയാൽ സ്വനാഥനായി പോവുക, ചില സഭകളും ന

ന്റെ ബംഗ്ലാവിൽത്തന്നെ വിളിച്ചുകൂട്ടിക്ക, അതുകളിൽ താൻതന്നെ സഭാനാഥനായിരിക്ക ഇങ്ങിനെ പല വഴിയ്ക്ക് സംഗതികളും ആമോദി നിത്യമായി നടത്തിവന്നിരുന്നു. ഇതിൽപരം വലുതായ ഒരു ഭാഗ്യം മനുഷ്യജന്മത്തിൽ സിദ്ധിപ്പാനുണ്ടോ? ഈ വക ഭാഗ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച നല്ല രസികത്വവും ആ പുരുഷപുംഗവന്നുണ്ടായിരുന്നു. പാറപ്പുറം ദേശവഴിയിലുള്ള മിക്ക ആളുകൾക്കും അവിടുത്തെ രസികത്വത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇതുപോലെ നല്ല വീര്യവും അവിടെ ക്കുണ്ട്. വീര്യംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ സാക്ഷാൽ പരശുരാമനോടു ഏകദേശം സമമാണ്. പക്ഷെ, ഒരു ദോഷം മാത്രം ഈ യോഗ്യനിൽ ചന്ദ്രനിൽ കളങ്കമെന്നപോലെ ഉണ്ട്. അതെന്തെന്നാൽ, സ്ത്രീകളുടെ വിഷയത്തിൽ അതിരുകവിഞ്ഞ കമ്പം ഉണ്ട്; അതുതന്നെ. സ്വന്തം ഭാര്യയെക്കൊണ്ടു മാത്രം തന്റെ തൃതീയപുരുഷാർത്ഥം സാധിക്കേണ്ടതാണ് ധർമ്മമെന്നുള്ള ബോധം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ആ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സു മറ്റോരോ ദിക്കിൽ പതറിപ്പോവുക പതിവാണ്. നല്ല സൌന്ദര്യമുള്ള സ്ത്രീകളെക്കാളധികം സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത്, കവിത, നാടകമാട്ടം ഈ വക സംഗതികളിൽ സാമർത്ഥ്യമുള്ള സ്ത്രീകളെ ബഹുമാനമുള്ള കൂട്ടത്തിലാണ് അദ്ദേഹം. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ പേരിലുള്ള ബഹുമാനം പലപ്പോഴും അവരുടെ പേരിൽ അനുരാഗമായിപ്പരിണമിക്കയും, അതിനെ നിവൃത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ത്രിവിധകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും പ്രവൃത്തിക്കയും ചെയ്ക പതിവാണ്. ഒരിക്കൽ ഒരു നാടകത്തിലെ സ്ത്രീപാർട്ടുകാരിയെ കണ്ടിട്ട് വല്ലാതെ ഭ്രമിച്ച്, അതിനുവേണ്ടി വളരെ പണം ചിലവിട്ടു. ഇതുപോലെ വേറെയും പല ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. ഈ ഒരു ദോഷം ഇത്രയും വയസ്സായ കാലത്തുകൂടി മറ്റു പല ഗുണങ്ങളുടേയും വിളനിലമായ ആഭേരിയെ വിട്ടുപിരിയാതിരുന്നത് ആശ്ചര്യകരമല്ലെങ്കിലും വ്യസനഹേതുവാണ്.

ഒരു ദിവസം ആഭേരിപ്പാടു രാവിലത്തെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു സ്വകാര്യമുറിയിൽ ഇരിക്കയായിരുന്നു. ഈ സമയം അവിടേക്ക് വരുന്ന കത്തുകൾ നോക്കുക, പത്രങ്ങളും മാസികകളും വായിക്കുക ഈ വക സംഗതികൾക്കാണ് ചിലവാക്കുക പതിവ്. ആ സമയത്ത് ഭാര്യയല്ലാതെ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട സേവന്മാർകൂടി അവിടെ ചെന്നുകൂടെന്നാണ് നിശ്ചയം. ചിലപ്പോൾ ഭാര്യക്കുംകൂടി പ്രവേശം അനുവദിക്കാതെയും പതിവുണ്ട്. അന്നത്തെ ദിവസം ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ, തന്റെ വെള്ളിത്തട്ടായ സ്വകാര്യമേശയുടെ പുറത്തു പതിവിലധികം പത്രങ്ങളും മാസികകളും അടുക്കിയടുക്കി വെച്ചിരുന്നു. വന്നഉടനെ പത്രങ്ങളെ ഓരോന്നോരോന്നായി എടുത്തു നോക്കി, അതിന്നിടയിലുണ്ടായിരുന്ന "കവിതക്കൊളുമ്പ്" പൊട്ടിച്ചു വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മേൽവിലാസം പൊളിച്ചു നോക്കിയപ്പോഴെക്ക് "ആഭേരിദശകം" എന്ന വലിയക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു തലക്കെട്ടു കണ്ടെത്തി. അതു മൂന്നാമത്തെ തങ്കമ്മയുടെ കവിത ആയിരുന്നു. ആഭേരി അതിയായ ഉൽകണ്ഠയോടുകൂടി ആ കവിത അഞ്ചാറു തവണ വായിച്ചുനോക്കി. അതിലെ ശ്ലോകങ്ങളെക്കാളധികം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെ അപഹരിച്ചത്, പത്രാധിപർ അതിന്നു താഴെ എഴുതിയ ആ കുറിപ്പാണ്. അഞ്ചെട്ടു പ്രാവശ്യം അത് വായിച്ചതിന്നുശേഷം മറ്റുള്ള കടലാ

സ്സുകളുടെ കാൎയ്യം രാക്ഷസപോലും ചെയ്യാതെ, ആ അറയിലുണ്ടായിരുന്ന ആട്ടുകട്ടിലിന്മേൽ കേറിക്കിടന്ന് ആറാമി ആലോചനയായി:—"ഹാ! എന്തു കവിത! നല്ല അൎത്ഥപുഷ്ടി. ശബ്ദഭംഗിയും അങ്ങിനെ തന്നെ. ഈ വക കവിത വായിക്കാത്ത ആളുകളല്ലേ ഭാഗ്യം കെട്ടവർ. നമ്മെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ വൎണ്ണിച്ചെഴുതിയ തങ്കമ്മ ആരായിരിക്കും? ആരായാലും അവൾ നല്ല കവിതക്കാരത്തിയാണ്. സംശയമില്ല. കവിതക്കാരുടെ മനസ്സിലുള്ള ഭാവങ്ങളാണ് കവിതാരൂപേണ പ്രവഹിക്കുന്നതെന്നു വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു ശരിയാണെങ്കിൽ, തങ്കമ്മ നമ്മെ വല്ലാതെ ഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു നിശ്ചയം. നാം വലിയ ധനികനും സുന്ദരനും ആയതു മാത്രമല്ലാ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കവികൂടി ആകയാൽ തങ്കത്തിനു ഇങ്ങിനെ മോഹം തോന്നുന്നതിൽ ആശ്ചൎയ്യമില്ല. ഹാ തങ്കം! അങ്ങിനെയേ നാം വിളിക്കയുള്ളൂ. വലിയ സ്ഥാനിയായ നാം അമ്മക്കുട്ടി വിളിക്കയോ? തങ്കം—ഹാ! പേരുകൂടി എന്തു തങ്കമായിരിക്കുന്നു. എന്തായാലും അവളുടെ സകല വൎത്തമാനങ്ങളും അറിയുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യണം. ശരൽക്കാലത്തെ സാന്ദ്രചന്ദ്രിക ശരീരത്തിൽ വന്നു തട്ടുമ്പോൾ മുണ്ടുകൊണ്ടു പുതയ്ക്കുന്നതായാൽ വല്ലാത്ത വിഡ്ഢിത്തമാവുമല്ലോ. എന്തായാലും തങ്കത്തിനെ അഭിനന്ദിച്ച് കുറെ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി "കവിതക്കോളാമ്പി" പത്രാധിപനയക്കുകതന്നെ. പക്ഷെ പത്രാധിപൻ അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിലോ? തമ്മിൽ പരിചയമൊന്നുമില്ലല്ലോ. ഛെ—അങ്ങിനെയല്ല. പത്രാധിപനു നമ്മെപ്പറ്റി വളരെ ബഹുമാനമുണ്ടായിട്ടല്ലേ ഇതിനു മുമ്പെ ഒരു കുറിപ്പ് എഴുതിയത്? എന്തായാലും ഈ കാൎയ്യത്തിൽ പത്രാധിപനെ പാട്ടിൽ വെക്കുന്നത് ഉപയോഗമായിരിക്കും. "ഹാ! നാം എത്ര ഭാഗ്യവാൻ......"

ആട്ടുകട്ടിലിന്മേൽ കിടന്നിട്ടുള്ള ആലോചന ഇത്രത്തോളമായപ്പോൾ നേരം ഏകദേശം ഒന്നു മണിയായിരിക്കുന്നു. തേയിലയുംകൊണ്ടു കുട്ടിപ്പട്ടർ വൈരത്തി എത്തിയ സമയം വാതിലടച്ചേച്ചു പുറത്തു പോകുവാൻ കല്പനയായി. വാതിൽ തുറക്കുന്നതുവരെ ആരും അവിടെ വരരുതെന്നും പറഞ്ഞയച്ചു. എന്നിട്ട്, അവിടെയുള്ള കസേരകളിലൊന്നിൽ ഇരുന്ന് ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. "ശതക"മല്ല് ഇങ്ങൊരെഴുതിയത്. അതുകൊണ്ട് ഒരു "വിംശതി" ഇരിക്കട്ടെ. എന്നുവെച്ച് ഇരുപതു ശ്ലോകങ്ങൾ പല വൃത്തങ്ങളിലായി എഴുതിയുണ്ടാക്കി. തന്നെപ്പറ്റി തങ്കമ്മ ധ്യാനിച്ചതിനൊന്നും താൻ അൎഹനല്ലെന്നും, എന്നിരിക്കെ തന്നെ ഇങ്ങിനെ വൎണ്ണിച്ചതിനു താൻ വളരെ കൃതജ്ഞനായിരിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ തങ്കമ്മയുടെ സൌന്ദൎയ്യത്തെക്കുറിച്ചും കാൎയ്യങ്ങളൊക്കെ ആ കവിതയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു നേരം സന്ധ്യയായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾതന്നെ പത്രാധിപർക്കുള്ള എഴുത്തോടുകൂടി തപാലിലിടുവാൻ കൊടുത്തയച്ചു. എഴുത്തിൽ ഈ തങ്കമ്മയുടെ വിവരങ്ങൾ ശരിയായി അറിയിക്കേണമെന്നും, തരമുണ്ടെങ്കിൽ പത്രാധിപർതന്നെ ഇങ്ങോളം വരുന്നതു സന്തോഷമാണെന്നും കാണിച്ചിരുന്നു. അന്നു രാത്രിതന്നെ വളരെ നേരം ഉറക്കൊഴിച്ചിരുന്ന് തന്റെ സ്നേഹിതന്മാൎക്കൊക്കെയും, തങ്കമ്മയെപ്പറ്റി വല്ലതും അറിയുമോ എന്നറിയിച്ചുതരുവാൻ കത്തുകൾ എഴുതുകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഏകദേശം

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു. കന്നിമാസാദ്യത്തെ ബുധനാഴ്ചയിലെ "കോലമ്പി" പത്രവും എത്തി. ആദ്യത്തെ മാസത്തിൽ തന്നെ തന്റെ "വിംശതി" ബഹുമാനിയായി അച്ചടിച്ചു ചേർത്തുകണ്ടു. ആ പത്രത്തോടുകൂടി തങ്കമ്മയെപ്പറ്റി ആഫീസിൽ ഒരു വിവരവുമില്ലെന്ന പത്രാധിപരുടെ മറുവടിയും കിട്ടി. തന്റെ കവിത പത്രത്തിൽ ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ പത്രാധിപരുടെ കത്തിലെ ഈ സംഗതി ഒരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും, മേലിൽ വല്ല വിവരവും അവിടെ കിട്ടിയാൽ ഉടനേ അറിയിക്കണമെന്ന് ശട്ടംകൂടി അയച്ചു. താൻ പത്തിരുപതു പേർക്ക് കത്തുകൾ അയച്ചിരിക്കെ ആരുടെ മറുപടി കൊണ്ടെങ്കിലും വിവരം അറിയാതിരിക്കയില്ലെന്നും, മേൽവിലാസം ശരിയായി കിട്ടിയാൽ ആ സൌഭാഗ്യവതിക്ക് വല്ല സമ്മാനവും അയച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും ഉറച്ച് സമയവും കാത്ത് ആശാരി ഇരിപ്പായി. ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ദിവസങ്ങളിൽ ബങ്കളാവിൽ വരുന്നവരെയും പോവുന്നവരെയും ഒക്കെ തന്നെപ്പറ്റി തങ്കമ്മ എഴുതിയ ശ്ലോകങ്ങളും അതിന്നു താൻ അയച്ച മറുപടി ശ്ലോകങ്ങളും വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനോദം. ആ രണ്ടു കവിതകളുടെയും പത്തിരുപതു പകർപ്പുകളെടുത്തു പലർക്കും അയച്ചിലയക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ, പകർപ്പെഴുത്തു ബങ്കളാവിലെ ഗുമസ്തന്മാർക്ക് രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം ഒഴിവില്ലാതെ പണിയെടുക്കേണ്ടിവന്നു.

ആശാരിയുടെ താല്പര്യക്കാർ അദ്ദേഹത്തിനെപ്പറ്റി എത്രതന്നെ ബഹുമാനമുള്ളവരാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ആവശ്യം നിറവേറ്റുവാൻ അവരുടെ ശ്രമം കഴിഞ്ഞതില്ല. അതിനാൽ പ്രതിദിനമെന്നപോലെ ആശാരിക്ക പാരവശ്യം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. "തങ്കം തങ്കം" എന്നല്ലാതെ വേറെ ഒരു വിചാരവും ആശാരിക്കില്ലാതെയായി. "സ്മൃതാ ഭവതി താപായ" എന്ന പ്രമാണം നോക്കുമ്പോൾ അപ്രകാരം പാരവശ്യം നേരിട്ടതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതമില്ലതാനും. ഇങ്ങിനെ കഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിയുന്ന കാലത്ത് ഒരു ദിവസം തപാലിൽ ഒരെഴുത്തു കിട്ടിയത് അദ്ദേഹത്തിന് അല്പം ആശ്വാസത്തിന്നു കാരണമായി. ഇതാണ് എഴുത്ത് —

"K. Kolambi Office,
Trivancherry 8—10—1898.

ശ്രീ.

തിരുമേനിയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം പലവിധത്തിലും ഇവിടെ പരിശ്രമിച്ചു നോക്കി. കവിതക്കാരി തങ്കമ്മയുടെ ഒരു വിവരവും അറിഞ്ഞതില്ല. എങ്കിലും എത്ര വിധത്തിലെങ്കിലും ഈ ആവശ്യം സാധിക്കണമെന്നുവെച്ച്, പലർക്കും കത്തുകൾ അയച്ചും ചില ദിക്കിൽ സഞ്ചരിച്ചും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ വിവരമെല്ലാം ആയിരിക്കുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ തങ്കമ്മ താമരപ്പറമ്പത്ത് എന്ന ഒരു വീട്ടിലെ പെൺകിടാവാണ്. തറവാട്ടിൽ അമ്മയും രണ്ടു ചെറുകിടാങ്ങളും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത്, കവിത, നാടകാഭിനയം ഇതിലൊക്കെ ബഹുസാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. പ്രായം പതിനെട്ടു വയസ്സ്. ബഹുസുന്ദരി. ഇപ്പോൾ ലോകമോഹനം എന്ന മലയാള നാടകയോഗത്തിൽ സ്ത്രീപ്പാർട്ടുകാരിയായിട്ടിരിക്കുന്നു. ആ നാടകക്കാരുടെ Camp നവമ്പർ 30-ാംനു-വരെ തിരുവനന്തപുരത്താണ്. ഈ യുവതിയെപ്പറ്റി ഈ എഴുത്തിൽ പറഞ്ഞതിൽ വല്ലതും അതിക

വിഷമമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം ക്ഷമിക്കുമല്ലോ. എന്ന്

V. K. Itnacha Kaimal,
The Editor (ഒ)

ഈ എഴുത്തു കിട്ടിയപ്പോളുണ്ടായ മനഃപ്രസാദംപോലെയൊരു മനഃപ്രസാദവും ആശ്വാസംപോലെയൊരു ആശ്വാസവും ആശാരി ഈ ജന്മത്തിൽ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. പിറ്റേ ദിവസത്തെ തപാലിൽത്തന്നെ അതിനു സമ്മാനമായി, താൻ ഉണ്ടാക്കിയ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാംകൂടി അതിനു പുറമെ വളരെ വിലപിടിച്ച ചില കസവു പുടവകളും കൂട്ടിക്കെട്ടി മേൽവിലാസവും എഴുതി തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കയച്ചു. പിന്നെ തങ്കമ്മയെ ഒന്നു കണ്ടു സംസാരിക്കുവാനുള്ള മോഹം തുടങ്ങി. അഞ്ചാറുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആശാരിയുടെ, ബങ്കി "മേൽവിലാസക്കാരനെ മനസ്സിലായില്ല" എന്നു പുറത്തെഴുതി നിഷേധമുദ്രയും കുത്തി തപാലിൽ അങ്ങിനെതന്നെ മടങ്ങിവന്നു. പക്ഷെ, അതുകൊണ്ട് അധികനേരം വ്യസനിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. ബങ്കി മടങ്ങിക്കിട്ടി രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു് താമസിയാതെ ബങ്കി മടങ്ങിയതിൽ ക്ഷമിക്കണമെന്നായി തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു തങ്കമ്മയുടെ ഒരു കമ്പി കിട്ടി. ആവട്ടെ, ഒരിക്കൽ മടങ്ങിയാൽ പിന്നെ അയസ്സമെന്നില്ലല്ലോ എന്നു കരുതി ആശാരി സമാധാനിച്ചു. പിന്നെ ഏതാനും ദിവസങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ആശാരിയുടെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെ ആയിരുന്നിരിക്കണമെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചനകളും സംസാരങ്ങളും എന്തെല്ലാമായിരുന്നിരിക്കണമെന്നും വായനക്കാർ സ്വയമായി ഊഹിക്കുവാൻ ഒഴിച്ചു വിടുകയാണ് നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു.

* * *
* * *

പുസ്തകബാക്കിയുടേയും കവിതയുടേയും കഥ അങ്ങിനെ നിൽക്കട്ടെ, കുറച്ചുനേരത്തേക്ക് എന്റെ വായനക്കാരെ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലെ ഒരു നാടകശാലയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യവും ബഹുവിധ വിദ്യാലയങ്ങളോടുകൂടിയതും വലിയ വലിയ പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും പ്രമാണികളുടേയും നിവാസത്താൽ പ്രസിദ്ധവും ആയ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിൽ നാടകാഭിനയം മുതലായ വിനോദങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നത് ഒട്ടും ദുർല്ലഭമല്ല. ബാലാമണി, ഗോവിന്ദസ്വാമി നായഡു, മുതലായ തമിഴ്നാടകക്കാരും, പാർസി, മലയാളം മുതലായ വേറെ ചില നാടകസംഘക്കാരും ഈ പട്ടണത്തിൽ അവരുടെ നാടകങ്ങളും ആട്ടകളും മഹാജനങ്ങളുടെ പ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിക്കയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിൽ ഒരു വെറും മലയാളനാടകയോഗത്തിന്റെ വരവിൽ വലിയ കോലാഹലത്തിന്നു ആരംഭിക്കേണ്ട അവകാശമില്ലെങ്കിലും, ലോകമോഹനം നാടകസംഘക്കാരുടെ അഭിനയം ഒന്നു കാണേണമെന്നുള്ള മോഹംകൊണ്ടു പട്ടണം മുഴുവൻ ഇളകിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു പ്രധാനമായി രണ്ടു കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. ഒന്നാമത്, മലയാളത്തിൽ വന്ന തമിഴ്നാടകക്കാരും മറ്റും കൊല്ലന്തോറും വളരെ പണം തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനെ ഒന്നു നിർത്തൽ ചെയ്യണമെന്ന കരുതലോടുകൂടി സ്വദേശാഭിമാനികളായ പല പ്രമാണികൾകൂടിച്ചേർന്ന് ഏർപ്പെടുത്തിയതും, കോപ്പുകളുടേയും സീനുകളുടേയും മാഹാത്മ്യത്താൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ പതിയത്തക്കതും ആണ് ലോകമോഹനം നാടക

സംവാദം. ഒന്നാമത്, പ്രായംകൊണ്ടും പഠിപ്പുകൊണ്ടും പരിചയംകൊണ്ടും സൌന്ദൎയ്യംകൊണ്ടും സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും ഏററവും വിശേഷപ്പെട്ട താമരപ്പറമ്പത്ത് തങ്കമ്മയാണ് ഈ നാടകത്തിൽ പ്രധാനമായ സ്ത്രീവേഷം. ഈ രണ്ടു സംഗതികളും നിമിത്തം സ്വജാതിമാനം വിചാരിച്ചും വിനോദത്തിനുവേണ്ടിയും ഇന്നേ ദിവസം ഹാളിൽ വന്നു സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ എണ്ണം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഹാൾ നിറഞ്ഞിട്ട് ഒരു വലിയ ജനസംഘം പുറത്തു നില്ക്കേണ്ടതായിവന്നു. ഇതിലിടയ്ക്കു തങ്കമ്മ നമ്മുടെ ആരാരിപ്പാടുമായി പല എഴുത്തുകുത്തുകളും നടത്തുകയും തമ്മിൽ വലിയ 'ലോഗ്യ'ത്തിലാവുകയും ചെയ്തിരുന്നാൽ, ഇന്നത്തെ നാടകത്തിന് ആയമ്മയുടെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് ആരാരിപ്പാടും പരിവാരങ്ങളുംകൂടി ഹാജരായിട്ടുണ്ട്. ആകപ്പാടെക്കൂടി ഇന്നത്തെ നാടകത്തിന്റെ വട്ടം വളരെ വലുതായിട്ടാണെന്നു മാത്രമേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. "ഉലേനാകാവലി" എന്ന തമിഴ്നാടകത്തെ മലയാളത്തിലേക്ക് ഒരു വിദ്വാൻ തൎജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ് ഇന്നേക്കു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള കഥ. ഈ കഥയിലെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ദാസിതന്നെയായിരിക്കും തങ്കമ്മ എന്നു മുൻകൂട്ടി നോട്ടീസ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

നേരം ഒമ്പതു മണി കഴിഞ്ഞു. നാടകഹാളിൽ പ്രഭുക്കന്മാർ, സാധാരണക്കാർ, സ്ത്രീകൾ എന്നിങ്ങിനെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഓരോ തരക്കാൎക്കു തെയ്യാറാക്കീട്ടുള്ള ആസനങ്ങളിൽ സഭ്യന്മാർ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കഥയിലെ ആദ്യഭാഗം കഴിഞ്ഞ്, രാജാവു കാട്ടിൽവെച്ച് ദാസീഗ്രാമം കണ്ടതും ദാസിയുടെ പുറപ്പാടും അവസാനിച്ചു. ദാസിയെ കണ്ടപ്പോൾ ആളുകളുടെ കണ്ണിനും മനസ്സിനും ഉണ്ടായ ആനന്ദം ഇന്ന പ്രകാരമെന്നു വൎണ്ണിക്കുവാൻ വയ്യ. "കണ്ണും മനസ്സുമൊരുപോലെ കവൎന്നിടുന്നു" എന്നൊരു കവി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ ദാസിയെപ്പററിയാണെങ്കിൽ നല്ല യോജിപ്പായിരിക്കും. അവളുടെ രൂപം അത്രമേൽ ഭംഗിയായിട്ടുണ്ട്. പൂൎണ്ണചന്ദ്രസദൃശമായ മുഖം, അതിൽ വിസ്സ്കൂടി ആ സമയാകുന്ന പുകാവിൽ ഇംഗലീഷ കാണിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, പനിനീർ പൂവുപോലെ സ്നിഗ്ദ്ധമസൃണമായ കവിൾത്തടം മുതലായി ആ ദാസിയുടെ ഓരോ അവയവങ്ങളേയും വൎണ്ണിക്കുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കയില്ല. ഈ രൂപഭംഗിക്കൊത്തവണ്ണം തന്നെ സംഗീതത്തിലും അഭിനയത്തിലും കാട്ടിയ പാടവവും ആരേയും വശീകരിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ തങ്കമ്മയുടെ സൌന്ദൎയ്യവും സാമൎത്ഥ്യവും കണ്ട് സഭ്യരൊക്കെയും തലകുലുക്കി എന്നു വേണം പറയുവാൻ. ഈ അഭിനയം കണ്ടിട്ടു നമ്മുടെ ആരാരിപ്പാട്ടിന് ഒരു പ്രജ്ഞയുമില്ലാതെ കണ്ട് ചിത്രമെഴുതിവെച്ചതുപോലെ ഇരുന്നുപോയി. ആ സ്ത്രീ പ്ലാററു സ്റ്റേജിൽനിന്നു പോകുന്ന അവസരത്തിൽ,

പൊന്നിൻകുടംപൊതിഞ്ഞിടിന പുളകനാക
　　ച്ചെപ്പിനൊത്തുമിന്നിത്തും
നിന്നിടുമ്പോഴരമ്പ മലർശരമശമേ
　　ല്പ്പൊന്നുന്നതൊന്നുമില്ല.
ഇനിവരുമ്പോഴുമേലാർത്തവഴലഴകോൾ-
　　ലൊന്നുമുള്ളൊഴുത്തും
വന്നീടുന്നോളിലെന്തോ കഥ, വലരിപുതാ-
　　ന്തന്നൊഴുത്തിടും.

എന്ന ശ്ലോകം ഉറക്കെച്ചൊല്ലി, അതിന്റെ കൈവിരലിലുണ്ടായിരുന്ന ഏററവും വില പിടിച്ചതായ വൈരക്കല്ലുമോതിരം ഉ.രി,

ആരാമി തങ്കമ്മയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചു. തങ്കമ്മയുടെ സൌന്ദര്യവും അഭിനയവും കണ്ടിട്ട് രസികന്മാരായ സഭ്യന്മാർ ഇങ്ങിനെയും വിചാരിച്ചു—

തിങ്കൾക്കാതങ്കമേകിത്തിലകമൊട്ടതില്ല-
ന്നൂനന്തമൊതവക്ത്ര-
ത്തിങ്കൽത്തങ്കംമരന്ദസ്ഥിതലമരിയിൽപ്പൂ-
ക്കന്നുമുഖേക്ഷണത്താൽ
തങ്ങുന്നിൽക്കഞ്ചുകാലത്തണയുമൊരയുവാ-
ക്കൾക്കുമോഹംവളർത്തും
തങ്കമ്മേ!നിന്റെതങ്കത്തടമുലതഴുകാൻ
ഭാഗ്യമാർക്കായിരിക്കും?

എന്താ സംശയിപ്പാനുള്ളത്? ആ ഭാഗ്യം നമ്മുടെ ആരാമിക്കു തന്നെയാണ്. നാടകം കഴിഞ്ഞതിന്റെ മൂന്നാം പക്കം തിരുവനന്തപുരത്ത് ആരാമിയുടെ ബങ്കളാവിൽവെച്ച് ആരാമിയുടെ പുതിയ സ്വയംവരത്തിനുള്ള വട്ടംകൂട്ടികഴിഞ്ഞു. ഈ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിനു തങ്കമ്മയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ആരാമിയുടെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് പ്രഭുക്കന്മാർ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, സംഗീതക്കാർ, കവികൾ മുതലായി അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. അതിഥികൾക്കു മലയാളമട്ടിലും പരദേശമട്ടിലും പൊടിപ്പുരമായ സദ്യ കഴിച്ചു. ഭക്ഷണാനന്തരം പനിനീര്, കളഭം, താംബൂലം മുതലായ മംഗല്യസാധനങ്ങൾ അതിഥികൾക്കു കൊടുത്ത് വധൂവരന്മാർ അവരുടെ അനുഗ്രഹം വാങ്ങി. അന്യോന്യം മോതിരം മാറുക (തലേദിവസം തനിക്ക് ആരാമി സമ്മാനിച്ച മോതിരമാണ് തങ്കമ്മ ഇന്നു ജോട്ടു കൊടുത്തതെന്നു വായനക്കാർ മറന്നുപോകരുതേ!) മുതലായ ചടങ്ങുകളും കഴിഞ്ഞ് ആ ദമ്പതികൾ മന്ദമന്ദം ശയനഗൃഹത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ എന്തു പറയട്ടെ? അതിധവളമായതും നാനാവിധമോടിയിൽ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ ഹംസതൂലശയ്യയിൽ തങ്കമ്മ ഇരുന്നപ്പോൾ ആരാമിയും അടുത്തുള്ള ഒരു പട്ടുകസാലയെ അലങ്കരിച്ചു. ഉടനെ കൃതാർത്ഥതയെ കാണിക്കുന്നതായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി ആരാമി പറഞ്ഞു— 'ഇന്നു നമ്മുടെ ജന്മം സഫലമായി.'

തങ്കമ്മ—ഏകവചനം മതിയായിരുന്നു. സർവ്വസമ്പത്തുകളും സ്വാധീനത്തിലുള്ള തിരുമേനിക്ക് സുന്ദരീസമ്പത്തും കരഗതമായിരിക്കെ, അത്രയൊന്നും വകയില്ലാത്ത എന്നെപ്പോലെ ഇതിൽ എന്തു ജന്മസാഫല്യമാണുള്ളത്?

ആ ചോദ്യം പറയാതിരുന്നു കേട്ടപ്പോൾ ആരാമി ഒന്നു ഞെട്ടിയെങ്കിലും അസാധാരണമായ ഒരു ചിരിയോടുകൂടി വീണ്ടും പറഞ്ഞു— ആട്ടെ. ആ വക നേരമ്പോക്കുകൾ പിന്നെയാവാം. ഇനി ആജീവനാന്തം നമുക്ക് മറിച്ചു കഴിയാതല്ലോ. തങ്കത്തിന്റെ കൈകൊണ്ട് ചുരുട്ടിയ ഒരു താംബൂലം അനുഭവിച്ച് നാം കൃതാർത്ഥനാവട്ടെ.

തങ്കമ്മ—ഛേ! ഇത്ര വഷളപ്പെട്ടല്ലോ? നാഗരികാംഗനാരസികനായ തിരുമേനി 'ആജീവനാന്തം മറിച്ചുതന്നെ' എന്നു പറയുന്നതിനെ ഞാൻ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും?

ആരാമി—'നാം സത്യം പറയാം. തങ്കത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം തന്നെയാണ്, നാളിനി തങ്കത്തെ ഒഴിച്ച് ആരെയും മനസാ വിചാരിക്കുകകൂടിയില്ല.' എന്നു പറഞ്ഞ് ആരാമി ആ സത്യവിഗ്രഹം തൊട്ട് സത്യം ചെയ്യുവാനെന്ന ഭാവത്തിൽ കസേലയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് കിടക്കയിലേക്കിറങ്ങി ചെന്നിട്ടു.

തങ്കമ്മ—(നീട്ടിയ കൈ തട്ടീട്ട്) വരട്ടെ, ഒരു സംശയം ചോദിക്കട്ടെ. തങ്കസ്വനം, എന്നതിനെക്കാൾ 'തങ്കക്കൊങ്ക' എന്നല്ലേ അധികം നല്ലത്. പ്രാസം ഉണ്ടല്ലോ. പക്ഷെ, മഹാകവിയായ അവിടേക്ക് എന്റെ ഉപദേശം ആവശ്യമില്ല.

ആരോരി—തങ്കം! അതൊക്കെ പിന്നെയാവാം. നാം പറഞ്ഞതു തരൂ. കാമദേവൻ എന്നെ വല്ലാതെ വലയ്ക്കുന്നു.

തങ്കം—അതിനു ഞാനെന്തു വേണം? കാമദേവന്റെ ബാധയൊഴിപ്പാൻ വെറും മനുഷ്യവംശത്തിൽ ജനിച്ച ഞാൻ എന്തു ചെയ്യട്ടെ?

ആരോരി—നാം പറഞ്ഞതു തന്നാൽ ആ ബാധ ഒഴിയും.

തങ്കമ്മ—താംബൂലം ചുരുട്ടുവാൻ എനിക്കു പരിചയമില്ല. എനിക്കു മുറുക്ക പതിവില്ല. തമ്പുരാനു ചോദിച്ചതു വേണമെങ്കിൽ തരാം. അത് കാമദേവജ്വരത്തിനു മതിയായ ഒഴിവാവുമെങ്കിൽ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാം. പക്ഷെ, ഇത്ര വയസ്സായിട്ടുകൂടി തിരുമേനിക്ക് എന്താണിത്ര വിഷയഭ്രാന്തു തോന്നാനെന്നു മനസ്സിലായില്ല.

ഈ മട്ടിലെ വാചകം അവസാനിക്കുമ്പോഴേക്ക് ആരോരി കാമാന്ധനായി തങ്കമ്മയെ കടന്നു പിടികൂടി. 'വല്ലാതെ ഉഷ്ണിക്കുന്നു, അതൊന്നു മാറുവോളം തിരുമേനി പൊറുക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞ് തങ്കമ്മ വിയർത്ത മുഖത്തെ കൈലേസ്സുകൊണ്ടു മന്ദം ഉടച്ചപ്പോൾ മുഖത്തെ നിറം ഒന്നു മാറിയതായി ആരോരിക്കു തോന്നി. പിന്നിൽ കെട്ടിയിരുന്ന കറുത്തിരുണ്ട കേശപാശത്തിൽ പിടികൂടിയപ്പോൾ അതു കെട്ടിനോടെ ആരോരിയുടെ കയ്യിൽ പോന്നു. 'തിരുമേനി ബലാൽക്കാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ട് തലമുടി കെട്ടഴിഞ്ഞുപോയി' എന്ന് തങ്കമ്മ പറഞ്ഞപ്പോഴേക്ക് ആരോരി മാറത്തു കൈവെച്ചു. 'അയ്യൊ ഒരു ഉപദ്രവം! ഇതിലാണ് കാമദേവന്റെ ഇരിപ്പെങ്കിൽ ഇതാ!' എന്നു പറഞ്ഞ്, തങ്കമ്മ തന്റെ സ്തനാച്ഛാദനത്തെ അഴിച്ചതോടുകൂടി ആരോരിയുടെ മനസ്സിനെ അപഹരിച്ചതായ ആ 'പൊന്നിൻകുടം പൊതിഞ്ഞിട്ടിരുന്ന ചെറുകനകച്ചെപ്പുകൾ' താഴത്തു വീണു. ഇങ്ങിനെ ആരോരി മനോരാജ്യത്തിലെ ബങ്കുമാവിൽ മയങ്ങിക്കിടന്ന പൂജ്യമായി ആരാധിച്ചിരുന്ന തങ്കമ്മയുടെ എല്ലാ അവയവങ്ങൾക്കും ക്രമേണ ചില മാറ്റങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. എന്തിനായധികം പറയുന്നു. തങ്കമ്മയുടെ രൂപം ഒരു നിമിഷത്തിൽ മാറി, ആ സ്ഥാനത്ത് അദ്ഭുതത്തിന്റെ വിചാരത്തിൽ നിന്നു തീരെ വിലക്ഷണമായ ഒരു രൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഈ അവസരത്തിൽ ആരോരിക്കുണ്ടായ പരിഭ്രമവും വ്യസനവും ലജ്ജയും ഇന്നപ്രകാരമെന്നു വായനക്കാർ തന്നെ ഊഹിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. ഇത്രയുമായപ്പോൾ തങ്കമ്മ 'ഞാൻ തന്നെയാണു തങ്കം ഇനി ഞാനിതാ പോവുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു വാതൽ തുറന്നു. വാതൽ തുറന്നപ്പോഴേക്ക് ബങ്കുമാവിന്റെ പുറത്തെക്കുത്തിലിരുന്ന അതിഥികൾ ഒക്കെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഇതുവരെ ആരോരിയുടെ തങ്കമായിരുന്ന [illegible] ചിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. [illegible] എല്ലാം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി ആരോരിയുടെ ബങ്കുമാവ് [illegible].

ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം നാട്ടിലൊക്കെ കേട്ടുകേൾപ്പിച്ച് സകല ദിക്കിലും [illegible]ട്ടായി. ആരോരിയെ അതിയ കവി[illegible] കളിപ്പിച്ച ലോകൈകസുന്ദരിയായ തങ്ക[illegible]

പിന്നെ ഒരിക്കലും നാടകാഭിനയത്തിൽ വേഷം കെട്ടുകയും, ആരാധികാവൃന്ദത്തോടുകൂടി നാടുചുറ്റുകയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കസ്തൂരിയുടെ 'കവിതാകൌമുദി' അതിന്നുശേഷം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മലയാളപത്രങ്ങളിൽ കവിതകളെഴുതി കീർത്തി നേടിയിരുന്ന യുവതീജനങ്ങളുടെ പുറപ്പാടും ഇതോടുകൂടി ഒന്നു നിലച്ചു. ആരേയും പിന്നീടൊരിക്കലും സ്ത്രീകളുടെ കവിതയിൽ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു സ്ത്രീയുടെ കവിത കണ്ട് ഇക്കണ്ട പ്രകാരം കിടാങ്ങൾ പാട്ടുകളൊക്കെ ചൊല്ലിയാടിയ ആരേയുടെ 'കാമിനിക്കുലമായ ചന്ദ്രിക' തെ പാശ്ചാത്യദേശവഴിക്കാർ ഇന്നും പരിഹസിച്ചു വരാറുണ്ട്. ആ അനാഥത്തെ അസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി പുറത്തുകൊണ്ടുവന്ന ഇട്ടിണച്ചക്കസ്സം ആരാണെന്ന വാസ്തവത്തിൽ ആർക്കും നിശ്ചയമില്ലെങ്കിലും, ഒരാൾ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലിതം കാണിക്കുന്നതിൽ വിദഗ്ദ്ധനാണെന്നതിനു വാദമില്ല. ആയാൾ ആശേഷിയുടെയൊന്നുപോലെ മറ്റാരുടെയോകെ അനുഭവങ്ങളെയാണ് ഇനിയും പുറത്താക്കുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചു വല്ലതെ ശങ്കയോടുകൂടിയാണ് ഇക്കാലത്തെ വിഹായസ്സ്രാനതാതയുടെ ഇരിപ്പ്.

ചെറുശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നമ്പൂതിരി.

സൌന്ദൎയ്യബോധം.

ബാല്യകാലത്തു ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിച്ച്, യമനിയമങ്ങളെ പരിശീലിക്കണമെന്നാകുന്നു ഇന്ത്യക്കാർ പണ്ടേ പൗരന്മാർക്കു ഉള്ള ഉപദേശം. എന്നാൽ, ഈ ഉപദേശത്തെപ്പറ്റി വിപ്രതിപത്തിയോടുകൂടിയാണ്, ഇക്കാലത്തുള്ള ചെറുപ്പക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ പ്രസംഗങ്ങളും പെരുമാററവും കണ്ടുവരുന്നത്. ഇതിന്ന് അവർ പറയുന്ന ന്യായങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയാകുന്നു:—

"ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും ഒരുപോലെ വളർച്ചയും പുഷ്ടിയും വരുന്നതായ ചെറുപ്പകാലത്തു വ്രതങ്ങളനുഷ്ഠിക്കയും ബ്രഹ്മചര്യം ദീക്ഷിക്കയും ചെയ്യു എന്നതു കഠിനമായ ഒരു നിരാധാരമാകുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട്, ദേഹത്തിന്നും മനസ്സിന്നും ദൃഢതയും കാർശ്യശേഷിയും സിദ്ധിച്ച്, ആശാപാശങ്ങളുടെ ബന്ധം വിട്ട്, ഒരില്ലരും വല്ലവരും പൂജ്യരായിത്തീരാറുണ്ടാമെന്ന സമ്മതിക്കാം. പക്ഷെ, അത്രയും കഷ്ടപ്പാടുകളനുഭവിക്കുന്നതിൽനിന്ന് എന്തു ഒ സമാധാനമാവാനുള്ളത്? സാഹിത്യം, ചിത്രമെഴുത്ത്, സംഗീതം മുതലായ കലാവിദ്യകളിലെപ്പെട്ട മനസ്സിനെ രസിപ്പിക്കുന്നതായാൽ, അതല്ലയോ ചെറുപ്പകാലത്തെ മനോവികാസത്തിന്നു മെച്ചമുള്ളതും അധികം യോജിച്ചത്? പ്രകൃതിസിദ്ധമായ സൌന്ദര്യത്തെ പരിരക്ഷിച്ചുവെയ്പാനും അതല്ലയോ അധികം നല്ലത്? സൌന്ദര്യം എന്നത് മറ്റു നിസ്സാരമായ മനോ

ണോ? മനുഷ്യൻ വാസ്തവത്തിൽ മനുഷ്യനായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, സൌന്ദര്യബോധത്തെ ഒരു വിധത്തിലും ഒഴിച്ചുവിടുവാൻ പാടുള്ളതല്ല”

ഈ ന്യായം ഒരു വിധത്തിൽ ശരിതന്നെ; സൌന്ദര്യം ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതും തന്നെ. എന്നാൽ, യമനിയമങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശവും ആത്മാവിൻെറ വികാസത്തെ ചുരുക്കുകയല്ല; നേരെ മറിച്ച് വികസിപ്പിക്കുകയാകുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസകാലമായ ചെറുപ്രായത്തിൽ ബ്രഹ്മചര്യാനുഷ്ഠാനം ചെയ്യുന്നത് ആത്മാവിൻെറ ഉന്മേഷത്തെ മദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു തടസ്ഥപ്പെടുത്തുകയുമല്ല. കൃഷിക്കാരൻ വയൽ ഉഴുന്നതു കൃഷി ചെയ്യുന്ന കണ്ടത്തെ മെതുക്കിയാക്കുവാനാണോ? ഉഴുന്നവൻ നിലത്തു കരിയിറക്കി, ഭൂമിയെല്ലാം പിളർന്ന്, മൺകട്ടകൾ തട്ടിയുടച്ച്, പുല്ലും പൊടിയും ചെറുക്കിക്കളഞ്ഞു നിലം വൃത്തിയാക്കിക്കഴിയുമ്പോൾ അതിലെന്താക്ക് ആ കൃഷിക്കാരൻ കൃഷിസ്ഥലത്തെ വല്ലാതെ വേദനപ്പെടുത്തിയതായി തോന്നും. എന്നാൽ ആ കൃഷിക്കാരൻ ചെയ്തുവെച്ച വേദനകളെ ഭൂമി അനുഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ, അതിൽ ചെയ്യുന്ന കൃഷിയിൽനിന്നു പൂർണ്ണമായ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നതല്ല. ഏതു വസ്തുവിൽനിന്നും ഫലം ലഭിക്കേണമെങ്കിൽ ആദ്യം ഈ വക പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യേണ്ടതായി വരും. ഒരു മനുഷ്യൻെറ ദേഹത്തിൽനിന്നും മനസ്സിൽനിന്നും അന്യൂനമായ രസം പുറപ്പെടണമെങ്കിലും അതിന് ആദ്യം കഠിനമായ നിയന്ത്രണം അപരിഹാര്യമാകുന്നു. ആദ്യത്തെ ഈ നിരസസ്ഥിതിയെ, പിന്നീടുണ്ടാകാവുന്ന സപാരസ്യലാഭത്തിനായി സഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

എന്നാൽ, ഇതിൽ ഒരു സംഗതി ആലോചിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ, യമനിയമങ്ങളെത്തന്നെ പരമപുരുഷാർത്ഥമായിക്കരുതുന്ന ഒരു വകക്കാരെ ഇക്കാലത്തു ധാരാളം കാണാം. അവർ നിയമാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഭ്രാന്തന്മാരാകുന്നു. അവർക്കുള്ള നിയമതൃഷ്ണനിമിത്തം, അവർ ജന്മസിദ്ധങ്ങളായ ഷഡ്വികാരങ്ങൾക്ക് പുറമെ ഒരു ശത്രുകൂടി അവരുടെ മനസ്സു വേദനപ്പെടുത്തുവാൻ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. അവരുടെ ഉദ്ദേശം കഠിനകർമ്മങ്ങളനുഭവിക്കുക മാത്രമാകുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി യമനിയമങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് “ആത്മപീഡ” തന്നെയാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്നത്. ആത്മാവു പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവരാഗ്രഹിക്കുന്ന നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം പോയി അതൊരുമാതിരി പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗമായിട്ടുതന്നെ പരിണമിക്കുന്നു. ഇതിനെ നിയമാനുഷ്ഠാനത്തെത്തന്നെ പരമപുരുഷാർത്ഥമായിക്കരുതുക എന്നു വെച്ചാൽ സൌന്ദര്യബോധത്തിനും ഹാനിതട്ടാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ, നിയമാനുഷ്ഠാനത്തോടൊപ്പം സംയമങ്ങളുംകൂടെ പരിശീലിക്കുന്ന പക്ഷം ഈ ആത്മപീഡ സംഭവിക്കുന്നതല്ല. അപ്പോൾ സൌന്ദര്യബോധത്തിനും കേടു വരുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ച്, യമനിയമങ്ങളെ മെരിച്ചു ശീലിക്കുന്നതിനാൽ സൌന്ദര്യം പുഷ്ടിപ്പെടുകയേ ഉള്ളൂ. ദന്തോട്ടം വരാത്ത ഒരു ശിശു അതിനാഹാരമായ അന്നത്തെ കാണുന്നപക്ഷം എന്തു ചെയ്യുന്നു? അതു ചോറെടുത്ത് അവിടെയും ഇവിടെയും വാരിവിതറുന്നു. കയ്യിൽ കിട്ടിയതുതന്നെ മുഴുവൻ ഭക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഭക്ഷിക്കുക എന്നു വെച്ചാൽകൂടി കറിയും മറ്റും കൂട്ടി രുചിയറിഞ്ഞ് അതിനെ ഉണ്ണുവാൻ വയ്യ. ഇതുപോലെയാണ് മനസ്സിനു സംയമം സിദ്ധിക്കാത്തവർ സൌന്ദര്യത്തെ അ

നുഭവിക്കുമ്പോഴും ഫലം ഉണ്ടാവുക. അവർ, യഥാൎത്ഥമായ സൌന്ദൎയ്യത്തിൽനിന്നും തദനുഭവത്തിൽനിന്നും പുറന്തള്ളി നില്ക്കുകയേ ഉള്ളൂ.

എന്നു തന്നെയുമല്ല; സൌന്ദൎയ്യം എന്നതു് ഒരു നിബന്ധനയുമില്ലാത്ത ഒരു കല്പനയല്ല. അതിന്റെ മഹിമ പ്രകാശിക്കുന്നെങ്കിൽ ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയുമില്ല. അതിനു മുമ്പാത്തെ യമനിയമങ്ങൾ വളരെ ഉപയോഗപ്പെടുന്നുമാണു്. എന്നു വെച്ചു്, ശരീരത്തിന്റെ ഘടനയ്ക്കുതന്നെ ഹാനിവരത്തക്ക കഠിന നിയന്ത്രണങ്ങൾ ചെയ്തു തുടങ്ങിയാലും ഫലം അപകടത്തിലാവും. അതിനെ ചെയ്താൽ, സന്ധ്യാസമയത്തു അന്തിത്തിരി കൊളുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി ഗൃഹത്തിനു തീ വെയ്ക്കുന്നതു പോലെ അബദ്ധത്തിൽ ചെന്നു ചാടും. ഈ നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗത്തെ അതിന്റെ പൂൎണ്ണമായ മാത്രയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നപക്ഷം, അതു യാതൊരു സൌന്ദൎയ്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനായി പ്രയോഗിക്കുന്നുവോ ആ സൌന്ദൎയ്യത്തെത്തന്നെ അതു ശൂന്യമാക്കിച്ചെയ്യുവാനും മതി.

ഏകചാരിണിയായി പതിവ്രതയായ പത്നിക്കു മാത്രമേ അകൃത്രിമവും വാസ്തവവുമായ സൌന്ദൎയ്യം ഉണ്ടാകയുള്ളൂ; അതു സ്വൈരിണികൾക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. പാതിവ്രത്യം എന്നതു് ഒരിക്കലും ഇളകാത്തതായ മനസ്സംയമമാകുന്നു. ആ സംയമം കൊണ്ടു്, ഗൂഢമായ പ്രേമരസം അവിച്ഛിന്നധാരയായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നമ്മുടെ സൌന്ദൎയ്യപ്രീതിയുടെ കാൎയ്യത്തിലും സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെതന്നെയാകുന്നു. ശരിയായ സംയമമില്ലാത്തപക്ഷം നമ്മുടെ സൌന്ദൎയ്യപ്രീതി എങ്ങിനെയായിത്തീരുന്നു എന്നു വെച്ചാൽ പറയാം. അതു് അതൃപ്തിയോടു ഇളകിനടന്നു്, കേവലം ബാഹ്യമായി ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും; മനസ്സിന്റെ മദത്തിൽ നിന്നാണു് ആനന്ദമുണ്ടാവുന്നതെന്നു ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും; യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള ആനന്ദം ലഭിച്ചാൽ, മറ്റു സകലതും വിട്ടൊഴിഞ്ഞു് ഏകാഗ്രമായിട്ടിരിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ ആ യഥാൎത്ഥമായ ആനന്ദം ലഭിക്കുകയുമില്ല. ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ നിലീനമായി കിടക്കുന്നതായ യഥാൎത്ഥസൌന്ദൎയ്യം, മനഃസ്വാധീനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ധീരന്മാൎക്കല്ലാതെ വിഷയലോലുപന്മാരായ ഭോഗികളുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നതല്ല. മനസ്സംയമം വേണ്ടുന്നതു കേവലം ധാൎമ്മികന്മാൎക്കു മാത്രമല്ല, സുഖാഭിലാഷികൾക്കും ആവശ്യമാണെന്നു "സുഖാൎത്ഥീ സംയതോ ഭവേൽ" എന്ന ശാസ്ത്രവും നമ്മോടുപദേശിക്കുന്നു. ഈ വാക്യത്തിന്റെ അൎത്ഥം ഇതാണു്—"നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഇച്ഛയിൽ നിന്നു കൃതാൎത്ഥതയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, ആ ഇച്ഛയെ നിയമത്തിനു കീഴിൽ നിറുത്തുവിൻ;—നിങ്ങൾക്കു സൌന്ദൎയ്യത്തെ അനുഭവിക്കേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഭോഗലാലസതയെ അടക്കി നിറുത്തുവിൻ;—അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ, നിങ്ങളുടെ ജീവിതം ശുചിയായും ശാന്തമായും ഇരിക്കുന്നതാകുന്നു". നമുക്കു നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയെ അടക്കി വെക്കുവാൻ വശതയില്ലെന്നു വരികിൽ, പ്രവൃത്തിയേയും കൃതാൎത്ഥതയേയും സൌന്ദൎയ്യബോധത്തേയും, എന്നു വേണ്ട അവയെയെല്ലാംകൂടിയും നാം തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു നിശ്ചയം.

അതുകൊണ്ടു്, സൌന്ദൎയ്യബോധത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ മുഖ്യമായി വേണ്ടതു യമനിയമങ്ങളും ബ്രഹ്മചൎയ്യാനുഷ്ഠാനവുമാണെന്നു നിസ്സംശയം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

(*) കെ. വി. എം.

(*) 'ബംഗദർശനം' എന്ന ബംഗാളിമാസികാപത്രത്തിൽ ബാബു രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ എഴുതിയ ഒരു ഉപന്യാസത്തിന്റെ ഏകദേശമായ ഒരു തൎജ്ജമയാണു് ഈ ലേഖനം.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

---

൧. സംഗീതശാകുന്തളം.

മലയാളികളുടെ തൽക്കാലസ്ഥിതിക്കും രുചിക്കും അനുസരിച്ചതായ നാടകം ഗാനപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന പക്ഷക്കാരനാണ് കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാലാധിപന്മാരായ പി. എസ്. വാരിയരവർകൾ. ഇദ്ദേഹം 'ശാകുന്തളം' മുഴുവൻ ഗാനനാടകമായി തർജ്ജമചെയ്ത് 'കവനകൗമുദി'യിൽ തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ കാലത്തു കോട്ടയ്ക്കൽ പരമശിവവിലാസം നാടകയോഗത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു മാതൃകാഗാനനാടകം വാരിയരവർകൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായി വന്നു. അപ്പോൾ, ആദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതിൽനിന്ന് ഗാനത്തിനും ഗദ്യത്തിനും പദ്യത്തിനും ചില ഭേദഗതികൾ ചെയ്ത് മിസ്റ്റർ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ദീർഘമായ ഒരു മുഖവുരയും സമ്പാദിച്ച് 'കവനകൗമുദി'യിലെ സംഗീതശാകുന്തളത്തെ ഒരു പുതിയ പുസ്തകമായി അച്ചടിപ്പിച്ചു. അതാണ്, ഞങ്ങളുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമായ ഈ സംഗീതശാകുന്തളം. പരിശോധകൻ പറയുംപ്രകാരം ശാകുന്തളത്തെ ഒരു മാതൃകാനാടകമായി കല്പിച്ചതിൽ ആക്ഷേപമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ഇതു തർജ്ജമചെയ്ത രീതിയെപ്പറ്റി അനേകം ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുണ്ട്. മൂലകാരന്റെ ചില ഗദ്യങ്ങളെ പദ്യങ്ങളോ ഗാനങ്ങളോ ആക്കുക, ചില പദ്യങ്ങളെ മാറി ഗദ്യങ്ങളാക്കുക, ചിലരിക്കിൽ ഗാനസുഖത്തിനുവേണ്ടി മൂലത്തെ നീട്ടിയെഴുതുകയും മൂലത്തിലില്ലാത്തതു സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്ക, എന്നിതിനെ പല സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ഈ തർജ്ജമയിൽ പരിശോധകൻ എടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. തർജ്ജമതന്നെ ഒരുപാദതർജ്ജമയോ മറ്റോ അല്ല; മലയാളരീതിക്കനുസരിച്ച് സ്വകല്പിതത്വം തോന്നിക്കത്തക്ക സ്വാതന്ത്ര്യം തർജ്ജമക്കാരൻ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ വക ഭേദഗതികളിൽ ചിലതു പരിശോധകൻ പറയുന്നതുപോലെ സംഗീതനാടകത്തിന്റെ രീതിക്ക് അധികം യോജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. പക്ഷേ, ചിലതു പരക്കെ രുചിക്കത്തക്ക വിധത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്ന് ആരും പറയുമെന്നു തോന്നുന്നതുമില്ല. നാന്ദ്യന്തത്തിൽ സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിച്ച് നടിയെ വിളിക്കുന്നതായ 'ആര്യേ! യദി നേപഥ്യവിധാനമവസിതം... ...' ഇത്യാദി വാക്യത്തെമാറി 'അണിയറയിൽക്കഴിയേണ്ടും പണികൾ...' ഇത്യാദിയായ ഒരു ശ്ലോകമാക്കിയതിൽ എന്തു ചമൽക്കാരാതിശയമാണുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ശകുന്തളയുടെ യാത്രാവസരത്തിൽ ശകുന്തളയോടു കാശ്യപൻ പറയുന്നതും പല സഹൃദയന്മാരുടെയും കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീരൊലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ 'ഉൽപക്ഷ്മണോർന്നയനയോരുപരുദ്ധവൃത്തി' എന്ന ശ്ലോകത്തിന് ഒരു ശ്ലോകമോ ഗാനമോ അനുവദിക്കാതെ അതുവെറും വാചകത്തിലാക്കിയതും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ രസികത്വത്തിന് അത്ര പോരാ എന്നു തോന്നു

ന്നില്ല. ഏഴാമങ്കത്തിലെ 'ശകുന്തലാവണ്യം പശ്യ' എന്ന വാക്യത്തെ തർജ്ജമ ചെയ്തതിൽ വരുത്തിട്ടുള്ള മാററം, പക്ഷേ മൂലകാരൻ വിചാരിച്ചിരിക്കാത്ത ഒരാശയത്തിലാണെങ്കിലും, ഞങ്ങൾക്കു വളരെ ഹൃദ്യമായി തോന്നുന്നു. ആ ഭാഗം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു.—

"ഒന്നാംതാപസി— (മണ്മയിലും കൊണ്ടുവന്ന്) സർവ്വദമനാ! ഇതാ ഒന്നാന്തരം മയിൽ. നിനക്കധികം ആശ ശകുന്തളാലങ്കാരത്തിലാണല്ലോ. ഇതിന്റെ പീലിയൊന്നെടുത്തു മുടിയിൽച്ചൂടിയാൽ നല്ല ഭംഗിയുണ്ടായിരിക്കും.

ബാലൻ— (നോക്കി) എന്റെ അമ്മ എവിടെ?"

ഇതിൽ "ശ കു ന്ത ലാ വ ണ്യം" എന്നതിൽ സർവ്വദമനന്റെ അമ്മയുടെ പേരുകൂടി അന്തർഭവിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കാളിദാസന്റെ ആശയവിശേഷത്തെ പരിഭാഷകൻ ആദരിച്ചുകാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ, "നിനക്കധികം ആശ ശകുന്തളാലങ്കാരത്തിലാണല്ലോ" എന്നുള്ള ശകുന്തളയുടെ നാമം അന്തർഭവിച്ചതായ വാക്യത്തിനും, 'എന്റെ അമ്മ എവിടെ' എന്ന ബാലന്റെ ചോദ്യത്തിനും മദ്ധ്യത്തിൽ "ഇതിന്റെ പീലി" ഇത്യാദിയായ ഒരു വാക്യത്തെ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ബാലന്റെ ചോദ്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തിനു വ്യവധാനം വരികയും, തന്നിമിത്തം വിച്ഛിത്തിവിശേഷത്തിനു ഭംഗം വരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ, ഒന്നുകിൽ പരിഭാഷകന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ വായനക്കാരുടെ രസികത്വം അപരാധിയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചില അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും, മിസ്റ്റർ വാരിയരുടെ പരിശ്രമത്തെ അഭിനന്ദിക്കത്തക്ക പലഗുണങ്ങളും ഇതിലുണ്ടെന്നു സന്തോഷത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

൨. ആരോഗ്യരക്ഷയും ഗൃഹഭരണവും.

(ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ.)

ബാലികാപാഠശാലകളിലെ ഉപയോഗത്തിനായി ശ്രീമതി ബി. കല്യാണി അമ്മ എഴുതിയവയായ ഈ പുസ്തകങ്ങളിൽ ആരോഗ്യരക്ഷയേയും ഗൃഹഭരണത്തേയും സംബന്ധിച്ച് അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടവയായ അനേകം സംഗതികൾ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ചില ശരീരശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളേയും മററും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തീട്ടാണ് ഈ പുസ്തകങ്ങളിലെ വിഷയങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളത്തിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം നാൾക്കുനാൾ അധികപ്പെട്ടും അതിനുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ കുറവായും ഇരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, ഈ പുസ്തകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം ഏററവും ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതിൽ ആർക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാവാൻ തരമില്ല. പിന്നെ പുസ്തകത്തിൽ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷാരീതിയെപ്പററിയാണ് വിചാരിപ്പാനുള്ളത്. ശ്രീമതി കല്യാണി അമ്മയുടെ വാചകരീതിക്ക് മേന്മ കുറവാണെന്നോ പഴക്കംപോരെന്നോ മററോ ഈ പുസ്തകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. വിഷയങ്ങൾ മുക്കാലേ ശാസ്ത്രീയങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ ആ വക സംഗതികളിൽ വളരെ മനസ്സിരുത്തുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും; മനസ്സിരുത്തിയാലും രചനാഗുണം മതിയാവാൻ ഞെരുക്കവുമായിരിക്കും. സാങ്കേതികവിഷയങ്ങളിൽ പുസ്തകങ്ങളെഴുതുമ്പോൾ വായനക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാവാത്ത ചില വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുവരാം. എന്നാൽ സാങ്കേതികത്വമില്ലാത്ത വാക്കുകളിൽപ്പോലും പലതിലും ശുദ്ധമലയാളപദങ്ങ

ളോ സൎഗ്ഗങ്ങളോയ സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളോ ഉണ്ടായിരിക്കുക്കൂടി ഗ്രാമ്യപ്രായമായിട്ടുള്ള ചില മലയാളപദങ്ങളും, കഠിനസംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു കാവ്യദോഷങ്ങളാകകൊണ്ടല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തായാലും, താൻ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തെ തന്റെ സഹോദരിമാരുടെ അറിവിന്നായി വിനിയോഗിക്കുവാനൊരുങ്ങിയ ശ്രീമതി കല്യാണി അമ്മയുടെ പരിശ്രമം പ്രശംസാൎഹമായിരിക്കുന്നു.

൩. ശ്രീവൈശാഖഷഷ്ടിസ്തവം.

പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പഴനി വേലായുധസ്വാമിയെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അറുപതു പദ്യങ്ങളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളത്. ഇതിന്റെ കൎത്താവായ രാമനാമഠത്തിൽ ചന്ദ്രനമ്പ്യാരവർകൾ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധനല്ലാത്ത ഒരാളാകുന്നു. പക്ഷേ, ഈ പുസ്തകം വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ, ഈ കവി സാഹിത്യലോകത്തിലിറങ്ങി കൈകാൎയ്യം നടത്തുവാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരാൾകൂടിയാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകൎത്താവിനു സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും സാമാന്യം വ്യുല്പത്തിയും നല്ല കവിതാവാസനയുമുണ്ടെന്ന് ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നവൎക്കു ബോദ്ധ്യമാകാതിരിക്കയില്ല. "ചേടീ വെന്നിലിലസൽപടീകദംബവനവാടി ... ..." ഇത്യാദിയായി കാളിദാസന്റേതാക്കിയതായി പറഞ്ഞുവരുന്ന സ്തോത്രത്തിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിൽ പാദപ്രാസനിൎബ്ബന്ധത്തോടുകൂടിയാണ് ഇതെഴുതിയിരിക്കുന്നത്. കവിയുടെ വിശാലബുദ്ധി എല്ലാടവും വ്യാപിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. മാതിരികാണിക്കുവാനായി ഒരു ശ്ലോകം താഴെ പകൎത്തുന്നു.—

"ഒട്ടാകെയൊന്നുമൊരു പട്ടാംഗമായവഴി
കിട്ടാത്തശനവലായും
മുട്ടാതെ നായമരക്കട്ടായൊരാസ്യത-
മുട്ടായരൊഴിവാൻ
എട്ടായമൂൎത്തിതനയട്ടായശക്തിധര-
മട്ടായമൂൎത്തിപൂനി-
കൊട്ടാരവാതിൽപതിനെട്ടാംപടിക്കുവഴി
കിട്ടാൻതുണെക്കുസതതം."

☞ ബാക്കി പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം വഴിയെ.

ഗം. പു.

संस्कृतग्रन्थसंपादनम् ।

इह किल सर्वास्वपि भाषासु प्राधान्यमावहति संस्कृतभाषा . अतो नैतदाश्चर्यं , यदस्यां भाषायामुपलभ्यन्ते विविधाश्च भूयांसश्च ग्रन्थाः . ये किलात्र संप्रति मुद्रिता ग्रन्थास्सुलभाः, न तैः परिपूर्यते प्राचीनप्रणीताः संख्यातीता ग्रन्थाः यदधुनापि भगवती भारतरत्नगर्भा तत्रतत्र गुप्यमाणा प्रसूते बहूनि ग्रन्थरत्नानि . भारतस्य उत्तरप्रदेशेषु संप्रति राजाधिकृताश्च पण्डिताश्च महान्तं अनल्पं महत्तरं परिश्रमञ्च स्वयं सहमानास्तत्रतत्र सरस्वतीभाण्डागारेष्वन्विष्य बहून् ग्रन्थान् संपादयन्ति, तेषां सूचीपत्राणि सज्जीकुर्वन्ति, समये च तान् संमुद्र्य प्रकाशयन्ति . मद्रसंस्थानेऽपि राज-

कीया एतदर्थं कांश्चिदधिकृतान् निश्चित्य प्रवर्तयन्ति कृत्यजातम् . केरळमण्डलेऽपि श्रीमदनन्तशयनमहाराजस्य कटाक्षपातेन केचन नवीना ग्रन्था अवतरन्ति ॥

एवं राजाधिकृतैरारचितो व्यवसायो न भवति महाजनानां तृप्त्यै . यद्, संस्कृतग्रन्थसंपादनं नामायं विषयो न तथाविधः कश्चित्, यः किल राजकीयव्यवसायमन्तरा न कर्तुं शक्यते . अत्र पुनर्विषये महाजनैरेव संभूय व्यवसायः कार्यः . मङ्गळोदयसंघस्योद्देशपत्रे क्वचिदनुवाचितमनुस्मरामि . यथायं संघः संस्कृतग्रन्थानमुद्रितानन्विष्यासाद्य संमुद्र्य प्रकाशयेदिति . परन्तु, एतावन्तं कालं जीवन्नप्ययं संघस्तथाविधं कश्चिदपि प्रयत्नमकरोदिति न मया श्रुतम्* . तथापि इतः परमपि वायं संघस्स्वोद्दिष्टमेनमर्थं साधयितुं प्रवर्तेतेति विश्वस्य, केरळेषु संस्कृतग्रन्थानां संपादनाय केचनोपाया अत्र निर्दिश्यन्ते . यदि मङ्गळोदयसंघस्य नैवं कर्तुं सौकर्यं भवेत्तदा तदितरग्रन्थप्रकाशनशालाध्यक्षाणामपि वा तदिदमुपकुर्यात् ॥

१. केरळमण्डले प्रायः पुरातनकालेषु ब्राह्मणाः केवलं पाण्डित्यसाम्राज्यं परिपालयन्त आसन् . अतस्तैरेव ग्रन्था अपि प्रणीता इति काममिदं संभाव्यमेव . तस्माद् ग्रन्थसंपादनबद्धकंकणैस्तादृशेषु जनपदेष्वभिजातान्ववायेषु गवेषणा कर्तव्या, यत्र किल भूम्ना ब्राह्मणाः प्रत्यवसन्, यत्र वा प्रतिवसन्ति ॥

२. समग्रमेव केरळमण्डलं विभज्य प्रतिविभागं ग्रन्थान्वेषकाः प्रेषणीयाः । तैश्च स्वस्वविभागेषु सञ्चरद्भिः प्रतिनियतकालेषु ग्रन्थशालासु निवसद्भिर्ग्रन्थाः परिशोधनीयाः ॥

३. संघस्य मूलस्थाने कयाचिदुपदेष्ट्र्या पण्डितपरिषदा भाव्यम् . यदंगैश्च स्वयं पण्डितैश्च विविधग्रन्थपरिशीलनजागरूकैश्च भवितव्यम् . यदीयमुपदेशमनुसृत्यैव संघे संस्कृतग्रन्थमुद्रणं वा ग्रन्थपरिशोधनार्थं पण्डितप्रेषणं वा कर्तव्यम् . उपलब्धा ग्रन्थाश्च प्रोक्तपरिषदा संशोधनीयाः . तथा कृते तत्परिशोधनेन पुनर्ग्रन्थपरिशोधने महान् भारो लघूभवेत् . कथमेवेद् ब्रूमः . संप्रति हि प्रक्रियासर्वस्वनामा व्याकरणग्रन्थ उपलभ्यते . यः किल सिद्धान्तकौमुदीकर्तुर्भट्टोजिदीक्षितस्य समकालीनेन श्रीमता नारायणभट्टपादेन प्रणीतः . एतं ग्रन्थं दृष्ट्वा वयं जानीमः— यथा टीकासर्वस्वनामकेनान्येनापि व्याकरणग्रन्थेन भाव्यम् . प्रक्रियासर्वस्वे बहुषु स्थलेषु टीकासर्वस्वस्य नाम परामृष्टमस्तीति न केवलमपि तु तत्प्रणेता प्रामाणिककोटौ गणितश्च दृश्यते . क्वचिद्दृश्यते, यथा "टीकासर्वस्वकारादिवचनं शरणं हि नः" इति . यं टीकासर्वस्वकारः केरळीय एवेति तुं न म-

* यथाह लेखको वदति तथानेन संघेन न बहवो ग्रन्था मुद्रिताः . परन्तु न कोऽपि संस्कृतग्रन्थोऽत्र मुद्रित इति यदि लेखकस्याशयस्तर्हि नैतत्तथैव भवितुमर्हति . १. चित्रराजविजयः, २. सिद्धान्तमाला, ३. पार्वतीविरहः, ४. वाक्यतत्त्वं इत्येते ग्रन्था इतःपूर्वमत्र संमुद्र्य प्रकाशिताः . इन्दुव्याख्यासंवलितमष्टाङ्गहृदयं नवीनया व्याख्ययाख्यया सनाथं शाकुन्तलञ्च मुद्राप्येते च ॥

नागपि प्रयासः . यदेष तटाकादिशब्दाना-
मौत्तराहपण्डितांगीकृते "तडागे"त्यादिवर्गतृती-
यसंवलिते रूपे केरळीया वयमिव विप्रति-
पद्यमानः, केरळीयांगीकृतस्य "तटाके"त्या-
दिवर्गाद्यसहकृतरूपस्यैव संरक्षणाय सुबहु
परिश्राम्यति स्मेति श्रीनारायणभट्टपादो वद-
ति . नारायणभट्टपादस्यापि स्वग्रन्थस्य प्र-
क्रियासर्वस्वमिति नामकरणे टीकासर्वस्वस्य
नामसौष्ठवमेव प्रयोजकमासीदिति शक्यम-
नुमातुम् . एवं श्रीनारायणभट्टमुखेन सुप्र-
सिद्धमपि टीकासर्वस्वं संप्रति न क्वापि सा-
क्षात्क्रियते . तस्माद्, अस्ति वा कश्चि-
त्स ग्रन्थ इत्यन्वेष्टव्यम् ॥

४. उपलब्धा ग्रन्थाः सम्यक् परिशो-
ध्य सुविशदैर्देवनागराक्षरैः (लिपिभिः) संमुद्र्य प्रका-
शनीयाः . प्रकाशितानाञ्च न केवलं भा-
रतवर्षे अपि तु जर्मनिप्रभृतिषु देशान्तरे-
ष्वपि यथा महान् प्रचारो जायेत तथा
प्रयत्नः कर्तव्यः ॥

५. देशविशेषेण ग्रन्थोपलब्धेस्तारतम्यं
नासंभाव्यमिति पूर्वं सूचितमेव . विषयोऽयं
श्रद्धया समालोच्यः . कुतश्चेत् क्वचित्क-
चिद् ग्रन्थाधिक्यसद्भावे बहवो हेतवः स-
न्ति . केरळेषु माहम्मदाक्रमकाले उत्तरप्र-
देशेभ्यो दक्षिणवर्तिनमनन्तशयनं नाम ज-
नपदमुपागच्छन् ब्राह्मणाः . तदा तैर्विशि-
ष्टाः स्वस्वग्रन्था अपि सह समानीता इति
नैतदसंभाव्यम् . तस्मादनन्तशयने इतरप्र-
देशापेक्षया ग्रन्थाधिक्यस्य कारणमस्ति ॥

६. एवंविधा मामकाभिप्रायाः पाठ-
कैर्यथातथा वा गण्यन्तां नाम . बहुद्रव्य-
व्ययसापेक्षमिदं कार्यं न कर्मणा प्रदर्शयि-
तुं शक्यमिति परिहासश्च क्रियतां नाम
किं मे तावता छिन्नम्? परन्तु ये सूक्ष्म-
ग्राहिणो ये च व्यवसायशालिनश्च तेषां पु-
रस्तादेव वयं विज्ञापयामः ॥

७. इतः परं गोश्रीमहाराजसविधेऽपि
ममास्ति काचिदभ्यर्थना . यदधुना महा-
राजः संस्कृतभाषाप्रवर्द्धनाय किञ्चिद् द्रवि-
णं विनियोक्तुं निरचैषीत् किल . तत्
कथं विनियोक्तव्यमिति सांप्रतमालोचना प्र-
चलति . मम पुनरयमभिप्रायः, यत् प्राची-
नसंस्कृतग्रन्थानां प्रकाशनात् परं न कि-
ञ्चिदधुना प्रवर्द्धनमपेक्षते गीर्वाणभाषा . ता-
दृशाश्च ग्रन्थाः संप्रति कुत्रापि तमरहसे
निलीयन्ते . अतस्तेषां प्रकाशनाय महारा-
जेन स्वयं केचन पण्डिताः स्वप्रतिज्ञात-
धनव्ययीकरणेन नियोक्याः . अथवा यस्य
कस्यचित्साहित्यग्रन्थप्रकाशनसंघस्य शिरसि
भारोऽयं निधातव्यः . एवं कृते महद् भद्रं
गीर्वाणभाषा पश्येत् ॥

८. मया तावत् प्राचीनग्रन्थविनाशा-
सहेन यत्किञ्चिदेवं मण्डूकायितम् . तत्र
च कारणं गोश्रीमहाराजप्रतिज्ञातस्य संस्कृ-
तभाषापोषणाय धनदानस्य श्रवणमेव . तद्,
यद्येषु विषयेषु महाराजपादैरन्यैश्च दयादृ-
ष्टिर्निपात्येत नहिं कृतार्थो भवेयम् . अन्यथा
न मया किञ्चिदुक्तं, न च भवद्भिः पाठकैः
किमपि श्रुतम् . सर्वथा—

"वाचालं तदिति विदन्तमप्यहो मां
वाचालं कलयति कौतुकातिरेकः ।
माण्डूकीमपि भुवनमण्डलीं घनर्तु-
र्नीचैर्गामिव मुखरीकरोति" ॥

कश्चित् भट्टपादः ।

മംഗളോദയം

൧൦൮൮

പുസ്തകം ൫	മീനമാസം	ലക്കം ൮

മംഗളം

നീലക്കാറും നിലാവും നിറമുടയനിശാനായകം നിസ്തുലശ്രീ-
ബാലാർക്കാതന്ന്യകാന്ത്യുല്ലസിതപവിഴമത്തും മുത്തുകളുള്ളാത്തഭൂതും
കോലും കാതന്ന്യസന്ധ്യാ പതിയവകർകൊണ്ടം വാമദേവന്റെ വാമാ-
ങ്കാലങ്കാരം കനിഞ്ഞെന്തരൻ കളളിലിവർ കളിപ്പീടണം കാന്തനോടും.

വെണ്മണി മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാട്.

പുസ്തകവായന.

അറിവു സകല ഉൽകൃഷ്ടങ്ങൾക്കും മൂലകാരണമായതുകൊണ്ടു് അതിനെ സമ്പാദിപ്പാനും വർദ്ധിപ്പിപ്പാനുമാണ് നാം കൂടുതലായി ശ്രമിക്കേണ്ടതെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

സ്കൂൾപഠിപ്പ്, സജ്ജനസംസർഗ്ഗം, സ്വന്തമായ ആലോചന, സഞ്ചാരം മുതലായി അറിവുസമ്പാദിപ്പാനുള്ള പല മാർഗ്ഗങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പുസ്തകവായന വളരെ മുഖ്യമായ ഒന്നാകുന്നു. സത്യം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ഈശ്വരവിശ്വാസം മുതലായ സൽഗ്ഗുണങ്ങളെ അനുവർത്തിക്കണമെന്നിച്ഛിക്കുന്നവനു പുസ്തകവായന വലിയ ഒരവലംബമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. സ്കൂൾപഠിപ്പു് അറിവാകുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ അസ്തിവാരം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു; ഭിത്തി, തട്ടു്, മേല്പുര മുതലായ ശേഷംഭാഗങ്ങളെ പൂർത്തിയാക്കുന്നതു് പുസ്തകവായന, ആലോചന മുതലായവയാണെന്നു വരുമ്പോൾ വായന അറിവിന്റെ ഏററവും പ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്.

സ്റ്റോ. എന്നല്ല, സൌകര്യം നോക്കുന്നതായാൽ ഇത് മററുള്ളമാർഗ്ഗങ്ങളെക്കാൾ അധികം പ്രധാനമാണെന്നുകൂടി വേണം പറയുവാൻ. മറ്റൊരാളെ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു വെളിയിറങ്ങേണ്ട; പ്രതിഫലം കൊടുത്ത് കണ്ടിക്കേണ്ട; വല്ലവരെയും ശാസനങ്ങൾ കീഴടക്കി നടത്തേണ്ട; നമ്മുടെ സ്വന്തം അലമാറിയോടു ചോദിക്കേണ്ട ഭാരം മാത്രമേ ഉള്ളൂ; അത് ഇഷ്ടംപോലെ നാം ആവശ്യപ്പെടുന്ന സകല അറിവും തന്ന് നമ്മെ ജ്ഞാനസമ്പന്നന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്നു. "പുസ്തകങ്ങളോടു നമുക്കുള്ള ഋണാനുബന്ധം എത്രയോ അപരിമിതമാണ്. അവ വ്യസനത്തിൽ ആശ്വാസജനകങ്ങളും, രോഗത്തിൽ പരിചാരകന്മാരും, ഏകാന്തത്തിൽ സഹചാരികളുമാകുന്നു," എന്നൊരു മഹാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വായനയുടെ പ്രാധാന്യം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നറിവാൻ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി നോക്കണം. അവിടെ രാജ്യക്കാർക്കുള്ള ശ്രദ്ധയും നിഷ്കർഷയും കാണേണ്ടതാണ്. പുസ്തകവായന എന്നുവെച്ചാൽ ആഹാരം മുതലായ നിത്യവൃത്തികളിൽ ഒന്നായിട്ടാണ് അവിടെയുള്ളവർ വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. പുസ്തകവായനയെ മാത്രം അവലംബിച്ചു വളരെ ആളുകൾ അവിടങ്ങളിൽ 'കുടിലിൽനിന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ' എത്തീട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം അറിഞ്ഞാൽതന്നെ വായനയുടെ പ്രാധാന്യവും മാഹാത്മ്യവും നമുക്ക് ഒരുവിധം ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ പരിഷ്കാരം, ആ രാജ്യത്തെ വായനക്കാരുടെ തുകയെ അനുസരിച്ചു കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്കു നമ്മുടെ മലയാളത്തിന്റെ കഥ ആലോചിച്ചാൽ വളരെ താണനിലയിലാണെന്നു പ്രത്യക്ഷമാകും. മലയാളവായനക്കാരുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിലൊന്നു പറയാം.

അടുത്തകാലത്ത് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വർത്തമാനപത്രങ്ങളും, മാസികകളും, പുസ്തകങ്ങളും, വായനശാലകളും, പുസ്തകശാലകളും മുതലായി ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള പല മാർഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനനുസരിച്ച് വായനക്കാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നുള്ള കാര്യം വളരെ സംശയമാണ്. മുഖ്യം ചിലർ വായിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതൊരു പരിഷ്കാരവും യോഗ്യതയുമാണെന്നുമാത്രം ധരിച്ച്, അതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നും ആ ഉദ്ദേശം സാധിപ്പാൻ നാം എതുവിധം പ്രയത്നിക്കണമെന്നും മററുമൊന്നും അശേഷം ആലോചിക്കാതെ കണ്ണിൽകണ്ട പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം വാരിവലിച്ചു കുറെ വായിച്ചു എന്നുവരുത്തി താൻ വലിയ പരിഷ്കാരിയാണെന്നു മററുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കണമെന്നു മാത്രമേ അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. ഏറിയാൽ വല്ല പുസ്തകത്തിൽനിന്നും അർത്ഥമൊന്നും മനസ്സിലാവാതെ വലിയ ചില വാക്കുകൾ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത് സ്ഥാനവും സന്ദർഭവുമൊന്നും നോക്കാതെ തന്റെ സംഭാഷണത്തിലോ എഴുത്തുകുത്തുകളിലോ പ്രയോഗിപ്പാൻ സാധിച്ചാൽ വലിയ കൃതാർത്ഥതയായി. വായന പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒരു ചിഹ്നമാണെന്നു ചെറുപ്പക്കാർ പലരും ഇപ്പോൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രായേണ അത് പരിഷ്കാരക്കുറവിന്റെ ഒരു ചിഹ്നമായിട്ടാണ് പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. വേറെ ഇനി ഒരു വകക്കാരുണ്ട്: അവർക്ക് പുസ്തകം കാണുമ്പോഴേക്ക് എന്തെന്നില്ലാതെ ഒരു ഭ്രാന്തിളകുകയായി. ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും അതൊന്നൊടുക്കുതി

തിപ്പും മറിച്ചും നോക്കാത്തതാൽ അവൎക്കു സുഖമില്ല. ഒടുവിൽ, ഉള്ള മെഴുക്കും ചളിയുമെല്ലാമാക്കി വല്ല ദിക്കിലും ഇട്ടേച്ചു നടക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവർ പുസ്തകം കടംവാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയാലത്തെ സ്ഥിതി ഇനി വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ വകക്കാർ വരുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ പുസ്തകം അടച്ചുപൂട്ടി വെച്ചുകൊള്ളുകയല്ലാതെ മററു യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഇനി വേറെ ഒരു കൂട്ടരുള്ളത്, പുസ്തകവായനയെ ഉറക്കത്തിന്നു ഒരു സിദ്ധൌഷധമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നവരാണ്. വായന സാധാരണ ഉറക്കത്തിനു വിരോധമായിരിക്കെ ഇതിനു വിപരീതമായി വരുവാനുള്ള സംഗതി ആലോചിച്ചാൽതന്നെ ഇവർ വായനയിൽ എത്രത്തോളം ശ്രദ്ധയുണ്ടെന്നുള്ളത് മനസ്സിലാകും. മറ്റും ചിലർ ഇനി യഥാൎത്ഥമായി അറിവുസമ്പാദിക്കണമെന്ന വിചാരത്തോടുകൂടിതന്നെ വായിക്കുന്നവരായിട്ടും ഉണ്ട്. പക്ഷെ ഇവർ ദേഹവും മററും നോക്കാതെ അതിയായി മുഷിഞ്ഞു വായിക്കുക നിമിത്തം കണ്ണിന്റെ ദീനം ഉദരരോഗം, ചിത്തഭ്രമം മുതലായ പല വിധവ്യാധികൾക്കും ഇരയായിത്തീൎന്നു ബുദ്ധിതന്നെ നിഷ്ഫലമാക്കിക്കളയുന്നു. ദേഹമാണ് സകലകാൎയ്യങ്ങൾക്കും ആധാരമായിട്ടുള്ളത്. അതു നോക്കാതെ ഒരു കാൎയ്യവും പാടുള്ളതല്ല. 'അമിതമായാലമൃതുംവിഷം' എന്നു നാം എല്ലാ കാൎയ്യത്തിലും ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മേൽപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള വായനകളൊന്നും അതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, വേറെ ചില ദോഷങ്ങൾ നേരിടുവാൻ ഇടയുള്ളതുമാകയാൽ ഈ തരത്തിലുള്ള വായനയെല്ലാം നാം വൎജ്ജിക്കേണ്ടതാണെന്നു വരുന്നു. അറിവിന്റെ ശൈശവസ്ഥിതിയിൽ വായനയിൽ ചില നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമാകയാൽ ആവക കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി ചിലതെല്ലാം എഴുതുന്നതിന്നാണ് എന്റെ ഈ ഉദ്യമം. വായിക്കേണ്ട ക്രമം, വിഷയം, ആലോചന, എന്നീ അംശങ്ങളെക്കുറിച്ചു യഥാക്രമം ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്നു വിവരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാം.

സൎവ്വസാധാരണമായി വായിക്കേണ്ടതെക്രമം പറവാൻ കുറെ വിഷമമുള്ളതാണ്. വിഷയം, ബുദ്ധി, അറിവു, പരിചയം, ഇവയെ അനുസരിച്ചു വായിക്കേണ്ട ക്രമം പലവിധത്തിലായിരിക്കും. "ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ രുചി നോക്കുകയും, ചിലതിനെ വിഴുങ്ങുകയും, അല്പം ചിലവയെ ചൎവ്വണം ചെയ്തു ഉള്ളിലാക്കി ശരീരാംശമാക്കിത്തീൎക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്," എന്നാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതുപോലെ തന്നെ ബുദ്ധിമുതലായവയെ അനുസരിച്ചും പലൎക്കു പലവിധത്തിലായിരിക്കും വായിക്കേണ്ട ക്രമം. എന്നാൽ എല്ലാവൎക്കും പററുന്നതായ ഒരു നിയമവുമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അതു മനസ്സിലാവുന്നതുവരെ വായിക്കുക എന്നുള്ളതുതന്നെയാണ്. ഒരു പുസ്തകശാലയിലെ പുസ്തകം മുഴുവൻ വായിച്ചു തള്ളി എന്നു വരുത്തുവാനല്ല നാം വായിക്കുന്നതു; കാൎയ്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാനാണ്. അപ്പോൾ മനസ്സിലാവുന്നതുവരെ വായിച്ചുകൊള്ളുക എന്നമാത്രമാണ് ഇതിൽ മുഖ്യമായി ഒരു നിയമം പറവാനുള്ളത്. എന്നാൽ അസാധാരണ മട്ടിലുള്ള വിഷയം, ബുദ്ധി, മുതലായവയെ ഒഴിച്ചു, സാധാരണ മട്ടിലുള്ളവയെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രം പറയുന്നതായാൽ പ്രായേണ എല്ലാ പുസ്തകവും ചുരുങ്ങിയതു രണ്ടു പ്രാവശ്യം വായി

ക്കേണ്ടതെന്നാണ് ഗ്രഹിക്കുക, ധരിക്കുക, ആലോചിക്കുക, എന്നീ മൂന്നു സംഗതികൾ കൂടിയതാകുന്നു വായന എന്നാണ് വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഇതിനു രണ്ടു പ്രാവശ്യം വായിക്കാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല നിശ്ചയംതന്നെ. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വായനയിൽ അതിയായി മനസ്സിരുത്തേണമെന്നില്ല; വിഷയവിഭാഗം, വിവരണക്രമം, മുതലായി പുസ്തകത്തിന്റെ സാമാന്യമായ ഒരു സ്വരൂപത്തെ സമ്പാദിക്കേണ്ടതോളം മാത്രമേ ആദ്യത്തെ വായനയിൽ ഉദ്ദേശിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ഈ ഒരു സ്വഭാവം എല്ലാ സംഗതിയിലും ഏതാണ്ടൊ സാധാരണയായിട്ടുള്ളതാണ്. നാം പുതുതായി ഒരാളെ കാണുമ്പോൾ ഒന്നാമത് ആയാളുടെ ആകൃതിയെയും, രണ്ടാമതു സൂക്ഷ്മമായ പ്രകൃതിയെയുമാണല്ലോ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാറുള്ളത്. അതുപോലെതന്നെ ആദ്യത്തെ വായനയിൽ വിഷയത്തിന്റെ സാമാന്യമായ ഒരു സ്വരൂപത്തെയും, രണ്ടാമത്തെ വായനയിൽ പ്രത്യേകം ഓരോ ഭാഗങ്ങളുടെയും സൂക്ഷ്മത്തെയും സമ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് സ്വാഭാവികവും അതിനാൽ ഉത്തമവുമായ ഒരു രീതി. എന്നാൽ ചില സംഗതികൾ ഒന്നാമത്തെ നോട്ടത്തിൽ മനസ്സിലാവാതെ വന്നേക്കാമെങ്കിലും ശേഷംഭാഗം വായിക്കുംതോറുമോ, അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടാംപ്രാവശ്യം വായിക്കുമ്പോഴോ അധികവും മനസ്സിലാകുന്നതായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കും. ദുർഘടഭാഗങ്ങളും രണ്ടാമത്തെ വായനയിലും, പിന്നെ സ്വതന്ത്രമായി ആലോചിച്ചിട്ടും, മനസ്സിലാവാത്തപക്ഷം വിവരമുള്ളവരോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ ഒന്നാമത്തെ വായനയിൽതന്നെ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു അനാവശ്യവും അസാദ്ധ്യവുമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആദ്യം വിഷയാനുക്രമണികയും, പിന്നെ മുഖവുരയും, അതിന്റെ ശേഷം ആദ്യത്തെ വായനയും, ഇങ്ങിനെയാണ് ഒന്നാമത്തെ വായനയുടെ ക്രമമെന്നാണ് യോഗ്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

രണ്ടാമത്തെ വായന വളരെ ശ്രദ്ധയോടും ആലോചനയോടും കൂടി വേണ്ടതാണ്. പ്രകൃതിയെ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ആകൃതിയെപ്പോലെ അത്ര എളുപ്പമല്ലല്ലോ. ഈ ഒരു വായന ആദ്യത്തെ പ്രാവശ്യം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാവാത്ത ഭാഗങ്ങളെ നിഷ്കർഷിച്ചു വെടിപ്പാക്കുന്നതിനാണെന്നുള്ളത് എല്ലായ്പോഴും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കണം. മനസ്സിലാവാത്തതു രണ്ടു വിധത്തിൽ വരാം; വിഷയത്തിന്റെ കാഠിന്യംകൊണ്ടും, വിഷയവിഭാഗം, വിവരണക്രമം, വാചകം, ഇതുകളുടെ സമ്പ്രദായഭേദംകൊണ്ടും, ഇങ്ങിനെ രണ്ടു വിധത്തിൽ മനസ്സിലാവാൻ വിഷമമുണ്ടാവാം. അതിൽ ഏതുകൊണ്ടാണ് മനസ്സിലാകാത്തതെന്ന് ഒന്നാമത് ഗ്രഹിക്കണം. പിന്നെ ആ ഭാഗത്തെ കുറിച്ചു ചുഴിഞ്ഞാലോചിക്കണം: ഇങ്ങിനെ വായിച്ച വിഷയത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ അറിവു സമ്പാദിക്കുകയാണ് രണ്ടാമത്തെ വായനയുടെ ഉദ്ദേശം. "നാം പുസ്തകം ഇറക്കുന്നോഴുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ധ്യാനത്തോടുകൂടി വേണം പുസ്തകം അടക്കുവാൻ" എന്നാണ് ഒരാൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ആശയം ഇന്നതെന്നു ധരിക്കുന്നേടത്തോളംമാത്രമേ നമ്മുടെ ചുമതലയുള്ളൂ എന്നു വിചാരിക്കരുത്; എല്ലാ സംഗതിയിലും അനുകരണം എന്ന സമ്പ്രദായം വിട്ടു മനോധർമ്മത്തെയും യുക്തിയെയും അവലംബിച്ചു കുലങ്കഷമായി ഗുണദോഷ നിരൂ

പണംചെയ്താൽ മാത്രമേ ബുദ്ധിക്കു വികാസവും ശക്തിയും ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഇതിനു വളരെ സാവധാനവും ക്ഷമയും വേണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു പഴയ വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ ഒരെടത്ത് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് ചെറിയ ഒരു ഭാഗം എടുത്ത് ഇവിടെ ചേർക്കുന്നത് യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നു.

"ശുദ്ധമധുപങ്ങളുടെ മാതിരി ഒരു കുസുമാവലി കണ്ടാൽ അതിലുള്ള രസം മുഴുവനേ ഊറി കുടിക്കുന്നതിനു പകരം ലേശം പോലും ക്ഷമയില്ലാതെ പുഷ്പംതോറും തെണ്ടിനടക്കുന്ന ഒരുവിധം കൂട്ടരുണ്ട്; അവരാകട്ടെ, എത്രതന്നെ വായിച്ചാലും മുമ്പേത്തേതിൽ അധികം പ്രാജ്ഞന്മാരായി തീരുന്നതല്ല. സാരമായിട്ടുള്ളതു മാത്രം സാവകാശം പോലെ മനസ്സിരുത്തിവായിച്ചു ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്താൽ അറിവും ആലോചനാശക്തിയും ഉപര്യുപരി വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. വളരെ വായിച്ചു എന്നു വരുത്തുന്നതിനേക്കാൾ അല്പംമാത്രം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. ദഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതേ ഭക്ഷിക്കാവൂ; വയറ്റിൽ പിടിക്കുന്നതല്ലാതെ വളരെ തിന്നിട്ടെന്ത്? അജീർണ്ണം പിടിച്ച് ഉള്ള ബലവും കൂടികളയത്രെ എന്നല്ലാതെ അതു കൊണ്ടു യാതൊരു സാദ്ധ്യവുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നു ഇതുപോലെ തന്നെ യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ ഒരു വക അവസ്ഥയ്ക്കു പ്രഭാവത്തിനും വെണ്ടി മാത്രം വളരെ വായിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉള്ള ബുദ്ധിയുടെ നശിപ്പിക്കയല്ലാതെ അതുകൊണ്ടു വേറെ ഒരു ഫലവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല."

ഈ ഉപദേശം നമ്മുടെ ചെറുപ്പക്കാരായ വായനക്കാർ പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. (തുടരും)

കാവിൽ അവിഞ്ഞിക്കാട്ട് മേദാസൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്

സ്ത്രീകളുടെ
അവകാശങ്ങളും ബാദ്ധ്യതകളും*

എന്റെ പ്രബന്ധവിഷയത്തെ ആദ്യം നാമകരണം ചെയ്തത് 'സ്ത്രീകൾ ഓർക്കേണ്ടതായ ചില സംഗതികൾ' എന്നാണ്. എന്നാൽ, സാധാരണ വിളിക്കാനുള്ള ഓമനപ്പേർ 'സ്ത്രീകളുടെ അവകാശങ്ങളും ബാദ്ധ്യതകളും' എന്നാകട്ടെ എന്നു ചിലർ പറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ച് ഈ വിധം പേർ മാറ്റി വിളിച്ചതാകുന്നു. സ്ത്രീകൾ എന്ന പദംകൊണ്ടു മലയാളസ്ത്രീകൾ എന്നേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ എങ്കിലും, ഇൻഡ്യയെപ്പറ്റി ഒട്ടു ചിലതെല്ലാം പറഞ്ഞു എന്നും വരാം.

പണ്ടുകാലത്ത് സ്ത്രീകൾ എത്ര നില

* തൃശ്ശിവപേരൂർ സ്ത്രീകളുടെ [illegible] വക സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ വാർഷികയോഗത്തിൽ വായിച്ചത്.

യിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴത്തെ അവരുടെ സ്ഥിതിയെന്ത്? നമുക്ക് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളേതെല്ലാമാണ്—ഈ വക സംഗതികളെക്കുറിച്ച് അല്പം പറവാനാണ് ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നത്. ഇതുകൊണ്ട് വല്ല ഫലവും ഉണ്ടാകുമോ? അതു നിങ്ങൾ തീർച്ചയാക്കുന്നതായിരിക്കും നല്ലത്.

വൈദികകാലത്തു വിവാഹം കഴിക്കാതെ പിതൃഗൃഹത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നവരും കല്യാണം കഴിഞ്ഞ സുചരിതകളായ ഗൃഹിണികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് സ്ത്രീകൾക്ക് ഉൽകൃഷ്ടമായ വിദ്യാഭ്യാസം പാടില്ലെന്നോ അവർ പുരുഷന്മാരുമായി സഹവസിച്ചു കൂടെന്നോ ഉള്ള വല്ല നടപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ സ്തോത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചു യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു.

മഹാകാവ്യകാലത്തും സ്ത്രീകൾ മാന്യപദവിയെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. അവർ യാഗാദികർമ്മങ്ങളിലും രാജ്യകാര്യങ്ങളിലും പ്രവേശിച്ചിരുന്നു. പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നതിന് ഒരു അളവില്ല. എല്ലാ ലൗകികവ്യവഹാരങ്ങളിലും ഭർത്താക്കന്മാർക്ക് ഭാര്യമാരിൽനിന്നു വളരെ സഹായവുമുണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾ ഭർത്തൃപ്രണയിനികളും സുചരിതകളും ആയിരുന്നു.

തത്വദാർശനികകാലത്തും സ്ത്രീകൾക്ക് ഉപരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയിരുന്നു. ബാല്യവിവാഹത്തിനു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അതു ധനവാന്മാരുടെ ഇടയിൽ വംശപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു മാത്രമേ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ബ്രാഹ്മം, ദൈവം മുതലായ പവിത്രം വിവാഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ കാലത്താണ് ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നത്. മുമ്പെന്നപോലെ സ്ത്രീകൾക്ക് പിതൃസ്വത്തിൽ അവകാശവും സ്വത്തു സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബൗദ്ധകാലത്തു സ്ത്രീകളെ പരാധീനകളായി വിചാരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും, അവരെ സാമാന്യത്തിലധികം മാനിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു നല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. 'ആചാര്യൻ ഉപാദ്ധ്യായനെക്കാൾ പത്തിരട്ടിയും, പിതാവ് ആചാര്യനെക്കാൾ നൂറിരട്ടിയും വന്ദ്യനാണ്; എന്നാൽ മാതാവു പിതാവിനെക്കാൾ ആയിരമിരട്ടി പൂജ്യയാണ്' എന്നും, 'സ്ത്രീകളെ മാനിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ദേവന്മാർ സന്തുഷ്ടരായിരിക്കും; അല്ലാത്തിടത്ത് പുണ്യകർമ്മം ഫലവത്തായി വരികയില്ല' എന്നും മറ്റും മനുസ്മൃതിയിൽ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ കാലത്തു ചാതുർവ്വർണ്യത്തിന്റെ ശക്തി ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു.

പൗരാണികകാലത്തെ സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു "പ്രാചീനാര്യാവർത്ത"ത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ ഞാൻ ഇവിടെ എടുത്തു പറയട്ടെ: 'പ്രാതഃകാലത്തു ഭർത്താവ് എഴുന്നേല്ക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മദാരങ്ങൾ എഴുന്നേറ്റു ഗൃഹം അടിച്ചുതളിച്ച്, പൂജാപാത്രങ്ങൾ തേച്ചുകഴുകി, അടുപ്പ്, പാകപാത്രം മുതലായവ ശുദ്ധിവരുത്തി ദിവസേനയുള്ള പ്രാതഃകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം, തന്റെ പ്രാണപ്രിയന്റെ അച്ഛൻ, അമ്മ മുതലായവർക്ക് വന്ദനം ചെയ്യും. എന്നിട്ടു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി കുട്ടികളെ ഉണ്ണിച്ചു ഭർത്താവിനു ഭോജനം കൊടുത്തു സന്തോഷിപ്പിക്കും. അനന്തരം ഗൃഹത്തിന്റെ ഭാരവാദത്തോടുകൂടി താനും ഭക്ഷിക്കും. വൈകുന്നേരമായാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വേല ചെയ്തു, ഭർത്താവു ശയനഗൃഹത്തിൽ പോയി ഉറങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം, അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ പോയി കിടക്കും. അവൾ കലഹിക്കില്ല; കഠോരമായ വാക്ക്

കൾ ഉപയോഗിക്കില്ല; അവൾക്കു ക്രോധം, അമിതവ്യയം, അഹങ്കാരം, അവിശ്വാസം മുതലായ ദോഷങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടാവില്ല; അവൾ യഥാശക്തി തന്റെ ഭർത്താവിനെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുണങ്ങളാണു് ഹിന്ദു സ്ത്രീകളെ മററു ജാതിക്കാരുടെ സ്ത്രീകളെക്കാൾ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നതു്; ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുണങ്ങളെത്തന്നെയാണു് ഇന്ത്യയിലെ സകല സ്ത്രീരത്നങ്ങളും അനുചരിച്ചു് ആ പ്രശംസയെ പാലിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്."

'ഭക്ത്യാസേവിക്കപൂജ്യാൻ,മരുവുകസഖിയെ
പ്പോൽസപത്നീജനത്തിൽ,
ഭർത്താവിൻവിപ്രിയംചെയ്യുകിലുമതിരുഷാ_
നാകിലുംകോപമൊല്ലേ,
അത്യന്തംഭൃത്യരിൽവാഴ്കസരളതയൊ,
ഗർവ്വമുത്സൃജ്യഭോഗേ_
ഷ്വിത്ഥംസ്ത്രീകൾവസിക്കിൽഗൃഹിണിക
ളായന്യഥാഗേഹബാധാ.'

എന്നു കാളിദാസർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും നിങ്ങൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ കാലത്തു് എല്ലാ സ്ത്രീകളുടേയും വാസം അന്തഃപുരത്തിലായിരുന്നു എങ്കിലും, അവർക്കു് ഏകാന്തവാസം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകൾ വായിപ്പാനും എഴുതുവാനും പഠിച്ചിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അവരിൽ വിദുഷികളും കവിതയുണ്ടാക്കാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. സംഗീതത്തിലും ചിത്രമെഴുത്തിലും നാട്യവിദ്യയിലും വിദഗ്ദ്ധകളായി പലരും ഉണ്ടായിരുന്നു. രാജാവിന്റെ നിത്യപരിചരണത്തിനു വൃദ്ധകഞ്ചുകിയുടെ കീഴിലുള്ള സ്ത്രീകളായിരുന്നു. ഭർത്താക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഭാരം പിതാവിനായിരുന്നു എങ്കിലും, സ്വയംവരവും അന്നു് ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇതെല്ലാം ശാകുന്തളം നാടകം നോക്കിയാൽ നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമായപോലെ കാണാം.

മറ്റുള്ള വിഡ്ഢികളുടേയും കാര്യം കൊള്ളാത്ത കഥാപുസ്തകങ്ങളുടേയും ആക്രമണംകൊണ്ടു് ആയമ്മമാരുടെ നിലവിളക്കുകളും അവിടെയുള്ള പുരാണം വായനയും പോകാതെ കാത്തുവരുന്ന നമ്മൾക്കു് ഞാൻ ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം വെറും വാക്കുകളല്ലെന്നു ധാരാളം അറിയാം. എങ്കിലും ചില ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സംഗതികൾ ഒന്നുകൂടി വിശദപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ. വിശ്വവാര, ഗാർഗ്ഗി, വാചക്നവി എന്നിവർ ഋഗ്വേദത്തിലെ പല സ്തോത്രങ്ങളുടേയും ജനയിത്രികളാകുന്നു. രാമായണം കിളിപ്പാട്ടു്, നളചരിതം കഥകളി, ശാകുന്തളം, ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായ നാടകങ്ങൾ എന്നിവയെ നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു വിദുഷികളും പതിവ്രതകളുമായ സീതാ, ദമയന്തി, ശകുന്തള എന്നിവരെക്കുറിച്ചു് ഞാൻ അധികം വിസ്തരിച്ചു പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. പാതിവ്രത്യവിശേഷംകൊണ്ടു ധർമ്മരാജാവിനെക്കൂടി തോല്പിച്ചു തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ജീവനെ തിരിച്ചു വാങ്ങിയ സാവിത്രിയേയും ഈ അവസരത്തിൽ വിസ്മരിച്ചുകൂടാ.* പാർത്ഥസാരഥ്യം വഹിച്ച സുഭദ്രയുടെ കഥ വിശ്രുതതയല്ലേ? ബാണപുത്രിയായ ഉഷയ്ക്കു് അനിരുദ്ധൻ നിമിത്തമുണ്ടായ വിരഹതാപനിവൃത്തി വരുത്തിക്കൊടുത്തതും ഒരു സ്ത്രീരത്നമാണല്ലോ. അഗസ്ത്യമഹർഷിയുടെ ധർമ്മപത്നിയായ ലോപാമുദ്രയെ നമുക്കെല്ലാവർക്കും കേട്ടറിവുണ്ടു്. വിദർഭരാജാവിന്റെ പുത്രിയായ ഈ ലോപാമുദ്രതന്നെയാണു് ഋഗ്വേദത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ഭാഗങ്ങളെ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഹിന്ദുസ്മൃതി കർത്താവായ മനുവിന്റെ പുത്രി

ദേവഹൂതി' ഒരു വലിയ രാജാവിന്റെ മകളായിരുന്നു എങ്കിലും, ശാസ്ത്രജ്ഞനും തപസ്വിയുമായ കർദ്ദമൻ എന്ന ഋഷിശ്രേഷ്ഠനെയാണ് അവർ വരനായി സ്വീകരിച്ചത്. അതുകാരണം, 'ഇഹലോകസുഖങ്ങളെ മിക്കതും ഉപേക്ഷിച്ച്', ദുഃഖഭോഗങ്ങളുള്ളതും 'നിർജ്ജനതുല്യഹാഗോചര ശക്തഭൂട്ടുക'മായതും ആയ അരണ്യവാസം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ ഏക സംഗതികൊണ്ട് അവരുടെ ഈശ്വരഭക്തിയും വിദ്യാതപവും ഭർത്തൃപ്രീതിയും പാതിവ്രത്യവും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ഈ ദിവ്യസ്ത്രീയുടെ മകനാണല്ലോ സാംഖ്യയോഗകർത്താവായ കപിലമഹർഷി. ഇതിനും പുറമെ, ശാസ്ത്രപാരംഗതകളായ അനേകം പുരാണവിദുഷികളുടെ പേരുകൾ എടുത്തു പറയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ, പുരാണനായികമാരിൽ മിക്കവരേയും നാം ഓരോ അവതാരങ്ങളായി കരുതിപ്പോരുന്നതു കാരണം, അവരുടെ വിഷയത്തിൽ നമുക്ക് അല്പം അസാദൃശ്യം തോന്നുമായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ട്, ദേശവ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, അടുത്ത കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരും ചരിത്രപ്രസിദ്ധകളുമായ ചില മഹതികളുടെ അവസ്ഥയെന്തെന്നു നമുക്കാലോചിക്കുക. എന്നാൽ അനുകരണവിഷയത്തിൽ സൌകര്യവും ഏറുമല്ലോ. മന്ത്രവാദത്തിൽ നിപുണനായിരുന്ന മാനമതിക്കും ഭാസ്കരാചാര്യരുടെ ഗണിതശാസ്ത്രപാരംഗതയായ മകൾ ലീലാവതിക്കും വളരെ പഴക്കം തട്ടീട്ടില്ല. രാജപുത്രസ്ഥാനത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ ജനകമഹാരാജാവിന്റെ സദസ്സിൽ വേദാന്തവിഷയങ്ങളേയും രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളേയുംകൂടി കുറിച്ച് വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തിയവരും യാജ്ഞവൽക്യമഹർഷിയുടെ പ്രേയസിയുമായ മൈത്രേയിയുടെ കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. മീവാർ രാജ്യത്തെയും ഭർത്താവായ ഭീമസിംഹനേയും മുസൽമാന്മാരിൽനിന്നു രക്ഷിച്ച് ഒടുവിൽ, ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു കണ്ട്, അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു മരിച്ച ആ രാജതന്ത്രജ്ഞയും മനോധീരയും സാധ്വിയും ആയ പത്മിനിയെ നമുക്കൊരിക്കലും മറക്കുവാൻ പാടില്ല. പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഒടുവിൽ ഇൻഡൂർ രാജ്യം ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തോടും ധൈര്യത്തോടും ഭരിച്ചുവന്ന അഹല്യാബായിയുടെ കീർത്തി നാട്ടിലൊക്കെ നടന്നു കാട്ടിലൂടി കയറിക്കഴിഞ്ഞു.

കഠിനമായ ദീനം നിമിത്തം ദേഹത്തിനും മനസ്സിനും ഓജസ്സും ശക്തിയും ക്ഷയിച്ചു ആസ്പത്രികളിലും യുദ്ധഭൂമികളിലും കിടന്നു വലയുന്ന അനേകായിരം ജനങ്ങളെ ശുശ്രൂഷിച്ചു രക്ഷിച്ചു മോക്ഷം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള മിസ് ഫ്ലോറൻസ് നൈറ്റിംഗേലിന്റെ പേർ മനുഷ്യർ ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കയില്ല. സാധുക്കളായ രോഗികളെ ചെന്നു കണ്ടു അവരുടെ മനസ്സിൽ സന്തോഷം ജനിപ്പിക്കുവാൻ നല്ല വാക്കുകൾ പറകയും ഹിതപദാർത്ഥങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവസ്ഥക്കുറവാണെന്നാകുന്നു ഈ ദിക്കുകളിൽ പല സ്ത്രീകളും വിചാരിച്ചു വരുന്നത്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ആസ്പത്രികളിലും മറ്റും പോയി രോഗാതുരന്മാരെ കണ്ടു അവർക്കു കഴിയുന്ന സഹായങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യുന്നത് വലിയ പദവിയിലിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ പ്രത്യേക കൃത്യമായിട്ടാണ് അവർ കരുതിയിരിക്കുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തും അങ്ങനെയുള്ളവർ ഇല്ലെന്നില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയാതെ കഴിക്കേണമെന്നാണ് എന്റെ മോഹമെങ്കിലും, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒന്നു രണ്ടു പേരെക്കുറിച്ചു അ-

ളും പ്രസ്താവിക്കാതെ തരമില്ല. ബോംബായി ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയായിരുന്ന ശ്രീമാൻ മഹാദേവഗോവിന്ദറാനഡിയുടെ ഭാര്യ ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ അതി താല്പര്യത്തോടുകൂടി പ്രവൃത്തിച്ചുവരുന്നവരാകുന്നു. അവർ ഒരു ഉത്തമ ബ്രാഹ്മണ കുലത്തിൽ പെട്ടവരാണെങ്കിലും, ജാതിഭേദവ്യത്യാസം കൂടാതെ, രോഗികളേയും സാധുക്കളേയും രക്ഷിക്കുന്നതിൽ സദാ സന്നദ്ധയായിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതം, കന്നടകം, ഹിന്ദുസ്ഥാനി ബംഗാളി, മറാത്തി, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളിൽ അറിവു സമ്പാദിച്ച ഒരു സ്ത്രീരത്നമാണ് പണ്ഡിതരമാബായി സരസ്വതി. ഇവർ സ്വദേശീയ സഹോദരിമാരുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി പല കഷ്ടങ്ങളും അനുഭവിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ട്, അമേരിക്ക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കൂടി പോയി അത്യന്തപരിശ്രമം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാകുന്നു. ഹിന്ദുവിധവകളുടെ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളെ കഴിയുന്നതും പരിഹരിച്ച് അവരുടെ ജീവകാലത്തെ സന്തോഷകരമായും ഉപകാരപ്രദമായും ആക്കിത്തീർക്കുവാൻ രാമബായി സരസ്വതി ശാരദാസദനത്തെ സ്ഥാപിച്ച് ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തി വരുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിലും ബംഗാളിയിലും എന്നപോലെ ഇംഗ്ലീഷ് പരന്ത്രീസ് എന്നീഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച് ഇവയിൽ കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കി ഈ ഭാഷകൾ മാതൃഭാഷകളായുള്ള വിദ്വാന്മാരെയും കവികളെയും വിസ്മയിപ്പിച്ചു ടരുദത്ത ചെറുപ്പത്തിൽ കാലധർമ്മത്തെ പ്രാപിച്ചത് ഇൻഡ്യയുടെ കഷ്ടകാലമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ. തന്റെ വിദ്യകൊണ്ടു പണ്ഡിതരിൽ കൂടി അത്ഭുതവും അസൂയയും ജനിപ്പിച്ചിരുന്ന മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയും, രാജതന്ത്രനിപുണന്മാരെപ്പോലും അതിശയിപ്പിച്ചു വഞ്ചിരാജ്യം ഭരിച്ച ശ്രീമതി പാർവ്വതീറാണിയും മലയാളസ്ത്രീകളായിരുന്നു എന്നു് ഓർക്കുന്നത് അഭിമാനത്തിനും ഉത്സാഹത്തിനും ഹേതുക്കളാകാതിരിക്കയില്ല. ഗംഭീരാശയനായ ഭർത്താവിനെക്കൊണ്ടു ലോകവിശ്രുതമായ ഒരു കാവ്യത്തെ നിർമ്മിപ്പിക്കുവാനും അതിലെ നായികതാൻ തന്നെയാകുവാനും ഒരു മലയാളിസ്ത്രീക്ക് അടുത്തകാലത്ത് സാധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഒരു കാമുകനായ കവി കേവലം പ്രേമം മാത്രം നിമിത്തം "മയൂരസന്ദേശം" ഉണ്ടാക്കിയതല്ലെന്നുള്ളതിനു തക്ക കാരണങ്ങളും തെളിവും ആ കൃതിയിൽ തന്നെയുണ്ടു.

"രാജ്ഞിസ്സൌജന്യമുലകിലില്ലേവരന്യാംഗനാ (നാനാം
തേജസ്സ്യാദൃക്കുടലിനിളപോലെക്കസൌ
വർണ്ണമോകിൽ
സൌജന്യത്തെപ്പാർക്കിലതസാധാരണം
തന്നെയാണേ
രാജന്യസ്ത്രീമണിയുടെ ഗുണൌഘങ്ങളസ്വാ
ദൃശങ്ങൾ'

'ഗാനം ചിത്രം കവിത പലതാം നാനാപാക
ഗുണത്താ
ലാനന്ദിപ്പിച്ചതി വിരുതിതാൻ കീർത്തനം
തീർത്തനേകം
ഗാനം ചെയ്യുന്നളവിലളവില്ലാത്തൊരാ
നന്ദപൂരേ
നൂനം മജ്ജിച്ചിടുമയിമയൂരേന്ദ്ര! കർണ്ണേ
ന്ദ്രിയം തേ!'

'പാതിവ്രത്യം പരമയിപയോരാശിയീ
നാട്ടിലെ സ്ത്രീ
ജാതിക്കില്ലെന്നൊരു പഴിപറഞ്ഞാൽ ജാതകാ
ര്യമുള്ളതല്പം
നീതിജ്ഞന്മാർ നിജനയവടിക്കൂറിയിൽ ഏ
റീക്കാറിതാൻ
വാൻ തക്ക

ഖ്യാതിക്കൊററം മത്മതി! മഥനോജ്ഞപ്രാ
ത്രിഭചിച്ചു്.

ഈ വിഷയം ഇവിടെ ഇരിക്കട്ടെ. ഇനി നമുക്ക നമ്മുടെ തല്ക്കാലത്തെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു് അല്പം ആലോചിച്ചുനോക്കുക. അതിലാണ് എനിക്ക ഭയം. ഉള്ളതു പറയുമ്പോൾ ഉറിയും ചിരിക്കും. അതു പഴഞ്ചൊല്ലാണ്. തല്ലുകൊള്ളാതെ പുറത്തുപോയാൽ മതിയെന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ എന്റെ മോഹം. കാണിയാലും താണിയാലും എന്റെ പ്രബന്ധം മുഴുവനാക്കാതെ തരമില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു കാൎയ്യമോ അകാൎയ്യമോ എന്നു് ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടു പ്രഹരിക്കുവാൻ പുറപ്പെടാവൂ എന്നു മാത്രം പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.

പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ അധികമായി ഇടത്തിയതിനുമുമ്പ് പല വീടുകളിലും കുട്ടികളെ സംസ്കൃതവും സംഗീതവും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. വീടുകളിലാകയാൽ, പഠിക്കുന്നവൎക്ക്, പ്രായപൂൎത്തിയായതിനശേഷവും, പഠനത്തിന് നിൎത്തേണ്ടി വന്നിരുന്നില്ല. അതു കാരണം, അവൎക്ക സംസ്കൃതത്തിലും സംഗീതത്തിലും ഒരുവിധം പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ തരം വിദുഷികൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും ധാരാളമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ ആറോ ഏഴോ ക്ലാസ്സുകൾ പഠിച്ചുകയറുമ്പോഴേക്കും പ്രായം തികയും. തിരണ്ടു തീണ്ടാറിയാൽ പിന്നെ സ്കൂളിൽ പോകയോ? നാരായണ! അതു പാടില്ലല്ലോ. ഈ പഠിത്തംകൊണ്ട് എന്തു ഫലം കിട്ടും? കണക്ക മനക്കണക്ക തന്നെ; കൂട്ടാനും കിഴിക്കാനും അറിയുമെങ്കിൽ ഭാഗ്യം. സംഗീതം സരിഗമയുമായി. അക്ഷരം പിടിച്ചും പിഴച്ചും മലയാളം, തെററിത്തെററി ഇംഗ്ലീഷും വായിക്കുവാൻകൂടി ക[illegible] അൎത്ഥം മനസ്സിലാകുമോ എന്ന ടതില്ലവരാം പ്രയാസിക്കുമായ

കാൎയ്യം ഇരിക്കട്ടെ; അതിപ്പോൾ ചിന്തിക്കാതിരിക്കയാണ് ഉത്തമം. ഇംഗ്ലീഷിൽ വല്ലതും എഴുതാറാകണമെങ്കിൽ, അതു പഠിക്കണ്ടേ? അതുകായില്ലല്ലോ. മലയാളത്തിലോ?

ഈക്കാലത്തൊരുപെണ്ണുതൊന്നുകളൂക
നാൎയ്യാരെഴുത്തെങ്കിലുക
കാൽഭാഗംശരിയാക്കിയെഴുതിയാലൊ
ട്ടില്ലതാവസ്ഥമാം.

ഗൃഹഭരണം, പാചകവിദ്യ, ശാസ്ത്രബോധം, ബാലപരിപാലനം ഇതെല്ലാമെങ്ങിനെ എന്തെന്നറിയണമെങ്കിൽ, കാലം ഇനിയും കഴിയേണം. ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ എന്തു ദോഷം വന്നു? ഇല്ലത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടു; അമ്മാത്തൊട്ട് എത്തിയുമില്ല. പഴയ സമ്പ്രദായമെല്ലാം വിട്ടു; പുതിയതൊന്നും കിട്ടിയതുമില്ല. ഇപ്പോൾ ജ്ഞാനലവംകൊണ്ടു ദുൎവ്വിദഗ്ദ്ധകൾ എന്ന അപഖ്യാതിമാത്രം ശേഷിച്ചു. നമ്മുടെ പേരിലും കുറമില്ലെന്നില്ല. നന്നാവാനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ നമ്മളും എടുക്കുന്നില്ല. നമ്മളെക്കുറിച്ചു് പുരുഷന്മാർ ഈ വിധമല്ലേ അപഹസിക്കുന്നത്? 'ഒന്നാംപർ കൂട്ടിക്കൂട്ടിയാൽ കറൊ ചിരിക്കും, അവരവരുടെ ഭൎത്താക്കന്മാരേയും കുട്ടികളേയും അല്പം സ്നേഹിക്കും, ശേഷം പേരുടെ കുറവും കാവും ധാരാളം പറഞ്ഞു ഹസിക്കും'. പഠിപ്പുള്ള ഭൎത്താവ് അത്താഴം വസത്തെ ജോലി കഴിഞ്ഞു ക്ഷീണിച്ചു വരുമ്പോൾ, കട്ടിക്കുകയാണ്, ഉപ്പിനെ വിലകുറി, അങ്ങേലെ സപ്പറ്റലത്തു വരുന്ന വൈരക്കമ്മൽപോലെ എനിക്കും വേണമെന്നെല്ലാം ആലോസ്യം തികാറുള്ള കൊശലങ്ങൾ തുടങ്ങും. ഏഴാം ക്ലാസ്സുവരെ പഠിച്ചു് എഴുതാനും വായിക്കാനും നല്ലതുപോലെ അറിയാത്ത ഭൎത്താവുണ്ടാവാൻ കാത്തിരിക്കയോ, ഉണ്ടായാൽ അങ്ങേര്

ത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിനു ഒരു ബാധയായി ത്തീരുകയോ ചെയ്യേണമെന്നാണോ നമ്മുടെയെല്ലാം തലയിൽ വരച്ചു വിട്ടിട്ടുള്ളത്? എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മൾ മനസ്സുവെച്ചാൽ, ഇതിനെല്ലാം ഒരു മുക്തിമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. പക്ഷേ മനസ്സുവെക്കേണം. ഞാൻ ഈ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആരും മുഷിച്ചിൽ തോന്നരുതേ. എല്ലാവരും പണമുള്ളവരാണ്, എല്ലാവരും പഠിച്ചു വലിയ പരീക്ഷകൾ ജയിക്കേണം എന്നൊക്കെയാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നും വിചാരിക്കരുതേ. എന്റെ ആന്തര്യം അതൊന്നുമല്ല. സാധുക്കളായാലും സമ്പന്നകളായാലും വേണ്ടില്ല, ഭർത്താവുള്ളവരായാലും ഇല്ലെങ്കിലും കൊള്ളാം, പരാശ്രയംകൂടാതെ അവരവരുടെ ഏടം കഴിക്കാനും തങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നവർക്ക് ഒരു സഹായമായിത്തീരാനും സ്വരാജ്യം നന്നാവാൻ അല്പമായിട്ടെങ്കിലും വല്ല ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യാനും സ്ത്രീകൾക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരിക്കേണമെന്നാണ് എനിക്ക് അഭിപ്രായമുള്ളൂ.

ഫീസുകൊടുപ്പാൻ വകയില്ല; ഇപ്പോഴത്തെ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ ന്യൂനതകളുണ്ട്; അല്ലെങ്കിൽ നമുക്കു വേറെ കാര്യങ്ങളിൽ സങ്കടങ്ങളുണ്ട് എന്നിരിക്കട്ടെ. നാമെല്ലാവരും കൂടി യോജിച്ച് ശാസ്ത്രവിശാരദനും ശരിയായ പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ പ്രിയമുള്ളാളും ഈ രാജ്യത്തിന് ഉന്നതപദവി കിട്ടണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ അഹോരാത്രം ബുദ്ധിമുട്ടുന്നാളുമായ നമ്മുടെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ആ വക സംഗതികളെ ഭക്തിയോടും വിനയത്തോടും ധരിപ്പിച്ചാൽ സങ്കടനിവൃത്തി വരുത്തി അവിടുന്ന് നമ്മളെ കാത്തുരക്ഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതനും സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അതിതല്പരനും രാജതന്ത്രനിപുണനും ആയ മിസ്റ്റർ ബാനർജിയും നമ്മളെ സഹായിക്കാതിരിക്കയില്ല.

അതുകൊണ്ട് നാം ചെയ്യേണ്ടത് എന്നതെല്ലാമെന്ന് ചുരുക്കത്തിൽ ഞാൻ ഇനി പ്രസ്താവിക്കാം. സംസ്കൃതഭാഷയെ വിസ്മരിക്കരുത്. അതിൽ ലോകവ്യുൽപത്തി ഉണ്ടാവാൻ ശ്രമിക്കേണം. കാലാവസ്ഥയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷുകൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലൊ. ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും വളരെ തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതാനും വായിക്കാനും പഠിക്കേണം. മലയാളഭാഷാസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്യസഹായം കൂടാതെ യഥാവസരം വായിച്ചു രസിക്കാറായിരിക്കേണം. നിത്യനിദാനം ആവശ്യത്തിലേക്കു വേണ്ട കണക്കശാസ്ത്രവും അറിഞ്ഞിരിക്കേണം. ഇതു കഴിച്ചു മതി. ഇൻഡ്യയുടെ ചരിത്രം, ഇൻഡ്യയെ സംബന്ധിച്ച ഭൂമിശാസ്ത്രം ഇതു പ്രത്യേകമായി പഠിക്കേണ്ടതാണ്. ശേഷമുള്ളതിന്റെ ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ മതിയാകുന്നതാകുന്നു. തുന്നൽപ്പണി, ബാലപരിചരണം, ഗൃഹഭരണം, ഭാര്യാധർമ്മം, പാചകവിദ്യ ഇതുകളിലും അറിവുണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഇത്രയും പഠിച്ചതിനുശേഷം, ഓരോരുത്തർക്ക് ഏതു ശാസ്ത്രത്തിലാണ് അധികം താല്പര്യം, ഓരോരുത്തർ പ്രവേശിപ്പാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ജോലിയുടെ തരം, ഇതെല്ലാം നോക്കി അതനുസരിച്ച് ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടമായ അറിവു സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണം. സംഗീതം, സാഹിത്യം ചിത്രമെഴുത്ത്, തയ്യൽപ്പണി, വൈദ്യം, അദ്ധ്യാപകവൃത്തി, കൃഷി, കച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ, രാജ്യഭരണം' പൌരകൃത്യം മുതലായവയിൽ ഏതിലൊന്നിലെങ്കിലും ഏർപ്പെടുവാൻ തക്ക

പഠിപ്പും പ്രാപ്തിയും സമ്പാദിക്കേണ്ടത്, അത്യാവശ്യമാണ്. എന്തെങ്കിലും ഒരു വിദ്യ സ്വാധീനമുണ്ടായാൽ, ധനമുള്ളവർക്ക് മാനത്തിനും രസമായി കാലം കഴിപ്പാനും സാധുക്കൾക്ക് ഉപജീവനത്തിനും ഒരു വഴിയായല്ലോ. ഈ വക വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സൌന്ദര്യം കുറയില്ല; ധർമ്മബോധമുള്ളവരായി തീരുകയുമില്ല. സംശയം വേണ്ട. അതിലേക്ക് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ജപ്പാനിലെ സ്ത്രീകളെ നമുക്കെടുക്കാവുന്നതാണ്. കുറച്ചു കാലത്തിനു മുമ്പ് ജപ്പാൻസ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ നമ്മുടേതിനേക്കാൾ എത്രയോ ശോചനീയമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവർ സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രപടം, കൈത്തൊഴിൽ, കൃഷി, വൈദ്യം മുതലായ സകല കലാവിദ്യകളിലും ഉത്തമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നു. അറിവും സമ്മാനവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതോടുകൂടി ഭർത്തൃശുശ്രൂഷ, പാതിവ്രത്യം, വിനയം, സഹോദരസ്നേഹം, മുതലായ ഗുണഗണങ്ങളിൽ അവർക്കുള്ള നിഷ്ഠയും വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല,

"കാര്യേഷു ദാസീ, കരണേഷു മന്ത്രീ,
രൂപേഷു ലക്ഷ്മീ, ക്ഷമയാ ധരിത്രീ,
സ്നേഹേഷു മാതാ, ശയനേഷു വേശ്യാ,
ഷൾക്കർമ്മനാരീ കുലധർമ്മപത്നീ."

എന്ന ശ്ലോകാർത്ഥത്തെ അവർ നല്ലപോലെ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ട് അവരുടെ പ്രവൃത്തികളെക്കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ശിശുപരിപാലനത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമാണല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള മുഖ്യകാലം ബാല്യദശയാണ്. ഈ കാലത്ത് ബാലന്മാരുടെ രക്ഷാധികാരം മുഴുവനും മാതാവിങ്കൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വിദ്യാവിഹീനയായ ഒരു മാതാവിന്റെ കീഴിൽ വളർന്നുവന്ന ഒരു ബാലൻ പുരുഷപ്രായമെത്തുന്ന കാലത്ത് ഒരു വലിയ സമുദായനേതാവായി വരുന്നതെങ്ങിനെ? പൊതുജനോപകാരപ്രദനായും വരുവാനിടയുണ്ടോ? 'വിദ്യാധനം സർവ്വധനാൽ പ്രധാനം.' അതുകൊണ്ട് ഭാവിശ്രേയസ്സിങ്കൽ ആസക്തകളായ മാന്യസഹോദരിമാരെല്ലാവരും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ നേരിടാവുന്ന സകല തടസ്ഥങ്ങളെയും കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളെയും തൃണമെന്നു ഗണിച്ച് വിദ്യ സമ്പാദിക്കുകയും അതിനെ അനുരൂപബുദ്ധിയോടുകൂടി കഴിയുന്ന കാലത്തൊക്കെ മറ്റുള്ളവർക്ക് ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യേണമെന്ന് ഞാൻ വണക്കത്തോടുകൂടി വീണ്ടും വീണ്ടും അപേക്ഷിക്കുന്നു. വിദ്യ പ്രചരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, മലയാളത്തിൽ നിത്യമഹോത്സവമായി. വിദുഷികളും, സച്ചരിതകളും, ആരോഗ്യഗാത്രികളും തനിക്കു താൻ പോന്നവരുമായ വനിതാരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്ന വേഗം കേരളമൊട്ടുക്ക് അലങ്കരിക്കുമാറാകട്ടെ എന്ന് ഈശ്വരനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ട് ഞാൻ ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ടി. സി. കല്യാണിഅമ്മ.

ടിപ്പുസ്സുൽത്താനും

ബാൾത്തു ചട്ടണിയും.

"മൈസൂരിലെ വ്യാഘ്രം" എന്ന ചരിത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായി അറിയപ്പെടുന്ന ടിപ്പുസ്സുൽത്താൻ 1784-ാം കൊല്ലത്തിൽ കർണ്ണാടകരാജ്യം പിടിച്ചടക്കി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ അനേകരെ തടവുകാരാക്കി ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു കൊണ്ടുപോയി പാർപ്പിച്ചു കഷ്ടപ്പെടുത്തിയ കഥ കേൾക്കാത്തവർ അധികം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. 1799ൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ടിപ്പുവെ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചു കൊന്നതിനു ശേഷമേ ഈ തടവുകാർക്ക് മോക്ഷം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ, ആ സാധുക്കൾ അക്കാലം അനുഭവിച്ചിരുന്ന സങ്കടസ്ഥിതിയെ കുറിച്ച് ഇക്കാലത്തുള്ളവർക്ക് ശരിയായ ധാരണയുണ്ടാവാൻ സഹായിക്കുന്ന സംഗതികൾ അധികമില്ല. ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിൽ വെച്ചു സങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അവർക്ക് മനസ്സന്തോഷത്തിനു സംഗതി വരുത്തിയ ഏകമനുഷ്യൻ "ബാൾത്തു ചട്ടണി" എന്ന രസികനായിരുന്നു. "ബാൾത്തു" എന്നത് ബാൾത്താസർ എന്ന ക്രിസ്ത്യൻ പേരിന്റെ ഒരു ചുരുക്കമാണ്. ചട്ടണ്, ചട്ടണിയെന്ന ഉപവംശംതന്നെ. ബാൾത്താസർ ടിപ്പുവുമായി പരിചയമായതും മറ്റും മംഗലാപുരത്തുള്ള റോമൻകാത്തോലിക്ക് ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിത്യം പറഞ്ഞു രസിക്കുന്ന കഥയാണ്. ഈ കഥ ബാൾത്തു പറയുന്ന രീതിയിൽതന്നെ ചിലർ പറഞ്ഞു മറ്റുള്ളവരെ രസിപ്പിക്കയെന്നത് മംഗലാപുരത്ത് ഉള്ളാനവിരുന്ന്, തേയിലവിരുന്ന് മുതലായവ ഉണ്ടാകുന്ന അവസരങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും നടപ്പുള്ളതാണ്. ആ കഥകൾ ബാൾത്തു പറയുന്ന വിധത്തിൽ തന്നെ താഴെ ചേർക്കാം.

1. ടിപ്പുവും ബാൾത്തുവുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച.

ബെൺട്വാളിൽ നിന്ന് ദേശാന്തരിയായി സഞ്ചരിച്ച് ഈ ബാൾത്തു ഒടുവിൽ ടിപ്പുസ്സുൽത്താന്റെ വലിയ പരിചാരകനും സേവകനും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളത് എന്റെ ദേശക്കാർക്ക് വളരെ വിനോദകരമായ ഒരു വർത്തമാനമായിരിക്കും. അതിനു കാരണമുള്ളത് എന്റെ അമ്മയാണെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. ലോകത്തെ അറിഞ്ഞു പ്രവൃത്തിപ്പാനുള്ള വൈഭവം എനിക്ക് എന്റെ അമ്മയിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഒരു വിശേഷഗുണമാണ്. സാധ്വീ! ആ ഗുണവതിയായ സാധ്വി വളരെ പൊന്നും പണവും ഒന്നും എനിക്ക് കെട്ടിത്തന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഒരു കാര്യം എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഏതു രാജ്യത്തായിരുന്നാലും ആരുടെ ഇടയിലായാലും ചുറ്റുമുള്ള സംഗതികൾ എന്റെ ഗുണത്തിനായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം വിനിയോഗിക്കേണ്ടതിനുള്ള വൈഭവം എന്റെ അമ്മ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ ഒരു പാഠത്തിനായി എന്നും നമസ്കാരം. അതുനിമിത്തം ഇതാ ഞാൻ ഇന്ന് ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിൽ പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി കുടിലിലും കൊട്ടാരത്തിലും ആരെയും ഭയപ്പെ

ടാതെ സഞ്ചരിക്കുന്നു. സൎവ്വവിധ ആപ
ത്തുകളിൽനിന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതു
ഒന്നാമതു മുഹമ്മദ് നബിതങ്ങളുടെ താങ്ങി
പിടിച്ച സുൽത്താൻ ആണെന്നിരിക്കെ എ
നിക്ക വിരോധമായി യാതൊന്നും സ്മരിക്ക
കൂടി ചെയ്യാൻ ആൎക്കും ധൈൎയ്യമില്ല.

ഇതൊക്കെ എങ്ങിനെ വന്നുകൂടിയെ
ന്നുള്ള കഥ പറകയെന്നുവെച്ചാൽ വളരെ
യുണ്ട്. എന്നെ ടിപ്പുസുൽത്താനു പരിച
യമാക്കിയത്, അഥവാ, ടിപ്പുസുൽത്താ
നെ എനിക്ക പരിചയമാക്കിയത് എങ്ങി
നെയാണെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. എ
നിക്ക സുൽത്താനെക്കൊണ്ടുള്ളതുതന്നെ ഉ
പകാരം എന്നെക്കൊണ്ട് സുൽത്താനും ഉ
ണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ ധരിക്കണം. ഞാൻ പ
ല രാജ്യത്തിലും സഞ്ചരിച്ച് ഒടുവിൽചെ
ന്നപ്പട്ടണത്തിൽ (മദിരാശിയിൽ) ചെന്നു
ചേൎന്നു. ഇനി ഇങ്ങിനെ വെറുതെ നടന്നാ
ൽപ്പോരെന്നും വല്ലതും പ്രയോജനകരമാ
യ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏൎപ്പെടണമെന്നും എ
നിക്കുതോന്നി. അങ്ങിനെ ഒരുദിവസം, മദി
രാശിക്ക സമീപത്ത് ഒരു കുന്നിന്മേൽ താമ
സിക്കുന്ന ജെസ്യൂയിറ്റ് പാതിരിമാരുടെ വീ
ട്ടിൽകടന്നുചെന്ന് അവിടെ ഒരു ഭൃത്യനാ
യി ഇരുന്നുകൊൾവാൻ അനുവദിക്കുന്ന
മെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. എനിക്ക എന്തുപണി
ചെയ്യാൻ വയ്യാത്തതല്ലേ? ചോറും കറി
യും ഉണ്ടാക്കാൻ അറിയാം. വിശേഷി
ച്ച്, അതിരസികനായ ചട്ണിയുണ്ടാക്കാ
ൻ നല്ല ശേഷിയുണ്ട്. അതു പായന്മാൎക്ക
ഒരു വിദ്യയല്ലേ? എന്റെ ചെറിയ ബുദ്ധി
യുടെ അവസ്ഥക്ക് അതുതന്നെ ധാരാളമ
ല്ലേ? പാതിരിയച്ചന്മാർ എന്റെ അപേ
ക്ഷ സ്വീകരിച്ച്, എന്നെ അവിടെ ഭൃത്യനാ
യിരിക്കാൻ അനുവദിച്ചു. സന്യാസവൃത്തി
യെയൊക്കെ മാററി ഒരു ഗൃഹസ്ഥനായിക്കൂടാ
മെന്നു വേണ്ടുന്ന ചട്ടവട്ടങ്ങളൊക്കെ ചെ
യ്യുവാനായിട്ടിടക്കാണ് മദിരാശിയിൽ യുദ്ധ
വും ലഹളയും ബഹളവും ഒക്കെ തുടങ്ങിയ
ത്. ഹൈദരാലിയും പടയും മദിരാശിക്കടു
ത്തെത്തി. എന്നാണ് ഞങ്ങളെ വിരോധക്കൂടി
ദ്രോഹിപ്പിക്കുകയുകയെന്ന് അച്ചന്മാരും ഞാ
നും ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം
അതാ വരുന്നു ചില പട്ടാളക്കാർ; ഞങ്ങളെ
പിടിച്ചു പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മുമ്പാ
കെ ഹാജരാക്കി. ഭാഗ്യവശാൽ ആരും
ഞങ്ങളെ ദ്രോഹിച്ചില്ല. മീശ കരിക്കുമെ
ന്നും, വിരൽ മുറിക്കുമെന്നും, പക്ഷെ തല
തന്നെ കൊയ്യുകയുമെന്നും പലതും ഞ
ങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും അങ്ങിനെ
യൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഉടനെ ഹൈദരാ
ലിയുടെ പാളയത്തിൽ ചെല്ലാനായിരുന്നു
കല്പന. കുറെ കാവൽക്കാരുടെ അകമ്പടി
യോടുകൂടി അച്ചന്മാരും ഞാനും അവിടെ
ക്ക യാത്രയായി. ഞങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഹൈദ
രാലിക്ക് ഒരു കാൎയ്യം സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടാ
യിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സൈന്യത്തെപ്പററി
യും ഇന്ത്യയിലുള്ള മററു യൂറോപ്യൻകോയ്മ
കളുടെ ശക്തിയെക്കുറിച്ചും തിരുമനസ്സി
ലേക്ക വേണ്ടുന്ന അറിവു കൊടുക്കണം.
അവൎക്കു യൂറോപ്പിൽനിന്ന് ആളുകളോടെ എ
ത്ര സൈന്യങ്ങളും എത്ര പണവും സാധി
ക്കാമെന്നുള്ളതിന്റെ ഒരു കണക്കും പറ
ഞ്ഞുകൊടുക്കണം!! ഒരുത്തന്റെ ആയുഷ്കാ
ലം മുഴുവൻ ശ്രമിച്ചാലും പഠിച്ചറിവാൻ
സാധിക്കാത്ത കാൎയ്യമാണിതെന്നാണോ
ഹൈദരാലി ധരിച്ചിട്ട്! പാതിരി അ
ച്ചന്മാരോ, സാധുക്കൾ! അവൎക്കുണ്ടോ
ഇതിന്റെയൊക്കെ വല്ല ധാരണയും? അ
വൎക്ക് ഇതു വല്ലതും അറിയാമെങ്കിൽ, ത
ന്റെ വീട്ടിൽ കള്ളൻ കയറി ഉള്ള വസ്തു
ക്കളൊക്കെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയത് എങ്ങി

നെയായിരുന്നുവെന്നു എന്റെ ഇളയച്ഛനും അറിയാം എന്നു ഞാനും വിചാരിച്ചു. അന്നു ടിപ്പുവിനു ചെറുപ്പമാണ്. ഒരു പതിനെഴ് വയസ്സുണ്ടായിരിക്കും. ലോകപരിചയമൊന്നും സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പാതിരിമാർ സർവ്വജ്ഞന്മാരാണെന്നും ഈ വക കാര്യങ്ങളൊക്കെ അവർക്ക് സ്വഗ്രാഹ്യമാണെന്നും ആയിരുന്നു ആ നരിക്കുട്ടിയുടെ ധാരണ. ഹൈദരുടെ പാളയത്തിലെത്താൻ ഞങ്ങൾ അഞ്ചു ദിവസം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നു. സഞ്ചാരം എനിക്കു പണ്ടെ പ്രിയമാണല്ലോ. പാതിരിയച്ചന്മാരുടെ കാര്യമാണ് കഷ്ടം. നട്ടവെയില്, തല മാന്താൻ ടിപ്പു അവർക്കു കുറെ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ അയച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കുറെ ദൂരത്തേക്ക് അച്ചന്മാർക്ക് ഒരു വാഹനം കിട്ടി. മനുഷ്യനായി പിറന്നവരാരും ആ വാഹനത്തിൽ കയറാതെ പോകട്ടെ. ഒട്ടകങ്ങളാണ്. ഇങ്ങിനെ നിന്ദ്യമായുള്ള ജീവികളെ ഈശ്വരൻ വേറെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. അവയുടെ സാവധാനഗതി കണ്ടാൽ ദേഷ്യമെന്നത് അറിയാത്തവനുംകൂടി ദേഷ്യം പിടിക്കും. അതിന്റെ പുറത്താണ് ഈരണ്ടാളായി കയറേണ്ടത്.

അങ്ങിനെ ഒരു വിധം ഹൈദരാലിയുടെ പാളയത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. നവെമ്പർ മാസം അവസാനിക്കാറായ കാലമാണ്. തിരുമല എന്ന ദിക്കിലെ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ ഉടനെയാണ്. നല്ല മഴയും വെള്ളം ഞങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടും സങ്കടവും കണ്ടു ലവലേശം ഗണ്യമാക്കാതെ ധാരാളം പെയ്തു. രാത്രി ഇരുട്ടുന്നതുവെച്ചാലൊ ഒരു കോട്ടുമുക്കെട്ടിയാൽ കാണാത്ത കൂരാക്കൂരിരുട്ട്. കഴിഞ്ഞുപോയ ആ സങ്കടങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞു നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നില്ല. ഇന്നെനിക്ക് പരമസുഖമാണ്. അതിലിടക്ക്, എന്തിനു കഴിഞ്ഞകഥ കാര്യം പറഞ്ഞു വ്യസനിക്കുന്നു.

അന്നു രാത്രി എന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭമായിരുന്നു. വിശപ്പിന്നുണ്ടോ ഭൂപാലനെന്നും ഗോപാലനെന്നും; കുബേരനെന്നും കുചേലനെന്നും വ്യത്യാസം. അന്നുരാത്രി ഹൈദരാലിക്കും തന്റെ പ്രിയപുത്രനും കഠിനമായ വിശപ്പ്. ഭക്ഷണത്തിന് കോപ്പൊന്നും ഒരുക്കീട്ടില്ല. മുഹമ്മദീയരുടെ ശാപ്പാടല്ലേ; ഒക്കെ നല്ല അവസ്ഥയിൽ വേണം. അതിനു സാധനങ്ങളുമില്ല സമയവുമില്ല; പോരെ, ഗ്രഹചാരം! അവർക്ക് "പിലാകം" എന്ന ഭക്ഷണമാണ് പ്രധാനം. അതു ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. അരിയും മാംസവും കൂട്ടി പശുവിൻനെയ്യിൽ പചിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വക ഭക്ഷണമാണ് "പിലാകം". ഞാൻ വെപ്പുമുറിയിൽ കടന്നുവശായി. അവിടെ ഈ 'പിലാകം' അടുപ്പിൽ കിടന്നു പുകയുന്നു. പുക ചിലപ്പോളൊക്കെ വളരെ പ്രയോജനമുള്ള ഒരു സാധനമാണെങ്കിലും 'പിലാകം'വിന് അശേഷം യോജിപ്പില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നു എനിക്ക് അനുഭവംകൊണ്ടറിയാം. എന്തായാലും ഇതിന് ഉപകാരമായി ഒരു ചട്ട്ണി ഉണ്ടാക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ രാജപാചകനോടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ തന്നെ കുറെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ഒരു നല്ലോരവസരത്തിൽ രാജസന്നിധിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. പ്രസിദ്ധനായ ഹൈദരാലിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിലും പ്രസിദ്ധനായ മകനും ബെഠ്ളൂവിന്റെ ചട്ട്ണിയുടെ രുചിയനുഭവിക്കുന്നതു കാണ്മാൻ ഞാൻ തമ്പിന്റെ ഒരു വിള്ളലിൽ കൂടി ഒളിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്തിന്നധികം പറയുന്നു, അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹൈദരാലിയും മകനും ട്ടി

നേകം രാജസേവകന്മാ നിറഞ്ഞ മുറിയിലേക്കു ഞാൻ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. എന്തിനെയാണ് ഇത്ര നല്ല ചട്ട്ണിയുണ്ടാക്കിയതെന്ന് എന്നോടു ചോദ്യമായി. വിശേഷിച്ചൊന്നും പറവാനില്ല. നല്ല വിശപ്പ്, പുതിയതായ സാധനവും; പിന്നെ രുചി ഇല്ലാത്തതിനും ഉണ്ടാകുമല്ലോ. പക്ഷെ അതൊന്നും ആ രാജകീയശ്രവണങ്ങൾക്കു സമുചിതമായ ഉത്തരമാകയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എന്തൊരു മറുവടിയാണ് പറയേണ്ടതെന്നറിയാതെ ഞാൻ പലതും ആലോചിച്ച് ഒടുവിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'അടിയനു പലവിധം ചട്ട്ണിയും സമ്മന്തിയും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. അതിനു പ്രത്യേകം സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. തിരുവുള്ളമുണ്ടെങ്കിൽ അടിയന്റെ ജീവകാലം മുഴുവനും തിരുമേനിക്കു ചട്ട്ണിയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ വിനിയോഗിക്കാൻ തയ്യാറാണ്'. ഈ ഉത്തരം എന്റെ നാവിൽനിന്നു വീണു കഴിഞ്ഞതും എനിക്കു മഹാഭാഗ്യം ഉദിച്ചതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിത്യോപയോഗംകൊണ്ടു തഴഞ്ഞ ജപമാലയും വെട്ടിച്ചുരുക്കിയ തലമുടിയും എന്റെ വാക്കും എല്ലാം ഞാനൊരു റോമൻകത്തോലിക് ക്രിസ്ത്യാനിയാണെന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞുവെങ്കിലും, എന്നെ തൽക്ഷണം കൊട്ടാരം ചട്ട്ണിക്കാരനായി കല്പിച്ചു നിയമിച്ചു. തിരുമേനികളുടേയും ബെറ്റുള്ളുവിന്റേയും ഭാഗ്യം നിമിത്തം ചട്ട്ണിക്കു കൂട്ടുകളുടെ ആവശ്യം നേരിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അത്ര ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടി വന്നില്ല. എന്നാൽ എനിക്കു കല്പിച്ചുതന്ന ബഹുമതി ഞാൻ ധാരാളം അർഹിച്ചിരുന്നുവെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അർഹിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഒരു ബഹുമതി ഒരാൾക്കു നൽകി കഴിഞ്ഞാൽ അതിനെ പിന്നെ ദുർവ്യയപ്പെടുത്തുന്നത് അനുചിതമാണെന്നു ഖൊറാനിൽ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

കൊട്ടാരം ചട്ട്ണിക്കാരനായി എന്നെ നിയമിച്ചുകഴിഞ്ഞ വിവരംകേട്ടു പാതിരിയച്ചന്മാർ നന്നാ ചിരിച്ചു. എന്തായാലും എന്നെക്കൊണ്ട് അവർക്ക് വിശേഷിച്ച് പ്രയോജനമൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ പുതിയ ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് അവർ എന്നെ സമ്മതിച്ച് അനുഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങിനെ എന്റെ മുത്തശ്ശി സാധാരണ പറയാറുള്ള വാക്കിൽ വലുതായ പരമാർത്ഥമുണ്ടെന്നു എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. 'ബെറ്റുള്ളു എവിടെ പോയാലും പൊട്ടാതിരിക്കുകയില്ലാ' എന്നു ആ വൃദ്ധ പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. കൊട്ടാരം ചട്ട്ണിക്കാരന്റെ നിലയിൽ, ഞാൻ എന്റെ നാട്ടുകാരായ തടവുകാർക്ക് എന്നെക്കൊണ്ട് കഴിയുന്ന ഉപകാരമൊക്കെ ചെയ്വാൻ സദാ സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

ജീവകാലം, എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഒരു ജലാശയംപോലെയാണ്. ഒഴുക്കില്ലാത്ത ജലാശയത്തിന്റെ കാര്യം വളരെ മോശമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ജീവദശയിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ സസന്തോഷം സ്വാഗതം ചെയ്ക പതിവാണ്. അതിന്റെ ഫലം സന്തോഷമായാലും കൊള്ളാം, സന്താപമായാലും കൊള്ളാം. ഈ അവസരത്തിൽ എന്റെ ജീവിതത്തിനു മറെറാരു മാറ്റം വന്നു. അതെന്റെ കഷ്ടകാലത്തിനായിരുന്നെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

ടിപ്പുസ്സുൽത്താൻ എന്നെ കഴിയുന്ന വിധത്തിലൊക്കെ സഹായിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിട്ട് എന്നെ ഒരു "സെറിസ്തദാർ" ഉദ്യോഗത്തിനു നിശ്ചയിച്ചു. മഹാരാജാവ്

ന്റെ ചേവകരാൽ പിടിക്കയാണ് സൈന്യദാരുടെ ജോലി. ഹൈദരാലിയുടെ പടിവാതിൽക്കൽ ചേകോലും ധരിച്ചു കാവൽ നില്ക്കയാണ് എന്റെ പ്രവൃത്തിയെന്നു കല്പനയായി. മഹാരാജാവിന്റെ ചേകോലും വഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള എന്റെ നിലയിൽ പ്രത്യക്ഷമായ പ്രതാപശ്രീ മറ്റുള്ള രാജസേവകന്മാരുടെ അസൂയയെ ആകർഷിച്ചുതുടങ്ങി. വേണമെങ്കിൽ ധാരാളം പണം സമ്പാദിക്കാൻ അതൊരു തരമായിരുന്നു. പക്ഷെ എനിക്ക് അതൊന്നും അത്ര പിടിച്ചില്ല. എന്റെ അന്തർഗ്ഗതം ടിപ്പു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. ടിപ്പുവിനെപ്പറ്റി മറ്റുള്ളവരൊക്കെ എന്തു ദോഷം പറഞ്ഞാലും എനിക്ക് അവിടുന്ന് വളരെ ഉപകാരമാണ് ചെയ്തത്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളും മിത്രങ്ങളും ഒരുപോലെ ടിപ്പുവെ കറപ്പെടുത്തി പറയുന്നതു കേൾക്കാം. ശത്രുക്കളും, ടിപ്പുവിന് അനവധിയുണ്ട്. എന്തായാലും ഞാൻ അതിൽ പെടുവാനല്ല. അതിനുള്ള സംഗതി ടിപ്പുവിനറിയാം. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഒരു ദിവസം ടിപ്പു എന്നെ രാജസന്നിധിയിൽ വിളിച്ചു. അവിടത്തെ പലവിധത്തിലും അത്യന്തം സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിൽ വിസൂചിക ബാധിച്ച് ഒരു അപ്പനും മകനും മാത്രം ശേഷിച്ചിരിക്കയാണ്. അപ്പൻ മറ്റു കുടുംബങ്ങളുടെ മരണം നിമിത്തം അത്യന്തം സങ്കടപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. മകന് ഭ്രാന്താണ്. ഭ്രാന്തനെന്നല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരെ ഉപദ്രവിക്കാറില്ല. ആ കുടുംബത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ ഞാൻ പോകണമെന്നായി ടിപ്പുവിന്റെ കല്പന. എനിക്ക് ആവശ്യമുള്ളതൊക്കെ അവിടെ കിട്ടും. പണമാവശ്യമെന്നുവെച്ചാൽ അവർക്ക് എണ്ണമില്ലാതെ ഉണ്ട്. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു വളരെ ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞതാണെങ്കിലും, എനിക്കുള്ള ലഘുകണക്കു പറയുംപ്രകാരം മുഴുവൻ സാവധാനമായിരുന്നു. എന്തായാലും ഈ ഏർപ്പാട് തരക്കേടില്ല. അതുതന്നെ ഹിന്ദുസ്ഥാനിഭാഷയ്ക്കു സഹജമായ ഗാംഭീര്യത്തിൽ രാജമുഖത്തുനിന്നു കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ മനോവികാരം ഇന്നവിധമാണെന്നു വിവരിക്കാൻ പ്രയാസം.

ഇപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ആ വ്യാഘ്രം എന്തിനാണ് എന്നെ ഈ പ്രവൃത്തിക്കു നിശ്ചയിച്ചതെന്നു പറവാൻ പ്രയാസം. അന്നു ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടുപേർക്കും ചെറുപ്പമായിരുന്നു. രണ്ടുപേരുടെയും അഴകും ഊക്കും വെവ്വേറെയായിരുന്നു. എന്തായാലും എനിക്കു ദോഷം വരണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ടിപ്പു അങ്ങിനെ കല്പിച്ചതെങ്കിൽ ദൈവം അങ്ങിനെയല്ല വരുത്തിയത്. എന്റെ കാര്യബലവും വിവേകബുദ്ധിയും കാരുണ്യസ്വഭാവവും കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടാണ് ആ വിധം പ്രവൃത്തിക്ക് എന്നെ നിശ്ചയിച്ചതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതായി ടിപ്പുവിനെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട്, 'തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപോലെ' എന്ന മറുപടി പറഞ്ഞു. രാജാക്കന്മാരോടൊക്കെ, വിശേഷിച്ചും ടിപ്പുവെപ്പോലുള്ളവരോട് 'തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപോലെ' എന്നു പറയുന്ന മറുപടിക്ക് വിശേഷിച്ച് അർത്ഥമൊന്നുമില്ലെന്നു ഞാൻ പിന്നീട് ധരിച്ചിരുന്നു.

കല്പിച്ച ഉടനെതന്നെ അതിനനുസരിച്ച പ്രവൃത്തിക്കയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഞാൻ അനാഥരുടെ ഭൃത്യനായി. ആ നിലയിൽ ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലം ഇരുന്നു. ഭൃത്യനായി എത്ര കൊല്ലമാണെന്നു പറവാൻ സാധിക്കയില്ല. സ്വ

ബന്ധുക്കളും നശിച്ചു സങ്കടപ്പെടുന്ന ഒരു അച്ഛനേയും മകനേയും ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടുതിന്നു ഞാൻ മൈസൂരിലെ രാജധാനിയിലെ ആഡംബരങ്ങളൊക്കെ തൽക്കാലം വെടിയേണ്ടിവന്നു. അബ്ദുള്ളക്ക് ഞാൻ ഒരു വിശ്വാസ്യഭൃത്യനാണെന്ന ഞാൻ കരുതിയില്ല. ഞാൻ ഒരു ഭൃത്യനാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറകയോ വിചാരിക്കയോ ചെയ്തിട്ടില്ല; ഒരു വിശ്വസ്തമിത്രമെന്ന അദ്ദേഹം കരുതിയുള്ളൂ. ഒരു കാലത്ത് ഞാൻ അബ്ദുള്ളയുടെ അവകാശിയായി സർവ്വസ്വത്തുക്കളുടെയും ഉടമയായി തീരുമെന്ന നാട്ടുകാരൊക്കെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അവർ എന്തെങ്കിലും പറയട്ടെ. ഞാൻ ഒരു വെറും ഭൃത്യനാണെന്നേ ഞാൻ വിചാരിച്ചുള്ളൂ. ഞാൻ അദ്ധ്വാനിച്ചു സമ്പാദിച്ചവകക്കായി ഞാനെന്നും കൃതജ്ഞനായിരുന്നു. എന്താണ് ഞാൻ സമ്പാദിച്ചതെന്നോ? സ്വാതന്ത്ര്യം, ശുദ്ധവായു, ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിക്കാനുള്ള നല്ലനല്ല സാധനങ്ങൾ, ഇവയും ഇവകൊണ്ടുള്ള പ്രമോദം, കളങ്കമററ മനസ്സാക്ഷിയും. എന്റെ സമ്പാദ്യത്തിന്റെ അല്പഭാഗം തടവുകാരായി താമസിച്ചിരുന്ന എന്റെ നാട്ടുകാർക്കു ഞാൻ അനുഭവമാക്കി. അതാണ് എന്റെ സന്തോഷം.

മൂർക്കോത്ത് കുമാരൻ.

... കഴിയും. അതിന് ... (തുടരും)

നമ്പൂരിമാരുടെ വിവാഹം.

നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ മൂത്തപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം കഴിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായത്താലും അധികമായ വരദക്ഷിണ ആവശ്യപ്പെടുന്ന നടപ്പുകൊണ്ടും മററും ചെറുക്കനെ കഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് ഇന്നും ഇന്നലെയും മാത്രമായിട്ടുള്ളതല്ല. 999-ാമാണ്ട് ചിങ്ങമാസത്തിൽ കൊച്ചിവലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അന്നത്തെ ദിവാൻജിക്ക് അയച്ച ഒരു തീട്ടൂരത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു:- "മലയാളത്തിലുള്ള നമ്പൂരിമാരുടെ കന്യകകളെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുമ്പോൾ വരദക്ഷിണ വകയ്ക്ക് ആയിരവും രണ്ടായിരവും അതിൽ അധികവും വീരരായൻ പണം കൊടുക്കണമെന്ന് ശട്ടം വെച്ചു നടന്നു വരുന്ന കാരണത്താൽ ആയതിനു മുതൽ പോരാഴ്മകൊണ്ട് സന്തതി ബ്രഹ്മസ്വമായിട്ടുള്ള വസ്തു ഉൽപ്പത്തികൾ വിററു നശിപ്പിക്കയും ചില കന്യകകളെ ഒട്ടും നാളും വയസ്സുവരെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാതെ വെച്ചിരുന്ന് അതിൽ ചിലര് ദോഷപ്പെട്ടുപോകയും മററു ഏറിയ നാനാവിധങ്ങളായിട്ടു നടന്നു വരുന്ന കാരണത്താൽ ഈ സംഗതിക്കു മേലാൽ ഇപ്രകാരം വരാതെ ഒരു ശട്ടം വെച്ചു കൊടുക്കേണമെന്ന് ഈ രാജ്യത്തു പ്രമാണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരിൽ ഇല്ലിവപോത്ത് വാദ്ധ്യാൻ മുതൽ 52-ആളുകൾ കൂടി 97-ാമാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ എഴുതിവെക്കകൊണ്ട് അതിന്നൊരു ശട്ടം വെച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നു വിചാരണ ചെയ്ത് മേലാൽ രാജ്യത്തിന്നും പ്രജകൾക്കും അഭിവൃദ്ധിയായിട്ടും ശ്രേയസ്സ്

ഷിട്ടും വരരുതെന്നു വേണ്ടി നിദാനം വരുത്തേണ്ടതായിരിക്കുന്നു." ഈ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ സിദ്ധിക്കായി നാട്ടിലെല്ലാം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരു ഇരക്കൈവിളമ്പടിയ വിളംബരം ഈ തീട്ടൂരത്തോടുകൂടി കൊടുത്തയക്കുകയും ആ വിളംബരം രാജ്യത്തെല്ലാം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഒരു പ്രതി താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. റസിഡെണ്ട സായ്പിന്റെ ആ കാലത്തെ ഒരു എഴുത്തുകൊണ്ട് ഇതുപോലെ ഒരു തീട്ടൂരം വിളംബരം അതേ തിയ്യതിയിൽ തന്നെ തിരുവിതാംകൂറിലും നടപ്പാക്കിയതായിട്ട കാണുന്നുണ്ട്.

ഈ വക തീട്ടൂരവിളംബരങ്ങൾക്ക് കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും നിയമപ്രാബല്യമുണ്ട്. പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള നിയമനിർമ്മാണം 1010-ലാണ് തുടങ്ങിയത്. അതിനു മുമ്പിലുള്ള നിയമങ്ങളെല്ലാം വിളംബര രൂപമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്, പ്രസ്താപത്തിലെ വിളംബരം ഒരു കാലത്തും ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തിയതായി കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ അതിന് ഇപ്പോഴും നിയമപ്രാബല്യമുണ്ടെന്നു തന്നെ വിചാരിക്കാമോ എന്ന് നിയമജ്ഞന്മാർ തീർച്ചയാക്കട്ടെ.

"നമ്മുടെ രാജ്യത്തിരിക്കുന്ന നമ്പൂരിമാരുടെ കന്യകകളെ ഒക്കെയും പത്തു വയസ്സിനു മേൽ പതിന്നാലുവയസ്സിനകത്ത് വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുകയും വേണം. വരദക്ഷിണ അധികം കൊടുക്കേണമെന്നു ചോദിക്കുന്ന കാരണത്താൽ അതിനു ഗതിയില്ലാതെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു താമസം വരുന്നതാകകൊണ്ടു നമ്പൂരിമാര് ആരെങ്കിലും വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുമ്പോൾ വരദക്ഷിണവകയ്ക്കു കന്യക ഒന്നുക്ക് 850 വീരരായൻ പണമല്ലാതെ അതിൽ അധികം കൊടുക്കുകയും വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്തു പോകയും അരുത്. ഇതുവരെക്കും 14-വയസ്സിനു മേൽ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കാതെ ഇരിക്കുന്ന കന്യകകളെ ഒക്കെയും ഒരു സംവത്സരത്തിനകത്തു വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുത്ത് മേലാലും ഈ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ചട്ടപ്രകാരം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിരിക്കുന്ന നമ്പൂരിമാരെല്ലാവരും അത് അനുസരിച്ചു നടന്നുകൊള്ളുകയും വേണം. ഇപ്പോൾ നാം കല്പിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ചട്ടത്തിനു നമ്മുടെ രാജ്യത്തിരിക്കുന്ന ആളുകൾ ആരെങ്കിലും വ്യത്യാസങ്ങളായിട്ടു നടക്കുകയും വിരോധങ്ങളായിട്ടു ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആ വക ആളുകളെ ഒക്കെയും കോട്ടിൽ എല്പിച്ചു നേരും ന്യായവും ധർമ്മശാസ്ത്രവും പ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ നടത്തിക്കുകയും ചെയ്യും.

പോരെങ്കിൽ ഈ വക നിയമങ്ങളിൽ ഇന്നിന്ന കാര്യത്തിന് ഇന്നിന്ന ശിക്ഷ എന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായമില്ല. സന്ദർഭാനുസരണമായിട്ട ശിക്ഷ കല്പിക്കുക ചെയ്തു പോരുകയായിരുന്നു.

ദ്രൌപദീസ്വയംവരം

പ്രബന്ധം (തുടൎച്ച)

അനന്തരം തത്രനൃപസ്യസഭാസിമതയുതോ-
ദാമമഹാത്മ്യസൂനോ.
ഭൂന്യാന്യം തങ്ങളിൽ പാൎത്തനാവധിപരിഹാ
സേനാപേക്ഷിച്ചും പറഞ്ഞാർ
എന്തേ! കൈ ചിന്ത്യമെന്നതിനിവരിവിവി
ധ്രോപന്മാരിലേക. (നോ-
നനായീലെന്നവാനിലഴികിലുപുനരെ-
ല്ലാവരും നല്ലരെല്ലാ. 70
കിട്ടുകോപ്പുല്ലനൃനങ്കതയുതമുചിലി-
പ്പെണ്ണിവരക്കനരമണ
യുഷ്മത്ക്ഷത്ര ചരിത്രാഴകിലുമധിക-
ക്കങ്കരത്കാരനെന്നീ
മുട്ടിപ്പൂപ്പം ഭോയാം ചിലരിവർ മര-
നാരിരിക്കുന്നവർക്കും
കഷ്ടിക്കംവിൽക്കലക്കണ്ടു കിചിറവിജയൻ
താൻപിടിക്കുന്നതന്തേ. 71
അല്ലല്ലകാരണം ഞാനോരതുപുനരിതായവർ
ചേരില്ലതിശപന്തർ.
നല്ലസിസന്മുഖംകിൽചൊരു പാരപെട-
ന്നെന്നുകാൎത്തും വിചാൎത്തും
വില്ലുകൽപ്പ്യനപകാരാഴ്കിതവരോട്-
കൊരുമാനില്ലടാനി
കില്ലില്ലനതെട്ടത്താൻ ചിലയനകുലയ
റിലപിൻവാങ്ങിനാനോ. 72
എങ്കിൽകോമളമന്നനങ്ങടപുനരെഴുനേ-
റ്റുജ്ജരാസന്ധനെങ്കിൽ
സങ്കല്പക്കേളനസൂകവലഴിവനകല-
ക്കാമതനോടുചരണ
ശങ്കിച്ചീലത്രനിന്നാധന്നഃധനരെ-
ച്ചോകമച്ചീലെട്ടത്താൻ

വക്കർമ്മതാപിവിദ്യനോന്യകിണ്ടരമര-
ന്നെന്തുപല്ലന്നുപോയീ. 73
ആതാരെമുഖോവന്നാനുവൃദ്ധനെന്നേ
വിനോദമെന്നല്ലത്തില്ലഭേദം
ഉദാരനാത്രേകലവിലെപ്പെട്ടതോ.
നാതാവതില്ലെന്നവഴ്ക്കിനാർപോൽ. 74
എന്തിക്കല്ലിച്ചിരിക്കുന്നുശിവ! ശിവ! പാ-
ഞ്ചാലരാജൻ നാടകേടം
ആനയിച്ചീടാതകാൎത്തും പുനരിതുധനരാ-
ഭോഷണം കണ്ടുകൂടി
ചിന്തിച്ചീടേണ്ടതുണ്ടോ പുനരിനിയുമതോ-
കണ്ണുനാടെണ്ണുകണ്ണു
മന്ത്രിച്ചീടുന്നതോ കാതസുതനാലക-
ന്നാഹവിക്കുന്നതുണ്ടോ 75
കൊല്ലമന്ത്രാഹവിച്ചുരുശതമെഴുനീ-
റ്റാനസൌകണ്ണനെന്നോ
ഭോഷാചിതന്നത്താരിക്കുന്നതുപുനരതതാ-
യിനതീഹവിഭോദം
കണ്ണേനെന്തത്പ്രവാദമതിതിടമാ-
സംശയിച്ചീലെട്ടത്താൻ
കോദണ്ഡാദണ്ഡമില്ലങ്ങവനരുട്ടനപോ
തിന്മതാപോതമെല്ലാം. 76
വാഞ്ഛാവേഗങ്ങളം വെക്കാമിനിനിയതമി
ന്നിത്തശക്തിപ്രതാപം (തി-
തോന്നിടുംവീരരായുള്ളവരവരവരാ-
പുള്ളതാതീന്മതെല്ലാ
പാഞ്ചാലക്ഷോണിപാലൻ പണയമിടകഴി
ച്ചുതുവെക്കേണമൊന്നിൽ
തെണ്ടാപ്പാമില്ലയാളിൽ സ്വചിതമിഹനമി
ച്ചുങ്ങളിരിക്കുന്നവന്നു.

സമ്മതങ്ങിനിരീക്ഷസ്സുവേണതെഴുതികെ-
ടോവിഗതസംശയം
നമ്മളാൽ ചിലതെട്ടക്കസമ്പ്രതികലക്ക
വില്ലുപലർകൂടിയും
നമ്മാക്കരുതിതരെങ്ങാരതനൊയപെണ്ണു
ള്ളത്തിഥനരച്ചു-
ത്താമയാകില്ലുടനിങ്ങിതനൊതനമുക്ക-
മുണ്ടുപിഴനിണ്ണയം. 78

എന്നകേചനാചാരങ്ങളുസ്വർമ്മതിൻ
യൌവനമദേനചെ-
ന്നചിതപ്രമദമങ്ങമിങ്ങുമുസാഹ-
സേനപൊങ്ങിനാർ
ഇന്ദ്രിതിൽപ്രവരരാതിതന്നാഥിതത്തെ
നോക്കെളുവെത്തിനാർ
ചെന്നവിപ്രതകലന്നിമനൊടമ്മേ-
ഷോഷനനുപിണ്ണാ. 79

ആഢ്യമനനുമുതിരാതതെങ്കിലെഴ്നോല്ലു-
ടോസമസനേനുമെ
മൌഢ്യമുദ്രകളെട്ടക്കാലാതടിയനായ-
തിർഥവഭിതതെനതടോ
മൂത്തെങ്ങാംകലവിഷല്ലടക്കയിസരഖകി-
ടയ്യമൊതപൊൺബലാൽ
വാട്ടമെങ്കിലതിനംവരംപിഴഫലിക്കി-
ലോപെരികനല്ലർനാം. 80

ഇതിപ്രഹസിതാകുചംചലതമാ
യണ്ണത്തൊങ്ങുമകെ
പിടിച്ചുപരിഭതാനടനാവർവലി-
ച്ചുലക്കംവിധൌ
ഭൂതസ്സിതുമീക്ഷണെണ്ണുകല-
ക്കിവിഭേതായമെ-
ന്നമാമെപരിച്ചുവാർഗ്ഗിജഗണാ
യശക്രാന്തമായം. 81

എങ്കിൽതാൻചോരികെനമ്പ്ലളിതമതിൽകട
നൊണ്ണുചൊട്ടന്തിനാമെ-
ങ്ങാങ്കിണനുമോനന്വിടെയുമവർക്കു-
ളിച്ചുപൂക്കാതനേരം

കിംകിംപാക്ഷനതെങ്കിൽപ്രകടയപട്ടതാം
മാനുശങ്കേതിമചാല്ലും
കണ്ടൊണ്ടുടകടനുവിജയനിൽവിലസ-
ദ്ഗിക്രമേചക്രപാണേ. 82

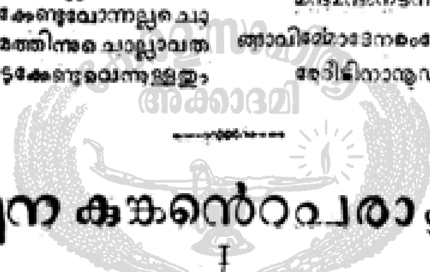
എതസ്സിന്നെവകാലേസവിനയമരികേ
പാണ്ഡുകണ്ടേദ്വിജന-
വ്രാതംകാണാതവണ്ണംമുകളിതഹസിതം
ധർമ്മനൂനോർമ്മുഖാബ്ജം (സം
ജാതോല്ലാസംഹിഡിംബാപ്രമഥനമപി-
വീക്ഷ്യമധ്യേദ്വിജാനാം-
മാത്തംഗാമോഗശാലിമുദിതമുഖമെഴ-
ന്നോറുനിന്നാൻകിരീടി. 83

ദ്രുപദമഹിജ്ജുസ്സാശ്ശംഭ്രമിന്നാമുരാ-
തിളുഗബല
പ്രഗത്ഭിതചാപിധ്യഷാസപാർമ്മേ
ഉമമാനസ
പതിമിവമീചീനാംപൂർവ്വാചലാൽ
ഘനസംവൃതി-
ദ്വിജവരസമാമധ്യാദുത്തസ്ഥി-
വാനഥവാസവിഃ. 84

അഥോസമുദിതോദ്യമം മുതിരെവേനുവെ
ഷോയമെഴുന്നേറ്റുനിന്നായതൊരെ അർഥാ
കഷ്ടമിച്ചുചുനൊങ്ങുളിതി മൂഢനാത്തിയച്ചു
ത്താനതമോരാതവൻ നമ്മളാകിപ്പുക്കണ്ണു
അധോമുഖതങ്ങളെമുറവുമുള്ള ചെറുപ്പങ്ങളു
തെറ്റുടങ്ങിട്ടകെനാങ്ങുകേചിൽ പരധർമ്മ
ജാത്യം തുടങ്ങോളുതാനൊന്നറിഞ്ഞിട്ടുതക്കിച്ചു
വന്നു നമുക്കാചിലക്കായുധം പണ്ടുണ്ടാ
യിരുന്നായകേൾപ്പീലയോ പാണ്ഡുകാരണെ
ണ്ണുദോഷം. പുരാരാജ്യവൻചെയ്യുതൊഴിച്ചും
ധരിച്ചീലയോ കിംകിമെന്തങ്ങതോവിപ്ര
നല്ലോക്കമോ ശങ്കിയാമല്ലെന്നുമെചപ്പുവില്ലു
തെട്ടകെന്നകേചിൽ പരംവിസ്മൃതിക്കാര
റിബ്രാഹ്മണനാർതാൻ തനിക്കാവതുംപോവ
തും തന്നിണങ്ങക്കിതാൻകാരണോക്കിംബലാ
ൽ മാറുമാലോകരായുള്ളവക്കിംസഭാ വേണ്ട

യെന്നല്ലിതെന്നെവനാം തോന്നമിക്കാറ്റുമു
ട്ടുന്നുണ്ടെൽപ്പാടുപ്പംധരിച്ചിട്ടല്ലെന്നതോ
ന്നാമിക്ഷത്രിയന്മാർ ചിരിക്കുന്നമഹാഹാ
സ്യരായുള്ളന്നാം തങ്ങളാട്ടിത്തരം കാട്ടി
നാൽ നാളെലോകർക്കേട്ടാലിണങ്ങാതൊ
മെന്നുകേചിൽ, ഞണ്ണംനിങ്ങളെല്ലാംപൊര
വ്പ്പിൻമഹാല്ല്യാമെന്നതും ഇള്ളതിച്ചുക
റതിക്കിടന്നല്ലു കാട്ടായ്ത്തതിക്കപോതാ നമു
ക്കുഴയാ ചൊല്ലുവാനെന്നസദാമോപന്നം
കണ്ണിരിക്കുന്നമഹാളുസ്വരൻ ദ്രോണർ താനല്ല
യോ പിൽപ്പയറിച്ചപോതന്നാതെന്നാക്കി
പസ്സുസ്ത്രദായത്തിലുള്ളോർക്കശിഷ്യായനെന്ന
ഇവെക്കാം വഴ്ക്കാവതല്ലെന്നുകൊണ്ടും
കലുക്കാസ്റ്റിലെല്ലാമിട്ടുക്കൊണ്ടുവോന്നല്ലചെറ്റു
ൾകെന്നുകേചിൽ ഉത്തിന്നുചൊല്ലാവത
ല്ലുള്ള കൈകൊണ്ടേട്ടുകൊണ്ടയന്നുള്ളതും
പാകിലമെങ്ങപ്രകാരം കലർക്കണ്ടുവെന്നുള്ള
തും പൃഷ്ടമെത്രമേതെന്നമേവം ധരിച്ചീട
വല്ലാതവനെന്ത്രു നന്നിന്നരംതോന്നമാരെ
ന്നു മന്യോന്യമുച്ചൈരഴിച്ചുല്ലസിച്ചാപലം
കൈപ്പിടിച്ചുംകയച്ചും ചിരിച്ചുംതഴെച്ചാ
ത്തസംഭ്രാന്തികൈക്കൊണ്ടതിവ്യാകുല ഇസ്വ
രാണാംകലേ.

ഏവം ചാപല്യവേഗാൽപലവഴിയിലുഴ-
 ച്ചുംതഴച്ചുന്നധാത്രീ-
ദേവന്മാരെപ്പുറത്തങ്ങതിരസമട-
 ക്കിപ്പിടിച്ചാതിരേകാൽ
മാവുന്നതാതവള്ളാവിനായപ്പുമിളച്ചും
 മന്ദമന്ദംനടന്നാ-
ണാവിർമോദേനരംഗേവിജയനധിക-
 മേദിനിനാഥുമയേച്ചും. ൮൫

എടച്ചേന കങ്കൻെറ പരാക്രമങ്ങൾ*

I

പന്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിൻെറ ഉദ്ദേശം കേരളീയർ ശ്രദ്ധേയചകരോ അദ്ഭുതസ്തപകരോ എന്നപോലവർ എന്നിക്ക ഒരാളുമില്ല. മേലിലുള്ള അന്വേഷണംകൊണ്ട് ഒരു അഭിപ്രായം പറവാൻ ഞാൻ ഇന്നി അധികം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യവും സംശയത്തിലാണ്. എന്റെ ഉപാന്ത്യയാത്രയ കോട്ടയത്തു ശക്തൻതമ്പുരാൻ്റെ ശത്രുക്കൾ കൊന്നതിനശേഷം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നമെന്ന മോഹം എനിക്കു അശേഷമില്ല. എടച്ചേന കങ്കനെപ്പറ്റി കേൾക്കാത്തവരോ എടച്ചേന കങ്കൻെറ ശക്തി പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത യോദ്ധാക്കളോ എന്റി ഇവിടങ്ങളിലൊന്നുമില്ല. തളിപ്പറമ്പ്, മൊനാൻ, കോഴിക്കോട്, കണ്ണൂർ മുതലായവരുടെ ഉദയപാരമ്പര്യത്തിൽ ഒട്ടുക്കെത്ത തലമുറ എണ്ണാട്ടുകൂടി അവസാനിക്കും. നായന്മാർ നല്ല യോദ്ധാക്കളാണെന്നു ഖ്യാതി നിലനിറുത്തുവാൻ ഞാൻ ഇത്രനാളും ശ്രമിച്ചു. എന്റെ പിൻകാലം ഇനി അധികമൊന്നു ഉള്ളതീർ. ഈശ്വരാ! ഇനി നായന്മാർ തങ്ങളുടെ പ്പികളായി കാലംകഴിക്കേണ്ടിവരുമോ? എ

* എടച്ചേന നായന്മാർ കടത്തനാട്ടുരാജ്യത്തിൽ ഒരു പ്രമാണപ്പെട്ട വീട്ടുകാരായിരുന്നു. കങ്കൻ, ഒതിരപ്പുറ പയ്യില്ലി (കോട്ടയം) ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ വിശ്വസ്തനായ സഹായിയുമായിരുന്നു. ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ മരണത്തിനുശേഷം കങ്കൻ ഒതേനനെ പോലെയാണ് ഉണ്ടായത്. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഉത്തരം കൊടുക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല.

കരിഞ്ഞു. 1806-ാമാണ്ടായി. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ട് ഉദിച്ച് ആറുകൊല്ലം പോയി. എനിക്കിപ്പോൾ വയസ്സ് 45-ം കഴിഞ്ഞു. കഴിഞ്ഞ നാല്പതുകൊല്ലത്തെ കേരളചരിത്രവും, ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ സ്ഥിതിയും തമ്മിൽ എത്ര അന്തരമുണ്ട്. ഈ പതുകൊല്ലത്തോളമായി ഞാനും എന്റെ കൂട്ടാളികളും മൈസൂർ പട്ടാണികളേയും, ബിലാത്തി പട്ടാളക്കാരേയും നായന്മാരുടെ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യം പഠിപ്പിക്കയായിരുന്നു. ഹൈദരാലി, ടിപ്പുസുൽത്താൻ, കർണ്ണൽ വെല്ലസ്ലി (വെല്ലിങ്ങ്ടൻപ്രഭു) മുതലായി ശ്രുതിപ്പെട്ട സൈന്യനായകന്മാരും, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്നുശേഷം ക്ഷാത്രധർമ്മം ഇന്നതാണെന്നു ക്രിയകൊണ്ടു കാണിച്ചുകൊടുത്ത ഒടുവിലത്തെ കേരളീയരാജാവായ എന്റെ പഴച്ചികോവിലകത്ത് ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമേനിയും എന്റെ—എടച്ചേന കുങ്കന്റെ യോഗ്യതയും പരാക്രമവും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ പൊന്നുതമ്പുരാൻ പോർക്കളത്തിൽവെച്ചു വീരസ്വർഗ്ഗം അടഞ്ഞതുവരെയും ഞാൻ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹാ! ആ വക സംഭവങ്ങളെ ഇപ്പോൾ ആലോചിക്കവയ്യ. എനിക്ക് ഈ വക ദുർഗ്ഗതികളൊക്കെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത് പള്ളിയാദോഷംകൊണ്ടോ, സ്വജനങ്ങളേയോ സ്വരാജ്യത്തെയോ ദ്വേഷിച്ചോ ചതിച്ചോ അല്ല. കേരളത്തെ ഒറ്റുകൊടുത്തല്ല. ഇംഗ്ലീഷുകമ്പനിക്കാരുടെ പടിഞ്ഞാറെ കരയിലുള്ള നിലനില്പിനെതന്നെയും ഒന്നു ഇളക്കിമറിച്ച ആ വീരപുരുഷൻ കോട്ടയത്തു ശക്തൻതമ്പുരാനെയും അവിടത്തെ ആശ്രിതനായ എന്നെയുംപറ്റി നിങ്ങൾ പല കഥകളും കേട്ടിരിക്കാം. നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പല സംഭവങ്ങളും എനിക്ക് നിശ്ചയമുണ്ട്. എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ! നിങ്ങൾ നാലുഭാഗവും വന്നിരുന്നു ഈ വയസ്സനോട് ആ വക കഥകൾ പറവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് പ്രയോജനം. ഞാനിപ്പോൾ കൂട്ടിൽ പിടിച്ചിട്ട സിംഹത്തെപ്പോലെ ശത്രുക്കൾ ഇപ്പോൾ നശിപ്പിക്കും എന്ന ഭയത്തോടെ കഴിക്കയല്ലേ. എങ്കിലും ചില രസകരമായ സംഭവങ്ങൾ പറഞ്ഞുതരാം.

1766-ൽ കോട്ടയത്ത് കോവിലകത്ത് വലിയ തമ്പുരാൻ രവിവർമ്മ എന്നു പേരായ തമ്പുരാനായിരുന്നു. നമ്മുടെ വയനാട് സ്വത്തുപാലകന്മാരായ കോട്ടയത്തു തമ്പുരാക്കന്മാരിൽ പടിഞ്ഞാറെ കോവിലകത്തേക്കായിരുന്നു നമ്മുടെ മേൽക്കോയ്മയെങ്കിലും ആ താവഴിയിൽ കൊച്ചുതമ്പുരാട്ടിമാർ മാത്രമായിരുന്നതിനാൽ വലിയതമ്പുരാൻതന്നെയാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കാര്യങ്ങളും അന്വേഷിച്ചിരുന്നത്. 1766-ൽ ഹൈദരാലിയും മൈസൂർ സൈന്യങ്ങളും മലയാളത്തെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ കോലത്തിരി രാജാക്കന്മാരൊപ്പം കോട്ടയത്തു കോവിലകക്കാരും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോയി രക്ഷപ്രാപിച്ചു. കോട്ടയത്തു തമ്പുരാക്കന്മാർ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോകുന്നതായ ആവശ്യമില്ലെന്നും വയനാട്ടിൽ കടന്നാൽ അവരെ തടുപ്പാൻ ഞങ്ങൾ മതിയെന്നും അറുവരമ്പത്തു ഭരണക്കാരായ നായന്മാരും കാര്യപ്രാപ്തന്മാരായ വേമംനമ്പ്യാരും എന്റെ കാരണവർ എടച്ചേന ഒതേനൻനായരും കോവിലകത്തേക്ക് എഴുതി അയച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ അവിടെ എത്തുന്നതിന്നുമുമ്പായി തന്നെ ചൊവ്വക്കാരൻ കേയിയുടെ കപ്പലിൽ തമ്പുരാക്കന്മാരും കുടുംബങ്ങളും തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക് എഴുന്നള്ളിക്കഴിഞ്ഞി

ഞ്ഞതിനാൽ വയനാട്ട സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമത്തിൽനിന്ന രക്ഷിക്കുകയായിരുന്ന ഞങ്ങളുടെമുറ. ചിറക്കൽ, കോട്ടയം, കുറുമ്പ്രനാട്, കോഴിക്കോട്, ഏറനാട്, പൊന്നാനി മുതലായ എല്ലാ ദിക്കുകളിലും ഹൈദരിന്റെ സൈന്യങ്ങൾ വളരെ കാലം കൊള്ളകാട്ടിയെങ്കിലും വയനാട്ടിൽ ഞങ്ങളെ ഭയപ്പെട്ടോ എന്തോ ആരും കടന്നിട്ടില്ല. കടപ്പാൻ ഞങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്നതുമല്ലായിരുന്നു. ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടനിൽ സ്കോട്ട്ലാണ്ട്‌രാജ്യം ഏതുപ്രകാരമാണോ അതുപ്രകാരമാണ് മലയാളജില്ലയിൽ വയനാട് എന്ന എന്റെ പൊന്നുതമ്പുരാൻ പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. വയനാട്ടുകാർ വിദേശീയരായവരുമായി വലിയ സംസർഗ്ഗത്തിന് അവകാശമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളെ പരിഷ്കാരമില്ലാത്തവരാണെന്ന കടൽക്കരയിലുള്ളവർ പറയാറുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷെ ആൺകുട്ടികൾ ഇവിടെ അധികമുണ്ടെന്ന് അവർക്കൊക്കെ നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട്. ഹൈദരാലിയുടെ നായകത്വത്തിൻകീഴിൽ മൈസൂർസൈന്യങ്ങൾ വയനാട്ടുമാർഗ്ഗം മലയാളജില്ലയിലേക്കുകടപ്പാൻ കഴിയുന്ന ശ്രമങ്ങളൊക്കെ ചെയ്തിരുന്നു. ഫലിച്ചിട്ടില്ല. ഇതായിരുന്ന കർണ്ണൽവെല്ലസ്ലിക്ക ഞങ്ങളെ ഇത്ര ബഹുമാനത്തിന്ന കാരണം. ഞങ്ങളുടെ നായകനായിരുന്ന പല്ലൂർ രയരപ്പൻനമ്പ്യാർക്ക ബ്രിട്ടീഷുരാജകുടുംബത്തിൽനിന്ന സമ്മാനമായി ഒരു സ്വർണ്ണംകൊണ്ടു കെട്ടിച്ചു വാൾ കർണ്ണൽവെല്ലസ്ലി മുഖേന സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ അമ്മാമനു സുഖമില്ലായ്കയാൽ രയരപ്പൻനമ്പ്യാരുടെകൂടെ ഞാനും തലശ്ശേരിക്ക പോയിരുന്നു. അവിടെ വെച്ചു ഞാനും ഒരു വെള്ളക്കാരനും സംഗതിവശാൽ ഒരു പോരാട്ടമുണ്ടാകയും ഞാൻ വെടിയാൽ വെള്ളക്കാരന്റെ ഒരു കണ്ണു പൊട്ടിക്കയും ഉണ്ടായി. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇതുകാരണമായി എന്നെ പിടിച്ചു അവരുടെ പാണ്ടികശാലയിലുള്ള ജേലിൽ കൊണ്ടിടുകയും ഒടുവിൽ രയരപ്പൻ നമ്പ്യാരും കർണ്ണൽവെല്ലസ്ലിയും സ്നേഹിതന്മാരായതുകൊണ്ട് ഒരു വിധം മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ എന്നെ ജേലിൽ നിന്ന പുറത്താക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അന്നുമുതൽ കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോട്ട എനിക്ക ഉള്ളുകൊണ്ടു നല്ല സുഖമില്ലെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞതിന്ന ശേഷമാണ് എന്റെ പേര് കമ്പനിപ്പട്ടാളക്കാരുടെ ഇടയിലും, മലയാളജില്ലയിലെ യോദ്ധാക്കളുടെ ഇടയിലും പരന്നത്. വാള്, പരിച, വില്ല്, ശരം, തോക്ക്, ഇവക ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ എന്നെ ജയിപ്പാൻ അന്ന മലയാളജില്ലയിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് അഭിമാനത്തോടെ എനിക്ക പറയാം. എടച്ചേന കുങ്കനെ കണ്ടാൽ ചുമലിൽ നിന്ന മുണ്ടെടുത്ത് ബഹുമാനിക്കാത്ത ചെറുപ്പക്കാരനില്ല. കുറിച്യർ, പണിയർ, കച്ചവടത്തിന്ന വയനാട്ടിൽ വന്ന മാപ്പിളമാർ, ഇവരുടെ ഇടയിലൊക്കെ കുങ്കൻ വലിയ ഒരു എജമാനൻ തന്നെയായിരുന്നു. എന്തിന്ന! നമ്മുടെ തായിൽ കാരണവന്മാർക്ക തന്നെ കുങ്കനെ ഉള്ളുകൊണ്ടു വലിയ ഭയമായിരുന്നു. ഇത്രയും വിവരണം മുൻകൂട്ടി പറയുന്നത് ഇനി പറവാൻ പോകുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു മുഖവുര മാത്രമായിട്ടാണ്.

1780-ാമാണ്ടിലാണ്. ഒരു ദിവസം ഉച്ചക്ക് [illegible]നമ്പ്യാരുടെ വീട്ടിൽ കാരണവന്മാര് സഭകൂടിയ ദിക്കിലേക്ക് അടിയന്തരമായി പോവാൻ കാരണവന്മാര്

ളിച്ചിരിക്കുന്നവരും അതോ വന്നു പാർത്തു. അവിടെ കുത്തോർനാട്, എളങ്കുറിൽ സ്വരൂപം, പൊറൂന്നാട്ടർ സ്വരൂപം ഇവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങളും കാര്യപുരുഷന്മാരും ഒക്കെ വന്നു യോഗം കൂടിയിരിക്കയാണ്. കോട്ടയത്തു തമ്പുരാക്കന്മാരും കുമ്പഞ്ഞിക്കാരും നാലു ദിവസത്തിലകം തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നു മടങ്ങി തലശ്ശേരിയിൽ കപ്പലിറങ്ങുമെന്നും തിരുമേനികളെ എതിരേല്പാനായി വയനാട്ടു സ്വരൂപക്കാര്ക്കു അകമ്പടിക്കാരെ അയക്കേണമെന്നും മറ്റുമായിരുന്നു ആലോചന. മൈസൂരിൽ വീണ്ടും യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു വർത്തമാനം കിട്ടിയതിനാൽ തമ്പുരാക്കന്മാരെയും എജമാനന്മാരെയും തല്ക്കാലം വയനാട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കയപ്പാൻ സൌകര്യമില്ലെന്നും ആരെയെങ്കിലും ഒരു പ്രതിനിധിയെ അയക്കേണമെന്നും തീർച്ചയാക്കിട്ടുണ്ട്. പ്രതിനിധിയായിരിക്കേണം എന്നുള്ള ആലോചനസമയത്താണ് എന്നെ ആളെ അയച്ചു വിളിപ്പിച്ചത്.

തലപ്പൻ നമ്പ്യാര്:—കുങ്കനെ എന്തിനായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ വരുത്തിയതെന്നു മനസ്സിലായോ?

ഞാൻ:—എന്നെ വിളിക്കാൻ വന്നാളോട് വിവരമൊന്നും പറഞ്ഞയച്ചിട്ടില്ലല്ലോ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയാൽ മനസ്സിലാകാം.

എന്റെ ഈ മറുപടി വലിയ കാരണവന്മാരിൽ ചിലർക്ക് അത്ര രസിച്ചില്ല. വേങ്ങരതലപ്പൻനമ്പ്യാരാണ് കാരണവന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വയസ്സുകൊണ്ടും പ്രമാണിത്വംകൊണ്ടും തങ്ങളുടെയൊക്കെ തലവനായിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തോട് ഇങ്ങിനെ കൂസലില്ലാതെ ഒരു മറുപടി പറഞ്ഞത് എന്റെ കാണവേര് കേരാൻ നായക്കാന് ഒട്ടും പിടിക്കാത്തത്. "ആ കുത്തനാംകെട്ടവന്റെ പെകിട്ടത്തിന്നൊരു കോട്ടപ്പാൻ ആരുമില്ലേ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നമ്മൾ എണീറ്റപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന കാരണവന്മാരെല്ലാവരും കൂടായി എണീറ്റു. എന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞുവെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ മെല്ല "ചെറുപ്പക്കാരനല്ലേ" എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു അമ്മാവനെ കാരണവന്മാരൊക്കെ കൂടി പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അമ്മാമന്: ഇത്തരം അധികപ്രസംഗികളെ അയച്ചാൽ തന്നെ കാര്യം കരത്തിൽ വരികയില്ല

തലപ്പൻ നമ്പ്യാര്:..നമ്മുടെ തമ്പുരാക്കന്മാർ നാലു ദിവസത്തിലകം തലശ്ശേരിയിൽ കപ്പലിറങ്ങുമെന്ന വിവരം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. കണക്കാ പത്തമ്പത് അകമ്പടിക്കാരും കൂടി തലശ്ശേരിയിൽ പോയി തമ്പുരാക്കന്മാരെ എതിരേല്ക്കണം. കോട്ടയത്തു കോവിലകത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ഭക്തി കാണിപ്പാൻ പോയിട്ട അവിടെ കൂട്ടവും കറിയും ഉണ്ടാക്കിയാൽ നമുക്കൊക്കെ അതു വലിയ പോരായ്മയാണ്.

ഇതിന് എന്താണ് മറുപടി പറയേണ്ടത് എന്ന് എനിക്ക് നല്ല വിവരമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അമ്മാമന്റെ കണ്ണുരുട്ടൽ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് ഒന്നും പറവാൻ തോന്നിയില്ല. കോഴിക്കോട്ടു വെച്ച് വെള്ളക്കാരന്റെ കണ്ണുരുട്ടിച്ച പൊട്ടിച്ച കഥ സൂചിപ്പിച്ചാണ് വേങ്ങനമ്പ്യാരെപ്പർ "കൂട്ടവും കറിയും" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. വയനാട്ടുകാരുടെ മാനവും എന്റെ മാനവുമായി സംബന്ധമൊന്നുമില്ലേ? എന്നായിരുന്നു എനിക്ക് ചോദിച്ചറിയാനുണ്ടായിരുന്നത്.

"കാരണവന്മാരുടെ കല്പനപോലെ" എന്നു പറഞ്ഞ് ഞാൻ ഒരു മൂലക്കൽ വഴിയെ മാറിനിന്നു. ഇക്കൂട്ടിൽ കൊടുപ്പാൻ കാരണവന്മാർക്ക് ഒരു എഴുത്ത് എഴുതി ഉണ്ടാക്കി തന്നു. അമ്പതു പേരെ അകമ്പടിക്കാരായി കൂട്ടി തലശ്ശേരിക്കു വേഗം പുറപ്പെടുവാനും കല്പനയായി.

എടച്ചേന കുങ്കന്റെ കൂടെ പോയിച്ചത്താൽ മാനമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു പുറപ്പെടുവാൻ ആളും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനും അകമ്പടിക്കാരും കൂടി പിറ്റേന്നു കാലത്തു പുറപ്പെട്ടു; സന്ധ്യ മയങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി വടകരയിൽ നിന്നു മൂന്നാഴിക കിഴക്കുള്ള വശം ഒരു പറമ്പിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. എന്റെ അകമ്പടിക്കാരൊക്കെ വാളും പരിചയും എടുത്തിട്ടുണ്ട്. ചില ആയുധങ്ങളൊക്കെ എന്റെ കൈവശവുമുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചില തോക്കുകാരും കുന്തക്കാരും മറ്റാളുകളും ഉണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം രാത്രി കടത്തനാട്ടെത്തി താമസിച്ച് പിറ്റേന്നു തലശ്ശേരിക്കു പോകാമെന്നായിരുന്നു. ഈ ആലോചനയുടെ മദ്ധ്യേ ഞങ്ങളുടെ ഇടത്തുവശത്തുള്ള ഇടവഴിയിൽ കൂടി മറ്റൊരു കൂട്ടം അകമ്പടിക്കാരും ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായി. അവരൊക്കെ മുമ്പിൽ എത്തിയപ്പോഴേ മാത്രമേ ഞങ്ങൾ കണ്ടുള്ളൂ. ഇവരുടെ തലവനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ പട്ടുറുമാലും തലയിൽ കെട്ടി മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കുറച്ചുനേരം മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കി നിന്നതിനു ശേഷം,

"നിങ്ങൾ എടച്ചേന കുങ്കന്നായരല്ലേ" എന്ന് ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ എന്നോടു ചോദിച്ചു. "അതെ. നിങ്ങൾ ആരാണെന്നു മനസ്സിലായില്ല. എവിടെയോ വെച്ചു കണ്ടതായി ഒരു മുഖപരിചയം തോന്നുന്നുമുണ്ട്" എന്നായിരുന്നു എന്റെ മറുപടി.

"ഞാൻ പഴശ്ശൂർ മലയിൽ നിന്നാണ്. അവിടുത്തെ എളമയാണ്. ഭയത്തോൽ ഭഗവതികാവിൽ വേലകാലത്ത് വയനാട്ടിൽവെച്ച് ഒരിക്കൽ നിങ്ങളെക്കണ്ട പരിചയമാണ്. തലശ്ശേരിക്കായിരിക്കും. ഞാനും അങ്ങോട്ടേക്കാണ്. വഴിയിൽ കണ്ടുമുട്ടിയതു വളരെ സന്തോഷമായി", എന്നു ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോഴും ശത്രുവോ എന്നു സംശയിച്ചു വാളിന്റെ പിടി കയ്യിലാക്കിയ എന്റെ അകമ്പടികളൊക്കെ സാധാരണപോലെ അടങ്ങിയായി. അവിടുത്തവർ കോട്ടയത്തു തമ്പുരാന്റെ മക്കളും വയനാട്ടിൽ എത്തുന്ന ഭാഗം വാഴുന്നവരും ആണ്. ഈ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരെ പറ്റി പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നേരിട്ടു കണ്ടു സംസാരിപ്പാൻ എനിക്ക് ഇതുവരെ അവസരം ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ഞാൻ. "വളരെ സന്തോഷമായി. നമ്മുടെ തമ്പുരാക്കന്മാർ എഴുന്നള്ളുന്ന വിവരം അറിഞ്ഞ് വയനാട്ട സ്വരൂപത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ പ്രതിനിധിയായി കാരണവന്മാർ അയച്ചിരിക്കയാണ്."

അവിടുത്തോട് എളമ:—നിങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടിയതിൽ എനിക്കു പ്രത്യേകം കൃതാർത്ഥതയും സന്തോഷവുമുണ്ട്.

എന്നൊക്കെ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങളും യാത്രയായി. വടക്ക് എത്തിയപ്പോൾ,

"തിരുമേനിക്കും എഴുന്നള്ളത്തു യാത്ര നാളെക്കഴിഞ്ഞേ തലശ്ശേരിയിൽ എത്തുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് നാം അത്ര ധൃതിയിൽ പോകേണമെന്നില്ല. എനിക്കു വടകരയിൽ വെച്ച് അല്പം ചില കാര്യങ്ങളും സാധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനു നിങ്ങളുടെ സഹായവും കൂടെ ഉണ്ടായാൽ വലുതായി!

പകരമായി. നമ്മുടെ ആൾക്കാരൊക്കെ ഈ തണ്ണീർപ്പന്തലിലും ആൽത്തറയിലുമായി കഴിച്ചുകൂട്ടട്ടെ. വെള്ളക്കാരുടെ സാധനങ്ങളും അവർ വക്കൽ ഇല്ലെങ്കിൽ ചിലപ്പ് അങ്ങാടിയിൽ പോയി വരട്ടെ" എന്നും പറഞ്ഞ് അവിണ്ണാട്ട് എളമ നാലു പൊന്പണമെടുത്ത് കേളനെ ഏല്പിച്ചു.

അവിണ്ണാട്ട് എളമക്ക് എന്തൊക്കൊണ്ട് എന്തു കാര്യമാണ് സാധിക്കേണ്ടത് എന്നു മനസ്സിലാവാതെ ഞാൻ കുറെ കുഴങ്ങി. എന്തെങ്കിലും "കൂട്ടവും കറിയും" ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുമോ എന്ന ഭയമാണ് എനിക്കുണ്ടായത്. ഈ വിവരം ഞാൻ അവിണ്ണാട്ട് എളമയോട് പറഞ്ഞു.

അവിണ്ണാട്ട് എളമ:—നിങ്ങൾ പറയുന്നത് വാസ്തവംതന്നെയാണ്. നാം കുറെ കാര്യം വരാൻ തലശ്ശേരിക്ക് പോകുമ്പോൾ വഴിയിൽ വെള്ളക്കൂട്ടവും കറിയും ഉണ്ടാകുന്നത് അത്ര നന്നല്ല. പക്ഷെ ഞാൻ പറയാൻ പോകുന്നതു മുഴുവൻ കേട്ടാൽ നിങ്ങൾ എന്നോട് യോജിക്കാതിരിക്കയില്ല. എന്റെ മുത്തശ്ശി കെട്ടിലമ്മ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ കൊട്ടിയൂർ ഉത്സവം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വരുമ്പോൾ കൊള്ളക്കാരൻ ഉണ്ണിമൂത്ത് മൂപ്പനും ആൾക്കാരും മുത്തശ്ശിയുടെ ഡോലി എടുക്കുന്നവരെയും ആൾക്കാരെയും വഴിയിൽ തടഞ്ഞു നിർത്തി പണങ്ങളും പണ്ടവും തട്ടിപ്പറിച്ച കഥ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. മൈസൂർ പട്ടാണികളുടെ ആക്രമം കഴിഞ്ഞതുമുതൽ കാട്ടിലുമാൾ നമ്മളെയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ വകക്കാരുടെ അധികപ്രസംഗവും കണ്ടുംകൊണ്ടു നാം കഴിച്ചിരുന്നാൽ വളരെ പോരായ്മയാണ്. ഉണ്ണിമൂത്ത് മൂപ്പനെ കണ്ട് പകരം ചോദിക്കേണമെന്നു കുറെ കാലമായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അമ്മാമൻ ഇതിനു സമ്മതിക്കായ്കയാലാണ് ഇതുവരെ എനിക്കതു സാധിക്കാഞ്ഞത്. മൂപ്പൻ താമസിക്കുന്നത് ഇവിടെ നിന്നു അധികം ദൂരത്തല്ല. നിങ്ങളും എന്റെ കൂടെ ദയവു ചെയ്തു വരുന്നതായാൽ നാലു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ എന്റെ ആവശ്യം സാധിച്ചു നമുക്കു മടങ്ങിയെത്താം. കൂടെയുള്ളവർ ഇവിടെ വിശ്രമിക്കട്ടെ".

ഉണ്ണിമൂത്ത് മൂപ്പൻ സാമാന്യക്കാരനല്ലെന്നും അവന്റെ കീഴിൽ എന്തിനും പോന്ന ശക്തിമാന്മാരായ പതിനഞ്ചുമാപ്പിളമാരുണ്ടെന്നും ഉത്തരിപ്പുള്ള പല ക്രൂരകൃത്യങ്ങളും കുറച്ചു കാലത്തിനുള്ളിൽ ഇവൻ നടത്തിട്ടുണ്ടെന്നും ഞാൻ മുമ്പ് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വക കൊള്ളക്കാരൊന്നും മൈസൂർ ആക്രമത്തിനു മുമ്പായി നായന്മാർക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിണ്ണാട്ട് എളമയുടെ കഥ കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കും സാമാന്യത്തിലധികം ദേഷ്യം വന്നു. എടച്ചേന കുങ്കൻ എന്ന ഒരാൾ ഉണ്ടെന്നു ഉണ്ണിമൂത്ത് മൂപ്പനെ ഒന്നു അറിയിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് എനിക്കും വാശിയായി. ഞങ്ങളുടെ അകമ്പടിക്കാർ ആൽത്തറകളിലും തണ്ണീർപ്പന്തലിലുമായി വിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. രാത്രി 10 മണിയായപ്പോൾ ഞാനും അവിണ്ണാട്ട് എളമയും ആയുധപാണികളായി പുറപ്പെട്ടു. അവിണ്ണാട്ട് എളമയുടെവശം 6 കുഴൽ നിറച്ച തോക്കുകൾ ഉണ്ട്. ഏകദേശം രണ്ടു നാഴിക ദൂരത്ത് കടൽക്കരയിൽ വലിയ തെങ്ങിൻപറമ്പിന്റെ നടുവിൽ ഒരു വലിയ വീട്ടിലാണ് മൂപ്പൻ താമസിക്കുന്നത്. അയൽവക്കത്തായി വീട് അധികമില്ല. ചില മുക്കുവരുടെ ചാളകളും മാത്രം അവിടവിടെ കാണാനുണ്ട്.

ഞങ്ങൾ കുപ്പരുടെ കുടിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഉമ്മറത്ത് ചില മാപ്പിളമാർ കിടന്നു സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. അകത്തുനിന്നും ചിലരൊക്കെ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. "നിങ്ങൾ എവിടെ നിന്നാണ്" എന്നും "ഞങ്ങൾ വയനാട്ടിൽ നിന്നാണ് തലശ്ശേരിക്കു പോകുന്നു. കുപ്പരെ ഒന്നു കാണേണമെന്നുണ്ട്" എന്നും മറുവാക്യം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഒരു താടിക്കാരൻ മാപ്പിള അകത്തു പോയി താമസിയാതെ പുറത്തു വന്നു ഞങ്ങളെ അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. ആ കാലത്തൊക്കെ ചെറുപ്പക്കാരായ നായന്മാർ ആയുധപാണികളായിട്ടേ നടക്കാറുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അന്യഥാ ഞങ്ങളെ സംശയിപ്പാൻ ആർക്കും വകയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുറത്തു നിന്നു കുപ്പരുടെ കുടിക്കുള്ളിൽ കുറെ വലിയ തളത്തിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾ കടന്നത്. ആ തളത്തിൽ ഒരു തിണ്ണമേൽ രണ്ടുമൂന്നു മാപ്പിളമാർ ഇരുന്ന് വെറ്റില മുറുക്കുന്നുണ്ട്. തളത്തിൽ പടിഞ്ഞാറുവശം ഒരു മുറിയിലേക്ക് ഞങ്ങളെ കൊണ്ടാക്കി. അവിടെ ഒരു കട്ടിലിന്മേൽ ഒരു വൃദ്ധൻ ഇരിക്കുന്നു. ഇവനാണ് കുപ്പർ എന്നു ഞങ്ങൾക്കു വേഗം മനസ്സിലായി. താഴെ ഒരു നിലവിളക്കിന്നരികെ പായയിൽ രണ്ടുമൂന്നു മാപ്പിളമാരും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾ അകത്തു കടന്ന ഉടനെ മുറിയിലുള്ള മാപ്പിളമാരോടു പുറത്തേക്കു പോകുവാൻ കുപ്പർ ആംഗ്യംകാട്ടി. കുപ്പർ എഴുനീറ്റ് ബഹുമാനിച്ചു നിന്നു.

"എജമാനന്മാർ എവിടെ നിന്നാണെന്നറിഞ്ഞില്ല. കുപ്പരെ കണ്ടിട്ടുള്ള കാര്യവും എന്താണാവോ" എന്നായിരുന്നു കുപ്പരുടെ ഒന്നാമത്തെ മറുവാക്യം. ഞങ്ങളുടെ ഉടുപ്പും സമ്പ്രദായവും മറ്റും കണ്ടാൽ നല്ല തറവാടികളാണെന്ന് ആർക്കും തോന്നും. കുപ്പർ എജമാനന്മാരെന്ന് സംബോധന ചെയ്തതിൽ തെറ്റില്ല.

"ഞാൻ അവിടത്തെ എളമയാണ്. ഇയാൾ എടച്ചേന കുങ്കന്നായരാണ്. അവിടത്തെ സ്ത്രീകളെ അപമാനിച്ചാൽ ചോദിപ്പാൻ ആളില്ലെന്നാണ് കുപ്പർ വിചാരിച്ചത് അല്ലേ. മൈസൂർ പട്ടാണികൾ ഇപ്പോൾ കുപ്പരെ സഹായിക്കട്ടെ" എന്നും പറഞ്ഞ് അവിടത്തെ എളമ വാൾ ഉറയിൽനിന്നു ഊരി. കുപ്പരുടെ വീട്ടിൽ അപ്പോൾ പതിനഞ്ചോളം മാപ്പിളമാർ അകത്തുപുറത്തുണ്ട്. കുപ്പരോ അത് ചിന്തിച്ചില്ല. കാര്യം ഇത്ര വേഗം വാളിന്മേൽ മുനയിൽ കൊണ്ടുവരുമെന്നു നന്നായില്ലെന്ന ഞാൻ വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ കുപ്പർ അകത്തുനിന്നു പുറത്തേക്കു ചാടി വാതിൽ ഓടാമ്പൽ ഇട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ദൈവമേ! ഞങ്ങളുടെ ഗതി എന്താണ്. ആ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തു ചാടുവാൻ ഒരു പഴുതില്ല. പുറത്തു ചാടിയാൽ തന്നെ എന്താണ് ഗതി. എന്തെങ്കിലും ഞങ്ങളെ തടവുകാരാക്കിയിട്ട് മുറി ഒന്നു മുഴുവൻ നടന്നു പരിശോധിച്ചു. വളരെ ചെറിയ ഒരു ജനലുള്ളതു കഴിച്ച് ഒരു വിരൽ കടപ്പാൻ മാത്രം വെച്ച് അടച്ചിട്ട് അഴി ഏറ്റിയിട്ടുണ്ട്. മുറിയുടെ വടക്കുവശം ഒരു വാതിൽ കണ്ടു. അത് ഉന്തി നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു നിലയറയിലേക്കുള്ള കോണിയാണ് കണ്ടത്. നിലവിളക്കിൽ നിന്ന് ഒരു തിരിയെടുത്തു നിലയറയിൽ ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങി നോക്കി. അവിടെ പലതരത്തിലുള്ള ആയുധങ്ങളും തോക്കുകളും വെടിക്കോപ്പു സാമാനങ്ങളും ഉണ്ട്. കൊള്ളയിട്ടുകൊണ്ട് വെള്ളിപ്പെട്ടിയും പണവും പണ്ടങ്ങളും അവിടെ സൂക്ഷിച്ചതായും കണ്ടു. ഇതൊക്കെ

നോക്കീനില്പാൻ നേരമില്ലെന്നും "താമസിച്ചാൽ ശത്രുക്കൾ നമ്മെ തകരാറിലാക്കുമെന്നും ഞങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഒന്നുരണ്ടു മാപ്പിളമാർ മരങ്ങും ഇടങ്ങും മാടിപ്പോകുന്നതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഞങ്ങളെ ഇട്ടു പൂട്ടിയ വാതിലിന്റെ അപ്പുറം ചില മാപ്പിളമാരിരുന്നു സംസാരിക്കുന്നതും ചിരിക്കുന്നതും ഞങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം കേൾപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിലാണ് കണ്ണൂർ വെല്ലിസ്‌ലി ഒരു കോട്ട പിടിച്ച വിവരം ചേകം നമ്പ്യാരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയത് എനിക്കു ഓർമ്മയായത്. ഒരു കൈത്തൊപ്പായ്ക്കും നിറയെ വെടിമരുന്നു കോരിക്കൊണ്ടു വന്നു വാതിലിന്റെ അരികെ ചുമരിന്മേൽ വാളുകൊണ്ടു കുഴിയുണ്ടാക്കി അതിൽ കുത്തിനിറച്ചു. ഞങ്ങൾ ഇന്നതാണ് കാട്ടാൻ പോകുന്നതെന്നു മാപ്പിളമാർക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കാര്യമൊക്കെ അപകടത്തിലാവുമായിരുന്നു. ഈ വെടിമരുന്നിനു തീയും കൊടുത്തു ഞങ്ങൾ നിലയറയിൽ ഓടി ഒളിച്ചു. പറയാനുണ്ടായ കഥ പറവാൻ പ്രയാസം വിരോധമില്ല ഇടിത്തീപൊട്ടിയതുപോലെ ഒരു ശബ്ദമാണ് ഞങ്ങൾ കേട്ടത്. ക്ഷണത്തിൽ ഞങ്ങളും മരിക്കുമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. വേഗം ഞങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങൾക്കു പുറമെ രണ്ടു തോക്കും കയ്യിലെടുത്തു നിലയറയിൽനിന്നു ഞങ്ങൾ മുറിയിലേക്കു കടന്നു. പുകകൊണ്ട് വിങ്ങു കെട്ടിയിരുന്നു. അന്യോന്യം ആളെ കാണ്മാൻ പ്രയാസം എന്നു മാത്രമല്ല ഞങ്ങൾക്കു ശ്വാസം മുട്ടലും തുടങ്ങി. വേഗം വാതിൽ തപ്പിനോക്കി വാതിലൊന്നും കാണ്മാനില്ല. ചുമർ തന്നെ ആ ഭാഗത്തില്ല. ഞങ്ങൾ പുറത്തേക്കു ചാടി. കല്ലും മരത്തിന്റെ കഷ്ണങ്ങളുമാണ് അവിടെയുള്ളത്. പുല്ലു മേഞ്ഞ പുരയായതുകൊണ്ട് അവിട്ടിന്നു തീപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. നാലു ഭാഗത്തുനിന്നും മരണവേദനയോടെ ചിലർ നിലവിളിക്കുന്നതും ഞങ്ങൾ കേൾക്കാതിരുന്നില്ല. ക്ഷണത്തിൽ നിന്നു ഞങ്ങൾ പുറത്തെത്തിയപ്പോൾ നാലഞ്ചു മാപ്പിളമാർ ഞങ്ങളെ വളഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ നേരെ രണ്ടോ മൂന്നോ തോക്കും ഒഴിച്ചു. തോക്കിന്റെ ചട്ടകൊണ്ട് ഒരാളുടെ തലക്ക് അടിയും കൊടുത്തു. ഞങ്ങൾ മിറ്റത്തു നിന്ന് വളപ്പിലേക്കു കടന്നു. മൂപ്പനും രണ്ടു മാപ്പിളമാരും നരികളെപ്പോലെ അപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ നേരെ ചാടിയെത്തി. ഞാൻ വാളുമായി മൂപ്പന്റെ നേരെ ചാടി. അവിടത്തോട്ട് ഏളമ കയ്യൊക്കിൽ ഒന്നു ഒരു മാപ്പിളയുടെ വായിൽ പൊട്ടിച്ചു. അതിലിടക്ക് ഞാൻ മൂപ്പനെ താഴെ വീഴ്ത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു മാപ്പിള പിന്നിൽനിന്ന് എന്നെ ഒരു വെട്ടു വെട്ടിയതും അവിടത്തോട്ട് ഏളമയുടെ തോക്കു ഒന്നു പൊട്ടിയതും മാത്രമേ പിന്നെ എനിക്കു വിവരമുള്ളൂ.

ഞാൻ ഉണർന്നത ഏകദേശം പിറ്റേന്നു രാവിലെ എട്ട് മണിക്കാണ്. വടകര തണ്ണീർപന്തലിൽ ഞാൻ കിടക്കുന്നു. നാലു ഭാഗവും അകമ്പടിക്കാർ ചിന്താകുലരായി ഇരിക്കുന്നു. അവിടത്തോട്ട് ഏളമ ഒരു വിശറികൊണ്ട് എന്നെ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അ. ഏ:— "എന്റെ ഈശ്വരാ! കാര്യം ജയിച്ചു. ഞാൻ നന്നെ ഭയപ്പെട്ടു. മുറിസാരമില്ല. രക്തം വളരെ പോയി. അതാണ് ക്ഷീണം ഇത്ര വർദ്ധിച്ചത്. നിങ്ങളെ വീണരികിൽനിന്ന് എടുത്ത് പാടത്തു കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ ചില മുക്കുവർ സഹായത്തിന് വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ കഥ എന്താണ്. ഉണ്ണിമൂത്ത മൂപ്പന്റെ ആൾക്കാ

ർ ജ്ജപ്പോഴും അവിടെ എത്തിയിരിക്കും-
ന്നായകനില്ലാതെ; അവർ നമ്മെ തിരഞ്ഞു
വരുന്ന കാര്യവും സംശയമാണ്."

ഞാൻ: അമ്മാമന്റെ കണ്ണുതെറ്റൽ കാ
ണാതെ കഴിച്ചാൽകൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. ഈ
കഥ നമ്മൾ രണ്ടു പേരും മാത്രം അറി
ഞ്ഞാൽ മതി."

ഉച്ചയായപ്പോഴും എന്റെ ക്ഷീണ
ത്തിന്നു ആശ്വാസമായി.

മുറിമാംസം സന്ധി ചേർന്നതായതുകൊണ്ട്
നല്ല ഒരു പച്ചിലമരുന്ന് അരച്ചു കെട്ടിയതു മു
തൽ ഉണക്കം തുടങ്ങി. വെയിൽ താണ
പ്പോഴും ഞങ്ങളും തലശ്ശേരിക്കു പുറപ്പെടുക
യും ചെയ്തു.

എം. ആർ. കെ. സി.

വരിക്കാരറിവാൻ

1088 വൃശ്ചികം മുതൽ ആരംഭിച്ച മംഗളോദയം അഞ്ചാം പുസ്തകത്തിന്റെ വരിസംഖ്യ വി. പി. ചുമത്തി ഇക്കൊല്ലത്തെ വരിസംഖ്യ ബാക്കി വെച്ച വരിക്കാർക്കു കുംഭമാസത്തെ ലക്കം അയപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിന്നു വിസമ്മതമുള്ള വരിക്കാർ വരിസംഖ്യ ഉടനെ അയക്കുകയോ വിവരത്തിന്നു എഴുതുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. പ്രത്യേകം എഴുത്തുമൂലം വിവരം അറിയിക്കാത്തവർക്കു ഒക്കെ മേടം ലക്കം വി. പി. അയക്കുന്നതാണ്.

കഴിഞ്ഞ മകരം ലക്കം മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത പ്രകാരം മ. രാ. രാ. സി. അച്യുതമേനോൻ (ബി. എ.) അവർകളും മംഗളോദയത്തിന്റെ പത്രാധിപത്യം ഈ മീനം മുതൽ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള വിവരം വായനക്കാരെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാനേജർ.

श्रीः

पिकसन्देशः ।

यामे चन्द्रे नभसि विमले भासमानेऽसमाने
नक्तं वाते सुरभिशिशिरे मन्दमन्दं प्रवृत्ते ।
स्वप्ने कान्ताविरहविधुरो दूयमानान्तरात्मा
कामी कश्चिन्मधुरवचनैः कोकिलं संबभाषे ॥ १ ॥

कच्चिद् भद्रं प्रियसख तव स्वागतं विश्रमोऽस्मि-
ञ्छाखां नम्रे किसलयभरैस्सन्निकृष्टे रसाले ।
स्वैरं खादन् नवकिसलयान्यार्द्रयेथा स्वमेतं
लोकः प्रायो भवति महतामादरा द्विप्रशस्तः ॥ २ ॥

किं स्विन् पान्थास्सरणिविटपिच्छायशीतान् प्रदेशा-
नाश्रित्यारात्पवनविधुतस्वेदखेदा रमन्ते ।
श्रावं श्रावं श्रवणहृदयग्राहकं कूजितं ते
हर्षाविष्टास्तव समधिकां कुर्वते वा प्रशंसाम् ॥ ३ ॥

किं ते भूयः प्रणयमधुरा कोकिली त्वां धिनोति
प्रीतिस्निग्धं किसलयदलं जक्षिति त्वद्वितीर्णम् ।
गायन्तं त्वां ललितललितं सानुगायत्यलं किं
छायेव त्वां बहिरुपवनं यान्तमन्वेति कच्चित् ॥ ४ ॥

सुप्रातं मे दिवसमधुना दर्शनात्ते द्विजेन्द्र
स्वास्थ्यं नासीत् चिरतरमहो मन्दभाग्यस्य हन्त ! ।
बर्हीव त्वां विपिनहुतभुग्धूम्यभागम्बुवाहं
पश्यन् दिष्ट्या प्रियसहचरीविप्रयुक्तो ध्रियेऽहम् ॥ ५ ॥

सन्तो नित्यं विषमविपदा पीडितानां जनानां
साह्याधाने स्वयमुरुकृपास्सर्वदा संयतन्ते ।
कृच्छ्रावस्थास्वपगतधियो विप्रयुक्तास्तु लोका
भेदान् सृष्टेः परिकलयितुं प्रायशो न क्षमन्ते ॥ ६ ॥

दूराद्दूरे वसति दयिता दैवयोगान्मदीया
हुं कुर्वन्ति भ्रमरललनाः पुष्पगर्भेषु मत्ताः ।
राकाचन्द्रो विलसति वरां कोमलं व्योमवीथ्यां
धाव्यः स्वच्छस्फटिकसलिलाभोगरङ्गाण्यलान्ति ॥ ७ ॥

सान्द्रस्निग्धौ क्षणमपि मिथो विप्रयोगासहिष्णू
क्रीडोद्याने विशदपुलिने वापि नावां वियुक्तौ ।
भाग्यभ्रंशाज्झटिति सुदुरालोकनौ संनिवृत्तौ
मादृक्षाणां सुदुरुपगमं वर्त्म चास्ते खगेन्द्र ॥ ८ ॥

एतादृक्षं सरलहृदयो वीक्ष्य मामार्द्रभावे-
नोरीकुर्या अनुचितमपि त्वादृशां दौत्यकृत्यम् ।
दुःस्थान् भक्तान् विपुलकरुणः पाण्डवानंदसूनु-
र्गोप्तुं प्रायात् किल कुरुपतिं वाचिकावेदनार्थम् ॥ ९ ॥

साक्षात्कुर्याः पिकवर कृपामेदुरस्त्वं कृशाङ्गीं
बालां दीनामनितरगतिं वल्लभैकात्मबन्धुम् ।
मल्लीवल्यो विकचकुसुमाढ्यशारिका वल्गुवाचः
प्रौढप्रौढा मलयपवनाः का गतिः प्रोषितानाम् ॥ १० ॥

दीर्घः पन्था भवति भवतो गच्छतो बन्धुकृत्यात्
किं वा दूरं जलधि वियतोरन्तरा वर्तिनस्ते ।
पूर्वं गाढप्रणयघटितो दारुणं वारिराशिं
बन्धुप्रीत्यै किलसमतरल्लीलया वायुसूनुः ॥ ११ ॥

उद्वेलार्तिप्रदलितमना: किं नु याचे भवन्तं
सन्तः कामं परहितविधौ बद्धदीक्षाः प्रकृत्या ।
कोशीभूतं सरसिजवनं लुप्तशोभं स्वयं द्राक्
प्रागद्दूरे विनिहितकरो हासयत्येव भानुः ॥ १२ ॥

(क्रमशः)

कोडुंगल्लूर् र. रंगाचार्यः

മംഗളോദയം

൧൦൮൮

പുസ്തകം ൫	മേടമാസം.	ലക്കം ൯

ശ്രീ.

അംബാസ്തവനവകം.

1.

[illegible]

2.

[illegible]

3.

[illegible]

4.

[illegible]

5.

[illegible]

6.

[illegible]

7.

[illegible]

8.

[illegible]

9.

[illegible]

പി. കെ. കേശവപിള്ളശാസ്ത്രി.

പുസ്തകവായന

—

തുടർച്ച

ഇനി വേറെ ഒരുതരം വായനയുണ്ട്; അത് സ്നേഹിതന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ഒരു യോഗം ചേൎന്നു വായിക്കുകയാണ്.

ഒരുവന്റെ മനസ്സിലാവാത്ത സംഗതി മറ്റൊരാളുടെ മനസ്സിലാവാനും, പല അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായാൽ സ്നേഹപൂൎവ്വം വാദപ്രതിവാദം ചെയ്തു താനും വിഷയം ഗ്രഹിക്കാവാനും, തന്റെ അറിവു വൎദ്ധിപ്പാനും, ഇതു വളരെ നല്ല ഒരു മാൎഗ്ഗമാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഇതിന്നെല്ലാം നിശ്ചയിച്ച ഒരു കാലം സ്ഥിരമായി പരിശ്രമിച്ചാൽ ബുദ്ധിക്കു നല്ല വെടിപ്പും, മാൎദ്ദവവും വരുന്നതാകയാൽ പിന്നെ ഏതു പുസ്തകവും സ്വതന്ത്രമായി വായിപ്പാനും അഭിപ്രായം പറവാനുമുള്ള ശക്തി സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. വായനയുടെ രീതിയെ പറ്റി ഇതിലധികമൊന്നും എനിക്കു പറവാനില്ല; ഇനി വായിക്കേണ്ട വിഷയത്തിലേക്കു കടക്കാം.

ബുദ്ധിവികാസവും സന്തോഷവൎദ്ധനവുമാണല്ലോ വായനയുടെ ഫലം. ഇതു പല വിഷയങ്ങളുടെയും സാമാന്യജ്ഞാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ വിവിധവിഷയങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളാണ് വായനക്കുള്ള മുഖ്യവിഷയങ്ങൾ എന്നു പറയാം. ഗദ്യം, പദ്യം, എന്നിങ്ങിനെ രൂപം അനുസരിച്ചും, വിജ്ഞാനം, വിനോദം, എന്നിങ്ങിനെ വിഷയം അനുസരിച്ചും, പുസ്തകങ്ങളെ രാശിക്കാം. ഇതിൽ പദ്യത്തിൽ വിനോദവിഷയങ്ങളായിരിക്കും അധികം ഉണ്ടായിരിക്കുക; ഗദ്യത്തിലാകട്ടെ, വിജ്ഞാനവും വിനോദവും ഒരുപോലെ പ്രധാനങ്ങളാണ്. അതിനാൽ പദ്യത്തെക്കാൾ ഗദ്യത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കൂടുമെന്നു തെളിയുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള പല വിധ ഭാഷകളിൽ വെച്ചു വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ജ്ഞാനമാണ് ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളതെന്നാണ് സ്പെൻസർ തുടങ്ങിയ പല പാശ്ചാത്യവിദ്വാന്മാരും തീൎച്ചപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത്. അപ്പോൾ ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളും, അവയിൽ തന്നെ വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ വിഷയങ്ങളുമാണ് വായനക്കുള്ള പ്രധാന വിഷയങ്ങൾ എന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു പദ്യങ്ങളോ ഗദ്യങ്ങളോ ആയ കാവ്യങ്ങൾ വായനക്കു വിഷയങ്ങളല്ലെന്നോ, അവ നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നോ, ആരും ധരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നല്ല, ഈ സാമാന്യത്തിന്നു വായനയിൽ അഭിരുചി ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിൽ വളരെ അധികം സഹായിക്കുന്നത് രസവിഷയങ്ങളാകയാൽ ആവക വിഷയങ്ങളാണ് ഒന്നാമത് വായിക്കേണ്ടതെന്നു പ്രബലമായ ഒരു പക്ഷാന്തരം തന്നെ ഉണ്ട്. അതും ഒരു വിധം വാസ്തവം തന്നെ എന്നു സമ്മതി

ക്കാതെ കഴികയില്ല. പക്ഷെ രുചി കാലദേശാവസ്ഥകളെ അനുസരിച്ചു ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കേണമെന്നുള്ളതും ഈ പ്രകൃതത്തിൽ മറക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. പണ്ടത്തെപ്പോലെ പദ്യം മുതലായ വിനോദവിഷയങ്ങളിലല്ല ജനസാമാന്യത്തിന് ഇപ്പോൾ രുചിയും രസവും; വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ഗദ്യകൃതികളിലാണ്. അതുകൊണ്ടു വായിക്കേണ്ട വിഷയത്തിൽ ഇക്കാലത്ത് ഉപയോഗമുള്ള ഗദ്യപുസ്തകങ്ങൾ ഒന്നാമതും, രസകാവ്യങ്ങൾ രണ്ടാമതുമായിട്ടാണ് ഇരിക്കേണ്ടതെന്നുള്ളതിനു വാദമില്ല. കാര്യം കഴിഞ്ഞിട്ടാണല്ലോ നേരമ്പോക്കിനുള്ള അവസരവും സ്വവും. ഇനി ഈ പറഞ്ഞ ഇനങ്ങളിൽ തന്നെ പല അവാന്തരഭേദങ്ങളുമുള്ളവയിൽ, വളരെ സ്ഥൂലമായ വിധത്തിൽ, ഏതാനും ചിലതിനെ എങ്കിലും ഒന്നു പറയാൻ നോക്കാം.

വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ, മാസികകൾ, മാസികകളിൽ നിന്നും മറ്റും തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള നല്ല പ്രബന്ധങ്ങൾ കൂട്ടിക്കെട്ടിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ, പ്രത്യേകമായി ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെ പറ്റി വിവരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, ഇങ്ങിനെ വായിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങൾ പലതാണ്. ബുദ്ധിവികാസവും സ്വഭാവഗുണവുമാണ് വായനകൊണ്ടു മുഖ്യമായി സിദ്ധിക്കേണ്ടതെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിൽ ബുദ്ധിവികാസത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ആദ്യം എടുക്കുക. ഭൂമിയുടെ ആകൃതി, പ്രകൃതി, അതിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള രാജ്യങ്ങൾ, അതിലെ നിവാസികളുടെ നടപടികൾ, എന്നീ വിഷയങ്ങളെ പറ്റി, ഇംഗ്ലീഷ് പരിചയമില്ലാത്ത അധികം ആളുകളുടെ ഇടയിലുള്ള അജ്ഞതക്കും, അന്ധവിശ്വാസത്തിനും, ഒരു കയ്യും കണക്കില്ല. ഈ വക വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പരിപൂർണ്ണമായ അറിവു തരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഇതുവരെ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും അറിവു സമ്പാദിപ്പാൻ മലയാളത്തിലുള്ള ഭൂമിശാസ്ത്രം, ഭൂപ്രകൃതിവിജ്ഞാനീയം, രാജ്യചരിത്രം, മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ മതിയാകുമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ബുദ്ധിവികാസത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾ വളരെ മുഖ്യങ്ങളാകയാൽ ഇതുകൾ അവശ്യം വായിക്കേണ്ടവയാണ്. നല്ല ഉപന്യാസങ്ങൾ കൂട്ടിക്കെട്ടിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളും, നാനാവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന മാസികകളും, ലൌകികജ്ഞാനമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ നിന്നാകട്ടെ രാജ്യതന്ത്രവിഷയമായും, സമുദായവിഷയമായും, വ്യവസായവിഷയമായും, മതവിഷയമായും, സന്മാർഗ്ഗവിഷയമായും, എന്നുവേണ്ട, പൊതുവിൽ വളരെ അറിവുകൾ ഉണ്ടാകുവാനുണ്ട്. ഇനി സ്വഭാവഗുണത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പറകയാണെങ്കിൽ, മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രവും, നോവലുകൾ, നാടകങ്ങൾ മുതലായ കാവ്യങ്ങളും, വളരെ പ്രധാനങ്ങളാണ്. ധൈര്യം, സഹനശക്തി, സ്ഥിരോത്സാഹം, ക്ഷമ മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളെ അറിവാനും, അവയെ അനുകരിപ്പാനും, ജീവചരിത്രംപോലെ അത്ര നന്നായിട്ടു വേറെ ഒന്നുമില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. സ്വഭാവഗുണവും രസികത്വപുഷ്ടിയുണ്ടാകേണ്ടതിന്നു കാവ്യങ്ങൾ തന്നെ വായിക്കണം. ഇങ്ങിനെ ഓരോ പുസ്തകങ്ങളുടെയും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള പ്രയോജനങ്ങളെപ്പറ്റി പറവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കാത്തതു കൊണ്ടും, വിഷയം ഇത് കുറെ വിഷമമു

ള്ള നോവലുകളും, ഈ പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളും, ഇതുപോലെയുള്ള പ്രയോജനകരങ്ങളായ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളും, നമ്മുടെ വായനക്കു മുഖ്യവിഷയങ്ങളാണെന്നുമാത്രമേ തൽക്കാലം പറവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. എന്നാൽ എല്ലാ സംഗതിയിലുമുള്ളതുപോലെതന്നെ ഈ വിഷയത്തിലും നല്ലതും ചീത്തയുമുണ്ടെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതിൽ നല്ലതിൽനിന്നു ഗുണം കിട്ടുംപോലെ തന്നെ ചീത്തയിൽ നിന്നു ദോഷവും നേരിടുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു പുസ്തകം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സ്വഭാവഗുണം, സൽകൃതി മുതലായ ഉത്തമഗുണങ്ങളൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ധാടിയും മോടിയും മാത്രം കണ്ടു ഭ്രമിച്ച് ചില പുതിയ പരിഷ്കാരികളെ സ്നേഹിതന്മാരായി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ട് ഒടുവിൽ അപകടത്തിൽ ചാടാറുള്ളതുപോലെ, പുസ്തകത്തിന്റെയും, അതിന്റെ കർത്താവിന്റെയും പേരും, പത്രാധിപന്മാരുടെ നിസ്സീമപ്രശംസയുമെല്ലാം കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു പുസ്തകം വാങ്ങി വായിച്ച് ഉള്ള സമയവും, പണവും, പരിശ്രമവുമെല്ലാം വ്യർത്ഥമാക്കിക്കളയുന്ന വായനക്കാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഒട്ടും അപൂർവ്വമല്ല. ലോകത്തിൽ അറിയേണ്ട വിഷയം അസംഖ്യം. മനുഷ്യായുസ്സോ, പരിമിതം; അതിൽതന്നെ അനേകതടസ്സങ്ങളോടു; ഈ സ്ഥിതിക്കു ചുരുങ്ങിയ കാലവും പണവും പരിശ്രമവുംകൊണ്ട് അധികഫലം കിട്ടാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതിനല്ലേ നാം ശ്രമിക്കേണ്ടത്? പുസ്തകങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം ഒരു വിധം സ്വയമായി ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ വായനയുടെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പുസ്തകം തിരയുന്ന വിഷയത്തിൽ അറിവുള്ള മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. ഇങ്ങിനെ ചെയ്താൽ സമയവും, പണവും, പരിശ്രമവും, വെറുതെ പോയതിനെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്തപിക്കാതെ കഴിക്കാം. വായിക്കേണ്ട വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയും പറഞ്ഞുവെച്ച് ഇനി അവസാനവിഭാഗമായ ആലോചന എന്ന അംശത്തെക്കുറിച്ചുകൂടി അല്പം ചിലതു പറഞ്ഞ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കാം.

താൻതന്നെ സമ്പാദിക്കുന്നതും, മറ്റുള്ളവർ സമ്പാദിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതും, എന്നിങ്ങിനെ അറിവു സമ്പാദിപ്പാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ രണ്ടുവിധം തരംതിരിക്കാം. ഗുരുമുഖേനയും പുസ്തകം വഴിയായും മറ്റും സിദ്ധിക്കുന്ന അറിവു മറ്റുള്ളവരുടെ സമ്പാദ്യം വകയാണ്. സ്വന്തബുദ്ധിയെ ഉപയോഗിച്ചു സമ്പാദിക്കുന്ന അറിവാണ് തന്നെത്താനുള്ള സമ്പാദ്യം. ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ എത്രതന്നെ ആയാലും ഗുരുവിന്റെയും പുസ്തകത്തിന്റെയും സഹായം കൂടാതെ കഴികയില്ലെങ്കിലും ഇതാണ് എല്ലാവും ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം. ഈ വഴിക്കു തിരിച്ചുവിടുക എന്നതുള്ളടത്തോളം മാത്രമേ പുസ്തകത്തിനും ഗുരുവിനും അധികാരമുള്ളൂ. ഇതാണ് പുസ്തകവായനയുടേയും മറ്റും പരമപ്രയോജനം. ഈ നിലയിലെത്തിയാൽ പിന്നെ സ്വന്തബുദ്ധിയും ലോകവും തന്നെയാണ് മനുഷ്യന്റെ വലിയ ഉപാദ്ധ്യായർ. പലപ്പോഴും പുസ്തകത്തിൽനിന്നും മറ്റും കിട്ടുന്ന അറിവിനെക്കാൾ ബുദ്ധിയുടെ സഹായം മാത്രം അവലംബിച്ചു ലോകത്തിൽ നിന്നു നേരിട്ടു കിട്ടുന്ന അറിവാണ് വളരെ വിലയുള്ളതായി തീർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു അത്ഭുതകർമ്മികളായ പല മഹാന്മാരുടെയും ചരിത്രം നോക്കിയാൽ

കാണാവുന്നതാണ്.

'ആചാര്യസ്സർവ്വചേഷ്ടാസു
ലോകഏവഹിധീമതഃ
അനുകുര്യാത്തമേവാതോ
ലൗകികാർത്ഥംപരീക്ഷകഃ'.

ഈ ശ്ലോകം മേൽപറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ പ്രബലപ്പെടുത്തുന്നു. 'ബുദ്ധിമാന് എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ലോകം തന്നെയാണ് ആചാര്യനായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ലൗകികതത്വാന്വേഷിയായ ഒരുവൻ അതിനെത്തന്നെ (ലോകത്തെത്തന്നെ) അനുകരിക്കണം' എന്നാണ് ഇതിന്റെ താല്പര്യം. എന്നും നാം പുസ്തകത്തിനടിമപ്പെടരുത്. കുട്ടിക്കാലത്ത് ഗുരുനാഥന്മാരുടെ ഉപദേശത്തിലും ശിക്ഷയിലും തന്നെ വളരണം; എന്നാൽ മുതിർന്നാൽ പിന്നെ സ്വതന്ത്രമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതാണ് ഉത്തമം. ജീവിതത്തിന്റെ ബാല്യത്തിൽ പുസ്തകം തന്നെയാണ് നമുക്ക് സഹായം; എന്നാൽ അറിവും കഴിവും വേണ്ടുവോളം പ്രാപിച്ചാൽ നാം സ്വതന്ത്രമായി ബുദ്ധികൊണ്ട് ആലോചിച്ചു പഠിക്കണം. പഠിച്ചതായാലും സ്വന്തസമ്പാദ്യത്തിനുള്ള ആസ്വാദ്യതയും സുഖവും ഒന്ന് വേറെ തന്നെയാണ്. വായനയെക്കാൾ ആലോചനയ്ക്കാണ് സമയം അധികം ചിലവു ചെയ്യേണ്ടതെന്നാണ് പല മഹാന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. നാം പുസ്തകത്തിൽനിന്നും മറ്റും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അറിവിനെ ലോകത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കയും, അതിനെ പരിശോധിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ നമ്മുടെ അറിവുകൾ തികഞ്ഞ വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കയും, മുമ്പു വിചാരിക്കാത്ത പല പുതിയ തത്വങ്ങളും കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഇടയാകയും ചെയ്യുന്നതാകയാൽ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്ക് ഇതു ഉത്തമമായ ഒരു മാർഗ്ഗം വേറെ ഇല്ലെന്ന് ഇനി പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ പ്രവൃത്തി ആദിയിൽ കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായി തോന്നാമെങ്കിലും കുറെ ശീലിക്കുമ്പോൾ പുസ്തക വായനയെക്കാൾ തന്നെ വളരെ രസകരവും ഫലപ്രദവുമായിത്തീരും. അത്യാശ്ചര്യകരങ്ങളും, നിത്യോപയോഗയോഗ്യങ്ങളുമായ തീവണ്ടി, തീക്കപ്പൽ, കമ്പിത്തപാൽ, തുടങ്ങിയ പല നൂതനകാര്യങ്ങളും ഇങ്ങിനെയുള്ള പരിശോധനയുടെ ഫലങ്ങളാണെന്നറിയുമ്പോൾ ഈ തത്വാന്വേഷണത്തിന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ ആലോചനയുടെ, മാഹാത്മ്യം വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഇടയിലാകട്ടെ, സ്വന്തബുദ്ധിയെ പണയം വെച്ച് മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വത്ത് കടം വാങ്ങുന്നവരായിട്ടാണ് അധികവും കാണപ്പെടുന്നത്. ഒരു ചക്കു യന്ത്രവും നമ്മുടെ ബുദ്ധിയും സ്വഭാവത്തിൽ വലിയ ഭേദമൊന്നുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സ്വന്തമല്ലെന്ന സംഗതിയിൽ രണ്ടും തുല്യംതന്നെ. അനുകരണം പല കാര്യങ്ങളിലും ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും ആവശ്യത്തിലധികമായാൽ അതും വലിയ ദോഷമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു 'രസികരഞ്ജിനി' മാസികയിൽ ഒരെടത്തു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"വിദ്യാധനസമ്പാദ്യത്തിനും ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിക്കുക ആലോചനപോലെ നന്നായി ഉപകരിക്കയില്ല. ഒരു വിഷയത്തെ പറ്റി ചിന്തിപ്പാനാണ് ആദ്യം പഠിക്കേണ്ടത്. സംഭാഷണംകൊണ്ടും ഗ്രന്ഥപാരായണംകൊണ്ടും കിട്ടുന്ന മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അതുവഴിക്കു കണ്ടുകൊള്ളാം. എന്നാൽ ഇതു സ്വാഭിപ്രായകല്പനക്കു പ്രതിബന്ധമായി തീരരുത്. പെയ്യുന്ന വെള്ളംകൊണ്ടുമാത്രം ...ം

യുന്ന ഒരു കുഴിപോലെയാവാതെ, നമ്മുടെ ബുദ്ധി സ്വതേ ഉറവുള്ളതായ ഒരു കിണറുപോലെയായി തീരണമെന്നാണ് ഇതിന്റെ താല്പൎയ്യം."

വളരെ സാരഗൎഭമായ ഈ ഉപദേശം നമ്മുടെ വായനക്കാർ ഉതവിട്ടു പഠിച്ചു സദാ ഓൎമ്മവെച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്കു പറവാനുള്ളു. മേൽപ്രകാരമെല്ലാം വായനയിൽ ശ്രദ്ധവെക്കുന്നതായാൽ അല്പകാലംകൊണ്ട് അധികമായ ഫലം കിട്ടുമെന്നുള്ളതു ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തല്ക്കാലം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

കാവിൽ അവിണത്തികാട്ട് രാമദാസൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്.

ടിപ്പുസുൽത്താനും

ബ്രാഞ്ചട്ട്ണിയും.

II

ബ്രാഞ്ചു രാജ്യതന്ത്രത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടത്.

ടിപ്പുസ്സാഹിബിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, കോവിലകത്തുനിന്നുതന്നെ, വേർപെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ചിലപ്പോഴൊക്കെ രാജസന്നിധിയിൽ ചെല്ലേണ്ടുന്ന ആവശ്യം എനിക്കു നേരിടാറുണ്ട്. വല്ല സംഗതിക്കും ടിപ്പു എന്നെ ആളയച്ചു കോവിലകത്തേക്കു ക്ഷണിക്കുക സാധാരണയായിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമല്ലാതെ ഉണ്ടാകാറില്ല. അതിനു സംഗതിയെന്താണെന്നല്ലേ; ഈ മഹാരാജാക്കന്മാരെപ്പോലുള്ള ശത്രുക്കൾക്ക് അന്യരെ സഹായിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദ്രോഹിക്കുന്നതിലാണ് ഇഷ്ടമെന്നു ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നു. എന്തിനാണ് എന്നെ കൂടക്കൂടെ കോവിലകത്തേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നത് എന്ന് അറിവാൻ നിങ്ങൾക്കു ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. ഒരു സംഗതി നിങ്ങൾ ഊഹിച്ചിരിക്കാനുമതി. ടിപ്പുവിന് ചട്ട്ണി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനായിരിക്കുമെന്നല്ലേ നിങ്ങൾ ഊഹിച്ചത്? എന്റെ ചട്ട്ണിയെ പരിഹസിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുണ്ടായ ഗുണം നിങ്ങൾ കണ്ടുവല്ലോ.

എന്നെ ക്ഷണിച്ചിരുന്ന പല സംഗതികളിൽ ഒന്നു ഞാനിവിടെ വിവരിക്കാം. ഏറ്റവും രസകരമായതാണത്. മംഗലാപുരത്തുനിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളെ തടവുകാരാക്കി ശ്രീരംഗപട്ടണത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതിന് 5 കൊല്ലം മുമ്പാണ്; ഒരു ദിവസം രാവിലെ അബ്ദുള്ളസാഹിബ് എന്റെ അടുക്കൽ വന്നിട്ട്— "യുവരാജാവ് നിങ്ങളെ കാണ്മാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. വേഗം പോയി വരു" എന്നുപറഞ്ഞു. എന്തിനായിരിക്കും എന്നെ കാണ്മാനാഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നുള്ള ചോദ്യം ഞാൻസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അബ്ദുള്ളയുടെ മുഖത്തുനോക്കി. എന്റെ മനസ്സിലെ വിചാരം നോട്ടംകൊ

ണ്ട് ധരിച്ചിട്ട് അബീദുള്ള ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:— "ഈ പ്രാവശ്യം നിങ്ങളെ ആവശ്യപ്പെട്ടതിന്റെ സംഗതി ഞാനും അറികയില്ല. ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. വ്യാഘ്രം കുറെ അസ്വസ്ഥനായിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും നിങ്ങൾ പോകാൻ മടിക്കേണ്ടതില്ല. നിങ്ങൾക്ക് ദോഷമൊന്നും വരില്ല; അക്കാര്യം ഞാൻ ഏറ്റു." ഇതൊക്കെ കേട്ടപ്പോൾ എനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയുള്ള മനോവികാരം നിങ്ങൾക്കൂഹിക്കാമല്ലോ. നരിയാണ്; നരിക്ക് ദേഷ്യം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഞാനങ്ങട്ടു ചെല്ലണം; എനിക്ക് ദോഷമൊന്നും വരില്ലെന്ന് ഞാൻ അങ്ങട്ടു ചോദിക്കാതെ മിസ്റ്റർ അബീദുള്ള ഇങ്ങട്ടു പറയുന്നു; ഇതൊക്കെ എപ്പഴാണ്, നന്നാ ഭാവിലെ.

ആട്ടെ, വരുന്നതു വരട്ടെ എന്നോർച്ച് ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു. എന്റെ അവസ്ഥക്കും ഗൗരവത്തിനും അനുസരിക്കുന്ന വേഗത്തിൽ നടന്നു. കോവിലകത്തിലെ ദ്വാരപാലകർ തുടങ്ങി രാജകുമാരന്റെ അടുത്തുള്ള പരിചാരകർ വരെ അനേകം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി ചോദ്യോത്തരങ്ങളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും മറ്റും കഴിഞ്ഞല്ലാതെ സാധാരണ ഒരാൾക്ക് തിരുമുമ്പിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ലെങ്കിലും പഴയ പരിചയക്കാരനായ എനിക്ക് അതൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. അങ്ങിനെ ഞാൻ തിരുമുമ്പിൽ എത്തിവശായി. ടിപ്പുസ്സുൽത്താൻ മന്ദഹസിച്ചു. എന്നെ കണ്ട ഉടനെ ആറു വട്ടം മന്ദഹസിച്ചു. പിന്നെ അബീദുള്ളയുടെയും മകന്റെയും എന്റെയും കുശലത്തെ അന്വേഷിച്ചു. ഞാൻ അവസരോചിതം മറുപടി പറഞ്ഞു. അവസരോചിതം എന്നുവെച്ചാൽ, ചോദ്യങ്ങൾ കേട്ടാൽ വെറും മൗനമുദ്ര ധരിക്കുന്നതുതന്നെ അവർക്ക് ഉത്തരമായിരിക്കുമെന്ന പൂർണ്ണവിശ്വാസം ഇല്ലാത്തപ്പോൾ കഴിയുന്നത്ര ചുരുങ്ങിയ വാക്കിൽ മറുപടി പറഞ്ഞുവെന്ന സാരം. ഇതൊക്കെ അന്നു ഞാൻ അഭിനയിക്കേണ്ടിയിരുന്ന നാടകത്തിന്റെ പ്രസ്താവനമാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളു. ഒടുവിൽ എന്നെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയ സംഗതി വെളിവിലായി. നരകത്തെയും പിശാചുക്കളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന വാക്കുകളും അവയുടെ പര്യായങ്ങളും ധാരാളം ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടും അതിലിടക്ക് പല്ലുകടിച്ചും മീശതിരുമ്മിയുംകൊണ്ടും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇവയൊക്കെ കോടതിയിൽവെച്ച് വക്കീൽമാർ പറയാറുള്ളതുപോലെ കേവലം സംബന്ധമില്ലാത്തവയായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നുവെങ്കിലും, പറയാൻ പോകുന്ന സംഗതിയുടെ ഗൗരവത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു ഉപായമാണെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഉപായം! ഹാ, മറിയമെ, ടിപ്പുവിന് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഉപായമുണ്ടോ? ആകപ്പാടെ ടിപ്പു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം, ഞാൻ മഹാ സമർത്ഥനാണെന്നും, ഹൈദരാലിയെ കാണ്മാൻ ഒരു പാതിരി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, രാജ്യകാര്യത്തെപ്പററി എന്തോ സ്വകാര്യം പറവാനാണ് വന്നിട്ടുള്ളതെന്നും, ഞാൻ എല്ലാ പാതിരിമാരുടെയും സേവകനായിരുന്നുവെന്നും, അതുകൊണ്ട് പാതിരിമാരെ ചെന്നു കാണ്മാൻ ഞാനാണ് യോഗ്യനെന്നും, ഞാൻ ഉടനെ പോയി പാതിരിയെ കണ്ടു സംസാരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരവും ആവശ്യവും അറിഞ്ഞു വരേണമെന്നും ആയിരുന്നു. ടിപ്പുസ്സുൽത്താന്റെ കോപം സമ്പാദിക്കരുതെന്ന് എനിക്ക് വിചാരമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ അപ്പോൾതന്നെ പോയി പാതിരിയെ കണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമ

നത്തിന്റെ രഹസ്യോദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കി വരണം. ഈ കാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിന് എന്നെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതിന് ടിപ്പു എന്നെ വളരെ സ്തുതിച്ചുതുടങ്ങി. നാം ആരാണെന്നും എന്തിനു പോരുമെന്നും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കെ നമുക്കില്ലാത്ത ഗുണങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അന്യൻ സ്തുതിച്ചുകേൾക്കുമ്പോഴുള്ള മനോവികാരം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഇതാ ഒരു യുവരാജാവ് അനേകം വിശേഷണങ്ങളും ശ്ലോകങ്ങളും, ഭൂതം വൎത്തമാനം ഭാവി എന്നീ കാലങ്ങളിലുള്ള അനവധി ക്രിയകളും ഉപയോഗിച്ച് എന്നെ എന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചു സ്തുതിക്കയും രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ മേലാൽ എനിക്കു പ്രവൃത്തിക്കാനുള്ളവയെ സൂചിപ്പിച്ചു പല വാഗ്ദത്തങ്ങളും ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. "സലജ്ജോഹം! സലജ്ജോഹം!!"

ആട്ടെ, ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു; കഴിയുന്നത്ര ഭംഗിയിൽ ഉടുത്തും, കഴിയുന്നത്ര അവസ്ഥ നടിച്ചും, പാതിരിയെ കാണ്മാൻ പുറപ്പെട്ടു. ടിപ്പു ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരമുള്ള രാജ്യകാൎയ്യം സാധിക്കാൻ പക്ഷെ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ സുൽത്താന്റെ കോപത്തിൽ നിന്നു ഒഴിക്കേണ്ടതിനുള്ള വഴി പാതിരി ഉപദേശിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്ന് എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കത്തോലിക്കാ പാതിരിക്ക് ഒരു വിശേഷണ്ണു വെച്ചു വല്ല സഹായവും ചെയ്വാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ അതും വലിയൊരു പുണ്യമാണല്ലൊ. മൈസൂർരാജ്യം വിദേശികൾക്കും മുഹമ്മദീയരല്ലാത്തവൎക്കും സുൽത്താനുടെ കീഴിൽ വളരെ സുഖമുള്ള സ്ഥലമല്ലെന്നു പ്രസിദ്ധമല്ലെ? പാതിരി താമസിക്കുന്ന മുറിയുടെ വാതില്ക്കൽ ചെന്നു നിന്നിട്ട് ഒന്നു ചുമച്ചു! ഞാൻ കണ്ടത് ഒരു കത്തോലിക്ക് പാതിരിയെ ആയിരുന്നില്ല. സാധാരണ ഉടുപ്പു ധരിച്ച ഒരു സായ്പിനെയായിരുന്നു. മേൽമീശയോ താടിയോ കണ്ടില്ല; എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ മനോഹരമായി ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു, എന്റെ ആഗമനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ വിനയത്തിലും മൎയ്യാദയിലും എന്നോടു ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾ ഇവിടെ എത്തിയ വിവരം ഹൈദരാലിയുടെ മകൻ എന്നോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളെ ഒന്നു സന്ദൎശിച്ചുപോകാൻ വന്നതാണ്" എന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അതിൽ പിന്നെ പല സംഗതികളെപ്പറ്റിയും വിശേഷിച്ചു മതസംബന്ധമായ സംഗതികളെക്കുറിച്ചും ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹം തഞ്ചാവൂരിലെ "ഷ്വാൎട്ട്സ" (Schwartz) എന്നപേരായ ഒരു പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ട് പാതിരിയായിരുന്നു.

തന്റെ കക്ഷിയിൽപെട്ടവനല്ലെങ്കിലും ഒരു ക്രിസ്തുമതക്കാരനായ എന്നെ അവിടെവെച്ചു കണ്ടതിൽ അദ്ദേഹം സന്തോഷിക്കയും ഞാൻ നിശ്ചയമായും ഒരു പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ട് മതക്കാരനായി ഉടനെ "സ്നാനം സ്വീകരിക്ക"മെന്നു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം മൈസൂരിൽ വന്ന ആവശ്യം എന്നെ അറിയിച്ചു. മുസൽമാൻ രാജാവിനെയും അദ്ദേഹത്തെപോലെതന്നെ അനാക്രമകക്ഷികളായ പ്രജകളെയും 'ദൈവവചനം' അറിയിക്കാനാണ് പാതിരി വന്നത്. സാധിച്ചെങ്കിൽ അനേക കോടി ഹിന്തുക്കളെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേൎത്ത്, അവരെ അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം; അതിനാണ് അയാളുടെ ഉത്സാഹം. എന്തായാലും ഹൈദരാലിയുടെ രാജ്യത്തിൽ 'ദൈവ

വചനവിത്തുകൾ വിതപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ വിത്തിന്റെ ഗുണവും നിലത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ പാതിരിയെ ധരിപ്പിച്ചു. എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തേണ്ടതിന് എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു അനുഭവത്തെ ഞാൻ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അത് ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയാം. 'ഒരിക്കൽ ഞാൻ ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിൽ ഒരു റോഡിൽക്കൂടി നടക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു മുസൽമാൻ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നിട്ട് എന്റെ മതമെന്താണെന്നും മറ്റും ചോദിച്ചു. ഞാൻ ക്രിസ്ത്യാനിയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നെയും എന്റെ മതാനുയായികളെയും ശകാരിച്ചു തുടങ്ങി. തർക്കം മൂത്തു. ഒടുവിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിനുവേണ്ടി ജീവനെ ത്യജിച്ച 'രക്തസാക്ഷി'കളുടെ എണ്ണം പറവാൻ എന്നോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. അത് എന്റെ തലയിലുള്ള രോമത്തേക്കാൾ അധികമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അതെത്രയാണെന്ന് എനിക്കൊന്ന് അറിയേണമെന്നു പറഞ്ഞ് എന്റെ തലയിലെ രോമങ്ങൾ പിടിച്ചു പറിക്കാൻ തുടങ്ങി. എനിക്ക് ആദ്യം ചിരിയാണ് വന്നത്. ഒന്നാമതേ വേദന അറിഞ്ഞുള്ളൂ. വേദന അറിഞ്ഞതോടുകൂടിത്തന്നെ കോപവും ഉണ്ടായി. പട്ടാണിയുടെ തലപ്പാവ് പൊന്തിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ തലക്കും ആകാശത്തിനും മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരൊറ്റ രോമം കണ്ടില്ല. ആകയാൽ [illegible] അതിലധികവും താടിയിലുമുണ്ട്. ഞാൻ താടിയിന്മേൽ പിടിച്ചു, ശക്തിയോടുകൂടി ഒരു വലിവലിച്ചു. ഒരു രോമമെങ്കിലും വിട്ടില്ല. "രക്തസാക്ഷി"കളുടെ സംഖ്യയെപ്പറ്റി പട്ടാണിക്ക് ഏകദേശമൊരു ജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്നു അവന്റെ നിലവിളികൊണ്ട് ബോദ്ധ്യം വന്നതിനുശേഷമേ വിട്ടുള്ളു."

എന്റെ ഈ കഥ കേട്ടപ്പോൾ പാതിരി ചിരിച്ചു. വളരെ ചിരിച്ചു. രണ്ടാമതും എന്നെക്കൊണ്ടു കഥ പറയിച്ചു. അതു തന്റെ ഡയറിയിൽ ചേർക്കേണ്ടതിനു കുറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഭാഷണങ്ങളെല്ലാമെ മുറക്കു നടന്നെങ്കിലും ടിപ്പുവിന്റെ ആവശ്യം സാധിച്ചില്ല. പാതിരി വെറും പാതിരി തന്നെയോ, വല്ല രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനോ, ഒറ്റുകാരനോ ആണോ? മൈസൂർ രാജ്യത്തെയും സൈന്യങ്ങളെയും "കോട്ടകൾ കിടങ്ങുകൾ കൊത്തളം പുരങ്ങളും" മുതലായവയെയും കണ്ടറിവാൻ വന്നതാണോ, എന്നും മറ്റുമുള്ള വിവരത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും അറിവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ഞാനൊരു ഉപായമെടുത്തു. മദിരാശി ഗവർണ്ണരും മൈസൂർ സുൽത്താനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുകയും പാതിരിസായ്പിന്റെ വരവിന്റെ രഹസ്യോദ്ദേശ്യം കോവിലകത്ത് അറിയുമെന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ടിപ്പുവിന്റെ ആവശ്യം നിവൃത്തിക്കേണ്ടതിനു ഞാൻ ചെയ്ത ഈ വിദ്യ വളരെ ഫലിച്ചിലായില്ലെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. പക്ഷെ ഞാനും പറഞ്ഞ മാതിരിയും, അതിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച കളങ്കഹീനതയും സത്യവാനായ പാതിരിക്ക നന്നാ ബോധിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്ക രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ ഉള്ള പരിചയത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വിസ്മയിക്കുന്നതായി എന്നെ അറിയിച്ചു. താൻ വന്നത് ഇന്ത്യക്കാരികളിലും ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതിനു മാത്രമാണെ

ന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പോകയും ഹൈദരാലിക്ക സമാധാനവും പ്രജകളിൽ സൗഭാഗ്യവും മാത്രമാണു് താൻ ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നു വേദപുസ്തകങ്ങളിലെ അനേകം വാക്യങ്ങളും കഥകളും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒടുവിൽ ഞാൻ സലാംപറഞ്ഞു യാത്രയായി. എന്നെ ഏല്പിച്ച കാൎയ്യം ഞാൻ എത്രമേൽ സാധിച്ചിരിക്കുമെന്നതിനെപ്പററി ടിപ്പു എന്തു വിചാരിക്കുമോ എന്നു വളരെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഞാൻ നടന്നു. അപ്പോൾ ടിപ്പു എവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കറിയാം. ഞാൻ അവിടെക്കു തിരിച്ചു. അന്നു ടിപ്പു രാജ്യസമൎത്ഥനായ ഒരു യുവരാജാവായിരുന്നു. പിന്നീടാണു് ഭയങ്കരനായ ഒരു വ്യാഘ്രമായിത്തീൎന്നതു്. ഞാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ ആ യുവരാജാവിന്റെ നിലയിലല്ല, വളൎന്നുവരുന്ന ഒരു വ്യാഘ്രത്തിന്റെ മാതിരിയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതായി കാണപ്പെട്ടതു്. എന്നെ കണ്ട നിമിഷത്തിൽ ആ "വ്യാഘ്രത്വം" അടങ്ങി, മനസ്സിൽ വളരെ ജിജ്ഞാസയുള്ള സ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. എനിക്ക പറവാനുള്ളതൊക്കെ ക്ഷണത്തിൽ പറഞ്ഞുകഴിച്ചു. അതുകൊണ്ടു താൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടോ ഇല്ലയോ എന്നൊന്നും താൻ പറഞ്ഞില്ല. സ്വഭാവത്തിൽനിന്നു അതു മനസ്സിലാക്കാനും സാധിച്ചില്ല. എന്തായാലും ഒരു കാൎയ്യം തീൎച്ചയായിരുന്നു. ഹൈദരും മിസ്റ്റർ ഷാർട്ടീസും തമ്മിൽ എത്ര തന്നെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാലും ടിപ്പുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു ഭയങ്കരകൃത്യം ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹവും അതിനുള്ള നിശ്ചയവും ദൃഢമായി പതിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. (തുടരും)

മൂൎക്കോത്തു് കുമാരൻ.

പ്രദോഷമാഹാത്മ്യം

(൧ാം സൎഗ്ഗം)

കണ്ണുലോചനനിജാൎദ്ധാംഗഭാഗമതയുന്നപാ-
വ്വതകുമാരിയാം
കണ്മണിപ്രസമഗ്രമിനിമണിയൊടൊത്തു
തൻരജതപൎവ്വതേ
മെച്ചിതാമവിലസുന്നനാൾ 'കുസുമമഞ്ജരി'
നിചയശോഭകൊ-
ണ്ടെഴുംസാലഭഞ്ജിതമാംലതാഗൃഹമതിന്നിടം
ഹരനൊമഗാഥതേ!. 1

അരദേഹമെല്ലാൎക്കുമെന്നെച്ചിടുന്ന
പ്രദോഷമാകുംപ്രസന്നമാമായി
നിമാനമായിക്കിതനൊപ്പമപ്പൻ്റോർ
മുദാവെൾപാദമെന്നെത്തിടുന്നു. ൨

ശിവകരൻ പൎവ്വതപുത്രിനാഥൻ
ശിവൻപ്രസാദിപ്പിച്ചിട്ടുനോല്പവൎക്കു്
ശിവംതരുന്നുഹരജായയാകും
ശിവക്കുമോദംപ്രിയമിവ്രതംപോൽ. ൩

വിനാശമൊദാലിതുകേട്ടുപൂൎവ്വ-
മനുഷ്ഠിച്ചാനൊരു രാജപുത്രൻ
അവന്റെ സൌഭാഗ്യമതൊഗിരീന്ദ്രപുത്രീ
ധവൻകൊടുത്താനതുമോതിടാംഞാൻ. ൪

സർവ്വരാലുമതിപൂജിതനായി-
ട്ടുർവ്വികതിയൊട് 'സത്യരഥാ'ഖ്യൻ
ഉർവ്വരാപതി 'വിദർഭ'പുരത്തെ
ഗർവ്വമെന്നിയെ രക്ഷിച്ചിരുന്നു. 5

രാജ്ഞമാർ വളരെയുണ്ടു നൃപാല-
ന്നാജ്ഞമാർ നൃവരപുത്രികളായി
കാർയ്യകാരണവിചാരമൊടന്നാ-
ചാര്യസമ്മതനിയന്നിതു ഭൂപൻ. 6

ഇപ്രകാരമവനീതലമന്നാ-
ട്ടുപ്രസന്നമതി കാത്തു വസിക്കെ
സംപ്രതിക്കു സമനാമവിടെക്ക-
ന്നങ്ങചിന്ത്യപരമായൊരു താപം. 7

പുത്രസന്തതി ലഭിച്ചതുമില്ലാ
മിത്രവൈരിസമനാം നൃപനന്നാൾ
പുത്രിമാരുമവിടെക്കളവായി-
ല്ലത്രശോകമതുമൂലവുമായി. 8

ക്ഷോണിപാലകുലവര്യനിവണ്ണം
താണിടാതെയുയരോടു വസിക്കെ
ഏണലോലമിഴിയാമൊരു നല്ലാ-
ൾവേണിസുന്ദരി ധരിച്ചിതു ഗർഭം. 9

വാർത്തയേവമതറിഞ്ഞു ധരിത്രീ
ശോത്തമൻ ഏറ്റികളുഫലമൻപിൽ
ചിത്തതാരിലതിയായുളവായോ-
രുത്തലോകമയുമവൻ സുഖിച്ചാൻ. 10

ശക്തനാകിയൊരു സത്യരഥൻ തൻ
കീർത്തികേട്ടുടനസൂയമുഴുത്തു
ശത്രുസൈന്യമൊടു 'സാല്വ'നൃപൻ വ-
ന്നെത്തി 'കന്ധിന'പുരം പൊതിഞ്ഞീടാൻ. 11

വീരരാമികളന്തർപുരത്തിൽ
പോരിനായഹമിയെന്നൊരു നേരം
മാരവൈരിസമനായ വിദർഭൻ
ഘോരസംഗരമതിന്നെതിരിട്ടാൻ. 12

ബാധധാരിസമരാകിയ വൈരി
ബാഹുബലത്തൊടെതിരിട്ടൊരു നേരം
ബാഹുവിക്രമമെഴുന്നൊരു 'സാല്വൻ'
ബാധിനെ ശരണോ ഹനിച്ചിതു കഷ്ടം! 13

ഭൂപവീരനെ വധിച്ചൊരു സാല്വ-
ഭൂപനന്നു കരമേറി പുരത്തിൽ
ദീപരംഗ്യതിവളർന്നവിടെക്ക്
ഭൂപതിപ്രിയകളെത്തി വനാന്തേ. 14

വാർത്തകേട്ടുരുഭയം ഭരമാർന്നാ-
ലാർത്തയാകിയൊരു ഭൂപതിപത്നി
ചീർത്തഭാവനമതിലെഴും തൻ
പുത്രനോടുമവിടന്നു ഗമിച്ചു. 15

വാമദേവനെ നിനച്ചു മനസ്സിൽ
വാമലോചന നടന്നിതു മന്ദം
കോമളാംഗി കടനം സഹിയാതെ-
ത്താമരാക്ഷി കഠാകരമൂന്നാച്ചു. 16

തെല്ലുചെന്നളവു താമതി കണ്ടി-
മുല്ലപാദനിയോടാസ്സ്വരാരിതം
നല്ലവാപിയതിന്നരികത്തില-
ന്നല്ലൽപൂണ്ടുടനിരുന്നു സുന്ദരി. 17

പ്രസൂതികാലത്തിനടുത്തു കന്ദ
പ്രസൂനതുല്യാംഗിയതായ രാജ്ഞി
വസിച്ചു കാന്താരതടാകസീമ്നി
പ്രസവിച്ചിടുന്നോരു ലതാഗൃഹത്തിൽ. 18

നാനാഗുണമുള്ളതനിക്കൊരുത്തമൻ
ബാലനന്നുളവിജാതനായഹോ
ചിരമായതൃഷ്ണയോടുവ്വരാജ്ഞി-
ക്കതിദാഹമേറ്റി സലിലാന്തികസ്ഥലേ. 19

നായമേറിടുന്നവനമക്രമാ
ജലജാതതാക്ഷിമണിയാമരാജ്ഞിയെ
ബകമാന്നസമത്താടവനമളസതരം
ജലരാശിതന്നിലലിവാർതാക്കിനാൻ. 20

ധരയിൽ പിറന്നൊരു നാഴികമേൽ
ചരമതിലെത്തി ജനയിത്രിയെങ്കിലും
നരനായകേശിതനിതന്റെ ബാലകൻ
പരിതോഷമോടു സുഖനിദ്രതേടിനാൻ. 21

ചരമാദ്രിയിങ്കൽ രവിയസ്തമിച്ചള-
വരനുള്ള പുത്രനണഞ്ഞനതില്ലഹോ
ചിരമക്ഷമാതനമശോകകാരബാൻ
പരമാഗ്രഹിച്ചു ശശിയെത്തി വാനിലും. 22

പുലി, പന്നി, പാമ്പു, നരി, യെന്നിത്തരം
പലജാതിദുഷ്ടവനജന്തുസംകുലം
പെരുതായ സത്വരുടനേ വെടിഞ്ഞുള്ളി-
കലജാതബാലസവിധത്തിലെത്തിനാർ. 23
ഉരമോടു തന്നെ വനജന്തുവൃന്ദമാ-
ക്കമനീയകാന്തികലരും കുമാരനെ
കുതുകാധികം വലംവെച്ചുകൊണ്ടുക-
ണ്ണിമയാതെ മുഗ്ദ്ധമിഴിയാലെ നോക്കിനാർ.
നിജതാതനാമതികവുള്ള താപസ-
ശ്രേഷ്ഠരക്ഷയൊന്നുമിയലാത്ത ബാലനിൽ
അജനാത്മജന്നുപരിരക്ഷണാർത്ഥമാ-
യജമാദിജന്തുനിവഹത്തെയാക്കിനാർ. 25
ശരിയന്നു മിപ്പുനിശതൻ സമാപ്തിയിൽ
കുശയത്തിലൂന്നിനടകൊണ്ടു താപസർ
പിള്ളനന്ദനത്തൊടൊത്തിച്ചകോകിലം
കുശലസ്ഥലത്തിലണയുന്നതെപ്പൊഴും 26
ഒരു വത്സരത്തിലിയലും വളർച്ചയോ-
ടൊത്ത ബാലനൊടുകൊണ്ടു സംഗമ
നരപാലബാലസവിധത്തിലെത്തിയ-
ന്നരമോദമാർന്നവനെ നോക്കിനാനഹോ. 27
'ഇവനൊത്തു ബാലനിഹ വംശവുത്തമാർ
ഉദിതാത്മനായിതിരമാന്നവൻ
ശിവകൃഷ്ടിനു സമാകമാനി-
ന്നവരൊത്തു മോദമൊടു ചെയ്യുമവർ. 28
പലദുഷ്ടജന്തുകുലമുള്ള കാട്ടിലി-
ന്നലസാത്തതൊരുസാധു ബാലകൻ
കുലമൂലിയാരുടെയൊരു സാധു പുത്രനോ?
കുലരാജനന്ദിനിയുമായതൊ തന്നലോ? 29
ഭയനീയനായശിശുവെ വെടിഞ്ഞുനി-
ർദ്ദയരായതാതജനയിത്രിമാർകളും
അതിനാലിവന്നജനനീപദത്തിലി-

ന്നതിമോദമോടുമിഴിതന്നു നോക്കിടാം.'
സതിമൗലിയുള്ളിലിതുമോർത്തു കൊണ്ടു പോ. 30
ക്ഷിതിനാഥപുത്രനവനോടു കൂട്ടുകാർ
സ്ഥിതിചെയ്തിടുമ്പൊഴുതു ദൈവഭക്തനാം
യതിവര്യനേകനവളോടു ചൊല്ലിനാൻ. 31
'ക്ഷിതിദേവപത്നി! പറയേണ്ടതില്ല തന്നെ (നിൻ
സുതനോടുകൂടെ മരിയായ് വളർത്തുക
പതിയില്ലയെപ്പൊഴുതതിനാൽ ഗുണംവരും
സതിമാർകുലത്തിനൊരലങ്കാരികേ!'
അവനീസുരന്റെമൊഴികേട്ടു സാദ്ധ്വിയാ
നവനീതചാരുതനുവാം കുമാരനെ
ഭവനത്തിലാക്കി നിജപുത്രനോടുമ-
ന്നവനീശനന്ദനനെയും വളർത്തിനാൾ.
ധനമില്ലതെല്ലുമവിടത്തിലെങ്കിലും
ദിനവും പ്രയത്നമതുകൊണ്ടു പുഷ്ടിയായ്
തനയദ്വയത്തൊടൊത്തിച്ചു സന്തതം
വിനയത്തൊടങ്ങു നിവസിച്ചു നാരി. 34
ക്ഷിതിപാലസൂനുവിനു 'ധർമ്മഗുപ്ത'നെ- (ന്നു
ന്നതുപോൽ സപുത്രനു 'ശുചിവ്രത'നെന്നു
മിതമോടു കേളിതിരുനാമമേകിയാം
ക്ഷിതിദേവപത്നിയതിമോദപൂർവകം. 35
കുമാരന്മാരവർകളിരുവരൊന്നായ-
ക്കമനീയകാന്തികലരന്നരാവരാ
വിമലാംഗിയാകയതിനാലവർക്കൊപ്പം
കമനീയമാതൃഗുണങ്ങളിലാണ്ടിതേ. 36
ദിനവും പ്രദോഷസമയേ കുട്ടികളാൽ
തനയദ്വയത്തൊടൊത്തിച്ചുകൊണ്ടവൾ
അനവദ്യമുക്കണ്ണനുമൊന്നിച്ചു
ജനനായകന്റെ തിരുനാമമോതി ഗിരിജാംഗിയാൾ.

(പ്രദോഷമാഹാത്മ്യം ഒന്നാംസർഗ്ഗം സമാപ്തം)

തോട്ടക്കാട്ടു കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ.*

* ഈ ഗ്രന്ഥകർത്രിക്ക പതിനഞ്ചു വയസ്സ് പ്രായമേ ആയിട്ടുള്ളൂ

എടച്ചേന കുങ്കന്റെ പരാക്രമങ്ങൾ

വെങ്കാട്ടിലെ പോരാട്ടം.

II

ഇനി ഞാൻ പറവാൻ പോകുന്ന സംഭവം മുതല്ക്കാണു് ശക്തൻ തമ്പുരാനും ഞാനുമായി വളരെ സ്നേഹ വിശ്വാസത്തിലായതു്. ഈ സംഭവം എനിക്കല്ലാതെ വേറെ ഒരു ജീവിക്കും നിശ്ചയമില്ല. നിങ്ങൾ പഴശ്ശിത്തമ്പുരാനെപ്പററിയും അവിടത്തെ നടവടിയെപ്പററിയും പലതും കേട്ടിരിക്കാം. പക്ഷെ ഞാൻ പറയുന്നതൊക്കെ എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതും ചെവികൊണ്ടു കേട്ടതുമായ സംഭവങ്ങളാണു്. ഇതിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതിയെപ്പററി തർക്കിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കാർക്കും ഒന്നുകൊണ്ടും ന്യായമില്ല.

കോട്ടയം കോവിലകത്തുനിന്നു ഒന്നാമതൊരാളായിരുന്നു 1793-ൽ കുറുമ്പ്രനാട്ടെ വലിയ തമ്പുരാനായിരുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷുകമ്പനിക്കാർ മലയാളക്കരയിൽ കച്ചവടത്തിന്നു വന്നതു മുതൽ അത്യവസാനം ഒരുപോലെ എപ്പോഴും അവരെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കോവിലകക്കാരാണെങ്കിൽ അതു കോട്ടയം കോവിലകക്കാർ മാത്രമായിരുന്നു. മൈസൂർ സൈന്യങ്ങൾ കമ്പനിക്കാരുടെ തലശ്ശേരി കോട്ട പിടിപ്പാൻ പലപ്പോഴും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അപ്പോഴൊക്കെ സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചു കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ കമ്പനിക്കാരെ സഹായിച്ചതായും ഈ വക ഉപകാരങ്ങൾക്കു പ്രത്യുപകാരം അവസരം വരുമ്പോൾ ചെയ്തുകൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു കമ്പനിക്കാരോടു വാഗ്ദത്തം എഴുതിവാങ്ങിയതായും റിക്കാർട്ടുകളാൽ തന്നെ കാണാം. കാര്യം ഒക്കെ ഇങ്ങിനെയായിരുന്നുവെങ്കിലും കുറുമ്പ്രനാട്ടെ ഒന്നാം തമ്പുരാൻ കോട്ടയത്തെ വലിയതമ്പുരാന്റെ അധികാരവുംകൂടെ കിട്ടേണമെന്നു് അവകാശം പുറപ്പെടുവിച്ചപ്പോൾ എന്റെ പൊന്നുതമ്പുരാനെ കമ്പനിക്കാർ വിസ്മരിച്ചു് കോട്ടയം കുറുമ്പ്രനാടു് ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലെയും മേല്ക്കോയ്മ അധികാരം കുറുമ്പ്രനാട്ടേക്കു കൊടുക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. ഒരു ദേശത്തു് കുടുംബത്തിലെ മുതലിന്നും അധികാരത്തിന്നും അവകാശമില്ലെന്നു തന്നെ കമ്പനിക്കാർ അറിയാഞ്ഞിട്ടോ അല്ല അസംബന്ധപ്രായമായ ശക്തൻ തമ്പുരാനെ അധികാരം കൊടുത്തതു് ഒട്ടും ഇത്തരം നല്ലതല്ലെന്നു വെച്ചോ എന്തോ കമ്പനിക്കാർ ഈ കാട്ടിയ കൃതഘ്നത എന്റെ തമ്പുരാന്റെ ഉള്ളിൽ നന്നെ തട്ടിയിരുന്നു. അന്നുമുതൽ കമ്പനിക്കാരെ തമ്പുരാൻ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സംഭവങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതു മുതൽ ഒരായിരവും മൂവായിരവും നായന്മാർ എപ്പോഴും ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തമ്പുരാന്റെ ഈ സൈന്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുറ്റ്യാടി, പടനാടു്, വാവശ്ശേരി, വെള്ളിയമ്പ്ര, മൂലകുന്നു, [illegible], മണത്തണ, കണ്ണവം, ശിവപുരം, പഴശ്ശി, കണ്ണേകുന്നു, പിണറായി, നിട്ടൂർ, കതിരൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളി

ലെ പോരാളികളേയും തലയാളികളേയും പുറമെ, വയനാട്ടിൽനിന്നു മുപ്പെയനാട് പല്ലൂർ യജമാനന്റെ കീഴിൽ ഞങ്ങൾ 500 നായന്മാർ തമ്പുരാന്റെ പടമുഖത്തു വാൾക്കാരായും പയ്യൂരിൽ വന്നു താമസിക്കയായിരുന്നു. മുണ്ടും ഇടക്കച്ചയും കെട്ടി കച്ചിട്ടും മെച്ചിട്ടുമുള്ള ഞങ്ങൾ തമ്പുരാന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാ പ്രമാണികൾ തന്നെയായിരുന്നു. പടയാളിയിൽനിന്നു പൊന്തി, തലയാളിയായി അന്ന് ഒരു കർണ്ണാപുത്രഷന്റെ സ്ഥാനമാണ് എനിക്കു കല്പിച്ചുകിട്ടിയിരുന്നത്. സഹസ്രപതികളും, യജമാനന്മാരും, ചങ്ങാതങ്ങളും ഒക്കെ എന്റെ മേല്പോട്ടുള്ളവരായിട്ടു കൊണ്ട് എന്റെ കീഴിൽ ഉള്ളവരെക്കൊണ്ടും തിരുമുമ്പിൽ കടന്നുകൂടി സേവിപ്പാൻ ഞാനൊരു മാർഗ്ഗവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തമ്പുരാനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ എന്തെങ്കിലും ഒരു അവസരം കിട്ടുമെന്നുവെച്ചു ഞാൻ ക്ഷമിച്ചുകൂടുകയായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു അവസരവും കിട്ടി.

1798-ലാണ്. ഞാനും എന്റെ കൂട്ടാളികളിൽ ചിലരും കൂടി പയ്യൂർക്കോട്ടയിൽ ഒരു അകത്തിരുന്നു 'നായും പുലിയും' കളിക്കയായിരുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ നായകനായ പല്ലൂര് എജമാനൻ വാതിലും തുറന്ന് അകത്തേക്കു കടന്നു. വയനാട്ടു നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇത്ര യോഗ്യനായ ഒരാൾ അന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്വാനും ഞങ്ങൾ ഒക്കെ ഒരുക്കമായിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഞങ്ങളോടു അദ്ദേഹത്തിനുള്ള സ്നേഹവും അളവറ്റതായിരുന്നു. പല്ലൂര് എജമാനൻ അകത്തു കടന്നു. 'കങ്കനുണ്ടോ ഇവിടെ' എന്നു ചോദിച്ചു. കൂടി ഒപ്പം ഉണ്ട് എന്നു മറുവടി പറഞ്ഞു.

പ. എ.— നിങ്ങൾ എല്ലാവരുംകൂടി നില വിളിക്കണ്ട. കങ്കാ, ഇവിടെ വരു. നീ ഇന്നു നാലുമണിക്കു തിരുമുമ്പാകെ ചെന്നു കാണേണമെന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ നില്ക്കുന്ന സ്ഥലമൊക്കെക്കൂടി വട്ടത്തിൽ തിരിയുന്നുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ ചുമരോടു ചാരിനിന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ തലതിരിഞ്ഞു വീഴുമായിരുന്നു.

"തമ്പുരാനോ!" എന്ന് ആശ്ചര്യത്തോടെ ഞാനും "അതേടൊ" എന്നു ചിരിച്ചുംകൊണ്ട് എജമാനനും മറുവടി പറഞ്ഞു

ഞാൻ— 'കങ്കൻ എന്ന ഒരുവൻ അവിടത്തെ ആശ്രിതന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു തമ്പുരാന് നിശ്ചയമില്ലല്ലൊ. അവിടുന്ന് എന്തിനാണ് എന്നെ കാണേണമെന്നു കല്പിക്കുന്നത്?

പ. എ:— അതുതന്നെയാണ് എനിക്കും നിശ്ചയമില്ലാത്തത്. നല്ല ഒരു വാൾക്കാരന്റെ സഹായം വേണമെന്നു തിരുമനസ്സിലേക്കുണ്ടെങ്കിൽ പടമുഖത്തു വാൾക്കാരായ നിങ്ങളുടെ തലവനായ എന്നെ കല്പിച്ചു വിളിക്കാമായിരുന്നു. അതെന്തെങ്കിലും ആയിക്കോട്ടെ. ഓരോരുത്തർക്കു ഓരോ അവസരം. എനിക്കും ചില അവസരങ്ങൾ കിട്ടീട്ടുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ യജമാനൻ ഞാൻ എങ്ങിനെയായി. അതുകൊണ്ട് എനിക്കു കങ്കന്റെ നന്മയിൽ അസൂയയല്ല. ഈ അവസരം വെറുതെ കളയണ്ട.

എന്നും പറഞ്ഞ് പല്ലൂർ എജമാനൻ കോവിലകത്തേക്കു പോയി. മണി രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ബാക്കി രണ്ടു മണിക്കൂർ സമയം എങ്ങിനെയാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെന്നു എനിക്ക് പറവാൻ വയ്യ. എന്തിനാണിക്കു

രാ! തമ്പുരാൻ എന്നെ വിളിക്കുന്നത്, കോട്ടയത്തുകാരായ ചില പോരാളികളുമായി ചില പോരാട്ടമൊക്കെ ഞാൻ ഇതിനിടെ നടത്തിയിരുന്നു. ഈ കാര്യം അറിഞ്ഞ് എന്നെ താക്കീതു ചെയ്യാനായിരിക്കുമോ? എന്നോ എന്നൊക്കെയുള്ള വിചാരം കൊണ്ടു ഞാൻ അന്ധനായി കുറെ നേരം കഴിച്ചു. പല്ലൂര് എജമാനൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഓർക്കുമ്പോൾ ആവക സംശയത്തിന്നൊന്നും വഴിയില്ലെന്നു പിന്നെ സമാധാനിച്ചു.

ഞാൻ നാല് മണിക്ക് അല്പം മുമ്പായി കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി. അവിടെ കനോത്ത് നമ്പ്യാര്, കല്യാട്ട് നമ്പ്യാര്, നാരങ്ങോളി നമ്പ്യാര്, മുതലായ പ്രമാണികളും പല്ലൂര് എജമാനനും പുറത്തിരുന്നു മുറുക്കുകയാണ്. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ "ഇതാണ് എന്റെ കുങ്കൻ" എന്നു പല്ലൂര് എജമാനൻ കനോത്ത് നമ്പ്യാരോട് പറഞ്ഞു. ഞാൻ വേഗം ഓച്ഛാനിച്ചു നിന്നു.

കനോത്ത് നമ്പ്യാര:—കുങ്കനെ എന്തിനാണ് തിരുമുമ്പാകെ വിളിക്കുന്നതെന്നു എമാൻനായര് (പല്ലൂര് എജമാനന്റെ പേര് ഇതാണ്) പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ?

പ: എജമാനൻ:—എനിക്കും കാര്യം എന്താണെന്നു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഇന്നു രാവിലെ കുറുമ്പ്രനാട്ടിൽനിന്ന് ആരോ ഒരു എഴുത്ത് ഇക്കയ്യിൽ കൊണ്ടുകൊടുത്തിരുന്നു. അപ്പോൾ ഞാനും തിരുമുമ്പാകെയുണ്ടായിരുന്നു. ആ കത്ത് വായിച്ചതിന്നു ശേഷം അര മണിക്കൂർ തമ്പുരാൻ സ്തംഭിച്ച് ഇരിക്കയായിരുന്നു.

കനോത്ത് നമ്പ്യാര:—നിങ്ങളോ

പല്ലൂര് എജമാനൻ:—ഞാനും എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ മിണ്ടാതെ നിന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തമ്പുരാൻ എന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞ് "എമന്റെ ആൾക്കാരിൽ സമർത്ഥനായിട്ട് വല്ലവനും ഉണ്ടോ" എന്നു കല്പിച്ചു ചോദിച്ചു. അവരൊക്കെ സമർത്ഥരാണ് തിരുമേനി എന്നു ഞാനും പറഞ്ഞു. "അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഒരുവനെ പ്രത്യേകം ഒരു കാര്യത്തിന്ന് ഏല്പിക്കേണ്ടിവന്നാൽ എമാൻ ആരെയാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കുക." എന്നു കല്പിച്ചു ചോദിച്ചു. അതിനൊരുവനുണ്ട്. എന്തിനും പോരുന്നോനാണ്. മദ്യത്തിലും സ്ത്രീവിഷയത്തിലും അല്പം പ്രത്യേകത ചിലപ്പോൾ കാണിക്കാറുണ്ടോ എന്നൊരു അടിയന്നു സംശയമുള്ളൂ. "വിരോധമില്ല. അവനെക്കൊണ്ട് എനിക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്. അവനെ നാലുമണിക്ക് ഇങ്ങയക്ക." എന്നു കല്പനയുമായി.

പല്ലൂര് എജമാനന്റെ ഈ സംഭാഷണം വിശേഷിച്ച് എന്നെക്കുറിച്ചു തിരുമനസ്സറിയിച്ചത് എനിക്ക് അത്ര പിടിച്ചില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നെപ്പറ്റി "സ്ത്രീയും മദ്യവും" എന്നു പറഞ്ഞതിങ്കൽ പ്രമാണികൾ എല്ലാവരുംകൂടി എന്റെ മുഖത്തു നോക്കി ചിരിച്ചപ്പോൾ ഞാനും ഒന്നു പരുങ്ങലിലായി.

കനോത്തു നമ്പ്യാര്:— കാര്യം ഒക്കെ ശരി തന്നെ. കുങ്കനോട് തിരുമുമ്പാകെ പോകുന്നതിന്നുമുമ്പായി ഒരുവാക്ക് എനിക്ക് പറവാനുണ്ട്. തമ്പുരാന്റെ അന്തർഗ്ഗതം എന്താണെന്ന് അവിടുത്തെ പ്രധാനവിശ്വാസപാത്രങ്ങളും ആശ്രിതന്മാരുമായ ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ വിവരമില്ല. കുങ്കൻ ഒരു സിംഹത്തോട് കളിക്കാനാണ് അകത്തേക്ക് പോകുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കോ. കോട്ടയത്തുകോവിലകത്തേക്ക് ഉപകാരം വരുന്ന കാര്യത്തിൽ തല

യിട്ടല്ലേ. എന്നുമാത്രമേ എനിക്കു പറവാനുള്ളൂ. തെളിവും ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും. കല്പിച്ച വിവരമൊക്കെ ഞങ്ങളോട്ട വിട്ടുപോവാതെ വന്നുപറയണം. നാലുമണി എന്നുപറഞ്ഞാൽ നാലുമണിക്കു തിരുമ്പാകെ ചെന്നില്ലെങ്കിൽ കള്ളന്റെ തല പിന്നെ എവിടെയാണെന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടിവരും. വേഗം തിരുമ്പാകെ പൊയ്ക്കോളൂ.

ഞാൻ വേഗം അകത്തുകടന്നു മുകളിൽ കയറി പള്ളിയറവാതുക്കലേക്കു പോയി. പള്ളിയറക്കാരൻ കൈകൊട്ടി തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സറിയിക്കലും എന്നെ പള്ളിയറയിലേക്കു കടത്തിവിടലും കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ശക്തൻതമ്പുരാനെ പല ദിക്കിൽ വെച്ചിട്ടും കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, പതിമൂന്നു കൊല്ലംമുമ്പെ അവിടുത്തെ ചെറുപ്പത്തിൽ തലശ്ശേരി കപ്പലിറങ്ങുമ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കിനില്പാൻ ഇതുവരെ ഇടയായിട്ടില്ല. ഇരുനിറത്തിൽ തടിച്ചു ആജാനബാഹുക്കളോടുകൂടിയ അവിടുത്തെ കറുത്തു ഉരുണ്ട കണ്ണുകൊണ്ടു ഒരു നോക്കുനോക്കിയാൽ മുട്ടുകുത്തിവീഴാത്തവർ ഉണ്ടോ? എഴുന്നള്ളി കട്ടിലിന്മേൽ ഇരിക്കയാണ്. ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ എന്തോ എഴുതുന്നുണ്ട്. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അല്പം സന്തോഷത്തോടെ ഒന്നുനോക്കി. ഞാൻ കൈകൂപ്പി തൊഴുതു വാപൊത്തി നിന്നു.

“ഇപ്പോൾ എഴുതിയതൊക്കെ മതി. പുറത്തുപോ. എനിക്കു വേറെ ചില്ലറ കാര്യമുണ്ട്.” എന്നു കല്പിച്ചപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണനും പള്ളിയറക്കാരനും ഒക്കെ പുറത്തേക്കു പോയി. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു എന്നെ ആപാദചൂഡം ഒന്നുനോക്കി.

തമ്പുരാൻ:—കങ്കൻ എന്നാണ് പേര് അല്ലേ. താൻ എന്റെ വാൾക്കാരുടെ ഇടയിൽ സമർത്ഥനായ ഒരുവനാണെന്നു എന്നവർ പറകയുണ്ടായി.

ഞാൻ ഉചിതമായ ഒരു മറുപടി തിരുമനസ്സുണർത്തിക്കേണമെന്നു ആലോചിച്ചു ആലോചിച്ചു പല്ലൂർ എഴുമാനന്റെ “പെണ്ണും മറ്റും.” എന്ന ദിക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ ശ്രമിച്ചു വല്ലാതെയായി.

തമ്പുരാൻ:—മതി— തന്നെക്കൊണ്ട് എനിക്ക് ഒരു കാര്യം നിവൃത്തിക്കാനുണ്ട്. ധൈര്യശാലികളും ശക്തിമാന്മാരും ഇവിടെ ധാരാളം ഉണ്ട്. “പക്ഷേ” എന്നു പറഞ്ഞു തമ്പുരാൻ ആ വാചകം പൂർത്തിയാക്കാതെ അവസാനിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. “തിരുമനസ്സിലേക്കുവേണ്ടി ജീവനെ കളവാൻ അടിയൻ ഇപ്പോൾ ഒരുക്കമാണ്.” എന്നൊക്കെ ഞാൻ എന്തൊക്കെയോ “പൊയ്യാരം” പറഞ്ഞു. അതൊന്നും അവിടുത്തെ ചെവിട്ടിൽ പോകുന്നില്ല.

തമ്പുരാൻ:—കങ്കൻ നല്ല വാൾക്കാരനാണ് അല്ലേ.

ഞാൻ:—റാൻ. ഒരുവിധമൊക്കെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തമ്പുരാൻ:—പയ്യോർമ്മലയിൽവെച്ചു കഴിഞ്ഞ കാണക്കാലം നടത്തിയ പോരാട്ടത്തിൽ വയനാട്ടുകാരൊക്കെക്കൂടി കങ്കനെയല്ലെ മത്സരപരീക്ഷക്കയച്ചത്.

ഞാൻ:—അടിയന്റെ ഭാഗ്യാധിക്യം-അടിയനെ അപ്രകാരം ബഹുമാനിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

തമ്പുരാൻ:—കങ്കൻ ഇവിടെ വന്നതിന്നശേഷം എത്ര പ്രാവിശ്യമാണ് എന്റെ കോട്ട കാവൽക്കാരായ വിഡ്ഢ്യന്മാരെ രാത്രി തെണ്ടാൻ പുറത്തുവിടുമ്പോൾ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഞാൻ:—ചില വിപ്ലവങ്ങൾ അടിയൻ ഒന്നുരണ്ടു തവണ പ്രവർത്തിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്.

തമ്പുരാൻ:—കുങ്കൻ്റെ യോഗ്യതകൾ എൻ്റെ പടയാളികളോടല്ല കാണിക്കേണ്ടത്. ഈ സമ്പ്രദായമൊന്നും ഞാൻ സമ്മതിക്കയില്ല. കുറുമ്പ്രനാട് മണ്ണത്ത്, ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനി, ചിറക്കൽ കോവിൽ, ടിപ്പുസുൽത്താൻ, പോരെങ്കിൽ കടകം.. ദ്രുവരൊക്കെ നാലുഭാഗത്തുനിന്നും എന്നെ നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. നിങ്ങളൊക്കെ തമ്മിൽതല്ലി മരിക്കാൻ ഇടയായാൽ എന്താണ് എൻ്റെ ഗതി. കുങ്കനെപ്പററി ഇനി ഇതിനെപ്പററി ഒരു ആക്ഷേപവും ഇവിടെ എത്തിയാൽ...

എന്നുപറഞ്ഞു കണ്ണുരണ്ടും ഉരുട്ടിയപ്പോൾ എൻ്റെ ദേഹം ആസകലം ഒന്നു വിയർത്തു കുളിച്ചുപോയി. പെരുപ്പക്കാരനും ജനങ്ങളുടെ തലവനായിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം യോഗ്യതയുള്ളാളും ആയ ഈ പൊന്നു തമ്പുരാൻ ഇരുപതു കൊല്ലംമുമ്പു ജനിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ കേരളം ഇന്നു ആരാണ് ഭരിക്കുക എന്നു എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട്. ഒരു നേരത്തേക്ക് തമ്പുരാൻ ഒന്നും കല്പിച്ചില്ല. സഹിപ്പാൻ കഴിയാത്ത ദേഷ്യം അവിടുത്തെ മനസ്സിൽ ഇരുന്നു കളിക്കുന്നുണ്ടെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി.

തമ്പുരാൻ:—അതൊക്കെ പോട്ടെ. കുങ്കനെക്കൊണ്ട് ഇന്നു എനിക്കു ഒരു കാര്യം സാധിപ്പാനുണ്ട്. വാളിൻ്റെ പ്രയോഗം നല്ലവണ്ണം അറിയുന്ന ഒരുവനാണ് എനിക്കു ആവശ്യം. അതിനായിട്ടാണ് കുങ്കനെ വരുത്തിയത്. കാര്യം വളരെ ഗോപ്യമാണ്. നാമല്ലാതെ വേറെ ആരും അറിയരുത്.

ഇപ്പോഴാണ് എനിക്കു പല്ലൂര് എജമാൻ്റെയും കണ്ണോത്ത് നമ്പ്യാരുടെയും സംഭാഷണം ഓർമ്മവന്നത്. ഞാൻ "കല്പിക്കുംപോലെ" എന്നു പറഞ്ഞു.

തമ്പുരാൻ:—ഒന്നാമത് കുങ്കൻ്റെ അഭിപ്രായവും ഉപദേശവും ഒന്നും എനിക്ക് ആവശ്യമില്ല. ആ പണിയൊക്കെ ഞാൻ കഴിച്ചുകൊള്ളാം. തൻ്റെ വാളുകൊണ്ടുള്ള പ്രവൃത്തിയാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്. തലച്ചോറുകൊണ്ടുള്ള പ്രവൃത്തി എനിക്കു ആവശ്യമില്ല. പറഞ്ഞതു പ്രവർത്തിക്കുക. എന്തിനെ.. മനസ്സിലായോ.

ഈ കല്പനകളും ഞാൻ തലതാഴ്ത്തി കല്പിക്കുംപോലെ എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

തമ്പുരാൻ:—വേനാട്ടിലെ ആൾത്താരം കുങ്കൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇതിനിടെ അവിടെ വെച്ചു ഒന്നുരണ്ടുപേരെ കഴുവിന്മേൽ കയററിയതു കുങ്കനു ഓർമ്മയില്ലേ.

ഞാൻ:—ഈ സ്ഥലം നല്ലവണ്ണം അറിയും. നാലുദിവസംമുമ്പെ കോട്ടയത്തുനാട്ടിക്കാരൻ ഒരു മാപ്പിളയെ കഴുവിന്മേൽ കയററിയതു അടിയനു നല്ല ഓർമ്മയുണ്ട്.

തമ്പുരാൻ:—നല്ലത്. അവിടെ ഇന്നു രാത്രി 10 മണിക്കു ആയുധപാണിയായി കുങ്കൻ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഞാൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. നാം തമ്മിൽ അവിടെ വെച്ചു ഒന്നും സംസാരിക്കരുതു. അവിടെ നിന്നു ഒരു ദിക്കിലേക്കു ഞാൻ പോകും. കുങ്കൻ ഉടനെ കൂടെ എൻ്റെ ദേഹരക്ഷകനായി പോരണം. കാര്യം കഴിഞ്ഞാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ ആളും അവിടെ വരും. ഞാനവരുമായി സംസാരിച്ചു ഒടുവിൽ ലൌകികത്തിൽ പിരിവാനല്ല ഭാവം എന്നു കണ്ടാൽ അവരെ ഒന്നു പോലും ജീവനോടെ മടക്കി അയക്കരുത്. ഞാനും കുങ്കനെ സഹായിക്കാം.

ഞാൻ:—ഇതൊക്കെ കേട്ടു അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോ

യി. ആശ്ചര്യമായ കഥയാണപ്പാ, ഒരുത്തരോടും പറയാതെ ഓരോന്നൊക്കെ അടിയൻ തന്നെ മതി. അതുകൊണ്ടല്ലേ തിരുമനസ്സുണർത്തുന്നത് തിരുമേനി! ഈ അപകടത്തിൽ ചാടുന്നതിന്നു പകരം അടിയൻ ഒരു വാൾക്കാരനെയും രാത്രി കൂടെ കൂട്ടുകയല്ലേ നല്ലത്.

തമ്പുരാൻ:—എടോ, ഞാൻ രാജാവാണെങ്കിലും ഒരു വാൾക്കാരനും കൂടിയാണ്. കണ്ടാൽ അത്ര മനസ്സിലാകില്ലായിരിക്കാം. തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളൊന്നും എനിക്കു ആവശ്യമില്ലെന്നു ഞാൻ മുമ്പു തന്നെ പറഞ്ഞില്ലേ. ഞാൻ പറയും പോലെ പ്രവൃത്തിക്ക. വാൾ പ്രയോഗിക്കേണം എന്നു തീർച്ചയാകിയാൽ പിന്നെ അവർ ഒരുപേരും ജീവനോടെ മടങ്ങി പോകരുത്.

ഞാൻ:—ഒരു കാലത്തും അവർ മടങ്ങി പോകയില്ല തിരുമേനി!

"എന്നാൽ കണാർ ഇപ്പോൾ പൊയ്ക്കോളു" എന്നു കല്പിക്കയും ഞാൻ പള്ളിയറയിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു കടക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ തന്നെ എനിക്കു ഒരു കാര്യം ഓർമ്മ വന്നു പള്ളിയറക്കുള്ളിൽ വീണ്ടും കടന്നു.

ഞാൻ:—ഈ കാര്യത്തെ പറ്റി ആലോചിക്കുന്തോറും അടിയന്നു തോന്നുന്നത്.

ഞാൻ ഈ വാചകം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി തമ്പുരാൻ ആട്ടുകട്ടിലിന്മേൽ നരിയെപ്പോലെ എന്റെ നേരെ ഒരു ചാട്ടം ചാടി.

തമ്പുരാൻ:—നീ ആലോചിക്കുന്നു! നിന്നോട് ആലോചിപ്പാൻ ആരാണ് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്! ഛി! ഫൊ! നീ! ആലോചന! ഒ വലിയ കേമൻ തന്നെ! നിന്റെ ആലോചനാശക്തി അറിഞ്ഞിട്ടാണ നിന്നെ ഞാൻ ഇവിടെ വരുത്തിയതെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? പറഞ്ഞപോലെ രാത്രി വെങ്കാട്ടിൽ വരണം ഇപ്പോൾ പോവാം.

ഇതൊക്കെ കല്പിച്ചു തീർന്നപ്പോഴേക്ക് ഞാൻ ഒരു അടി പുറകോട്ടു നടന്നു പള്ളിയറയിൽ നിന്നു പുറത്ത് എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴേ എനിക്ക് ആയുസ്സ് കുറച്ചു കൂടിയുണ്ടെന്നു വിശ്വാസം വന്നുള്ളൂ. ഞാൻ വേഗം കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നു പുറത്ത് എത്തി. പക്ഷേ എജമാനനും കണ്ണോത്ത് നമ്പ്യാരും അവിടെ എന്നെ കാത്ത് നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "എന്തൊക്കെയാണ് വർത്തമാനം." എന്നു ചോദിച്ചു രണ്ടാളും എന്നെ വന്നു വളഞ്ഞു. "ഒന്നുമില്ല" എന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. "തമ്പുരാൻ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ലേ" എന്നായി പിന്നത്തെ ചോദ്യം. "ചിലതൊക്കെ സംസാരിച്ചു" എന്നു ഞാൻ. "കേൾക്കട്ടെടോ പറയു. എന്താണ് കല്പിച്ചത്" എന്നായി എന്റെ എജമാനനായ്

ഞാൻ:—എല്ലാം ഗോപ്യമായി വെക്കേണമെന്നു പ്രത്യേകം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു എനിക്കു അതൊന്നും നിങ്ങളോടു പറവാൻ വയ്യ.

കണ്ണോത്ത് നമ്പ്യാര്:—തമ്പുരാന്റെ വിശ്വസ്തന്മാരായ ചങ്ങാതിമാരായ ഞങ്ങളോടു പറയുന്നതിന്നു "ഗോപ്യം" എന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞാൽ തന്നെ ഈ കാര്യം വേറെ ഒരാൾ അറിയുന്നതുമല്ല.

ഞാൻ:—വേഗം പള്ളിയറയിൽ പോയി ചോദിച്ചാൽ ചങ്ങാതിമാരായ നിങ്ങൾക്ക് ഇതൊക്കെ അറിയാമല്ലോ. എന്നെ എന്തിന്നു അവിശ്വസിക്കുന്നു,

ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ നമ്പ്യാർ സ

ഭാഗ്യത്തിലധികം ദേഷ്യം വന്നു. ഈ എജമാനന്മാർ കോവിലകത്തുള്ളവരൊക്കെ ചൊല്പടിക്ക നില്ക്കുന്നവരാണ്. പേരെ കിൽ ഒരു വാൾക്കാരൻ മുഖത്ത് നോക്കി ഇതിനെ പ്രത്യുത്തരം ഉടനടി പറഞ്ഞതു വളരെ അധികപ്രസംഗമായി തോന്നി. ഒടുവിൽ പപ്പു എജമാനൻ "കങ്കൻ പറയുന്നതു ശരിയാണ്. അവനോട നാം തിരക്കി ചോദിക്കുന്നത് തെറ്റാണ്" എന്നും പറഞ്ഞു നമ്പ്യാരുടെ കയ്യും പിടിച്ചു പോയി.

ഒന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ആ പണി താൻ കഴിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും രാത്രി എന്തൊക്കെയാണാവോ വരാൻ പോകുന്നതെന്നുള്ള ആലോചന തന്റെ മനസ്സിൽ കടന്നു വല്ലാതെ കളിച്ചു. ഏറ്റതിന്ന അധികം പറയുന്നു. രാത്രി പത്തുമണി കൃത്യത്തിന്നു ഞാൻ വാളൊക്കെ നല്ലവണ്ണം മൂർച്ചയാക്കി അരക്ക കച്ചയും മുറുക്കിക്കെട്ടി വെങ്കാട്ടിൽ യാത്രയായി.

വെങ്കാട്ടിൽ ആൽത്തറക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ തമ്പുരാൻ എഴുന്നള്ളിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറച്ചു ചന്ദ്രികയുള്ളതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ എനിക്ക നല്ലവണ്ണം കാണാമായിരുന്നു. അവിടുന്നു മുട്ടോളം എത്തുന്ന ഒരു വില്ലീസ്സ് കുപ്പായം ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. തലയിൽ ഒരു മഞ്ഞത്തിൻ തൊപ്പിയും ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്തോ ഒരു ആയുധം കയ്യിൽ പിടിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. ഞാൻ നാലഞ്ചു പ്രാവശ്യം ഉപചരിച്ചു നിന്നു. ഒരക്ഷരം പോലും എന്നോട മിണ്ടിയില്ല. ഒന്നും സംസാരിക്കരുതെന്നാല്ലൊ നിശ്ചയം. അവിടുന്നു മുമ്പോട്ടു നടന്നു. ഞാനും പിന്നിൽ അല്പം ദൂരെ വിട്ട് വാളും കയ്യിൽ പിടിച്ചു നടന്നു. കുറെ നടന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ വേറെ ഒരു ആൽത്തറക്കൽ എത്തി. പറഞ്ഞപോലെ തന്നെ രണ്ടാൾ അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ ഒരുവൻ ഒരു മാപ്പിളയും മറ്റൊരാൾ ഒരു നായരുമാണെന്നു എനിക്ക വേഗം മനസ്സിലായി. ഞാൻ തമ്പുരാന്റെ അടുത്തുകൂടി അവർ രണ്ടുപേരും ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്ക അല്പം നിന്നു. ഇവർ ടിപ്പു സുൽത്താനെന്നും, നെപ്പോളിയനെന്നും, കുറുമ്പ്രനാട്ട അണ്ണനെന്നും ഒക്കെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി ഒടുവിൽ ചതിയൻ എന്നും കള്ളനെന്നും ദ്രോഹിയെന്നും ഒക്കെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഞാൻ ഇതിന്റെ ഒക്കെ അർത്ഥം ആലോചിക്കുന്നതിനിടക്ക് മാപ്പിള ഒരു കഠാരംകൊണ്ടു തമ്പുരാന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു കുത്ത് കുത്തുകയും തമ്പുരാൻ താഴെ വീഴുകയും കഴിഞ്ഞു.

എന്റെ ഈശ്വരാ! എന്റെ സ്ഥിതി പിന്നെ എന്താണ്. ഞാൻ ഇതു കണ്ടുംകൊണ്ടു സൂക്ഷിച്ചു തരിച്ചുപോയില്ലല്ലൊ എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ട്. ഞാൻ വാളുകൊണ്ടു മാപ്പിളയുടെ കഴുത്തിൽ വെട്ടി അവനെ രണ്ടു കണ്ടമാക്കിയതും മറ്റെയാളുടെ നേരെ വാളുംകൊണ്ടു ഓടിയതും ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു. നായർ ഓടി. ഞാനും പിന്നാലെ ഓടി. കാട്ടിൽ കൂടി എന്താണ്ട് രണ്ടു വിളിപ്പാട് ഓടിയപ്പോൾ ഞാൻ വിട്ടുനല്ലതല്ലെന്നു നായർക്കു മനസ്സിലായി. പിന്തിരിഞ്ഞു നിന്നു പോരായുധമായി. നായരെ കൊല്ലുവാൻ എനിക്ക അധികം അദ്ധ്വാനം ഉണ്ടായില്ല. എന്റെ മനസ്സാകെ തമ്പുരാൻ വീണുകിടക്കുന്ന ദിക്കിലേക്കാണ്. അവിടെക്ക ഓടി എത്തി. കഷ്ടം! തമ്പുരാൻ ഒരു ഭാഗം മാപ്പിള വേറെ ഒരു ഭാഗം വീണുകിടക്കുന്നു. തമ്പുരാന് ജീവനുണ്ടോ എന്നു നോക്കി. എനിക്ക ഇതെല്ലാം പറയുമ്പോൾ തന്നെ ഉള്ളത് കയറുന്നു. തമ്പുരാൻ മരിച്ചു വി

മുറിയിരിക്കുന്നു! ഞാൻ ഇനി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു എന്താണ് പ്രയോജനം. പെല്ലൂർ എജമാനനും കണോത്ത് നമ്പ്യാരും ഈ വിവരം അറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എന്റെ ഗതി എന്താണ്. കല്പിച്ചപോലെ രണ്ടാളെയും ഞാൻ ജീവനോടെ വിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടായൊ ഞാൻ ശത്രുക്കളുടെ ഭാഗം നിന്നു തമ്പുരാനെ കൊല്ലിച്ചുവെന്നു വരികയില്ലെ. ആത്മഹത്യ ചെയ്ത് തമ്പുരാനോടൊപ്പം മരിക്കതന്നെ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതിനു വട്ടംകൂട്ടുമ്പോൾ

പിന്നിൽനിന്നു:—കങ്കന്റെ പരാക്രമങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്. മുറി അധികമായി വല്ലതും പററിയൊ.

ഈ ശബ്ദം എന്റെ തമ്പുരാന്റേതായിരുന്നു. തമ്പുരാന്റെ പ്രേതം എന്നോടു സംസാരിക്കയാണെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയാക്കി. തിരിഞ്ഞു നോക്കുവാൻ തന്നെ എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ആശ്ചര്യം! എന്റെ തമ്പുരാനതാ ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു എന്നെ കടാക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു എന്റെ പിന്നിൽ നില്ക്കുന്നു.

തമ്പുരാൻ:—നീ മറവനെ കൊന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതു ആ മാപ്പിളയുടെ ശവമല്ലെ. മറേറവനൊ.

ഞാൻ:—മററവനെയും അല്പം അപ്പുറത്ത് വെച്ചു ഞാൻ കൊന്നിരിക്കുന്നു.

തമ്പുരാൻ:—എന്ത്! കങ്കൻ രണ്ടാളെയും കൊന്നുവെന്നൊ. എന്നുപറഞ്ഞു തമ്പുരാൻ എന്റെ ചുമലിൽ ഒരു കൈവെച്ചു. അപ്പോഴാണ് തമ്പുരാന്റെ സ്ഥൂലശരീരംതന്നെയാണ് ഞാൻ കാണുന്നതെന്നു തീർച്ചയാക്കിയത്. ഇതെന്തൊരു മായമാണ്. ഈ ചത്തുകിടക്കുന്നതാരാണ്. എന്റെ തായതാർ ഭഗവതി ഞാൻ വല്ലാതെ പരുങ്ങലിലായി.

തമ്പുരാൻ:—ചങ്ങാതി ഞാൻ പ്രേതവും മററുമല്ല. കഷ്ടം ഇവൻ ഇന്നലെ കങ്കൻ പള്ളിയറയിൽ കണ്ട കള്ളമിത്രമ്പുവാണ്. നല്ല വിശ്വസ്തനായിരുന്നു അവൻ എന്റെ വേഷം മുഴുവനും കെട്ടി. കാലദോഷം എന്നല്ലാതെ എന്താണ് പറയേണ്ടത്. ഇനി കങ്കനെക്കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ കാര്യമൊന്നുമില്ല. പോയി അല്പം കിടന്നോളൂ.

എന്നും പറഞ്ഞു ഞങ്ങൾ മടക്കമായി വഴിയിൽവെച്ചു തമ്പുരാൻ

കരുമ്പനാട് അള്ളനും ആലിരാജാവുംകൂടി ഇംഗ്ലീഷ്യാകമ്പനിക്കാർക്കുവേണ്ടി എന്നെ കൊല്ലുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് വളരെ കാലമായി. ഫ്രഞ്ചുരാജാവ്, നെപ്പോളിയനും, ടിപ്പുസുൽത്താനും, കമ്പനിക്കാരോടു യുദ്ധത്തിനു ഒരുങ്ങുന്നുണ്ടു. അതിൽ എന്റെ സഹായം വേണമെന്നും അതിലേക്ക് കാര്യംപറഞ്ഞു ശട്ടംചെയ്യാൻ പാലിയംവീട്ടിൽ ചന്തുവും താലിനാട്ടകളിയാലിയും എന്നെ കാണ്മാൻ വരുമെന്നും കാര്യം വളരെ ഗോപ്യമായ സ്ഥലത്തുവെച്ചു സംസാരിച്ചു തീർച്ചയാക്കണമെന്നും മററും കാണിച്ചു ഇന്നു രാവിലെയാണ് എഴുത്തു കിട്ടിയത്. വെങ്കാട്ടിലെ കഴവരമ്പത്തു ഇന്നു മാപ്പിളമാരുടെ ശവം ഇതുതന്നെയാണ്. ആ കള്ളന്മാർക്കും കോട്ടയം രാജ്യാധികാരം കൈവശമാക്കാൻ അത്യാർത്തിയോടെ നില്ക്കുന്ന കരുമ്പനാട് അള്ളനും എന്നെ കൊന്നു സ്വസ്ഥമായിരിപ്പാൻ വലിയ മോഹമുണ്ട്. അവർ കമ്പനിക്കാരുടെ സഹായം നില്ക്കുന്നു. കമ്പനിക്കാരെ ഇത്ര കൃതഘ്നന്മാരാണെന്നു ഞാൻ മുമ്പു അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ......................എന്നു പറഞ്ഞു അവിടെ സംസാരം അവസാനിപ്പിച്ചു. കാര്യം ഒക്കെ എനിക്കു മനസ്സിലായി. പക്ഷെ മനസ്സിലായി എന്നു പറവാൻ പാടുണ്ടൊ. എനിക്കു മനസ്സ് എന്നു ഒന്നു ഇല്ലെന്നും ആലോചന പാടില്ലെന്നുമല്ലെ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു. എങ്കിലും ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞതുമുതൽ എന്റെ തമ്പുരാന്റെ ചങ്ങാതങ്ങളിൽ ഒരാളായി

എം. ആർ. കെ. സി.

ദ്രൗപദീസ്വയംവരം

പ്രബന്ധം തുടൎച്ച

പ്രകടിതപതിവാരമേപ്പം ഖരശരാസംകടാക്ഷ
ഗ്ഗണകഷണകളുതം രതിന്ദണ ചപ്രീകാ
(ഴ്യ
തൽക്ഷണമറിയാതെ സഖ്യസാചീതിരങ്കോ
ൽക്കണങ്ങളുറ്റിരുപാണാ കപ്രസംഗസ്യ.
(രോളൽ 86
പ്രത്യക്ഷംമൊഴ നാണംവഖരിപൃതനാന്ധം
തത്രംഗാധിരൂഢം
പ്രത്യഗ്രോത്സകൃഷ്ണലം ദ്രുപദകലശിഖാ-
മണിരിസാകമാരി
ഉദ്യന്നിഷ്കലാമംഗലമതതകമലാ
കണിത്തൊഡാതമാധ.
(ങ്കം
ങ്ങൾ തൂക്കലാപ്പൂൺ ത്തിന്റിനിയപൊഴിളം
ണ്ടിടിനാളുന്നപോലെ. 87
ജകൃ ചാപം പലം വെയ്യുപ ചിതചിനയം
തത്രമാരോകമ്പ.
ദ്യൂരം ഗാതമാമഹിയസ്സ യമകലവി
ഗ്ഗണെട്ടത്താച്ച്മെല്ല
ബാലാല്പ്യാസംകലപ്പാനണിപവഴിതെട
വലിപ്പാൻതുറിപ്പാൻ
(ത്താൻ
ചിത്രാകാരലക്ഷം ഭേദതിപട്ടധിയാ-
മഹ്ണിമപ്രയാസം. 88
ഖരവഹിതാഷീക്ഷണോചിത്രവൃ
ധനാധിധാനജൃ ഗുരുത്വബോധിരിഷ്യം
യുഗപദിഷുവിസജ്ജനേകൃപോരസൗ
പരിഭലിത വിദ്വേഷാവിരോധലക്ഷം. 89
തള്ളിപ്പ തംകണ്ടാപച്ചെവല്ലും
കേളിക്കപെ ഞപൂടെസ്പ്രഹന്തി
പാണ്ഡസ്യതാചപ ഉപവരമമേക
രാജന്യലോകായന്റിപേദയന്തി. 90
വിശ്രീലക്ഷംപ്രസമിക്ഷ്യത്തെ
ഖാണ്ഡരാകൃപ്രതിമവിലോക്യ
ഗൃഹാഗ്രജ്ഞാമാല്യദാമം
ജഗദാകന്ദത്തുരൽസ്സര ന്തി 91
ചേലാന്തീനാം ചാപപ്രകടിതളുഷവി-
ശ്ശംകാഥാതകാനമേനാം
ബാപാക്രന്ദാ തദാനിമൂപ ചിതകളകം
വിശ്രമദാക്ഷലോലം
ലീലാമന്ദം തദാരേഷടിനതുലിമ
നോക്ഷിയാന്ന നടനാഥം
മാലാംകൈത്സ്വകണ്ഠേ നിജളുഷലതികാ-
ശ്ശേഷമാസൂത്രയന്തി. 92
വിബുധകരവിമുക്താപുഷ്പമാൽ പുഷ്പവൃഷ്ടി
പൃഥനനാദനാദാൽ ബാഷ്പപുഷ്പപ്രവാ
(ദാൽ
ദ്രുപദന്റി ക്രമാൽ സ്വൈഷ്ണ്യൂഷീസ്വയംവീം
സമജനിമഹനീയ പ്രാഭുതേമ്യൂരേന. 93
കണ്ടതപ്പൊളിതനുതംദ്രുപദ
പുത്രനാദരവശാലുടൻ
കൊണ്ടുവന്നമണിമൗൎകരേറി
നിളതം കരറിനിലവല്ലഭാം
ചണ്ഡവേഗമഥതേക്കിടാകിന
ദൂരകാദമോദസമഗ്രതേ
ഗണ്ഡകിന്തനായസരോഷമതി
ചണ്ഡമെന്നു പതമാനലം 94

ഗദ്യം — തദനന്തരമവരും സസംഭ്ര
മമഹിതായുധാഃ കോപതാമ്രനേത്രാ
ണോഃ ശനാഃ ക്ഷണേനൈവ കൃഷ്ണാവരജന
മുല്ലാലിതിത ഏവമാകം ദ്രുപദരാജം യേ
നാസ്യ സ പരസമരോഷം കരണ്യ
കേ ചില് വിപ്രവടവേ ധനുർയം കന്യാസ
മർപ്പിത നിയതമെന്നുദാലിക ഏവമാകം ബ്രാ
ഹ്മണ സകലരാജലോകപ്പരാമാ
പാപമേരാപ്യ ചമ്മാതം ലക്ഷം ചാപ

നിഗമാനാമിവ തേ നിപുണമപി വിധം കൃത്യായതിവിയാതോ ബ്രാഹ്മണശ്ച യസ്യ നഃ സുകലാനപി ഇന്ദ്രിയത്യ സമം ധരായംബരേ വന്ദിഗ്രാഹമഗ്രഹീച്ച രാജപുത്രീം തദയമസ്യ ദൃഷ്ടിനായസ്യ ഫലമത്യുവതാവദേതേ മത്പുനാതനാത സ്വഗാ സംബന്ധമിവാതെ വിശല്യാനാ കമണാലപബാലരാജന്യസ്യാപി കമാരിമാസാദയത്ത ബന്ധുജനാശാ ചനിയാമയനാമിവനാ ഇങ്കങ്ങളിൽ ജനമപി. സാമ്പ്രതം സമ്പ്രതമവശ്യം പശ്ചാത്താപേന വിപ്രവരേ യഥാർത്ഥേന പ്രവൃത്തോ ഭവിഷ്യത്സ്വമതിത്യാദി വാർത്താ സമുപഗത സകലലോകാസ്സമേ സമമിപത്യ സകാലക്ഷ്യവിലയലക്ഷിതാനെ പാ പാനെ പാ പശ്ചവാരയൽ. തദനന്തു സർവ്വവില്ലേഷ്വനിസ്സ്യസാചി സന്ദേശോപസ്ഥിതാ നിജനിജവസനാന്യപേക്ഷ്യ പ്രവിശ്യോഹിതരെന്നാൽ ഗാഢ മർച്ചാഭൂപാൻ നിജനഗർയ്യങ്ങളിലേയ്ക്കുണ്ടാൻ, ഉദ്ദേശ്യമത്ര വ മയോപാസ്ഥതിഷ്ഠുവോൻ വയം കേചനായൂ പരിവാർത്തതേ മാത്രം ക്ഷത്രിയപിശാചാൻ നിപാതയാമ. കേചിദതിവസാധാഞ്ജനം തിഷ്ഠാമ കേചിത്സമുപമന്ത്യ ബ്രഹ്മവിധാനെ പ്രാദേശേ തളിപത്താക്കുന്നിലും വിദ്യാവയോസ്സത്യം ബ്രഹ്മസ്യത്രനാശപ ഉപനിഷത്തെത്തിയവാ ബ്രാഹ്മണാ മതു ശസ്ത്രപാണയസ്സപ്ത കതാർ ശസ്ത്രപാണയോ ഖയമാരാകതാസ്സരായമിത്യാദിഭാഷണാനന്തരം ഉദ്ദേശിതമണ്ഡലാന മധ്യഭാഗസ്സുനാപ്ലുതിസരാൽനിവാർത്ഥമദ്ദേവകാൻ കൂടാതെ വിസ്താരമിത് പൂർണ്ണം വിഹസ്തിതസമസ്യലോകസ്സമിതായാവശേഷമതാചര്യ്യ.

കന്യരോജനായനഷിതാശ്ച ജസ്സ്യപസ്ത്രി
(ദേവവ്രതായ

മന്ദാക്ഷ്യാ സകമപതിരയം ശ്രീസമുത്തെന ദൃഷ്ടി
(ലാതെനാ
ലോകസ്സ്യാം ശ്രമതാത തീര്യാ ബ്രാഹ്മണാ-
(ന്യസ്യപാണി
രാധായന്ത്രാര ചരതി പുനസ്ത്രിലോമ്യസ്യ
(വിഭം
വിശേഷിപ്പാലവീരാശ്രമതാന്ത സമരനാ-
ഭോജ്യദാ വാ ചക്രനാം
ഭൂയാംസസ്സുമിദേവായയമതനസ്സമൂർ
കാണ്ഡവണ്ഡ പ്രവീണാഃ
ഏകസ്യ പ്രസ്പൃഷ്ട്യാദിരപാതൃതോ
സ്സ്വാമിയാഗപ്രദായാൽ
ദൈവാരായമന്തസമതാസ്സസി മിജയലി-
ലാത്മസമ്മാവിത്രി.
ശ്രുതപാവാണി സഹ്യം കട്ടമയൊട്ടയാ-
ണ്ഡലതാമെന്നിരപ്പി-
ച്ചെണ്ണിയ സായനാദ്ഭ്രാമമാകയാ-
രാജ്യവീരസ്യനി
ഉദത്തിങ്ങുകോപമോടാൽ പ്രത്യയനായ.
ഖൾഗമസാനാദ. (ടാ-
പ്രസ്തരൈശ്ശുസ്യവൈശ്ശൃതമപതിതെ
മ്മുദിനാരുന്നു.
സാമ്യോപൂന്ദ്ര പാതാഅമദ്ധ്യധികതയാ
ഇംഗസാലംഗോദിതാ
ഉത്തമീയിക്കൂതനാതിവിതതശാ
സാരമാഖ്യധാമാ
ശ്രീരാമരാമഹാരാജ്യമിൽ തെട്ടതെ
കൊണ്ടുമാറന്യന്യൂാൻ
നേരികട്ടയെത്തു നാരായണസമാപനം
ദൈവരൂപമാണന്നു.
അന്നമന്ത്രശ്ച്യപ്രധകബാലമതമി-
ച്ഛണ്ണസാക്കടവോ
ഷസ്യാകാരസപദിപ്പിച്ചതിടയിടെ
പ്രാജ്ഞരെത്ത്യാദരാവം
വഞ്ചികോമളതാഴവലതിപൂതവി
ഷ്ണംപൊറാതെന്നുവലാതു

ഖിന്നംബുപാലസൈന്യംവിഗളിതധൃതിപി-
ന്നോക്കിവാതിച്ചുതങ്കീ.
പ്രകോപകലുഷാശയെ: തുടിതികൽന്നുര-
(ല്ലെത്രതഥാ
നിവാർന്നുനൃപവാഹിനീംപെരിമവിച്ചുണ-
(ത്തിടിനാർ
നിസ്റ്റഢമരകമ്പിതെന്തികടയത്തിനാച-
(ക്രിണാ
മഹേന്ദ്രപവനാത്മജന്മനൃവൽപ്പൂണ്ടുപോർ
(തേടിനാർ.
സപത്നാംപാതമ്മുകൈതൊ ഷുരിമവിദിതാ-
കൃതിസന്താനമാലൈക-
ല്ലോറിൽ നിന്നഗാത്രസ്മൂലമന്നുപേ
ക്ഷിച്ചുതൻപ്രാണകാംക്ഷി
അശ്രാന്തഭ്രാന്തചോവിലസിതകമേ
മന്യക.നാവിപക്ഷം
പച്ചനാവാംഗരാജസ്സപദിനിവൃത്തേ
സംഗരാത്തുംഗധാമാ.
അന്ത്യാന്തരവാസുസുതംഗ്രഹിതഗാ
ദ്യ ഡാബലാൽ.സായതിരൂരാജം
മട്ടിച്ചുകൊല്ലാകലമചാളൂഷ്ച്ചു
ചിത്രസ്റ്റ്ഗാത്രാംവിദിതാനഭാവം.
കാലക്ഷേപംവിനാകിംഫലമിഹവചസാം
വിസ്മയമൈന്യത്രയാമേ (മൈ-
നീമണ്ണിൽപ്പേണ്ണുംചാരിഞ്ഞിടിനാനിശിതശ-

ർണ്ണിഭിപാലാനശേഷാൻ
കാലുണ്ണിൽപ്പേണ്ണമണിച്ചു കൊടുസഹമെ
തനിതോരാജപുത്ര്യാ
മേളത്തിൽപോലുലാലാവസഹമുപഗതോ
ജിഷ്ണുരംബാംവവന്ദേ.
കാഴ്ചലാതവിശിതചാപരപൃതംഗശിരാ
ത്തുങ്ഗമാനീയപാർത്ഥാൻ
പാദേശമാനിച്ചിരത്തിറ്റപന്നൃപതിസൽ-
കൃത്യമാത്രാസമേതാൻ
സോപപ്ലാലാവേപഷ്യതാഭാംജത്തുവെറാമഹാ-
കൃത്യവന്റേ വൃത്തിംകേ-
ട്ടാശ്ചർപ്പെട്ടക്രൂംവിരഴൊടുവിജയൻ
വേട്ടകാൾകെന്നവാടിൽ.
തൽകാലേധാമജൻതാൻദ്രുപദനൊടുമതി-
ന്നാര മാഷമനീഷി
സമ്പൂർണ്ണപൂർത്തമോഭാജ്ഞ്യാ ദിവ്യതിമാ-
മൈവഞ്ചവൈവാഗാൽ
കൈക്കൊണ്ടിത്രിലോകിമഹിതമിതുപരെ-
ഞ്ഞുംവധുത്തമക്കു
കൈക്കൊണ്ടൊരാനിയോഗംവിരചിതസ-
ഫന്നാമെനിവണ്ണം. (മത്സ
അത്രകേട്ടുഗ്രഹിതമത്മാമുരേ
സതിചിന്താകലിതമഹേഷുമൈസ്സ്വ
മുദപസ്തിതസുദമാസ്യചന്ദ്ര-
സ്സുഭദ്രാഖ്യാസമുനീന്ദ്രനാചിരാസിൽ.

(തുടരും)

ശരീരസുഖം

മനുഷ്യജന്മം കിട്ടിയ എല്ലാവരുടേയും പരമോദ്ദേശം ജീവദശയെ സുഖമാംവണ്ണം നയിക്കേണമെന്നാണല്ലോ. ആ ഉദ്ദേശത്തെ പ്രമാണിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങൾ ആളുകളുടേയും അഭിപ്രായങ്ങളും ഘനങ്ങളും പല തരത്തിലുമാണ്. ചിലർ ദ്രവ്യസമ്പാദനത്തിനും ചിലർ പ്രശസ്തി നേടുവാനും മറ്റു ചിലർ വിദ്വാന്മാരാകുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. വേറെയും ചിലർ ഇവ മൂന്നിനും ഒരുപോലെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെ

യും പലേ തരത്തിലുള്ള ആഗ്രഹങ്ങൾ മനോരഥങ്ങൾ ദേവന്മാരുടെ ചവിട്ടുപടിപോലെ ഉള്ളതായും അവർ അവസ്ഥാനുസരിച്ചു യതിക്കുന്നതായും നാം പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ സ്വഭാവസിദ്ധ എന്ന പരമോദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി വേറെ ചില കാര്യങ്ങൾ (ആഗ്രഹങ്ങൾ) സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു വരുന്നു. ആ കാര്യങ്ങൾ ചിലർ സാധിച്ചും ചിലർ സാധിക്കാതെയും വരുന്നു. അതിന്നു വഴികയാൽ ലോകത്തിൽ കൃതാർത്ഥന്മാരെന്നും നിരാശന്മാരെന്നും രണ്ടു തരം ജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. അവരിൽ സ്വഭാവസിദ്ധ എന്ന പരമോദ്ദേശത്തിന്നു കാരണഭൂതങ്ങളായ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പ്രയത്നങ്ങൾക്കു മറ്റൊരു പ്രതിബന്ധം നേരിട്ടു കഴിയുന്നവരാകുന്നു നിരാശന്മാർ. കാരണഭൂതങ്ങളായ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധിച്ചതിന്നു ശേഷം സ്വയം ലഭിപ്പാൻ തരമാകാതെ വരുന്ന കൂട്ടരും നിരാശന്മാരാകുന്നു. ഇവരുടെ ഇച്ഛാഭംഗങ്ങൾക്കു പല്ലും ഹേതുക്കളും ഉണ്ടെന്നു മറ്റുള്ള ഉദ്യമങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ പലർക്കും പലവിധമായിരിക്കാം. അവയിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നു രോഗമാകുന്നു. ഒരുവൻ രോഗപീഡിതനായാൽ അവന്നു യാതൊരു അദ്ധ്വാനവും ചെയ്വാൻ വയ്യല്ലോ. അദ്ധ്വാനിക്കാതെ യാതൊരു കാര്യങ്ങൾ നേടുവാനും പ്രയാസം. അതിനാൽ പരമോദ്ദേശസിദ്ധിക്കടിസ്ഥാനമായ കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ രോഗികളായ കൂട്ടർ അത്യന്തം നിരാശന്മാരാകുന്നു. ഇനി പരമോദ്ദേശസിദ്ധിക്കാവശ്യമായ കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചവരുടെ കഥ ആലോചിക്കുക. ഒരുവൻ ധനസമൃദ്ധി കൊണ്ടോ, പ്രശസ്തി കൊണ്ടോ, വിദ്യ കൊണ്ടോ, ഇവ മൂന്നിനാലോ അല്ലെങ്കിൽ യാതൊന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രയത്നിച്ചുവോ ആ ഉദ്ദേശസിദ്ധികൊണ്ടോ, സംതൃപ്തനായി എന്നു വിചാരിക്കുക. പക്ഷേ, തദനന്തരം രോഗപീഡിതനായാൽ അവന്നു പരമോദ്ദേശം സാധിപ്പാൻ ചിലപ്പോൾ തരമാകാതെ വരും. അതിനാൽ ആ തരക്കാരും നിരാശന്മാരാകുന്നു. പരമോദ്ദേശത്തിന്നടിസ്ഥാനമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ എല്ലാം സാധിച്ചതിന്നു ശേഷം രോഗപീഡകൂടാതെ ഇരിക്കുന്നവരാകുന്നു കൃതാർത്ഥന്മാർ. കൃതാർത്ഥന്മാരാകുവതിന്നാണല്ലോ എല്ലാവരും ഉദ്യമിക്കുന്നതു. അതിന്നു ശരീരസ്വാസ്ഥ്യം അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത് ആരോഗ്യം അല്ലെങ്കിൽ ശരീരസ്വാസ്ഥ്യസമ്പാദനമാകുന്നുവെന്നും ഈശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹം ആരോഗ്യസിദ്ധിയാണെന്നും, ഈ ലോകത്തിലെ ഭാഗ്യങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗ്യം ആ അനുഗ്രഹപ്രാപ്തിയാണെന്നും, വേദപാഠത്തിൽ നിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുവെല്ലോ. നാം ഒരു ദിവസത്തിൽ ആദ്യമായി നമ്മുടെ ഒരു സ്നേഹിതനെക്കാണുമ്പോൾ അയാളോടു കുശലം ചോദിക്കുന്നതു "എന്താ, സുഖംതന്നെ അല്ലേ" എന്നല്ലയോ? നമ്മുടെ സമീപത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ഒരു ആളെപ്പറ്റി ചോദിക്കുമ്പോഴും മനോഗതമായി ചോദിക്കുന്നത് അയാളുടെ സുഖവർത്തമാനത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാർക്കോ, മാതാപിതാക്കൾക്കോ, സോദരാദികൾക്കോ, ബന്ധുക്കൾക്കോ മറ്റോ അയക്കുന്ന പത്രങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് അവരുടെ ക്ഷേമത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചല്ലേ? ദക്ഷിണ വ

ഞ്ഞിച്ചു ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ "ദീൎഘായുഷ്മാനായിരിക്കട്ടെ"യെന്നും, ഗുരുനാഥൻ "കുശലിയായി വരട്ടെ"യെന്നും, ധൎമ്മം വാങ്ങിയ ഒരു ഭിക്ഷക്കാരൻ "എന്നും സുഖമായിരിക്കട്ടെ"യെന്നും പറഞ്ഞല്ലേ നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നത്. നമുക്കു ദീനം പിടിച്ചാൽ നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ "ഈശ്വരാ എന്റെ കുട്ടിക്ക് ആയുസ്സിന്നു ദോഷം വരരുതേ" എന്നു പ്രാൎത്ഥിച്ചല്ലേ ഓരോ ദേവന്മാൎക്ക് കഴുത്തിലും കാതിലുമുള്ളതെല്ലാം വഴിപാട് നേൎന്ന് ഉഴിഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നതു? ഇപ്രകാരമുള്ള അനേകം പ്രവൃത്തികൾ ആയുസ്സിന്നും ക്ഷേമത്തെയും പ്രമാണിച്ചു ചെയ്യുന്നവയാകുന്നു. ഇതെല്ലാം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഏതു അവസ്ഥയിലും നടപ്പുള്ള ഒരു ചട്ടമാകുന്നു. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ എല്ലാ മനുഷ്യരും ആനന്ദമായി അനുഗ്രഹിക്കുന്നതും, ലഭിപ്പാൻ സൎവ്വാത്മനാ യത്നിക്കുന്നതുമായ സ്ഥാനവലിപ്പങ്ങളും, സമ്പത്തും, കീൎത്തിയുമെല്ലാം ദീൎഘായുസ്സിന്നു മുഖ്യ ഹേതുഭൂതമായ ശരീരസുഖത്തെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ തീരെ നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ എല്ലാ സമ്പത്തുകളിലും വെച്ചു ഏറ്റവും വിലയേറിയ ഒരു സമ്പത്താണ് ശരീരസുഖം എന്നു വരുന്നതിനാൽ അതു മനുഷ്യനാലും രാജ്യത്താലും ഏറ്റവും ഭദ്രമായി കാത്തു സൂക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു വിശദമാകുന്നു. എന്നാൽ വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും മനുഷ്യർ ഇത്ര അവഗണിക്കുന്ന കാൎയ്യവും വേറെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഇത് എത്രയോ ശോചനീയമായ ഒരു അവസ്ഥയാകുന്നു? എത്രയോ ആളുകൾ ഓരോ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടു തങ്ങളുടെ ദിനചൎയ്യയെ തെറ്റിച്ചു ദേഹം നോക്കാതെ നിൎമ്മലമായ ശരീരസുഖത്തെ ദുൎവ്യയം ചെയ്യുന്നുണ്ട്? മരണം എന്ന ശബ്ദം തന്നെ മനുഷ്യൎക്കു ഭയഹേതുകമായിരുന്നിട്ടു കൂടി ലോകത്തിൽ അധികഭാഗം ജനങ്ങളും അല്പം സൂക്ഷിച്ചാൽ തടുക്കാവുന്ന രോഗങ്ങൾക്കധീനന്മാരായി നശിച്ചുപോകുന്നത് എത്ര കഷ്ടമാണ്! ഓരോ രാജ്യത്തിലെയും വാൎഷികമായ മരണസംഖ്യ പരിശോധിച്ചാൽ പ്രായാധിക്യംകൊണ്ടും, ദുൎവ്വിധിവശമായ അപായങ്ങൾകൊണ്ടും, മരിക്കുന്ന ജനസംഖ്യ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നു കാണാം. ഈ ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ 20,00000 ത്തിലധികം ജനങ്ങൾ തടുക്കാവുന്ന ദീനങ്ങൾ പിടിപെട്ടു കൊല്ലംതോറും മരിക്കുകയും 1,00,00,000-ൽ അധികം പേർ അല്പകാലത്തേക്കോ, എന്നന്നേക്കോ, അവശ്യാധീനന്മാരായി കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നുള്ള രണ്ടു മുഖ്യ കാരണങ്ങൾ അറിവില്ലായ്മയും ഉപേക്ഷയും ആകുന്നു. ദീനം എന്തെന്നും, അതിന്റെ ഉത്ഭവം എങ്ങിനെ എന്നും, അതിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിപ്പാനും ഉൾപ്പെട്ടാൽ രക്ഷപ്പെടുവാനും മാൎഗ്ഗമെന്തെന്നും, ഉള്ളതിനെപ്പറ്റിയാകുന്നു അറിവില്ലായ്മ. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ആലസ്യത്തിന്റെയും ഫലമാകുന്നു ചെറുപ്പത്തിൽ ശീലിച്ചുപോന്ന സ്വഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഉപേക്ഷ. ആ ഉപേക്ഷ പരിഹാരമാൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഗൌരവത്തെയും അതിൽ നേരിടുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെയും വലുതാക്കി തോന്നിച്ചു അധൈൎയ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പഠിപ്പുള്ളവരിൽ തന്നെ വളരെ ചുരുക്കം പേർ മാത്രമേ മലമ്പനി, വസൂരി, വിഷൂചിക, പ്ലേഗ്, മുതലായ തടുക്കാവുന്ന രോഗങ്ങളിൽനിന്നു സംഭവിക്കുന്ന അപാരമായ ഭവിഷ്യങ്ങളും ആപത്തും ജീവനാശവും ഇന്നതെന്നു ശരിയായി ധരിക്കുന്നു

ളു. രാജാക്കന്മാരാൽ ഭരിച്ചും, പലരാൽ ഭരിച്ചും, ഏകരായ താന്താങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽ നിലനിന്നുവരുന്ന ശരീരസുഖത്തേയും, ക്ഷേമത്തേയും അറിവുള്ളവർ തന്നെ ഇത്ര നിസ്സാരമാക്കി ചെയ്വാൻ ആരംഭിച്ചാൽ പിന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ എന്താണ് ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനുള്ളതു? ഒരാളുടെ ശരീരസുഖത്തെ നോക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ഒരു ജനസമുദായത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തേയും നോക്കണം; അതുപോലെ തന്നെ എല്ലാ ജനസമുദായങ്ങളും ക്ഷേമാവസ്ഥയിലായിരിക്കിലെ ഒരു രാജ്യം ക്ഷേമാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടു. അതിനാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമം അതിലെ നിവാസികളുടെ ക്ഷേമത്തേയും, ശരീരസുഖത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. രാജ്യനിവാസികളുടെ ക്ഷേമം ഏറെക്കുറെ നഗരശുദ്ധീകരണത്തെ (Sanitation) ആശ്രയിച്ചിരിക്കും.

പുരാതനകാലത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പരിഷ്കൃതരാജ്യക്കാർ അവരുടെ നഗരശുദ്ധീകരണവിഷയത്തിൽ അസാമാന്യമായ ശ്രദ്ധ വെക്കുകയും അതു് അവരുടെ ഔന്നത്യത്തിന്നു പ്രബലമായ കാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗ്രീസ്സ (Greece) രാജ്യക്കാരുടെ ആയുധാഭ്യാസനൈപുണിയാൽ നാട്ടപ്പെട്ട ജയസ്തംഭങ്ങളും, ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്താൽ സമ്പാദിക്കപ്പെട്ട അനശ്വരകീർത്തിക്കും, കാരണമായിട്ടുള്ളത് അവരുടെ വ്യായാമവിഷയത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധയാണെന്നും, പിന്നീടുണ്ടായ അധഃപതനം പടൎന്നുപിടിച്ച മലമ്പനിയാൽ (Malaria) ജനസമുദായത്തിനുണ്ടായ ആരോഗ്യക്ഷയത്താലാണെന്നും, അവരുടെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് വെളിപ്പെടുന്നു. 'റോമൻകാർ' (Romans) മേൽപറഞ്ഞ മട്ടു അവസ്ഥകളിൽ (വിജയത്തിലും കീർത്തിയിലും) ഗ്രീസ്സുകാരെക്കാൾ ഒട്ടും മേലെ അല്ലെങ്കിലും 'റോം' പട്ടണത്തിൽ എന്നുവേണ്ട 'റോം' സാമ്രാജ്യത്തിലെ മിക്ക പ്രദേശങ്ങളിലും ഇപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണുന്ന ചാലുവെള്ളപ്പാലുകൾ, ശുദ്ധജലക്കുഴലുകൾ, എന്നി നഗരപരിഷ്കാരോദ്ദേശകമായ മനോഹരമായ ഏർപ്പാടുകളിൽ വളരെ വളരെ ഉപരിയായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ യൂറോപ്പിൽ എങ്ങും കാലംതോറും പടൎന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സാംക്രമികരോഗങ്ങൾക്കും പതിവായിത്തീൎന്ന ഭയങ്കരമായ മരണസംഖ്യയും കാരണം 'റോം' പട്ടണത്തിന്റെ അധഃപതനാനന്തരം ജനങ്ങൾക്ക് ആരോഗ്യപരിപാലനവിഷയത്തിലുണ്ടായ ഉപേക്ഷയും, അനിൎമ്മലസമാവസ്ഥിതിയുമാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ കാലത്തിൽ ഓരോ രാജ്യക്കാൎക്കുണ്ടായ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നാണ് നമുക്കിപ്പോൾ ഭാഗ്യവശാൽ സിദ്ധമായ ആരോഗ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം.

ഇനി ഇംഗ്ലാണ്ടി (England) ലെ മുമ്പത്തേയും ഇപ്പോഴത്തേയും അവസ്ഥയെ ഒന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. നഗരശുദ്ധീകരണവിഷയത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ നിഷ്കൎഷകൊണ്ട് അല്പ കാലത്തിന്നിടയിൽ ഇംഗ്ലാണ്ടിന്റെ അവസ്ഥക്ക് എത്ര ഭേദഗതികൾ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു അവരുടെ പുതിയ ചരിത്രം നോക്കിയാൽ അറിയാം. എഴുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഇംഗ്ലണ്ട് സാമാന്യമായ നഗരശുദ്ധീകരണവിഷയത്തിൽ ഇന്ത്യാ ഇപ്പോൾ ഏതു സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നുവൊ അതിൽ അല്പം മേന്മയിലായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

മുക്കാല

ത്തിൽ ജനങ്ങൾ നിവസിച്ചിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾക്ക സ്ഥലംവെടിപ്പില്ലായിരുന്നു. മലിനജലവും മലിനവായുവും ഒക്കെങ്ങും വ്യാപിച്ചിരുന്നു. വസൂരികുത്തിവെക്കൽ പരക്കെ നടപ്പിലായിരുന്നില്ല. നഗരശുദ്ധീകരണനിയമങ്ങൾ പേരിന്നുമാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നഗരപരിഷ്കാരാഭിവൃദ്ധിക്ക് വേണ്ടുന്ന പണം കടം വാങ്ങുന്നതിനുള്ള അധികാരങ്ങൾതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴുള്ളതുപോലെ കാലാവസ്ഥാ വിവരണാങ്കിസ്റ്റ്കൾ (Statistics) സൂക്ഷിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 1837ൽ പാസ്സാക്കിയ റജിസ്ട്രേഷൻ ആക്ട് മൂലം (Registration act) ഇംഗ്ലണ്ടിലെ നഗരശുദ്ധീകരണ പരിഷ്കാരത്തിന് ഒരു വലിയ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ട് പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം അർഹിച്ചതിന് ആ റജിസ്ട്രാറുടെ പ്രബലവും യുക്തിയുക്തവുമായ റിപ്പോർട്ടുപോലെ മറ്റൊന്നും അത്ര സഹായിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നീട് നഗരശുദ്ധീകരണോദ്ദേശമായ ഏർപ്പാടുകൾ ഒക്കെങ്ങും നിറന്നു. ജനനിവാസത്തിന് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ കാര്യത്തിലും, ഭക്ഷണവിഷയത്തിലും ഓരോ നിഷ്കർഷകൾ ചെയ്തു. ജനങ്ങൾക്ക ശുദ്ധജലം ശേഖരിപ്പാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി. കുപ്പകളും മറ്റും ഓരോ സമയങ്ങളിൽ നിക്കികളയുന്നതിന് ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. അഴുക്കുജലം ഒഴിക്കികളവാൻ വലിയ വലിയ കുഴലുകൾ വെച്ചു ഇതിനെയുള്ള ഏർപ്പാടുകളുടെ ഫലമായി കൊല്ലന്തോറുമുള്ള മരണസംഖ്യക്ക വിചാരിക്കാത്തതായ ഒരു ഇടിച്ചിൽവന്നു. ഈ അഭിവൃദ്ധികൾ വരുത്തുന്നതിന് അനവധി പണം ചിലവാക്കേണ്ടിവന്നു എങ്കിലും അതുകൊണ്ടുണ്ടായ ഫലം പണത്തിന്റെ ഇരട്ടിയേക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു വലിപ്പമുള്ളതായിരുന്നു. ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കശേഷം ജനങ്ങളുടെ ആയുസ്സ്കാലം നേർപകുതി ഇരട്ടിച്ചു. ഇതുകൂടാതെ രാജ്യത്തിൽ രോഗങ്ങൾ ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ ഉള്ള നിരോധനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഓരോന്ന് ഏർപ്പെടുത്തിയതിനാൽ ജനസംഖ്യയും ധനപുഷ്ടിയും ക്രമേണ കണക്കില്ലാതെ വർദ്ധിച്ചു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മരണസംഖ്യ 1000-ൽ 50 വീതമായിരുന്നു. അതു 1871 മുതൽ 1880 വരെയുള്ള പത്തു കൊല്ലങ്ങളിൽ 1000-നു 21⅗ വീതവും 1881—85നുള്ളിൽ 19 3/10 വീതവും അതിനുശേഷം 1000-നു 15 വീതവും ആകയും ചെയ്തു. ഈ പ്രകാരമുള്ള അഭിവൃദ്ധികൾ ഇന്ത്യയിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ച് ഇന്ത്യയിൽ അതിന്റെ വലിപ്പത്തിനൊത്ത വലിയ പട്ടണങ്ങൾ ധാരാളമില്ലെന്നുള്ള കതിടങ്ങളൂടി കൂടുതലായുണ്ടു. അതുകൊണ്ടു പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ചിലവും ബുദ്ധിമുട്ടും കുറയും. കുളിപ്പാനും കുടിപ്പാനും ശുദ്ധജലം ഇല്ലായ്മയാൽ നാട്ടുകാർക്ക പലവിധത്തിലുമുള്ള രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കുഴൽവെള്ളം ഏർപ്പെടുത്തിയതോടുകൂടി മദിരാശി, കൽക്കത്താ മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ അനവധി ആളുകളെ കൊള്ളചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന വിഷൂചികയുടെ ബാധ എത്രയോ കുറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഉദ്ദേശാചാരകാര്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നിഷ്കർഷക്കുറവിനെ ആരോഗ്യതത്വത്തിനൊത്തു ഭേദപ്പെടുത്തിയതിനാൽ പട്ടാളക്കാരുടെയും തടവുകാരുടെയും ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന മരണസംഖ്യക്കു വലുതായ ഭേദഗതി വന്നതു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ കൊല്ലംതോറുമുള്ള മരണസംഖ്യയിൽ 5-ൽ 4 ഭാഗവും ഒഴിക്കാവുന്ന രോഗങ്ങളിൽ നിന്നാണെന്നു കണക്കുകൾകൊണ്ടു കാണുന്നുണ്ട്. മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിലെ മുൻസിപ്പാൽ (Muncipal) പട്ടണങ്ങളിൽ 1901 മുതൽ 1905 വരെ കൊല്ലംതോറുമുള്ള മരണസംഖ്യ 1000-ൽ $31\frac{7}{10}$ വീതമാണെന്നും അതിൽ പകുതിയും നടപ്പുദീനം, വസൂരി, പനി, ഉദരരോഗം എന്നീ നാലു ദീനങ്ങളിൽ നിന്നാണെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ രണ്ടു കാരണങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ളവ സൂക്ഷിച്ചാൽ തീരെ ഒഴിക്കാവുന്നതും, മറ്റുരണ്ടിൽനിന്നുമുള്ളവ ഏതാനും ഒഴിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു. ഇതുകൂടാതെ ക്ഷയവും ഉള്ള തടുക്കാവുന്ന രോഗങ്ങൾ അനാവധി ജീവനാശത്തിനു കാരണമായിട്ടുണ്ട്. എങ്ങിനെ ആയാലും മേൽപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ (ശരീരസുഖസമ്പാദനമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ) അല്പം ദൃഷ്ടിവെച്ചാൽ കൊല്ലംതോറുമുള്ള ഭയങ്കരമായ മരണസംഖ്യ വളരെ കുറയ്ക്കുവാനും ജനസമുദായത്തിനു ക്ഷേമം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിലേക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. വിഷൂചിക, വസൂരി, പനി മുതലായ പാതിക്ക് അറിയാവുന്ന ചില രോഗപദ്ധതികളിലേക്കു മാത്രമല്ലാ ഔഷധത്തിനു പ്രവേശമുള്ളൂ. എല്ലാ ദീനങ്ങളും മാതൃദത്തമായോ, പിതൃദത്തമായോ, സംഭവിക്കുന്നതായാൽ കൂടി അവയുടെ ശരിയായ കാരണം ഇന്നതെന്നു മനസ്സിലായാൽ അകറ്റാവുന്നതാകുന്നു. മനുഷ്യൻ മരണം പ്രായാധിക്യത്തിൽ നിന്നും അപായങ്ങളിൽനിന്നുമല്ലാതെ മറ്റു കാരണങ്ങളിൽ നിന്നു സംഭവിക്കാതെ കഴിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു.

(തുടരും)

കോയാത്ത് കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

വിഷുവും

പുതുവർഷാരംഭവും

പൌരാണികവിശ്വാസങ്ങൾ നവീനസമ്പ്രദായങ്ങളുടെ മേൽ കവിലക്ഷണമായ പ്രകാശമാണ് പതിപ്പിക്കുന്നത്. ദിനരാത്രങ്ങൾ "കാലക്കണ്ണിന്റെ ഉന്മേഷനിമേഷങ്ങൾ മാത്രമാണ്." മനുഷ്യർ സൃഷ്ടികാലം മുതല്ക്കു മനുഷ്യത്വമായിത്തന്നെ ഇടപെട്ടുവരുന്നവരായതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴത്തെ നടവടികളൊന്നും നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരുടെ നടവടികളിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസമായ നിലയിലല്ല കിടക്കുന്നത്. പാരമ്പര്യം എന്ന വലിയ പുഴയുടെ ശക്തിയോടുകൂടിയ ഒഴുക്കിൽ സമുദായനടവടികൾ തൃണമെന്നപോലെ ഒലിക്കുന്നു. ഈ തൃണങ്ങൾ ചില ദിക്കിൽ ചുഴലിയിൽപെട്ടു ചുറ്റുന്നു. മറ്റു ചില ദിക്കിൽ പ്രതീപമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കടന്നു കര തങ്ങിക്കളിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയൊക്കെ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ പല പ്രതിബ

സ്വന്തം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കൂടിയും പിന്നെയും ഈ നടപടികൾ നമ്മുടെ ഇടയ്ക്ക എത്തിച്ചേരാതിരിക്കുന്നില്ല.

കേരളത്തിൽ കാലത്തെ നിർണ്ണയപ്പെടുത്തുന്നതിനു കൊല്ലാരംഭം ഏതുതന്നെയായാലും, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ജനവരിമാസം ഏതുപ്രകാരമോ, അതുപ്രകാരമാണ് നമുക്ക് മേടമാസം. സൃഷ്ടിയോടുകൂടി പുറപ്പെട്ട ജാനസ്സ് എന്ന ദേവതയുടെ പേര് റോമക്കാർ ജനുവരിമാസത്തിന് എങ്ങിനെ കൊടുത്തുവോ അതുപോലെ 'മേടം' എന്ന പേര് ഹിന്തുക്കളുടെ ഒന്നാമത്തെ മാസത്തിനു കൊടുപ്പാൻ കാരണമെന്തായിരുന്നുവെന്നോ 'മേടം ആടുപോലെ' എന്ന സങ്കല്പത്തിന് എന്താണ് അർത്ഥമെന്നോ, ഒന്നും ഇപ്പോൾ ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല. റോമക്കാരുടെ ജാനസ്സ് എന്ന ദേവതക്ക് മുമ്പിലും പിമ്പിലുമായി രണ്ടു തലയുണ്ടെന്നും, ഈ ദേവതയുടെ പ്രവൃത്തി പടിവാതിലുകളും ഗോപുരവാതിലുകളും കാത്തുരക്ഷിക്കയാണെന്നും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഗോപുരവാതിലിന് ഇരുവശത്തും തലയുണ്ടായാൽ അകത്തും പുറത്തും നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ അവധാനം കൂടാതെ കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നതാണല്ലോ. പക്ഷെ നമ്മുടെ ആട്ടിനു മുമ്പിലും പിമ്പിലും തലയുണ്ടായാൽ കൂടിയും, വലിയ ഗുണമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും രണ്ടു തലയുണ്ടെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെയും വരാൻപോകുന്ന കൊല്ലത്തെയും കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

കാലത്തിന്നുള്ളിരുപക്ഷങ്ങളിലൊന്നുമാത്ര
നോക്കുന്നമാലൊടു കഴിഞ്ഞൊരു കഷ്ടകാലം
നേരെകടിച്ചുപരമാംമുഖമാശപൂണ്ടു
വീക്ഷിച്ചിടുന്നു പുതുതായ്പ്രസവിച്ച കൊല്ലം

നവമായ വസ്തുക്കളുടെ നേരെയുള്ള ഈ ഒരു അനുഭൂതിയാണ് പുതുവർഷാരംഭത്തിൽ സ്വാഭാവികരൂപമായി കാണുന്നത്. എല്ലാം പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിലും പരിഷ്കാരത്തിലും തുടങ്ങേണമെന്ന ഈ വിചാരമാണ് ഭാവനാശക്തിക്കു വളരെ ആകർഷണമായി തോന്നുന്നത്. 'അപരാവധിയിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ സോപാനത്തിന്മേൽ നില്ക്കുന്ന ഒരുവന് പുതുവർഷത്തിന്റെ ആഗമനം ഭവിഷ്യത്തിൽ വിശ്വാസം ഉണ്ടാക്കുന്നു. നാം ഓരോ കൊല്ലത്തിലും വിഷുദിവസത്തെ നമ്മുടെ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിൽ ഓരോ നാഴികക്കല്ലായിട്ടാണ് സങ്കല്പിക്കുന്നത്. ആ നാഴികക്കല്ലുകളെ നമുക്ക് ഓരോ വിശ്രമസ്ഥാനങ്ങളായി കല്പിച്ച് അവിടെ വെച്ച് നാം ഗാഢമായി പല ആലോചനകളും ചെയ്യുന്നു. അവിടെവെച്ച് നാം സഞ്ചാരത്തിൽ ഒരു പുതിയ ഉൽകർഷം കൂട്ടുന്നു. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ പ്രവൃത്തിച്ചതിലും അല്പം ഭേദമായ വിധത്തിൽ ഈ കൊല്ലത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു വിചാരിക്കാത്ത ഒരുവൻ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവൻ ഒന്നുകിലൊ വളരെ യോഗ്യനായിരിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ വളരെ നികൃഷ്ടനായിരിക്കണം. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ മേലിൽ നന്നായി വർത്തിക്കേണം എന്ന് ഒരു ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുതന്നെ വലിയ ഗുണമാണ്. നമ്മുടെ നടപടിയിൽ നന്നായിത്തീരുവാൻ പലതും ഉണ്ടെന്ന ബോധം തന്നെ വലിയ കാര്യമാണ്. നാമ വരുവാനുള്ള ഓണത്തെ വഴിയും അതുതന്നെയാണ്.

"ഉത്തുംഗപാദപരതായകൊല്ലം
പുത്തൻ പവിഴതളിരോടുകളിൽ
സത്യംജയിക്കട്ടെയസത്യമന്യേ

സത്തുകൾമാത്രം സുഖമാർന്നിടട്ടെ.
ഉൾത്താരഴുക്കാക്കരുതേമനുഷ്യ!
കാമാദിദോഷങ്ങൾകടത്തിനിങ്ങൾ
ഇപ്പുത്തനാമാണ്ടിൽവിശിഷ്ടമാന
ധർമ്മാദിയാൽമാനവരത്തിയാലും.

കൊല്ലംപിറന്നു പുതുതായ്മനസ്സു
തഴക്കൂടാതെപുതുക്കിടേണം
മെവെള്ളനാക്കിസ്സുഖമായനാമ-
ക്കെന്തെങ്കിലുംവേണ്ടതുചെയ്തിരിപ്പിൻ.

പഴയകൊല്ലം പുതിയ കൊല്ലത്തിൽ ലയിക്കുമ്പോൾ പുതുതായ ചില ആലോചനകൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്ന ഗതിയിൽ നിന്ന് ആരും രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നില്ല. ചിലർ രാവിലെ മൂടിക്കിടക്കുന്ന ജ്വാലാജാലങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽക്കൂടി തലതാഴ്ത്തുന്നു. മറ്റു ചിലർ ജീവിതദുഃഖത്താലുണ്ടായ ക്ഷീണം തീർപ്പാൻ അവിടെ അല്പം വിശ്രമിക്കുന്നു. ഇതാണ് വിഷുവിനുള്ള വിശേഷവിധി.

എല്ലാവർക്കും എല്ലാ കൊല്ലങ്ങളിലും രണ്ടു ദിവസം പ്രധാനമാണ്. ഇതിൽ ഒന്നു വിഷുദിവസവും മറ്റൊന്നു ജന്മനക്ഷത്ര ദിവസവും തന്നെ. ജന്മനക്ഷത്രദിവസത്തിന് തനിക്കും ഏറിക്കഴിഞ്ഞാൽ ബന്ധുമിത്രാദികൾക്കും മാത്രമേ പ്രാധാന്യമുള്ളു. വിഷുദിവസം യജമാനനും- ഇപ്പോളിക്കും ഭേദമില്ല.

വരുംകൊല്ലത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു നന്മ ചെയ്യാൻ ഈ വിഷുദിവസം എല്ലാ കേരളീയരും ആലോചിച്ചുറക്കുമാറാകട്ടെ! കഴിഞ്ഞുപോകുന്ന കൊല്ലത്തിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളൊക്കെ മറന്ന് എല്ലാവരും സ്നേഹിച്ച് ഐകമത്യത്തോടെ വർദ്ധിപ്പാനിടവരട്ടെ! പൊതുജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ ജനങ്ങൾക്ക് ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ! ഈ കൊല്ലത്തെ വിഷുഫലം കേരളീയർക്ക് ക്ഷേമമായി പര്യവസാനിക്കട്ടെ!

എണ്ണിയെണ്ണിക്കുറയുന്നിതായുസ്സും
മണ്ടിമണ്ടിക്കരേറുന്നമോഹവും
കൂടിയല്ലപിറക്കുന്നനേരത്തും
കൂടിയല്ലമരിക്കുന്നനേരത്തും
മദ്ധ്യേയിങ്ങിനെകാണുന്നനേരത്തു
മത്സരിക്കുന്നതെന്തിനുനാം വൃഥാ
മായകാട്ടുംവിലാസങ്ങൾകാണുമ്പോൾ
ജായകാട്ടുംവിലാസങ്ങൾഗോഷ്ഠികൾ
കാണുംകാണുംനിരൂപണംകൂടാതെ
ചട്ടതിനനുജ്ഞാനംപഴതാകാം.

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം

യോഗമെമ്മോറാണ്ടം.

1. ഈ യോഗത്തിന്റെ പേര് 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം' എന്നായിരിക്കും.

2. ഈ സമാജം ഏൎപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ:—

(എ) മലയാളഭാഷാഭ്യസനത്തിൽ ഉത്സാഹം ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുക, മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ എല്ലാ ശാഖകളേയും പരിഷ്കരിക്കുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ക.

(ബി) മേല്പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തിനുവേണ്ടി മൂലധനവും മുതലും പിരിച്ചുണ്ടാക്കി സൂക്ഷിച്ചു ചിലവഴിക്കുക.

(സി) മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും പരിഷ്കാരവും പോഷണവും വരുത്തുന്നതിനുതകുന്നതും ആവശ്യവുമായ എല്ലാ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്ക,—ഇവയാകുന്നു.

3. ഈ സമാജത്തിന് ഏതു വിധത്തിലെങ്കിലും ഉണ്ടാവുന്ന മുതലെടുപ്പും സ്വത്തുക്കളും യോഗമെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ കാണിച്ചപ്രകാരമുള്ള ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കുമാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. അല്ലാതെ അതിൽ യാതൊരു ഭാഗവും നേരിട്ടോ മറു പ്രകാരത്തിലോ, ആദായമെന്നോ പലിശയെന്നോ ഉള്ള നിലയിൽ സാമാജികന്മാൎക്കു കൊടുക്കുകയോ അവരുടെ അധീനത്തിൽ ആക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല.

എന്നാൽ സമാജക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വല്ല സാമാജികനും സാഹിത്യസംബന്ധമായുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കായി വല്ല പ്രതിഫലമോ സമ്മാനമോ കൊടുക്കണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കി കൊടുക്കുന്നതായാൽ അതു മേല്പറഞ്ഞ നിശ്ചയത്താൽ അസാധുവാകുന്നതല്ല.

4. താഴെ പേരും മേൽവിലാസവും കാണിച്ചിരിക്കുന്നവരായ ഞങ്ങൾ ഈ യോഗമെമ്മോറാണ്ടമനുസരിച്ച് ഒരു സമാജമായി ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

കമ്മിററി മെമ്പർമാരുടെ പേരും ഒപ്പും.	സാക്ഷികളുടെ ഒപ്പ്.

യോഗനിയമങ്ങൾ.

1. സാമാജികന്മാർ.

1. സാമാജികന്മാർ സാധാരണസാമാജികന്മാരെന്നും വിശിഷ്ടസാമാജികന്മാരെന്നും രണ്ടു തരക്കാരായിരിക്കും.

2. സമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശനിൎവ്വഹണത്തിൽ താല്പൎയ്യമുള്ളവരും സമാജനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നവരും ആയ വല്ലവൎക്കും ഈ സമാജത്തിൽ സാധാരണ സാമാജികന്മാരാകാവുന്നതാണ്.

3. സാമാജികസ്ഥാനത്തിനുള്ള അപേക്ഷകൾ കമ്മിററിക്ക് മുമ്പാകെ എത്തിക്കത്തക്കവണ്ണം സമാജം സിക്രട്ടറിക്ക് അയക്കേണ്ടതാണ്. അതിനെയുള്ള അപേക്ഷകൾ സ്വീകരിപ്പാനോ തള്ളിക്കളയുവാനോ ഉള്ള പൂൎണ്ണാധികാരം കമ്മിററിക്കു

ബർമാരിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ്. സാമാജികന്മാരിൽ ആരെ എങ്കിലും ആ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു തള്ളുവാൻ കമ്മററിക്കാർക്ക് അധികാരം ഇല്ല. ആ അധികാരം പൊതുവെ സമാജത്തിനു മാത്രമേയുള്ളു.

4. സാഹിത്യവിഷയത്തിലുള്ള പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടോ മലയാളഭാഷയിലുള്ള വിപുണതകൊണ്ടോ പേരെടുത്തവരെ കമ്മററിക്കാരുടെ യുക്തംപോലെ വിശിഷ്ട സാമാജികന്മാരായിരിപ്പാൻ ക്ഷണിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ക്ഷണനം സ്വീകരിപ്പവർ സമാജത്തിലെ വിശിഷ്ട സാമാജികന്മാരായിരിക്കുന്നതാണ്.

5. സാധാരണ സാമാജികന്മാരുടെ എണ്ണം ഇത്രയായിരിക്കേണമെന്നു ക്ലിപ്തമില്ല. വിശിഷ്ട സാമാജികന്മാർ 12-ൽ അധികമാവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

II. വരിസംഖ്യ.

6. എല്ലാ സാധാരണ സാമാജികന്മാരും അവരവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനും ശക്തിക്കും അനുസരിച്ച് ഒരു സംഖ്യ സമാജത്തിൽ കൊല്ലന്തോറും വരിയായി അടക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഈ സംഖ്യ മൂന്നുറുപ്പികയിൽ കുറയുവാൻ പാടില്ല. സമാജത്തിൽ ചേരുന്നവർ വരിസംഖ്യ നിശ്ചിതസമത്തിന് അടക്കുന്നതാണെന്നും സാമാജികനായി ചേർന്നുതൽ മൂന്നു കൊല്ലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി ആ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു ഒഴിയുന്നതല്ലെന്നും ഖരാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

7. കൊല്ലത്തിൽ അടക്കേണ്ടതായ വരിസംഖ്യ മൂന്നു തുല്യഗഡുക്കളായി വൃശ്ചികം, മീനം, കർക്കടകം ഈ മാസങ്ങളിൽ കടവിലത്തെ ദിവസത്തിനു മുമ്പായി അടക്കേണ്ടതാണ്. ഈ തിയ്യതികളിൽ അടക്കാത്തപക്ഷം ബാക്കി നില്ക്കുന്ന ഉറുപ്പിക ഒന്നിനു മാസം ഇരണ്ടണപ്രകാരം പലിശ അടക്കേണ്ടതാണ്.

8. വിശിഷ്ടസാമാജികന്മാർ വരിസംഖ്യയൊന്നും അടക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ സംഭാവനയായി അങ്ങിനെയുള്ളവർ വല്ല സംഖ്യയും തരുന്നതായാൽ അതു സമാജക്കാർ സ്വീകരിച്ചുകൂടെന്നു നിശ്ചയമില്ല

III. കാര്യനിർവ്വഹണസംഘം.

9. ഒരു അദ്ധ്യക്ഷൻ, ഒരു സഹാദ്ധ്യക്ഷൻ, ഒരു സിക്രട്ടറി, ഒരു ഖജാൻജി, പത്രാധിപർ, സമാജക്കാർ നിശ്ചയിക്കുമ്പോലെ മൂന്നിൽ കുറയാതെയും ആറിൽ അധികമാവാതെയും സാമാജികന്മാർ — ഇവരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിററിക്കാരിലായിരിക്കും സമാജം വക കാര്യങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതായ ഭാരം.

10. സമാജംവക സാധാരണ യോഗത്തിൽവെച്ച് കൊല്ലന്തോറും കമ്മററിമെമ്പർമാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കുന്നതാണ്. രണ്ടു സാധാരണ യോഗങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേ കഴിയുന്നകാലം എത്രയായാലും ഈ നിശ്ചയത്തെ ബാധിക്കുന്നതല്ല. ഒഴിവാൻ പോകുന്ന മെമ്പർമാരെതന്നെ വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

11. അതാതു കൊല്ലത്തിൽ കാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി കമ്മററിമെമ്പർമാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഒഴിവിനു പകരം സാമാജികന്മാരുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ഒരാളെ നിശ്ചയിപ്പാൻ കമ്മററിയിലുള്ള മററു മെമ്പർമാർക്ക് അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

12. 1088-ലെ 1-ാം റഗുലേഷൻ പ്രകാരവും ഈ സമാജനിയമപ്രകാരവും സമാജത്തിന്റെ സാധാരണയോഗത്തിൽ വെച്ച് നടത്താവുന്ന എല്ലാ അധികാര

വും മേപ്പടി കമ്മററിക്കാരിലും ഇരിക്കുന്നതാണ്.

13. സമാജംവക പത്രഗ്രന്ഥത്തിൻെറ പ്രസാധനത്തിലും ഭരണത്തിലും പരിശോധനക്കായി ലഭിക്കപ്പെട്ടതോ സമാജക്കാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതോ ആയ പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതിലും, ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്ക് പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നതിലും, വല്ല പുസ്തകങ്ങളുടേയും പകർപ്പവകാശം വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുന്നതിലും, സമാജത്തിൻെറ ചിലവിന്മേൽ പുസ്തകം എഴുതാനോ മുഴുവനോ അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിലും, സമാജംവക മുതലും വസ്തുക്കളും ആദായമുണ്ടാകത്തക്ക വിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നതിലും, ഇപ്രകാരമുള്ള മററു സംഗതികളിലും ഈ നിയമങ്ങൾക്ക വിരുദ്ധമാകാത്ത നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കമ്മററിക്ക് അധികാരം ഇരിക്കുന്നതാണ്.

14. കമ്മററിക്കാർ:—

(എ) സമാജംവക വരവു ചിലവുകളുടെ ശരിയായ കണക്കുകൾ വെച്ചു വരേണ്ടതാണ്.

(ബി) സമാജംവകയും കമ്മററിവകയും ആയി കൂടുന്ന യോഗങ്ങളിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ ശരിയായി റിക്കാർട്ടാക്കുവാൻ ആവശ്യമായ റിക്കാർട്ടുകളും രജിസ്റ്ററുകളും വെക്കേണ്ടതാണ്.

15. കമ്മററിക്കാർ എല്ലാ കൊല്ലവും സമാജംവക സാധാരണ യോഗം കൂടുന്നതിനു മുമ്പായി കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിൽ നടന്ന നടവടികളെക്കുറിച്ചും വരുംകൊല്ലത്തിൽ പ്രവൃത്തിപ്പാൻപോകുന്ന നടവടികളെക്കുറിച്ചും ഒരു റിപ്പോർട്ട് എല്ലാ മെമ്പർമാർക്കും അയക്കുന്നതോടുകൂടി സമാജത്തിൻെറ ധനസ്ഥിതിയെപ്പററി ശരിയായ ഒരു കണക്കും മേൽ 13-ാംനിയമത്തിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ കമ്മററിക്കാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള നിശ്ചയങ്ങൾ ഇന്നതൊക്കെയാണെന്നും മററുമുള്ള വിവരങ്ങളും അറിയിക്കേണ്ടതാണ്.

16. സമാജംവക കണക്കുകളും രജിസ്റ്ററുകളും ഒരു ആഡിറ്ററെക്കൊണ്ട് പരിശോധിപ്പിച്ച് ആഡിറ്ററുടെ റിപ്പോർട്ടും മേൽ 15-ാംവകുപ്പിൽ പറഞ്ഞ റിപ്പോർട്ടോടുകൂടി എല്ലാ സമാജമെമ്പർമാർക്കും അയക്കേണ്ടതാണ്.

IV. സമാജംവക പത്രഗ്രന്ഥം

17. സമാജക്കാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനും സമാജംവക നിശ്ചയങ്ങൾ അപ്പോഴപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനും മററുമായി സമാജം ദ്വൈമാസികയായോ ത്രൈമാസികയായോ ഒരു പത്രഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ്.

18. കമ്മററിമെമ്പർമാരിൽ ഒരാൾ ഈ പത്രഗ്രന്ഥത്തിൻെറ പ്രസാധകനായിരിക്കുന്നതും ഈ പത്രം സമാജമെമ്പർമാരായിരിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം പ്രതിഫലംകൂടാതെ ഓരോ കോപ്പി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതുമാണ്. കമ്മററിക്കാരുടെ യുക്തംപോലെ പുതിയതായി ഒരു പത്രം തുടങ്ങുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള ഒരു പത്രത്തെ സമാജത്തിൻെറ ഉദ്ദേശനിവൃത്തിക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

V. സമാജയോഗങ്ങൾ.

19. എല്ലാ കൊല്ലത്തിലും ഒരു പ്രാവശ്യം (കഴിഞ്ഞ സാധാരണ യോഗത്തിനു ശേഷം 15 മാസത്തിനുള്ളിൽ) സമാജം മെമ്പർമാരുടെ ഒരു സാധാരണ യോഗം കൂടേണ്ടതാണ്. ഈ യോഗം ഇന്ന ദിക്കിൽവെച്ചു കൂടേണമെന്നു കമ്മററിക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

20. മേൽവകുപ്പിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം കൂടുന്ന യോഗങ്ങൾക്കു സാധാരണയോഗമെന്നു പറയപ്പെടുന്നതാണ്. സമാജംവകയായി കൂടുന്ന മററു യോഗങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകയോഗം എന്നും പറയപ്പെടുന്നതാണ്.

21. അഞ്ചിൽ കുറയാത്ത സാമാജികന്മാർ ഒരുമിച്ചു അപേക്ഷിക്കുന്നതാ

യാൽ കമ്മററിക്കാർ പ്രത്യേകയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതാണ്.

22. ഇപ്രകാരം യോഗം ചേരേണ്ടതിനുള്ള കാരണം ഇന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകം കാണിക്കേണ്ടതും ആവക അപേക്ഷയിൽ അപേക്ഷക്കാരായ സാമാജികന്മാർ എല്ലാവരും ഒപ്പിടേണ്ടതും ആ അപേക്ഷകൾ സമാജം ആപ്പീസ്സിൽ എത്തിക്കേണ്ടതുമാണ്.

VI. യോഗത്തിൽ ചെയ്യുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ

23. യോഗം ചേരുവാനുള്ള അറിയിപ്പ് 10 ദിവസത്തിനു മുമ്പായി എല്ലാ സാമാജികന്മാർക്കും എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. യോഗം ചേരുവാൻ പോകുന്ന ദിവസം, സമയം, സ്ഥലം, യോഗത്തിൽ ആലോചിപ്പാൻ പോകുന്ന വിഷയം, ഇതൊക്കെ താഴെ പറയുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾക്ക് അനുസരിച്ച് എല്ലാസാമാജികന്മാർക്കും അറിവു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സാമാജികന് ഈ അറിയിപ്പു കിട്ടീട്ടില്ലെന്നുള്ള കാരണത്താൽ ഒരു യോഗത്തിൽ ചെയ്ത നിശ്ചയങ്ങൾ അസാധുവാകുന്നതല്ല.

24. യോഗം ചേരേണ്ടതിനുള്ള അറിയിപ്പ് സമാജംവക പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തോ നേരിട്ടോ സാമാജികന്മാരുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ തപ്പാലിലോ അഞ്ചലിലോ മാർഗ്ഗമായോ സാമാജികന്മാരെ ധരിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. തപ്പാലും അഞ്ചലും മുഖേന അയക്കുന്ന നോട്ടീസ്സുകൾ ശരിയായ മേൽവിലാസം എഴുതി തപ്പാലിലോ അഞ്ചലിലോ ഇട്ടാൽ അതാതു സാമാജികന്മാർ കിട്ടിയതായി തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

25. സമാജത്തിലുള്ള 15 മെമ്പർമാരൊ, അല്ലെങ്കിൽ സമാജത്തിലുള്ള ആകെ മെമ്പർമാരിൽ മൂന്നിലൊന്നോ—ഇതിൽ കുറഞ്ഞ സംഖ്യ ഏതെങ്കിൽ അത്—ഹാജരാവാത്ത യാതൊരു യോഗത്തിലും കോറം തികയുന്നതല്ല. കോറം തികയാത്ത യോഗത്തിൽ വെച്ച് യാതൊരു നിശ്ചയങ്ങളും ചെയ്യാവുന്നതല്ല.

26. സമാജം മെമ്പർമാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം കൂടുന്നതായ പ്രത്യേകയോഗത്തിൽ നിശ്ചയിച്ച സമയം കഴിഞ്ഞു ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ കോറം തികയുവാൻ ആവശ്യമായ മെമ്പർമാർ ഹാജരില്ലാത്ത പക്ഷം ആ യോഗം വേണ്ടെന്നു വെക്കേണ്ടതാണ്. മറ്റുള്ള സാധാരണ യോഗങ്ങളിൽ നിശ്ചിതസമയത്തിനു കോറം തികയാത്തപക്ഷം അടുത്ത ആഴ്ചയിൽ അതേദിവസം അതേസമയത്തിനു യോഗം കൂടാവുന്നതാണ്. അന്നും കോറം തികയാത്തപക്ഷം തന്നാളത് ഒരു ദിവസം നിശ്ചയിക്കുന്നതുവരെ യോഗം നിർത്തിവെക്കാവുന്നതാണ്.

27. സാധാരണ സാമാജികന്മാർക്കും വിശിഷ്ട സാമാജികന്മാർക്കും കാരണവന്മാർക്കും ഓരോ വോട്ട് ചെയ്വാൻ അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കും.

28. സമാജത്തിലേക്ക് അടച്ചുതീരേണ്ടതായ ബാദ്ധ്യതകൾ തീർക്കാത്ത ഒരു സാമാജികനും വോട്ടുചെയ്വാൻ അധികാരം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

29. വോട്ടുകൾ യോഗത്തിൽ നേരിട്ടു, പ്രതിനിധി മുഖേനയോ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ പ്രതിനിധി സമാജത്തിലെ ഒരു മെമ്പറായിരിക്കേണ്ടതും അയാളെ അധികാരപ്പെടുത്തിയതിനു പ്രത്യേകം ലക്ഷ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഈ അധികാരപത്രം യോഗംചേരുന്നതിനു 24 മണിക്കൂറു മുമ്പ് സിക്രട്ടറിക്ക് എ

അച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുമാണ്.

൮൦. സാമാജികന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടായാൽ അധികപക്ഷം സാമാജികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്. ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഒരുപോലെ വോട്ടുകിട്ടുന്ന പക്ഷം യോഗാദ്ധ്യക്ഷന്നു യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗത്തെ നിശ്ചയം സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്.

VII സമാജംസ്വത്ത്.

൮൧. സമാജസ്വത്ത് താഴെ പറയുന്ന ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനോ എല്ലാററിന്നുമായോ വിനിയോഗിക്കാവുന്നതാണ്.

(എ) ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാൎക്കു പ്രതിഫലം കൊടുക്കുക, അവൎക്കു ധനസഹായം ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊടുക്കുക.

(ബി) സമാജംവകയായി നടത്തുന്ന പത്രത്തിന്നാവശ്യമായ ചിലവുകൾ നടത്തുക, അതിന്റെ പത്രാധിപൎക്കു പ്രതിഫലം കൊടുക്കുക.

(സി) പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താത്ത മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക, പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഉപയോഗമുള്ളതുമായ പുസ്തകങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം അച്ചടിപ്പിക്കുക, സമാജംവക പുസ്തകശാലയിലേക്കു അച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങളും, കയ്യെഴുത്തുപുസ്തകങ്ങളും ഇവകൾ ശേഖരിക്കുക.

(ഡി) ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന സമാജതസ്തികക്കാൎക്കു ശമ്പളം കൊടുക്കുക, ആപ്പീസ്സു സ്ഥലത്തിന്നു വാടക കൊടുക്കുക.

(ഇ) സമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു ഉതകുന്നതും ഉപകരിക്കുന്നതുമായ എല്ലാ ചിലവുകളും ചെയ്യുക.

൮൨. സമാജസ്വത്ത് യുക്തംപോലെ ചെലവഴിപ്പാൻ കമ്മററിക്കു പൂൎണ്ണാധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

വരിക്കാരറിയാൻ

☞ വരിസംഖ്യ അടക്കാത്തവൎക്കൊക്കെ ഇത്തവണ മാസിക വി. പി. അയക്കുന്നതാണെന്നു കഴിഞ്ഞ തവണ തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവല്ലൊ. എന്നാൽ ഇത്തവണ മാസിക പുറപ്പെടുവാൻ താമസം നേരിട്ടതിനാൽ അതു സാധിക്കാതെ വന്നതാണ്. എനിയത്തെത്തവണ (എടവം ലക്കം) തീൎച്ചയായി എല്ലാവൎക്കും വി. പി. അയക്കുന്നതാണ്. വി. പി. സ്വീകരിപ്പാൻ സൌകൎയ്യമില്ലാത്തവർ മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കണം.

രസികരഞ്ജിനി

ഈ മാസികയുടെ താഴെ നമ്പ്ര ചേൎന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പാനു തയ്യാറു ണ്ടു. ലക്കം ഒന്നിനു വില രണ്ടണമാത്രം. തപാൽകൂലി പുറമെ.

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. യായി അയക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകം 1	ലക്കങ്ങൾ 2, 3, 4, 6. 7.
പുസ്തകം 2	2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10 12.
പുസ്തകം 3	3, 4, 7, 8, 12.
പുസ്തകം 4	എല്ലാലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 5	1 2, 3, 4.

ബോദ്ധ്യമായിട്ടില്ലെങ്കിൽ തിരികെ അയക്കാം.

സ്ഥിരപരസ്യങ്ങൾ

പരസ്യക്കൂലി എപ്പോഴും മുൻകൂറ്

വരി ഒന്നിന് മാസത്തിൽ 3-ണ പ്രകാരം എല്ലാ പരസ്യവും സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്.

—:(*)—

പുത്രോൽപാദനവിധി

പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ് അച്ചടിച്ചു വില്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

'നാപുത്രസ്യഗതി ലോകോസ്തി' എന്നതായതു 'പുത്രനില്ലാത്തവനു ഗതിയില്ല' എന്നാണ് ശ്രുതിവാക്യം. സന്തതിയുണ്ടായാൽതന്നെ പോരാ; ആരോഗ്യവും സൌന്ദര്യവും ഉള്ള പുത്രന്മാരുണ്ടായാൽ മാത്രമെ ഇഹലോകത്തിൽ ആനന്ദമുള്ളു. മനോരഥാനുരൂപമായ സന്താനമുണ്ടാവാനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ അനേകകാൎയ്യം മറ്റും വിവരിക്കുന്ന അനേകടിപ്പണം എഴുതിച്ചേൎത്തിട്ടുണ്ട്— വില 8ണ.

—:o:—

വൈശാഖമാഹാത്മ്യം

(ഭാഷ)

(ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്:— ടി. സി. കൃഷ്ണൻ എളയത് അവർകൾ)

മൂലത്തിലെ വൃത്തത്തിനനുസൃതമായി തൎജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകം എല്ലാവരും വാങ്ങി വായിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വില 8-ണ മാത്രം.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവോടൊ അല്ലെങ്കിൽ മംഗളോദയം കമ്പനി മാനേജർ

തൃശ്ശിവപേരൂർ

എന്ന മേൽവിലാസത്തിലോ അപേക്ഷിക്കുക.

മംഗളോദയം

വരിസംഖ്യ തപാൽ കൂലി അടക്കം

ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ 2—8—0 ആറുമാസത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ 1—6—0
ഒരു പ്രതിക്ക് മുൻകൂർ 0—4—0 വി. പി. കമ്മീഷൻ പുറമെ.

☞ വരിസംഖ്യ ബാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളവർ, അവരവർ അടക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ തീർത്തു രശീതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്

മംഗളോദയം കമ്പനി

ക്ലിപ്തം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ഡയറക്ടന്മാർ.

1. മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 10-ാംകൂർ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
2. ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ
3. ,, വടക്കിനിയേടത്തു കിരാങ്ങാട്ടുമനയ്ക്കൽ ശ്രീധരൻ അനുജൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്
4. ,, സി. ടി. അവണത്തികാട്ടു നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ,,
5. ,, കറൂർ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
6. ,, പുന്നശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മാ ,,
7. മ. രാ. രാ. ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണൻകർത്താവ് ,,
8. ,, ഡാക്ടർ ടി. സി. കൃഷ്ണമേനോൻ ,,

മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിയേയും പൊതുജനയോഗക്ഷേമത്തേയും മുൻനിറുത്തി, ഷെയർ 1-ക്ക് 10ക. വീതം 8000 ഷെയറിൽ കൂടി 80,000ക. മൂലധനമായി ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്കു, വളരെ കാലമായി ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം തീറുവാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്, ദേവനാഗരം, തമിഴ്, മലയാളം എന്നീ അക്ഷരങ്ങളിൽ എല്ലാതരത്തിലുമുള്ള അച്ചടിവേലകളും ആദായനിരക്കിൽ വൃത്തിയായും കൃത്യത്തിനും നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

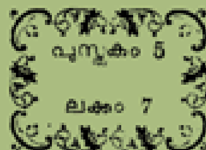
ഇതിന്നുപുറമെ ദേശമംഗലത്തുനിന്നു ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന മംഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽ നിന്നു ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രാഹ്യങ്ങളായ പല വിഷയങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർവ്വാധികം പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ ചേരുവാൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനിമാനേജർക്ക് അറിയിച്ചാൽ ഹരജിഫാറം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്പം ഷെയറുകൾ മാത്രമെ ബാക്കിയുള്ളു.

മാനേജർ.

൧൦൯൯ ഇടവം

മംഗളോദയം

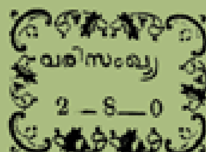

സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
ഒരു മാസിക.

വിഷയങ്ങൾ

1. മലയാളത്തിലെ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ
2. ടിപ്പുസുൽത്താനും, അഡ്മിറൽ സഫ്റണിയും.
3. കന്നുകാലിസംരക്ഷണസംഘം
4. മലയാളഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണം
5. പ്രദോഷമാഹാത്മ്യം.
6. ദ്രൗപദീസ്വയംവരം.
7. കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം.
൮. पिकसन्देशः ।

കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുക്കൂടം
മംഗളോദയം കമ്പനി, ക്ലിപ്തം,
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ

പ്രവേശിക.

(വില ക. 0—8—0)

പ്രകൃതിശാസ്ത്രപാഠത്തിന്റെ താക്കോലായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാവുന്ന ഈ പുസ്തകം എല്ലാവരും വായിക്കേണ്ടതാണ്.

ദമയന്തീനാടകം.

(വടക്കാഞ്ചേരി ഗ്രാമം രാമകൃഷ്ണഭാഗവതര് ഉണ്ടാക്കിയത് വില 12ണ.)

കംസനാടകം, മീനാക്ഷിനാടകം മുതലായ നാടകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധി നേടിയ ഈ നാടകത്തെ ജയിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം നളചരിതംകഥ ഇതുവരെ ആരും നാടകമാക്കീട്ടില്ല. സംഗീതനൈഷധം മുതലായ നാടകങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അളവിൽ സാരമില്ല. സംഗീതപ്രിയന്മാരും നാടകപ്രിയന്മാരും ഈ പുസ്തകം ഒന്നു വരുത്തി വായിക്കേണ്ടതാണ്.

വേദാന്തസാരം.

(വില നാലണമാത്രം.)

കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ ഏതോ ഒരു മഹായോഗ്യൻ എത്രയോ കൊല്ലങ്ങൾ മുമ്പ് എഴുതിവെച്ച ഈ പുസ്തകം ഇപ്പോൾ മാത്രമാണ് അച്ചടിച്ചു പുറത്തായിട്ടുള്ളത്.

ശാശ്വതധർമ്മം.

(കൊല്ലങ്കോട് പി. ഗോപാലൻനായരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടത് വില 12ണ. മാത്രം)

സനാതനധർമ്മങ്ങൾ മിക്കതും ലളിതമായ മലയാളത്തിൽ എഴുതി സംഗ്രഹിച്ചതാണ്. എല്ലാവരും വാങ്ങി വായിക്കേണ്ടതാണ്.

ബി. വി. ബുക്ക ഡിപ്പോ വക പുസ്തകങ്ങൾ.

പുസ്തകം			ക.	ണ.	പ.
ഭാസ്കരമേനോൻ			0	8	0
കഥാരത്നമാല	1	ാം ഭാഗം	0	8	0
ടി	2	ാം ഭാഗം	0	8	0
ഗദ്യമാലിക	1	ാം ഭാഗം	1	0	0
ടി	2	ാം ഭാഗം	1	0	0
ടി	3	ാം ഭാഗം	1	4	0
അമരുകശതകം സവ്യാഖ്യാനം			0	8	0
അന്യാപദേശശതകം			0	8	0
മണിദീപിക			1	8	0
ഭാഷാഭൂഷണം			1	4	0
വൃത്തമഞ്ജരി			0	6	0

മംഗളോദയം

൧൦൮൮

പുസ്തകം ൫ } എടവമാസം { ലക്കം ൧

മംഗളം

ചേടീവൃന്ദത്തോടൊന്നിച്ചലപരിമളംചേർന്നിടുംകല്പകപ്പൂ-
ചാടിദേശത്തുവാനോർമകുടനിരചുഴന്നിടുമപ്പീഠമാന്നും
ഓടിട്ടാനപ്പുരസ്ത്രീകളുടെയഭിനയംനോക്കിടുംകിന്നരന്മാർ
പാടിടുംപാട്ടുകേളുംപരമരസമെഴുംഏറ്റുതീക്കളദ്വീപം.

തേലപ്പുറത്ത് നാരായണനമ്പി.

മലയാളത്തിലെ

ചരിത്രസാമഗ്രികൾ

ഹിന്ദുക്കൾക്കു ചരിത്രമെഴുതുന്നതിനുള്ള വാസന വളരെ കുറവാണ് എന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റി "ഇന്ത്യാചരിത്രം" എന്നൊരു ലേഖനത്തിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർ ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. മലയാളികളെ സംബന്ധിച്ച് ഈ തത്വം കുറെക്കൂടി സ്പഷ്ടമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതി ഇവിടെ പറയാം. സി. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ. അവർകൾ ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രത്യേകാവശ്യത്തിനായിട്ട് തിരുവില്വാമലക്ഷേത്രത്തിലെ ഗ്രന്ഥവരി പരിശോധിക്കയുണ്ടായി. അതിൽ ക്ഷേത്രസംബന്ധമായി കലിയുഗാരംഭകാലത്തിൽ നടന്ന ഓരോ സംഗതികളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടു പിന്നെ "അതിന്റെ ശേഷം" എന്നു തുടങ്ങി നൂറു സംവത്സരംമുമ്പു നടന്ന കഥകളെപ്പറ്റിയാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതത്രെ. "അതിന്റെ ശേഷം" എന്ന പദങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഏകദേശം അയ്യായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കിടക്കു നടന്ന കഥകളെ മറച്ചു തള്ളു

കൊടുത്തു! ചരിത്രമെഴുതുവാനുള്ള വാസനയില്ലായ്മക്ക് ഇതൊരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തം തന്നെയാകുന്നു. പാരമ്പര്യവധി "മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി അച്ഛൻ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്" എന്നല്ലാതെ അവിടുന്നപ്പുറത്തുള്ള കഥ തീരെ നാസ്തി. ഇങ്ങിനെയാണ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ രാജ്യക്കാർക്കും, ചരിത്രജ്ഞാനം, പ്രത്യേകിച്ച് അവരവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയ ജ്ഞാനം, ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ഏറ്റവും ആവശ്യമാണ് എന്ന് 'മംഗളോദയം' മുൻലക്കങ്ങളിൽ 'ചരിത്രം' എന്നും, 'ഇന്ത്യാചരിത്രം' എന്നും, തലവാചകം വെച്ചുകൊണ്ട് ഈ ലേഖകൻതന്നെ എഴുതീട്ടുള്ള രണ്ടു ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു സിദ്ധമാകുന്നതിനാൽ അതിനെ വീണ്ടും സാധിക്കുവാൻ ഇവിടെ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. മലയാളരാജ്യത്തിന്റേയും തന്നിവാസികളുടേയും ശരിയായിട്ടുള്ള ഒരു പൂർവ്വചരിത്രം നാം അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന സിദ്ധമായ സംഗതി മുതൽക്കാരംഭിച്ചാൽ തൽക്കാലം മതിയാകുന്നതാണ്. മലയാളത്തിലെ ചരിത്രത്തിനു വേണ്ട സാമഗ്രികൾ എന്തെല്ലാമാകുന്നു; അവയിൽ നമ്മുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ളവ എന്തെല്ലാമാണ്; അന്യദേശീയന്മാരുടെ അടുക്കൽനിന്നു സമ്പാദിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ അവ എന്തെല്ലാം; അവയെയെല്ലാം സമ്പാദിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ് എന്നിങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

കേരളചരിത്രത്തിനു വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികളെ അകത്തുള്ളവ എന്നും, പുറത്തുള്ളവ എന്നും സാമാന്യേന രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. മലയാളത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കത്തക്കവയെല്ലാം അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളാകുന്നു. പാണ്ഡ്യരാജ്യം, ചോളരാജ്യം, കൊങ്ങരാജ്യം, എന്നീ അയൽരാജ്യങ്ങൾ പണ്ടു മലയാളരാജ്യമായി വളരെ സംബന്ധപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്നതിനാൽ ആ വക രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടാവുന്നവയേയും അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. പുരാതനകാലം മുതൽക്ക് അതാതു കാലങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലേക്കു കച്ചവടത്തിനും മറ്റുമായി വന്നിരുന്ന പല പരദേശികന്മാരിൽ ചിലർ മലയാളരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയും മലയാളികളെപ്പറ്റിയും എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മറ്റും പുറത്തുള്ള സാമഗ്രികളായിട്ടെടുക്കാം. ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വഭാഷയിലേക്കു കുറെയൊക്കെ തർജ്ജമചെയ്തുവരുന്നതിനാൽ വളരെ ശ്രമംകൂടാതെ തന്നെ അവയെ നമുക്കു കിട്ടുവാൻ തരം വന്നുതുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ആ വക റിക്കാർട്ടുകൾ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ വളരെ വിലപിടിച്ചവതന്നെയാകുന്നു. എങ്കിലും അവയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ മുഴുവൻ പ്രമാണമായിട്ടു സ്വീകരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിച്ചിട്ടു വേണ്ടതാകുന്നു. തൊട്ടു വലിക്കുന്ന വാലന്മാരുടെ പാട്ടു കേട്ടിട്ട് സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയായ ഒരു സായ്വ് ഇപ്രകാരമാണ് ഹിന്ദുക്കളുടെ സംഗീതമെന്നു ധരിച്ച് നോട്ടുകുറിച്ചുവെച്ചുവത്രെ. അന്യരാജ്യക്കാർ നമ്മളെ കാണുന്നത് ഏകദേശം ഈ മാതിരിയായിരിക്കുവാൻ എളുപ്പമാകുന്നു. അതിനാൽ വളരെ മനസ്സിരുത്തി പരിശോധിച്ചതിന്റെ ശേഷമേ അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ പ്രമാണമായിട്ടു സ്വീകരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. എന്നാൽ പരദേശികന്മാരായ ആധുനിക ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ മലയാളത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ എഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പിഴകൂടാതെ കഴിയുന്ന

ഈം ശുദ്ധമായിരിക്കണമെന്ന കാൎയ്യത്തിൽ നല്ലവണ്ണം നിഷ്കൎഷിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന വാസ്തവവും ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളികളായ നമ്മുടെ ശ്രമം വളരെ കുറവാകുന്നുവെന്ന ലജ്ജയോടുകൂടി സമ്മതിക്കുകയല്ലാതെ അതിനെതിരായി പറയുവാൻ ആൎക്കും കഴിയുന്നതല്ല. ഇംഗ്ലീഷ്മാസികകളിലും മലയാളമാസികകളിലും മലയാള ചരിത്രസംബന്ധമായി ലേഖനങ്ങളെ എഴുതുന്ന നമ്മളിൽ അപൂൎവ്വം ചില കൂട്ടുകാർതന്നെ ഒപ്പൎട്ടി അങ്ങിനെ പറയുന്നു, ടോളമി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു കലാശിക്കുന്നതല്ലാതെ നമ്മുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ളവയും അനേകം ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നവയും, ചുറ്റുമുള്ളവയാണെങ്കിലും നമ്മുടെ അശ്രദ്ധനിമിത്തം ക്രമേണ മാഞ്ഞുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയുമായ അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളെ ഒന്നിനെയെങ്കിലും എടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നില്ല. അവയെ സുലഭമായി സമ്പാദിക്കുന്നതിനും അവയുടെ അൎത്ഥം ശരിയായിട്ട മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും കാലത്തെ അനുസരിച്ച് അവയെ വേണ്ടപോലെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനും മലയാളികളായ നമുക്കല്ലാതെ ഇതരദേശീയന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാൎക്ക് ഒരിക്കലും വേണ്ടപോലെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ആ ഭാരം നാംതന്നെ ഏല്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആ വക സാമഗ്രികൾ ഏതെല്ലാമാണെന്ന താഴെ വിവരിക്കാം.

“ഇന്ത്യാചരിത്രസാമഗ്രികൾ” എന്ന ലേഖനത്തിൽ വിഷയവിഭാഗം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ അനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് ഇവിടെയും വിഷയങ്ങളെ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലും ദേശഭേദത്തെ അനുസരിച്ച് വേണ്ടതായ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തീട്ടുണ്ട്.

I ലിഖിതങ്ങൾ—

(1) ശിലാ: ക്ഷേത്രങ്ങൾ; ജയസൂചകമായിട്ടോ മറ്റോ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്തംഭങ്ങൾ; അപൂൎവ്വം ചില പഴയ ക്രിസ്ത്യാനിപള്ളികളിലുള്ള കരിശുകൾ പീഠങ്ങൾ മുതലായവ, മുസൽമാൻ പള്ളികൾ എന്നിവയിന്മേൽ കൊത്തീട്ടുള്ള എഴുത്തുകൾ; പാറ കുഴിച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗുഹകളും ക്ഷേത്രങ്ങളും; അവയിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചില വിഗ്രഹങ്ങൾ; മുനിയറകൾ (2) ചെമ്പു മുതലായ ലോഹത്തകിടുകളിൽ കൊത്തീട്ടുള്ള എഴുത്തുകൾ (3) രാജാക്കന്മാരുടേയും പ്രഭുകുടുംബക്കാരുടെയും ആഢ്യന്മാരായ നമ്പൂരിമാരുടേയും വംശാവലികൾ; അവരുടെ കൈവശമുള്ള ഗ്രന്ഥവരികൾ; ക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള ഗ്രന്ഥവരികൾ; ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതലായ ഇതരമതസ്ഥന്മാരുടെ ചില കുടുംബങ്ങളിലും അവരുടെ പള്ളികളിലും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥവരി മുതലായ റിക്കാൎട്ടുകൾ; സന്ന്യാസിമഠങ്ങളിലുള്ള പട്ടാവലികളും ഗ്രന്ഥവരികളും—ഇവയെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. മലയാളത്തിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിലും പ്രാധാന്യം ഒട്ടും കുറയാത്ത ചില ഉപഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിലും ചില ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലുമുള്ള ശ്രീകോവിലുകളിന്മേലും മണ്ഡപത്തറകളിന്മേലും വലിയ ബലിക്കല്ലുകളിന്മേലും പീഠങ്ങളിന്മേലും മറ്റുമായി എഴുത്തുകൾ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. വട്ടെഴുത്ത്, കോലെഴുത്ത്, തമിഴ്, നാനം മൂനം എന്നൊരുവക എഴുത്ത്, മലയാളം, അപൂൎവ്വമായിട്ട നാഗരം എന്നീ അക്ഷരങ്ങളെയാണ് ആ വക എഴുത്തുകളിൽ ഉപ

യോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്; അവയിൽ തമിഴ് നാനാംശം എന്ന അക്ഷരവും അധികം തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലാണ് കാണുക. ബാക്കിയുള്ളവ മലയാളത്തിൽ എല്ലാ ദിക്കിലും കാണുന്നതാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളാക്ഷരത്തിൽ ഉള്ളവ ഒട്ടൊ ആധുനികങ്ങളാകുന്നു. വട്ടെഴുത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നവയാണ് എല്ലാറ്റിലുമധികം പഴക്കമുള്ളത്. ഇവയെല്ലാംപോലെ ഇന്നക്ഷരമാണ് എന്ന നിശ്ചയപ്പെടാതെകണ്ടുള്ള ശിലാലിഖിതങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ പലേടങ്ങളിലുമുള്ളതായി മിസ്റ്റർ സ്റ്റ്യൂവൽ എന്ന സായ്പിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നറിയുന്നുണ്ട്*

മേൽപറഞ്ഞ ലിഖിതങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പകർത്തി എടുത്ത് "ഇന്ത്യൻ ആൻറിക്വറി", എപ്പിഗ്രാഫിക്ക ഇന്തിക്ക" മുതലായ മാസികകളിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ [illegible] ...ജാവിന്റെ കാലത്ത് മിസ്റ്റർ സുന്ദരംപിള്ള എന്ന മഹാൻ തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലുള്ള ചില എഴുത്തുകളെയെല്ലാം പകർത്തി എടുത്തു വായിക്കുകയുണ്ടായി. അനേകം ചരിത്രകാര്യങ്ങൾ ആ വക എഴുത്തുകളിൽ നിന്നറിയുവാനുണ്ട് എന്ന് അദ്ദേഹം ഗവൎമ്മെണ്ടിനെ ജനങ്ങൾക്കും മനസ്സിലാക്കികൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സുന്ദരംപിള്ളയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ആ വിഷയത്തിൽ ഉത്സാഹം അത്രതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

എങ്കിലും ഇയ്യിടെ കുറച്ചുകാലത്തിന്നു മുമ്പ് അതിന്റെ വില നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞതിനാൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൎമ്മെണ്ട് അതിലേക്കായി പ്രത്യേകം ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുതന്നെ സ്ഥാപിച്ചു. മിസ്റ്റർ ഗോപിനാഥറാവു എന്ന മഹാനാണ് ഇപ്പോൾ അതിലെ തലവൻ. അദ്ദേഹം അനേകം ലിഖിതങ്ങളെ പകർത്തിവായിക്കുകയും അവയെ തമിഴക്ഷരത്തിൽ ചേർത്ത് അതാതിന്റെ ചോടെ ഇംഗ്ലീഷുതർജ്ജമയും കൊടുത്ത് പുസ്തകരൂപേണ [illegible] പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ കുറെകാലം തിരുവിതാംകൂർ ഗവൎമ്മെണ്ടു ചെയ്യുന്നതായാൽ നഷ്ടപ്രായങ്ങളായികിടക്കുന്ന അനേകം ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ പുറത്തു വരുവാനിടയാകുന്നതാണ്. കൊച്ചിഗവൎമ്മെണ്ട് ഈ കാര്യത്തിൽ ഇതേവരെ യാതൊരു ശ്രമവും ചെയ്തുതുടങ്ങാത്തതു കഷ്ടമാകുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു സംഗതി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനുണ്ട്. ചരിത്രവിഷയത്തിൽ വാസനയുള്ള മലയാളികളായ നൊമ്മളിൽ ചിലർ ശ്രമിച്ചല്ലാതെ ആ വക എഴുത്തുകളെ ശരിയായിട്ടു വായിച്ച് അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നൊ അവിടവിടെ മുക്കിലും മൂലയിലുമായി കിടക്കുന്ന എല്ലാ എഴുത്തുകളേയും പുറത്തു വരുത്തുന്നതിന്നൊ അന്യന്മാരെക്കൊണ്ടു മുഴുവൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിലേക്കു സ്വദേശാഭിമാനികളായ ചിലർ ഇറങ്ങി ആ വക എഴുത്തുകളെ പകർത്തിയെടുത്തു വായിപ്പാ

---

* തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾ, പള്ളികൾ, ഭിത്തികളോടുകൂടിയ ചില ഗുഹകൾ, പാറകളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ശിലാലിഖിതങ്ങൾ, കുടിയറകൾ, കോട്ടകൊത്തളങ്ങൾ, ശവകുടീരങ്ങൾ എന്നിങ്ങിനെ ചരിത്രത്തിനു വിഷയമായിട്ടുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളുടെയും ഒരു ലിസ്റ്റ് മദ്രാസ് ഗവൎമ്മെണ്ടു കല്പനപ്രകാരം മിസ്റ്റർ സ്റ്റ്യൂവൽ എന്ന സായ്പിന്റെ ശ്രമത്തിന്മേൽ രണ്ടു വലിയ പുസ്തകങ്ങളായി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ മലയാളത്തിലുള്ളവയുടെ കണക്കും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രകാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചറിയാൻ താല്പര്യമുള്ളവർക്ക് ആ പുസ്തകങ്ങൾ വളരെ സഹായമായിരിക്കുന്നതാണ്.

ൻ പഠിച്ചു വേണ്ടുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുള്ള കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. സബ്ജഡ്ജി ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചിരുന്ന മിസ്റ്റർ കക്കയിൽ കേളു നമ്പ്യാർ എന്നൊരു വിദ്വാൻ ഈ വിഷയത്തിൽ കുറെ ശ്രമം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. മാവേലിക്കര ഉദയവൎമ്മ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഇതിൽ ചില പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യുകയും അവയെല്ലാം പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ടറിയുന്നുണ്ട്. ആദ്യമൊന്നാമതെപ്പോലെ ഇരുപതോ മുപ്പതോ പേർ കൂടി സംഘമായി ട്ടുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഒത്തൊരുമിച്ചു വേല ചെയ്താൽ മാത്രമേ കാര്യം വേണ്ടപോലെ ഫലിക്കുകയുള്ളൂ. മിസ്റ്റർ സ്വെൽ എന്നസ്സ്ലിന്റെ ലിസ്റ്റ് ഒന്നോടിച്ചു വായിച്ചു നോക്കിയാൽതന്നെ [illegible] തെളിയു മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള മലയാളരാജ്യത്ത് ഓരോ ദിക്കിലായി ചരിത്രത്തിനു വിഷയമായിട്ടുള്ള സാധനങ്ങൾ എത്ര അനവധിയാണുള്ളത് എന്നു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിനു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ആ ലിസ്റ്റ് ഒട്ടുംതന്നെ പൂൎണ്ണമായിട്ടുള്ളതല്ല. എങ്കിലും ചരിത്രത്തിൽ വാസനയുള്ള ഒരുവൻ അതു നോക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവന് ആ വിഷയത്തിൽ നിശ്ചയമായി ജിജ്ഞാസ വൎദ്ധിക്കുകയും അതിൽപ്പെടാതെകണ്ടുള്ള അനേകായിരം സാധനങ്ങളെ സ്വയമേവ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നതിനു വാദമില്ല. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും ഏതാണ്ടു ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

(തുടരും)

കെ. എം.

ടിപ്പുസുൽത്താനും

ബാൎത്തുചട്ടണിയും

III

നാടുകടത്താനുണ്ടായ വിധി

കൎണ്ണാടകജില്ലയിലെ 60,000 കത്തോലിക്ക ക്രിസ്ത്യാനികളെ സ്വരാജ്യത്തുനിന്നു ഭ്രഷ്ടരാക്കാൻ ടിപ്പുസുൽത്താനുണ്ടായിരുന്ന കാരണ്യത്തിനു ഞാൻ എത്ര മേൽ ഉത്തരവാദിയായിരുന്നുവെന്ന് അറിവാൻ എന്റെ പല സ്നേഹിതന്മാരും എന്നോടു പലപ്പോഴും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പരമാൎത്ഥം പറയുന്നതായാൽ ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി എന്റെ സ്വരാജ്യക്കാരെന്നപോലെ എനിക്കും യാതൊരു അറിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരൊക്കെ നാടുവിട്ടു മൈസൂരിലേക്കു യാത്രതുടങ്ങി, വഴിയിൽവെച്ചു പലവിധ സങ്കടങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അനുഭവിക്കുന്ന സമയത്താണ് ആ കഠിനകൃത്യത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ അറിവാൻ സംഗതിയായത്. ഇനി നിങ്ങൾ എനിക്കു അല്പം ചെവി തരുന്നതായാൽ നിങ്ങൾ വേറെ വഴിയായി അറിവാൻ ഇടയില്ലാത്തതും നിങ്ങളുടെ പൂൎവ്വികന്മാർ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതും ഇനി നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുതരില്ലാതെ നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾ അറി

വാൻ സംഗതിയില്ലാത്തതുമായ വിവരങ്ങൾ നിങ്ങളെ അറിയിക്കാം.

സങ്കടപ്പെട്ടുഴലുന്ന സഹോദരന്മാരെ പറഞ്ഞാൽ ഒന്നാമത് അറിഞ്ഞത് എന്റെ യജമാനനായിരുന്ന അബ്ദുള്ളയുടെ മുഖത്തിൽ നിന്നായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി, അന്ധകാരമയമായ രാത്രി, ഈ വക ഭയങ്കരവിവരങ്ങൾ പറവാനും അറിവാനും ഏറ്റവും ഉപയുക്തമായ ഒരു രാത്രി, ഞാൻ യജമാനന്റെ മകന് ഉറങ്ങാനുള്ള തൊട്ടിലൊക്കെ ശരിയാക്കി അദ്ദേഹത്തെ അതിൽ കിടത്തി, കൊതുകുകളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്ന രക്ഷിക്കാൻ തുളസിയിലകൾ വെച്ച്, യജമാനൻ വരുന്നതും കാത്തു ഉമ്മറപ്പടിയിന്മേൽ കയറി ഇരിപ്പായി. പടിയിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നതിനുള്ള അന്ധവിശ്വാസമൊന്നും എനിക്ക ബാധകമായിരുന്നില്ല. വലിയ രാജ്യകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാനുള്ള അവസരങ്ങളിൽ രാത്രി വളരെ താമസിച്ചിട്ടു യജമാനൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങി വരിക പതിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അന്ന രാത്രിയും വളരെ താമസിച്ചേ മടങ്ങി വന്നിരുന്നുള്ളു. വന്ന ഉടനെ അല്പം ഭക്ഷണം വളരെ ധൃതിയിൽ കഴിച്ചു. പ്രവൃത്തി ചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചാൽ മനുഷ്യർ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ഉടനെ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുകയാണല്ലോ വേണ്ടത്. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ അബ്ദുള്ള തന്റെ കസേരയിൽ ഇരുന്ന് അടുക്കൽ കല്പനയും പാർത്തുനിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന എന്നെ വളരെ സങ്കടത്തോടു കൂടി ഉറ്റുനോക്കി എന്തോ രഹസ്യമായ ഒരു സംഗതി നിമിത്തം പൊതുജനം നശിച്ച നിലയിൽ അബ്ദുള്ള അവിടെ അങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു. ഹൈദരാലിയുടെയും ടിപ്പുസുൽത്താന്റെയും മന്ത്രിയും ഉപദേഷ്ടാവും ആയി, അനേകം സൈന്യങ്ങളുടെ നേതാവായി, വളരെ യുദ്ധങ്ങൾ ജയിച്ച നായകനായി, മഹാനായ അബ്ദുള്ള അതാ എന്താണെന്ന് അറിവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ശക്തിയാൽ പരാജിതനായി ഇരിക്കുന്നു. വല്ലവിധത്തിലും ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു പരിഭ്രമിക്കുന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഞാൻ അടുത്തു ചെന്നു. ഉടനെ ദൂരത്തു മാറിപ്പോകാൻ എന്നോട് ആജ്ഞാപിക്കുന്ന വിധത്തിൽ കൈ ആംഗ്യം കാണിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൈകൾ പൊക്കി, "അള്ളാ, അള്ളാ," എന്നു സാവധാനത്തിൽ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ദീർഘനിശ്വാസം ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ എന്നെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു:—"ഞാൻ നിന്നോട് ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞാൽ അത് അള്ളാക്ക് യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്ന കാലത്തോളം നീ രഹസ്യമായി വെക്കുമോ" ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചതിന ഞാൻ ഉത്തരം പറയുന്നതിനു മുമ്പിൽ "ഞാൻ പറവാൻ പോകുന്ന വർത്തമാനം നിന്റെ ഹൃദയം നടുങ്ങേണ്ടതാണ്. എനിക്ക് നിന്നിൽ നിന്നു യാതൊരു രഹസ്യവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു സുഖത്തിലും ആപത്തിലും വിശ്വസ്തനായ സ്നേഹിതാ, ഇന്നു രാത്രി നിന്റെ രാജ്യത്തിലുള്ള അനേകായിരം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ അത്യന്തം വിരുദ്ധമായ ഒരു കല്പനക്ക് സുൽത്താൻ തന്റെ മുദ്ര വെച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു". എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന വികാരം എന്തായിരുന്നുവെന്നാണോ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നത്! കുറെ കൊല്ലം മുമ്പ് ഞാൻ ഒരു യുവാവായിരുന്ന കാലം എന്റെ പ്രിയപത്നിയുടെ ദേഹവിയോഗം നിമിത്തമുണ്ടായിരുന്ന കണ്ണുനീർ വരാതെ ഞാൻ സങ്കടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ഭയങ്കരമാ

യ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കം ഉണ്ടായി ബംഗ്ലാവിലെ അനേകം ആബാലവൃദ്ധം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെയും എന്റെ സ്വന്തം വീട്ടിലെപ്പോലെ പോയതു കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലെ ശേഷം ഈ വിധം ഒരു മനോവികാരം എനിക്ക് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്നോ ചെയ്യേണ്ടതെന്നോ അറിയാതെ ഞാൻ ഇടിതട്ടിയ മരംപോലെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. ഞാൻ അങ്ങനെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അടുത്തുള്ള കസേരയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു പലേ ആശ്വാസവചനങ്ങളും പറഞ്ഞ് എന്നെ എന്റെ സ്വന്തം മുറിയിലേക്കു കൈപിടിച്ചു കൊണ്ടാക്കി. നമ്മുടെ ജീവകാലം അള്ളായുടെ കല്പനകൾക്ക് അധീനമാണെന്ന നിന്റെ മതം പഠിപ്പിക്കുന്നില്ലയോ? അതുകൊണ്ട് നിന്റെ മതവിശ്വാസം ഈ അവസരത്തിൽ നിന്റെ സഹായിയായി ഇരിക്കട്ടെ. മനുഷ്യശക്തിക്കു സാധിക്കുന്ന സർവ്വ വിദ്യയും ഞാൻ നോക്കിയിരുന്നു. യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല" എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം അത്യന്തം കാരുണ്യത്തോടുകൂടി എന്നോടു പറഞ്ഞു. മഹാമനസ്കനായിരുന്ന ആ മാന്യൻ തന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യന്റെ സങ്കടം കണ്ടപ്പോൾ തന്റെ സ്വന്തം ഹൃദയത്തെ പൊടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വ്യസനം കൂടി മറന്നുകളഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യസനമൊ, അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ പ്രത്യേകം ഒരു ദിവസം പറയുന്നുണ്ട്.

പിറ്റേ ദിവസം അതികാലത്ത് അടുത്തുള്ള എന്റെ മുറിയുടെ പുറത്തു വന്നു ആകാശത്തെ പാളിനോക്കി. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിന്റെ ശക്തി, കാറ്റിന്റെയും കോളിന്റെയും ശക്തിയെ കൂടി അതിശയിക്കുന്നതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു ലോകത്തിലുള്ള സർവ്വസൃഷ്ടികളും മനുഷ്യന്റെ രക്ഷക്ക് അനുകൂലമായതാകണമെന്നും ഒരു പെർഷ്യൻ കവി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും ആ കവിയെപ്പോലെ എല്ലാ സങ്കടകരങ്ങളായ വർത്തമാനങ്ങളും മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടി കേട്ടു സഹിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും എന്നോടു പറഞ്ഞു. "എല്ലാം അള്ളായുടെ ആഗ്രഹം പോലെയേ സംഭവിക്കയുള്ളു. തടവുകാരുടെ യാത്രയിൽ അള്ള തന്നെ അവരെ രക്ഷിക്കട്ടെ" ഇങ്ങിനെ ഓരോ സാന്ത്വനങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്നെ "ദരിയാ ദൌലത്ത് ബാഗ്ഗി" ലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ആ തോട്ടത്തിൽ ഒരു പേരാൽ വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഇരുന്നു. അവിടെ വെച്ചാണ് സുൽത്താന്റെ ഈ നിശ്ചയങ്ങൾ. ഇതിനുണ്ടായ സംഗതികൾ അദ്ദേഹം എന്നോടു വിവരിച്ചു പറഞ്ഞത്. സമുദായസംബന്ധമായും രാജ്യഭരണസംബന്ധമായും മതസംബന്ധമായും ഉള്ള സംഗതികളാണ് ഈ കല്പനകൾക്കു കാരണങ്ങളായി വിചാരിക്കാമായിരുന്നെങ്കിലും വെറും അന്ധവിശ്വാസത്തിന്മേൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായിരുന്ന ചാപല്യബുദ്ധിയായിരുന്നു അതിന്റെ മൂലമെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. നക്ഷത്രങ്ങളുടെയും ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഗതി സ്ഥിതിഭേദങ്ങളും വായുമണ്ഡലത്തിലെ മാറ്റങ്ങളും ഉഷസ്സിൽ എഴുന്നേറ്റു വരുമ്പോൾ കാണുന്ന ശകുനങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കി ടിപ്പുസുൽത്താൻ ചിലപ്പോൾ കല്പിക്കാറുള്ള കല്പനകളും ചെയ്യാറുള്ള കാര്യങ്ങളും പിന്നെയൊരവസരത്തിൽ വളരെ അപമാനമായിപ്പോയെന്നും ഒരു രാജ്യഭരണകർത്താവു ചെയ്യത്തക്കതായിരുന്നില്ലെന്നും താൻ തന്നെ പറയാറുണ്ട്. സുൽത്താന്റെ മുറിയിൽ ഒരു വലിയ പുസ്തകം സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതിൽ താൻ കാണാറുള്ള സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം കൃത്യമായി

എഴുതി വെക്കുക പതിവായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ അർദ്ധരാത്രി ഞെട്ടി എഴുന്നേറ്റു ഈ പുസ്തകത്തിൽ സ്വപ്നത്തിന്റെ വിവരങ്ങൾ എഴുതുന്നതു കാണാം. രാത്രി നല്ല സ്വപ്നങ്ങൾ കാണേണ്ടതിന് അനുകൂലിക്കുന്ന ഭക്ഷണങ്ങൾ പകൽ സമയം വരെ കഴിക്കാറുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദ്യർ പറയാറുണ്ട്.

തന്റെ രാജ്യത്തിനും കുടുംബത്തിനും ദോഷകരങ്ങളായ സംഭവങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ ടിപ്പുസുൽത്താന് ഉണ്ടായിരുന്നതാണ്. കർണ്ണാടകത്തിലെ റോമൻകാത്തോലിക്ക് ജാതിക്കാരെ ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിൽ നാടുകടത്താൻ കാരണം! ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അടയാളമായ കുരിശും മുസൽമാന്മാരുടെ അടയാളമായ ചന്ദ്രക്കലയും തമ്മിൽ ഒരു മത്സരം നടക്കുന്നത് ഉയരമുള്ള ഒരു പർവ്വതത്തിന്റെ മുകളിൽ നിന്നു താൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നു സുൽത്താനു ഒരു ദിവസം സ്വപ്നമുണ്ടായി. ഈ രണ്ട് അടയാളങ്ങളും ആകാശത്തിൽ ഉയരത്തിൽ ഒന്നിനു മേലെ ഒന്നായിനിന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കുരിശിനും മറ്റൊരിക്കൽ ചന്ദ്രക്കലക്കും ജയമുണ്ടായി. ഒടുക്കം വളരെ ദൂരത്തുനിന്നു ചില വെള്ളക്കാർ വെടിവെച്ചപ്പോൾ ചന്ദ്രക്കല തോററുപോയി. ഈ സ്വപ്നം കണ്ട ഉടൻ ആ വ്യാഘ്രം മെത്തയിൽനിന്നു ചാടി എഴുന്നേററു സ്വപ്നത്തിന്റെ വിവരങ്ങൾ പുസ്തകത്തിൽ കുറിക്കാനും അതിന്റെ അർത്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കാനും തുടങ്ങി. എന്നോ ചില സംഗതികൾ തന്റെ ഓർമ്മയിൽനിന്നു വിട്ടുപോയിരുന്നതിനെ ഒന്നാകെയും ഓർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. ഒടുവിൽ സ്വപ്നത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായി. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് എന്റെ നിർദ്ദോഷികളായ സഹോദരന്മാരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടരാക്കാൻ കല്പനയുണ്ടായത്.

ഇതിനെ അബ്ദുള്ളയിൽനിന്നു കിട്ടിയ വർത്തമാനങ്ങൾക്കു പുറമെ നാടുകടത്തപ്പെട്ടവരുടെ ഇടയിൽ അതിമാന്യനായ ഒരാൾ മരിക്കാൻ കിടക്കുമ്പോൾ എഴുന്നേറ്റ് പറഞ്ഞിരുന്ന വിവരങ്ങൾ കൂടി അറിയേണ്ടതാണ്. അതു ബെണ്ടുവാളിൽ വെച്ചു നടന്ന ഒരു സംഭവത്തെപ്പററിയായിരുന്നു. ബെണ്ടുവാളിൽ എന്റെ തറവാട്ടുഗൃഹത്തിന് അടുക്കൽ തെങ്ങിൻതോട്ടത്തിനിടയിൽ താമരസതടാകവും മല്ലപ്പൂത്തോട്ടവും ഉള്ള ഒരു സ്ഥലമുണ്ട്. അതിനു സമീപം ശുദ്ധജലം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു നദിയും അതിന്റെ കരക്ക് ഒരു ചെറിയ കുന്നും ആണ് ഉള്ളത്. ഈ കുന്നിന്മേൽ ഒരു ചെറിയ പള്ളി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ പള്ളി ആ പ്രദേശത്തുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രത്തിൽ അത്യന്തം മുഖ്യതയുള്ള സംഭവങ്ങളുടെ രംഗസ്ഥലമായിരുന്നു. ദേവാലയത്തിനു സമീപമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറുഗൃഹത്തിൽ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളായ ചില ചെറുപ്പക്കാർ താമസിക്കയായിരുന്നു. അവരുടെ തലവനായിരുന്നു മിറാൻഡാ എന്നു പേരായ പാതിരി. ഈ പാതിരി ഒരു കാലത്ത് അത്ഭുതകരമായ ശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നാലും, മററൊരു കാലത്ത് ഹൈദരാലിയുടെ കോട്ടക്കു ചുററുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള അധികാരത്തെ കാണിക്കാൻ പോന്നുകൊണ്ടിരുന്നതുമായ ആ സ്ഥലത്തെത്തന്നെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നും തന്റെ ശവകുടീരത്തിൽ കിടക്കുന്നുണ്ട്. ടിപ്പുസുൽത്താൻ തന്റെ ഉറക്കറയിൽ ഇരുന്നു കർണ്ണാടകത്തിലെ റോമൻകത്തോലിക്കരുടെ നാശത്തിനുള്ള വഴികൾ പര്യാലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ

മീറാൻഡാ എന്ന പാതിരി തന്റെ ചുററും കണ്ടിരുന്ന പാപകൎമ്മങ്ങളേയും നിസ്സാരത്വങ്ങളേയും പററി പരിതപിക്കുകയും അതിന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഫലമായിവരാൻ പോകുന്ന ദുരിതത്തെപ്പററി പ്രവചിക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. വരാൻപോകുന്ന സംഭവങ്ങളെപ്പററി പ്രവചിക്കാനുള്ള പ്രത്യേകശക്തി ഈശ്വരനാൽ ദത്തമാകയാലോ, ഭാവിയെ പ്രതീക്ഷിക്കാനുള്ള വൈഭവം സ്വതസ്സിദ്ധമാകയാലോ, എന്തുകൊണ്ടാണെന്നറിഞ്ഞില്ല, ഈ പാതിരി ഒരു ദിവസം പള്ളിയിലെ പ്രസംഗപീഠത്തിൽ വെച്ച്, ഈ കഠിനസംഭവത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സംസാരിച്ചിരുന്നു. ആ സ്ഥലങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്തീയസമുദായത്തിൽ ഉണ്ടു കക്ഷികൾ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന വൈരം ശമിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു സന്ധിസംസാരിക്കുന്ന അവസരത്തിലായിരുന്നു ഈ പ്രസംഗവും പ്രവചനവും ചെയ്തിരുന്നത്.

ഈ സംഭവത്തെപ്പററി അനുസന്ധാനമന്നായ ഒരു മാന്യൻ എന്നോടു പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെശേഷം ഒടുവിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—"ഞാനും എന്റെ പൂൎവ്വികന്മാരും ആ പാതിരി പറഞ്ഞതിനെ ഗൌനിച്ച് അതിന്നു വേണ്ടുന്ന പ്രതിവിധി ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ സ്വദേശത്തുനിന്ന് ഇത്ര ദൂരത്തുവന്ന് ഈ ദുരിതം തിന്നേണ്ടിവരികയില്ലായിരുന്നു".

മൂൎക്കോത്തു കുമാരൻ

കന്നുകാലി സംരക്ഷണസംഘം.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെങ്ങും, യാതൊരു ദുൎഭിക്ഷവുംകൂടാതെ എന്നും ശുചിയായ പാലും നെയ്യും നാട്ടുകാൎക്ക് സഹായവിലക്കു ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതിന്നും മററുമായി മേൽപറഞ്ഞ നാമധേയത്തിൽ ഏൎപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള സംഘത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം, നടവടി തുടങ്ങിയുള്ളവയെപ്പററി ആ സംഘത്തിന്റെ പ്രൊവിൻഷ്യൽ സിക്രട്ടരി മിസ്റ്റർ എ. ബി. ലാൽ എഫ്. ആർ. എച്ച്. എസ്സ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതീട്ടുള്ളതും ഈ സംഘത്തിന്റെ ശാഖോപശാഖകളായി ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും സംഘങ്ങളും ഏൎപ്പാടുകളും പരത്തേണ്ടതിന്നുവേണ്ടി സകല പത്രങ്ങളിലും അതാതു ഭാഷകളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഈ ഉദ്യമത്തിൽ താല്പൎയ്യവും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കേണ്ടതിന്നു പത്രാധിപന്മാർ മനസ്സുവെച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി ഞങ്ങൾക്കയച്ചു കിട്ടീട്ടുള്ളതും ആയ ലഘുപത്രികയുടെ താല്പൎയ്യം താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

1. ഈ യോഗം ഒരു പ്രത്യേകവൎഗ്ഗക്കാരെ സംബന്ധിച്ചതോ, മതസംബന്ധമായതോ, രാജ്യകാൎയ്യസംബന്ധമായതോ അല്ല. അതാതു നാട്ടുകാൎക്കാവശ്യമുള്ളേടത്തോളം പാല്, നെയ്യ്, തൈര്, മോര് മുതലായവയെ കൂട്ടുകൂടാതെ ശുചിയായും സഹായവിലക്കും എത്തിച്ചുകൊടുപ്പാൻവേണ്ടി ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കന്നുകാലികളെ വാങ്ങി അവയെ പോററിരക്ഷിക്കുന്നു

തിന്നു നല്ലതായ ഒരു തൊഴുത്തും അതോട
തൊട്ട് അവസ്ഥാനുസരണം ഒരു കൃഷിയു
ടെ വളവും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സ്ഥാപി
ക്കേണ്ടതിനെ മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു സം
ഘമാകുന്നു ഇത്. ഇതിൽ യൂറോപ്യന്മാർ,
ഹിന്തുക്കൾ, മഹമ്മദീയർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ
ഇടത്തിലുള്ള നാനാജാതി മതസ്ഥന്മാർക്കും,
അവർ മാംസഭുക്കുകളായാലും സസ്യഭക്ഷക
ളായാലും ധനവാനായാലും ദരിദ്രനായാ
ലും, യാതൊരു വ്യത്യാസവും കൂടാതെ പങ്കു
കൊള്ളാവുന്നതാണ്.

2. ഈ ഏർപ്പാട് നഷ്ടംകൂടാതെ ഒരു
നല്ല കച്ചവടസമ്പ്രദായത്തിൽ നടത്തുന്ന
തിന്നു സാധിക്കുമോ എന്നും ഇതിലേക്കു വി
ദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ വേണ്ടിവരു
ന്നത് എങ്ങിനെയാണ് ലഭിക്കുന്നതെന്നും
മറ്റുമുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചു പല സം
ശയങ്ങളും ഉണ്ടായേക്കാം. ഇതിൽ നഷ്ടം
കൂടാതെ കഴിക്കാമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു
സംശയവുമില്ലാ. ഒരു എരുമയെക്കൊണ്ടു ഭാ
ര്യയും രണ്ടുനാലു കുട്ടികളും താനുംകൂടി അ
ഞ്ചോ ആറോ ആളുകളുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണ
കുടുംബം സുഖമാംവണ്ണം കാലക്ഷേപം ക
ഴിക്കയും തങ്ങളുടെ പെൺകുട്ടികളെ വേളി
കഴിച്ചുകൊടുക്കുക മുതലായ വലിയ അടി
യന്തരങ്ങൾ കഴിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നതു
മേൽപറഞ്ഞ സംഗതിക്കു ദൃഷ്ടാന്തമല്ലെ.
ഇവർ തങ്ങളുടെ എരുമയെ ശുശ്രൂഷിച്ച് എ
ങ്ങിനെയാണ് ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതെന്ന
റിഞ്ഞ് ആ വഴിയെ നമുക്കും നടക്കരുതേ?
ഇതിന്നും പുറമെ കന്നുകാലികൾക്കു ചില
കാലങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്നതായ പകർച്ചവ്യാ
ധികളേയും തൊഴുത്തിൽ ദിനംപ്രതി ഉ
ണ്ടാകാവുന്ന മലിനതകളേയും തടയുന്നതി
ന്നും നീക്കം ചെയ്യുന്നതിന്നും മറ്റും വേ
ണ്ടിവരുന്നതായ ഏർപ്പാടുകൾ ആധുനിക
മൃഗവൈദ്യശാസ്ത്രമനുസരിച്ചു നമ്മൾക്കു
ചെയ്യിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെ? മേല
നോട്ടം വേണ്ടവിധം ചെയ്യുന്നതാ
യാൽ ഈ ഏർപ്പാടുകൊണ്ടു യാതൊരു ദോ
ഷവും നേരിടുന്നതല്ലാ. സൂക്ഷ്മമില്ലാത്ത
ഒരുവന്റെ മുതൽ നാണമില്ലാത്തവർ കൊ
ണ്ടുപോകുമെന്നറിയാമല്ലോ.

3. തൊഴുത്തുകളുടെ ഭരണം, നാടെ
ല്ലാം വ്യാപിച്ചുകാണുന്ന അന്യോന്യസഹാ
യികസംഘത്തിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിലോ,
അതല്ലാ പ്രത്യേകനിയമനിർമ്മാണത്താലോ
നടത്താവുന്നതാണ്. ഭരണത്തിന്റെ മേ
ലധികാരം ഓഹരിക്കാർ ചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു
സാമാന്യയോഗത്തിന്നു മാത്രമാണ്. സാ
മാന്യയോഗത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒ
രു ഡയറക്ടർമാരുടെ ബോർഡോ, പഞ്ചാ
യത്തോ, ഓഹരിക്കാർക്കുവേണ്ടി ഭരണം നട
ത്തേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ബോർ
ഡുകളും, പഞ്ചായത്തുകളും ഓഹരിക്കാ
ർക്ക് നേരിട്ടു ചുമതലപ്പെട്ടതും ആയിരിക്കും.
സാമാന്യയോഗത്തിലും പഞ്ചായത്തിന്റെ
യോഗത്തിലും അധികപക്ഷക്കാരുടെ അഭി
പ്രായം മാത്രം എടുക്കേണ്ടതാകുന്നു. അ
പ്രകാരമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ഓഹരിക്കാ
ർക്കൊക്കെ ഒരുപോലെ ബാധകങ്ങളുമാണ്.
സംഘക പണം സാമാന്യയോഗത്തിൽ നി
യോഗിക്കുന്ന ഒരു മുതൽപിടിക്കാരനെ ഏ
ല്പിക്കേണ്ടതാണ്. മുതൽപിടിക്കാരനായി
തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ആൾ, നാട്ടിൽ പ്രമാണി
യോ അതല്ലാത്തപക്ഷം തക്കതായ ജാമ്യം
നിൽക്കാമെന്നുള്ള കയ്യാളുകാരനായ ഒരുവ
നോ ആയിരിക്കണം. ഇതിൽ ആദ്യം പ
റഞ്ഞയാളാണെങ്കിൽ ജാമ്യം വേണമെന്നി
ല്ലാ. ആയാൾക്കു ശമ്പളവും കൊടുക്കേ
ണ്ടതില്ലാ. രണ്ടാമത്തെ തരക്കാരനാണെ
ങ്കിൽ ഇതു രണ്ടും ആവശ്യവുമായിരിക്കും.

അവരുടെ മുതൽ രക്ഷിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തിക്കുന്നത് ഓഹരിക്കാരുടെ ചുമതലയാണ്. അതിനാൽ മുതൽപിടി വെക്കുന്ന കണക്കുകൾ ഓഹരിക്കാരിലാരെങ്കിലും ഒരു നിശ്ചിതസമയത്തു പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്. മാനേജരും കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും മുതൽപിടിയും പഞ്ചായത്തിന്റെ അധീനത്തിലും പഞ്ചായത്തു സാമാന്യയോഗത്തിന്റെ കീഴിലും ആയിരിക്കും. ഈ ഭരണകർത്താക്കന്മാരുടെ ജോലികളും ചുമതലകളും നിജപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ചില പ്രത്യേകനിയമങ്ങൾ ഉടനെ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതുമാണ്.

5. ഇപ്രകാരമുള്ള ഏർപ്പാടിന്റെ ആവശ്യം.

ദിനംപ്രതി വില കൂടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു കൂട്ടുകൂടാത്ത പാലും നെയ്യും കിട്ടേണ്ടതിനുള്ള മാർഗ്ഗം കാണുന്നത് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. പണത്തിന് എടങ്ങഴി നെയ്യും പൈസാക്ക് എടങ്ങഴി പാലും കൂട്ടുകൂടാതെ വിലയ്ക്കു വിറ്റും വാങ്ങിയും ഇരുന്നിരുന്ന വൃദ്ധന്മാർ ഇന്നും ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്നില്ലേ? ഇപ്പോൾ അതുകളുടെ വില എന്തായി? എടങ്ങഴി നെയ്യിനു രണ്ടുരൂപയും എടങ്ങഴി പാലിന് 6 ണയും ആയിട്ടില്ലേ? വിലയധികം ആയെന്നു തന്നെയല്ല കൂട്ടുകൂടാതെ കിട്ടുവാനും പ്രയാസം. ഈ സ്ഥിതിക്കു നെയ്യാണെന്നു വിചാരിച്ച് ആട്ടിൻ കൊഴുപ്പോ വെളിച്ചെണ്ണയോ മറ്റോ നമുക്കുഭക്ഷിക്കുന്നതിനു വിരോധമെന്താണ്?

ഈ കാര്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്ന സമ്പ്രദായം തന്നെ നിലനില്ക്കുമെന്നു വന്നാൽ ഇന്ത്യക്കാർ നെയ്യും പാലും ഉപയോഗിക്കുന്ന പതിവ് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന കാലം അതിക്രമിച്ചു എന്നു പറയാവുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല, നമ്മുടെ മക്കളും അവരുടെ മക്കളും മറ്റും തങ്ങൾ പഴയ തറവാട്ടുകാരാണെന്നു തെളിയിക്കേണ്ടതിനു, തങ്ങളുടെ അപ്പൂപ്പനും മുത്തപ്പൂപ്പനും രണ്ടു നാഴി പാലുവീതം ഒരു ദിവസം കഴിക്കാറുള്ളവരായിരുന്നു എന്നുള്ള ഏകതെളിവിനെ മാത്രം കൊടുത്ത് അഭിമാനിക്കേണ്ടവരായും വരാവുന്നതാണ്. ഇതിനും പുറമെ, 1980-ാമാണ്ടിൽ ഒരു അഭിമാനിയായ വലിയ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥൻ ക്ഷേത്രത്തിൽവഴിപാടാവശ്യത്തിനായി യൂറോപ്പിലേക്ക് എഴുതി അയച്ച് 3 ക. 12 ണ. വിലക്കുള്ള ഒരു റാത്തൽ നെയ്യുകൂടി വരുത്തിയേക്കാം എന്നും അതു മറ്റുള്ളവർ കണ്ടു തന്റെ യോഗ്യതയെപ്പറ്റി പ്രശംസിക്കേണ്ടതിനായവണി എല്ലാവരെയും കാണിച്ചു ഞെളിഞ്ഞേക്കാമെന്നും ഉള്ളതു സംഭാവ്യമാണ്.

ഓഹരി ഒന്നുക്കു 5 ക പ്രകാരം 10 കോടി ഓഹരിക്കാരെ ചേർത്തു 50 കോടി ഉറുപ്പിക മൂലധനമാക്കി ഒരു ജോയിന്റ് സ്റ്റോക്ക് കമ്പനി ഏർപ്പെടുത്തേണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം. ഏതുതരക്കാർക്കും കമ്പനിയിൽ ഓഹരി എടുക്കേണ്ടതിനു സാധിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ഓഹരി സംഖ്യ ഉറുപ്പികയായിട്ടുതന്നെ തന്നുകൊള്ളണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഓഹരിക്കാർ എടുക്കേണ്ടപണം കന്നുകാലികളായിട്ടോ നെല്ല്, ചാണകം, വളം ഈ വക സാധനങ്ങളായിട്ടോ അതിനും നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ ഈ കമ്പനിക്കുവേണ്ടി കൂലിപ്പണി ചെയ്തിട്ടോ അടച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. കൂലിവേലക്കാർ തങ്ങളുടെ സൌകര്യംപോലെ വന്നു പണിതു സംഖ്യ തീർക്കാലും മതി.

നാലു വില്ലേജുകൾക്ക് ഓരോ തൊഴുത്തുവീതം സ്ഥാപിക്കും. ഈ ഓരോന്നിലും

കാളകളും പശുക്കളും പോത്തുകളും എരുമകളും ഇവയുടെ സന്താനങ്ങളുംകൂടി 50 ഉരുവിനം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇവയിൽ പോത്തുകളേയും കാളകളേയും കൃഷിപ്പണിക്കും പശുക്കളേയും എരുമകളേയും കറവയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കും. പോത്തു, കാള മുതലായവയെ വാടകയ്ക്കുമാത്രം കൂലിക്കും കൊടുക്കുന്നതാണ്. ചാണകം, തോൽ മുതലായവയെ സൂക്ഷിച്ച് ഉപയുക്തമാകുംവണ്ണം പെരുമാററം ചെയ്യും.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഏർപ്പാടിന്റെ ആയവ്യയത്തെപ്പററി കൃത്യമായ ഒരു കണക്കെഴുതിയുണ്ടാക്കിനോക്കിയതിൽ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു നാം എറക്കിയ മുതൽ പിരിയുമെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. ഒന്നാംകൊല്ലത്തിൽ ഓഹരിക്കാർക്കു ഡിവിഡണ്ടുകൊടുപ്പാൻ സാധിക്കുമെന്നു പറവാൻ ധൈര്യമില്ല. എങ്കിലും പിൻകാലങ്ങളിൽ 100—ക്കു 16 വീതമോ അതിലധികമോ ഡിവിഡണ്ടു കൊടുക്കാമെന്നു ധൈര്യപ്പെടാവുന്നതാണ്.

മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ഒരു താലൂക്കിലുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ തൊഴുത്തുകളും ആ താലൂക്കിൽ നിശ്ചയിക്കുന്ന ഒരു താലൂക്കുതൊഴുത്തോടും, താലൂക്കുതൊഴുത്തുകൾ എല്ലാംകൂടി ഒരു ഡിസ്ട്രിക്ട്തൊഴുത്തോടും കൂട്ടിയിണക്കുന്നതാണ്. ഡിസ്ട്രിക്ട്തൊഴുത്തുകൾക്ക് അധികാരികളായി ഒരു ബോർഡ് ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതുകൾക്കെല്ലാം മേലധികാരം വഹിക്കുന്നത് ഇന്ത്യയിൽ സർവ്വത്ര വ്യാപിക്കുന്ന കന്നുകാലിസംരക്ഷണസംഘക്കാരായിരിക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള ഈ ഏർപ്പാടിലേക്കു 2ക. മുതൽ 100ക. വരെ പ്രതിമാസം വാങ്ങിക്കുന്ന ശമ്പളക്കാരും വേണ്ടിവരും.

ഇന്ത്യക്കാർ മിക്കവരും സസ്യഭുക്കുകളാണ്. അവരുടെ ശരീരപോഷണത്തിന്നും മററും പാലും നെയ്യും തൈരും കൂടാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനും പ്രയാസം. ഇവ കൂട്ടുകൂടാതെയും മററും വില്ക്കുന്നതിന്നു ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മെണ്ടിൽനിന്നു ചട്ടവട്ടങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടെങ്കിലും നാട്ടുകാരുടെ സഹകരണം തീരെയില്ലാത്തതിനാൽ ചട്ടവട്ടങ്ങൾ മൃതപ്രായങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ആദ്യമായി വേണ്ടത് ഉത്സാഹികളും മനഃപൂർവമായി ഇതിലേക്കു പ്രയത്നംചെയ്വാൻ മടിയില്ലാത്തവരും ആയ കുറെ ആളുകൾ മാത്രമാണ്. ശമ്പളക്കാരെ വഴിയെ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം.

ഒരു ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ നടത്തപ്പെടുന്നതായ ഇത്തരമുള്ള ഏർപ്പാടിന്റെ മൂലധനം, വരവുചെലവ്, പ്രതിഫലത്തോടും പ്രതിഫലംകൂടാതെ ബഹുമതിക്കുമാത്രമായും ഇതിൽ പ്രയത്നിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങൾ, ഇതിന്നുകീഴിൽ ചേർക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും വ്യാപിക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകളുടെ ഒരു കണക്ക് ഇതിന്നുമുമ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും പത്രാധിപന്മാർ അഭിപ്രായങ്ങൾ പറകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഈ ഉപന്യാസം അവസാനിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു നിങ്ങളോടു രണ്ടുവാക്കുകൂടി പറഞ്ഞോട്ടെ.

നിങ്ങളുടെ ശരീരപോഷണത്തിന്നാവശ്യമുള്ളേടത്തോളം പാലും നെയ്യും കിട്ടാറുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ നിങ്ങളുടെ ശരീരസൌഖ്യത്തിന്നു ഹാനികരമല്ലാത്തവിധം കൂട്ടുകൂടാത്തവയായിരിക്കാറുണ്ടോ? കഴിഞ്ഞ 80 കൊല്ലങ്ങളായി ദിനംപ്രതി കൂടിക്കൂടിവരുന്ന വിലയുടെ നില വിചാരിച്ചാൽ ഈ നിലയ്ക്കു നിങ്ങൾക്ക് എത്ര കാലം കൊണ്ടുനടക്കാൻ കഴിയും? മേലെഴുതിയ സംഗതികളെപ്പററി നിങ്ങൾ യാ

ത്തേക്കാലോചനയും ചെയ്യാറില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ബഹിഷ്കരിക്കാത്തവയും ദുശ്ശീലവുമെല്ലാം ചെയ്തു ഭവിഷ്യൽഫലം ഓർക്കാതെ നിങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യാവശതയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന എന്നും മദ്യപാനവിരോധസംഘക്കാർ മദ്യപാനികളുടെ നേരെ ഉപയോഗിക്കുന്ന പരിഹാസവചനങ്ങളും ശകാരങ്ങളും എങ്ങു പ്രകാരമോ അപ്രകാരമുള്ളവയെല്ലാം കാലാന്തരത്തിൽ നിങ്ങളും പാത്രമാകുമെന്നും നിങ്ങളെ കാലേ കൂട്ടി ഉപദേശിക്കുന്നത് എന്റെ ചുമതലയാകുന്നു— കാപ്പ തിന്നു ശീലിച്ചവരായ ചീനക്കാർ ആ ശീലം നിർത്തേണ്ടതിന് ഇപ്പോൾ കിടന്നു കഴയ്ക്കുന്നപോലെ തന്നെ പാലും നെയ്യും ഉപയോഗിക്കുന്ന നിങ്ങളും അവയെ ഉപയോഗിക്കാതെ ശീലിക്കേണ്ടതിന്നു കഴയ്ക്കേണ്ടി വരും.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു താല്പര്യമുള്ളവർ ആവശ്യപ്പെടുന്ന വിവരങ്ങൾ എഴുതി അയച്ചുതരുവാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്.

മലയാള ഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണം

മലയാളഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണ കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായം പറയുന്നതിന്നു വേണ്ടി ഈ കഴിഞ്ഞ ൪-ാം നു- അവിടുന്നു സദയം അയച്ചുതന്ന എഴുത്തു കിട്ടി. 'മലയാളഭാഷാസാഹിത്യം' എന്ന ശബ്ദത്തിന് അതിവിസ്താരമായ അർത്ഥമാണ്. ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന വിചാരത്തോടുകൂടി ആ വിഷയത്തിൽ എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തെ താഴെ പറയുന്നു.

അവതാരിക

൧. എഴുത്തിലെ ആശയപ്രകാരം (ഞാൻ പിഴച്ചു ധരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ) ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ആലോചിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങൾ രണ്ടായി തിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. (൧) മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തെ എങ്ങിനെയാണ് പോഷിപ്പിക്കേണ്ടത് (൨) ഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണത്തിനായി ഇപ്പോൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉപായത്തിനായി മേമോ ഉപായങ്ങളായിരിക്കും രൂപ കൊണ്ട് എന്താണ് പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടത്. ആദ്യത്തെതു സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതും രണ്ടാമത്തേത് അതിന്റെ ഏകദേശം മാത്രമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. അതിനാൽ ആ ക്രമത്തിൽതന്നെ അവയെപ്പറ്റി നിരൂപിക്കാം.

൨. ഒന്നാമതായിട്ട് ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി സ്ഥിരമായിട്ടുള്ള ഒരു കമ്മിറ്റി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ഏറ്റവും ആവശ്യമാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ യോഗബലത്തോടുകൂടി ആരംഭിച്ചാൽ മാത്രമേ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം ഫലവത്തായിത്തീരുകയുള്ളു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപമായതും ഗവൎമ്മെന്റ് ഈ കാര്യത്തിൽ കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്യേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു സംഗതിയും ഇല്ലായെങ്കിൽ നാം ആലോചിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഒരു ഇന്നതെങ്കിലും വേണ്ടപോലെ സാധിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതിനാൽ അതു രണ്ടും സിദ്ധവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഈ വി

ഷയത്തിൽ അഭിപ്രായം പറയുവാനാരംഭിക്കുന്നത്.

ഭാഷയ്ക്കുള്ള ന്യൂനതകൾ.

൪. ഇപ്പോൾ പലപ്രകാരേണ വർദ്ധിച്ചുവരായിട്ടുള്ള പ്രകൃതിതത്വപ്രതിപാദകങ്ങളായ അനേകം ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ തത്വങ്ങളെ വേണ്ടുംവണ്ണം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും, ആ വക ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളവയും എല്ലാതരം വ്യവസായങ്ങൾക്കുമാശ്രയമായിട്ടുള്ളവയും അതിനാൽ ഉപജീവനസമ്പാദനമാർഗ്ഗത്തിനാത്യാവശ്യകങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നവയും ആയ പലമാതിരി വിദ്യകളുടെ സ്വരൂപത്തെ നന്നാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും, പിന്നെ, ചിത്താഹ്ലാദകങ്ങളും ബുദ്ധിവൃത്തിക്കു പുഷ്ടിവരുത്തുന്നവയായി കൂടിപ്പിണഞ്ഞു മിശ്രമായിക്കിടക്കുന്ന അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അസംഖ്യം ചിത്തവൃത്തികളെ വേണ്ടുംവണ്ണം സംസ്കരിച്ചു പരമഭദ്രമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു സമർത്ഥങ്ങളും ആയ സുകുമാരകലാവിദ്യകളുടെ സ്വരൂപം സ്പഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നതിനും ഉള്ള സാമർത്ഥ്യം നമ്മുടെ ഭാഷക്കില്ല എന്നുള്ളതാണ് അതിന് ഏറ്റവും ഗൌരവമുള്ളതായ ന്യൂനത.

൫. ശാസ്ത്രരീതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ദുർല്ലഭമാകുന്നു. പ്രകൃതിതത്വപ്രതിപാദകങ്ങളായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ അതിലേറെ ദുർല്ലഭമാകുന്നു. ആ വക ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളാണ് എല്ലാ വിദ്യകൾക്കും അടിസ്ഥാനം. ആ മാതിരി വിദ്യകളിൽ ഉള്ള ജ്ഞാനത്തെ അപേക്ഷിച്ചുതന്നെ നാനാവിധവ്യവസായങ്ങളും പൂർണ്ണഫലത്തോടുകൂടിയവയായിത്തീരുന്നത്. ഒരു ജനസമുദായത്തിനുള്ള ധനസമൃദ്ധിയും ഐശ്വര്യവും ആ സമുദായത്തിലുള്ള വിവിധവ്യവസായങ്ങളുടെ പുഷ്ടിയെ അനുസരിച്ചുമിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ മലയാളികളായ നമുക്ക് അന്യന്മാരോടൊപ്പം പിടിക്കണമെങ്കിൽ മേൽപറഞ്ഞ വിഷയങ്ങളിൽ യഥാക്രമം ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കണമെന്നുള്ളതു സിദ്ധമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഉത്തരദേശീയന്മാർ എത്തീട്ടുള്ള നില നോക്കുമ്പോൾ ഈ സംഗതി കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

൬. സുകുമാരകലാവിദ്യകളെ സംബന്ധിച്ചു നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കുള്ള ന്യൂനത അതിലേറെയാകുന്നു. ഈ ഭാഗത്തിൽ കവിത, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത് എന്നിവയൊഴിച്ചു വേറെയുള്ള വിദ്യകൾ ഉണ്ട് എന്ന കഥതന്നെ ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കമാകുന്നു. കവിതാവിഷയത്തിൽ ശബ്ദഭംഗി പ്രധാനമായിട്ടുള്ള പദ്യാവലികളാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഉത്തമകവിധർമ്മങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഗംഭീരാശയങ്ങളോടുകൂടിയ കവിതകൾ അപൂർവ്വമാകുന്നു എങ്കിലും ഈ ന്യൂനത തർജ്ജമകളെക്കൊണ്ടു ക്രമേണ പരിഹരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. സംഗീതവിദ്യയെ പ്രയോഗിച്ചു കേൾക്കുന്നതിൽ അഭിരുചിയുള്ളവർ നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ അതിദുർല്ലഭമായിട്ടില്ല എന്നല്ലാതെ തക്കതായ സംഗീതഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങീട്ടില്ല. ചിത്രമെഴുത്തിനെപ്പറ്റിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ യാതൊന്നുമില്ല എന്നു മാത്രമല്ല അതിൽ അഭിരുചിയുള്ളവർതന്നെ വളരെ കുറവാകുന്നു. സുകുമാരകലാവിദ്യകളിലുള്ള പ്രയോഗങ്ങളെ യഥാർത്ഥമായി (കണ്ടും കേട്ടും) രസിക്കാറാകണമെങ്കിൽ ആ വക വിദ്യകളുടെ ശരിയായ സ്വരൂപജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. അതിന് അവയ്ക്കടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്ര

തങ്ങളുടെ സാമാന്യജ്ഞാനംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നു. ഇങ്ങിനെ വഴിക്കുവഴിയായി സിദ്ധിക്കപ്പെടുന്ന ജ്ഞാനംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കേവലം നേരംപോക്കിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടു വരുന്ന ആ വക കൃതികളുടെ യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ള മാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴികയുള്ളു. നമ്മുടെ കൂട്ടർക്ക് അവയുടെ നേരെ ഈ പ്രകാരമുള്ള ഭാവനയുണ്ടാവാനുള്ള മുഖ്യകാരണം ആ വിഷയത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള വൈദുഷ്യം തന്നെയാകുന്നു. മനുഷ്യർക്കു പ്രത്യേകാനുഗ്രഹമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആ വക കൃതികളുടെ ജ്ഞാനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ചിത്തസംസ്കാരവിശേഷത്തെപ്പറ്റിയും ആനന്ദാതിശയത്തെപ്പറ്റിയും യാതൊന്നും ധരിക്കപോലും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ ജനസമുദായം കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത്. മനുഷ്യജന്മത്തിൽ മാത്രം ലഭിക്കപ്പെടുന്ന ഉൽകൃഷ്ടസുഖങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള വലിയ അംശത്തെ നമ്മുടെ കൂട്ടർ അനുഭവിക്കാതെ വിട്ടുകളയുന്നു.

൭. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ ഉത്തമകവിതയാൽ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഒരുവനെ യോഗ്യനാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ആവശ്യം വേണ്ടതായ ഒട്ടധികം ജ്ഞാതവ്യവിഷയങ്ങളേയും നമ്മുടെ ഭാഷ വഴിക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ തരമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. ആ വക വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലില്ല എന്നു തന്നെ താല്പര്യം. അതിന്നുള്ള കാരണം ഭാഷയ്ക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യക്കുറവു തന്നെ—സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നതിന്നു തക്കതായ ശബ്ദങ്ങളും പദപ്രയോഗങ്ങളും മലയാളഭാഷയിലില്ല.

൮. തക്കതായിട്ടുള്ള വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും ഇല്ല എന്നുള്ളതു മലയാളഭാഷയുടെ വേറൊരു ന്യൂനതയാകുന്നു.

൯. ഭാഷാവ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളെ ചില വിദ്വാന്മാർ എഴുതീട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അവ പല ഭാഗങ്ങളിലും അന്യോന്യവിരുദ്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങളോടുകൂടിയവയാകുന്നു. അതുകാരണം ചില ദിക്കിൽ ചിലർ അവയിൽ ചിലതിനെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയും ചില ദിക്കിൽ വേറെ ചിലർ മറ്റു ചിലതിനെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയും അതാതിനെ അവരവർ തങ്ങളുടെ ബാലന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ വേറെ ചില വിദ്വാന്മാർ അവയിൽ ഒന്നും തന്നെ കൈക്കൊള്ളാതെയുമിരിക്കുന്നു. വ്യാകരണശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു യാതൊരു വ്യവസ്ഥയുമില്ലാതെയാണ് ആകപ്പാടെ ഇപ്പോൾ വന്നുകൂടീട്ടുള്ളത്.

൧൦. നിഘണ്ടുക്കളും മലയാളഭാഷയിലില്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ അവ വേണ്ടേടത്തോളമുണ്ടെന്നോ ഉള്ളവതന്നെ ന്യൂനത കൂടാതെയിരിക്കുന്നവയെന്നോ പറയുവാൻ പാടില്ല. നാലുതരത്തിലുള്ള നിഘണ്ടുക്കൾ തൽക്കാലം ആവശ്യമാകുന്നു. (1) ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളുടേയും ചില പദപ്രയോഗങ്ങളുടേയും അർത്ഥം മലയാളത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. (2) സംസ്കൃതവാക്കുകളുടേയും ചില പദപ്രയോഗങ്ങളുടേയും അർത്ഥം മലയാളത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. (3) മലയാളവാക്കുകളുടേയും പദപ്രയോഗങ്ങളുടേയും അർത്ഥം ഇംഗ്ലീഷിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. (4) മലയാളഭാഷയിലുള്ള എല്ലാ ശബ്ദങ്ങളേയും—മലയാളത്തിലെല്ലാ ദിക്കിലും ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ളവയും നടപ്പിൽനിന്നു പോയിട്ടുള്ളവയും നാട്ടു

പ്രായങ്ങളായിട്ടുള്ളവയും ആയ സകല ശബ്ദങ്ങളേയും—തേടിപ്പിടിച്ചു കൂട്ടിച്ചേൎത്തു തിരപ്പെടുത്തുകയും അവയ്ക്കു മലയാളത്തിൽ തന്നെ അൎത്ഥം കൊടുക്കുകയും കാരോ ശബ്ദങ്ങളുടേയും വ്യുല്പത്തിയെ കാണിക്കുകയും ഓരോ പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങളെ ഉദ്ധാന്തപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുന്നതിനു വിദ്വാന്മാരുടെ ആധുനിക പദപ്രയോഗങ്ങളുള്ള വാക്യങ്ങളെ പ്രമാണമായി എടുത്തുദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു നിഘണ്ടു ഇതിനെ നാലാമത്തെ നിഘണ്ടുക്കളാണ് മലയാളഭാഷയ്ക്കിപ്പോൾ വേണ്ടത്. അവയിൽ ഒന്നാംതരത്തിൽ റവറണ്ടു ബെയിലിയും സകലീയ എന്ന ആളും ഓരോന്നെഴുതിട്ടുണ്ട്. മൂന്നാംതരത്തിൽ ഒന്ന് ഡാക്ടർ ഗുണ്ടൎട്ടും എഴുതിട്ടുണ്ട്. ആ രണ്ടു തരത്തിലുമുള്ളവയെ കൊണ്ടുകൂടി പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും അതു തൽക്കാലം വേണമെന്നില്ല. ഇനി രണ്ടാംതരത്തിലും നാലാംതരത്തിലുമാണ് നിഘണ്ടുക്കളുണ്ടാകേണ്ടത്. അവ രണ്ടും അത്യാവശ്യംതന്നെ. അവയിൽവെച്ച് നാലാംതരത്തിൽ ഒന്നാണ് ഉടനെ ഉണ്ടായിത്തീരേണ്ടത്. എന്തെന്നാൽ, ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളേയും അഭിപ്രായഭേദങ്ങളേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്നനുരൂപമായ വാക്കുകളും പദപ്രയോഗങ്ങളും നമ്മുടെ ഭാഷയിലിരിക്കെ അതു കഥ മനസ്സിലാകാതെ ലേഖകന്മാരും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും അന്യഭാഷകളിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ അനാവശ്യമായി പ്രയോഗിച്ചു ഭാഷയ്ക്കു മങ്ങിക്കുറവു വരുത്തുന്നു. അതിന്നുപുറമെ ശബ്ദങ്ങളുടെ ശരിയായ വ്യുല്പത്തി മനസ്സിലാകാതെ അവർ പല പദങ്ങളേയും പിഴച്ചു എഴുതുകയും പ്രയോഗിക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യുന്നു. പിഴയാണെന്നു അവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ ഓരോരുത്തരും തോന്നിയപോലെ പ്രവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

൭൭. എഴുത്തിൽ ഐകരൂപ്യമില്ലെന്നതു നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കുള്ള ഒരു ദോഷമാകുന്നു. അരയുകാരം മുഴുകാരം മുതലായവ എവിടെയെല്ലാമാണ് പ്രയോഗിക്കേണ്ടത്; അരയുകാരം (അല്ലെങ്കിൽ ചില വിദ്വാന്മാർ വ്യവഹരിക്കുംപോലെ അരയകാരം) എഴുതുന്നതിനുള്ള സംജ്ഞ എന്ത്? 'ഋ' എന്നക്ഷരം എവിടെയെല്ലാമാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്; "ചെയ്തു എന്ന്" എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ചില വാക്കുകളിൽ സന്ധിചേൎത്തെഴുതുമ്പോൾ വരത്തക്ക അക്ഷരഭേദങ്ങൾ എന്ത്; "തല്ലി തിരാടി, വരത്തി തയവാൻ" എന്നോ "തല്ലിത്തിരാടി വരത്തിത്തയവാൻ" എന്നോ എഴുതേണ്ടത്. ഉചിതം വേണമെന്നുള്ള പക്ഷം എന്തെല്ലാം വാക്കുകളിൽ അതാവശ്യമുണ്ട് എന്നിങ്ങിനെ സംശയമായിരിക്കുന്ന പല സംഗതികളേയും സൎവ്വസമ്മതമാകുംവണ്ണം തീരുമാനപ്പെടുത്തി വെച്ചിട്ടില്ല. അതുകാരണം ഇപ്പോൾ കയ്യെഴുത്തിലാകട്ടെ അച്ചടിയിലാകട്ടെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥയും കാണുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല ഓരോരുത്തരും ഓരോടിക്കൽ ഓരോവിധം പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ

൭൮. മേൽവിവരിച്ച പ്രകാരമുള്ള ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളിലുംസുകുമാരകലാവിദ്യാവിഷയങ്ങളിലും മറ്റും എഴുതപ്പെടുന്ന മൂലമോ തൎജ്ജമയോ ആയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇതിന്റെ അവതാരികാസഹിതം ഈ പാണ്ണിട്ടുള്ള സമിതിക്കമ്മിറ്റിക്കാർ പരിശോധിച്ചതിന്റെ ശേഷം യോഗ്യങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നവയ്ക്കു തക്കതായ സമ്മാ

ങ്ങൾ (ദ്രവ്യരൂപേണ) കൊടുക്കണം. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആവക സമ്മാനങ്ങളെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു പരിശ്രമിക്കത്തക്കവണ്ണം അവയ്ക്കു വലിപ്പമുണ്ടായിരിക്കണം. സമ്മാനങ്ങൾ എന്ന പേരിനുമാത്രം ലഘുവായ ഒരു സംഖ്യ കൊടുക്കുന്നതായാൽ നല്ല ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കമ്മിററിക്കാൎക്കു സ്വാധീനപ്പെട്ടുവരുന്നതല്ല; അപ്പോൾ ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യം സാധിക്കുവാൻ പ്രയാസവുമായിരിക്കും. അതിനു പുറമെ, സ്ഥിരക്കമ്മിററിക്കാർ സമ്മതന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെയും സമ്മാനാൎഹങ്ങളായ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ഗവൎമ്മെണ്ടും യഥായോഗ്യം കൊണ്ടാടേണ്ടത് ഏററവും ആവശ്യമാകുന്നു. അതിനുള്ള വഴി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷ് സൎവ്വകലാശാലസഭക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ വിജയികളായ വിദ്യാൎത്ഥികളെ അവസ്ഥപോലെ മാനിക്കുന്നതിനായി കൊല്ലന്തോറും കൂടാറുള്ള കാൺവൊക്കേഷൻ എന്ന സഭയുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ സ്ഥിരക്കമ്മിററിക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ കൊല്ലന്തോറും ഒരു വലിയ വിദ്വത്സഭ ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നതിനും അവരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി കൂടേണ്ടതാകുന്നു; അതിലെ സഭാനാഥൻ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുമായിരിക്കണം. കമ്മിററിക്കാർ ശിപാൎശിചെയ്തിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്കു തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് സൎട്ടിഫിക്കെററുകളും വീരശൃംഖല മുതലായ സമ്മാനങ്ങളും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു കമ്മിററിക്കാർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ദ്രവ്യരൂപമായ സമ്മാനങ്ങളും കൊടുക്കണം. ആ സന്ദൎഭത്തിൽ വിദ്വാനായ ഒരാൾ സാഹിത്യവിഷയമായി ഒരുപന്യാസം എഴുതി വായിക്കുന്നതെന്ന പതിവും വെക്കണം.

൪൩. എത്രതന്നെ നിഷ്കൃഷ്ടയോടുകൂടിയാണെങ്കിലും വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ അവ സൎവ്വസമ്മതങ്ങളായി തീൎന്നുകൊള്ളുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. അതിനാൽ ആ കാൎയ്യത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവിധം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം നല്ലത്. കമ്മിററിക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽതന്നെ മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ അച്ചുക്കൂടങ്ങളിലെ മാനേജൎമാരെയും ഗ്രന്ഥപ്രസാധകന്മാരെയും പത്രാധിപന്മാരെയും സ്കൂളുകളിലുള്ള എല്ലാ മുൻഷിമാരെയും വിദ്വാന്മാരായ മററു പലരെയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി കൊല്ലന്തോറും ഒരു യോഗം കൂടണം. ശബ്ദശാസ്ത്രവിഷയമായി സംശയമുള്ള പല സംഗതികളെയും ആ സദസ്സിൽവെച്ചു പ്രതിപാദിച്ചു തീൎച്ചപ്പെടുത്തണം. ആ വിധം തീരുമാനപ്പെട്ടുവരുന്നപ്രകാരം എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിക്കേണമെന്നു നിശ്ചയവും വെക്കണം. അങ്ങിനെയായാൽ ഇപ്പോൾ ഒരു വ്യവസ്ഥയുംകൂടാതെ കിടക്കുന്ന സംഗതികൾ പലതും ക്രമേണ വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടുവരുന്നതാണ്. അപ്പോഴേ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതീട്ടാവശ്യമുള്ളൂ. ഒരു ഭാഷയിലുള്ള വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിയും സ്വഭാവേന ഈ ക്രമത്തിൽതന്നെയാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഭാഷയെ അനുസരിച്ചാണ് വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാകേണ്ടത്. ആദ്യം ഭാഷ പിന്നെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ; അല്ലാതെ ആദ്യം വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായിട്ടു പിന്നെ അതനുസരിച്ചു ഭാഷയുണ്ടാവുകയല്ല. ഇതു സ്വാഭാവികമാകുന്നു.

൪൪. ആപ്ടേയുടെ സംസ്കൃത-ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷ്യനറി മുഴുവനോ അല്ലെങ്കിൽ അതിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങളോ തള്ളിക്ക

ളന്നതിട്ടു ശേഷം ഭാഗമോ മലയാളത്തിലേക്കു തൎജ്ജമ ചെയ്യുന്നതായാൽ മുമ്പറഞ്ഞ രണ്ടാംതരത്തിലുള്ള ഒരു നിഘണ്ടുവിന്റെ ആവശ്യം നിവൃത്തിക്കുന്നതാണ്. പിന്നെ ആ ഇനത്തിൽ നാലാമതായി പറഞ്ഞതരത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടുവാണ് തൽക്കാലം അത്യാവശ്യമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ളത്. അത് അസംഖ്യംപേരുടെ ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള പ്രയത്നംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു. അതിലേക്കു വളരെ ചെലവുംവേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു നിഘണ്ടു ഇന്ന രീതിയിലാണ് എഴുതേണ്ടതെന്നും അതിന്നുള്ള സാമഗ്രികൾ ഇന്നപ്രകാരം ശേഖരിക്കണമെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളെ ഞാൻ 1086 എടവത്തിലെ മംഗളോദയംമാസികയിൽ 'മലയാളനിഘണ്ടു' എന്ന ലേഖനത്തിൽ വിസ്തരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രകാരം പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതായാൽ ആ കാൎയ്യം സാധിക്കാവുന്നതാണ്.

൨൦. കയ്യെഴുത്തിലും അച്ചടിയിലും ഐകരൂപ്യ'മില്ലായ്മ' മുതലായ ദോഷങ്ങളുടെ പരിഹാരവും ശബ്ദശാസ്ത്രസംബന്ധമായ സംശയങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കായി മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉപായംകൊണ്ടുതന്നെ സാധിക്കാം.

അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ.

൨൧. നമ്മുടെ ഭാഷക്കുള്ള ന്യൂനതകളെ പരിഹരിച്ച് അതിനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗമാണ് ഇതേവരെ ചിന്തിച്ചത്. അപ്രകാരം പുഷ്ടിപ്പെട്ടുവരാവുന്ന ഭാഷയെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയാണെന്ന് എന്നാണ് ഇനി നിരൂപിക്കേണ്ടതുള്ളത്. ജനങ്ങൾ സ്വഭാഷാമുഖേന അറിവു സമ്പാദിച്ചു തങ്ങളുടെ കാലക്ഷേപം കുറെക്കൂടി സുഖകരമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിന്നു യോഗ്യന്മാരായിത്തീരുക, ഉൽകൃഷ്ടമനോധൎമ്മത്തോടുകൂടിയവരായിത്തീരുക, ഗംഭീരങ്ങളും സൂക്ഷ്മങ്ങളുമായ ആശയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കത്തക്കവരാവുക, ലോകോപകാരികളും രാജഭക്തിയുള്ളവരുമായിത്തീരുക മുതലായവയാണ് ഇതുകൊണ്ടുള്ള പരമപ്രയോജനം. സ്വഭാഷയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു പലരെ ജനങ്ങൾക്കു ഉപകരിക്കുന്നതിന്നുള്ള വഴി സുഗമമായി തുറന്നു കിട്ടുക എന്നത് അവയിലെല്ലാറ്റിലുംവെച്ച് ഏറ്റവുമധികം മുഖ്യമായ സംഗതിയാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ അതു സാദ്ധ്യമായാലേ മറ്റെല്ലാം സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു.

൨൨. ൧൯൧൨-ലെ ജനുവരിമാസം 6-ാം൹ കൽക്കത്താ സൎവ്വകലാശാലക്കാർ കൊടുത്ത മംഗളപത്രത്തിന്നു ജോൎജ്ജ് ചക്രവൎത്തി മഹാരാജാവു ചെയ്ത മറുവടി പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:— "ഇന്ത്യാരാജ്യത്താകമാനം സ്കൂളുകളും കാളേജുകളും സ്ഥാപിക്കണമെന്നും ഭൂമിയിലും കച്ചവടത്തിലും വിവിധവ്യവസായങ്ങളിലും എന്നല്ല കാലക്ഷേപത്തിന്നുതകുന്നതായ മറ്റെല്ലാ തൊഴിലുകളിലും അന്യന്മാരോടൊപ്പം പിടിക്കത്തക്ക യോഗ്യതയുള്ളവരും രാജഭക്തിയുള്ളവരും ധൎമ്മിഷ്ഠന്മാരും ലോകോപകാരികളും ആയ അസംഖ്യംപേർ ആവക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു രാജ്യത്താകമാനം വ്യാപിക്കുകാണണമെന്നും ആണ് നമ്മുടെ ആശയം. അതിന്നുപുറമെ, പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അറിവും അതിന്റെ പരത്തൽകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന പല ഏൎപ്പാടുകളും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതോടുകൂടി ഇന്ത്യാക്കാരായ നമ്മുടെ പ്രജകളുടെ കാലക്ഷേപം അധികം സുഖകരമായിത്തീരണമെന്നും ആവർ ഉയ

ന്ന നിലയിലുള്ള ആലോചനകളിൽ എത്രത്തോളം വിചാരിച്ചിരിക്കണമെന്നും അവൎക്ക് ആരോഗ്യവും സൗഖ്യവും അധികമുണ്ടാവണമെന്നുംകൂടി നാം ആശംസിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം വഴിക്കു നമ്മുടെ ഈ ആകാംക്ഷ പൂൎണ്ണഫലവത്തായിത്തീരുകയുള്ളു. അതിനാൽ ഇന്ത്യയിലുള്ള നമ്മുടെ പ്രജകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാൎയ്യം ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്."

൫൭. ചക്രവൎത്തിതിരുമനസ്സിലെ മേൽകാണിച്ച ആശംസയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസവിഷയമായി ഇനി മേലിൽ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ട കാൎയ്യത്തിൽ ഇന്ത്യാ ഗവൎമ്മെന്റ് വേണ്ടപോലെ ആലോചന ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഈ ഫെബ്രുവരി 21-ാംനു- പ്രസിദ്ധംചെയ്ത പല നിശ്ചയങ്ങളുടെയും കൂട്ടത്തിൽ ഈ പ്രകൃതത്തിലേക്ക് ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു വകുപ്പുള്ളതിനെ എടുത്തു താഴെ ചേൎക്കുന്നു:— "പരകീയഭാഷാജ്ഞാനത്തിന്റെ ആവശ്യംകൂടാതെകണ്ടുള്ള ഉയൎന്നതരം പാഠങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിപ്പാനുള്ള മാൎഗ്ഗം തന്നാട്ടുഭാഷകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്ന മേലെക്കിട പാഠശാലകളാകുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പാഠശാലകളിലെ ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ ഉയൎന്നതരം പാഠങ്ങൾക്കായിട്ടേർപ്പെടുത്തുന്ന ആവക പാഠശാലകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരായിരിക്കണം. പലവിധത്തിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളും ശില്പവേലകളും പഠിച്ചവരെന്തോറും തന്നാട്ടുഭാഷകളിൽ നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് ഉപജീവനസമ്പാദനത്തിനുള്ള വഴികൾ പലതും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതിന്നെളുപ്പവുമാകുന്നു."

൫൮. ഇന്ത്യാ ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ ഈ നിശ്ചയത്തെ പ്രമാണമാക്കിക്കൊണ്ടു പ്രവൃത്തിക്കുകയാണ് ഇവിടെയും വേണ്ടത്. എങ്ങിനെയെന്നു ചുരുക്കിക്കാണിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായിട്ടുള്ള സെക്കണ്ടറി കാളേജുകളുടെ തരത്തിൽ മലയാളഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിന്നായിട്ട് രണ്ടോ മൂന്നോ കാളേജുകളെ ഈ രാജ്യത്തെ പ്രധാനപട്ടണങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കണം. പിന്നെ ഹൈസ്കൂൾ പാഠത്തിനുള്ള സ്കൂളുകളെ എല്ലാ താലൂക്കുകളിലും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ളവയെ ഒട്ടുമിക്ക ദേശങ്ങളിലും സ്ഥാപിക്കണം. പലതരം വ്യവസായങ്ങളിലും ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗങ്ങളിലും പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു ജനങ്ങളെ യോഗ്യന്മാരാക്കിത്തീൎക്കത്തക്ക വിധത്തിലായിരിക്കണം അവയിലെ പാഠങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടത്.

ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗം.

൫൯. ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗം കിട്ടുവാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു പരീക്ഷ ജയിക്കണം എന്ന നിശ്ചയം വന്നുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി ജനങ്ങൾക്കു സ്വഭാഷാസാഹിത്യത്തിലും സ്വഭാഷയിൽകൂടിയും പ്രതിപത്തി കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച ഒരുവനും മലയാളം മാത്രം അറിയുന്ന ഒരുവനും അറിവു സമമാണെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചവനെ ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗത്തിൽ വെക്കുന്നതും മറ്റവനെ ഇംഗ്ലീഷറിഞ്ഞുകൂടായെന്ന കാരണത്തിന്മേൽ അതിൽ നിന്നൊഴിവാക്കുന്നതും ജനങ്ങൾക്കു സ്വഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വിമുഖതയുണ്ടാവുന്നതിന്നു കാരണമായി ഭവിക്കുന്നു. അതിനാൽ മലയാളഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നല്ലപോലെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കു ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗങ്ങളിൽ കഴിയുന്നത്തും പ്രവേശം കൊടുക്കേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. അനേകം ഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടുകളിൽ— രജി

ക്യൂഷൻ, ദേവസ്വം, അബ്കാരി, മലവക മുതലായ പല ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുകളിൽ— മേലധികാരികളും അത്യാവശ്യം ഉയർന്നതരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഇംഗ്ലീഷറിയുന്നവരായിരിക്കണം എന്നു വെക്കാമെന്നല്ലാതെ ശേഷമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാവരും അപ്രകാരമായിക്കൊള്ളണമെന്നു നിശ്ചയം വെക്കുന്നതുകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അതുകൊണ്ടു വളരെ അസൌകര്യം തന്നെ നേരിടുന്നുണ്ട്.

൨൭. മലയാളമുൻഷിമാരുടെ സ്ഥിതി കുറെക്കൂടി മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും അവരുടെ മാസപ്പടി കുറച്ചുകൂടി കൂട്ടുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

൨൮. ഗവൎമ്മെണ്ടാവശ്യത്തിനായിട്ടുപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഭാഷ ഒട്ടുംതന്നെ സ്പൃഹണീയമല്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയിലാണിപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്. അതിനെ നന്നാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിനുള്ള വഴികൾ—മുമ്പറഞ്ഞ എല്ലാതരം ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുകൾ, മുൻസിപ്പുകോടതികൾ, മജിസ്ട്രേറ്റുകോടതികൾ, രെജിസ്ത്രാപ്പീസ്സുകൾ എന്നിവയിലെ ഒട്ടു മിക്ക എഴുത്തുകുത്തുകളും വിധിയെഴുത്തുകളും നല്ല ഭാഷയിൽ വേണമെന്നു നിശ്ചയം വെക്കുക; ഗസററു ഭാഷയിൽ നിഷ്കൎഷചെയ്യുക; റെഗുലേഷനുകൾ, വിളംബരങ്ങൾ മുതലായവ നല്ല ഭാഷയിലെഴുതണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരിക്കുക. ഈ വക നിഷ്കൎഷകൾ ചെയ്യുന്നതിന് ഹജൂരാപ്പീസ്സിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും നല്ല പാണ്ഡിത്യമുള്ളവനും ആ രണ്ടു ഭാഷകളിൽ നല്ലവണ്ണം എഴുതുവാൻ ശീലമുള്ളവനുമായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മേലദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നതുചിതമായിരിക്കും.

൨൯. മേൽപറഞ്ഞ കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം, വേണമെങ്കിൽതന്നെ, അത്ര വേഗത്തിൽ സാധിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഭാഷാഭിവൃദ്ധികാൎയ്യത്തിൽ മേൽകാണിച്ച സംഗതികളെ പരമോദ്ദേശ്യമാക്കിത്തീൎത്തു കരുതി അവയെ ലക്ഷ്യമാക്കിവെച്ചു ഗവൎമ്മെണ്ടും സ്ഥിരകമ്മിററിക്കാരും സാവധാനത്തിൽ പ്രവൃത്തിയാരംഭിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മലയാളഭാഷയിൽ ഉയർന്ന നിലയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തേണ്ട കാൎയ്യത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ പ്രമാണമാക്കി പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നോ രണ്ടോ അതിലധികമോ പരീക്ഷകൾകൊണ്ട് അതു സാധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ നമ്മുടെ ഗവൎമ്മെണ്ടു മുമ്പിൽക്കൂട്ടി ഒരു മെമ്മോറാണ്ടം എഴുതി റിക്കാർട്ടാക്കുകയും അതനുസരിച്ച് ഉടനെ ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ നടത്തിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

തൽക്കാലം ചെയ്യേണ്ടത്.

൩൦. ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്നപ്രകാരം പ്രവൎത്തിയാരംഭിച്ച് ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യം ഒരു വിധം പൂൎത്തിയായി സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഈ വിഷയത്തിലേക്കു ആദ്യത്തെ കൊല്ലത്തിൽ ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നു ചുരുങ്ങിയത് ഒരിരുപത്തയ്യായിരം രൂപ ബജറ്റിൽ ചെലവ് ഇനത്തിൽ ചേൎക്കേണ്ടതായും പിന്നെ ആ സംഖ്യയെ കൊല്ലന്തോറും ക്രമേണ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് ഒരു ലക്ഷത്തോളമാക്കേണ്ടതായും വരുമെന്നതിന്നു വാദമില്ല. അതിന്നു തൽക്കാലം ഗവൎമ്മെണ്ട് ഒരുക്കമുണ്ടാവുമോ എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇപ്പോൾ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ഇരുപതോ ഇരുപത്തഞ്ചോ ആയിരം രൂപയെ ഒരു മൂലധനം തന്നെയാക്കിപ്പിടിച്ച് ആ സംഖ്യകൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യണം എന്നാണ് ആലോചിപ്പാനു

ള്ളത്. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ 1200 രൂപയിലധികമായ ഒരു സംഖ്യ അതിന്നു പലിശയായി കിട്ടുമെന്നു കണക്കാക്കുവാൻ തരമില്ല. അപ്പോൾ കൊല്ലത്തിൽ ഒന്നിച്ച് 1200 രൂപയോ അല്ലെങ്കിൽ മാസന്തോറും നൂറു രൂപ വീതമോ ചെലവു ചെയ്യുവാനുള്ള വകയേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു ഇനമെങ്കിലും പൂർത്തിയായി സാധിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടം പൂർത്തിയായി സാധിക്കുന്നതിലേക്ക് ഇപ്പോൾ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള സംഖ്യ മുഴുവനും ഉപയോഗിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം നല്ലത്. മുമ്പേയായ വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പലതരം നിഘണ്ടുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നാലാമതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തരത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടുവാണ് ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യമായിട്ടു വന്നിരിക്കുന്നത്. ആ നിഘണ്ടു ഈ സമ്പ്രദായത്തിലായിരിക്കണമെന്ന് അവിടത്തെ യോഗക്കാരെ ഇതു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ വിധം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന നിഘണ്ടു വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിയുടെ ഒരു നല്ല സ്മാരകമായിട്ടു ശോഭിക്കുകയും മലയാളഭാഷാസംബന്ധമായ കാര്യത്തിൽ ഒന്നെങ്കിലും പൂർത്തിയാകുംവണ്ണം സാധിച്ചുവെന്നു ഉപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

പ്രദോഷമാഹാത്മ്യം

(തുടർച്ച)

രണ്ടാം സർഗ്ഗം.

മോക്ഷാനിലയത്താൻമനസ്സിങ്കലൊട്ടും
സമാധാനംചെയ്തമപ്പുകഴാണ്ടി
ക്ഷമാദേവനാതിവ്യാനാലുകൊല്ലം
കമാരേപ്സയത്തോടുമൊന്നിച്ചുവാണാൻ 1

ഉമ്പർകോനോടയത്തമ്പിയായിട്ടം
തമ്പുരാനെർപാദതാർപണിതിങ്ങിടാൻ
അമ്പലത്തിലൊരുനാളന്നെത്തിയ-
പ്പോമ്പായോഷ്മിരിക്കതിനായായ് 2

മല്ലവൈരിയുടെപാദമേകനായ്
നല്ലമണ്ഡപമതിങ്കൽവാണിടും
ചൊല്ലേ്റദ്വിജരിലേകനായശോ-
ണ്ഡില്യനപ്പൊഴതിവണ്ണമോതിനാൻ. 3

“ദേവദേവപാദകേതരായണ്ണ-
ദേവ! നിങ്ങളിതുകണ്ടതില്ലയോ?
രാജനെൻസുതനിപ്രകാരമേ
കേവലംബതമെലിഞ്ഞായതും. 4

കഷ്ടമന്യകലജാതനായൊരി-
ട്ടിവ്വാലകനിവണ്ണമിന്നാദശാ
മുറ്റുമീദ്വിജകുമാരനൊത്തുതൻ
പെറ്റനാതനയെവെടിഞ്ഞുപാർപ്പതും” 5

ഇത്തരംദ്വിജനുരച്ചിടുമ്പോഴാ-
മത്തകാശിനിയടുത്തുചെന്നുടൻ
ചിത്തമോലിയുടെകെതരൊട്ടുതാ-
ന്ദൃത്തമെമ്പൊടറിയാനൊരുങ്ങിനാൻ 6

‘ചൊല്ലുചൊല്ലുകനിയോടുമാമുനേ!
കല്യശീലശിശുവിൻെറവാൎത്തകൾ
മല്ലനേത്രസമാനനായൊരി
മല്ലനേരുനിവനേതുബാലകൻ? 7

ശിക്ഷവഴ്ക്കുന്നവരെ ചെയ്യപ്പോഴലഞ്ഞാൻ
സൽക്കമാസുര!വഴുത്തിബാലനെ
ശിക്ഷയോടുപനയാദിയെന്നമെ
ദക്ഷനാമിവനെ ചെയ്യുതില്ലഞ്ഞാൻ” 8
വാമനേത്രയൊടുരച്ചിതപ്പൊഴാ-
ക്കാമവൈരിസമനാംമുനീശ്വരൻ
പൂമനോജ്ഞമൊഴി!കേൾക്കബാലന-
ള്ളൊരുമഹൽജ്ഞാനവാർത്തയോതിടാം. 9
ചൊല്ലുഴന്നൊരുവിദർഭഭൂപനൽ-
ഫുല്ലസാരസവിതുല്യകാന്തിമാൻ
കല്യശീലനവനുള്ളപൈതലി
ല്ലസാരകസമാനബാലകൻ. 10
വിശ്രമേറുമൊരു‘സാല’ഭൂപനാം
വൈരിവന്നിജഗൈസന്യമൊത്തഹോ
കീർവാണി!ഗുണമേറ്റുമൊരാ-
പ്പാരിനീശനെവധിച്ചുസംഗരേ. 11
തള്ളിവാഴു[illegible]തിയോടുമാ-
ട്ടുള്ളിമാൻമിഴികൾഭൂപപത്നിമാർ
കല്ലുമുള്ളുനിറയുന്നകാട്ടിലെ
ക്കല്ലലാർന്നഗതിച്ചുമണ്ടിനാർ. 12
നാരിമാരിലൊരുപൂർണ്ണഗർഭയാം
നീരജേക്ഷണതടാകസീമനി
ഭീരുവായുടനെയോടിയെത്തിയ-
ന്നേരമപ്പൊഴുതുപെറ്റുപുത്രനെ. 13
പേടമാന്മിഴികൾമൌലിദാഹമേ-
റ്റോടലാർന്നുസലിലത്തിലെത്തിനാൾ
ചാടിവന്നവരെനക്രരാജനാ-
ച്ചാടുവാണിയെഹനിച്ചുകേൾക്കണേ! 14
ശേഷമുള്ളകഥയൊക്കെയിന്നിനി
യോഷമാർമണി!ധരിച്ചിരിപ്പതാം
ഈഷചൊല്ലുകിലജാക്കണ്ഡലി
ഭൂഷണൻകനിവിലുണ്ണിപുത്രൻ”. 15
ക്ഷോണിദേവവരനേവമസ്സുധാ
വാണിയോടുമൊഴിയോതിമെല്ലവെ
കാണിനേരമിളകാതെനിന്നുകാർ-
വേണിയാളുമുരചെയ്തിതിത്തരം 16

“വന്ദ്യഭൂസുര!മഹൽപ്രതാപിയ-
മ്മാനവേന്ദ്രമണിവൈരിഭൂപരെ
വെന്നുവാഴ്കളുവെന്നുകൊണ്ടുതാ-
നന്നുസംഗരമതിങ്കൽവധ്യനായ്? 17
കീർത്തനീയ!നൃപപുത്രനിൽപരം
ചേർത്തുവന്നതമനീദൃശിദുത
പേർത്തുമിന്നിവനലക്ഷ്യമാകുമോ
പാർത്തലേശപദ?മോർത്തുചൊല്ലുമോ 18
ശുദ്ധശീല!മമവാച്ചിടുന്നദാ-
ള്ളൃസങ്കടമിനിസ്സഹിക്കുമോ?
ഇന്നമേറിവരുമോ?കഥിക്കുകി-
ത്ഥൃസൽക്കഥനെയോടുമാമുനേ!” 19
ചൊല്ലലായതിയിവണ്ണമോതിയ-
ന്നാരിതുല്യമറിവുള്ളനോടുഹോ
ക്കലമൊന്നവിടനിന്നിടുമ്പൊഴാ-
ക്കാശ്യപീസുരനെവമോതിനാൻ. 20
“യാമിനീശമുഖി!കേൾക്കകണ്ഡിന-
ക്കുലനാളുനൈടേപ്പാർത്ഥവാർത്തകൾ
പൂമനോജ്ഞമൊഴി!ഭാഗ്യഭൂപനാ-
യീമഹീപതിജനിച്ചുനൂനമേ. 21
വ്യോമചാരികൾചുകഴ്ത്തിടുംവിധം
സീമവിട്ടുനിജകീർത്തിയോടുമേ
കാമവൈരിയുടെകതവച്ചുനാ-
ഴ്സോമസുന്ദരനിതന്തനാവൻ. 22
ഭൂതിപൂർണ്ണനമെശനൊാവും
കാരമാണി!ഏതിമൊഴമൊവുവാൻ
നീതിമാൻനൃപതിനേനാറിതന്നസം-
ഭൂതകേതിയോടുതൽപ്രദോഷവും. 23
ഏകദാനൃപനിതന്നുദേവനെ
ശ്ലോകമൊന്നിയെജിച്ചിടുംവിധൌ
ആകലെനിജപൌരരൊത്തത-
ല്പാകവൈരിസുരൻശ്രവിച്ചുതെ. 24
‘എന്തതിക്രമമിതെന്തുമൂലമാ
ഹന്തവൈരികളുമാർത്തുകേറിയോ’?
ഇന്തരംഗമതിലവനൃപൻ
ചിന്തചെയ്തുമുഖമന്ത്രിയെത്തിനാൻ. 25

പോരിനന്നു പടയൊത്തുവന്നോരാ
വൈരിഭൂപനെവധിപ്പതിന്നഹോ
സാരസാക്ഷി!സചിവേന്ദ്രനോട്ടമാ-
പ്പാരുകാപ്പവനുരച്ചുസത്വരം. 26
ശൈവപൂജയെനിവൃത്തിടാതെതാൻ
പൂവലംഗി!നരഹത്യചെയ്കയാൽ
ഭൂവിലിങ്ങിനെവിരഞ്ഞുനായ്ക്കനി-
ച്ചീവിധംനൃപതിപോരിൽവധ്യനായ്. 27
പാണ്ഡ്യഭൂപസുതനപ്രദോഷസൽ
ത്താണ്ഡവത്തെയൊരനാൾമുടക്കിനാൻ
കണ്ഡലീശവരഭൂഷണാജ്ഞയാൽ
കണ്ഡിരനാശസുതനായിയായവൻ 28
രുദ്രപൂജയിലിവണ്ണമേറാവും
രൌദ്രകർമ്മമതുചെയ്തുളോരായ്
ഭദ്രനാകിയനൃപാലസൂനവൊ
ദ്ദുസ്സങ്കടമഹോഭജിപ്പതും. 29
നീലവേണി!നൃവരൻറപത്നിയാം
ലോലലോചനകഴിഞ്ഞജന്മനി
ശ്ശീലസൽഗുണമെഴുംസപത്നിയെ
പ്പാൽതൊഴുംമൊഴി!വധിച്ചതുമൂലമായ്. 30
മങ്കമാരിൽമണിയാംസപത്നിയെ
ശ്ശങ്കതെല്ലുമണയാതെകൊൽകയാൽ
പങ്കജാക്ഷി!യൊരനാഥവസ്ഥനാ
കങ്കമാധരിയെയുംവധിച്ചതേ. 31
താപമൊക്കയുമിവണ്ണമെന്തിനാ-
നന്തകാരിണി!ധരിക്കസുന്ദരി!
ചിത്തജാതിരയൊഴിക്കസൌഖ്യസ-
മ്പത്തുമേലിൽവരുവാൻമിളാംഗനേ! 32
കാമവൈരിയെനിനപ്പവർക്കുനാൽ-
ക്കാമസഞ്ചയമുടൻഭവിച്ചിടും
സോമവാരമതിലുംപ്രധാനമാ-
സ്സോമസൂനുദപ്രദോഷമേറാവും. 33
സൽപ്രദോഷമതുനേരറുന്നാലതൊ-
ത്തപ്പരാണചൃതഭജിക്കണി
സൽപ്പുരുഷനെരതോഷമോയ-
യുതലവിക്കമതിനാൽഗുണംവരം." 34

തെക്കേകനാത്തു കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ.

പ്രദോഷമാഹാത്മ്യം ഒന്നാംസർഗ്ഗം സമാപ്തം.

ദ്രൌപദീസ്വയംവരം

പ്രബന്ധം

(തുടൎച്ച)

അപ്പോളത്യന്തകൌതുകചിത്തരായിതാ-
　　തിഥ്യസത്ക്കാരം ഗ്രഹിച്ചു
ശ്രീദ്രുപദീസോമിയജ്ഞമുനികലചേതരാൽ
　　പാൎത്ഥിപപാണ്ഡവന്മാരാം
അത്യാശു പാഞ്ചാലരാജാലയസമുപഗതം
　　ഒട്ടകത്തിൻ കന്യാ
സംപ്രീതരായങ്ങു ശുശ്രൂഷയും ദ്രുപദനൊടരുളിച്ചെ-
　　യ്തിടിനാരെല്ലാവരും.
ചൊല്ലാമെല്ലായ്പൊഴും മുഖ്യനാം ധൎമ്മരാജ-
　　സ്വാന്തഃ ധൎമ്മവാക്യ- (ഒരു
സ്സൂ-എല്ലാരെങ്കിലും ബോധിയ്ക്കേണ്ടിവന്നതു
　　പാണ്ഡവതൽപ്രപന്നാൻ
കല്യാണതാരാധിരിതിടപ്പിച്ചുകണ്ണവതി
　　സാമോദാലം കണ്ടിതന്നൊ (ഒരു-
കല്യാണീപുണ്യപ്പുളയേന്നുവപ്പിടനിച്ചി
　　ത്തുന്താരകമാരി.
പ്രാചീനം വാസനായോഗവുമുപഗതമി-
　　ദൈവകാരുണ്യാംശം
വ്യാജമായപാതകമിപ്പോരാവവുമിനിയമതാം-
　　ശാന്തമുല്പ്രേക്ഷകരാലെ!
രാജൻ! നിൻ മക്കളെല്ലാവരും ഗ്രഹിതമിവരെ-
　　വയ്ക്കൊന്നിച്ചുവേൾപ്പി-
നാചാരമുപസംശയമിതൊകലെവെടി-
　　ഞ്ഞാനത്തിലുമുറക്കാം.

ഇവണ്ണം വ്യാസസാരമുരകിയ-
　　പുരാണമായുള്ള കഥാം
ചൊല്ലിക്കൊണ്ടൊരഗ്രജനെ തിരുഗൃ-
　　തിസർവ്വഷ്ടനിച്ചതും
ഇവണ്ണം നേരെന്നമ്മനടനാദ-
　　വടിയ്ക്കേപ്പെരികയാ!
നാലുകേൾപ്പാൻ കൈപ്പറ്റുവിവുധന-
　　ഗരിപ്പുറ്റത്തവും.
ആനന്ദപ്പൂട്ടാതവണ്ണം വഴിയെ ദ്രൗപതാ-
　　നാരപ്പിയ്ക്കേണ്ടും-
സുന്ദരമായ്ക്കളിപ്പിച്ചുപദ്രൗപദിതാ-
　　പാണിപുതമ്പുഷ്ടാനി
സന്ധിച്ചുൾക്കാമ്പിലും കഴ്ഷിയുമതിനിള്ളുടെ
　　കൌതുകംചെയ്തശ്രീനായുകം
മന്ത്രംകൊണ്ടുഗ്രഹിച്ചിട്ടവിടന്നകതാ-
　　നാമങ്ങൾ നീക്കാറ്റം.
ശങ്കാകന്തീകമാരാനുമമതൊചരിതാ-
　　നാമങ്ങൾ നീവിലാദം-
പ്രത്യഗ്രാധന്യാഭേശരെതുവിവിസമേതു.
　　നാമ്പുരമാനോ മിതാതാൻ
അധപാപാഞ്ചാലരാഗം ക്രുത്തുരമതന്നാൻ
　　കൌരവാനന്ദപ്പശരെദ്ദു-
ള്ളിദ്രവ്യാണിതാരു പത്രമല്ലാപമസ്താ
　　സൌഖ്യമുൾക്കൊണ്ടിതന്ന.

സമാപ്തം.

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം

കേരളഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായിക്കൊണ്ട് ഒരു സാഹിത്യസമാജം ആരംഭിക്കുന്നതിനെപ്പററി വേണ്ടുന്ന ആലോചനകൾ നടത്തുവാൻ, കൊച്ചി 10-ാംകൂറ് രാമവൎമ്മ (അപ്പൻ) തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെയും ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവൎകളുടേയും ക്ഷണനപ്രകാരം തൃശ്ശിവപേരൂര് സൎക്കാർ ഹൈസ്കൂളിൽവെച്ച് 1088 കന്നി 11-ാം- പകൽ നാലര മണിക്ക് ഒരു യോഗമുണ്ടായി. അന്ന്, മുമ്പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശനിവൃത്തിക്കായി, "കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം" എന്നൊരു സമാജം ഏൎപ്പെടുത്തേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുറച്ചു. അതിനാവശ്യമായ ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്ന, ആവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കുവാനും, ഈ നിയമങ്ങളെ പൎയ്യാലോചിച്ചുവേണ്ട ഭേദഗതികളോടുകൂടി നടപ്പാക്കുവാൻ അടുത്തൊരു ദിവസം ഒരു സാമാന്യയോഗത്തെ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനും മററുമായി സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ, ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകൾ, വി. കെ. [illegible] അവർകൾ, എന്നിവരെ ഏല്പിച്ചു സഭ പിരിയുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ, 88 എടവം 4-ാംനു- രാവിലെ എട്ടു മണിക്ക്, ടി. സ്ഥലത്തുതന്നെ വെച്ച് അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൻകീഴിൽ യോഗംകൂടി. പല ഭാഷാഭിമാനികളും സഭയിൽ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. സഭാനിയമങ്ങളുടെ കരടുപകൎപ്പ്, വളരെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി ആവശ്യങ്ങളായ ഭേദഗതികളോടുകൂടി, നടപ്പാക്കി. ഇതിനു പുറമെ, സമാജത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരിയായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്ക് അപേക്ഷ ഹരജി അയക്കേണ്ടതാണെന്നും, കേരളവൎമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സമാജത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ട സാമാജികനായി ക്ഷണിക്കേണ്ടതാണെന്നും തീൎച്ചയാക്കി. സമാജം റജിസ്റ്റർ ചെയ്യേണമെന്നും അതിനുള്ള ഫീസ്സ് ഒഴിവാക്കി അനുവദിക്കേണമെന്നു കൊച്ചി ദിവാൻജി അവർകളോട് അപേക്ഷിക്കേണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അദ്ധ്യക്ഷനും, സി. പി. അച്യുതമേനോൻ പത്രാധിപരും, ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ സിക്രട്ടേരിയും, കെ. ഗോവിന്ദൻ നമ്പ്യാർ ഖജാൻജിയും, പി. കെ. കണ്ണൻമേനോൻ, സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ, സി. അന്തപ്പായി എന്നിവർ മേലും നിൎവ്വാഹകസംഘസാമാജികന്മാരും ആയിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും തീൎച്ചയാക്കി സഭ 10 മണിയോടുകൂടി പിരിഞ്ഞു.

യോഗമെമ്മോറാണ്ടം.

1. ഈ യോഗത്തിന്റെ പേര് "കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം" എന്നായിരിക്കും.

2. ഈ സമാജം ഏൎപ്പെടുത്തിയ ഉദ്ദേശങ്ങൾ:—

(എ) മലയാളഭാഷാദ്ധ്യയനത്തിൽ ഉത്സാഹം ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുക, മലയാളഭാ

[illegible] സാഹിത്യത്തിന്റെ എല്ലാ ശാഖകളെയും പരിഷ്കരിക്കയും പോഷിപ്പിക്കയും ചെയ്യുക.

(ബി) മേൽപറഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തിനു വേണ്ടി മൂലധനവും മുതലും പിരിച്ചുണ്ടാക്കി സൂക്ഷിച്ചു ചിലവഴിക്കുക.

(സി) മലയാളഭാഷക്കും സാഹിത്യത്തിനും പരിഷ്കാരവും പോഷണവും വരുത്തുന്നതിനുതകുന്നതും ആവശ്യവുമായ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുക,—ഇവയാകുന്നു.

3. ഈ സമാജത്തിനു ഏതു വിധത്തിലെങ്കിലും ഉണ്ടാവുന്ന മുതലെടുപ്പും സ്വത്തുക്കളും യോഗമെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ കണ്ടുകാണിച്ച പ്രകാരമുള്ള ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കു മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. അല്ലാതെ അതിൽ യാതൊരു ഭാഗവും നേരിട്ടോ മറ്റു പ്രകാരത്തിലോ, ആദായമെന്നോ പലിശയെന്നോ ഉള്ള നിലയിൽ സാമാജികന്മാർക്കു കൊടുക്കുകയോ അവരുടെ അധീനത്തിൽ ആക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല.

എന്നാൽ സമാജക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വല്ല സാമാജികനും സാഹിത്യസംബന്ധമായുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾക്കായി വല്ല പ്രതിഫലമോ സമ്മാനമോ കൊടുക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി കൊടുക്കുന്നതായാൽ ആയതു മേൽപറഞ്ഞ നിശ്ചയത്താൽ അസാധുവാകുന്നതല്ല.

4. താഴെ പേരും മേൽവിലാസവും കാണിച്ചിരിക്കുന്നവരായ ഞങ്ങൾ ഈ യോഗമെമ്മോറാണ്ടമനുസരിച്ച് ഒരു സമാജമായി ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

കമ്മിററിമെമ്പറന്മാരുടെ പേരും മേൽവിലാസവും	സാക്ഷികളുടെ ഒപ്പ്

യോഗനിയമങ്ങൾ

I. സാമാജികന്മാർ.

1. സാമാജികന്മാർ സാധാരണ സാമാജികന്മാരെന്നും ഉൽകൃഷ്ടസാമാജികന്മാരെന്നും രണ്ടു തരക്കാരായിരിക്കും.

2. സമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശനിർവ്വഹണത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളവരും സമാജനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നവരും ആയവരൊക്കെ ഈ സമാജത്തിൽ സാധാരണ സാമാജികന്മാരാകാവുന്നതാണ്.

3. സാമാജികസ്ഥാനത്തിനുള്ള അപേക്ഷകൾ സമാജം സിക്രട്ടറിക്ക് അയക്കേണ്ടതാണ്. അതിന്നുള്ള അപേക്ഷകൾ സ്വീകരിപ്പാനോ തള്ളിക്കളവാനോ ഉള്ള പൂർണ്ണാധികാരം കമ്മിററി മെമ്പർമാരിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ്. സാമാജികന്മാരിൽ ആരെ എങ്കിലും ആ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു തള്ളുവാൻ കമ്മിററിക്ക് അധികാരം ഇല്ല; ആ അധികാരം സാമാന്യസമാജത്തിനു മാത്രമേയുള്ളൂ.

4. മലയാളഭാഷയിലോ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലോ ഉള്ള നൈപുണ്യംകൊണ്ടു പേർ സമ്പാദിച്ചവരെ സമാജത്തിന്റെ യുക്തംപോലെ ഉൽകൃഷ്ടസാമാജികന്മാരായിരിപ്പാൻ ക്ഷണിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ക്ഷണനം സ്വീകരിച്ചവർ സമാജത്തിലെ ഉൽകൃഷ്ടസാമാജികന്മാരായിരിക്കുന്നതാണ്.

5. സാധാരണ സാമാജികന്മാരുടെ എണ്ണം ഇത്രയായിരിക്കുന്നമെന്ന ക്ലിപ്തമില്ല. ഉൽകൃഷ്ടസാമാജികന്മാർ 12-ൽ അധികമാവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

II വരിസംഖ്യ.

6. എല്ലാ സാധാരണ സാമാജികന്മാരും അവരവരുടെ ഇഷ്ടവും ശക്തിയും അനുസരിച്ച് ഒരു സംഖ്യ സമാജത്തിൽ കൊല്ലന്തോറും വരിയായി അടക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഈ സംഖ്യ മൂന്നുറുപ്പികയിൽ കുറയുവാൻ പാടില്ല. സമാജത്തിൽ ചേരുന്നവർ വരിസംഖ്യ നിശ്ചിതസമയത്തിന് അടക്കുന്നതാണെന്നും സാമാജികനായി ചേർന്ന മുതൽ മൂന്നുകൊല്ലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി ആ സ്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിയുന്നതല്ലെന്നും ഖരാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

7. കൊല്ലത്തിൽ അടക്കേണ്ടതായ വരിസംഖ്യ മൂന്നു തുല്യഗഡുക്കളായി വൃശ്ചികം, മീനം, കർക്കടകം ഈ മാസങ്ങളിൽ ഒടുവിലത്തെ ദിവസത്തിനു മുമ്പായി അടക്കേണ്ടതാണ്. ഈ തിയ്യതികളിൽ അടക്കാത്തപക്ഷം බාക്കി നില്ക്കുന്ന ഉറുപ്പിക ഒന്നിനു മാസം ഒരണപ്രകാരം പലിശ അടക്കേണ്ടതുമാണ്.

8. ഉൽകൃഷ്ടസാമാജികന്മാർ വരിസംഖ്യ യാതൊന്നും അടക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ സംഭാവനയായി അങ്ങിനെയുള്ളവരോ മററാരെങ്കിലുമോ വല്ല സംഖ്യയും തരുന്നതായാൽ അതു സമാജക്കാർക്കു സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്.

III നിർവ്വാഹകസംഘം

9. ഒരു അദ്ധ്യക്ഷൻ, ഒരു സിക്രട്ടറി, ഒരു ഖജാൻജി, ഒരു പത്രാധിപർ, സമാജക്കാർ നിശ്ചയിക്കുമ്പോലെ മൂന്നിൽ കുറയാതെയും അഞ്ചിൽ അധികമാവാതെയും സാമാജികന്മാർ — ഇവർ അടങ്ങിയ ഒരു കമ്മററിക്കാരായിരിക്കും സമാജംവക കാര്യങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതായ ഭാരം.

20· സമാജംവക സാധാരണ യോഗത്തിൽവെച്ചു കൊല്ലന്തോറും കമ്മററി മെമ്പർമാരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കുന്നതാണ്. ഒഴിവാൻ പോകുന്ന മെമ്പർമാരെത്തന്നെ വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

11. അതാതു കൊല്ലത്തിൽ കാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി കമ്മററിമെമ്പർമാരുടെ ഇടയിൽ വരുന്ന ഒഴിവിന്നുപകരം സാമാജികന്മാരുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ഒരാളെ നിശ്ചയിപ്പാൻ കമ്മററിയിലുള്ള മററു മെമ്പർമാർക്ക് അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

12. 1088-ലെ 1-ാം റെഗുലേഷൻ കൊണ്ടോ ഈ സമാജനിയമംകൊണ്ടോ വിരോധിക്കപ്പെടാത്ത സമാജംവക എല്ലാ അധികാരവും മേപ്പടി കമ്മററിക്കാരില് ഇരിക്കുന്നതാണ്.

18. സമാജംവക പത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസാധനത്തിലും ഭരണത്തിലും പരിശോധനക്കായി അയക്കപ്പെട്ടതോ സമാജക്കാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതോ ആയ പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതിലും, ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്കു പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നതിലും, വല്ല പുസ്തകങ്ങളുടേയും പകർപ്പവകാശം വിലകൊടു

ളള വാങ്ങുന്നതിലും, സമാജത്തിന്റെ ചിലവിന്മേൽ പുസ്തകം എഴുതാനോ മുദ്രണമോ അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിലും, സമാജംവക മുതലും വസ്തുക്കളും ആദായമുണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നതിലും, ഇപ്രകാരമുള്ള മററുസംഗതികളിലും, ഈ നിയമങ്ങൾക്കു വിരോധമാകാത്ത നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കമ്മററിക്ക് അധികാരം ഇരിക്കുന്നതാണ്.

14 (എ) സമാജംവക വരവു ചിലവുകളുടെ ശരിയായ കണക്കുകൾ വെച്ചു വരേണ്ടതാണ്.

(ബി) സമാജംവകയും കമ്മിററിവകയും ആയി കൂടുന്ന യോഗങ്ങളിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ ശരിയായി രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ആവശ്യമായ റിക്കാർട്ടുകളും രജിസ്ത്രുകളും വെക്കേണ്ടതാണ്.

15. കമ്മററിക്കാർ എല്ലാക്കൊല്ലവും സമാജംവക സാധാരണയോഗം കൂടുന്നതിന്നുമുമ്പായി കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിൽ നടന്ന നടവടികളെക്കുറിച്ചും വരുംകൊല്ലത്തിൽ പ്രവൃത്തിപ്പാൻപോകുന്ന നടവടികളെക്കുറിച്ചും ഒരു റിപ്പോർട്ട് എല്ലാ മെമ്പർമാൎക്കും അയക്കുന്നതോടുകൂടി സമാജത്തിന്റെ ധനസ്ഥിതിയെപ്പററി ശരിയായ ഒരു കണക്കും മേൽ 13-ാംനിയമത്തിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിൽ കമ്മററിക്കാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള നിശ്ചയങ്ങൾ ഇന്നതൊക്കെയാണെന്നും മററുമുള്ള വിവരങ്ങളും അറിയിക്കേണ്ടതാണ്.

16. സാജംവക കണക്കുകളും രജിസ്ത്രുകളും ഒരു ആഡിറ്ററെക്കൊണ്ട് പരിശോധിപ്പിച്ച് ആഡിറ്ററുടെ റിപ്പോർട്ടും മേൽ 15-ാംവകുപ്പിൽ പറഞ്ഞ റിപ്പോർട്ടുകളോടുകൂടി എല്ലാ സമാജമെമ്പൎമാൎക്കും അയക്കേണ്ടതാണ്.

IV. സമാജംവക പത്രഗ്രന്ഥം

17. സമാജക്കാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനും സമാജംവക നിശ്ചയങ്ങൾ അപ്പോഴപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും മററുമായി സമാജംമുഖേന മാസികയായോ ത്രൈമാസികയായോ ഒരു പത്രഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ്.

18. കമ്മററിമെമ്പർമാരിൽ ഒരാൾ ഈ പത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പത്രാധിപരായിരിക്കുന്നതും എല്ലാ സാമാജികന്മാൎക്കും ഈ പത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഓരോ കോപ്പി പ്രതിഫലം കൂടാതെ കൊടുക്കുന്നതാണ്. കമ്മററിക്കാരുടെ യുക്തംപോലെ പുതുതായി ഒരു പത്രമുണ്ടാക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള ഒരു പത്രത്തെ സമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശനിവൃത്തിക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

V. സമാജംയോഗങ്ങൾ

19. എല്ലാ കൊല്ലത്തിലും ഒരു പ്രാവശ്യം (ഒടുവിൽ കഴിഞ്ഞ സാധാരണ യോഗത്തിനുശേഷം 15 മാസത്തിനുള്ളിൽ) സമാജം മെമ്പർമാരുടെ ഒരു സാധാരണ യോഗം കൂടേണ്ടതാണ്. ഈ യോഗം ഇന്നദിക്കിൽ വെച്ചു കൂടേണമെന്നു കമ്മററിക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

20. മേൽവകുപ്പിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം കൂടുന്ന യോഗങ്ങൾക്കു സാധാരണയോഗമെന്നു പറയപ്പെടുന്നതാണ്. സമാജംവകയായി കൂടുന്ന മററുയോഗങ്ങൾക്കു ഒക്കെയും 'പ്രത്യേകയോഗം' എന്നും പറയപ്പെടുന്നതാണ്.

21. അഞ്ചിൽ കുറയാത്ത സാമാജികന്മാർ ഒന്നായിച്ചു അപേക്ഷിക്കുന്നതായാൽ കമ്മററിക്കാർ പ്രത്യേകയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതാണ്.

22. ഇപ്രകാരം യോഗം ചേരേണ്ടതിനുള്ള കാരണം ഇന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകം കാണിക്കേണ്ടതും ആ വക അപേക്ഷകൾ സമാജം ആപ്പീസ്സിൽ എത്തിക്കേണ്ടതുമാണ്.

VI. യോഗത്തിൽ ചെയ്യുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ.

23. യോഗം ചേരുവാനുള്ള അറിയിപ്പ് 10 ദിവസത്തിനുമുമ്പായി എല്ലാ സാമാജികന്മാൎക്കും എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. യോഗം ചേരുവാൻപോകുന്ന ദിവസം, സമയം, സ്ഥലം, യോഗത്തിൽ ആലോചിപ്പാൻപോകുന്ന വിഷയം, ഇതൊക്കെ താഴെ പറയുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ അനുസരിച്ചു എല്ലാ സാമാജികന്മാൎക്കും അറിവുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു സാമാജികന് ഈ അറിയിപ്പ് കിട്ടീട്ടില്ലെന്നുള്ള കാരണത്താൽ ഒരു യോഗത്തിൽ ചെയ്ത നിശ്ചയങ്ങൾ അസാധുവാകുന്നതല്ല.

24. യോഗം ചേരേണ്ടതിനുള്ള അറിയിപ്പ് സമാജംവക പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തോ നേരിട്ടോ സാമാജികന്മാരുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ തപ്പാലോ അഞ്ചലോ മാൎഗ്ഗമായോ സാമാജികന്മാരെ ധരിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. തപ്പാലും അഞ്ചലും മുഖേന അയക്കുന്ന നോട്ടീസ്സുകൾ ശരിയായി മേൽവിലാസം എഴുതി തപ്പാലിലോ അഞ്ചലിലോ ഇട്ടാൽ അതാതു സാമാജികന്മാൎക്കു കിട്ടിയതായി തീൎച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

25. സമാജത്തിലുള്ള 15 മെമ്പർമാരോ, അല്ലെങ്കിൽ സമാജത്തിലുള്ള ആകെ മെമ്പർമാരിൽ മൂന്നിലൊന്നോ — ഇതിൽ കുറഞ്ഞ സംഖ്യ ഏതെങ്കിൽ അത് — ഹാജരാവാത്ത യാതൊരു യോഗത്തിലും കോറം തികയുന്നതല്ല. കോറം തികയാത്ത യോഗത്തിൽവെച്ചു യാതൊരു നിശ്ചയങ്ങളും ചെയ്യാവുന്നതല്ല.

26. സമാജമെമ്പർമാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം കൂടുന്നതായ പ്രത്യേകയോഗത്തിൽ നിശ്ചയിച്ച സമയം കഴിഞ്ഞു ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ കോറം തികയുവാൻ ആവശ്യമായ മെമ്പർമാർ ഹാജരില്ലാത്ത പക്ഷം ആ യോഗം വേണ്ടെന്നുവെക്കേണ്ടതാണ്. മറ്റുള്ള സാധാരണയോഗങ്ങളിൽ നിശ്ചിതസമയത്തിനു കോറം തികയാത്തപക്ഷം അടുത്ത ആഴ്ചയിൽ അതേദിവസം അതേസമയത്തിനു യോഗം കൂടാവുന്നതാണ്. അന്നും കോറം തികയാത്ത പക്ഷം രണ്ടാമത് ഒരു ദിവസം നിശ്ചയിക്കുന്നതുവരെ യോഗം നിൎത്തി വെക്കാവുന്നതാണ്.

27. സാധാരണ സാമാജികന്മാൎക്കു ഓരോരുത്തൎക്കും ഓരോ വോട്ടു ചെയ്വാൻ അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കും.

28. സമാജത്തിലേക്കു അടച്ചു തീരേണ്ടതായ ബാദ്ധ്യതകൾ തീൎത്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സാമാജികനും വോട്ടുചെയ്വാൻ അധികാരം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

29. സാമാജികന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടായാൽ അധികപക്ഷം സാമാജികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്. ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഒരുപോലെ വോട്ടുകിട്ടുന്ന പക്ഷം യോഗാദ്ധ്യക്ഷൻ യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗത്തെ നിശ്ചയം സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്.

VII. സമാജംസ്വത്ത്.

31. സമാജസ്വത്ത് താഴെ പറയുന്ന ഏതെങ്കിലും ഉദ്ദേശത്തിനോ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കോ വിനിയോഗിക്കാവുന്നതാണ്.

(എ) ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്ക് പ്രതിഫലംകൊടുക്കുക, അവർക്ക് ധനസഹായം ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രസിദ്ധീകരണം ചെയ്തുകൊടുക്കുക.

(ബി) സമാജംവകയായി നടത്തുന്ന പത്രത്തിന്നാവശ്യമായ ചിലവുകൾ നടത്തുക, അതിന്റെ പത്രാധിപർക്ക് പ്രതിഫലം കൊടുക്കുക.

(സി) പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താത്ത മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശേഖരിക്കുക, പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഉപയോഗമുള്ളതുമായ പുസ്തകങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം അച്ചടിക്കുക, സമാജംവക പുസ്തകശാലയിലേക്ക അച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങളും, കയ്യെഴുത്തു പുസ്തകങ്ങളും ഇവകളും ശേഖരിക്കുക.

(ഡി) ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന സമാജതന്ത്രിക്കാർക്ക് ശമ്പളംകൊടുക്കുക. ആപ്പീസ്സു സ്ഥലത്തിന്നു വാടക കൊടുക്കുക.

(ഇ) സമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്ക് ഉതകുന്നതും ഉപകരിക്കുന്നതുമായ എല്ലാ ചിലവുകളും ചെയ്യുക.

82. സമാജസ്വത്ത് മലയാളഭാഷയുടെയും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെയും അഭിവൃദ്ധിക്കായി യുക്തംപോലെ ചെലവഴിപ്പാൻ കമ്മററിക്ക പൂർണ്ണാധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

पिकसन्देशः ॥

———:o:———

एणाक्षीणां प्रियजनपुनस्संगमाशानुबन्धः
प्राणाधारे भवति बहुशो मुख्यतः साह्यकारी ।
कालोत्पाते मनसि विकला नष्टधैर्यास्तदानीं
किं किं कुर्युर्मनसिजशरस्यैकलक्ष्यं तरुण्यः ॥ १३ ॥

क्षिप्रं गत्वा गगनपदवीमाश्रितो मञ्जुपक्षः
कान्तास्थैर्यमकटनपटुश्राव्यवाचां निगुम्भैः ।
विश्वासार्हं रमणकुशलासूचकैरण्डयोने
तन्वङ्गीं तां करणविवशामाश्वसाश्वासयेथाः ॥ १४ ॥

यूनां चित्तव्यसनममितं प्रोषितानां प्रमार्ष्टुम्
प्रोत्तुङ्गाद्रिप्रबलतरुषु स्वैरमाखेलितुं च ।
इष्टान् देशान् स्मरणसदृशं यातुमाकाशवीथ्यां
शक्नोषि त्वं किल परभृतोद्दामगोत्रामृतांशो ॥ १५ ॥

यातव्यं ते प्रथितविभवं प्रेयसश्चाब्धिपुण्याः
क्रीडाकारं करिपतिपुरं विश्रुतं दिङ्मुखेषु ।
यस्मिन् सायं नगरवनिता रम्यवेषास्त्वरन्ते
साक्षात्पद्मापतिमनुदिनं सेवितुं बद्धतर्षाः ॥ १६ ॥

नृत्यन्त्युत्का घनरवसुखोच्चालबर्हा मयूराः
प्रोत्कम्पन्ते पवनतरलास्तालसालाः सशब्दाः ।
उल्लाङ्गूलाः सकुतुकमितः संचरन्ते चमर्यो
मत्स्याः कामं सरसिजवनीपूत्प्लुवाः संवलन्ते ॥ १७ ॥

झंकारोद्यद्भ्रमरनिकराटोपसंसेव्यमानो-
द्दामामोदोत्कटमधुरसाड्चूतसन्मञ्जरीश्च ।

तत्रोपेतैर्युवपरभृतैः सादरं दीयमाना-
नूरीकुर्या रसिकहृदयामोदनार्थं पिकेन्द्रः ॥ १८ ॥

मत्तेभस्या वसतिमभिगन्तुस्त्वयेपत्यभावे
या वर्तन्ते पथिकगहनग्रामवीथीनगर्यः ।
तावत्यस्ताः सरणिसुखबोधार्थमाकर्णयेथा
विश्रान्त्यै वा कचिदिव नदीतीरदेशेषु गच्छेः ॥ १९ ॥

स्वादं स्वादं तरुणतुलसीधामसच्छायवीथ्यान्
गाढं गाढं सरसिजवनीं भृङ्गगोष्ठीमनोज्ञाम् ।
गामं गामं रुचिरकुसुमाशोभिनीं पुष्पवाटीं
गायं गायं तरुणश्रुतिविभ्रशकं मोङ्ग्येथाः ॥ २० ॥

अन्यैर्विप्रमकथितयजुस्सामभिर्व्रह्मभूयं
प्राप्तः पूतो जलनिधितटोदूघूर्णमानैर्मरुद्भिः ।
विल्वैः पत्रैस्सरणितुलभैर्गन्धवद्भिश्च पुष्पै-
र्दुर्गामर्चैर्विधिवदुचितं श्रीकुरुम्बेश्वरीं त्वम् ॥ २१ ॥

लब्धानुज्ञः सकलभुवनक्षेमकार्यम्बिकाया
यास्यन्तं त्वां वियति सरसाः सारसाः श्वेतपत्राः ।
शब्दायन्तः कुतुकभरिताः पङ्क्तिरम्याः पतत्रे
किंचिद्दूरं सरणिमनुयास्यन्ति नूनं ह्यनून ॥ २२ ॥

अच्छिद पक्ष्यैर्गिरिविशसने संप्रवृत्ते सुरेशे
त्रासोत्कम्पं विगतशरणं पर्वतं यो ह्यरक्षीत् ।
यस्मिन् शेते श्वशुरगृहसंवाससौख्यं महीय-
श्चैवं लोकानवगमयितुं जातहर्षो मुरारिः ॥ २३ ॥

पूर्वं देवेष्वमृतकलशैकाक्षये मन्दराद्यै-
रायस्यत्सु प्रदयहृदयो वारिराशिर्मनस्वी ।
लक्ष्मीं चन्द्रं मणिवरमहाकौस्तुभं पारिजातं
कामानभूरि व्यतरदहह स्थूललक्षत्वमस्य ॥ २४ ॥

(क्रमशः)

कोडुंगल्लूर् र. रङ्गाचार्यः ॥

മംഗളോദയം.

൧൦൯൯

പുസ്തകം ൭ } മിഥുനമാസം { ലക്കം ൯

മംഗളം

തുംഗേകോടീരഭാരേ തെളിമയൊടു തുളുമ്പുന്ന ഗംഗാതരംഗേ
തിങ്ങുംവൈവർണ്യമുണ്ഡങ്ങളിലിടകലരും ചന്ദ്രരേഖാഭിരാമം
അങ്ങോടിങ്ങോട്ടുലഞ്ഞീടിന ഭുജഗഫണാരത്നവിദ്യോതിതാംഗം
മംഗല്യംകൈവണങ്ങീടുക ഗിരിതനയാഭാഗ്യസർവ്വസ്വസാരം.

കൈലാസയാത്രാ.

തിരപ്പുറപ്പാട്

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജസാമാജിക പണ്ഡിതവരേണ്യന്മാരേ! നിങ്ങൾക്കു കരെയൊരൊ വന്ദനം. ഞാൻ കവിതാമൂർത്തിയാണ്. പല യോഗത്തിലും ചേർന്ന പല വേഷവും കെട്ടീട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഇയ്യിടെ ഒരു

യോഗം കൂട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതിൽ എന്റെ തിരപ്പുറപ്പാടായാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. വിദൂഷകന്റെ വേഷമായിരിക്കാം തൽക്കാലം കെട്ടുന്നത്. അതു കണ്ടിട്ടു നിങ്ങൾ ചിരിച്ചാലും കരഞ്ഞാലും വേണ്ടില്ല. ശുണ്ഠി കടിക്കുക മാത്രം അരുത്.

അരയവയർമണിമാളുംമാലകളെപ്പുതലാ
(ഒളു-
ത്തിയരടിയിലണച്ചിട്ടാമനിക്കംപൂരാരേ
പൂരമരിതതകസൂക്ഷ്മാത്മിരാതിക്കുന്നാ-
ലൊരരിപ്പടിയടിയങ്ങൾ ചേർക്കിൽ ചേതമു
(ണ്ടോ.

മടിയിലണയ്ക്കുന്നത് അത്ര ഭംഗിയാണെന്നുള്ള പക്ഷമില്ല. 'മടിയിലിരുത്തി' എന്നു തോന്നായ്കയുമല്ല. ഒഴിക്ക മാത്രമേ

ശിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വഴക്കത്തിൽ അത്രമാത്രം ചെലിച്ചപ്പോയാലും, അസ്സൂ.

കണ്ടുമ്പാണാരിപ്പുകാട്ടുകയേറി-
ക്കണ്ടൊരാക്കൃതിധരിച്ച ദശായാം
മണ്ണുമാംഗിമലമാതിലുദിച്ചാ-
ക്കണ്ണിനുള്ള കടവള്ളി സഹായം.

ദേവന്മാരോടു നേരമ്പോക്ക പറയുന്ന ഈ കേതിക്ക പിടിച്ചതല്ലെങ്കിലും ശിവൊള്ളിയും വെണ്മണിയും മേല്പോട്ടു പോയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ദോഷം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ തലയ്ക്കിരിക്കട്ടെ.

മാടിൻകൊടിമടവാരേ
കാട്ടുംപടലുംപിടിച്ചമുടിയോമൻറ
ഉടുകിടപ്പാമനൊരുവഴി-
യടിപിടിയോപേരചൊല്ലിമുറവിളിയോ.

ഇതു പച്ച മലയാളമായാൽ ഞാൻ ജയിച്ചു. അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും മനസ്സിലായേ കഴിയൂ എന്നു ഞാൻ കരുതിട്ടില്ല. (വ്യാ) മാടിൻകൊടിമടവാരേ=ഗിരിന്ദ്രകന്യേ. കാട്ടും.........മുടിയോൻ=ജടാധരൻ. ഉടു്=തപം. അടിപിടി=പാദഗ്രഹണം. പേരചൊല്ലി മുറവിളി=നാമോച്ചാരണം.

വായികയാംതൊഴിലവൾക്കിഹസുന്ദരമ്മേ
ണായിട്ടിലിച്ചിതുതരാപിതലീയ ചിത്തം.
സ്ഥായികൾക്കോമളിയലാതെവരുന്നമട്ടി-
ലായികൊട്ടുന്നു ചതിക്കുവെത്തുഞ്ഞിഷൻ

ഇഹം ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിയ ശിക്കിൽ. അന്നുമായം ഇവിടെ കഴിഞ്ഞു. ശേഷാദ്രിപ്ലാസം്. വായി, ണായി, സ്ഥായി, ലായി ഇതുകൊണ്ടു നാലു പാദമായി. ണായ്, ഇട്ടലിച്ചു എന്നു പദച്ഛേദം. ചെത്തു — കാകാക്ഷിന്യായേന ചെത്തുകൾ, ചെത്തു ഷൻ.

കാത്തുട്ടിനാരകളുകരത്താടവിപ്രവൽഗ്ഗാ
തീരത്താതപാദസമതിനതിലജ്ജനല്കും
കോൽത്തേനൊഴുംമൊഴിസൂനശംഗങ്ങൾക്കു
(ന്നേ!
ചിത്താന്തിതിന്നുപുലരാനഹരെ തരുണ്ടു.

സാരം — ഉണ്ടു. ചിത്താന്തിതിന്നു=വിശപ്പുമാറി. പുലരാൻ=വളരാൻ. അല്ലാതെ സൂര്യനുദിക്കാനല്ല.

എന്നാത്തിലൊരു കരപാറിവളരുകത്തി.
ട്ടാററിൽ തലത്തിലൊള്ളി ചാടിനമസ്യന
(ത്രു!
ക്രൂരത്തമാണകരിപുംഗവനിഗ്രഹത്തി-
ന്നൊരുറാഴ്മൊട്ടകനടത്തിയ്ക്കുഭീമസേനൻ.

ഭീമസേനൻറെ പരാക്രമം പെണ്ണിൻറെ തലയിൽവെച്ചു കെട്ടിയതു കവിയുടെ കണ്ണിഴയാണ്. അല്ലാതെ മനഃപൂർവ്വമല്ല.

'ചിതത്താടെന്നത്തിയിലിട്ടകത്തി-
പ്പൂതച്ചപച്ചുപ്പുളിചാതവത്രേ'
'കണ്ണുകോപേനവാപ്പാനൊടുപടവേരെ
അട്ടിയിട്ടിട്ടുചാടി (തി-
കത്താനെന്നുമാനമത്തദീരദേവരഗരതെ'
(ഒരു കരകര കവി)

ഇവിടെ 'ചാതവത്രേ,' 'ദീരദേവരഗരതെ' എന്ന പദപ്രയോഗത്തിൻറെ സാരസ്യത്തിൽ രസത്തിൻറെ പുഷ്ടിപ്പും മാറ്റത്തിൻറെ ത്രുടിപ്പും തെളിച്ചുപോകുന്നതാണ്.

തണ്ടികനൊത്തകൊച്ചുതചക്രന്മാ
കകളൊതപെണ്ണുമതൊത്തുവേലക്കാരന്മാർ
മിളിവിലൊരമരം കയറിയിക്കേ
തടുതിയടുത്തൊവിട്ടുടട്ടരൊ.

പ്രാസവുമില്ല വാസനയുമില്ല. ഒരിപ്ലാച്ചു കൂട്ടമ്പാടം നേരമ്പോക്കണം. അതുശ്ലോകം. ഉരാ-അരയും അരയും കൂടിയാൽ കിന്നരം.

കണ്ടിവാർകുഴലികേട്ടർകാർകവേ-
കണ്ടിവന്നമദനാഗ്നികുഞ്ഞുതാൻ

കണ്ടിതോ കാനനമന്ദ്രവണ്ടുപോ-
കണ്ടിവനാഢ്യവനാന്തരങ്ങളിൽ.

പോകണ്ടി, പോ്കണ്ടി- ഒണ്ടിന്നും മുറി പാറിയിരിക്കുന്നത് ഒണ്ടുക്തപ്രാസം കൊണ്ട് അടങ്ങുമ്പോകുന്നതാണ്. വനഥ- വനം അഥ- വനാന്തരങ്ങളിൽ- ഒരു വനത്തിൽ നിന്നു മറ്റൊരു വനത്തിൽ. അതിനാൽ കാടനും കാട്ടത്തിയും തമ്മിലുള്ള സംവാദമെന്നു സ്പഷ്ടം.

ലീലാവേലാവലീപല്ലവമൃദുലളിതാ-
ലാപകൗതൂഹലാർദ്ര-
ശ്രീലാസ്യത്തിൻരഹസ്യംപുതുമയിലുവന്നി-
ട്ടില്ലൊരാൾക്കപ്പരസ്യം
കാലാരാതിക്കിടാവിൻകടമിഴിയർതടവും
പാട്ടുകൂട്ടമ്പൊളൊട്ടും
ചേലാചാരുല്യമാലാവിഗളിതമധുപോൽ
വാർദ്ധ്യമായുല്ലസിച്ചു.

പ്രാസം മാത്രമെ ദീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളു. അർത്ഥം വേണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. മാറി മറിച്ചു കുഴിക്കയും വേണ്ട.

കയ്ത്താർച്ചുംബിപ്പതിന്നായ്മുതിരുമളുവ
കോപകാന്താലവൃന്തം (ഛേദ
മാറുംവീശിപ്പുരക്കുള്ളതവഹനവധാന്തൻ
ചാരുമേരുമഞ്ജുളികം
സ്ത്രീലോകത്തിൽനിന്നിട്ടധികകവിത
നാണമാംഗസ്രവിക്കും (രാം
മെത്തുംനീലപ്പൂവിട്ടിട്ടൊരുകടിലതപൊ-
ട്ടെന്നതാഴ്ച്ചപതിക്കും.

ഇതു പ്രണയകലഹത്തിലെ അവസ്ഥ വർണ്ണിച്ചിരിക്കയാണ്. ആ സ്ത്രീയെ ഭീമയിൽ നിന്നു മാറ്റ് എടുത്തിട്ടുള്ളതാക കൊണ്ട് ഭാഷാസാഹിത്യസത്തമാക്ക് അതു പിടിക്കില്ലായിരിക്കാം. അതിനെ മലയാളവേഷം കെട്ടിച്ച് ഈ വികാരങ്ങളോ തന്നെ കൊടുത്താൽ വേണ്ടില്ലെന്നും വന്നേക്കാം.

ചിന്നുംതേൻമൊഴിശിചുവനാധികംചുളിച്ചു
തൻചില്ലിയാൽമദനചാപമൊടിച്ചിടുന്നു.

മേരിയന്ന മുഷിഞ്ഞതാലൊ മാത്രം അമ്മ മുഷിഞ്ഞതാലൊ അധികം രസമെന്നു സാമാജികന്മാർ തന്നെ തീർച്ചയാക്കട്ടെ.

പവനാപൂരിതപോളകണ്ണത്തിൽ-
പവനയെകവനത്തെയിളച്ചകോ-
പവനാദാവമടക്കിയൊതുക്കിവൻ-
പവനാമേവനമേകണമാംബികേ.

പദച്ഛേദം:—പവനാപൂരിതപോള—കണക്ക—തീപ്പവന—അയെ— കവനത്തെ—ഇളച്ച—കോപവനദാവം—അടക്കി—ഒതുക്കി—വമ്പ്— അവനാം—ഏവനം—ഏകണം—അംബികേ.

കാല്ലു മുറിഞ്ഞ വേദന സാധാരണ പവനകോപത്തിനു കണ്ടു വരാറുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നടുമുറിഞ്ഞ വേദന വികൃതികളിൽ ഒന്നാണ്. അതു സാധാരണയല്ല. അതു കൂടി കണ്ടു തുടങ്ങിയാൽ അതു ചരമലക്ഷണമായി വിചാരിച്ചു വൈദ്യനെക്കൂടി അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. അതല്ല വേറെ കാച്ചവല്ല സുഖക്കേടും അധികമാകുന്നതായാൽ അറിയിച്ചാൽ മതി, അപ്പോഴേം വന്നുകൊള്ളാം.

ജഗദംബവിചിത്രമത്രകിം
പരിപൂർണ്ണാകരുണാസ്ഥിചന്ദ്രി.
അപരാധപരമ്പരാവൃതം
നഹിമാതാസമുപേക്ഷതേസുതം.

വിദ്യുജ്ജിഹ്വൻ.

ഇക്കാലങ്ങളിലെ വ്യവസായരീതി

അതിലുള്ള സുഖദുഃഖങ്ങൾ

ഇക്കാലങ്ങളിലെ വ്യവസായരീതി പത്തോ ഇരുപതോ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയിൽ നിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമായ നിലയിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഇതു നാമെല്ലാവരും പരിചയംകൊണ്ടു പഠിച്ചിട്ടുള്ള പാഠമാണ്. മുമ്പാകെയാണെങ്കിൽ—വളരെ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പൊന്നുമല്ല. കച്ചവടക്കാർക്കൊക്കെ അവരുടെ ചരക്കുകൾക്കു സാമാന്യം നല്ല വില കിട്ടിവന്നിരുന്നു. ഇതിനുവേണ്ടി കുറച്ചു സമയം അദ്ധ്വാനിച്ചാലും മതിയായിരുന്നു. അദ്ധ്വാനത്തിനു തന്നെ നന്നെ കഷ്ടപ്പാടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നല്ലൊരു വ്യവസായിക്ക് അക്കാലത്തൊക്കെ സാമാന്യത്തിലധികം സമയം വിനോദമായ വിഷയങ്ങളിൽ നയിപ്പിക്കാമായിരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, കൊല്ലാവസാനത്തിൽ നല്ല സമ്പാദ്യമുണ്ടാവുമെന്നു ധൈര്യത്തോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. ആ കാലമൊക്കെ അതിവേഗത്തിലാണ് നാം കടന്നു ചാടീട്ടുള്ളത്. ഈ ദ്രുതഗതി എന്തിനാണെന്ന് ആർക്കും പറവാൻ കഴിയുന്നില്ല. നാം പ്രവൃത്തിക്കുന്നതൊക്കെ ഒന്നോടൊന്നിന്നു വിപരീതമായ നിലയിലാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. വ്യവസായങ്ങളൊക്കെ അന്യോന്യസംബന്ധത്തോടും അന്യോന്യം ആശ്രയിച്ചും കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് ഒട്ടുക്കലും വ്യവസായങ്ങളിൽ അനാവശ്യമായ ബദ്ധപ്പാടും കിടമത്സരവും കടന്നുകൂടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ അവസ്ഥകൊണ്ടു ദോഷമേയുള്ളുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കിടമത്സരം പലപ്പോഴും മനസ്സിനെ പുതുവിദ്യകളെ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ വിടുന്നു. സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയും ജാഗ്രതയും എപ്പോഴും പ്രദർശിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ബദ്ധപ്പാടോടെ ചെയ്യുന്ന പണികളിൽ പലപ്പോഴും തെറ്റുകൾ കടന്നുകൂടുന്നു. നിസ്സാരമായ പ്രതിഫലത്തിന്മേൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഒരംഗിയിലും കലാശിക്കുന്നു. ഇതിലാണ് എല്ലാ തകരാറുകളും കടന്നുകൂടുന്നത്. വിസ്തൃതമായി ജനങ്ങളോട് ഇടപെടുന്നവരും തൃപ്തികരമായ നിലയിലെ പ്രവൃത്തികൾ എടുക്കയുള്ളുവെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നവരും ആയ ഒരു വ്യവസായിക്കു നിശ്ചയമായും നല്ല പ്രതിഫലം കിട്ടാതെ തരമില്ല. അല്ലാതെ കിടമത്സരത്തിൽ മര്യാദയില്ലാതെ പ്രതിഫലം ചുരുക്കി വാരിപിടിക്കുന്ന മത്സരികളെ ഭയപ്പെട്ട് എന്തെങ്കിലും കാട്ടരുത്. മത്സരികളിൽ പലരും തങ്ങൾ എന്താണ് പ്രവൃത്തിക്കുന്നതെന്നു ബോധ്യമില്ലാത്തവരും എന്തു വന്നാലും വേണ്ടതില്ല വേലകൾ കിട്ടട്ടെ എന്ന തരത്തിൽ 'മരണക്കളി' കളിക്കുന്നവരുമാണ്;

എന്നതിനാലും നിവൃത്തിയുള്ളേടത്തോളം ഉദ്ദേശത്തോടെ പ്രവൃത്തിക്കുന്ന വ്യവസായികൾ ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു തങ്ങളുമായി ഇടപെടുന്നവർക്ക് നല്ല സാധനങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നവരെന്ന നിഷ്കളങ്കമായ ആഗ്രഹമുള്ളവരാണെന്ന തെളിയിക്കേണമെന്നാണ് ഇതിൻ്റെ ആകപ്പാടെ സാരം. ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്താൽ അതിൽനിന്ന പിന്മാറുകയരുത്. വില എന്തുതന്നെ നിശ്ചയിച്ചാലും ഏല്ക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ ഗുണം എപ്പോഴും മുൻനിറുത്തിപ്പോരണം. ഇടപാടുകാരിൽ വിശ്വാസം ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവരെ സന്തോഷിപ്പിപ്പാൻ എന്തൊക്കെ വഴികളുണ്ടോ അതൊക്കെ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തി സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കണം. കത്തുകൾക്കും കല്പനകൾക്കും ഒക്കെ ഉടനടി മറുപടി അയച്ചുകൊടുക്കണം. ഇന്ന അവധിക്ക പണിതീർത്തുകൊടുക്കാമെന്ന വാഗ്ദത്തം ചെയ്താൽ ആ അവധി കഴിക്കയും അരുത്. നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നവെച്ച കാര്യങ്ങളെ തള്ളിക്കളയരുത്.

ഇടപാടുകാരുമായി ഇടപെടുമ്പോൾ ശരിയായ ദാക്ഷിണ്യം കാണിച്ചുപോരേണ്ടതാണ്. അവരിൽനിന്ന വല്ല ആക്ഷേപവും വന്നാൽ ആയതു വേണ്ടുംവണ്ണം പരിശോധിച്ച് അവരുടെ ഭാഗം നിന്നുതന്നെ ഒരു തീർപ്പുണ്ടാക്കുവാൻ നോക്കണം. വീഴ്ചകൾ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയത് ഉടനെ സമ്മതിക്കേണ്ടതും അതിൻ്റെ നിവൃത്തി അപ്പോൾതന്നെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതുമാണ്. ഇടപാടുകാരുമായി നിസ്സാരമായ സംഗതികളിൽ അനാവശ്യമായി വാശിപിടിച്ചു തർക്കിച്ച് അനാവശ്യമായ കത്തെടപാടുകൾ നടത്തി പലർക്കും നഷ്ടം നേരിടാറുണ്ട്. എല്ലാ വ്യവസായികളും ഗോപ്യങ്ങളായി ഒന്നും വെക്കാതെ 'തുറന്ന രീതിയായി' പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതായിരിക്കും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്. സാരമില്ലെന്നവെച്ച തള്ളുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ 'അതിസാര'മായി ചിലപ്പോൾ കലാശിച്ചേക്കും.

ഇക്കാലങ്ങളിലെ വ്യവസായികളെ കടക്ക് ഇളക്കിമറിച്ചിട്ടുള്ളതും തരംപോലെ ഒരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം കാണാതെ കിടക്കുന്നതുമായ സംഗതി വിലയും പ്രതിഫലവും ചുരുക്കി വ്യവസായം നടത്തുന്നവരുടെ നയമാണ്. ഇവരുടെ ബുദ്ധിഹീനതയെ ജയിപ്പാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ. ഒന്നാമതു വേണ്ടതു; തങ്ങൾക്ക് എന്തു വിലയോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിഫലമോ കിട്ടേണമെന്ന തിട്ടപ്പെടുത്തുക. തൻ്റെ യഥാർത്ഥച്ചിലവ്, കൂലി, സാമാനവില, പലവക ചിലവ്—ഇത് എത്രയാണോ അതോടുകൂടി ഇന്ന ഒരു ലാഭവും കൂടി കിട്ടേണമെന്ന നിശ്ചയിക്കുകതന്നെ. ഇങ്ങിനെയായാൽ കിടമത്സരം കഠിനമായി തരംപോലെ പ്രവൃത്തി കിട്ടിയില്ലെന്ന വന്നേക്കാം. പക്ഷെ സ്ഥിരതയുണ്ടെന്നും കാംക്ഷിക്കുന്ന പ്രതിഫലം ന്യായാനുസൃതമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ബോദ്ധ്യം വന്നു തുടങ്ങിയാൽ ഇടപാടാനും പ്രവൃത്തി ഏല്പിപ്പാനും ആർക്കും സംശയം ഉണ്ടാകയില്ല. നിരക്ക താഴ്ത്തിവില്പനയും കൊള്ളക്കൊടുക്ക നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ നേരെ മത്സരബുദ്ധി കാണിക്കയും അരുത്. കച്ചവടത്തിൽ അപ്രകാരം ഒരു ബുദ്ധി ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതാണ് വളരെ നല്ലത്. ക്രിക്കറ്റ് മുതലായ വ്യായാമത്തിൽ എന്നപോലെ വ്യവസായത്തിലും ആരാണോ 'ലഭ്യമായതിൽ തൃപ്തിയോടെ' ഇരിക്കുന്നതവനാണ് ഒടുവിൽ ജയം. തങ്ങളുടേതുപോലെയുള്ള വ്യവസായം നടത്തുന്ന മഹാന്മാരെക്കുറിച്ച് അസൂയപ്പെടുന്ന

ളുകൊണ്ടും അവരെപ്പററി ആക്ഷേപങ്ങൾ പറഞ്ഞു നടത്തുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു ഗുണവും കിട്ടുവാനില്ല. നിരക്കിൽ താഴ്ന്ന വ്യവസായം നടത്തുന്നവരെപ്പററി പരിതപിപ്പാനേ അവകാശമുള്ളു. പരിഹസിക്കേണ്ടതില്ല. കാരണം ആ വകക്കാരുടെ കലാശം ചാവുട്ടൽ കുളിമേൽ ആവാനേ തരമുള്ളു.

ആകപ്പാടെ ഈ പറഞ്ഞേടത്തോളമുള്ളതിന്റെ സാരം; ഇക്കാലത്തിൽ വ്യവസായികൾക്കു വല്ല ഗുണവും ഉണ്ടാകേണമെങ്കിൽ സത്യത്തിലും കൃത്യത്തിലും നടക്കുമെന്ന് ഒരു പേര് ഒന്നാമതായി സമ്പാദിക്കേണം എന്നാണ്. വ്യവസായത്തിൽ സത്യവും കൃത്യവും ഉണ്ടാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നു പറയുന്നവർ ഉണ്ട്. എന്നാൽ ആ ധാരണ തീരെ തെററാണ്. "പരമാർത്ഥം" എന്ന താക്കോലിടാതെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന വ്യവസായമാകുന്ന വീടിന് ഉറപ്പ് ലേശമില്ല. ഈ വക ഗുണങ്ങൾക്കു പുറമെ വ്യവസായികളായിത്തീരുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നവർക്കു വേറെയും ചില ഗുണങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാണ്. ഒന്നാമത് ആരംഭിച്ച പ്രവൃത്തിയെ നടത്തുവാനുള്ള ശക്തി, യുക്തികൾ തോന്നത്തക്ക ബുദ്ധി, ഇതു രണ്ടും അതിൽ പ്രധാനമാണ്. "അങ്ങിനെയും ഇങ്ങിനെയും" പ്രവൃത്തിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഇക്കാലത്തിൽ ആരും തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല. പ്രവൃത്തിയുടെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലും ശരിയായി ദൃഷ്ടി വെച്ചുവരേണമെന്നു മാത്രമല്ല ബുദ്ധിയും വിവേകവും ഉള്ളവരെ മാത്രം സഹായകന്മാരായി നിശ്ചയിക്കുന്നതിലും നല്ല മനസ്സിരുത്തേണ്ടതാണ്. തകരാറും കുററവും കുറവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നവരെ ഒരു വ്യവസായി അടുപ്പിക്കുന്നതായാൽ അനർത്ഥമല്ലാതെ ഒന്നും ഉണ്ടായിത്തീരുകയില്ല.

നാം പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതൊക്കെ ആവുന്നതും നല്ലവണ്ണം ചെയ്തു ജീവിതത്തെപ്പററി നല്ല അഭിപ്രായത്തോടെ വർത്തിക്കുക. പ്രവൃത്തികൾ നമുക്ക് അധീനമാവുക. പ്രവൃത്തിക്കു നാം അധീനന്മാരാകരുത്. മനസ്സുഖവും ദേഹസുഖവും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ധനസമ്പാദനം ദുഷ്പ്രവൃത്തി തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ വൃത്തി നമുക്കു സന്തോഷം ഉണ്ടാക്കണം. അതുകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു സകല സുഖങ്ങളും നശിപ്പിച്ചാൽ എന്തു ഗുണമാണ്? മനസ്സമാധാനം ഒരു രാജാവിന്റെ പദവിക്കു തുല്യമാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് സല്ക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ കാട്ടിത്തരുന്നതും.

(തർജ്ജമ)

കൽക്കിപുരാണം

നന്മതിന്മകളെ വകതിരിച്ചു തള്ളേണ്ടതും കൊള്ളേണ്ടതും അറിയുന്നതു മൂന്നു വഴിയായിട്ടാണ്. കൊണ്ടിട്ട്-കണ്ടിട്ട്-കേട്ടിട്ട്. കൊണ്ടു പഠിക്കുന്നതു സ്വാനുഭവംകൊണ്ട്, കണ്ടുംകേട്ടും പഠിക്കുന്നതു സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടും വിദ്യകൊണ്ടും ആകുന്നു സാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നത്. ആദിമുതലേ ഉള്ള മുഴുവനും അനുഭവിച്ചറിവാൻ ആയുഷ്കാലത്തിനു നീളം പോരാ. മനുഷ്യവർഗ്ഗമെല്ലാം പണ്ഡിതന്മാരുമല്ല. അങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥിതിക്കു ലോകത്തിന്റെ ഗതി മുക്കാലേ മുണ്ടാണിയും സംസർഗ്ഗത്തെ അപേക്ഷിച്ചാ

ന്നിരിക്കുന്നത്. ധർമ്മനിഷ്ഠ ഹേതുവായി
ട്ട് ഉൽഗതിയും ധർമ്മപാരതന്ത്ര്യത്താൽ
അധോഗതിയും സദസൽസംസർഗ്ഗംകൊ
ണ്ടുണ്ടാവുന്ന ഗുണദോഷങ്ങളുമാണ്. എ
ന്നാൽ ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുവാ
ൻ ത്രാണിയില്ലാത്ത ജനങ്ങൾ പ്രായേണ
അസൽസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന മനോ
വികാരം സ്വഭാവേന ഗ്രഹിച്ച് നേർവഴി
തെറ്റി നടക്കുന്നവരാകുന്നു. നല്ലവരോട്
ചേർന്നാലേ നന്മ വരൂ എന്ന വിശ്വാസം
അങ്ങിനെയുള്ള ഹൃദയങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കി
ത്തീർത്തുറപ്പിക്കുന്നെങ്കിൽ ശീലിപ്പിച്ചു
കൊണ്ടോ ഭയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടോ അ
ല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവുമറിയുന്നില്ല. അ
തുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് കയ്പുള്ള ഗുളി
ക പഞ്ചസാരയിൽ പൊതിയുന്നതും, ദേ
വികൊള്ളാത്തവർ വെളിച്ചപ്പാടിനോ
ടടുക്കുന്നതും. ഈ തത്വം അറിഞ്ഞുകൊ
ണ്ടാണ് മഹാകവികളും മഹർഷിമാരും മൂക
ന്മാരായ ഉപദേഷ്ടാക്കളെ ഗ്രന്ഥരൂപേണ
അവതരിപ്പിച്ച് ലോകത്തെ അനുഗ്രഹി
ച്ചിരിക്കുന്നത്. കാവ്യനാടകാദികളും ഇ
തിഹാസപുരാണങ്ങളും ഉപദേശിക്കുന്ന
ത് 'നന്മ വിതച്ചാൽ നന്മ വിളയും' 'തി
ന്മ വിതച്ചാൽ തിന്മ വിളയും' എന്ന സ
ത്യസമാഗമത്തിൽ നിന്നു പഠിക്കുന്ന ത
ത്വം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ കാവ്യനാ
ടകങ്ങൾക്കും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾക്കും
തമ്മിൽ ഈ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഒന്ന് ഇഹ
ലോകത്തിന്റെ പ്രതിഛായയാണ്. മ
റ്റേതു പരലോകത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാ
ണ്. ഒന്നു ലോകസ്വഭാവത്തെയാണ് വ
ർണ്ണിക്കുന്നത്. മറ്റേതു സംസാരസാരത്തെ
യാണ് കാണിക്കുന്നത്. രണ്ടിന്റെയും
ഫലം ഒന്നുതന്നെയാണെങ്കിലും കാവ്യനാ
ടകാദികളുടേതു പ്രയത്നസാദ്ധ്യവും ഇതി
ഹാസപുരാണാദികളുടേതു സ്വഭാവസാദ്ധ്യവു
മാകുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല ആർഷഗ്രന്ഥങ്ങ
ളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിഷയം എല്ലാവി
ധത്തിലുള്ള അധികാരികൾക്കും യോജിക്കു
ന്നതുമാകുന്നു. കേവല ലൌകികന്മാർ ആ
ധിഭൌതികമായും ആസ്തികന്മാർ ആധി
ദൈവികമായും കേവലഭക്തന്മാർ ആദ്ധ്യാ
ത്മികമായും പുരാണാദികളെ വ്യാഖ്യാനി
ച്ച് ഇഷ്ടഫലം സമ്പാദിക്കുന്നു. സംസാ
രപരവശന്മാർ ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണന്റെ ബാലലീ
ലയിൽ ലയിക്കുന്നു. ശ്രീരാമനെ സ്തുതിക്കുന്നു.
രാവണനെ നിന്ദിക്കുന്നു. ധർമ്മപുത്രാദിക
ളുടെ അരിഷ്ടങ്ങളിൽ അനുതപിക്കുന്നു. ദു
ര്യോധനാദികളുടെ നേരെ കോപിക്കുന്നു. മ
തശിരോമണികളായുള്ളവർ ഭഗവാന്റെ
മായാവിലാസത്തെ കുറിച്ച് ആശ്ചര്യപ്പെ
ടുന്നു. യതിവരന്മാരാകട്ടെ ഈ നിലയി
ൽ ഒന്നും നില്ക്കുന്നില്ല. അവർ രാമായണം
ജ്ഞാനയോഗമായും ഭാഗവതം ഭക്തിയോ
ഗമായും ഭാരതം കർമ്മയോഗമായും മൂന്നു മു
ക്തിമാർഗ്ഗങ്ങളായി ഗണിച്ചുവരുന്നു. രാമാ
യണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരി
ക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ വ്യുല്പത്തി അതാതു ഗ്ര
ന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിതമായിരിക്കുന്ന വി
ഷയത്തോട് യോജിപ്പിച്ചു നോക്കുന്നതായാ
ൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം ആദ്ധ്യാത്മിക
മായൊരർത്ഥം അന്തസ്യൂതമായി എല്ലാറ്റി
ലും തെളിഞ്ഞുകാണാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ ഈ പ്രകൃതത്തിൽ അതി
നെ എടുത്തു വിസ്തരിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലാ
ത്തതിനാൽ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മാഹാ
ത്മ്യത്തെ ദ്യോതിപ്പിച്ചു പുരാണതർജ്ജമ
കൊണ്ടു മലയാളികളെ അനുഗ്രഹിച്ചിരി
ക്കുന്ന മഹാന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കുവാനുള്ള
സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമേ ഞാൻ തൽക്കാലം
സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളു.

'കൽക്കിപുരാണം' മാതിരിയായുള്ളതൊഴികളെപ്പോലെ വൃത്താനുവൃത്തങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, കാകളീകളകാഞ്ചികളും മറ്റും തമ്മിൽ വിഭാഗവും ഭേദത്വാരവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസംപോലെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ശങ്കരൻകുട്ടിമേനവൻറെ കവിതക്ക് അകൈതവതയാണ് മുഖ്യമായുള്ള ഗുണം. അതിനെ കിളിപ്പാട്ടു വളരെ യോജിക്കുന്നതുമാണ്.

അപ്പൻതമ്പുരാൻ.

ശരീരസുഖം

(തുടർച്ച)

ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തിൽ തിരെ പ്രായാധിക്യത്തിൽ നിന്നോ അപായങ്ങളിൽ നിന്നോ മാത്രമായി സംഭവിക്കുന്ന മരണസംഖ്യ ഇത്രയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി എടുക്കുക എന്നുള്ളതു വളരെ അസാദ്ധ്യമായ ഒരു കാര്യമാകുന്നു. എങ്കിലും മറ്റുള്ള കാരണങ്ങളിൽ നിന്നു സംഭവിക്കുന്ന മരണസംഖ്യയായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു കാരണങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള തുക വളരെ ചെറുതായി കാണാം. അതിനാൽ ആലോചനയെത്രമാത്രമായാലും എത്രയും അനുകൂലാവസ്ഥകളിൽക്കൂടി ഒരു മനുഷ്യൻ ഇത്രകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നു ആയുഃ തന്നെ ഗണനമാനിച്ചു പറവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഇക്കാലങ്ങളിൽ ഓരോ പ്രത്യേക ദീനങ്ങൾ ചികിത്സിച്ചു മാറ്റുന്നതിനുള്ള ഉദ്യമങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ അധികമായും പ്രധാനതരം രോഗങ്ങൾക്കു കാരണമുള്ള അവസ്ഥകൾ ആരാഞ്ഞറിവാനായി ഓരോ പ്രത്യേകസംഘം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഉത്സാഹങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ വെക്കുന്ന കാര്യമാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. ഒരു രോഗിയുടെ നേരെ ഇതരജനങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന അനുകമ്പ മനുഷ്യർക്കു സഹജമായ ഒരു ഗുണമെന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നല്ലാതെ അതു പൂർണ്ണമായ ദയയുടെ ഒരു ലക്ഷണമായി കണക്കാക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അത് അധികമായും രോഗികളല്ലാത്ത ജനസാമാന്യവും ആ രോഗിയുമായിട്ടുള്ള വാസ്തവമായ സംബന്ധത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലും ഒരു ദിക്കിൽ വിഷൂചിക പരന്നു പടർന്നു പിടിച്ചു എങ്കിൽ, രോഗബാധിതരായ ആ സാധുക്കളുടെ കഷ്ടതകൾ കണ്ട് അവരെ എല്ലാവരും അനുകമ്പാപൂർവ്വം കാണ്ടു ധാരയിട്ടു കളിപ്പിക്കയും അവരുടെ വേദനയും കഷ്ടപ്പാടുകളും അകറ്റുവാനായി മാത്രം ഓരോ സൽകൃത്യം അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തേക്കാം, അല്ല രോഗബാധിതരായ ആളുകളിൽ അല്പം ശ്രദ്ധ കുറച്ചിട്ടും ആ വ്യാധി ഏതു ദിക്കിൽനിന്നു പകർന്നു എന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു മറ്റുള്ള നാഗരവാസികളിൽ അതു ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ട യത്നങ്ങൾ ചെയ്തു ശീഘ്രമതിനെ അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ നോക്കുകയോ, അധികം പ്രശംസനീയമായ പ്രവൃത്തി ധാരാളമായി ദ്രവ്യവും സ്വാധീനത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ഇരുന്നതിൽ മരെ സമയത്തിൽത്

ണോ തന്നെ ചെയ്യുന്നതാണ്. പക്ഷെ ഒ
ന്നിലുംവെച്ച് ഉത്തമപക്ഷം നോക്കുന്നതാ
യാൽ ദീനത്തിൽപ്പെട്ടു ദുർല്ലഭം ചിലരുടെ
കാര്യത്തിൽ അശ്രദ്ധവെച്ചാലും ഭൂരിപക്ഷ
ത്തിന്നു ഗുണംവരുന്ന കാര്യത്തിൽ മനസ്സു
വെക്കുകയാകുന്നു ശരിയായ മാർഗ്ഗം. ദീന
ക്കാരുടെ കഷ്ടതകളെ കഴിയുന്നതും കുറ
വാൻ ഇപ്രകാരം ലോകത്തിൽ എങ്ങും അന
വധി പണം ചിലവുചെയ്യുന്നുണ്ട്. അ
ത് ഒരു ദുഃഖിച്ചുവരുന്ന ആൾക്കാരനെ രക്ഷി
വാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലൊ. എങ്കിലും പ്രത്യ
ക്ഷം ചിലരുടെ കാര്യങ്ങളാണ് ജനങ്ങളുടെ
ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതെന്നും, ജനസാ
മാന്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അത്ര ശ്രദ്ധ
യില്ലെന്നു, ഇപ്രകാരം ചിലവു ചെയ്യപ്പെടു
ന്ന സംഖ്യയുടെ ഗണം പിടിക്കാതിരിപ്പാൻ
വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളാക്കാ
യി ചിലവുചെയ്താൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളാ
ക്ഷേമകാരമായി തീരുമെന്നും ഉള്ള സ്ഥാ
നത്തെ ആരും നിഷേധിക്കാവുന്നതല്ല.
നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇപ്രകാരം
വലുതായ ചിലവൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ല.
ചികിത്സക്കാർക്കായി ചിലവു ചെയ്യുന്ന
സംഖ്യ ഈ വിഷയത്തിലേക്കായാൽ കൊ
ല്ലുമാറുള്ള മരണസംഖ്യ ഇപ്പോഴത്തേ
തിൽ വളരെ ചുരുക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ദാരിദ്ര്യം നഗരശുദ്ധീകരണത്തിന്നു ഒ
രു വലിയ പ്രതിബന്ധമായി തീരുകയും ന
ഗരശുദ്ധീകരണമൊഴിവിൽനിന്നു ദാരിദ്ര്യം ഉ
ത്ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അസുഖം ദാരിദ്ര്യ
വും രോഗവും മരണവും ഒന്നൊന്നിന്നു
ഹേതുഭൂതങ്ങളായും ഒരു കൂടി ചേർന്ന് ജ
നസമുദായത്തിന്റെ ആരോഗ്യസമ്പത്തി
നേയും അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള പ്രാപ്തിയേയും,
ക്ഷയിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു
ശരീരസുഖത്തിന്നു അത്യന്താപേക്ഷിതമാ
യ നഗരശുദ്ധീകരണപരിഷ്കാരങ്ങൾ എ
ല്ലാടത്തും പൂർണ്ണമായി മുഖ്യമായിട്ട് എന്തെ
ങ്കിലും ഒരു ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള അ
നേകന്മാരിലും പഠിപ്പുള്ളവരിലും സ
മ്പന്നന്മാരിലുമാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഇതി
നെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ സാധുക്കളും ദുഃഖ
ന്മാരും ആശ്രിതന്മാരുമായ തങ്ങളുടെ സ
ഹജീവികളുടെ കഷ്ടാവസ്ഥയെ മെച്ചപ്പെടു
ത്തുകയും, അവരുടെ ദുഃഖത്തിന്നു ശമനം
വരുത്തുകയും ചെയ്ക എന്ന ഉത്തരവാദിത്വവും അ
നുകമ്പാസൂചകവുമായ ഔദാര്യബുദ്ധിയെ
പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. പിന്നെ അയൽ
വക്കത്തിലും സംഘങ്ങളിലും രോഗങ്ങൾ
പ്രവേശിക്കാതെ നോക്കേണ്ടതു തങ്ങളുടെ
സ്വന്തകാര്യവുമാണല്ലോ. ദാരിദ്ര്യത്തിലും
മാലിന്യത്തിലും വളരുന്ന പോഷിക്കുന്ന വ
സൂരിയും വിഷൂചികയും സാധുക്കളുടെ ഇ
ടയിൽ ചെയ്യുന്ന നാനാവിധങ്ങളായ വിട്ടു
സമീപസ്ഥന്മാരായ യോഗ്യന്മാരെയും പ്ര
ഭുക്കളേയും ബാധിച്ച് അവരെയും അവശ
രാക്കിത്തീർത്തു കാണുന്നതും അത്ര
ദുർല്ലഭമല്ലല്ലോ. ഇതിനെ വരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ
വല്ലാതെ ഭയന്നു വലിയ ലാഭമില്ലാതെ നാട്ടു
കാരെല്ലാം കൂടി സമാപന്നമായ സാംക്രമി
കരോഗത്തെ പെട്ടെന്നു നിഗ്രഹിപ്പാനായി
അനവധി പണം ഒരു പ്രയോജനവും കൂടാ
തെ കോരി ചിലവു ചെയ്യുന്നു. ഇത് മു
ന്നെ മുൻകരുതലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ കൂടാ
തെ കഴിക്കാവുന്നതാകുന്നു. പൌരന്മാരു
ടെ പാരമ്പര്യമായി ശീലിച്ചുപോന്ന മലിന
സ്വഭാവത്തെ പരിഷ്കരിപ്പാനോ അതിനി
കൃഷ്ടവും രോഗകാരണവുമായ ഭവനപ്രാ
ന്തങ്ങളെ സർവ്വദാ മലിനമാക്കിച്ചെയ്യുന്ന
ഭൂമിയും ജലവും വായുവുമുള്ള പ്രദേശ
ങ്ങളെ ശുദ്ധിയാക്കുവാനോ വല്ല തിരക്കു
ത്തിലും ചുവരുകളും ഒന്നു വെള്ള തേച്ചുള്ള

കൊണ്ടു നിലം അടിച്ചു തളിച്ചതുകൊണ്ടും കഴിയാവുന്നതല്ല. ഒരു ശത്രുവിൻ്റെ ആക്രമത്തിൽനിന്നു് ഒരു രാജ്യം രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ ഏറ്റവും ഉറപ്പായി കോട്ട കെട്ടുന്നതു് ഏതു പ്രകാരമോ, അപ്രകാരംതന്നെ വ്യാധികളുടെ ആക്രമത്തിൽനിന്നു് ഒരു രാജ്യം രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കതായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യകമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് എല്ലാ കാലങ്ങളിലും നഗരശുദ്ധീകരണത്തിനു വേണ്ടതായ ഏർപ്പാടുകൾ ജാഗ്രതയായി ചെയ്യേണ്ടതാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാംക്രമികരോഗങ്ങളുടെ ആഗമനമാർഗ്ഗങ്ങൾ തന്നെ തടുത്താൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള മരണസംഖ്യ കുറപ്പാൻ തരമാകയുള്ളു. നഗരവാസികൾ എല്ലാം ആരോഗ്യശാസ്ത്രത്തിൻ്റെ സാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതു വരെയും ഏറ്റവും ദരിദ്രന്മാരും മൂഢന്മാരും ആയ ആളുകൾകൂടി വഴിയിൽ അണകൾ കണ്ടാൽ സ്വയമേവ ഇറങ്ങിത്തന്നെ മാറ്റിക്കളയുകയും അങ്ങനെ ചുറ്റുമുള്ള മലിനപ്രദേശങ്ങൾകൊണ്ടു ജീവനും, ശരീരസുഖത്തിനും നേരിടാവുന്ന അപായമായ ആപത്തുകൾ ഇന്നതെന്നു ധരിക്കയും ചെയ്യുന്ന വരെയും, നഗരശുദ്ധീകരണോദ്ദേശകമായി തൃപ്തികരമായ യാതൊരു ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്വാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ദൃഷ്ടിന്നു നമ്മുടെ ചെറിയ രാജ്യത്തിൽതന്നെ, ആരോഗ്യശാസ്ത്രവിരുദ്ധമായ ചില നടത്തകൾ പരിശീലിപ്പിക്കാതെയും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ളപോലെ വിദ്യാശാലകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആരോഗ്യശാസ്ത്രം ഒരു വിഷയമായി എടുക്കാതെയും സാധിക്കുന്നതല്ല. ചെറുപ്പത്തിൽ ഈ പ്രകാരമുള്ള പഠിപ്പിന്നു ലഭിക്കാത്ത മനുഷ്യരുക്കന്മാരോടും വയോവൃദ്ധന്മാരോടും ഈ വക ഉപദേശങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ അധികം നല്ലതായിട്ടുള്ളതു, ദീനം വരാതെ നോക്കുവാനും ശരീരസുഖം നിലനിർത്തുവാനും താന്താങ്ങൾ ഇന്നതു ചെയ്യേണ്ടതെന്നും ഇന്നതു ചെയ്യരുതാത്തതെന്നും ധരിച്ചു മേലിൽ പ്രവൃത്തിപ്പാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിന്നു എല്ലാ കുട്ടികളുടേയും മനസ്സിൽ ബാല്യത്തിൽ ആരോഗ്യശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചില സാരാംശങ്ങളായ സംഗതികൾ ധരിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ വേറെ തരത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ പലതും ചെയ്യാനുണ്ടു്. അതുകൾ ഒന്നും ഗ്രന്ഥവൈപുല്യഭയത്താൽ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ എല്ലാം ഒന്നായി ചെയ്വാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, "പലതുള്ളി പെരുവെള്ളം" എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ചു കുറേശ്ശ കുറേശ്ശയായിട്ടെങ്കിലും ചെയ്താൽ അതാതിൻ്റെ ഫലം കാണാതിരിക്കയില്ല. ഒരു ശത്രുവിൻ്റെ പ്രവേശനത്തിനു സഹായിക്കുന്നതായ ഓരോ ചെറിയ ദ്വാരങ്ങളും അടച്ചുകെട്ടുന്നതു് ഒരു കോട്ടക്കു് എത്ര ബലംകൊടുക്കുന്നുവോ, അതുപോലെതന്നെ രോഗങ്ങൾ പ്രവേശിക്കാവുന്ന എല്ലാ പഴുതുകളും അടച്ചുകെട്ടുന്നതുകൊണ്ടു ജനസമുദായത്തിൻ്റെ ശരീരസുഖമാകുന്ന കോട്ടയെ ബലമായി കാത്തു രക്ഷിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ഒരു രാജ്യത്തിലെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ വെച്ചു മുഖ്യമായ ഒന്നാകുന്നു അതിലെ പൊതുജനക്ഷേമാന്വേഷണം. ഒരു നഗരത്തിലെ മലിനാവസ്ഥകൾ നിരന്തരമായി അതിലെ നിവാസികളുടെ ആരോഗ്യത്തെ കെടുപ്പിക്കുന്നതിനാലും ഓരോ പ്രത്യേക കാലങ്ങളിൽ പകർന്നുപകർന്നു ദീനം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനാലും, തന്മൂലം ആയുഷ്കാലം

കാൎയ്യനാതിനാലും ഒരുവനെൻറ വേല ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയെ വളരെ ചുരുക്കിച്ചുരുക്കി കൊണ്ടുവരുന്നു. അപകടങ്ങളായ സംഗതികളിൽ ഒന്നു കൂടും അനാരോഗ്യസ്ഥിതിയിലിരിക്കെ, പൂൎത്തിയായ ശരീരസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവരെന്നും വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ജാതിക്കാർക്കു, ശരീരസ്വഭാവിനാലും അല്പായുസ്സുകളായ മറുജാതിക്കാരെക്കാൾ, വേലചെയ്യാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള അംഗങ്ങൾ അധികമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയിന്മേൽ പതിനെട്ടു ഗുണങ്ങൾ കൂടുതലായുണ്ടെന്ന സംഗതി ഒരിക്കലും വിസ്മരണീയമല്ല. വ്യാപാരവിഷയത്തിലൊ യുദ്ധത്തിലൊ മറെറന്തെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യത്തിൽ ആരോഗ്യഗാത്രന്മാരായ ആളുകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ജയം സിദ്ധിപ്പാനും ഉന്നതിയടയാനും അത്ര ബലമുള്ളതായി മറെറന്താണുള്ളത്? ഇതിനും പുറമെ അവർ വളരെ ചൊടിയും പൌരുഷവും ഉള്ളവരുമായിരിക്കും. അതിനാൽ നഗരശുദ്ധീകരണം പൊതുജനക്ഷേമത്തിനു മുഖ്യമായ ഒരു ഏൎപ്പാടാണെന്നും അതിനു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ശ്രമം രോഗാൎത്തൎക്കു പ്രത്യേകിച്ചും ഓരോ ജനസമുദായങ്ങൾക്കും ഗവൎമ്മെൻറിന്നും പൊതുവിലും ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വരുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിൻെറയും അതിലെ ജനസമുദായവും പണവുമുള്ള പ്രഭുക്കളുടെയും കടമയാണ് നഗരശുദ്ധീകരണത്തിൽ നിഷ്കൎഷകളെ ചെയ്യേണ്ടതെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷവും വേറെ ഒരു കാൎയ്യം കൂടി ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നഗരശുദ്ധീകരണപ്പൂൎത്തിക്കായ ഉദ്യമങ്ങൾ സഫലീകരിക്കുന്നതിന്നു മുഖ്യമായിവേണ്ട ഒന്നു ജനസാമാന്യത്തിൻെറ സഹായമാകുന്നു. ഗവൎമ്മെൻറിൻേറയും അതിലെ നാഗരികതയുള്ള നിവാസികളുടെയും ശ്രമങ്ങൾ പൊതുജനങ്ങളുടെ അജ്ഞാനപ്രതിഷ്ഠിതമായ ചാപല്യബുദ്ധിയുടെ ആക്രമണങ്ങളാകുന്ന ഓരോ തടസ്ഥങ്ങളാൽ നിഷ്ഫലങ്ങളാകുന്നു. അവരുടെ ആ തടസ്ഥങ്ങൾ കാരണമായി വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതു സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ള അന്ധവിശ്വാസത്തിൻെറ ഒരു ഫലമാണെന്നേ കരുതേണ്ടതുള്ളു. അത്രയുമല്ല. അത് അധികവും കാലത്തിലും വലിയ ഒരു നിൎഭാഗ്യമെന്നേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളു. അതുകൊണ്ടു കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കും രോഗങ്ങൾക്കും സൎവ്വദാ ഇരയാകി ക്രമേണ അവരുടെ അധഃപതനത്തെ ചെയ്യുന്ന മൂഢവിശ്വാസങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ പരിഷ്കാരസ്പൎശ്ശപ്രകാശം ഉണ്ടാകുവാൻ എല്ലാവരും ജാഗരൂകന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതു സാധിക്കുന്നതിന്നധികം നല്ല മാൎഗ്ഗം പുസ്തകമുഖേനയും മറ്റും ജനങ്ങൾക്കു ഓരോരോ തത്വങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയല്ലാ നിത്യപരിചയത്തിലുണ്ടാവുന്ന ദൃഷ്ടാന്തമാൎഗ്ഗേണയാകുന്നു സാധിക്കേണ്ടതു.

നഗരശുദ്ധീകരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം പൌരന്മാരെ രോഗങ്ങളിൽ നിന്നു വിമുക്തന്മാരാക്കുകയും അവരുടെ വംശങ്ങൾക്കു നാശം വരാതെ നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു പുറമെ ചുററുമുള്ള പ്രദേശവും, കാലക്ഷേപരീതിയും, പരിശുദ്ധീകരിച്ചു അവരുടെ വംശങ്ങൾക്കു വൎദ്ധനവുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു. ഈ പ്രമാണങ്ങളുടെ അനാവശ്യമായ വാസ്തവം ഏതു രാജ്യവാസികളിൽനോക്കിയാലും കാണാവുന്നതാകുന്നു. ശരീരസ്വഭാവത്തിന്നനുകൂലങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവർ മററുള്ളവരെക്കാൾ കായബലവും ചൊടിയും പൌരുഷവുമുള്ളവരായിട്ടാണ് നാം പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നതു. നഗരശുദ്ധീകരണവിഷയത്തിൽ നി

സ്ഥലങ്ങൾ കരത്തപ്രദേശങ്ങളായാലും വേണ്ടതില്ല. ഉൾനാടുകളിൽ വസിക്കുന്നവർ പട്ടണവാസികളെക്കാൾ കായബലവും ചൊടിയും ഉള്ളവരാകുന്നു. ശുദ്ധജലമുള്ളതും നിർമ്മലവായു സഞ്ചരിക്കുന്നതും നീർജാലയാറാ മണ്ണുകൂടിയതുമായ ഉയർന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവർ ഉറവേൽക്കുന്ന താണപ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരെക്കാൾ ഉന്മേഷതയും ഓജസ്സും ഉള്ളവരാകുന്നു. മലമ്പനി വിട്ടുപിരിയാത്ത തെക്കൻകന്നടകത്തിലേയും വയനാട്ടിലേയും നിവാസികളും അവരുടെ അയൽ നാട്ടുകാരുമായുള്ള അന്തരം ഇതിന്നൊരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. കന്നടകത്തിലേയും വയനാട്ടിലേയും ആളുകൾ മിക്കതും വിളർച്ചു കാണുന്ന ദുർബ്ബലന്മാരും അല്പായുസ്സുകളും അധോഗതിക്കാരുമായ ഒരു ജാതിക്കാരാകുന്നു. ഇതിന്നുള്ള മുഖ്യകാരണം ശരീരസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്നാസ്പദമായ കാലദേശാവസ്ഥകളുടേയും നഗരശുദ്ധിയുടേയും അഭാവമായിരിക്കണം.

ഇതുവരെ ശരീരസ്വാസ്ഥ്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു ജനസമുദായത്താലും രാജ്യത്താലും ചെയ്യപ്പെടേണ്ട പൊതുവായ സംഗതികളെപ്പറ്റിയാണല്ലോ പ്രസ്താവിച്ചത്. ഇനി ഓരോരുത്തരാൽ തനിച്ചും ചെയ്യപ്പെടേണ്ട ആഭ്യന്തരമായ സംഗതികളെപ്പറ്റിയാകുന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഇനി പറവാൻ പോകുന്ന സംഗതികൾ മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കാൾ അധികം സാരഗർഭങ്ങളുമാകുന്നു. ശരീരസ്വാസ്ഥ്യത്തിനുള്ള ചില നിയമങ്ങളും ചിട്ടകളും ഇന്നിന്നവയെന്നു പറയുന്നതിനു മുമ്പു ശരീരസ്വാസ്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതാണ്ട് ഒരു സ്വരൂപം വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ പതിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ശരീരസ്വാസ്ഥ്യം എന്നു വെച്ചാൽ ദേഹത്തിന്നു ബാഹ്യമായും ആഭ്യന്തരമായും യാതൊരു ഉപദ്രവവും ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയാകുന്നു. ആമാശയവും പക്വാശയവും ദിനംപ്രതി പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ഭക്ഷണത്തെ ദഹിപ്പിച്ചു സാരാംശങ്ങൾ ദേഹത്തോടു ചേർക്കുക; ദേഹത്തിലേക്ക് ആവശ്യമില്ലാത്ത സാധനങ്ങളെ വിസർജ്ജനദ്വാരങ്ങൾ ശരിയാംവണ്ണം പുറത്തേക്ക് വിസർജ്ജിക്കുക; ഹൃദയവും സകല രക്തനാഡികളും രക്തത്തെ ക്രമമായും നിർവിഘ്നമായും ശരീരത്തിലെങ്ങും വ്യാപിപ്പിക്കുക; ശ്വാസനാഡികൾ അന്യൂനമായി വായുവിനെ വേണ്ടുംപ്രകാരം സഞ്ചരിപ്പിക്കുക; മനസ്സു ബുദ്ധിയെ ശരിക്കും വാട്ടാതെ ആഹ്ലാദകരമായും തെളിവുള്ളതായുമിരിക്കുക; ത്വഗിന്ദ്രിയം സ്പർശത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു സദാ സന്നദ്ധമായിരിക്കുക ഇതുകളാകുന്നു ശരീരസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷണങ്ങൾ. ഇതിലൊക്കെയുള്ള അവസ്ഥകൾ എല്ലാം തികഞ്ഞവർ യാതൊരുത്തരോ, അവനെയാകുന്നു ശരീരസ്വാസ്ഥ്യമുള്ളവൻ എന്നു പറയുന്നത്. അപ്രകാരമുള്ളവനു മാത്രമേ തന്റെ നിത്യകർമ്മങ്ങളും ജോലിയും യാതൊരു അസൗകര്യതയും കൂടാതെ ചെയ്വാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഈവക അവസ്ഥകളിൽ എന്തിലെങ്കിലും ഒന്നിന്നു വൈഷമ്യം വരികയോ വരുത്തുകയോ ചെയ്താൽ അവൻ അസ്വസ്ഥനോ രോഗിയോ ആവുന്നു. ഉദാഹരണമായി, അതിഭുക്തി ചെയ്കകൊണ്ടോ ദഹിക്കാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ ആമാശയം കോപിക്കുന്നു. ഉഷ്ണിച്ചു വിയർത്തിരിക്കുമ്പോൾ ശീതവായു തട്ടിയാൽ രോമകൂപങ്ങൾ ആവൃതങ്ങളായിത്തീർന്നു സ്വേദത്തിന്നു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുന്നു. അധികമായി വിചാരം

കൊണ്ടും ആധികൊണ്ടും ബുദ്ധിക്കും ഹൃദയത്തിന്നും ക്ഷീണം തട്ടുന്നു. ഈ പ്രകാരമുള്ള അപഥ്യാചരണത്താലോ വല്ല അപായത്താലോ മറ്റോ ദേഹത്തിന്നു പല ഉപദ്രവങ്ങളും സംഭവിച്ച് അതുകൾ രോഗങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നു. ആ രോഗങ്ങൾ അതാതു സമയങ്ങളിൽ ചികിത്സിച്ചു മാറാഞ്ഞാൽ അവ അതിക്രമിച്ചു മരണമായി പൎയ്യവസാനിക്കുന്നു. ചില രോഗങ്ങൾ പാരമ്പൎയ്യവഴിക്കുണ്ടാകുന്നു. ചിലതു മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു പകരുന്നു. അവ വായുവിനാൽ വ്യാപിക്കപ്പെടുകയോ സ്പൎശനാൽ സംക്രമിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടാണ് പകരുന്നതു. ആതിനാൽ ഈ വക വ്യാധികൾ അവറ്റിന്റെ ഹേതുക്കളായ അപഥ്യാചരണങ്ങളെ ചെയ്യാത്തവരേയും ബാധിക്കുന്നതാണെന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വക ദീനങ്ങളും മറ്റുള്ള സാധാരണ രോഗങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ആദ്യമായുണ്ടാകുന്നതു മനുഷ്യരുടെ പേരിലുള്ള തെറ്റുകൊണ്ടു തന്നെയാകുന്നു. വംശപാരമ്പൎയ്യമായി ഉണ്ടാകുന്ന ദീനങ്ങൾ ആ വംശത്തിൽ ആദ്യം ആരുടെ എങ്കിലും സൂക്ഷ്മക്കുറവിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചതായിരിക്കണം. സാംക്രമികരോഗങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു രോഗോല്പാദകങ്ങളായ താണ പ്രദേശങ്ങളിലോ വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ മലദൂഷിതങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളിലോ പാൎക്കുകയും അഹിതസാധനങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുകയും തങ്ങളുടെ ശരീരത്തേയും ഭവനത്തേയും ശുചിയാക്കിവെക്കാതെ ഇരിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. എത്ര ബലവാനായ മനുഷ്യന്നും ശരീരസുഖത്തിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ ആരോഗ്യരക്ഷക്കു താഴെ പറയുന്ന ചില നിയമങ്ങൾ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാകുന്നു. ശരീരത്തെ മലിനമാക്കിവെപ്പാൻ അനുവദിക്കാതെ സ്നാനാദികൾകൊണ്ട് എപ്പോഴും വൃത്തിയാക്കിയിരിക്കണം. മിതമായും ഹിതംപോലെയുമല്ലാതെ ഭക്ഷിക്കരുത്. ഹിതംപോലെ എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടമുള്ളതെല്ലാം ഭക്ഷിക്കാമെന്നു ധരിക്കരുത്. ദേഹത്തിന്നു കേടില്ലാത്തതും മനസ്സിന്നു രുചിക്കു ചേരുന്നതും എന്നൎത്ഥമാകുന്നു. കുളിക്കുന്നതും കുടിക്കുന്നതുമായ ജലം നിൎമ്മലമായിരിക്കണം. ഐഹികസുഖാനുഭോഗങ്ങളിൽ എല്ലാററിലും മിതവൃത്തി വേണം. ശരീരസുഖത്തിന്നു പ്രധാനാംഗമായ ഉറക്കത്തിന്ന് ഒരിക്കലും ഹാനിവരുത്തരുത്. ഒരു രാത്രിയുടെ മൂന്നിൽ ഒരു ഭാഗം സമയമെങ്കിലും ഉറങ്ങണം. അധികം ഉറങ്ങുന്നതു ദോഷകരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. വാസസ്ഥലം നന്നായുള്ളതായിരിക്കണം. ഭവനം സ്വഛമായും രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ നിൎമ്മലവായു സഞ്ചരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ പണിചെയ്യിക്കപ്പെട്ടതായുമിരിക്കണം. ദിനംപ്രതി ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറു നേരമെങ്കിലും സ്വതന്ത്രനായി തുറസ്സായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നിരുന്നു ശുദ്ധവായു ഏല്ക്കേണ്ടതാണ്. ദിവസന്തോറും ചുരുങ്ങിയാൽ എട്ടു, അധികഭാഗം പത്തും, മണിക്കൂറുനേരം മനശ്ശരീരങ്ങളെ വ്യാപരിക്കത്തക്കവണ്ണം എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തി എടുക്കണം. പ്രതിദിവസം ജോലി തീൎന്നാൽ ക്ഷീണിച്ച മനസ്സിന്നും ശരീരത്തിന്നും വിശ്രമംകൊടുപ്പാനായി എന്തെങ്കിലും വിനോദങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ട് അല്പനേരം ഉല്ലാസമായിരിക്കണം. നനഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിക്കുകയോ ശീതവായു ഏല്ക്കുകയോ ചെയ്വാൻ ഇടകൊടുക്കരുത്. ലഹരി സാധനങ്ങൾ കഴിയുന്നതും ഉപയോഗിക്കാതെ നോക്കണം. അഥവാ ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽതന്നെ—നിവൃത്തിയുണ്ടെ

ങ്കിൽ അതത്—ിരബുദ്ധി ഏററവും കാണിക്കേണ്ടതായ വിഷയം അതാകുന്നു. എന്നാൽ അല്പമെങ്കിലും ജനങ്ങൾ കാണിക്കാത്തതായ വിഷയവും അതു തന്നെയാണല്ലോ. ഇതുകൊണ്ട് ഉത്തമം ലഹരിപദാൎത്ഥങ്ങൾ വൎജ്ജിക്കുകതന്നെയാണ്. പതിവായി ശരിയായ ശോധന—ഒരു ചിട്ടയിൽ ഇരിക്കുന്നവൎക്ക് ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെങ്കിലും—വല്ല കാരണവശാൽ ഉണ്ടാകാതെ വന്നാൽ ആ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സുവെക്കണം. എന്തെന്നാൽ അത് പല വിധത്തിലുമുള്ള അലട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. ഛൎദ്ദികളുടെ തലവേദനകളും മററുമുണ്ടാകുന്നതിന്ന് ഇതൊരു മുഖ്യകാരണമാണ്. യാതൊന്നിലും അധികമായി വിചാരപ്പെട്ടു ബുദ്ധിയേയും ദേഹത്തേയും ക്ഷീണിപ്പിക്കരുത്. "ആപത്തു വരുന്നേരമാകുലതാപവും വേണ്ടാ, സമ്പത്തു വരുന്നേരം സംപ്രഹൎഷവും വേണ്ടാ" എന്ന ആപ്തവാക്യമനുസരിച്ചു സംഭവിക്കുന്ന ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം പൌരുഷത്തോടും ധൈൎയ്യത്തോടും സഹിക്കയും ഭാഗ്യത്തിൽ സന്തോഷലഹരികൊണ്ടു തലതിരിയാതെ നോക്കുകയും വേണം. കോപം ബുദ്ധിക്കും അഴകിന്നും വൈരൂപ്യം വരുത്തുന്നതാകയാൽ അതിനെ അടക്കുകയും ക്ഷമ അവ രണ്ടിന്നും അലങ്കാരമാകയാൽ അതിനെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യണം. ഈവക നിയമങ്ങൾ എല്ലാം അനുസരിച്ചു നടക്കുകയും ഇതുപോലെതന്നെ മററുള്ള ലഘുവായ കാൎയ്യങ്ങളിലും നിസ്സാരങ്ങളെന്നുവെച്ചു തള്ളാതെ അല്പം മനസ്സിരുത്തുകയും ചെയ്താൽ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ രോഗങ്ങൾ വളരെ കുറയുവാനും ശരീരസുഖവും ക്ഷേമവും വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാനുമാകുന്നു.

കോയാത്ത് കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

എടച്ചേന കുങ്കന്റെ

പരാക്രമങ്ങൾ

IV

വയനാട്ടിലെ കലഹം.

കാലം കുറെ മാറിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കാലത്തിനൊത്ത കോലം കെട്ടുവാൻ പഴശ്ശിത്തമ്പുരാനും മന്ത്രിമാരും തീൎച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും അവിടത്തെ ആശ്രിതന്മാരായ ഞങ്ങളും ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനിക്കാരുടെ പലവിധമായ നയങ്ങളെ എതിൎത്തു നില്പാൻ അശക്തന്മാരായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അധികാരങ്ങളും ധനവും കിട്ടുമെന്ന വിചാരത്തോടെ സ്വജനഗുണകാംക്ഷികളായ ചില രാജ്യദ്രോഹികൾ "ചോറിങ്ങും കൂറങ്ങു." എന്ന മട്ടിൽ ചാരന്മാരായിത്തുടങ്ങി ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളെപ്പററി പല തെററായ ധാരണകളും കമ്പനിക്കാരിലും ഞങ്ങളുടെ ഉററ ബന്ധുക്കളുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മൈസൂർ രാജാക്കന്മാൎക്കാവട്ടെ ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിക്കാൎക്കാവട്ടെ ഒരു കാലത്തും കീഴട

ങ്ങി വഴിപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതും കോട്ടയത്തു കോവിലകത്തേക്ക മേല്ക്കോയ്മ അവകാശമുള്ളതും ആയ വയനാട്ട രാജ്യത്തെ തട്ടിപ്പറിച്ച കയ്ക്കലാക്കേണമെന്ന ഉദ്ദേശം ജീവനുള്ളപ്പോൾ സമ്മതിക്കയില്ലെന്നുള്ള തിരുമനസ്സിലെ വാശി വയനാട്ടന്മാരായ തങ്ങളുടെ പ്രേരണകൂടി കൂടിയപ്പോൾ അതിശക്തിയോടെ വളൎന്നുവന്നതേയുള്ളു. ഇതിലിടെക്ക ടിപ്പുസുൽത്താനും മരിച്ചു. ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ പടിഞ്ഞാറെക്കരയിലുള്ള എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും അവകാശങ്ങളും ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിക്കാൎക്ക ലഭിച്ച കൂട്ടത്തിൽ വയനാട്ട രാജ്യവും അവൎക്ക് അധീനമാകേണ്ടതാണെന്ന് അവരും, ഒരു കാലത്തും ആൎക്കും വഴിപ്പെട്ട കൈവശം കിട്ടീട്ടില്ലാത്ത ഒരു രാജ്യം അവകാശവഴിക്ക വേറെ ഒരാൾക്ക കിട്ടുവാൻ ന്യായമില്ലെന്നും, വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നും തമ്പുരാനും തമ്മിൽ വലിയ വാദത്തിലായി. കാൎയ്യം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കമ്പനി ഡയറക്ടർമാരുടെ മുമ്പിലെത്തുകയും ഒടുവിൽ ഇന്ത്യാഗവൎണ്ണർ ജനറാളുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച വയനാട്ടരണം തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കമ്പനിക്കാൎക്ക വിട്ടൊഴിഞ്ഞു കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു കമ്പനിക്കാർ എൿസ്‌പ്പാർട്ടിയായി ഒരു വിധിയും കല്പിച്ചു. മൈസൂരിന്നും കുടകിന്നും തൊട്ടുകിടക്കുന്ന വയനാട്ടരാജ്യം അന്യനായ ഒരാളുടെ രാജ്യാധികാരത്തിൻ കീഴിൽ ആയാൽ അതുകാരണമായി എപ്പോഴും ഓരോ തകരാറുകൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിത്തീരുമെന്ന ഭയത്തോടെയാണ് കമ്പനിക്കാർ വാസ്തവത്തിൽ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ഈ അവകാശം പുറപ്പെടുവിച്ചത്. കടക്, മൈസൂർ, നീലഗിരി, കുറുമ്പ്രനാട്, കോഴിക്കോട്, ഏറനാട് തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളുടെ നടുനായകമായി കിടക്കുന്നതും വളരെ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതുമായ വയനാട്ടിനെ കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ കച്ചവടക്കാരായ ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിക്കാൎക്ക് ആഗ്രഹം ഉണ്ടായതിൽ എന്താണ് ആശ്ചൎയ്യം തോന്നുവാനുള്ളത്? കോട്ടയത്തുള്ള രാജാധികാരം തമ്പുരാനെ അപഹരിപ്പാനോ എന്നു തോന്നുമാറു കുറുമ്പ്രനാട്ട തമ്പുരാനെ ഏല്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറുമ്പ്രനാട്ട തമ്പുരാൻ ആവുന്നതൊക്കെ നോക്കീട്ടും കാൽപ്പൈസ്സ രാജഭോഗം കോട്ടയത്തിൽനിന്നു പിരിപ്പാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. കമ്പനിക്കാർ തമ്പുരാനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കേണമെന്ന നിലയിൽ സൈന്യശേഖരം തുടങ്ങിയിരുന്നു. വയനാട്ടിൽ 1801-ൽ നികുതി പിരിപ്പാൻ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ നിശ്ചയിച്ച് ആൾക്കാരെയും സഹായത്തിന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ചാലന്മാരായ പല ബന്ധുക്കളും ശത്രുപക്ഷത്തിൽ യോജിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

1801 ജനുവരി മാസത്തിൽത്തന്നെയാണ് പല്ലൂർ എജമാനനെ വയനാട്ടിലെ സൈന്യനായകനാക്കി സൈന്യശേഖരം ചെയ്യാനായി വയനാട്ടിലേക്ക് അയച്ചിരിക്കുന്നത്. പടമുഖത്തു വാൾക്കാരായ വയനാടന്മാരുടെ എജമാനനായി എന്നെ കല്പിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാനും എന്റെ വാൾക്കാരും അടുത്ത അവസരത്തിൽ തമ്പുരാനൊന്നിച്ചു വയനാട്ടിലേക്ക പോകുന്ന കാൎയ്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചും ഞങ്ങൾ ആലോചിച്ചും ഇരിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കണ്ണോത്തുനമ്പ്യാര് വിളിക്കുന്നുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞ് ഒരാൾ ഓടിവന്നത്. തമ്പുരാന്റെ പ്രധാന മന്ത്രിയുടെ നിലയിൽ ഈ കലാപകാലങ്ങളിൽ എപ്പോഴും വിട്ടുപിരിയാതെ കണ്ണോത്തു നമ്പ്യാര് കൊട്ടാരത്തിൽത്തന്നെ തിരുമേനി

യൊന്നിച്ചു താമസിക്കയാണ് പതിവ്. ഞാൻ ഉടനെ കോട്ടാരത്തിൽ എത്തി പള്ളിയറക്കു മുൻവശം തളത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ കല്യാട്ടു നമ്പ്യാരും നാരങ്ങോളി നമ്പ്യാരും അവിടെ മുമ്പുതന്നെ വന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇരുവഴിക്കാരായ പടയാളികളുടെ നായകനായ കല്യാട്ടു നമ്പ്യാരെയും പാനൂർക്കാരായ പടയാളികളുടെ നായകനായ നാരങ്ങോളി നമ്പ്യാരെയും കണ്ടപ്പോൾ എന്തോ ചില പോരാട്ടങ്ങൾക്ക് അടുത്ത ഒരു അവസരം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. കല്യാട്ടു നമ്പ്യാര് എന്റെ കിടക്കാരനാണ്. തമ്പുരാന്റെ ആൾക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുങ്കനോട് ഒന്നു മല്ലിട്ടു നോക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ധൈര്യപ്പെടുന്നവർ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു ഈ കല്യാട്ടു നമ്പ്യാർ മാത്രമായിരുന്നു. നാരങ്ങോളി നമ്പ്യാരും യുദ്ധസാമർത്ഥ്യം പലടിക്കിലുംവെച്ചു പ്രദർശിപ്പിച്ച ഒരാളാണ്.

നാ. നമ്പ്യാര്:— അല്ല! ത്രിപുരന്മാരെയും വിളിച്ചുവരുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. സംഹാരരുദ്രന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കും?

ഈ സംശയംതന്നെയാണ് ഞങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇതിലിടക്കു പള്ളിയറക്ക് ഇടത്തുവശമുള്ള അറയിൽനിന്നു കണ്ണോത്തു നമ്പ്യാരുടെ തലമാത്രം ഞങ്ങൾ നിന്നിരുന്ന തളത്തിലേക്കു കടത്തിക്കണ്ടു. ആ ധീരപുരുഷനെ കണ്ടപ്പോൾ ഒരു വലിയ കാരണവരെ കണ്ടാലുള്ള ഭക്തിവിനയങ്ങൾ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കാണിക്കാറു പതിവാണ്.

“കുങ്കൻ നായരെ ഇങ്ങട്ടുവരുത്തു. ഒന്നു പറയട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞതിനുശേഷം ആ തല കാണാതെയും ആയി. ഞാൻ വേഗം കണ്ണോത്തു നമ്പ്യാര് സാധാരണ കാര്യാലോചന ചെയ്യുവരാറുള്ള അകത്തേക്കു കടന്നു ചെന്നു. നമ്പ്യാര് തെക്കുവശമുള്ള ജനാലിന്റെ അടുക്കലേക്ക് എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

ക. ന.—എനിക്കു കുങ്കൻ നായരോടു പറവാനുള്ളതു പറയുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരു തറവാടിയുടെ നിലയിലും ഒരു പോരാളിയുടെ നിലയിലും ഒരു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യണം. നാം തമ്മിൽ ഇപ്പോൾ സംസാരിക്കുന്നതു മൂന്നാമതൊരാൾ അറിയരുത്.

അമ്പ! പ്രാരംഭം വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. വാഗ്ദത്തം ചെയ്കയല്ലാതെ അവിടെ ഗത്യന്തരം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല.

ക. ന.—എന്നാൽ പറയാം. നമ്മുടെ തമ്പുരാന്റെ കാര്യമൊക്കെ വലിയ അവതാളത്തിലായിരിക്കുന്നു. ചിറക്കൽ കടത്തനാട് എന്നീ രാജാക്കന്മാരൊക്കെ അവിടത്തേക്കു യാതൊരു സഹായവും ചെയ്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇരിക്കൂറും പാനൂരും കമ്പനിക്കാരുടെ സൈന്യങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരുദിവസത്തിനകം കുളപ്പാമ്പിൽ വലിയൊരു സൈന്യം എത്തിച്ചേരും. വയനാട്ടിൽ കല്പത്തോട് നായര് ശത്രുപക്ഷമാണെന്നു സംശയിപ്പാനും വഴിയുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്കു കമ്പനിക്കാരുമായി ഇനി എതിർത്തു നിന്നിട്ടു യാതൊരു ഫലവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു കുങ്കൻ നായരോട് ഇനിക്കു സ്വകാര്യമായി പറവാനുള്ളതു നമ്മുടെ തമ്പുരാനെ കാത്തു നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്ക് ഇനി യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല എന്നാണ്. തമ്പുരാനെ പിടിച്ചു കമ്പനിക്കാർക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്താലോ? ഈ കലാപമൊക്കെ തീരുമല്ലോ.

തമ്പുരാന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ആശ്രിതൻ! അവിടുത്തെ ചെറുപ്പംമുതൽ ചങ്ങാതിയുടെ നിലയിൽ വളർന്ന ഒരാൾ! ആ

വിടത്തെ പ്രധാനമന്ത്രി! ഈ നിലയിലൊക്കെ അവിടത്തോട് വിട്ടാൽവിടാത്ത ബന്ധത്തോടുകൂടിയ ഒരു വിദ്വാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു. ഈ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞപ്പോൾ ആശ്ചര്യത്തോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു തുറിച്ചുനോക്കി നില്ക്കയല്ലാതെ ഒന്നുംപറവാൻ എനിക്കു തോന്നിയില്ല. കനോത്തു നമ്പ്യാര് തന്റെ പ്രസംഗവും കഴിച്ച് എന്റെ കാലിന്റെ വിരലിന്റെ അംഗി നോക്കിയും ഇടക്കിടക്കു കള്ളക്കണ്ണിട്ട് എന്റെമുഖത്തു നോക്കിയും ഗൌരവമായി തന്നെ നില്ക്കുന്നു.

ക. ന— എന്താടൊ മറുവടിയൊന്നും പറയാത്തത്.

ഞാൻ— എന്റെ ഒരു ചെകിട് അല്പം പഴുക്കയാണ്. ചിലതൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ കേൾക്കാറില്ല. ഞാൻപോയി എന്റെ പണിനോക്കട്ടെ.

ക. ന— എടൊ അപകടത്തെ കണ്ടാലറിയണം. കേരളത്തിലെ എല്ലാ നാടുവാഴികളും ദേശവാഴികളും ഇപ്പോൾ കമ്പനിക്കാർക്ക് കീഴടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് അത്രം സഹായം നില്ക്കയില്ല.

എനിക്കു സാമാന്യത്തിലധികം ദേഷ്യമാണ് വന്നത്. 'നിങ്ങൾ ഒരുകാര്യം ഓർക്കണം' എനിക്കു നിങ്ങൾ പറയുന്ന നാടുവാഴികളേയും ദേശവാഴികളേയും എന്റെ അധോരോമത്തിനു വിലയില്ല. അതു നിങ്ങളറിയുമോ?

ക. ന— എന്നാൽ കുങ്കൻ നായര്ക്കു ലോകത്തിൽ വിലയുള്ളത് എന്താണ്.

ഞാൻ: എന്റെ പൊന്നുതമ്പുരാനും എന്റെ മാനവും.

ക. ന. എടൊ ഇതൊക്കെ നല്ല മധുരമായ വാക്കു തന്നെയാണ്. കാര്യമൊക്കെ കാര്യംപോലെ കലാശിക്കയുള്ളു.

സമാധാനം ഉണ്ടാകട്ടെ, കലാപം കുറെ കാലമായി. ഈശ്വരാ ഇതൊക്കെ ഒന്നൊതുങ്ങട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന കേരളീയരുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിപരീതമായിട്ടാണൊ നാം പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടത്? നമ്മുടെ കഷ്ടകാലത്തിനു പുറമെ നാട്ടിൽ കലാപം ഇനിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കണൊ? പോരെങ്കിൽ തമ്പുരാന്റെ ഭാഗക്കാരായ നമ്മുടെ എണ്ണം ദിനംപ്രതി ചുരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് വരുന്നത്. ഒന്നാഴിക കഴിയുന്നതോടും ഒട്ടേറെയാളുകളായി നമ്മെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. തമ്പുരാനെ പിടിച്ച് ഏല്പിച്ചു കൊടുത്താൽ നമുക്കു വലുതായ സമ്മാനവും സ്ഥാനമാനവും കിട്ടും.

എന്റെ ദേഷ്യം മൂർഛിച്ചുതുടങ്ങി. അവിടെ അടുത്തു വല്ല ആയുധവുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ കനോത്തു നമ്പ്യാരെ എന്തെങ്കിലും കാട്ടിയിരുന്നു.

ഞാൻ:— കനോത്തു നമ്പ്യാന്മാര് വലിയ മാനശാലികളാണെന്നാണ് ഞാൻ കേട്ടിരുന്നത്. നമ്മുടെ തമ്പുരാന്റെ ചോറു തിന്നുന്ന നായന്മാർക്ക് ഇതിലും കൃതജ്ഞതയുണ്ടാവും. ഈ കാര്യം എന്നോടു പറവാൻ നിങ്ങൾക്കു ധൈര്യം വന്നതിലാണ് ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നത്. നിങ്ങളുടെ മനോഗതിയെ ഞാൻ തെറിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ എന്റെ പൊന്നുതമ്പുരാൻ വിരോധിക്കുന്ന സമയംവരെ എന്റെ വാള് അവിടുത്തെയും അവിടുത്തെ ശത്രുക്കളുടേയും മദ്ധ്യത്തിലായിരിക്കും.

കോപത്തോടെ ഇത്രയും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു വെള്ളം ധാരയായി ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. “കുങ്കൻ നായര് ഇടനാഴിയിൽ ഇരിക്ക, പോ നാട്ടിൽവാൻ വരട്ടെ” എന്നും പറഞ്ഞ് എന്നെ

പിന്നിലുള്ള ഇടനാഴിയിലേക്ക നമ്പ്യാര് തന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടാക്കി.

കുനോത്തു നമ്പ്യാരുടെ ദുരുപദേശം എനിക്ക വല്യതായ അസ്വാസ്ഥ്യം ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു. അവിടം വിട്ടു വെളിയിൽ ഇറങ്ങിയാൽ മതി എന്ന മട്ടിലായിരിക്കുന്നു. കാൽ മണിക്കൂർ കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പെ നാരങ്ങോളി നമ്പ്യാരും ഞാൻ ഇരിക്കുന്ന ഇടനാഴിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. മൂപ്പരുടെ മുഖം വല്ലാതെ വിളറി വിയൎത്തിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, 'ഹോ! വല്ലാത്ത വിഷം! സ്വാമിദ്രോഹി!' എന്നൊക്കെ പിറുപിറുക്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ നേരെ പ്രയോഗിച്ച നയം നാരങ്ങോളി നമ്പ്യാരോടും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്ക മനസ്സിലായി. ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം ഒന്നും സംസാരിക്കുന്നില്ല. 'പറയാൻ കൊള്ളില്ല. അതികഠിനം' എന്നൊക്കെ നമ്പ്യാര് ഇടക്കിടെ കണ്ണുരുട്ടിക്കൊണ്ടു പറയുന്നും ഉണ്ട്. അതിനിടയ്ക്ക 'ഠ' എന്ന് ഒരു അടിയുടെ ശബ്ദവും ഒരാൾ നിലത്തു വീഴുന്ന ഒച്ചയും 'അയ്യോ' എന്ന ആൎത്തനാദവും കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും പെട്ടെന്നു കുനോത്തു നമ്പ്യാരുടെ മുറിയിൽ ഓടിയെത്തി. കല്യാട്ടു നമ്പ്യാരും കുനോത്തു നമ്പ്യാരുംകൂടി മേല്ക്കുമേൽ നിലത്തു വീണ് മല്ലയുദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ് അവിടെ കണ്ടത്.

'ഇവൻ കലിയുടെ അവതാരമാണ്! എന്നെ കലി ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു! മഹാപാപി!'

എന്നും പറഞ്ഞു കുനോത്തു നമ്പ്യാരുടെ കഴുത്തിൽ പിടിച്ചപിടിയും വിട്ടു കല്യാട്ടു നമ്പ്യാര് എഴുനീറ്റ് ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നു. സാധു! കുനോത്തു നമ്പ്യാര് വീണ ദിക്കിൽനിന്നു നാലഞ്ച് ഉരുണ്ടു ശ്വാസം ക്രമത്തിൽ വരാതെ കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടിയതിന്നുശേഷം തന്റെ അകത്തേക്ക പള്ളിയറയിൽനിന്നുള്ള വാതിൽ ഉന്തിത്തുടങ്ങി. വാതിൽ പെട്ടെന്നു തുറന്നു തമ്പുരാൻ തിരുമേനി അകത്തു കടന്നപ്പോഴാണ് ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും അമ്പരന്നുപോയത്. ഇതെന്തൊരു പുതുമയാണപ്പാ! പള്ളിയറയെന്നും തിരുമേനിയെന്നും ഉള്ള ഓൎമ്മ ഞങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുനോത്തു നമ്പ്യാർ പിന്നത്തെ അപകടത്തിൽ ഞങ്ങൾ രസിക്കയായിരുന്നു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അകത്തു കടന്ന ഉടനെ ഞങ്ങളെ മൂന്നുപേരെയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കരുണയോടെ കടാക്ഷിച്ചു. അതിന്നുശേഷം കുനോത്തു നമ്പ്യാരുടെ ചുമലിൽ കൈവച്ചു 'പെരടിക്ക് അടി കിട്ടുമ്പോൾ കോപം വന്നിട്ടു ഫലമില്ല. അത് നമ്പ്യാരുടെ സ്ഥാനസ്വത്തല്ലെ?'

അതിമധുരമായ നിലയിൽ വളരെ കാരുണ്യത്തോടെ നമ്പ്യാരെ തലോടിക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം സംസാരിച്ചപ്പോൾ. "പരള്ളിത്തമ്പുരാനോ, സിംഹം" എന്നൊക്കെ ജനങ്ങൾ പറയുന്നതിന്ന് എന്താണ് അൎത്ഥം എന്നു ഞങ്ങൾക്ക തോന്നിപ്പോയി.

കുനോത്തുനമ്പ്യാര്:—ഈ പാപിയെന്നെ കൊല്ലുമായിരുന്നു.

തമ്പുരാൻ: ഛെ! ഛെ. കുനം നാരായണനും ഇവിടെ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്പ്യാരുടെ നിലവിളി കേട്ടാൽ അപ്പോൾ ഞാൻ ഓടിവരുമായിരുന്നു. ആൎക്കും പരുക്കൊന്നും പറ്റിയില്ലല്ലൊ?

തമ്പുരാനു കുനോത്തു നമ്പ്യാര് കണ്ണിലുണ്ണിയാണ്. ഇപ്രകാരം തമ്പുരാൻ അവിടുത്തെ ആശ്രിതന്മാരിൽ ആരെയെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന കാൎയ്യം സംശയമാണ്. അതുകൊണ്ടു നമ്പ്യാർ വല്ലതുംപറയുന്നതിൽ തമ്പുരാനു നന്നെ

ച്യസനമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതി ല്ലല്ലൊ.

തമ്പുരാൻ:—അല്ല! കല്യാട്ടു നമ്പ്യാര് ആരും ചില്ലറയൊന്നുമല്ലല്ലൊ. കൂടാളി ലഹള യിൽ കാണിച്ച ചൊടിയും സാമർത്ഥ്യവും ഇനിയും ബാക്കിയുണ്ട് അല്ലെ. നാര ങ്ങോളി നമ്പ്യാരു് തമ്പുരാനെ ദോഷമാ യി സംസാരിക്കുന്നതു കേൾക്കുക തന്നെ വയ്യ അല്ലെ. കരുണന്റെ വാൾ എന്റെ യും എന്റെ ശത്രുക്കളുടെയും മദ്ധ്യത്തി ലാണ്. വളരെ നന്നായി. ചില കപട സന്യാസിമാര് എന്റെ സേവകന്മാരി ലുണ്ടായിരുന്നു. ആരൊക്കെയാണ് ന മുക്കു വേണ്ടപ്പെട്ട വിശ്വസ്തന്മാര് എന്ന് എനിക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായി.

കേരളത്തിൽ അന്നുള്ള രാജാക്കന്മാ രിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും ഒന്നാമതായി നി ല്ക്കുന്ന എന്റെ പൊന്നു തമ്പുരാൻ ഇങ്ങി നെ ഒരു അഭിപ്രായം പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞ ങ്ങളുടെ നില എന്താണ് എന്ന് ഊഹിക്കു കയാണ് നല്ലതു.

തമ്പുരാൻ:—കുട്ടനെ പള്ളിയറയിലേ ക്കു വരുവിൻ! എനിക്കു കാര്യമായി പലതും പറവാനുണ്ട്. കനോത്തു നമ്പ്യാര് പുറമെ ഇരിക്കെ. ആരും ഉള്ളിൽ കടന്നു ഞങ്ങളു ടെ ആലോചനയെ തടസ്ഥപ്പെടുത്തരുത്.

എം. ആർ. കെ. സി.

ശ്രീ

കൈലാസയാത്രാപ്രബന്ധം

ഇംഗകോടീരഭാരതെളിമയൊടുമുള്ള-
　　ന്തുന്നഗംഗാതരംഗേ
തിങ്ങുംവൈരിഞ്ചമുണ്ഡങ്ങളിലിടകലരും-
　　ചന്ദ്രരേഖാഭിരാമം
അങ്ങൊടിങ്ങൊട്ടലഞ്ഞീടിന ഭുജഗഫണാ-
　　രത്നവിദ്യോതിതാംഗം
മംഗല്യം കൈവണങ്ങീടുക ഗിരിതനയാ-
　　ഭാഗ്യസർവ്വസ്വസാരം. (നാ

ഉൾത്തിങ്ങീവൻപ്രമോദം പ്രിയസഖിസുജ-
　　നന്ദനോദ്യോഗിനോമേ
മത്സ്യാംഗം ഭവനംഗ്ഗതവരകൃപയാ
　　കണ്ടുകപ്പെട്ടനേരം.
ലജ്ജാപാപണ്ഡ്രുജാജതൊപരിവസിതമഹേ-
　　ന്ദ്രാന്മഹാമന്ത്രമഗ്രേ
തദ്രാണീകാന്തസേവാംവിരവൊടുമുതിതാം
　　പാണ്ഡവന്നെന്നപോലെ. 2

ശ്രീമത്തെദ്ധ്യോധനാവജ്ഞിതശകനികൃത-
　　സ്സുതമനാനാമൂരാജ്യാ
യാതാഃ കാന്താരമൊപാദിതഗുരുവിഭവാ
　　മാനമാലിപ്രഭാവാൽ
പ്രീതാഃ കൃഷ്ണാഭിരക്ഷോനിധനമപിവിധാ-
　　യാത്മകാന്താസമേതാഃ
തൈർത്ഥാരണ്യേനിഷേവ്യ്വിശദതരയശോ-
　　മണ്ഡനാഃ പാണ്ഡവാസ്തേ. 3

കാലേന്ദ്രീർധമ്മരാജംവിപിനമുപിതമാ-
　　ഭ്രതമാലോക്യകോപ-
ജ്വാലാവാരനോത്തുംഗശ്വാസനാഭിഷിലിതകേ-
　　ശാംബരാംദ്രൗപദീന്താം
ബാലേന്ദുകണ്ഠചിന്തനാംഘനനാഗഘനാച
　　ലിമസേനോഭരാഭേ (ഭൌ
വേലാതീതാനരാഭാവലരിപുതനയം
　　വീക്ഷ്യകാസ്സംശേപാസനം. 4

ഹേരാജൻ! ധർമ്മസൂനോ! തവഖലുതകൾകാ
　　ണ്ടിങ്ങിനൊങ്ങളുടെ-

സ്ഥാനേ ശോകാംബുരാശൌ വിവശതരമുഴ-
ന്നീടുമാറാഴ്ചമന്തൂ
വീരാണാം വീരനല്ലോ വിജയനിവനഹോ സൗ-
ഭ്രാതാമിച്ചെയ്തുദേവ്യാ-
പാരാതാരാദീട്ടവാനാൽ മേടുള്ളമഹിമാ
ധിശ്ശീഃശതൌജ്ജ്വലരമേ. 5
എന്നാപ്പുഗാണ്ഡീവം കാർമുകമരിയശരാ
ശംഗിരാമൈവക്ഷാ-
മെന്നാപ്പൂപെത്തുമെന്നാവതൂനിതയമഭയാ-
മേതയോർദ്ദൂരത്തുസാരം
പൈപണ്ടേൻ നേർപ്പാണിക്കുണ്ടാ ചുഴലവുമഴി
മെവതം നോക്കിനിൽപ്പൂ (നാ-
ഖിന്നാചാരംഅത്തുല്ലാസനനാരവപുണ്ട്നാ
താഢിതാപീഡിതാഭ്യൽ. 6
ചണ്ഡാതമാകെരവാണാം പടനട്ടവിലുടൻ
ചാടിമത്താംഗജാനാം
ഗണ്ഡഗണ്ഡാനിതാന്തം ചൊരുത്തുകളികി-
പ്പിച്ചൂ ഘോരാംഗദാംതേ (ളി-
കണ്ണെല്ലാസനനാസ്യോജ്ജിതനാഭമുഖമേ-
ല്പിച്ചുവക്ഷോമാനേതി-
ക്കൊണ്ടേനേഴീമസോനാർകിഴികഠിതവവേല
ക്കാന്തെതാകിൽത്തദാനീം. 7
സതിദ്രോണാചാര്യേ സതിഗുണ-
നിധൌ ശന്തനുതനയേ
സതിപ്രാജ്ഞേ കർണ്ണേ സതി ച കൃ-
തേ സത്യപി കൃപേ
സവാപഃ കൌരവ്യസ്സതി ച സ-
കലേ ബാന്ധവജനേ
സഭായാം പാഞ്ചാല്യാസ്ത്വയി ശിവ!
പരസ്മാദേകലം. 8
ദുഷ്ടാത്മാ ധൃതരാഷ്ട്രജഃ പ്രതിശമേ
ഹാലാഹലം ഭോജനേ വി-
പാഹസ്യസ്യ സന്നിഹിത്യനൊമഹജ്ജഗേ-
ഷേദാഹയന്ത്യാദ്സമം
കിംനാന്യാസപകതോൽ കരിഷ്യതി പുരാ
ളീതപ്പുലതൽസ്വര-
സ്യാവാസോ ഗ്രാവണ്ണാ തഥാപി ഭവതോ
നോജ്ഞായതേ വിക്രിയാ. 9
വിപദോഭിഭവന്ത്യവിക്രമം
രഹയത്യാപദുപേതമായതിഃ
ലഘുതാ നിയതാ നിരായതേ-
രഗരീയാൻ ന പദം നൃപശ്രിയഃ 10
മിപ്പമോനിവട്ടിശപ്പിമാവിതാം-
ബുദ്ധരസ്സ്യായനിധിനിവാപരാ
പ്രസഹേതമെന്ന തവാനുജാൻ
ദ്വിഷതാം കളിതമന്യുതേജസഃ. 11
തദലം പ്രതിപക്ഷമുന്നതേ-
രവലംബ്യ വ്യവസായവന്ധ്യതാം
നിവസന്തി പരാക്രമാശ്രയാ
ന വിഷാദേന സമം സമൃദ്ധയഃ. 12
അലം ബത്തുമകരിഷേമാവിഷ്ണോഃ
മലോഹിരന്നോ സമയം പ്രതീക്ഷ്യ
തദാശുകമ്മോദ്ധതമാശ്വരൂത്തൈ-
ഷ്ഠം ബഹുസാമാനിജരാജ്യമുത്സ. 13
ഉപദസ്ഥതദാനീം ചൊല്ലിനാൻ തത്ര മല്ല്യ
സമമധിഗതതാപാനോന്നിബോണ്ടാകലാ- (ക്ഷി-
തിപതിമധികഖിന്നാ ധർമ്മരാജം സമേതം-
പ്രമേവശരണ്യസാധന്ധ്യാംനിഷണ്ണം.
ഭവാദൃശേഷു പ്രമദാജനോദിതം
ഭവത്യധിക്ഷേപ ഇവാനുശാസനം
തഥാപി വക്തും വ്യവസായയന്തി മാം
നിരസ്തനാരീസമയാ ദുരാധയഃ. 15
അഖണ്ഡമാഖണ്ഡലതുല്യധാമഭി-
ശ്ചിരം ധൃതാ ഭൂപതിഭിഃ സ്വവംശജൈഃ
ത്വയാത്മഹസ്തേന മഹീ മദച്യുതാ
മതംഗജേന സ്രഗിവാപവർജ്ജിതാ 16
നാട്ടും ഗേഹങ്ങളും നിൻ വിവിധധനവുമേ-
താൻ നിജാൻ ബന്ധുവർഗ്ഗാ-
നീടേറും ഭൃത്യലോകാൻ പരിചിലവരജാ-
നാതമദാതാനധീരാൻ
പാടേ ചൂതിന്നു നീതാൻ നരവര! പണയം

വെച്ചതോയുകതമല്ലോ
തേടീടുന്നില ഖേദംപുനരതിനുവിഭോ!
ഹന്തഞാൻഭീ.മസീനാ. 17
മാതേ ദ്രോനാട്ടമോരോനഗരവുമുടനേ–
മോധ്യാഗാരവുംമ–
റോരോരോവാരണപ്പന്തിയുമണികതിര–
പ്പന്തിയുംമറ്റോരോന്നേ
മാരോ നോഹന്തവേരാശിവശിവ!!പണയം
വെച്ചതാകിൽപ്പിഴക്കം (നേ
രാതേ ചാവേല്ലുന്നാവ്രതമപ്യമ!മേ–
വാണ കൊള്ളായിയന്നു. 18
മംഗല്യചന്ദനമസോചിതമായമൈമേ–
ലെണ്ണാകനമെമ്പൊടിയണിഞ്ഞുപരിശ്രമന്തം
ളുംഗാംഗ്യതോമരമുടക്കതിരീനമേനം
കൺകൊണ്ടുകാണ്മതിനുവേദനയില്ലയോ–
നിസ്സന്ദ്രമത്തകരുൽപരിശ്രമേശ്ശോ (ഭൂ
ഹന്യൂധ നാംതപവഴങ്ങിനവിക്രമോഷ്ഠ
ഭദ്ര്യാഹത്യഹഹ!!വല്ലവമങ്ങിനോസെ
ധിക്ഷിപ്യധര്‍മ്മ ധനവേദനയില്ലയോതേ. 20
വാട്ടംകലർന്നു പനംതികളെന്നപോലെ
കാട്ടിൽക്കിടന്നു കഠിനീകൃതലോമശാംഗൌ
ശ്രേഷ്ഠയായമരപുനരിമൌകതളാശോ–
(യാം
നാട്ടാർ പിരിക്കമതുവേദനയില്ലയോതേ. 21
നക്ഷത്രമഹാധാശയനീയമുപേക്ഷ്യതൂന്നാം
പ്രത്യൂഷഗീതിരിഷണംനവേന്നീതാൻ
പൃഥ്വ്യാംകിടന്നുകരപംക്തിയിലോരികേട്ടു–
ണിദ്രാംഭജഹാസിവദവേദനയില്ലയോതേ. ()
ഇന്നംക്ഷമാബലമിയന്നമകിന്നിരിപ്പാൻ
അന്നേവൊരുനിനവെങ്കിലിതൊന്നുവേണം
ഇന്നേവിഹായകലവില്ലപരാക്രമശ്രീ–
ചിഹ്നംജടീഗ്രഹധിപാവകമായതെല്ലാം.()

(ഗദ്യം) ശിവശിവ! കർമ്മദോഷം തട
ക്കാവതല്ലേല്ലോമേ കൌരവൻ പാപി ചതി
ച്ചിട്ടിച്ചൊന്ന മൂത്തസ്സൂയാശീശക്കനേരം
കഷ്ടത്തേറുമോരോ മഹാലോകർ വല്ലില
ത്തില്ലന്നതൊന്നതൊഴിച്ചീടവാനന്ത്രമല്ലേയ
പാപൻ കലിംനിന്നലപ്പൊഴുതില്ലേല്ലോമേ.
വേദവാക്യങ്ങളെപ്പാർത്തതില്ലേല്ലോമേ ശാസ്ത്ര
സിദ്ധാന്തവും പാർത്തതില്ലേല്ലോമേ സാധ്വി
മാർവൃത്തവും പാർത്തതില്ലേല്ലോമേ ശൌര്യശാ
ലാക്രമപൊഴുതില്ലേല്ലോമേ ബ്രഹ്മചര്യത്തി
ന്നതേമവെണ്ണാടമല്ലാനപുണ്യം പരബ്രഹ്മ
വിദ്യാഭ്യാസാധിപികധാരണ്യ ശൌര്യത്തിനാ
ശ്രീധനമപ്പോടെഴും വിരലക്ഷ്യമൂള്ള മംഗല്യ
മംഗം മദമോക്ഷുപ്തിപതിർവെണ്ടഗല്ലിക്ഷ
ല്ലൂളത്തവ്യശിഷ്യൻ മുനിശ്രേഷ്ഠപെടുന്ന വാണി
ച്ചെഴും ഭീഷ്മതത്തനേയും പാർത്തതില്ലേല്ലോ
മേ കാമശ്രമ്യപരേശ്വരമദ്രോണനെത്ത
ന്നെയും പാർത്തതില്ലേല്ലോമേ മഹാമനമാവും
മ സോമമൻതാനമൻതാതനം കൂടനാണി
പ്പികോണമതോഴിച്ചീടമായായി തെല്ലല
മെൻകർമ്മദോഷഭേദം ധർമ്മനോമധ
ർമ്മാകരേ ഹന്ത ഭൂതികലർത്ത്യസുകം ചി
ത്തമാസിതമോ ഭീമസേനനെ ഭീമസേമാ
ണെല്ലാത്താനെത്തളുംമാമകംകർമ്മദോഷം ഭ്രി
ഷാളുപ്പെട്ടുന്നടക്കനെ സുത്രമന്ദസാമതി
ദ്രൂഷ്യശാസ്ത്രസാരങ്ങളൊന്നും തമാ
ചരമേതൊന്നാണെത്തളും മാമകംകർമ്മദോ
ഷം. പാണ്ഡവരെല്ലാംകരഞ്ഞതു വീ
ണാദ്ധം ധന്യാമരന്യേതദോപാഷ്ടി.

——ooOoo——

പ്രകൃതിതന്ത്രസാരം

ബ്രഹ്മവിദ്യയെന്നും ലൌകികവിദ്യയെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ, ശാസ്ത്രം എന്ന സാമാന്യശബ്ദത്തിന്റെ രണ്ടു വ്യക്തിഭേദങ്ങളാകുന്നു. സ്ഥൂലമായ നോട്ടത്തിൽ ഈ രണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങളും വിപരീതസ്വഭാവങ്ങളെന്നു തോന്നിപ്പോകാൻ ന്യായമുണ്ട്. എങ്കിലും അവയ്ക്കു തമ്മിൽ പരസ്പരാനുരൂപമായ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്ന സംഗതി പാശ്ചാത്യന്മാർ കൂടി സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. പരതത്വശാസ്ത്രനിഷ്ണാതന്മാരും ലൌകികവിദ്യാവിശാരദന്മാരുമായ ഹൈന്ദവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ സംഗതി നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ലൌകികവിദ്യ ഒരിക്കലും ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്കു വിരുദ്ധമാകുന്നില്ലെന്നു തന്നെയുമല്ല ഇതിന്റെ സഹായം ബ്രഹ്മവിദ്യാപരിശീലനത്തിന് അത്യാവശ്യമായുമിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മമഹിമാദി നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിനും വേദാന്തശാസ്ത്രപ്രക്രിയകളെ ശരിയായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനും അതിസുഗ്രഹങ്ങളായ ലൌകിക നിദർശനങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാകുന്നു ഉപനിഷത്തുകളിലും അവിടവിടെയായി ലൌകികനിദർശനങ്ങൾ തന്നെ കാണപ്പെടുന്നത്. ലൌകികശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാരുടെ പ്രതിഭാപ്രഭാവങ്ങൾ കൊണ്ടു നവംനവങ്ങളായ വിഷയങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുന്തോറും ജഗൽസൃഷ്ടി വൈചിത്ര്യവിജ്ഞാനവും വിശദതരമായിത്തീരുന്നു. ഇപ്രകാരം ബ്രഹ്മവിദ്യൈകശരണന്മാർക്കുകൂടിയും ലൌകികവിദ്യാപരിചയം ആവശ്യമാണെന്നു തെളിയുന്നു.

എന്നാൽ ഇന്ത്യാദേശികളായ നാം പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പരിചയിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു മറ്റൊരു കാരണമിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ലൌകികശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു വലിയ പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ആവക ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ പ്രാചീനങ്ങളായ ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലയിടങ്ങളിലും സ്വല്പം സ്വല്പം കാണുമാറുണ്ട്. ഋഷിപ്രോക്തങ്ങളായ പുരാതനപ്രബന്ധങ്ങളിലും, ശുക്രനീതി, കാമന്ദക, ചാണക്യതന്ത്രം തുടങ്ങിയുള്ള രാജനീതിഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഭൌതികാദി ലൌകികവിഷയങ്ങൾ അവിടവിടെയായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതേപ്രകാരം തന്നെ ആയുർവ്വേദം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം ശില്പം മന്ത്രം തന്ത്രം മുതലായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പുരാതനനിബന്ധങ്ങളായി സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായി സർവ്വലോകപരിഗൃഹീതങ്ങളായിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ വിശകലിതവികീർണ്ണങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെയാണെങ്കിലും ഈ വിഷയങ്ങൾ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എന്നപോലെ മഹാപ്രബന്ധരൂപമായി പ്രത്യേക സ്ഥാനങ്ങളിൽ കടന്നു ശാസ്ത്രപദവിയിൽ കയറുന്നതിനു സമർത്ഥങ്ങളാകുന്നില്ല. ആകയാൽ ഈ വക വിഷയങ്ങളെ നവീന സരണിയെ ആശ്രയിച്ചു പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കേണ്ടതു സ്വദേശാഭിമാനികളുടെ കടമയാകുന്നു. ഈ മഹാകാര്യസിദ്ധിക്കായെങ്കിലും പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രപരിചയം ആവശ്യമാണെന്നു സ്പഷ്ടമായി.

ഈ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങൾ എത്ര

ല്ലാമാണ്? ഓരോന്നിന്റെയും സ്വരൂപം ഏതുപ്രകാരമിരിക്കുന്നു? എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു ശരിയായ ഉത്തരം പറവാൻ കഴിവില്ലാത്ത വിധം അവയുടെ സംഖ്യ അത്ര വലുതായിരിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, പടുതരമതികളായ വിദ്വാന്മാരുടെ നവനവസംരംഭങ്ങൾ കൊണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ എണ്ണം പ്രതിദിനം വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിതന്ത്രം, രസതന്ത്രം, വസ്തുസ്വരൂപചരിതം ഗണിതശാസ്ത്രം, ശില്പശാസ്ത്രം, അൎത്ഥശാസ്ത്രം, ഭൂഗോളശാസ്ത്രം, ഭൂതത്വശാസ്ത്രം, വനസ്പതിശാസ്ത്രം, പ്രാണിശാസ്ത്രം, കൃഷിശാസ്ത്രം, ആരോഗ്യശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, ന്യായശാസ്ത്രം, മനസ്തത്വശാസ്ത്രം, ധൎമ്മതത്വസ്വരൂപം എന്നിവ ഇപ്പോൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായി ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ചിലതു മാത്രമാകുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളെയെല്ലാം ശരിയായി പരിശീലിച്ച് അവയുടെ സ്വരൂപജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യന്റെ ചുരുങ്ങിയ ജീവിതകാലം മതിയാകുന്നതല്ല. ആകയാൽ

അനന്തപാരംകിലവേദിതവ്യം
അല്പശ്ചകാലോബഹവശ്ചവിഘ്നാഃ
യത്സാരഭൂതംതദുപാസിതവ്യം
ഹംസോയഥാക്ഷീരമിവാംബുമദ്ധ്യാൽ

അസാരമല്പസാരംച
സാരംസാരതരംത്യജേൽ
ഭജേൽസാരതമംശാസ്ത്രം

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ ഏറ്റവും സാരമായതിനെ മാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു നാം ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവിടെ സാരതമമായ ശാസ്ത്രം ഏതാണെന്നുള്ള വിചാരം ആവശ്യമായിത്തീരുന്നു. യാതൊരു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിശീലനംകൊണ്ടു ലൌകികമായും ആത്മികമായും പ്രവൎത്തിക്കുന്ന മാനുഷശക്തികൾ വേണ്ടവിധം പരിപുഷ്ടങ്ങളായിത്തീരുന്നുവോ ആ ശാസ്ത്രത്തെയാകുന്നു സാരതമമായി ഗണിക്കേണ്ടത്. യാതൊരു ശാസ്ത്രം മനുഷ്യന്റെ ലൌകികമായ ഉൽകൎഷത്തിനു പരമോപകാരമായിത്തീരുന്നതിനു പുറമെ ജഗന്നിൎമ്മാണകൌശലാതിശയനായിരിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മത്തിന്റെ സൎവ്വജ്ഞത്വം സൎവ്വശക്തിത്വം ആദിയായ മാഹാത്മ്യത്തെ കൂടി സുവിശദമായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവോ ആ ശാസ്ത്രം തന്നെയാകുന്നു സാരതമമായിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിതന്ത്രം എന്ന ഭൌതികശാസ്ത്രത്തിന് ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള ശ്രേഷ്ഠത്വം സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

ഈ ശാസ്ത്രമാകട്ടെ, പ്രകൃതിമണ്ഡലത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ശക്തിവിശേഷങ്ങളുടെയും പ്രകൃതിവസ്തുനിഷ്ഠങ്ങളായ ധൎമ്മങ്ങളുടെയും ആവക വസ്തുക്കൾക്കുള്ള പരസ്പരസംബന്ധങ്ങളുടെയും വൎണ്ണനമാകുന്നു. ആകാശചാരികളായ ഗ്രഹങ്ങളുടെ പരസ്പരാകൎഷണശക്തിനിയമങ്ങൾ, അഗ്നിജലതേജോവായുനിഷ്ഠങ്ങളായ ധൎമ്മങ്ങൾ, ശോഭമാനസ്യൂതങ്ങളായ കാൎമ്മേഘങ്ങൾ, ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന നാനാവിധ വൎണ്ണങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങൾ, ശബ്ദവിശേഷങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ, വിദ്യുച്ഛക്തി, അയസ്കാന്തശക്തി ആദിയായ ശക്തിഭേദങ്ങളുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ, ആവക ശക്തികളിൽ പ്രവൎത്തിച്ചുകാണുന്ന നിയമങ്ങൾ, ഇടി, മിന്നൽ, മഴ, മഞ്ഞു മുതലായവയുടെ ഉല്പാദഹേതുക്കൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവിധവിഷയങ്ങൾ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ വൎണ്ണിക്കപ്പെടുന്നവയാകുന്നു. ചുരു

കിപ്പോരുമ്പോൾ വസ്തു സ്വരൂപശാസ്ത്ര (Natural History) ത്തിൽ കേവലസ്വരൂപഗ്രഹണത്തിനായി സംക്ഷിപ്തമായി വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്ന സകല വിഷയങ്ങളേയും ഇവിടെ വിശേഷജ്ഞാനത്തിനായി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഈ പ്രകൃതിതന്ത്ര മഹാർണ്ണവത്തിന്റെ തരംഗരൂപങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ശാസ്ത്രങ്ങൾ താഴെ കാണുന്നവയാകുന്നു.

1	ശക്തിശാസ്ത്രം	Mechanics
2	ദ്രവതത്വശാസ്ത്രം	Hydrostatics
3	വായുതത്വശാസ്ത്രം	Pneumatics
4	ശബ്ദതത്വശാസ്ത്രം	Acoustics
5	ഉഷ്ണതത്വശാസ്ത്രം	Thermostatics and Thermodynamics
6	തേജസ്തത്വശാസ്ത്രം	Optics
7	വിദ്യുച്ഛക്തിശാസ്ത്രം	Electricity
8	അയസ്കാന്തതത്വശാസ്ത്രം	Magnetism

ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റേയും സ്വരൂപത്തെ സംക്ഷിപ്തമായി നിരൂപിക്കാം.

1 ശക്തിശാസ്ത്രം

ഈ ശാസ്ത്രം ചലാചലവസ്തു സംബന്ധികളായ ശക്തിവിശേഷങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളേയും അവയുടെ പ്രയോജനങ്ങളേയും അവയെ യന്ത്രാദികളിൽ വിനിയോഗിക്കുന്ന പ്രകാരങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഗണിതശാസ്ത്രസഹായം കൂടാതെ ഈ ശക്തിശാസ്ത്രം സ്വല്പമെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല; ഗണിതശാസ്ത്രം തന്നെ ഇവിടെ വ്യവഹാരോപയോഗിയായിത്തീർന്ന് വിശേഷമായ ക്രിയാഫലത്തെ ചെയ്യുന്നു. അതു ഹേതുവായി ഈ ശാസ്ത്രത്തെ ക്രിയാഗണിതം (Applied Mathematics) എന്നു പറയാറുണ്ട്. ഈ ശക്തിശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിനാലുണ്ടാകുന്ന ക്രിയാകലാപമാകുന്നു ജനങ്ങൾക്കു നാഗരികതാസൂചകചിഹ്നമായിത്തീരുന്നത്. പ്രകൃതിലീനങ്ങളായ ശക്തികളെ ലോകോപകാരത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നത് ഈ ശാസ്ത്രത്തെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കിച്ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രപരിചയംകൊണ്ടുതന്നെ യന്ത്രനിർമ്മാണപരന്മാർ ഗുരുതരങ്ങളായ ഭാരങ്ങളെ മനുഷ്യപ്രയത്നം കൂടാതെ സമുദ്ധരിക്കുന്നതിനും അതിഗംഭീരങ്ങളായ മറ്റനേകം വ്യാപാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും കഴിവുണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ശക്തിശാസ്ത്രത്തെ അചലശക്തിശാസ്ത്രം (Statics) ചലശക്തിശാസ്ത്രം (Dynamics) എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു.

അചലശക്തിശാസ്ത്രം

ഈ ശാസ്ത്രമാകട്ടെ അചലവസ്തുവിഷയമായിരിക്കുന്ന ശക്തിസ്വരൂപാദികളെ നിരൂപിക്കുന്നു. ഗൃഹപ്രാസാദാദിനിർമ്മാണത്തിൽ അനേകരൂപയുക്തമായ വക്രബന്ധത്തിന്റെ ആവശ്യം നേരിടാറുണ്ട്. ഈ വക്രബന്ധം അർദ്ധവൃത്താകാരമായും, വൃത്ത

ഖണ്ഡാകാരമായും, ഘനാകാരമായും മറ്റും പലപല രൂപത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഈ ബന്ധത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തിൽ എത്രമാത്രം ഭാരം ധരിക്കപ്പെടാമെന്നുള്ള ഗണനം അതിന്റെ രചനത്തിൽ അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഇപ്രകാരം നിൎണ്ണയിക്കപ്പെടുന്ന സഹനശക്തിയെ ആകുന്നു അതിന്റെ ധാരണശക്തി എന്നു പറയുന്നത്. ആധാരാധേയഭൂതങ്ങളായിരിക്കുന്ന രണ്ട് അചലവസ്തുക്കളിൽ ആധാരത്തിന് ആധേയഭാരത്തെ വഹിക്കുന്നതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ആധേയവസ്തുവിന്റെ ഭാരമെന്നു പൃഥ്വീകേന്ദ്രവൎത്തിയായിരിക്കുന്ന ആകൎഷകശക്തിവിശേഷമാകുന്നു. ആധാരത്തിന്റെ സഹനശക്തിയാകട്ടെ ആധേയഭാരത്തിനു തുല്യമായി വിപരീതദിക്കിലേക്കു പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ശക്തിയാകുന്നു. ആധാരാധേയസംബന്ധികളായിരിക്കുന്ന ഈ രണ്ടു ശക്തികളും തുല്യങ്ങളല്ലെങ്കിൽ വസ്തു നിശ്ചലമായി നിൽക്കയില്ലെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ആകയാൽ ഇവിടെ ശക്തിനിൎണ്ണയം ആവശ്യമെന്നു തെളിയുന്നു. ഇതുപ്രകാരം തന്നെ നാനാവിധയന്ത്രായുധാദിസാധനനിൎമ്മാണത്തിലും ശക്തിയുടെ പരിഗണനം ആവശ്യമായി വരുന്നു. ശക്തിപരിഗണനം ചെയ്യാതെ ആവക സാധനങ്ങളെ നിൎമ്മിക്കുന്നതായാൽ അവ അനൎത്ഥകങ്ങളായും, ഭഗ്നാവയവങ്ങളായും, അപായകാരണങ്ങളായും പരിണമിക്കുന്നതാണ്. അതു ഹേതുവായി ഈ ശാസ്ത്രം ഗൃഹപ്രാസാദഗോപുരയന്ത്രായുധാദികളുടെ നിൎമ്മാതാക്കൾക്കും അന്യന്മാരായ ശില്പികൾക്കും അത്യന്തോപകാരമായിത്തീരുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിതങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായവയെ മാത്രം താഴെ കുറിക്കുന്നു.

1	തുലാമാനതത്വം.	The Balance, the lever and the steel yard
2	ഭാരോദ്ധാരണചക്രതത്വം.	The pulley
3	കൎഷണീകീലതത്വം	The screw
4	ചക്രാക്ഷതത്വം	the wheel and axe?
5	അവനതസമക്ഷേത്രതത്വം	The inclined plane
6	ഭാരകേന്ദ്രതത്വം	Centre of gravity

ലേഖനദൈൎഘ്യഭയംകൊണ്ട് ഇവയെ ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വൎണ്ണിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഭാരകേന്ദ്രതത്വത്തെപ്പററി ഒരു മുഖവുരയുടെ രൂപത്തിലെങ്കിലും സ്വല്പം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

ഭാരകേന്ദ്രം

ഒരു വസ്തുവിന്റെ ഭാരം എന്നത് ആ വസ്തുവിൽ നിന്നു പൃഥ്വീകേന്ദ്രത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ശക്തിവിശേഷമാണെന്നു മുകളിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ശക്തിയുടെ പ്രസരണപദ്ധതിയെ സൗ

കുത്തിലേക്കായി ഭാരരേഖ എന്നു സംജ്ഞ ചെയ്യാം. ഒരു വസ്തുവിന്റെ ഭാരരേഖ ആ വസ്തുവിൽ ഏതു സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിക്കുന്നുവോ ബിന്ദുസ്വരൂപമായ ആ സ്ഥാനത്തെയാകുന്നു ഭാരകേന്ദ്രം (Centre of Gravity) എന്നു പറയുന്നത്. ഒരു വസ്തുവിന്റെ ഭാരകേന്ദ്രസ്ഥാനത്തിന്നു ശരിയായ ആധാരമുള്ളപ്പോൾ മറ്റു സകല സ്ഥാനങ്ങളും നിരാധാരമായിരുന്നാൽ തന്നെ ആ വസ്തു നിശ്ചലമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഇതാകുന്നു ഭാരകേന്ദ്രലക്ഷണം. ഇനിയും ഭാരകേന്ദ്രനിയമങ്ങളെ പറയുന്നു.

1 ഭാരകേന്ദ്രരേഖ (അതായത് ഭാരകേന്ദ്രത്തെയും പൃഥ്വീകേന്ദ്രത്തെയും തമ്മിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ലംബവത്തായ രേഖ) പാദതലാന്തർഭാഗത്തു കൂടിപ്പോകുമ്പോൾ വസ്തു നിശ്ചലമായിരിക്കയും ബഹിർഭാഗത്തു കൂടിപ്പോകുമ്പോൾ മറിഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യുന്നു.

2 പാദസങ്കോചവും പാദകേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു ഭാരകേന്ദ്രരേഖക്കുള്ള ദൂരവുമനുസരിച്ചു വസ്തുവിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാശൈഥില്യം വരുന്നു.

3 പാദവിസ്താരവും പാദകേന്ദ്രവുമായി ഭാരകേന്ദ്രരേഖക്കുള്ള സാമീപ്യവുമനുസരിച്ചും വസ്തു ദൃഢപ്രതിഷ്ഠമായിത്തീരുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള നിയമങ്ങളുടെ പരിജ്ഞാനമില്ലെങ്കിൽ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള അപായങ്ങൾ നേരിടാവുന്നതാണ്. വള്ളങ്ങളിലോ വണ്ടികളിലോ ഇരിക്കുന്നവർ ഭ്രമംകൊണ്ടോ ഭീതികൊണ്ടോ പെട്ടെന്ന് എഴുന്നേല്ക്കുന്നതായാൽ അവ മറിഞ്ഞുപോകയും അതു ഹേതുവായി അപായം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നു കാരണം ആ വള്ളങ്ങളുടേയും വണ്ടികളുടേയും ഭാരകേന്ദ്രരേഖകൾക്ക് ഉചിതസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന മാറ്റമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ലോകത്തിൽ സകല പ്രാണികളും അവയുടെ ഭാരകേന്ദ്രസന്നിവേശാനുഗുണമായിത്തന്നെ സ്ഥിതിചലനാദികളെ ചെയ്യുന്നു. ഈ ചൈതന്യകാര്യം ഈശ്വരസങ്കല്പംകൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ ആ പ്രാണികൾക്കു ഭാരകേന്ദ്രവിഷയമായ നിയമപരിജ്ഞാനം ശാസ്ത്രരീതിയനുസരിച്ചു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. പിൻഭാഗംകൊണ്ടു ഭാരം വഹിക്കുന്നവർ തന്റെ ദേഹത്തെ മുമ്പോട്ടു വളക്കുന്നതും ശിശുധാരിണിയായ ധാത്രി സ്വന്തദേഹത്തെ ഒരു വശത്തേക്കു ചരിക്കുന്നതും ശാസ്ത്രപരിചയംകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളല്ല. എങ്കിലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു ഭാരകേന്ദ്രരേഖ പാദതലാന്തർഭാഗത്തിൽ പതിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടിയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

ചലശക്തിശാസ്ത്രം

ഈ ശാസ്ത്രം ചലവസ്തുവിഷയമായിരിക്കുന്ന ശക്തിസ്വരൂപാദികളെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നു. അടിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന പ്രമേയങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇതിന്റെ സ്ഥൂലമായ അറിവു കിട്ടുന്നതാണ്.

1 രേഖാരൂപേണ ശക്തിപ്രദർശനം

ഓരോ ശക്തിയെ സംബന്ധിച്ചും മൂന്നു വിഷയങ്ങൾ പരിജ്ഞേയങ്ങളായുണ്ട്.

1. ശക്തിപ്രമാണം Magnitude
2. പ്രസരണദിക്ക് Direction
3. പ്രയോഗസ്ഥാനം Point of action

ശക്തിപ്രമാണമെന്നതു ശക്തിയുടെ അളവെന്നും, പ്രസരണദിക്ക് എന്നതു ശക്തി ഏതു ദിക്കിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ ആ ദിക്കെന്നും, പ്രയോഗസ്ഥാനമെന്നതു ബിന്ദുരൂപമായ ഏതൊരു സ്ഥാന

ത്തു ശക്തിയുടെ പ്രയോഗം കാണപ്പെടുന്നുവോ ആ സ്ഥാനമെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. മാനാദിക-സ്ഥാനങ്ങൾ എന്ന ഈ മൂന്നു വിഷയങ്ങളിലും ശക്തികൾക്ക സരളരേഖകളുമായി സാദൃശ്യമുണ്ട്. അതു ഹേതുവായി സരളരേഖകൾകൊണ്ടു ശക്തികളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചിത്രത്തിൽ കാണുന്ന എം എ രേഖാപരിമിതമായ ഒരു ശക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ശക്തിയുടെ പരിമാണം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് ഒരു മൂലമാനം അല്ലെങ്കിൽ തോത് ആവശ്യമാണ്. ഇഷ്ടവസ്തുവായ ഒരു സാധനത്തിന്റെ ഭാരത്തെ തൽക്കാലം മൂലമാനമായി എടുക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കണം. ഇപ്രകാരം ഒരു മൂലമാനത്തെ നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ശക്തിയുടെ പരിമാണം അതിന്റെ ഗുണനത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതാണ്. സൌകൎയ്യത്തിനായി ഇവിടെ ഒരു കഴഞ്ചുഭാരത്തെയാണ് മൂലമാനമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എം എ എന്ന രേഖ ൭ കഴഞ്ചു പരിമാണമുള്ള ഒരു ശക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു എന്നും ഈ ശക്തി എം, എന്ന സ്ഥാനത്തു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു എന്നും എം സ്ഥാനത്തുനിന്നു സി സ്ഥാനപ്രാപ്തിമാൎഗ്ഗത്തിൽ മേല്പടി രേഖയിങ്കൽ പ്രസരിക്കുന്നു എന്നും ഊഹിക്കണം. അങ്ങിനെയിരിക്കെ എം ബി രേഖ എം എ രേഖയുടെ ദ്വിഗുണമാണെങ്കിൽ ൧൪ കഴഞ്ചു പരിമാണമുള്ള ഒരു ശക്തിയേയും, എം സി രേഖ എം എ രേഖയുടെ ചതുൎഗ്ഗുണമാണെങ്കിൽ അതു ൨൮ കഴഞ്ചു പരിമാണമുള്ള ഒരു ശക്തിയേയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു എന്നു വ്യക്തം. ടി ചിത്രത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന അസ്ത്രാഗ്രചിഹ്നം ദിക്പ്രദർശകമാണ്. → എന്ന ചിഹ്നം ഇടത്തുഭാഗത്തുനിന്നു വലത്തുഭാഗത്തേക്കും ← എന്ന ചിഹ്നം തദ്വിപരീതമായും പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ഓരോ ശക്തിയുടെ ദിക്പ്രദർശകമാണ്. ഇങ്ങിനെ എല്ലായിടങ്ങളിലും അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം.

സി
ബി
എ
എം

2. സമവിഷമവേഗലക്ഷണം.

ചലനശക്തിവിശേഷത്താൽ പ്രയുക്തമായിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിക്കിലേക്കു ചലിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കണം. എന്നാൽ സാധാരണമായി വസ്തുക്കളുടെ സ്ഥൂലത്വം ഹേതുവായി അവയുടെ സ്ഥാനത്ത് അതിസൂക്ഷ്മമായ പരമാണുരൂപത്തെ സങ്കല്പിച്ചു അതിന്റെ ചലനസ്വരൂപത്തെ പ്രതിപാദിക്കയാകുന്നു ശാസ്ത്രരീതി. ചലനമെന്നത് ഒരു സ്ഥാനം വിട്ടു മറ്റൊരു സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിക്കയാകുന്നു. മേൽപ്രസ്താവിച്ച പരമാണു ചില കാലഭാഗങ്ങളിൽ സ്വല്പം ദൂരം പോകുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങിനെ പോകുന്ന ദൂരഭാഗങ്ങൾ കാലഭാഗം തോറും നിയതസംഖ്യാകങ്ങളായിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ പരമാണു സമവേഗ (Uniform Velocity) തോടുകൂടി ചലിക്കയാകുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം അതിന്റെ വേഗത്തെ വിഷമവേഗം (Variable Velocity)എന്നു പറയുന്നു. ഇവയെ ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കാം. പരമാണുരൂപമായ ഒരു വസ്തു ൫ ഘടിക

യിൽ ൨൦ ക്രോശങ്ങളെ അതിക്രമിക്കുന്നു എങ്കിൽ അത് ഓരോ ഘടികയിലും ൪ ക്രോശംവീതം പോകുന്നു. ഈ പ്രതീതി എല്ലായിടവും നിർദ്ദോഷമല്ല. ഒരു വസ്തു ഓരോ ഘടികയിലും ൪ ക്രോശം വീതം പോകുന്നുവെങ്കിൽ ഓരോ ഘടികയിലും ൪ ക്രോശം അതിന്റെ വേഗം എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. നിയതസംഖ്യാകത്വം ഹേതുവായി ഈ വേഗം സമവേഗമാണെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. എന്നാൽ ഒരു വസ്തു ൧ മുതൽ ൫ വരെയുള്ള ഘടികകളിൽ ൨, ൨½, ൪, ൪½, ൭ ഇത്രയും ക്രോശങ്ങളെ മുറയ്ക്ക് അതിക്രമിക്കുന്നതായാൽ അത് ആകപ്പാടെ ൨൦ ക്രോശങ്ങൾ പോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഓരോ ഘടികയിലും ൪ ക്രോശം പോകുന്നു എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വസ്തുവിന്റെ ചലനം വിഷമവേഗത്തോടുകൂടിയ ചലനം എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. സമവേഗത്തോടുകൂടി ഓരോ ഘടികയിലും ക്രോശചതുഷ്ടയം പോകുന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവമല്ലെങ്കിലും ൫ ഘടികയിൽ ൨൦ ക്രോശങ്ങൾ തന്നെ അതിക്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഓരോ ഘടികയിലും ഇതിന്റെ വേഗം ൪ ക്രോശമാണ് എന്നു പറയുന്നതു വ്യവഹാരത്തിൽ അംഗീകരിക്കാമെന്നല്ലാതെ പരമാർത്ഥമാകയില്ല. ഇപ്രകാരം വിഷമവേഗംകൊണ്ട് എവിടെയൊക്കെ ചലനമുണ്ടാകുന്നുവോ അവിടെയൊക്കെയും സമവേഗോക്തി വ്യാവഹാരികിയാണെന്നു സിദ്ധം. ഇങ്ങനെയുള്ള സമവേഗത്തെ വ്യാവഹാരികസമവേഗം (Average velocity) എന്നു പറയുന്നു.

വേഗത്തിന്റെ നിർണ്ണയത്തിൽ കാലത്തെക്കൂടെ പര്യാലോചന ആവശ്യമാണ്. അതിതരത്തിൽ അതീതകാലത്തോടുള്ള വിഭജനത്തിൽ സമവേഗം കിട്ടും. ൨൦ ക്രോശങ്ങളെ ൫ ഘടികകൊണ്ടു വിഭജിക്കുമ്പോൾ ഓരോ ഘടികയിലും ൪ ക്രോശം എന്ന വേഗം കിട്ടും. അതുകൊണ്ടു സമവേഗഗണനകാലത്തിൽ ദൂരകാലങ്ങൾക്കുള്ള പരസ്പരസംബന്ധം ഉപയുക്തമാകുന്നു. ഈ സംബന്ധത്തെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

ദൂരം ÷ കാലം = വേഗം
൨൦ ൫ ൪

ദൂരം ÷ വേഗം = കാലം
൨൦ ൪ ൫

കാലം × വേഗം = ദൂരം
൫ ൪ ൨൦

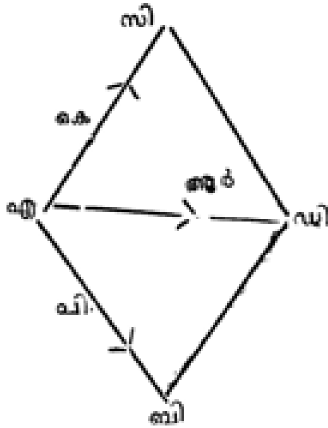
ഇവിടെ ÷ വിഭജനചിഹ്നം = സമതാസൂചകം

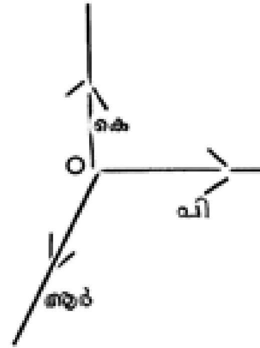
÷ =

× ഗുണനചിഹ്നം

8. സമാന്തരചതുർഭുജംകൊണ്ടു ഭിന്നദിക്കുകളിലേക്കു പ്രസരിക്കുന്ന ശക്തികളുടെ ഫലം നിർണ്ണയിക്കുന്ന ക്രമം. (Parallelogram of forces)

ഏകബിന്ദുപ്രവർത്തങ്ങളായ രണ്ടു ശക്തികൾ ഒരു ബിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു വരയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സമാന്തരചതുർഭുജത്തിന്റെ രണ്ടു ബാഹുക്കളെക്കൊണ്ടു ദിങ്മാനങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ ആ ശക്തികളുടെ ഫലരൂപശക്തി (Resultant) അതേ ബിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു പ്രവർത്തമായിരിക്കുന്ന ആ ചതുർഭുജകർണ്ണംകൊണ്ടു ദിങ്മാനങ്ങളെ നിരൂപിക്കുന്നു.

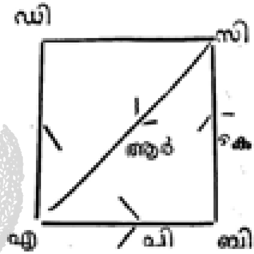

ഈ ചിത്രത്തിൽ എ സ്ഥാനത്തിൽ നിന്നു പ്രവൎത്തിക്കുന്ന പി കെ എന്ന ശക്തികൾ എ ബി, എ സി എന്ന രേഖകൾകൊണ്ടു ദിങ്മാനങ്ങളെ നിരൂപിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു ശക്തികളുടെയും ഫലഭൂതമായിട്ടുള്ളത് ആർ എന്ന ശക്തിയാകുന്നു. ഈ ശക്തി എ ഡി എന്ന രേഖകൊണ്ട് അതിന്റെ ദിങ്മാനങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്യുകയും ക്ഷേത്രഗണിതാനുസാരം പ്രത്യക്ഷീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ തത്വം വസ്തുക്കളുടെ വേഗവിഷയത്തിലും തുല്യമാകുന്നു.

4. ത്രിഭുജാകൃതിരചനം കൊണ്ടു ശക്തികളുടെ ഫലനിൎണ്ണയം. (Triangle of forces)

ഒരു ബിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവൎത്തമാകുന്ന ശക്തിത്രയത്തിന് ഒരു ത്രിഭുജത്തിന്റെ ബാഹുക്കളെക്കൊണ്ടു ക്രമേണ ദിങ്മാനങ്ങളെ നിൎദ്ദേശിക്കാൻ ശക്യമാണെങ്കിൽ ആ ശക്തിത്രയത്തിന്റെ ഫലം അചലത്വമാകുന്നു.

O എന്ന ബിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്ന പി, കെ, ആർ എന്ന ശക്തികൾ എ ബി സി എന്ന ത്രിഭുജത്തിന്റെ എബി, ബിസി, സിഎ എന്ന ബാഹുക്കളെക്കൊണ്ടു ക്രമേണ ദിങ്മാനങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കണം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അവയുടെ ഫലം അചലത്വമാണ്. അടിയിൽ കാണുന്ന യുക്തിവാദത്തിൽനിന്ന് ഈ സംഗതി നിഷ്പ്രയാസം തെളിയുന്നു.

എ, സി, എന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു ബിസി എബി, എന്ന ഭുജങ്ങൾക്കു സമാനാന്തരമായി രേഖകൾ വരയ്ക്കുന്നതായാൽ എ ബി സി ഡി എന്ന സമാനാന്തര ചതുൎഭുജം കിട്ടുന്നതാണ്.

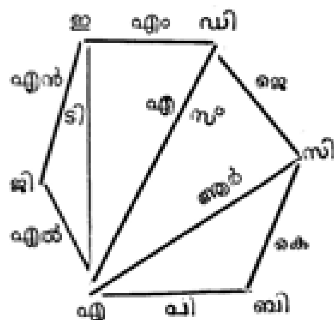
ഏകബിന്ദുപ്രവൎത്തകങ്ങളായ മൂന്നു ശ

ക്തികളേയും, എബി, ബീസി, സിഎ എന്ന രേഖകൾ മുറക്കു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ബിസി എന്ന രേഖയാകട്ടെ എഡി എന്ന രേഖക്കു സമാനാന്തരമായിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ബിസി എന്ന രേഖയാൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ ശക്തിയെത്തന്നെ എഡി എന്ന രേഖ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എബി, ബിസി, സിഎ എന്നശക്തികൾക്കുപകരം എബി, എഡി, സിഎ എന്ന ശക്തികളെ സങ്കല്പിക്കുന്നതായാൽ ഫലം ശരിയായിരിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ എബി, എഡി എന്ന രേഖകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ശക്തികളുടെ ഫലത്തെ എസി രേഖ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു എന്നു മുകളിൽ സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞ സമാനാന്തര ചതുർഭുജപ്രമേയത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടം. ആകയാൽ എബി, ബിസി, സിഎ എന്ന രേഖകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ശക്തികളെത്തന്നെ എസി, സിഎ എന്ന രേഖകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായി സങ്കല്പിച്ചാലും ഫലം തുല്യംതന്നെ. എന്നാൽ എസി രേഖ എ സ്ഥാനത്തുനിന്നു സി സ്ഥാനത്തേക്കു പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയെക്കാണിക്കുന്നു. സിഎ രേഖയാകട്ടെ സി സ്ഥാനത്തുനിന്നു എ സ്ഥാനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കീട്ടുള്ള ഒരു വിപരീതശക്തിയെക്കാണിക്കുന്നു. സിഎ, എസി എന്ന രേഖകൾ തുല്യങ്ങളാകയാൽ അവയാൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തികളും തുല്യങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ തുല്യങ്ങളായ ഈ ശക്തികൾ വിപരീതദിക്കുകളിലേക്കു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയാൽ നിയുക്തമായ ബിന്ദു നിശ്ചലമെന്നു തെളിയുന്നു. ഇതിനെ അപേക്ഷിതമായിരുന്ന അചലത്വം സിദ്ധമായി.

അനുബന്ധം: — ഏകസ്ഥാനവൎത്തികളായ രണ്ടു ശക്തികൾ ഒരു ത്രിഭുജത്തിന്റെ ബാഹുദ്വയംകൊണ്ട് ക്രമേണ ദിങ്മാനങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ രണ്ടു ശക്തികളുടേയും ഫലം ആ ത്രിഭുജത്തിന്റെ അവശിഷ്ടബാഹുകൊണ്ടു വിപരീതക്രമത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കും. ഇപ്പോൾ സാധിതമായ പ്രമേയത്തെ അനുസ്മരിച്ചാൽ ഈ സംഗതി വ്യക്തമാകും. എബി, ബിസി, സിഎ, എന്ന രേഖകളാൽ സൂചിതങ്ങളായ ശക്തികളുടെ ഫലം അചലത്വമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ ശക്തികളിൽ ഓരോന്നും മറ്റുള്ളവയുടെ ഫലരൂപശക്തിയോടു പരിമാണത്തിൽ തുല്യമായി വിപരീതദിക്കിലേക്കു പ്രസരിക്കുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടം. ആകയാൽ, എബി, ബിസി എന്ന രേഖകളാൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ ശക്തി സിഎ, രേഖ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ശക്തിക്കു സമാനമായും എതിരായും പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. അതുഹേതുവായി ആ ശക്തിയെ എസി എന്ന രേഖ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

൬. ബാഹുഭുജാകൃതി മാനംകൊണ്ടു ശക്തിയുടെ ഫലം നിർണ്ണയിക്കുന്ന ക്രമം (Polygon of forces)

അണുരൂപമായ ഒരു വസ്തുവിന്മേൽ പ്രവൎത്തനങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശക്തികൾ ബാഹുഭുജാകൃതിയായിരിക്കുന്ന ഒന്നിന്റെ ഭുജങ്ങളാൽ ക്രമേണ ദിങ്മാനങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു വെങ്കിൽ ആ ശക്തികളുടെ ഫലം അചലത്വമാകുന്നു.

ബി സി ഡി ഇ ജി എന്ന ബാഹുല്യങ്ങളെൽ എബി ബിസി തുടങ്ങിയുള്ള ബാഹുക്കൾ ഒരു അണുരൂപവസ്തുവിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പി, കെ, ജെ, ആദിയായ ശക്തികളെ മുറക്കു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. പി, കെ എന്ന രണ്ടു ശക്തികളുടെ ഫലരൂപമായ ആർ എന്ന ശക്തി എബിയാൽ നിർദ്ദിഷ്ടമെന്നു മുകളിൽ ചെയ്ത അനുബന്ധത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടം. അപ്രകാരംതന്നെ ആർ, ജെ എന്ന ശക്തികളുടെ ഫലമായ എസ് എന്ന ശക്തിയെ എ സി എന്ന രേഖ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ എസ്, എൽ, എന്ന ശക്തികളുടെ ഫലമായ ടി എന്ന ശക്തിയെ എ ഇ രേഖയും, ടി, എൻ, എന്ന ശക്തികളുടെ ഫലത്തെ എ ജി രേഖയും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം, ജി എ രേഖയാൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ എൽ എന്ന ശക്തി ഒഴികെ മറ്റു സകല ശക്തികളുടെയും ഫലമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ശക്തിയെ എ ജി എന്ന രേഖ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതായി തെളിയുന്നു. ആകയാൽ ഈ ശക്തി സംഘത്തിന്റെ ഫലമായി ജി എ, എ ജി എന്ന രേഖകളാൽ കുറിക്കപ്പെടുന്ന രണ്ടു ശക്തികളെ സങ്കല്പിക്കുന്നതായാലും ഫലത്തിനു വ്യത്യാസം വരുന്നില്ല. ഈ രണ്ടു ശക്തികളും പരിമാണത്തിൽ തുല്യങ്ങളായി വിപരീത ദിക്കിലേക്കു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയുടെ ഫലം അചലത്വമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിതമായിരുന്ന അചലത്വം ഇവിടെ സിദ്ധമായി.

തുടരും.

പി. കുഞ്ഞുപിള്ള ബി. എ.

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം.

കമ്മറ്റി മെമ്പർമാർ

അദ്ധ്യക്ഷൻ

1. മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 10-ാം കൂറ് അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

പത്രാധിപർ

2. മ-രാ-രാ- സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ.

സിക്രട്ടറി

3. മ-രാ-രാ- ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ., എം. ആർ. എ. എസ്സ്.

ഖജാൻജി

4. മ-രാ-രാ- കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാരവർകൾ ബി. എ., ബി. എൽ.

മെമ്പർമാർ

5. മ-രാ-രാ- വി. കെ. കണ്ണൻമേനോൻ അവർകൾ
6. ,, സി. കുഞ്ഞിരാമൻമേനോൻ അവർകൾ
7. ,, സി. അന്തപ്പായി അവർകൾ ബി. എ.

* സമാജത്തിൽ അംഗങ്ങളായിരിപ്പാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർ അപേക്ഷ സിക്രട്ടറിക്കയക്കേണ്ടതാണ്.

മംഗളോദയം

൧൦൮൫

പുസ്തകം ൩ } കൎക്കടകമാസം { ലക്കം ൰

മംഗളം

——

കാൎയ്യപ്രപഞ്ചമിതുകാരണമന്ന്യമേവ
മാൎയ്യപ്രമാണമതിയായലസാനസിദ്ധം
സൂൎയ്യാദിയിങ്കലൊളിവായെഴുമീവാന്തതേജം
കാൎയ്യാവലംബമകമേമമതോന്നിടേണം.

എം. കുഞ്ഞൻ എമ്പ്രാന്തിരി.

മലയാള ഭാഷാപോഷണം

ഹ. ഹ. ശ്രീ, കേരളവൎമ്മ, സി. എസ്സ്. ഐ. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കൊച്ചി ഭാഷാപോഷണകമ്മിററിക്കു കല്പിച്ചയച്ചുകൊടുത്ത അഭിപ്രായം:—

അവിടെ നിന്നും 6-ാംനു- അയച്ച എഴുത്തുകിട്ടി. സംസ്കൃതത്തേയും മലയാളത്തേയും വേണ്ടപോലെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കായി 50,000 ഉറുപ്പിക ഷഷ്ടിപൂൎത്ത്യവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം നീക്കിവെച്ച കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഉദാരതയേയും ഉചിതജ്ഞതയേയും എത്രതന്നെ അഭിനന്ദിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല.

മലയാളഭാഷക്ക് ഇപ്പോൾ ഉള്ള പ്രധാനന്യൂനത അതിന്റെ ഗ്രന്ഥദാരിദ്ര്യമാണ്. അത്യാവശ്യമായി ഭാഷയിൽ കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ കാണേണ്ടവ നാലു പുസ്തകങ്ങളെങ്കിലും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവ (1) ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു (2) ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മലയാള നിഘണ്ടു (3) ഒരു മലയാളഭാഷാചരിത്രം (4) ഒരു ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം ഇവയാണ്. മലയാളനിഘണ്ടുവിൽ പ്രാചീനങ്ങളും ദേശ്യങ്ങളുമായ വാക്കുകൾകൂടി ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കേണമെന്നും എല്ലാ വാക്കുകൾക്കും ധാതുക്കൾകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നുമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് മലയാള

നിഘണ്ടു ഏതെങ്കിലും സൎവ്വസമ്മതമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിന്റെ തൎജ്ജമയായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തമാണ് സാമാന്യന്മാർ ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കാത്തതും ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽതന്നെ ശാസ്ത്രീയപദങ്ങൾക്കു ഐകരൂപ്യം കാണാത്തതും. തമിഴ് മുതലായ ഭാഷകളിൽ ഭാഷാചരിത്രഗ്രന്ഥം ഇതിനകംതന്നെ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ അങ്ങിനെ ഒരു പുസ്തകം ഇതുവരെ ആരും എഴുതീട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മലയാളം തമിഴിന്റെ ഒരു പിരിവോ മൂലദ്രാവിഡഭാഷയുടെ ഒരു ശാഖയോ ഇത്യാദിയായുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കുപോലും ശരിയായും സൎവ്വസമ്മതമായും ഉള്ള ഉത്തരം ആരും എഴുതിക്കണ്ടിട്ടുമില്ല. ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സൎവ്വാധികാൎയ്യക്കാരുടെ പുസ്തകം അസമഗ്രവും പ്രമാദപ്രചുരവുമാണ്. അതും ഒന്നടച്ചുവായിക്കാതെ തരമില്ല.

രണ്ടാമതായി വേണ്ടത് അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. ഇപ്പോൾതന്നെ ഗുണ്ടൎട്ടുസായ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഘണ്ടു എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്ന പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും നഷ്ടങ്ങളായിരിക്കുന്നു. കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംഗ്രഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ ബാക്കിയുള്ളതും നശിച്ചുപോകാനേ മാൎഗ്ഗമുള്ളു. അച്ചടിപ്പിക്കാതെ കിടപ്പുള്ള പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളും പുറത്തുവരുമ്പോൾ മലയാളഭാഷ നാം വിചാരിക്കുന്നേടത്തോളം ദരിദ്രയല്ലെന്നു നമുക്കു ബോധപ്പെടും. പാണന്മാരും മറ്റും പാടുന്ന പഴയ പാട്ടുകൾ കൂടി കേരളത്തിന്റെ പൂൎവ്വചരിത്രം സംബന്ധിച്ച നമുക്കു പല അറിവുകളും തരുന്നതാകയാൽ അവയേയും ശേഖരിച്ചു പുസ്തകാകൃതിയിൽ വരുത്തേണ്ടതാണ്.

മൂന്നാമതായി വേണ്ടതു ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവിൎഭാവമാണ്. പാശ്ചാത്യങ്ങളും പൌരസ്ത്യങ്ങളുമായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ കേരളീയൎക്ക് ഇപ്പോൾ പഠിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും സഹായം അപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു. തത്സംബന്ധമായുള്ള പ്രാഥമിക പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിലും മലയാളത്തിൽ ശരിയായ പുസ്തകങ്ങളില്ല. Geology,* Botany, മുതലായ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളേയും, ന്യായം, സാംഖ്യം മുതലായ പൌരസ്ത്യശാസ്ത്രങ്ങളേയും പരിസ്ഥൂലമായെങ്കിലും പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വേഗത്തിലുണ്ടാകണം. ഇവ തൎജ്ജമയായോ സ്വതന്ത്രമായോ ഇരിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ല.

നാലാമതു മലയാളം സംസ്കൃതത്തോടും തമിഴിനോടും ഏറ്റവും സംബന്ധമുള്ളതാകയാൽ (1) സിദ്ധാന്തകൌമുദി (2) കാവ്യപ്രകാശം (3) നന്നൂൽ ഈ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കെങ്കിലും വിസ്താരമായും ഉപാദ്ധ്യായന്മാരുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടാതെയും ഉള്ള രീതിയിൽ ഓരോ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. ഇത്രയും കഴിയുമ്പോൾ മലയാളത്തിന് ഒരു നില കിട്ടിയെന്നു പറയാറാകും. ഈ ഉദ്ദേശങ്ങളെ മുൻനിവൃത്തിക്കൊണ്ടു മലയാളഭാഷാപോഷണത്തിന് അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ടതായ 25,000 ഉറുപ്പിക

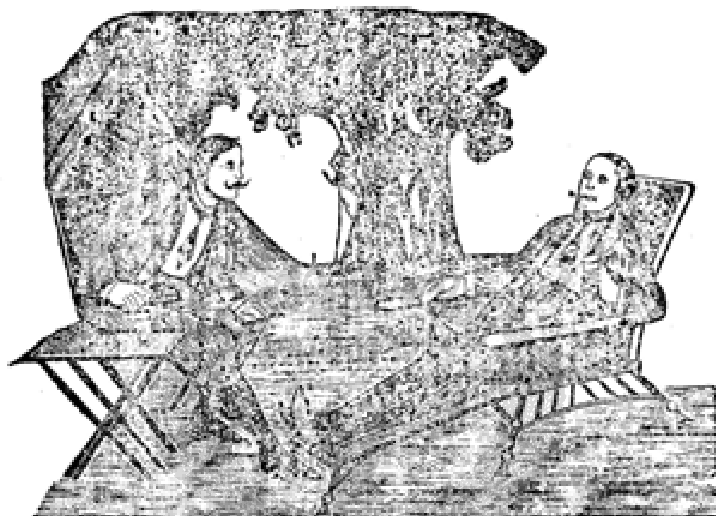
* ഭൂഗൎഭശാസ്ത്രം. ഉത്ഭിജ്ജശാസ്ത്രം.

യോ, അതിനെ കൊല്ലംതോറും ഗവർമ്മെന്റു ബാങ്കിലിട്ടാൽ പലിശയായി കിട്ടാവുന്ന 875 ഉറുപ്പികയെങ്കിലും വിനിയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞതിൽ നിഘണ്ടുക്കൾ രണ്ടും സർക്കാരിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആരംഭിച്ചുവല്ലാതെ അവസാനിച്ചുകൊള്ളുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മറ്റുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു തിരുനാട്ടിലെ പ്രജകളായും അല്ലാതെയുമുള്ള ഭാഷാഭിമാനികളെ യഥോചിതം ചുമതലപ്പെടുത്താവുന്നതും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവ് ഈ മുതലിൽനിന്നു ചെയ്തുകൊള്ളാവുന്നതുമാണ്. അവക്ക് അവസരംപോലെ കിട്ടിയ സമ്മാനിക്കയും അവർ എഴുതുന്നതോ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതോ ആയ മേൽ വിവരിച്ച പുസ്തകങ്ങളെ സർക്കാരിൽനിന്ന് അച്ചടിപ്പിച്ച പുസ്തകങ്ങളും പകർപ്പവകാശവും അവർക്കുതന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ദ്രവ്യസംഭാവനയ്ക്കായി അപേക്ഷിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരെ ഈ മാർഗ്ഗമായും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാം. കാണാത്തപക്ഷം അച്ചടിച്ചിലവു നികത്തുന്നതിലേക്കു മാത്രം വേണ്ടിവരുന്ന പ്രതികൾ സർക്കാരിൽനിന്നു വിലക്കു വാങ്ങിയാലും മതിയാകുന്നതാണ്. ഭാഷാസാഹിത്യസംബന്ധമായുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ എഴുതി വായിക്കുന്നതിലേക്കായി ഒരു സർക്കാർ 'പ്രസംഗസഭ' ഏർപ്പെടുത്തുകയും അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നവീനങ്ങളായ തത്വങ്ങളോ ആശയങ്ങളോ അടങ്ങിയുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളെ മാത്രം വായിപ്പിച്ച് അവ എഴുതുന്നവക്ക് എന്തെങ്കിലും സമ്മാനമോ അപൂർവമായി കീർത്തിമുദ്രകളോ കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും. എല്ലാം മൂലധനത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെയും കാര്യഗൌരവത്തിന്റെ താരതമ്യത്തെയുംപറ്റി വേണ്ടപോലെ പര്യാലോചിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. പ്രസിദ്ധഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരാൽ മാത്രം അലംകൃതമായിരിക്കുന്ന ഈ 'ഭാഷാസാഹിത്യസംപോഷണകമ്മറ്റി'യിൽനിന്ന് അയക്കുന്ന 'റിപ്പോർട്ട്' സർവസമ്മതമായല്ലാതെ തീരുകയില്ലെന്ന് എനിക്കു പൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ട്.

യോഗീശ്വരശാപവും

അതിന്റെ ഫലവും

[illegible] കസേരയിൽ ഇരുപ്പായി

I

വിശാലമായ ഒരു മാവിൻതോട്ടത്തിന്റെ അതിശീതളമായ തണലിലായിരുന്നു ഡിസ്ത്രിക്ട് പോലീസ്സ് സൂപ്രണ്ടു ക്രിട്ടർസാഹിബിന്റെ സർക്കീട്ടുകൂടാരം കെട്ടിയിരുന്നത്. പടർന്നു പിടിച്ച വലിയ വൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയിൽ കെട്ടിയിരുന്ന ഈ കൂടാരത്തിൽ വെളിച്ചം മങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ഇലകളുടെ ഇടയിലുള്ള ഒഴിവുകളിൽ കൂടി സുവർണ്ണപ്രഭയോടുകൂടിയ സൂര്യരശ്മികൾ അവിടവിടെ ഭൂമിയിൽ പതിഞ്ഞു കാണുമാറുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആകപ്പാടെ ഒരു നല്ല കാഴ്ചയായിരുന്നു. യാതൊരു ക്രമവുമില്ലാതെ തെക്കുവടക്കായി കെട്ടിവിട്ടിയിരുന്ന ഈ കൂടാരത്തെ അല്പം ദൂരെ നിന്നു നോക്കിയാൽ നീലനിറത്തോടുകൂടി ഇളക്കമില്ലാത്ത കടലിൽ ചലിക്കുന്ന പായക്കപ്പലുകളാണെന്നു തോന്നിപ്പോകമായിരുന്നു. ഈ മാവിൻതോട്ടത്തിന് അല്പാ താണ നിരപ്പിൽ വലത്തുവശത്തായിട്ടാണ് ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഭവനങ്ങൾ കിടക്കുന്നത്. ഈ ഭവനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൂടിത്തന്നെയാണ് സർക്കാർ നിരത്തും വെട്ടിട്ടുള്ളത്.

കൂടാരത്തിന്റെ ഒരു വശത്തു ബട്ലരുടെ വെപ്പുമുറിയായി കെട്ടിയ കൂടാരത്തിൽ നിന്നു പുക ധാരാളം മേല്പോട്ടു പൊങ്ങിവരുന്നുണ്ട്. വെപ്പുകാരും മറ്റു ദാസ

നായകന്മാരെ അവിടെ വളരെ ജാഗ്രതയോടെ പല പ്രവൃത്തികളും നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. രാവിലെ സ്ഥലം പരിശോധനക്കായി പുറത്തു പോകുമ്പോൾ വേഗം ഒരുങ്ങണം തെയ്യാറാകണമെന്നു "മൊര" പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? പോരെങ്കിൽ മൊര മടങ്ങി വരുന്നതെന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്ന കുപ്പായം അല്പം ദൂരെ വെച്ചു ചില ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടതായി കൺസ്റ്റബിൾ പെരുമാൾ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? ഇതിനും പുറമെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കട്ടതിന്മാൻ തക്കംനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുറെ കള്ളക്കാക്കകൾ മരക്കൊമ്പുകളിൽ അവിടെയും ഇവിടെയും പതുങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എപ്പോഴും ജാഗ്രതയായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതല്ലേ? ബട്ലരുടെ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ തൊഴിലാളികളെ ഉണർത്തിപ്പാൻ ഇതിലധികം സംഗതികൾ എന്താണ് വേണ്ടത്.

"മൊര തനിച്ചല്ല വരുന്നത്. ഒരു സ്നേഹിതനും മൊരയുടെ കൂടെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു." എന്നും പറഞ്ഞു ബട്ലർ കൂടാരത്തിലേക്ക് ഓടി മേശയും കസേരയും മറ്റും ശരിപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി.

"സ്നേഹിതൻ ഊണുകഴിച്ചു പോകുന്ന മട്ടുണ്ട്." എന്നായിരുന്നു ബട്ലരുടെ പിന്നത്തെ അഭിപ്രായം. വെപ്പുകാരൻ ഇതു കേട്ടു വളരെ ഉത്സാഹത്തോടെ ശിരഃകമ്പം ചെയ്തു കറിക്കത്തികൊണ്ടു തലയൊന്നു ചൊറിഞ്ഞു വീണ്ടും മാംസം മുറിച്ചു തുടങ്ങി.

"ഹാ! എന്തു കൂട്! ഒരു അതിഥിസ്സൽക്കരിപ്പാൻ കിട്ടുന്നതായാൽ ഒരു മാസത്തെ മാസപ്പടി മുഴുവൻ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നതിൽ എനിക്കു സങ്കടമില്ല. എടോ! ബട്ലരാണെവിടെ! ബോയി! വിസ്കിയും, സോഡയും, ഐസ്സും വേഗം കൊണ്ടുവാ" എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടാണ് സൂപ്രഡെണ്ടു ക്രീട്ടൻ മൊരയും ഇഞ്ചിനീയർ ജോർഡൻ മൊരയും കൂടാരത്തിനുള്ളിലേക്കു കടന്നത്. "സാർ" എന്നും പറഞ്ഞ് ബട്ലർ ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് ഓടി. മൊരമാർ രണ്ടുപേരും ഓരോ കസേരമേൽ ഇരുപ്പായി.

"നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. ആ കൊലക്കേസ്സിലെ തെളിവിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലം വളരെ ആശ്ചര്യമായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്. ശരി തന്നെ! പ്രത്യക്ഷഫലത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോഴാണ് വേറെ ഇതുപോലെയുണ്ടായ ഒരു അനുഭവം എനിക്ക് ഓർമ്മ വരുന്നത്. ഹാ! ആ സംഭവം മൂന്നു കൊല്ലംമുമ്പ് ഇവിടെ വെച്ചു തന്നെയാണ് നടന്നത്. അതെ, ഇവിടെ വെച്ചു തന്നെ. ഇതു വല്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യക്ഷഫലം തന്നെയാണ്." ഇത്രയും പറഞ്ഞു പൊലീസ്സ് സൂപ്രഡെണ്ട് വളരെ നേരം കസേരമേൽ നിശ്ശബ്ദനായി മലർന്നു കിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം സാമാന്യം വലുതായ ദുഃഖത്തോടുകൂടി അടുക്കെ മേശപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന പെട്ടിയിൽ നിന്നു ഒരു ചുരുട്ടെടുത്ത് "മിസ്റ്റർ ജോർഡൻ, നിങ്ങൾ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ കാർട്ടരെ അറിയില്ലെന്നുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ജോർഡൻ:— എന്തു കാർട്ടർ? ഒരു കൊല്ലം മുമ്പു കാട്ടുമത്തിൽ നായാട്ടിനുപോയ ദിക്കിൽ വെച്ചു മരിച്ചുവിട്ടുപോയാളോ? ഓ! ഹാ! അറിയും. അയാളുടെ മരണവർത്തമാനം വളരെ താമസിച്ചാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞതെങ്കിലും വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ നന്നെ വ്യസനിച്ചു

ക്രീട്ടർ:— കഷ്ടം! അതുകൊണ്ട് വ്യസനം തോന്നാതിരിക്കുക.

ജോർഡൻ:— പ്രത്യക്ഷഫലം എന്നു പറഞ്ഞത് എന്തിനെ സൂചിപ്പിച്ചാണെ

നാറിയതില്ല.

ക്രീട്ടൻ:—ഓ എന്റെ മാമി! അതു സാമാന്യം വലുതായ ഒരു കഥയാണ്. അത്ഭുതമായ ഒരു സംഭവമാണ്! ഞാൻ ഇന്ന് ഇവിടെത്തന്നെ സഞ്ചരിച്ചു വന്നതിന്റെ അർത്ഥം നോക്കു! അതൊക്കെ ഇരിക്കട്ടെ. ഞാൻ മുമ്പു കഴിഞ്ഞ ആ സംഭവം പറയാം.

മൂന്നു കൊല്ലം മുമ്പു മരിച്ചു കാർട്ടറും ഞാനും, കൊച്ചിയിൽ ഒരു കപ്പവടക്കാരനായ ജർവിസ്സ് എന്നാളും കൂടി ഈ ദിക്കിലേയ്ക്കു നായാട്ടിനു പുറപ്പെട്ടു. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുപേരും എന്റെ പരിചയക്കാരായിരുന്നുവെന്ന് അറിയാമല്ലോ. ഞങ്ങളുടെ കൂടാരവും സാമാനങ്ങളും കൈക്കൂടി ഇങ്ങോട്ട് അയച്ചിരുന്നു. ഈ പ്രദേശത്തു തന്നെയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ തമ്പടിച്ചുകൂടിയത്. നാം ഇങ്ങട്ടു വരുമ്പോൾ വലത്തുവശം ഒരു കളം കണ്ടില്ലേ? ആ കളത്തിന്റെ അരികെ ഒരു ഉയർന്ന വിസ്തൃതമായ മണ്ണത്തിട്ടു കാണാം. അതിന്മേൽ മുമ്പ് ഒരു ക്ഷേത്രം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിപ്പാൻ ചിത്രപ്പണികളോടുകൂടിയ കരിങ്കൽകഷണങ്ങൾ അവിടവിടെ ഇപ്പോഴും കാണ്മാനുണ്ട്.

ഡ്രാർഡൻ:—ശരി. ഞാനും അതു കണ്ടു.

ക്രീട്ടൻ:—അതെ. ആ ക്ഷേത്രപ്പറമ്പിൽ തന്നെയാണ് കഴിഞ്ഞ തവണ ഞങ്ങൾ തമ്പടിച്ചുകൂടിയിരുന്നത്. ഞങ്ങൾ ഗ്രാമാധികാരിയെ വരുത്തി കൂലിക്കാരെയും കൂട്ടി നായാട്ടിനു പുറപ്പെടാറായപ്പോഴാണ് ഞാൻ പറവാൻ പോകുന്ന സംഭവം ഉണ്ടായത്. വളരെ മെലിഞ്ഞു നീണ്ട വയസ്സനായ ഒരു യോഗി കൂലിക്കാരുടെ ഇടയിൽകൂടി ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കടന്നുവന്നു. ഈ യോഗി ശരീരം ആസകലം ഭസ്മം പൂശി കാവിവസ്ത്രം ഉടുത്തിട്ടുണ്ട്. കയ്യിൽ ഒരു ദണ്ഡും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിലൊക്കെ വിശേഷം അയാളുടെ ജടയായിരുന്നു. ഹാ! കയറുപോലെ പിരിച്ചു, വലുതായ ഉഴകളാക്കി ഞെരിയാണിവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ആ ജട! ഈ യോഗി വളരെ വിശിഷ്ടനായിരുന്നുവെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഇദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ അടുക്കെ വന്നു പൂശിയ ഭസ്മത്തിന്റെ ഉള്ളിൽക്കൂടി കോപതാമ്രാക്ഷനായി എന്റെ നേരെ അസ്ത്രംപോലെ ഒരു നോട്ടം വിട്ടു. യോഗിയെ കണ്ട മാത്രയിൽ തന്നെ ഗ്രാമാധികാരിയും കൂലിക്കാരും ഒക്കെ ഒഴിച്ചോടികളഞ്ഞു. അവരെയൊന്നും പിന്നെ ഞാൻ അന്നു കണ്ടിട്ടില്ല. യോഗി വളരെ രോഷത്തോടെ എന്നെ നോക്കിയതിനു ശേഷം:

"മ്ലേച്ഛന്! ഈ സ്ഥലത്തു കൂടാരം കെട്ടി അശുദ്ധമാക്കിയതു നന്നായില്ല. അതു് ഇവിടെ നിന്നു പൊളിച്ചു നീക്കം ചെയ്യേണമെന്ന് അപേക്ഷിപ്പാനാണ് ഞാൻ തന്നെ വന്നത്. ഈ സ്ഥലം ഒരു പുണ്യഭൂമിയാണ്. മാംസഭക്ഷകരും മ്ലേച്ഛന്മാരുമായ ഇവിടത്തെ ദാസന്മാർ ഈ സ്ഥലം അശുദ്ധമാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതു വളരെ പുരാതനമായിട്ടുതന്നെ ഹനുമാന്റെ പുണ്യക്ഷേത്രസ്ഥലമാണ്. ഈ സ്ഥലം മറ്റൊരാളുടെ വാസസ്ഥലമാക്കേണ്ടതല്ല. മനുഷ്യർ കണക്കാക്കാൻ കഴിയുന്നതായ കാലങ്ങൾക്ക് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ഇത് ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രമായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ ദാസന്മാരെ ഈ വിവരമൊക്കെ മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതിനു പകരം അവർ എ

ന്നു പരിഹസിച്ചു ശകാരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ നീചന്മാര്! ഈ ചണ്ഡാളന്മാര്! ഈ രാക്ഷസന്മാര്!’’

എന്നൊക്കെ അവിടെ ഒരു ദിക്കില് വട്ടംകൂടിയിരുന്ന എന്റെ ദാസന്മാരെ യോഗി അധിക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞ് അവരുടെ മുഖത്തെല്ലാം അതിരൂക്ഷമായി നോക്കി.

എത്രതന്നെ ശ്രേഷ്ഠനായ ഒരു യോഗിയാണെങ്കില് കൂടി (ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യന്) ഒരു സായ്പിന്റെ മുമ്പില് വെച്ചു മനഃപൂര്വ്വമായി ഇപ്രകാരം അവമാനിക്കുന്നതു കാണുമ്പോള് ക്ഷമയോടെ കണ്ടു നില്ക്കുക എന്നത് അസാദ്ധ്യമല്ലേ. എനിക്കു സാമാന്യത്തിലധികം ദേഷ്യമാണ് വന്നത്. ഈ വൃദ്ധനായ ഭ്രാന്തന് യോഗിയെ പിടിച്ചു പുറത്തു തള്ളാനും അയാളെ മേലിലും ഞങ്ങളുടെ മുമ്പില് കടത്തിവിടാതിരിപ്പാനും ഒരു കണ്സ്റ്റബിളോടു ഞാന് ആ

‘എന്നാല് ഒന്നാമത് അന്തകന് നിന്നെയാണ് കൊണ്ടുപോകുക.’

ശപിച്ചു. കൺഠസ്സ്വരം പിടിച്ചു തള്ളാൻ ചെന്നപ്പോൾ ആ വിദ്വാനെ ദണ്ഡംകൊണ്ടു തട്ടിയകററി ഞങ്ങൾ മൂന്നു പേരുടേയും നേരെ തിരിഞ്ഞു ആ യോഗി ഞങ്ങളെ ക്രുദ്ധിക്കം ശകാരിച്ചും ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും മൂന്നു കൊല്ലത്തിനകം മരിക്കുമെന്നു ശപിക്കുകയും ചെയ്തു. യോഗിയുടെ ഈ ധിക്കാരം സ്നേഹിതൻ കൂൎക്ക് അത്ര പിടിച്ചില്ല. അയാൾ സഹിപ്പാൻ കഴിയാത്ത കോപത്തോടെ ആ വൃദ്ധനായ യോഗിയുടെ തലയ്ക്കു ഒരു അടി കൊടുക്കുകയും യോഗി അടികൊണ്ടു കമിഴ്ന്നു വീണ് ഉരുളുകയും ചെയ്തു.

“ആ പ്രദേശക്കാരുടെ ഭയഭക്തി ബഹുമാനാദരങ്ങനായ യോഗിയെ അടിച്ചതു വളരെ അവിവേകമായിപ്പോയെന്ന് എനിക്ക് അപ്പോൾ തന്നെ തോന്നി. ഇതു കാരണമായി ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇടയിൽ എന്തൊക്കെ ലഹളകളാണ് ഉണ്ടാകിത്തീരുക എന്നു ഞാൻ നന്നേ ഭയപ്പെട്ടു. എന്റെ ഈ വക ആലോചനകൾക്കിടയിൽ യോഗി തപ്പിപ്പിടഞ്ഞ് എഴുനീററ് “എന്നാൽ ഒന്നാമത് അന്തകൻ നിന്നെയാണ് കൊണ്ടുപോകുക.” എന്നു കൂൎക്കനെ ചൂണ്ടി പറകയും, പിന്നെയും എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുത്തുംകൊണ്ട് അവിടെ നിന്നു പോകയും ചെയ്തു.”

ക്രിട്ടൻസായ്പ് ഇത്രയും പറഞ്ഞു ചുരുട്ടു കത്തിച്ചു വലിപ്പാനും തുടങ്ങി.

ജോൎഡൻ:—ഇതുകൊണ്ടായില്ല. കഥ മുഴുവനും പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കുക തന്നെ.

ക്രിട്ടൻ:—ഇവിടെ വെച്ചു വിശേഷവിധിയൊന്നും പിന്നെയുണ്ടായില്ല. ഞാൻ സൎക്കീട്ടു കഴിഞ്ഞു കോയമ്പത്തൂൎക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. മേപ്പടി സംഭവം കഴിഞ്ഞു ശേഷം ഒരു കൊല്ലം കഴിയുന്ന ദിവസം കൂൎക്ക് മരിച്ചു വൎത്തമാനം എനിക്കു കിട്ടി.

ജോൎഡൻ:—ഈ മരണം യോഗിയുടെ ശാപഫലമാണെന്നു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

ക്രിട്ടൻ:—സാധാരണപോലെ ഒരു സംഭവമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ വക ശങ്കയൊന്നും എനിക്കുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. യോഗി ശപിച്ച ദിവസത്തിന്റെ ആണ്ടുപിറപ്പു ദിവസം മരിച്ചത് ആലോചിച്ചാൽ—അത് അല്പം ആലോചിക്കേണ്ടതായ ഒരു കാൎയ്യമല്ല.

ജോൎഡൻ:—ഈ സംഭവം അസാധാരണമായൊന്നാണെന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കാം. പക്ഷെ അതിനെ യാദൃച്ഛികമായുണ്ടായിക്കൂടെന്നില്ല.

ക്രിട്ടൻ:—അതങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ. കൂൎക്ക് മരിച്ച് ഒരു കൊല്ലം കഴിയുന്ന ദിവസം ജാൎവിസ്സ കൊച്ചിക്കായലിൽ മുങ്ങിച്ചത്തതോ? കഷ്ടം! ആ സാധുവിന്റെ ശവശരീരം കൂടി കിട്ടിയില്ലത്രെ. മുതല പിടിച്ചു തിന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.”—എന്നു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ക്രിട്ടന്റെ വിളറിയ മുഖത്തുനിന്നു വിയൎപ്പു ധാരയായി ഒഴുകിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

“ഇനി ഞാൻ മാത്രമാണ് ആ ശാപം കിട്ടിയവരിൽ ജീവനോടെയുള്ളത്. ആ ഞാൻ ഇതാ ആ ശാപത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ആണ്ടുദിവസം യാദൃച്ഛികമായി ഇവിടെത്തന്നെ എത്തിച്ചേൎന്നിരിക്കുന്നു. ആ സാമ്യം നോക്കൂ” എന്നും പറഞ്ഞു ക്രിട്ടൻസായ്പ് ഒരു ദീൎഘശ്വാസം വിട്ടു.

ജോൎഡൻ:—ഛെ! നിങ്ങൾ ഇത്ര ഭീരുവാണോ? ഇപ്രകാരം നിസ്സാരങ്ങളായ

ഓരോ സംഗതികൾ വിചാരിച്ചു മനസ്സു പുണ്ണാക്കിയാൽ നിങ്ങൾക്കു പനി പിടിക്കും. കൊച്ചിക്കായലിൽ എത്ര പേർ മുങ്ങിച്ചത്തിട്ടുണ്ട്? നിങ്ങളുടെ ജാർവിസ്സു മാത്രമാണോ അവിടെ മുങ്ങിച്ചത്തിട്ടുള്ളത്?

ക്രിട്ടൻ:—വാസ്തവത്തിൽ എനിക്കു മനസ്സിനു നല്ല സുഖമില്ല. ഇതൊന്നും പോരെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഞാൻ അന്വേഷണം ചെയ്യാൻ വന്നിട്ടുള്ള കൂട്ടാളുകളെവച്ചുകേസ്സും എന്നെ വല്ലാതെ കഴക്കിട്ടുണ്ട്. സ്നേഹിതാ! നിങ്ങൾ ഇന്നു മടങ്ങിപ്പോകേണ്ട. നമുക്ക് ഇന്ന് ഇവിടെ കൂടാം.

ജോർഡൻസായ്‌വ് ഇതൊക്കെ കേട്ടു സ്നേഹിതനെ ആപാദചൂഡം ഒന്നു നോക്കി. ഭയംകൊണ്ടോ, യഥാർത്ഥത്തിൽ വല്ല രോഗംകൊണ്ടോ, എന്താണെന്നറിഞ്ഞില്ല ക്രിട്ടൻസായ്‌വു വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു പരവശനായിട്ടുണ്ടെന്നും അയാളുടെ മനോഗതി നല്ല പന്തിയിലല്ലെന്നും ജോർഡൻസായ്‌വു മനസ്സിലാക്കി.

ജോർഡൻ:—നിങ്ങളുടെ സല്ക്കാരം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. നേരെ മറിച്ചു, നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ താമസം സന്തോഷവും ഉപകാരവുമായിത്തീരുമെങ്കിൽ എനിക്കും അതു വളരെ സന്തോഷമാണ്. പക്ഷെ ഞാൻ ഇന്നു മടങ്ങി വരുന്നതല്ലെന്ന് എന്റെ ഓവർസീയറെ മുൻകൂട്ടി അറിയിപ്പാൻ ഒരാളെ അയയ്ക്കണം. എന്നാൽ മതി.

III

അന്നത്തെ ദിവസം സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം രണ്ടു സായ്‌വന്മാരും കൂടി കൂടാരത്തിനു പുറത്തിരുന്നു ചായ കുടിച്ചു ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഉച്ചയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന അസഹനീയമായ ഉഷ്ണമെല്ലാം വായുമണ്ഡലം മുഴുവനും ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ചിരുന്നു. കാറ്റിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷണവും കാണാനില്ലായിരുന്നു.

ജോർഡൻ:—ഇന്നു രാത്രി ഇടിയും കൊടുങ്കാറ്റും മഴയും മറ്റും ഉണ്ടാകുന്ന മട്ടൊക്കെ കാണുന്നുണ്ട്. എന്താ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം?

ക്രിട്ടൻ:—ശരിയാണ്. ഈ ചൂടിന്റെ ശക്തിയെ ആലോചിക്കുമ്പോഴാണ് നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട സ്വരാജ്യമായ ഇംഗ്ലണ്ട് ഓർമ്മയിൽ വരുന്നത്. ദൈവം എത്തിച്ചാൽ വരുംകൊല്ലം ഈ കാലത്തു ഞാൻ കല്യാണം കഴിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി താമസിച്ചു സുഖിക്കയായിരിക്കും.

ഇതു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് രാവിലെ നടന്ന സംഭാഷണം ക്രിട്ടൻസായ്‌വിന് ഓർമ്മയിൽ വന്നത്.

ക്രിട്ടൻ:—ഹാ! ദൈവമേ! വരുംകൊല്ലം ഈ കാലത്തു ഞാൻ എവിടെയായിരിക്കും.

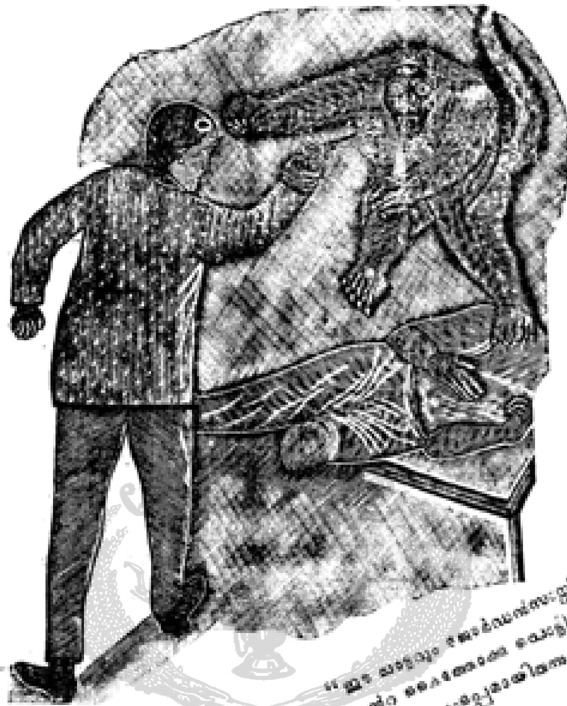
ജോർഡൻ:—സ്നേഹിതാ! എനിക്കു നിങ്ങളുടെ ഈ ചാപല്യം അത്ര രസിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്ക് ആധിതന്നെ വ്യാധിയായിത്തീരും. നേരം പന്ത്രണ്ടു മണി കഴിയാറായിത്തുടങ്ങി. എനിക്ക് ഉറക്കം വന്നുതുടങ്ങി. ഞാൻ ഇതാ കിടപ്പാൻ പോകുന്നു. നിങ്ങളും നല്ല ഒരു ഗ്ലാസ്സ് കൊഞ്ഞാക്ക് കഴിച്ചു സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുക. നാളെ കാലത്തേക്കു ഒക്കെ സുഖമാവും.

IV

രാത്രി രണ്ടുമണി സമയമായപ്പോൾ ഭയങ്കരമായ ഇടിമുഴക്കം കേട്ടു ജോർഡൻ സായ്‌വു പെട്ടെന്നൊന്നു കിടക്കയിൽ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. വായുമണ്ഡലം നല്ലവണ്ണം തണുത്തു കണ്ടതുകൊണ്ടു മഴ കലശലായുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. അപ്പോഴും കലശലായി വർഷിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാരത്തിന്മേൽ നിന്നു വെള്ളം നിലത്തു വീഴുന്ന ശബ്ദവും ഇടമുറിയാതെ കേൾപ്പാനുണ്ട്. ഇടയ്ക്കിടെ മിഴികളെ മൂടത്തക്ക മിന്നൽപ്രഭ കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു വിലസുന്നുണ്ട്. അവയെ തുടർന്ന് ഇടിമുഴക്കം ചെകിടടപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈവക ശബ്ദങ്ങൾക്കിടയിൽക്കൂടി മരണവേദനയോടെ കരഠം നിലവിളിക്കുന്നശബ്ദം ജോർഡൻകൊണ്ടു കേട്ടതായി തോന്നി. കുറച്ചു നേരം ശ്രദ്ധിച്ചു. ഈ ദീനസ്വരത്തിന്റെ ശക്തി ഇടയ്ക്കിടെ അധികരിച്ചും കുറഞ്ഞും വരുന്നുണ്ട്. ജോർഡൻസായ്‌വു പെട്ടെന്ന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഭയത്തോടെ തലയണയുടെ ചുവട്ടിൽനിന്നു കൈത്തോക്കു കയ്യിലാക്കി കൂടാരത്തിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു ചാടി. മുമ്പു കേട്ട ആർത്തനാദം വീണ്ടും കേൾപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. അതു ഗ്രീട്ടൻസായ്‌വിന്റെ കൂടാരത്തിൽ നിന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അധികം വിഷമം ഉണ്ടായില്ല. അപ്പോഴേയ്ക്കും തമ്പിനുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരും ഉണർന്ന് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഓട്ടവും ചാട്ടവും ഒക്കെ ആയിരിക്കുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ഗ്രീട്ടൻ സായ്‌വിന്റെ കൂടാരത്തിന്റെ ശീല കീറി ജോർഡൻസായ്‌വ് അതിനകത്തു കടന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉള്ളിൽ കടന്നപ്പോൾ ജോർഡൻ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി.

വളരെ ശക്തിയോടുകൂടിയ ഒരു ദുർഗന്ധം ആ കൂടാരത്തിനുള്ളിലുള്ള വായുവെ മുഴുവൻ മലിനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കൂടാരത്തിനുള്ളിലുള്ള സാമാനങ്ങളൊക്കെ താറുമാറായി അവിടെയും ഇവിടെയും വാരിവലിച്ചിട്ടപോലെ കിടക്കുന്നു. ഗ്രീട്ടൻസായ്‌വിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഏതാനംഭാഗം കിടക്കയോടുകൂടി കട്ടിലിന്മേലും നിലത്തുമായി തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അയാളുടെ ഉടുപ്പുകളൊക്കെ കീറി നാനാവിധമാക്കിയിരുന്നു; ഗ്രീട്ടന്റെ ശരീരത്തിൽ കയറി നില്ക്കുന്ന ഒരു രൗദ്രരൂപി കൂടാരത്തിനുള്ളിലേയ്ക്കു കടന്ന ജോർഡൻസായ്‌വിനെ നോക്കി പല്ലിളിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രീട്ടൻസായ്‌വും ഈ മൃഗവും തമ്മിൽ ഒരു മല്ലയുദ്ധം കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ വെച്ചു കഴിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അതിനുള്ളിലുള്ള സ്ഥിതി ഒരിക്കലൊന്നു നോക്കിയാൽ മനസ്സിലാകും. ജോർഡൻസായ്‌വും മൃഗവും അന്യോന്യം വളരെ നേരം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നില്ല. പെട്ടെന്നു ഒരു ഭയങ്കര ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ച് ആ മൃഗം ജോർഡൻ സായ്‌വിന്റെ നേരെ ഒരു ചാട്ടം ചാടി. ഈ ചാട്ടവും ജോർഡൻ സായ്‌വിന്റെ കൈത്തോക്കു പൊട്ടിയ ശബ്ദവും ഒപ്പമായിരുന്നു. ജോർഡൻസായ്‌വിന്റെ കുപ്പായത്തിന്റെ ഒരു കഷണവും കയ്യിലാക്കി ആ രൗദ്രമൂർത്തി ഒരുഭാഗത്തു മലർന്നുവീണു. ജോർഡൻസായ്‌വിന്റെ പിന്നത്തെ ശ്രമം ഗ്രീട്ടൻ സായ്‌വിനെ സഹായിപ്പാനായിരുന്നു. കഷ്ടം! സാധു ഗ്രീട്ടൻസായ്‌വു മരിച്ചു വിളറികിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴുത്തിൽ മാംസമൊന്നുമില്ല. തലയും ദേഹവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിട്ടിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഒരു കലശലായ കാറ്റ് ഗ്രീട്ടൻസായ്‌വിന്റെ കൂടാരത്തിൽ കത്തിയിരുന്ന വിളക്കു കെടുത്തു. ജോർ

“ഈ ബാലനും ജോർഡൻസായ്വി
ന്റെ കൈകളാലെ പൊട്ടിയെ
ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയതു.”

ഡൻ.സായ്വ് കൂടാരത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു കടന്നു.

“ഇവിടെയുള്ള എല്ലാ വിളക്കുകളും വേഗം കത്തിച്ചുകൊണ്ടുവരിക. ഈ ദിക്കിലെ ഗ്രാമാധികാരിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരുവാൻ ഉടനെ ആളെ അയയ്ക്കുക. ഈ കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ ഞാൻ സമ്മതിയ്ക്കാതെ ആരും കടന്നുപോകരുത്. പൊല്ലീസ്സുകൺസ്റ്റബിൾമാരൊക്കെ എവിടെ?”

എന്നും മറ്റും വളരെ പരിഭ്രമത്തോടെ ജോർഡൻസായ്വ് നിലവിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. കാറ്റു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മഴയും നിന്നു. മേഘത്തെയൊക്കെ കാറ്റും കൊണ്ടുപോയി. ചന്ദ്രൻ തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങി. അര മണിക്കൂറിന്നകം ഗ്രാമാധികാരിയും എത്തിച്ചേർന്നു. താടിയും നരച്ചു വളരെ വയസ്സനായ ഒരു മാന്യനായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. അധികാരി ഈ പരിഭ്രമത്തിന്റെ കാരണമെന്തെന്നറിയാതെ സാമാന്യത്തിലധികം പേടിച്ചു വിറച്ചുംകൊണ്ടാണ് ജോർഡൻസായ്വിന്റെ അരികെ വന്നത്.

“നിങ്ങളുടെ പൊല്ലീസ്സു സൂപ്രേഡെണ്ടരെയെ കൊലപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു നോക്ക! എന്നും പറഞ്ഞു ജോർഡൻസായ്വ് ഒരു വെളിച്ചവും കയ്യിലെടുത്തു ഗ്രാമാധി

കാരിയോടുകൂടി കൂടാരത്തിനുള്ളിലേക്കു കടന്നു. ഒരാളുടെ മരണവർത്തമാനം ഇതേവരെ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ദാസന്മാരുടെ ഇടയിൽ ജോർഡൻ സായ്പിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോഴുണ്ടായ ക്ഷോഭം പറയേണ്ടതുണ്ടോ? ഗ്രാമാധികാരി കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ കടന്ന ഉടനെ.

"അയ്യോ! എന്റെ സ്വാമി! കരുണച്ചൻ! കരുണച്ചൻ!" എന്നും മറ്റും മാറോന്നു പറഞ്ഞു മുട്ടുകുത്തി മോഹാലസ്യമായി വീണുപോയി.

ജോർഡൻ—എന്താണ് ഇദ്ദേഹം പറയുന്നത്.

ഒരു ദാസൻ—സാർ, ഇദ്ദേഹം പറയുന്നത് ഈ കരുണ് അടുത്തുള്ള ക്ഷേത്രത്തിൽ താമസിക്കുന്നതാണെന്നും ഒരേ രാത്രി ഒന്ന കൊന്നകുളത്തു കല്ലമായിപ്പോയെന്നും കേട്ടുകാറ്റും ഇടിയും മഴയും കാരണമായി അറ്റുപിടിച്ചാണ് ക്രീട്ടൻ സായ്പിനെ കരണ്ടു കൊന്നതെന്നും ജനങ്ങൾ വളരെ ഭീതിയോടെ വിചാരിച്ചുപോരുന്ന ഈ കരുണിന്റെ മരണം ഗ്രാമക്കാർക്ക് എന്തെല്ലാം അനർത്ഥങ്ങളാണ് ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞില്ലെന്നും മറ്റുമാണ്.

"ഗ്രാമക്കാർ........................" എന്നു പറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും ജോർഡൻ സായ്പിനുതന്നെ ഒരു മോഹാലസ്യം ഉണ്ടാവാനുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. അവിടെ തിക്കിത്തിരക്കി കൂടിയിരുന്ന വാലിയക്കാരുടെയും കണ്ട്രേബിൾമാരുടെയും ഇടയിൽ ജടാധാരിയായി ദേഹം ആസകലം ഭസ്മം അണിഞ്ഞു കയ്യിൽ കപാലവും ദണ്ഡും ധരിച്ചതായ ഒരു യോഗി പുച്ഛരസത്തോടെ തന്നെ വീക്ഷിക്കുന്നതാണ് ജോർഡൻ കണ്ടത്. ഇതുതന്നെയായിരുന്നു ജോർഡനു മോഹാലസ്യം വരുമോ എന്നു ശങ്കിപ്പാൻ കാരണമായിത്തീർന്നത്. ജോർഡൻ കാച്ചുന്നേരത്തേയ്ക്കു സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയെങ്കിലും പിന്നെ കഠിനമായ കോപത്തോടെ:—

"ഹേ! ആ യോഗിയെ പിടിച്ചുനിർത്തു. ഹനുമാൻ ക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജാരിയായ ആ കള്ളനെ വിട്ടയക്കരുത്. എവിടെ! കളിച്ചോടിപ്പോകുന്ന ആ യോഗിയെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നവന്നു 100ക. ഇനാം ഞാൻ കൊടുക്കും. വേഗം!"

എന്നൊക്കെ ജോർഡൻ സായ്പു നിലവിളിച്ചു പറയുമ്പോൾ യോഗി യോഗിയുടെ പാട്ടിൽ പോയി. മറ്റാരും യോഗിയെ കണ്ടിട്ടുമില്ല. ഒരാളും കരുണിനെപ്പോലെ ഭ്രാന്താണെന്ന് അവിടെകൂടിയവർ ശങ്കിച്ചു. ഈവക ലഹളയിൽ ഗ്രാമാധികാരിക്കും സുബോധം വന്നു.

"സായ്പേ! ഇവിടെ ഒരു യോഗിയും വന്നിട്ടില്ല. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ആ വയസ്സൻ യോഗി ആറുമാസം മുമ്പെ മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. അയാളുടെ മൃതശരീരം ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുള്ള വലിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഞങ്ങളാണ് സംസ്കരിച്ചത്."

എന്നു ഗ്രാമാധികാരി ഇഞ്ചിനീയർ ജോർഡനെ ഒരോന്നു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി.

എം. ആർ. കെ. സി.

—:0:—

വായനശാലയും

അതിന്റെ ആവശ്യകതയും

ശ്രീമത്തിരുപ്പാതകാലവൃ-,ത്രിതർത്തനി-
ണ്ണുസാകമെന്നപ്പൂ,നൽ-
പ്പേർകൊന്നിൽപ്പരുപ്പസിദ്ധ്യ,മെവനും
കണ്ടാൽക്കൊതിനൽകിടും
ഈഭൂമിക്കിൽപ്പലതുണ്ടുമെച്ചമതലെ-
ശ്രീവാച്ചിടുംവിദ്യയാ-
മോമൽസ്സ്വാദ്ധ്യായസോപിതന്നരവശ-
ത്താണെങ്കിലാക്കാകിലും. 1

രാജിപ്പുംമേണിയകീർത്തികലരും-
രാജാധിരാജേന്ദ്രനേ-
പ്പൂജിപ്പോർനിജപൌരമേനിയതരു-
ണ്ടാവുന്നിനച്ചിടുകിൽ
യോജിപ്പുന്നിതുസപ്പ്തംവിമതനാം
വിദ്യാധനോവന്ദിപ്പുവാ-
നാളിക്കൊണിയിലുംനരന്നുകവചമാം
വിദ്യാവിലാസോദയം. 2

ലോകംജീവിതനാടകക്കളരിയാ-,
ണിന്നാടനാടന്മാർ,പാല
വാകംനോക്കിനുക്കവേഷമണിയാ-
നാകന്നപാഠാലയം
ശോകപ്പുംകരളിൽവിക്കലനിന-
ട്ടാതെന്ത്രയോപേർമഹാ-
ശോകത്തിക്കടലിൽക്കിടന്നുതലത-
ല്ലീടുന്നുദുർഭാഗ്യരും. 3

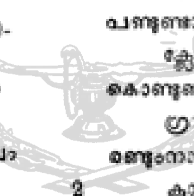
നന്നായുള്ളനവീനരീതികലരും
പാഠാലയംനാട്ടിൽമുൻ-
പേ ചാന്നാരുമിനപുഷ്ടിപ്പെട്ടുവതിനായ്-
വേണ്ടോളമുണ്ടാവണം
എന്നാൽവായനശാലയൊന്നിതിനൊരം-
ഗംതന്നെയാണായതും
വന്നാലേപഠിപ്പുള്ളവിദ്യപരിശോ-
ഭിയ്ക്കുപരംമേത്ര്യരിത്. 4

പാരാകെപ്പുകഴുന്നപൂർവ്വകപ്രഭയേറ്റും-
പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ-
ധാരാളംവിലയുള്ളവായനമുറി-
ക്കുട്ടങ്ങൾകാണുംവിനാ
പാരാതിന്നുവസിച്ചിടുന്നു,ഭരത-
ക്ഷ്മാമണ്ഡലത്തിങ്കലും
നേരായ്പ്പണ്ടുനിറഞ്ഞിരുന്നുവിമല-
ഗ്രന്ഥാവലീശാലകൾ. 5

പണ്ടുണ്ടായപവിത്രമാനസർപരം
ക്ലേശിച്ചതിൽസൽഫലം.
കൊണ്ടുണ്ടായ്പലമാതിരിപ്പുവിലസൽ-
ഗ്രന്ഥങ്ങളിങ്ങെങ്കിലും
ഒണ്ടുംനാലുമൊഴിച്ചുമറ്റുമധികം
കാണില്ലെഴുത്താണികൈ-
ക്കൊണ്ടന്നാകർണ്ണികന്നക്കിലെഴുതി-
ത്തീർക്കാൻതെളിക്കപ്പെടാം. 6

എന്നാലച്ചുകൂടമൊന്നുപൊലിമയാ-
ലാക്കംവസിപ്പൂവിധം
നന്നായ്പ്പട്ടിക്കുന്നുമഹിമാ-
വാലേമഹീമണ്ഡലേ
ഇന്നാരാലനവദ്യപുസ്തകഗണം
കണ്ടീടിലുംവേണ്ടപോ-
ലെന്നാണിന്ത്യയിലൊക്കെവായനമുറി-
ക്കുൽക്കർഷമാകുംവിധൌ. 7

രാഷ്ട്രപ്പൂർണ്ണകൊടിയായാംമലയാളകമണ്ഡ-
ണ്ണുമാതൃത്വംതിരുതാം
ദേശത്തിൽപ്പലപുസ്തകാവലിപുര-
ത്താകുന്നനിത്യം ഉ ചി

ദോഷപ്പാടൊഴിവായിനിമ്മലകൃതി-
ക്കൂട്ടങ്ങളൊട്ടാകെനൽ-
ഭാഷയ്ക്കൂഴിയിലുൽഭവിക്കുമതുതാ-
നിക്കാലമാകാംക്ഷിതം. 8
ഭാഷപ്പോളൊരുപാട്ടരക്കുവതിനാ-
യുണ്ടാക്കുമാക്കൌതുകം
ചോദ്യംവായനശാലയെന്നവിഷയം
വർണ്ണിക്കുവാനോർക്കിൽ
ആദ്യംതൽഗ്ഗുണമാകമാനമറിയു-
ന്നവരെങ്കിലിപ്പാരിലെ-
പ്പേരുംപണ്ഡിതമണ്ഡലിക്കുമുതപ-
വിത്രോത്തംസമുത്തോത്സവം. 9
ഭൂയിഷ്ഠപ്രഥിതപ്രഭാവമിയലും
ഭൂവൃത്തമോരോതരം
വായിക്കാം, പലകമ്പിവാർത്തയറിയാം
പത്രങ്ങൾപാർത്താലതാൽ
ആയില്ലായതു, മഞ്ചിതാശയമെഴും
കാവ്യങ്ങൾനോക്കാംനമു-
ക്കായിട്ടാര്യർ ചമച്ചശാസ്ത്രനിവഹം
കാണാംകണ്ണേകെന്നിയേ. 10
ചാരുശ്രീചിതരൂപനാനോൽപലതും
നോക്കാംരസിക്കാം,ഗ്ഗുണം
ചേരുന്നോരുപുരാണസംഹതിസദാ
പാരായണംചെയ്തിടാം
നേരുംനീതിയുമൊത്തതത്വനിവഹം
നിത്യംധരിക്കാം,നമു-
ക്കാരുംസ്തുതിതരാവുമാശയഗ്ഗുണം
വർദ്ധിച്ചുവർത്തിച്ചിടാം. 11
എവംസവ്വഗ്ഗുണോല്ലസൽകളരിയാ-
യാക്കാംകളക്കേരസം
കൈവന്നീടുവതിന്നനല്പവിഷയം
വേറെ വിചാരിക്കുകിൽ
ശ്രീവർദ്ധിച്ചവിശുദ്ധവായനമുറി-
ക്കൊക്കുന്നതല്ലൊന്നുമേ;
ദൈവംമേലിലിതിന്നനുഗ്രഹമണ-
ക്കട്ടേവരട്ടേശുഭം! 12

കോയിപ്പിള്ളി പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്.

ശാസ്ത്രീയതത്വങ്ങൾ

ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങൾ

ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടികൾനമുക്കുള്ളായതും
ബ്രഹ്മണോസൃഷ്ടങ്ങളായതുംപാർക്കിലൊ.

എന്ന മതസിദ്ധാന്തം പ്രത്യക്ഷാനുഭവമായി കാണുന്നതുവരെ സാധാരണന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല. നാം ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന ഓരോ നക്ഷത്രങ്ങളും ഓരോ ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന പാശ്ചാത്യന്മാർതന്നെ ഇപ്പോൾ പലരും ഉണ്ട്. നവഗ്രഹങ്ങൾ ജീവജാലങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന ഭവനങ്ങൾ ആണെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചും ദിനംപ്രതി പരീക്ഷകൾ നടത്തി തെളിവു ശേഖരിച്ചും വരുന്ന തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സംഖ്യ ദിവസംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതേയുള്ളൂ. ചന്ദ്രനിൽ കാണുന്ന "ഉൽകളങ്കം" പർവ്വതനിരകളാണെന്നും, ശുക്രനിൽ പാർക്കുന്ന ജീവികൾ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടും ജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ജയിക്കുമെന്നു തെളിയിക്കത്തക്കവണ്ണം ചില ലക്ഷണങ്ങൾ ശുക്രനിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നും, ചൊവ്വ എന്ന ഗ്രഹം ഭൂമിയുടെ മകനാണെന്നുള്ള പക്ഷാന്തരം യഥാർത്ഥമാണോ എന്നു സംശയിക്കത്തക്കവിധം ചൊവ്വായിലും ഭൂമിയിലും ഉള്ള ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികൾക്കു സാമ്യമുണ്ടെന്നും,

ബുധസ്യതോദ്ഭൂനവസ്യ ഗ്രഹേഷു
മതേഷു മുക്താഫലവന്മനോജ്ഞം

എന്ന അഭിപ്രായം ഏതാണ്ടു ശരിയാണെന്നും മററും ഇപ്പോൾ പല യോഗ്യന്മാരും പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ ആലോചിക്കുമ്പോഴാണ് പ്രകൃതിവൈഭവത്തെപ്പററി ഏവനും ആശ്ചര്യമുണ്ടാകുന്നത്.

<u>പ്രേതലോകം.</u>

"അപുത്രസ്യ ഗതിർന്നാസ്തി" എന്ന പ്രമാണത്തെ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന ഒരു വർഗ്ഗക്കാർ ഉത്തരധ്രുവത്തിനടുത്ത അലാസ്കാരാജ്യത്തിൽ പാർത്തുവരുന്ന എസ്കിമൊ എന്ന ജാതിക്കാരാണ്. പ്രേതലോകത്തേയും പ്രേതങ്ങളേയുംപററി ഇവർക്കുള്ള ധാരണയും ഹിന്ദുക്കളുടെ ധാരണയും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. എസ്കിമൊ ജാതിക്കാർ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ടവരെന്നല്ലാതെ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന നടവടി വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും ഈ വർഗ്ഗക്കാരെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. പഴയ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഒന്നുംവിടാതെ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നതൊന്നു നിർബ്ബന്ധം ഈ സമുദായക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും ശക്തിയോടെ നിലനിന്നു പോരുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ആ വക സമുദായ നടവടികൾ ലംഘിച്ചുനടക്കുന്നവർക്കുള്ള ശിക്ഷയും കഠിനമാണ്. വൈദ്യനും മന്ത്രവാദിയുംകൂടി ഏകീകരിച്ച ഒരു മൂർത്തിയെ മാത്രമാണ് ഇവർക്ക് അല്പം ബഹുമാനമുള്ളത്. ഈ വകക്കാർ ഇവരുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ ഒട്ടധികം ഉണ്ടുതാനും. പ്രേതോപാസനയാണ് ഇവരുടെ കർമ്മങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒരു കർമ്മം. കൊല്ലത്തിൽ പ്രേതപ്രീതിക്കായി അനവധി ദ്രവ്യം ഇവർ ചിലവഴിക്കാറും ഉണ്ട്. രോഗികളായ വൃദ്ധന്മാരും വൃദ്ധമാരും ജീവനോടെ ഇരിക്കരുതെന്ന് ഇവരുടെ ഇടയിൽ വളരെ നിഷ്കർഷയാണത്രെ. പ്രായാധിക്യം വന്നവർക്ക് ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനുള്ള സാമഗ്രികൾ കൊടുത്താൽ ജീവനെ ഒടുക്കിക്കൊള്ളണം. ഇല്ലെങ്കിൽ അവരെ കൊല്ലുന്നതിനുംകൂടി വിരോധമില്ലെന്നാണ് സമുദായനിയമം. ചത്താലും ശരി കൊന്നാലും ശരി, ശവസംസ്കാരം വളരെ ഘോഷമായി പല കർമ്മങ്ങളോടുംകൂടിയാണ് കഴിച്ചുപോരുന്നത്. ജീവനോടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ എന്തൊക്കെ സാധനങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ടോ അതൊക്കെ മരിച്ചാലും വേണമെന്ന നിലയിൽ ശവത്തോടൊപ്പം സംസ്കരിക്കുമത്രെ. ഇന്ത്യയിലെ പൂർവ്വനിവാസികളും ഇവരുമായി പല സംഗതികളിലും സാമ്യമുണ്ടെന്നാണ് കാണുന്നത്.

<u>സൂര്യമണ്ഡലം.</u>

കാലത്രയാധാരതോ! കരുണാസാഗര! സൂര്യ!
(നമസ്തേ.
ലോകത്രയസൃഷ്ടിസ്ഥിതിലയകാരണഭൂത!
(നമസ്തേ.
താപത്രയശമന! ചരാചരബോധപ്രകട! ന
(മസ്തേ.
വേദത്രയമൂർത്തെ! ബ്രഹ്മവിധികീർത്തെ! മിഹി
(രനമസ്തേ.

ലോകത്തിലുള്ള സസ്യജാലങ്ങൾക്കും ജീവജാലങ്ങൾക്കുമൊക്കെ ജീവനാധാരമായിരിക്കുന്നതു സൂര്യഭഗവാനാണെന്ന ബോധം നമ്മുടെ ഇടയിൽ നൂതനമായിട്ടുള്ളതല്ല. പൌരസ്ത്യരാജ്യത്തിൽ സൂര്യനെ ഈശ്വരനായി സങ്കല്പിച്ച് ആരാധിച്ചുവരുന്നവർ പലരും ഉണ്ട്. ഹിന്ദുക്കളുടെ പ്രധാനമന്ത്രമായ ഗായത്രിയുടെ ദേവത സൂര്യനാണ്. സൌരോപാസകന്മാർക്ക് സൂര്യൻതന്നെ

യാണ് ഈശ്വരൻ. ഈശ്വരതേജസ്സ ഹിന്തുക്കൾ സങ്കല്പിച്ചുപോരുന്ന ശ്രീരാമചന്ദ്രനെക്കൊണ്ടുതന്നെ രാവണയുദ്ധത്തിൽ സൂൎയ്യഭഗവാനെ ആദിത്യഹൃദയമന്ത്രംകൊണ്ട് ഉപാസിപ്പിച്ചതും, ഭഗവാനായ ശ്രീകൃഷ്ണൻെറ കണ്ണിലുണ്ണികളായ പാണ്ഡവന്മാരെക്കൊണ്ടു കാട്ടിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ ആപന്നിവാരണത്തിന്നായി സൂൎയ്യഭഗവാനെ സേവിപ്പിച്ചതും ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഹിന്തുക്കൾതന്നെ സൂൎയ്യഭഗവാനെ സൎവ്വേശ്വരനായി കല്പിച്ചിട്ടില്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദിനംപ്രതി നാം പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്ന ഈ സൂൎയ്യന് എന്താണ് ഇത്രയെല്ലാം മഹത്വം കല്പിപ്പാനുള്ളത് എന്നു സ്മൃതിപുരാണാദികളിൽ അവിശ്വാസം ജനിച്ചു സംശയിക്കുന്നെങ്കിൽ ആ സംശയനിവൃത്തിക്കുതകുമെന്നു തോന്നുമാറു പാശ്ചാത്യന്മാർ ചില വിദ്യകൾ ഇതിനിടെ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പാകം ചെയ്യാനുള്ള തീയ്യായും, രാത്രിയിൽ വീടുകൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വിളക്കായും, തീവണ്ടി കപ്പൽ മുതലായ യന്ത്രങ്ങൾ നടത്തിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയായും മറ്റും ഇപ്പോൾ അധികമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന കല്ക്കരിയുടെ പ്രയോജനം സൂൎയ്യരശ്മികൊണ്ടു നടത്താമെന്നാണ് കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. സൂൎയ്യരശ്മിയെ പകൽസമയം ഒരു യന്ത്രസഹായത്താൽ ഇഷ്ടംപോലെ സംഭരിച്ചു സൂക്ഷിപ്പാനും ഈ രശ്മികൾ ആവശ്യംവരുമ്പോൾ യഥേഷ്ടം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനും സാധിക്കുമെന്നാണ് കാണുന്നത്. ഭവനങ്ങളുടെ മേല്പുരമേൽ പകൽസമയം ഒരു യന്ത്രം വെച്ചാൽ ആ യന്ത്രം ആകൎഷിച്ചുവെക്കുന്ന രശ്മികളെക്കൊണ്ട് ആ ഭവനത്തിലെ തീകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ ഒക്കെ നിവൃത്തിക്കാമത്രെ.

ഉപ്പുംവേണ്ടാവിറകുംവേണ്ടാ
വെപ്പാനുള്ളവരാരുംവേണ്ടാ

എന്നു പറഞ്ഞപോലെ ലോകരെ സഹായിക്കുന്ന സൂൎയ്യൻ "ലോകബന്ധു" വല്ലേ? ആ സൂൎയ്യൻതന്നെയല്ലേ ഈശ്വരൻ.

(സി. കെ.)

ബാലകൃഷ്ണൻെറ പിറന്നാൾ

(പി. ആർ. നാരായണയ്യർ.)

"എൻെറ പിറന്നാൾ സദ്യക്ക് ആയാളെ വിളിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു മിണ്ടില്ല."

ഇങ്ങിനെ ഗൗരവത്തോടെ തൻെറ കോമളമായ മുഖം കറച്ചു ചരിച്ചു ദേഷ്യഭാവത്തോടെ കാൽകൊണ്ടു നിലത്തിൽ വരഞ്ഞു നയനങ്ങളിൽനിന്ന് അശ്രുകണങ്ങൾ പൊഴിച്ചു ഗൽഗദാക്ഷരത്തിൽ പറഞ്ഞത് എൻെറ ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ മകൻ ബാലകൃഷ്ണനായിരുന്നു. അവനെ മുഷിപ്പിക്കുന്നത് എൻെറ തറവാട്ടിൽ ആൎക്കുംതന്നെ രസമില്ല. അവൻ ജനിച്ച് ഒരു കൊല്ലം തികയുന്നതിന്നു മുമ്പെ എൻെറ ജ്യേഷ്ഠത്തി കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചി

ന്നു മരിച്ചുപോയ എന്റെ പ്രിയജ്യേഷ്ഠത്തി എന്നോട് ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു പ്രത്യേകമായപേക്ഷിച്ചത്:—

"ശിനു! നിനക്ക് എന്നോടു സ്നേഹം ഉണ്ടല്ലോ. ബാലകൃഷ്ണന്റെ അച്ഛൻ മരിച്ചതിന്റെശേഷം എനിക്കു ജീവനോടെ ഇരിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. നീ ബാലകൃഷ്ണനെ മാത്രം കാര്യമായി വളർത്തണം. കുട്ടിയെ ഒട്ടും മുഷിപ്പിക്കരുതേ. കുട്ടിയെ വേണ്ടപോലെ സംരക്ഷിച്ച് അവന്റെ അമ്മ മരിച്ചതായി അവനെ അറിയിക്കാതിരിക്കേണ്ടത് നിന്റെ ഭാരമാകുന്നു."

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു എന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തി കണ്ണടച്ചത്. ജ്യേഷ്ഠത്തി മരിക്കുന്നതിന്നു രണ്ടു ദിവസം മുമ്പായിരുന്നു അവളുടെ ഭർത്താവു പ്ലേഗ് രോഗത്താൽ ബാങ്കളൂരിൽനിന്നു മരിച്ചതായി ഞങ്ങൾക്കു കമ്പി കിട്ടിയത്.

അപ്പനും അമ്മയും ഇല്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം മുഴുവനും എന്റെ തലയിലായിരുന്നു. ബാലകൃഷ്ണനെ കരയിക്കുന്നതിൽപരം കഠിനമായ കർമ്മം മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നാണ് ഞാനും അമ്മയും കരുതിയിരുന്നത്. വിശേഷിച്ചു, ബാലകൃഷ്ണന്റെ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സു പൂർത്തിയാകുന്ന വിശേഷദിവസത്തിൽ ആയിരുന്നു ബാലകൃഷ്ണന്റെ ഈ രോദനം.

ബാല—എളേമ്മ പോയി ആയാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പോയി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരും.

ഞാൻ—ഏതാളെയാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോരേണ്ടത്?

ബാല—രാവിലെ ലക്ഷ്മിയും ഞാനും അമ്പലത്തിൽ പോയപ്പോൾ ഒരാൾ എന്റെ കൈ പിടിച്ചില്ലേ. ആയാൾ.

ഞാൻ—ആയാളുടെ പേരെന്താണ്?

ബാല—എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഞാൻ—പിന്നെ എങ്ങിനെ നീ ആയാളെ ക്കണ്ടെത്തും.

ബാല—ഞാൻ ഉണ്ണാൻ വരണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആയാളും വരും.

ബാലകൃഷ്ണന്റെ വിവരണംകൊണ്ടൊന്നും എനിക്ക് ആളെ മനസ്സിലായില്ല. ബാലകൃഷ്ണൻ കരഞ്ഞു തുടങ്ങി. അവന്റെ പിറന്നാൾ ദിവസം അവനെ കരയിക്കുന്നതു കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തി എന്തുപറയും? മരണസമയത്ത് എന്നോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ ഞാൻ അനാദരിക്കാൻ പാടുണ്ടോ? എന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ പുടമുറി ദിവസം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശിലാരേഖപോലെ പതിഞ്ഞിരുന്നു. ആ ദിവസമായിരുന്നു എന്റെ ഹൃദയത്തെ കവരുന്ന സുന്ദരപുരുഷനെ ഞാൻ കണ്ടെത്തിയത്. എന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ ഭർത്താവിന്റെ സഖാവായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം വന്നിരുന്നത്. രാജഗോപാലൻ എന്നായിരുന്നു പേർ. അടിയന്തരം കഴിഞ്ഞ് ഒരു മാസത്തോളം ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ ഭർത്താവോടുകൂടി അദ്ദേഹം എന്റെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചു. ഈ ഒരു മാസത്തിന്നുള്ളിൽ രാജഗോപാലനും ഞാനും വളരെ സ്നേഹത്തിലായി. തമ്മിൽ വിട്ടുപിരിയുന്നത് ഞങ്ങൾക്കു മരണതുല്യമായിരുന്നു. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായി സുഖിച്ചിരിക്കേണ്ടുന്ന കാലം ജഗദീശ്വരൻ ഉടനെ വരുത്തേണമെന്നു ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും പ്രാർത്ഥിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യത്തിന്നു വലിയമ്മാമന്റെ സമ്മതം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. സംഗതിവശാൽ ഗവർമ്മെണ്ടുദ്യോഗം കിട്ടുന്ന ആളുകളുമായി തന്റെ തറവാട്ടിൽ മറ്റുള്ളവരും ബന്ധ

വം നടത്തില്ലെന്നു വലിയമ്മാമൻ ഒരു പ്ര
തിജ്ഞ ചെയ്തിരുന്നത് ഞാൻ അറിയും.
രാജഗോപാലൻ മദിരാശി ഗവൺമെണ്ടാപ്പീ
സിൽ 100ക. ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗ
സ്ഥനായിരുന്നു. രാജഗോപാലനും ഞാനും
വിട്ടുപിരിയുവാനുള്ള സംഗതി താഴെ കാ
ണിച്ച സംഭാഷണത്തിൽനിന്നാണ് ഉത്ഭ
വിച്ചത്.

രാജ—ശിന്നു! എപ്പോഴാണ് നിന്നെ 'ഭാ
ര്യേ' എന്നു വിളിപ്പാൻ ജഗദീശ്വരൻ
അനുഗ്രഹിക്കുന്നത്.

ഞാൻ—ഉദ്യോഗം രാജികൊടുത്ത് അമ്മാ
മനോടപേക്ഷിക്കാതെ നിങ്ങൾക്ക് അ
ങ്ങിനെ വിളിപ്പാൻ സാധിക്കും എന്നു
തോന്നുന്നില്ല.

രാജ—ഞാൻ അമ്മാമനോടപേക്ഷിക്കാം.
ഉദ്യോഗം രാജികൊടുത്താൽ പട്ടിണി
കിടന്നു പല്ലിളിക്കേണ്ടിവരും.

ഞാൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ
ക്ഷമിക്കണം—വലിയമ്മാമൻ മരിക്കുന്നതു
വരെ എന്റെ ഭർത്താവാകയില്ല. എ
ന്നെ ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ രാജി
കൊടുക്കുകയില്ല. എന്നേക്കാൾ നി
ങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ഉദ്യോഗം വലിയ
താണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഉദ്യോഗത്തെ
ഭാര്യയായി വെച്ചോളു.

രാജ—ശിന്നു! നീ പറയുന്നതിന്റെ സാരം
നിനക്കു മനസ്സിലായോ?

എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു രാജഗോപാ
ലൻ എന്റെ കൈപിടിച്ചു. പക്ഷെ ഞാൻ
അദ്ദേഹം പറയുന്നതു കൂട്ടാക്കാതെ കയ്യും
കുടഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു വരികയും ചെയ്തു. പി
ന്നെ എന്റെ പ്രിയരാജഗോപാലനെപ്പ
റ്റി ബാലകൃഷ്ണന്റെ ജനനദിവസംവരെ
ഒന്നും കേട്ടതേയില്ല. അന്നേദിവസം എ
ന്റെ മുറിയിൽ ഒരു കടലാസ്സിന്റെ കഷ
ണം കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. കടലാസ്സിൽ എ
ഴുതിയിരുന്നതു രാജഗോപാലന്റെ കയ്യ
ക്ഷരംപോലെ തോന്നി. അത്യാഗ്രഹ
ത്തോടെ ഞാൻ അതിനെ വായിച്ചു.

മകരം 27-ാം നു-
ബുധനാഴ്ച.

"ശ്രീ.

പ്രിയശിന്നു! ഇന്നു വൈകുന്നേരം 4
മണിമുതൽ 6 മണിവരെ നാം മുമ്പു കണ്ടു
സന്ധിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തിൽ ഞാൻ നി
ന്നെ കാത്തുനില്ക്കും. നീ അവിടെ വന്നി
ട്ടില്ലെങ്കിൽ നിനക്ക് എന്നിൽ ഉള്ള അനു
രാഗം അസ്തമിച്ചുവെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കും.

എന്ന് നിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട
രാജഗോപാലൻ."

ഞാൻ ഈ എഴുത്തു വായിക്കുമ്പോൾ
നേരം 6 മണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ
രാജഗോപാലൻ എന്റെ വരവും കാത്തു
വളരെ നേരം നിന്നിരിക്കാം. പക്ഷെ അ
ത് എന്റെ കുറ്റമല്ലായിരുന്നു. അതി
ന്റെശേഷം ഞാൻ രാജഗോപാലനെ കാ
ണുകയാവട്ടെ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വല്ല
വിവരവും അറിയുകയാവട്ടെ ഉണ്ടായിട്ടി
ല്ല. ഈ സംഭവങ്ങൾ അങ്ങിനെയിരിക്ക
ട്ടെ.

ബാലകൃഷ്ണന്റെ കരച്ചിൽ അധികരി
ച്ചുതുടങ്ങി. ലക്ഷ്മിയെ വിളിച്ചു ചോദിച്ച
പ്പോൾ ബാലകൃഷ്ണനുമായി അമ്പലത്തിൽ
നിന്നു സംസാരിച്ച ആളെ അവൾക്കു നി
ശ്ചയമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു. ദാസി ലക്ഷ്മിയും ബാ
ലകൃഷ്ണനുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെ പിറ്റേന്നാൾ
സദ്യക്കു ക്ഷണിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു.

നേരം പത്തുമണിയായിരുന്നു. സ
ദ്യക്ക് ഇല വെക്കേണ്ട നേരമായി. ബാല

കൃഷ്ണൻ അവന്റെ അതിഥിയേയും കൂട്ടി എന്താണ് വരാത്തത് എന്ന് എന്റെ അമ്മ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ കുട്ടിയുടെ അതിഥി ആരാണെന്നറിയാതെ ഞെരനം കഴിഞ്ഞു. നേരം പതിനൊന്നു മണിയായപ്പോൾ ബാലകൃഷ്ണനും അവന്റെ അതിഥിയും വന്നു. അതിഥിയെ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു ദേഹം മുഴുവനും രോമാഞ്ചം ഉണ്ടായി. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സർവ്വദാ കുടികൊണ്ടിരുന്ന രാജഗോപാലനായിരുന്നു ആ അതിഥി. പിറന്നാൾ സദ്യ അതികേമമായി കഴിഞ്ഞു. എനിക്കും രാജഗോപാലനും ഭക്ഷണത്തിനു രുചി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാമിനീകാമുകന്മാർക്ക് സഹജമായുണ്ടാകുന്ന പരസ്പരാനുരാഗം വൈകുന്നേരം 5 മണിക്കു ഞങ്ങളുടെ പുഷ്പസങ്കേതസ്ഥാനത്തിൽ രണ്ടുപേരേയും യോജിപ്പിച്ചു. കുറെ നേരത്തേക്കു രണ്ടുപേരും മൌനം ദീക്ഷിച്ചു. രാജഗോപാലനാണ് ആദ്യം സംസാരിച്ചത്.

രാജ—ഞാൻ അന്നു ശിന്നവേയും കാത്ത് ഇവിടെ എത്രനേരംനിന്നു? അപ്പോൾ ശിന്നവിനു എന്റെ മേൽ ദയതോന്നിയില്ലേ?

ഞാൻ—ഞാൻവരാഞ്ഞത് എന്റെ കുറ്റമല്ലയായിരുന്നു. രാജഗോപാലന്റെ എഴുത്തു കിട്ടിയപ്പോൾ നേരം 6 മണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

രാജ—സമയത്തിന് എഴുത്തു കിട്ടിയെങ്കിൽ ശിന്ന ഇവിടെ വരുമായിരുന്നുവോ?

ഞാൻ—അതിനെന്താണ് സംശയം.

ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറയുമ്പോഴേക്കു എന്റെ ദേഹം രാജഗോപാലന്റെ കരപല്ലവങ്ങളാൽ വലയിതമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യഭാവത്തെ തടസ്ഥം ചെയ്വാൻ എന്റെ വലിയ അമ്മാമൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം രണ്ടു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പെ പരലോകപ്രാപ്തനായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇതാ ഇപ്പോൾ എന്റെ പ്രിയഭർത്താവായ രാജഗോപാലനോടുകൂടെ മധിരാശിയിൽ സുഖമായിരിക്കുന്നു.

കൈലാസയാത്രാപ്രബന്ധം

(തുടർച്ച)

ഇതിപ്രിയാസഹജസമീരിതംവച-
സ്സുസ്സുഖംസഹിനിശ്ശമിതിമാൻ
ഭുജസ്ഥിതംകനിവൊടുധർമ്മനന്ദനൻ
പതുക്കിലങ്ങവരോടുവാചമൂചിവാൻ.
മേധീരൻവായുസൂനോദ്രുപദനൃപസുതേ
നിങ്ങളിപ്പോന്നതെല്ലാം
മിതമിതമധിയഎരിപരമൊഴിയ-
ന്നെന്നപോലായ്ചമഞ്ഞു
ഹാരൈരേവൈവപരിത്യസ്തിതിമതിവര
രാപദാംമൂലമാകും (ലോ-
വിതാശങ്കംതടുക്കാവതോ?പുനരതിനി-
നൊഷ ഞാൻമൂലമായേ.
ഭീഷ്മദ്രോണകൃപാദിവിഷ്ണുപ്രമുഖാ-
മേതാനന്ധരാജരികം-
കായിപ്പോയ്ശകനിപ്പുലേനപണയം
വെച്ചുള്ളദ്വേവനേ

എത്സ്പ്രാനാമവരോടിതെങ്കിലധുനാ
കേൾക്കൈകവരാമാർഗ്ഗമാം
വാണ്ടുന്നജയന്ത്രിലോകരെയെ-
വ്യാപാരിണെന്നോർക്കണേ.
അപരനയമുരെത്തുമിപ്പുതാ
തിമിരംരോഷമയംധിയാവൃതഃ
അവിദിത്വനിശാകൃതംതമഃ
പ്രണയാനാംഗുണതാപ്രതീയതേ.
നയവാൻവിനയപ്രമാഥിനാ-
സ്സുഖവേഷതനസൂനതിഃമിഷഃ
സുജയഃബലൃതാഗ്ഗനരെ
വിപദന്താഗ്യവിനീതസംപദഃ.
ക്രോധാവേശംവിട്ടുവെടിസ്സുജതമംവ്യനാ
സവ്വസമ്പൽഗ്ഗണാനാം-
മാധാരംപോൽവിവേകംകരുതുകിലധുനാ
പാരിലൊന്നില്ലസാദ്ധ്യം

സ്വാധീനമായിത്രിലോകീവിജയിനിവിടെവ
വിശേഷിച്ചൈശ്വര്യമാണതാം
നീതിജ്ഞനാനാംനാടുവാണതുമനസിദേശാ–
ദേശകാലാവലോകം.
രാമാൽബലീയാനപരാനകാലിൽ
ലോകാപവാദാൽവനവാസമാനോ:
തഥാപിരാമർഗ്ഗളംനിരീക്ഷ്യ
ബാലാംബുധൌതസേതുമഭിജ്ഞനേതാ.
മൂന്നാംവന്നാനകേൾപ്പുണരിയപരിഭവം
വിസ്മരിക്കാപലർക്കും
നിഷ്കൃതംകാലയോഗേഗസത്വരമവമതി
നന്നതരംവിശദകൊണ്ടു
എന്നാലിപ്പോൾവിപന്നാവയമപലരെന്നോ
ർത്തുവക്ഷസ്സങ്ങളെ
കചനത്തുന്നമെന്തിക്ഷമിതിമനസാ
ഖന്നചിന്താകുലന്മാർ.
സമയമിതിപാർത്ത
ജ്ഞാതനിശ്വാസമസ്സിൽ
ഗതധൃതിമനോജന്മ
സഹിഷ്ണുവിഷ്ണു
ജനിശയിതൃപാപാ–
നായിമാസീതമാനീം
ബുധജനമണിജ്ഞാ
വ്യാസനാമാദിജന്മാ.
ഇവണ്ണമുച്ചരിച്ചീതായം
പ്രവാസപീഡാംവേതാമറിഞ്ഞവർ
ഭേദപ്രമാദാവിപദാമഹത്യാ
സ്പവവൃത്താരയിതാങ്ങനാരസ.
ഉപായമിതാവിരോടതിന്നെ–
ന്നുമൈക്യമന്യോന്യമമന്ത്രയേതാം
കൃപാകലാത്മാസമുനിസ്സിരോളൂ–
രാപേതസബലശബലൂവരാളാ.
ഏകാന്തരാജതനയ–
ർക്കന്യധർമ്മശമജ്ഞനം
സാകൃതമാദ്രൂപതി:
പാകശാസനിമാരാൽ.
ദ്രുപദരാജ വിസപതിപത്ന്യയോ:
[illegible]

യശസിലോകഗുരുമായിമൌനവാൻ
വിജയത്തെനാമനോജമതാവകം.
പുണ്യാജ്ജ്യേഫൽഗുനാതൊർനിരമിയലിന
ബാഹുവീര്യാവലംബാം (നിർ
അന്നചിന്തിച്ചിഷ്ടദ്വൈവനാപരിഭവേ–
മചുതകന്നിതേനം
എന്നാൽനീതെശമ്മളെകാനനമതഹമതീ–
നാട്ടുനാട്ടിലേക്കി–
ട്ടന്നാരെണ്ണുഗമുറികൊണ്ടിടുന്നെചുതിന്നി
വ്യാപരിക്കേണമല്ലോ. (യു
ഗാന്ധാരീതനയനാനിർഘൃണതയാ
രാജ്യംനമ്മോടീയതേ
ഭീഷ്മദ്രോണപുരോഗരൈന്നാഗരെണ–
സ്സ്വാധീനവിരോധയേവൽ
തസ്മാൽ[illegible]നാകരതേ
സ്വപ്നംസുഗതാപിരിം
ബാണംപാശുപതംഗ്രഹിച്ചുമധുനാ
മാമാരിമാരാധയ.
വ്യാസൻചെല്ലീമെന്യാന്തമിതുഭഗവാ–
നിന്ദ്രകീലാഭിധനാ–
ദ്യാതെളെശേഷതപംചെയ്തരപെരിവൃഢം
[illegible]പ്രസാദാൽ
മാർത്തണ്ഡംശസ്ത്രാപുരവിജയിനാമ–
രാധ്യകൈകൊണ്ടുകപാതം–
[illegible]പാശുപതമരികലം
വെല്ലുവാനെന്നിവണ്ണം.
നാഗാധിരാജയുകചരമാം
വസന്നസംബാധശിലാവിതലേ
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
എന്നമീശ്ശിരസിപ്രസാദയൻ
[illegible]
[illegible]
ചിന്തയൻ[illegible]സംഗമം.

മേപ്പത്തൂർ
നാരായണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്

(എൻ. പി.)

കവികലാഗ്രഗണ്യനും, മഹാവിദ്വാനും പരമഭക്തനും ആയിരുന്ന മേപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയെക്കുറിച്ചു നമുക്കുള്ള അറിവു വളരെ നിസ്സാരമാണെന്നു പറയുന്നത് ഏറ്റവും പരിതാപകരമാണെന്നു പറയാതെനിവൃത്തിയില്ല. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ചരിത്രസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിൽ ഉദാസീനന്മാരായിരുന്നു എങ്കിലും ആധുനികന്മാർക്ക് ആ വിഷയത്തിലേക്കു ശ്രമിക്കുന്നതിനു വേണ്ടതായ വഴികളെ അവർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വളരെ സന്തോഷപുരസ്സരം സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ ആ വിഷയത്തിൽ അവർ ചെയ്തിരുന്ന പരിശ്രമത്തിന്റെ ശതാംശം എങ്കിലും അനുകരിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സംഗതിയായിട്ടില്ലാ എന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്. ഞാൻ പറയാൻ ഭാവിക്കുന്നതു "ഗ്രന്ഥവരി"യെക്കുറിച്ചാകുന്നു. ഓരോ 'ഇടവെപ്പു'കളും, 'ഗ്രന്ഥപ്പുര'കളേയും പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ, ചരിത്രസംബന്ധമായി കൂടിക്കിടക്കുന്ന അനേകം സാരമായ സംഗതികൾ വെളിപ്പെടുമെന്നുള്ളതു നിരാക്ഷേപമാകുന്നു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ നാരായണഭട്ടതിരിയെപ്പറ്റി പറയാൻ പോകുന്നതു തന്നെ ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയുടെ അംശമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥവരി എഴുതിയിട്ടുള്ള മഹാത്മാവിന്റെ കൃതികൾ ഓരോന്നായി വെളിപ്പെടുമ്പോൾ വായനക്കാർക്ക് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായി അറിയാറാവുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഇപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റി കൂടുതലായി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതിയിൽ കേട്ടതു താഴെ വരുന്ന പ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "കൊല്ലം തൊള്ളായിരത്തെഴുപത്ത സ്ഥാനങ്ങളിൽ കോമളമായ ദേവമാസമേതും തിരുത്തി ഭഗവാൻ സാക്ഷ്യം കാണിച്ചതിന്റെ ആറാം ദിനം ജനനത്തിനു ഞാനും ബന്ധപാശാലയം പുക്കാൻ" ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഭട്ടതിരിയെപ്പറ്റിയും ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "പൊതുവാളിന്റെ ഗുരുവച്യുതപ്പിഷാരടി അതിമാനുഷനായവൻ സകലവിദ്യാത്മകൻ അൻപത്തിനു വയസ്സിരട്ടിയിരുന്നുള്ള മേപ്പത്തൂർപട്ടേരിക്കു ഗുരുവായുള്ളദേഹം തന്നുടെ പാദപത്മയുഗ്മം വിശേഷിച്ചുമെന്നുടെ മനതാരിൽ നിത്യവും നിൽക്കുന്നോന" ഈ രണ്ടു പദ്യശകലങ്ങളെക്കൊണ്ടു നൂതനമായ ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലായി എന്നു മാത്രമല്ല പട്ടേരി തൊണ്ണൂറ്റാറു സംവത്സരം ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നും തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. മേപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഗ്രന്ഥവരി കണ്ടെത്തിയതു താഴെ പകർത്തുന്നു.

ഗ്രന്ഥവരി.

കൊല്ലം 785-ാമാണ്ടു മേപ്പത്തൂർ പട്ടേരിയുടെ ജനനം.

762-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 28-ാംനു ഞായറാഴ്ചയും കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലും കൂടിയ ദിവസം ഗുരുവായൂര് ഇരുന്നു നാരായണീയം ഉ

ണ്ടാക്കി. "ആയുരാരോഗ്യസൗഖ്യ"മെന്ന് അന്നത്തെ കലി.

'കാമാസന്നാസാ' എന്ന് അന്നത്തെ വാക്യം. 'ശ്ലേഷമഭ്യായംപൃഷ്ഠ്യ' വാക്യവും 'സായകഃ' സംക്രമധ്രുവം.

786-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 22-ാംനു 'മാതൃപ്പുഴ' ചെയ്തകി അന്നത്തെ കലി "നമീപശ്ചിമസഹ്യനന്ദ്യസാരംപ്രയോജനീനിയോൽകരിരാൽസായാഃ നോഽസ്പൂർത്ഥാഃ പ്രയുക്തനാഃ" എന്നു പ്രയോഗിച്ചിട്ടു.

കൊല്ലം 791-ാമാണ്ടു മകരമാസം 27-ാംനു-'സർവ്വസം' ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. മീനമാസം 8-ാംനു-സർവ്വസം കഴിഞ്ഞു.

ഇതു സംബന്ധമായി താഴെ ചേർക്കുന്ന ശ്ലോകവും ചില വിവരങ്ങളും തന്നതാണ്.

"ശ്രീപദ്മനാഭകേരളാര്യ്യസരിന്മഹാദ്രി
മദ്ധ്യേയെന്നവനാവാ-
ക്ഷേത്രേഗഗ്രിത്രിതാത്രപുനഃ പരിനവ
ഗ്രാമ്യധർമ്മസാധ്യ്യി
ധർമ്മീഭൂയ്ക്കട്ടത്തന്ത്രത്ര്യ്യ് ലക്ഷ്യതപോദ-
മാതൃത്തരോടിരേന്ദ്രാ (ലാം
ഞ്ജനാതോനാരായണനാമ്യ്യാന് വെവഹാരിതു
ദേവനാരായണനാമം.

മേപ്പത്തൂർ പട്ടേരി സർവ്വസം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് ഉപസംഹാരശ്ലോകമാണിത്. 'ക്രമാഗരസോത്ഭ്യ്' എന്ന് അന്നത്തെ കലി

ശ്ലോകം

കാമേ സീമതികണ്യോഃ ധിരികഹേ
കണ്ണേ ചവാണിപഥേ
ജീവാത്മാ ഉരിജീവിതജിഗീഷാ
ശാസ്ത്രസമ്മതൈശ്ചാഭൃതി
ആഗത്യ്യസംസ്മരണംകരണാവാ
കാത്യായിനീകാമുകഃ
കഷ്ടം വസ്തുതതാൽവേഗ്നുവമയാ-
ദിവാരക്തോദകം. 1

* ക്രപരിമലയുക്തം മേപ്പത്തൂരനന്തരം. തിരനാവായക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു തെക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള ചന്ദ്രപ്പള്ളിൽ. ഇപ്പോൾ ഇതു ഒരു ദേവസ്വമാത്രമായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം

അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും

വ്യാപ്തിയും.

വിദ്യാഭ്യാസമെന്നതു മനുഷ്യനിൽ അദൃശ്യമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മനശ്ശരീരങ്ങളുടെ പല ശക്തികളും കഴിവുകളും ഇടത്തോളം വളർന്നു പൂർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കത്തക്കവണ്ണം അവയെ വലിച്ചു പുറത്തുകൊണ്ടുവരികയും പാകപ്പെടുത്തുകയും വികസിപ്പിക്കയും ചെയ്യുകയാകുന്നു.

പരമാർത്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു വികാസം മനുഷ്യന്റെ ജീവദശക്ക് അവന്റെ സകല ശക്തികൾക്കും നിരന്തരമായി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അനുഭവിക്കപ്പെട്ട ഓരോ പരിചയവും പഠിച്ചറിയപ്പെട്ട ഓരോ പുതിയ തത്വവും അവന്റെ ജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കയും, അവന്റെ നിരന്തരവികസ്വരങ്ങളായ ശക്തികളെ വീണ്ടും ബലപ്പെടുത്തുകയും, ചെയ്യാൻ ഉപകരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇവിടെ നാം വിദ്യാഭ്യാസപദത്തിന്റെ ചുരുങ്ങിയ പരിമിതിയെ സ്വീകരിച്ചു, യഥാർത്ഥജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളെ ശരിയായി ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം അവനെ സന്നദ്ധനാക്കുന്നതിനു, ചെറുപ്പകാലത്തിൽ നൽകപ്പെടുന്ന ഒരു ശിക്ഷാക്രമമായി മാത്രം

പ്രതിപാദിക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനാംഗങ്ങൾ ഏവയാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കേണമെങ്കിൽ മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ പ്രധാനാംഗങ്ങൾ ഏവയാണെന്നു അവശ്യം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

ഒന്നാമതായി മനുഷ്യന്റെ പ്രാപഞ്ചികങ്ങളായ സകല കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിന് ഉപകരണമായി ഒരു സ്ഥൂലശരീരമുണ്ടെന്നു നാം കാണുന്നു. രണ്ടാമതായി അവന്നു മനസ്സ് എന്ന് ഒന്നുകൂടിയുണ്ട്. ആയതു, പ്രകാരാന്തരേണ ബുദ്ധിയായി ശരീരത്തോടുചേർന്ന് ബാഹ്യലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു സമ്പാദിക്കയും, കാര്യകാരണസംബന്ധമായി അനുമാനിച്ചു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള വിവേകത്തെ വ്യാപരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മൂന്നാമതായി, മരണത്തിനതീതനായ ആത്മാവിനെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന വിചാരശക്തിക്കധിഷ്ഠാനം ശരീരത്തിൽ കൊള്ളുന്നവനും ആയ സാക്ഷാൽ പുരുഷൻ (പുരമാകുന്ന ശരീരത്തിൽ പാർക്കുന്നവൻ) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശ്യം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മൂന്നു അംശങ്ങളേയും ശരിയായി വികസിപ്പിക്കയോ സാധകപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുകയാണെന്നും അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടാൽ വിദ്യാഭ്യാസം ഉദ്ദിഷ്ടഫലത്തെ തരുന്നതല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

ഈ മൂന്നു അംശങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ക്രമമായ ശിക്ഷണത്തിന് ഉപയുക്തങ്ങളായ സംഗതികൾ ഏതെല്ലാമെന്നല്പം ഒന്നു നിന്നു ആലോചിക്കാം.

ശരീരം ആരോഗ്യത്തോടെ വളരുന്നതിനു നാം കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണം ആരോഗ്യകരവും പോഷകശക്തിയുള്ളതും ശുചിയുള്ളതും ശുദ്ധവും ആയിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം തന്നെ. വർത്തമാനകാലത്തെ ശാസ്ത്രപരിശോധനകൾ, പുതിയ പഴങ്ങളും പാലും നമുക്കേറ്റവും ഗുണകരമായ ഭക്ഷണസാധനമാണെന്നും, ജന്തുക്കളുടെ ചീഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മൃതശരീരത്തിൽ ഒരംശം അല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ലാത്ത 'മാംസം' അതിന്റെ വർജ്ജനീയമായ ദ്രവ്യങ്ങളെ മറയ്ക്കാനായി എപ്രകാരമെല്ലാം പചിക്കപ്പെട്ടാലും കൂട്ടുകലർത്തി സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടാലും, മനുഷ്യാഹാരത്തിനു യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ദോഷകരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും. ഉള്ള പരമാർത്ഥത്തെ തർക്കംകൂടാതെ സമ്മതിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

അതിനൊപ്പംതന്നെ മദ്യവും പുകയിലയും നേരിട്ടു ദോഷം ചെയ്യുന്നവയാണ്. അതിനാൽ അവയും വർജ്ജനീയങ്ങളത്രെ.

ആരോഗ്യദൃഢഗാത്രത്വത്തിലേക്ക് ഇതുപോലെ മുഖ്യപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു 'വ്യായാമം'. വ്യായാമം കൂടാതെ യാതൊരു അവയവവും വളരുന്നതല്ല. യാതൊരു മാംസപേശിയും ബലപ്പെടുന്നതുമല്ല. അതിനാൽ ശരീരത്തിന്റെ ക്രമമായ വർദ്ധനത്തിനു മുറയുള്ള വ്യായാമം അപരിത്യാജ്യമാകുന്നു. ആരോഗ്യകരമായ പരിസരപ്രദേശങ്ങളും ശുദ്ധവായുവും പൂർണ്ണമായ ശുചിത്വവും ഏറ്റവും ആവശ്യകമാകുന്നു.

എന്നാൽ മനസ്സ് എങ്ങിനെയാണു വളരുന്നത്? അതും മിക്കവാറും ഇപ്രകാരം തന്നെ. ദേഹത്തിനെന്നപോലെ വ്യായാമം അതിനും അപേക്ഷിതമാകുന്നു. നിരീക്ഷണം ചെയ്തും കാര്യകാരണസംബന്ധമായി അനുമാനങ്ങൾ നടത്തിയും ആലോചന ചെയ്തും, നിങ്ങൾ മനസ്സിനു വ്യായാമം കൊടുക്കുന്നു. അഥവാ യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടാകുന്നു. ഉരുവിട്ടു നിറയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല മനശ്ശക്തികൾ വളരുന്നതു. നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ ആരോഗ്യാവസ്ഥയിൽ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു നിങ്ങൾ ശുദ്ധമായ ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരിക്കുംപോലെ നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളെയും നിങ്ങൾ ശുചിയായും ശുദ്ധമായും വെച്ചുകൊള്ളണമെന്നത് അത്യന്താപേക്ഷിത

മാകുന്നു. ദോഷകരങ്ങളായോ അശുദ്ധങ്ങളായോ ഉള്ള യാതൊരു വിചാരവും നിങ്ങളുടെ പരിശുദ്ധമായ അംശത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാനിടകൊടുക്കരുത്.

നാം ഇനിമേൽ ദേഹത്തിൽ അധിവസിക്കുന്ന ദേഹിയായ പുരുഷനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കാം. അവൻ ഏതുപ്രകാരം വളരുന്നു. അവൻ ഏതുപ്രകാരം വികാസത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. സദാചാരവും സദ്വൃത്തിയും പരിശീലിക്കയാലും സത്കൃത്യത്തെ അതിനായിത്തന്നെ ഫലാസക്തി കൂടാതെ ചെയ്യുകയാലും — ചുരുക്കത്തിൽ അവന്റെ ഉൽകൃഷ്ടപ്രകൃതിയെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനാലും — തന്നെയാകുന്നു. മതവിഷയവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ആവശ്യകത ഇവിടെ കടന്നുകൂടുന്നു. അസ്ഥിവാരമായ മതത്തിന്റെ ഉറച്ച പാറക്കെട്ടിന്മേലല്ലാതെ സദാചാരസൗധം കെട്ടിയുയർത്താവുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ സദാചാരലോകത്തിന്റെയും ഭൗതികലോകത്തിന്റെയും അന്തര്യാമിയായി മൂലാധാരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സനാതനതത്വങ്ങളേയും, മാറാതിരിക്കുന്നതും മാറാൻ പാടില്ലാത്തതും ആയ ശാശ്വതനിയമങ്ങളേയും, കുറിച്ചു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു 'മതം' എന്നതു ഒന്നു മാത്രം ആകുന്നു.

ഏതാദൃശമായ പദ്ധതിപ്രകാരം പ്രാപിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രയോജനം 1 സ്വാധീനതയും ആരോഗ്യമുള്ളതും ആയ ഒരു ഉറച്ച ശരീരവും 2. യഥാർത്ഥത്തെ കണ്ടുഗ്രഹിക്കുന്നതിലും ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നതിലും ശക്തിയുള്ളതും തീക്ഷ്ണവും ആയ ഒരു മനസ്സുമതിയും 3. മതതത്വത്തിന്മേലും സദാചാരത്തിന്മേലും ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉത്തമസ്വഭാവവും, ഒരുവനിൽ ഉണ്ടാക്കിവെയ്ക്കുന്നതിനായിരിക്കും.

ഈ മൂന്ന് അംശങ്ങളും തികയാതെ വിദ്യാഭ്യാസപദത്തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ ഒരുവൻ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവനെന്നു പറവാൻ പാടില്ല.

(തർജ്ജമ) കെ. വി. എസ്സ്.

ഭ്രമരികാവിലാപം

(സി. ഗോദവർമ്മ തിരുമുല്പാട്)

മരനാളൊരുമഴത്തളാംഗിമിഴി-
ച്ചുരുകംഗമാലിബാതുപാതും
വരമോടമരന്നാനോക്കിയുംകൊ-
ണ്ടൊരുവൃന്ദാരത്തിലമർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. 1

പകലെപ്പൊഴുതന്തിയാകമാറായ്
തരസാ ചതിരോറാമരന്ദം
വിരവോടുവിളങ്ങിനിന്നുചീതാം-
ബരമാതെഴുന്നാട്ടിടുംകണ്ണാക്ക. 2

അരുണോദയകാന്തിതട്ടിമിന്നും
പുതുപൂന്തോട്ടമാകാറിലന്തപ്പൂലാതും
തരുവല്ലിതദാലിസാരികസ്ത്രീ-
തതിപൂകാന്തുടരുംവിധംവിളങ്ങി. 3

മലയാനിലനല്ലസൽപ്രസൂന-
ക്കലതോറുംമധുചോനമാക്കിച്ചും
അലസതചിന്തയന്നമരന്ദം
വിലസുന്നമുഖമാരാർകണ്ടാക്ക. 4

ഉന്നമേറിനമല്ലതൊഴുന്നൊപ്പ-
ത്തണ്ടൊതും ചരിചിൽപ്പൊന്നിടുന്നു
ചുണ്ടകെട്ടുവിയോഗിവൃന്ദവുംപ്പ-
ക്കണ്ണയോറാന്ത്യദേശാന്തമെത്തിടുന്നു. 5

പലജാതകോടരങ്ങളെത്താൻ-
നിലയത്തിൽനിലയോറുപക്ഷിവൃന്ദം
പലപാട്ടുകൾപാടുമാപ്പിടങ്ങൾ
പലമണ്യാവലികാട്ടുവെച്ചിടുന്നു. 6

പതനംവരുമാർക്കുമെന്നുമോർത്ത്.
പതനത്തിന്നിലകാത്തുകൊണ്ടിടാഞ്ഞാൽ
ഇതനല്ലമരാഹരിച്ചസൂര്യൻ
പതനംചെയ്തിതുവാരണീമതന്നാൽ. 7

(തുടരും)

☞ കൊച്ചി മഹാരാജാവ്, കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരസ്ഥാനം കൈക്കൊള്ളാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതി സന്തോഷത്തോടെ പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം

രക്ഷാധികാരി.

മഹാമഹിമശ്രീ സർ. രാമവർമ്മ ജി. സി. എസ്. ഐ.
കൊച്ചി മഹാരാജാവ്.

നിർവ്വാഹകസംഘസാമാജികന്മാർ.

അദ്ധ്യക്ഷൻ

1. മഹിമശ്രീ രാമവർമ്മ 10-ാംകൂറ് തമ്പുരാൻ (അപ്പൻതമ്പുരാൻ) തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, അയ്യന്തോൾ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

പത്രാധിപർ

2. മ-രാ-രാ- സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ. തൃശ്ശിവപേരൂർ.

സിക്രട്ടരി

3. ,, ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ. എം. ആർ. എസ്. എഫ്. ആർ. എച്. എസ്. കമലാലയം, എറണാകുളം. ,,

ഖജാൻജി

4. ,, കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാര് ,, ബി. എ. ബി. എൽ. വക്കീൽ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

സഹായകന്മാർ

5. ,, വി. കെ. കണ്ണമേനോൻ ,, തൃശ്ശിവപേരൂർ
6. ,, സി. അന്തപ്പായി ബി. എ. ,,
7. ,, സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ മംഗളോദയം കമ്പനി മാനേജർ ,,

സാധാരണസമാജികന്മാർ.

8. ,, എം. നാരായണമേനോൻ ബി.എ. ബി.എൽ. ,,
വക്കീൽ എറണാകുളം.

9. ,, കെ. രാമമേനോൻ, ബി. എ. ,,
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

10. ,, ടി. നാരായണമേനോൻ ,,
'ലക്ഷ്മീബായി' പത്രാധിപർ തൃശ്ശിവപേരൂർ.

11. ,, എം. ദേവശപിഷാരോടി ,,
വക്കീൽ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

,, കെ. പി. പീറ്റർ ,,
'പ്രാചീനതാരക' പത്രാധിപർ എടത്തുരുത്ത്.

13. ,, എം. കുമാരമേനോൻ ,,
സ്കൂൾമാസ്റ്റർ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

14. ,, എ. കൃഷ്ണപിഷാരോടി ,,
മഹാരാജാസ് കോളേജ് തിരുവനന്തപുരം.

15. ,, ടി. എൻ. വൈദീശ്വര അയ്യർ ,,
'ലോകപ്രകാശം' പത്രാധിപർ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

16. ,, പണ്ഡിതർ പുന്നശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മാ ,,
വിജ്ഞാനചിന്താമണി പത്രാധിപർ പട്ടാമ്പി.

17. ,, കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സത് ,,
സംസ്കൃതകോളേജ് അദ്ധ്യാപകൻ പട്ടാമ്പി.

18. ,, എ. ഗോപാലമേനോൻ ,,
എം. എ. എം. ആർ. എ. എസ്.
ചരിത്രപണ്ഡിതർ മഹാരാജാസ് കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം.

19. ,, കത്താമ്പള്ളി രാമൻനമ്പ്യാത് ,,
പാലക്കാട്.

20. ,, വരപ്പൂര് ശങ്കുമേനോൻ ,,
കിഴക്കൻ ചിറ്റൂർ.

21. ,, മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ ,,
തലശ്ശേരി.

22. ,, ടി. എ. രാമസ്വാമി അയ്യർ ,,
ചീഫ്കോർട്ടു വക്കീൽ എറണാകുളം.

പാറക്കാട്ട ദാമോദരമേനോൻ ,,
ബി. എ. ദിവാൻസ് സിക്രട്ടറി എറണാകുളം.

24. ” പാറോട്ടൂർ കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ. ”
വക്കീൽ എറണാകുളം.

25. ” കെ. രാമൻമേനോൻ ”
ക്രിമിനാൽവക്കീൽ എറണാകുളം.

26. ” കെ. ശിവരാമകൃഷ്ണയ്യർ ”
സാൾട്ട് ഇൻസ്പെക്ടർ എറണാകുളം.

27 ” കെ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ”
സെഷ്യൻകോർട്ടുവക്കീൽ എറണാകുളം.

28. ” കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി.എ., ബി. എൽ. എം.
ആർ. എ. എസ്. ”
ഹൈക്കോർട്ടു വക്കീൽ എറണാകുളം.

29. ” വി. ലോനൻ അറക്ക ”
ബോർഡ് ഓഫ് എഞ്ചിനീർ ആപ്പീസ്സ് എറണാകുളം.

30. ” സി. ഗോവിന്ദൻ എളേടം ”
മലയാളപണ്ഡിതർ കോളേജ് എറണാകുളം.

31. ” തോട്ടേക്കാട്ടു നാരായണമേനോൻ ”
പുത്തൻമഠം എറണാകുളം.

32. ” തത്തമ്പിള്ളിയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണിമേനോൻ ബി. എ. ”
എറണാകുളം.

33. ” എം. കെ. ഗോപാലമേനോൻ ബി. എ. ”
ടീച്ചർ എറണാകുളം.

34. ” കടെക്കഴി രാമൻമേനോൻ ”
കോളേജ് ലൈബ്രേറിയൻ എറണാകുളം.

35. ” ടി. എസ്. അപ്പു അയ്യർ ബി. എ. എൽ. ടി. ”
ടീച്ചർ സർക്കാർ ഹൈസ്കൂൾ എറണാകുളം.

36. ” കെ. വി. നാരായണമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ. ”
വക്കീൽ എറണാകുളം.

” എ. വേലായുധമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ. ”
എറണാകുളം.

38 ” പുത്തേഴത്തു ഗോവിന്ദമേനോൻ ബി. എ. ”
സ്റ്റാമ്പ് സൂപ്രണ്ട് എറണാകുളം.

39. ” കെ. വി. കരുണാകരപ്പിഷാരോടി ബി. എ. ”
വക്കീൽ എറണാകുളം.

” സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. എ. ”
എറണാകുളം.

” കെ. പി. കുഞ്ഞൻനായർ ബി. എ. ബി. എൽ. ”
എറണാകുളം.

42. ,, കെ. ശങ്കരമേനോൻ ബി. എ. എൽ. ടി. ,,
എറണാകുളം.

43. ,, പി. കെ. നാരായണനമ്പീശൻ ,,
ആയുർവ്വേദവൈദ്യശാല തൃശ്ശിവപേരൂർ.

44. ബ്രഹ്മശ്രീ മാത്തൂർ മനയ്ക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
പാഞ്ഞാൾ—ചേലക്കര.

45. ,, കരൂർ മനയ്ക്കൽ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
ഭാരതീഭൂഷണം തൃശ്ശിവപേരൂർ.

46. ,, കരിയന്നൂർ മനയ്ക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി ,,
വാടാനാംകുറുശ്ശി ഷൊറണ്ണൂർ.

47. ,, ചിറ്റൂർ മനയ്ക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
ഊരകം.

48. ,, മാടമ്പുമനയ്ക്കൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരി ,,
മുണ്ടയൂര്.

49. ,, എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻ
നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
ഷൊറണ്ണൂർ.

50. മാ-രാ-രാ- വല്ലടിപ്പുറത്തു കോമപ്പൻനായർ ,,
മംഗളോദയം കമ്പനി തൃശ്ശിവപേരൂർ.

51. ,, ആർ. ഗോവിന്ദമേനോൻ ,,
ഹൈസ്കൂൾമാനേജർ നെന്മാറ.

52 ,, കെ. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ. ,,
എറണാകുളം.

53. ,, മാറായിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ. ,,
വക്കീൽ എറണാകുളം.

54. ,, വി രാമൻമേനോൻ ബി. എ. ,,
ഹജൂർ എറണാകുളം.

55. ,, വി. ദാമോദരൻ ഉണ്ണി ബി. എ. ,,
ചീഫ് സൂപ്രണ്ട് ഹജൂർ എറണാകുളം.

56. ,, വി. ഗോപാലമേനോൻ ,,
ഹജൂർ എറണാകുളം.

57. ,, മാങ്കയിൽ ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ ,,
ഹജൂർ എറണാകുളം.

58. ,, ചോപ്പിള്ളിയിൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ,,
ഹജൂർ എറണാകുളം.

59. ,, പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി.
സംസ്കൃതപണ്ഡിതർ സർക്കാർ ഹൈസ്കൂൾ തൃശ്ശിവപേരൂർ.

60. ,, കുറിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ
പണ്ഡിതർ സർക്കാർ ഹൈസ്കൂൾ തൃശ്ശിവപേരൂർ.

(തു'

മേടം, ഇടവം, മിഥുനം മാസങ്ങളിൽ 89- തുലാം കൂടി മാസിക വരിസംഖ്യ അടച്ചവരുടെ പേര്.

ബ്രഹ്മശ്രീ പുലാക്കഴി ചെറിയ കേശവൻ നമ്പൂരി	അവർകൾ	2	8	0
മ-രാ-രാ- കിഴിപ്പിള്ളിമഠത്തിൽകത്തികൃഷ്ണൻനമ്പ്യാർ	,,	2	8	0
,, ഇടപ്പിള്ളി ശങ്കരരാജാ	,,	2	9	0
ബ്രഹ്മശ്രീ ചിറമ്മൽമനക്കൽ അഫൻ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ., എം. ആർ. എ. എസ്സ്.	,,	2	0	0
ബ്രഹ്മശ്രീ ചിറട്ടമണ്ണ കഞ്ഞുനാരായണൻ മൂസ്സ	,,	2	8	0
,, എൻ. കൃഷ്ണൻനമ്പൂരി	,,	2	8	0
,, കവുവട്ടവണാവുമനയ്ക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂരിപ്പാട്	,,	2	8	0
മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ പത്മനാഭൻപോറ്റി ബി. എ.	,,	2	8	0
,, എം. ഉദയവർമ്മരാജാ ബി. എ.	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ തിരൂരിൽ മനയ്ക്കൽ ഇപ്പൻനമ്പൂരി (89 തുലാം വരെ)	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- വി. കെ. രാമൻമേനോൻ	,,	2	8	0
,, പൂഞ്ഞാറ്റിൽ അശ്വതിനാൾ രാജാ വി. രാമവർമ്മരാജാ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ പോക്കൂത്ത് പയ്യൂർമനയ്ക്കൽ നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്	,,	2	9	0
മ-രാ-രാ- ശങ്കരൻതമ്പി	,,	2	8	0
,, മാപ്പിള്ള തിരുമുല്പാട് കേരളവർമ്മൻ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ തെക്കേടത്ത് കുട്ടലാഴി മനയ്ക്കൽ കഞ്ഞുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട്	,,	2	8	0
,, സർവ്വാധികാര്യക്കാര്	,,	2	8	0
,, അകവൂര മനയ്ക്കൽ വലിയ നമ്പൂരിപ്പാട്	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- ഡോക്ടർ സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ എം. എ.	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ എ. എൻ. ഗംഗാധരൻ നമ്പൂരി	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ-എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ എം. എ.	,,	2	8	0
,, പി. വലിയ കൊച്ചുണ്ണി അച്ചൻ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ കനാളൂര മനയ്ക്കൽ നാരായണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- കാരമ്പിള്ളി നാരായണപ്പണിക്കർ	,,	2	8	0
,, അരിയമ്പറമ്പത്ത് കിട്ടുണ്ണിമേനോൻ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ നെടുമ്പിള്ളി തരണനെല്ലൂര് പത്മനാഭൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
,, ടി. പുരുഷോത്തമൻനമ്പൂരി	,,	2	8	0
,, പുന്നോർക്കോട്ട മനയ്ക്കൽ ഇപ്പൻനമ്പൂരിപ്പാട്	,,	2	9	0
,, കിള്ളിമംഗലത്തു മനയ്ക്കൽ ഇപ്പൻനമ്പൂരിപ്പാട്	,,	2	8	0
ടി 90-ലേക്കുള്ള	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- പട്ടാഭിഷേകവായനശാലാ സിക്രട്ടറി	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ കോഴിപ്പുറത്തു നാരായണൻനമ്പൂരി	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- കിളിമാനൂർ അച്ചൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ ബി. എ.	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ ആറുപുറത്തു മനയ്ക്കൽ ഈശ്വരൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- മണലിക്കര തന്ത്രി കല്പമംഗലത്ത് കേശവരു വാസുദേവരു	,,	2	. 8	0

ബ്രഹ്മശ്രീ ശിവള്ളി നാരായണൻ നമ്പൂരി	അവർകൾ	2	8	0
മ-രാ-രാ- വാസുദേവൻപോററി	,,	2	8	0
,, എസ്സ്. എം. സിക്രട്ടരി	,,	2	8	0
,, ആർ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള	,,	2	8	0
,, എൻ. സുബ്രഹ്മണ്യനായി	,,	2	11	0
,, പ്രിൻസിപ്പാൾ, രാജകീയകോളേജ്, തിരുവനന്ത:		2	8	0
,, എൻ. നാരായണപിള്ള	,,	2	8	0
,, കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ., ബി. എൽ	,,	2	8	0
,, ആർ. കൃഷ്ണയ്യർ	,,	2	8	0
,, എ. ശങ്കരമേനോൻ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ സി. നാരായണൻഭട്ടതിരി	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- കെ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ ആറൂപുറത്ത് മനയ്ക്കൽ നാരായണൻനമ്പൂര്	,,	2	8	0
,, വി. വാമനൻനമ്പൂരി	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- എ. കേരളവർമ്മരാജാ	,,	2	8	0
,, കെ. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻരാജാ	,,	2	8	0
,, പി. കെ. നാരായണക്കുറുപ്പ്	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ ചെമ്മംഗലത്തുമനയ്ക്കൽ വാസുദേവൻ ശങ്കരൻപ്പാട	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- കെ. വർഗ്ഗീസ്സ്	,,	2	11	8
,, പാലിയത്ത് കുഞ്ഞു അച്ചൻ	,,	2	8	0
,, ചിറ്റപ്പുറത്ത് കുഞ്ഞൻ തിരുപ്പാട്	,,	2	8	0
,, വി. വാസുദേവശർമ്മ	,,	2	8	0
,, വി. എസ്സ്. കൃഷ്ണപിള്ള	,,	2	8	0
,, കെ. ശങ്കരപിള്ള	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ വിഷ്ണു ഭട്ടതിരി	,,	2	8	0
,, സി. എൻ. നാരായണൻനമ്പൂരി	,,	2	8	0
,, കാലടി മനയ്ക്കൽ സുബ്രഹ്മണ്യൻഭട്ടതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
ശ്രീമതി കാർത്തികതിരുനാൾ തമ്പുരാട്ടി	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- പി. എ. സ്റ്റീഫൻ ബി. എ.	,,	2	8	0
,, കോറോണേഷൻ വായനശാലാ സിക്രട്ടരി	,,	2	8	0
,, കവുക്കള്ളൂർ വൈദ്യൻ കൃഷ്ണവാരിയർ	,,	2	8	0
,, കെ. ആർ. പരമുപിള്ള	,,	2	8	0
,, പത്മനാഭമേനോൻ, ചാലൂക്കൽവീട്	,,	2	8	0
,, ടി. ആർ. അനന്തക്കുറുപ്പ്	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ കൊക്കരമനയ്ക്കൽ തുപ്പൻനമ്പൂരി	,,	2	11	0
മ-രാ-രാ- കെ. മാധവൻപിള്ള	,,	2	8	0
,, ആർ. അനന്തകൃഷ്ണയ്യർ	,,	1	0	8
,, പി. ജി. നാരായണൻനായർ	,,	0	2	0
,, ജി. നാരായണപിള്ള	,,	2	8	0
,, എസ്സ്. പത്മനാഭയ്യർ	,,	2	8	0
,, എ. രാമൻപിള്ള	,,	0	10	0
,, പി. കെ. ശങ്കരപിള്ള	,,	0	10	0

മ. രാ. രാ. ആർ. എഫ്. എൻ. ആസ്കൃത്ത് എം. എ.	അവർകൾ	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ എം. എസ്സ്. കേശവൻ നമ്പൂരി	,,	2	0	0
മ. രാ. രാ. ഹെഡ് മാസ്റ്റർ, ഫോർട്ട് ഹൈസ്കൂൾ, തിരുവനന്തപുരം		2	0	0
,, വി. രാമയ്യർ	,,	2	8	0
,, ഇ. എൻ. ജോർജ്ജ്	,,	2	5	0
,, ആന്തിക്കാട്ട് വി. ക്രൂയിസ്സ്	,,	0	12	0
,, എൻ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള	,,	0	8	0
,, എൻ. എ. കോനാൻ	,,	1	6	0
,, രാമൻകണ്ടത്ത് കുഞ്ഞിപ്പുമുവാം	,,	2	8	0
,, കണ്ടിക്കാമത്ത് കൊച്ചുഗോവിന്ദമാരാർ	,,	2	8	0
,, കെ. ആർ. കുട്ടൻപിള്ള	,,	1	0	0
,, പി. ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായർ എം. എ. എൽ. ടി.	,,	2	8	0
,, കെ. കേശവപിള്ള	,,	2	8	0
,, സി. എസ്സ്. അച്യുതമേനോൻ	,,	2	8	0
,, യം. കുഞ്ഞുണ്ണിമേനോൻ	,,	2	8	0
,, ജെ. എസ്സ്. നാരായണയ്യർ ബി. എ.	,,	2	8	0
ശ്രീമതി എൻ. ഗൌരി അമ്മ	,,	2	8	0
മ. രാ. രാ. പി. കെ. ഗോദവർമ്മത്തിരുമുല്പാട്	,,	2	8	0
,, കെ. പാരിശപാൽ നമ്പ്യാതി	,,	1	6	0
,, സി. അച്യുതമേനോൻ	,,	2	8	0
ശ്രീമതി എടക്കുന്നി വാരിയത്ത് താഴിക്കുട്ടി വാരസ്യാർ	,,	2	8	0
മ. രാ. രാ. സി. പി. ശ്രീകണ്ഠശർമ്മാ	,,	2	8	0
,, സി. ചക്രപാണിവാരിയർ	,,	3	10	0
,, കെ. ഗോവിന്ദപിള്ള	,,	0	14	0
,, പാലൂർ കാളു ഈശ്വരൻ	,,	2	8	0
,, കെ. ആർ. കാന്തൻപണിക്കർ	,,	2	8	0
,, പി. വി. ഹരിശ്ശുന്നായി	,,	2	8	0
,, പി. കെ. കേശവപിള്ളശാസ്ത്രി	,,	2	8	0
,, ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രി	,,	1	6	0
,, എസ്സ്. വെങ്കിടേശയ്യർ	,,	2	0	0
ശ്രീമതി ടി. ജാനകി അമ്മ	,,	2	8	0
മ. രാ. രാ. ആർ. പത്മനാഭപിള്ള	,,	2	8	0
,, കെ. വേലായുധൻപിള്ള	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ പി. എസ്സ്. വിഷ്ണു നമ്പൂരി	,,	2	8	0
മ. രാ. രാ. കെ. എം. വർക്കി	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ പാതാമ്പൂര മനയ്ക്കൽ ഇപ്പൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്	,,	4	15	0
,, പഴിപ്പാട്ട് എന്ന മുല്ലമംഗലത്തു മനയ്ക്കൽ ഇപ്പൻഭട്ടതിരിപ്പാട്	,,	1	1	0
മ. രാ. രാ. ടി. എസ്സ്. ജഗന്നാഥയ്യർ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ കിടങ്ങോട്ടുതല മനയ്ക്കൽ പശുപതിനമ്പൂതിരി	,,	1	4	0
,, നാരാണമംഗലത്ത് വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി	,,	2	8	0
മ. രാ. രാ. എ. കെ. രാമവർമ്മരാജാ	,,	2	8	0

ബ്രഹ്മശ്രീ എഴിക്കോട്ടുമനക്കൽ നാരായണൻനമ്പൂരി	അവർകൾ	2	8	0
മ-രാ-രാ- എം. കെ. വെങ്കിടേശ്വരയ്യർ ബി. എ., ബി എൽ.	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ കരുമാറപ്പാറ മനക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്,	,,	1	0	0
,, മനാട്ടുമനക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
,, കെ. പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ ഇ. നാരായണൻ നായർ ബി. എ. ബി. എൽ.	,,	2	8	0
,, പി. ജി. രാമയ്യർ, ബി. എ. ബി. എൽ.	,,	2	8	0
,, എം. സി. കൃഷ്ണവർമ്മരാജാ	,,	2	8	0
,, ടി. എ. ശേഷയ്യർ ബി. എ. ബി. എൽ.	,,	2	8	0
,, ചോണത്തു ഗോവിന്ദനുണ്ണി മന്നാടിയാർ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ ഇ. പി. വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ-ബ്രഹ്മനാരപ്പെട്ട രാജാ വാസുദേവരാജാ	,,	7	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ മൂത്തമല പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂരി	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ- കെ. ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ നായർ	,,	2	8	0
,, ടി. ആർ പരമേശ്വരയ്യർ	,,	2	8	0
,, കോണിക്കലേടത്തു ചാത്തുക്കുട്ടി അച്ഛൻ	,,	2	8	0
,, ചെറുകര നാരായണനുണ്ണി പിഷാരൊടി	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ തേനാഴി മനക്കൽ പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	,,	2	8	0
,, ഏറനൂർ മനക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂരി	,,	2	8	0
,, കോയത്തടി മനക്കൽ പരമേശ്വരൻ സോമയാജിപ്പാട്	,,	1	13	0
മ-രാ-രാ-കെ. പി മാധവമേനോൻ	,,	2	8	0
,, ടി. ആർ. രാമചന്ദ്രയ്യർ	,,	4	1	0
,, നെല്ലിക്കലേടത്തിൽ കോമ്പി അച്ഛൻ	,,	2	8	0
,, ഒന്ത്രമാളി രാമുണ്ണി വൈദ്യർ	,,	2	9	0
,, ജസ്റ്റിസ്, ശങ്കരൻനായർ	,,	2	8	0
ബ്രഹ്മശ്രീ മേലേടത്തു മനക്കൽ ഹിരണ്യഗർഭൻ നമ്പൂരി	,,	2	9	0
,, കിഴക്കേ ചെറുമുക്ക മനക്കൽ നമ്പോത നമ്പൂരി	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ-എ. വി. പിള്ള	,,	2	1	0
ബ്രഹ്മശ്രീ തിരിമിമാടമ്പ നാരായണഭട്ടതിരി	,,	2	8	0
മ-രാ-രാ-ജോസേഫ്, പുല്ലോക്കാരൻ	,,	2	8	0
,, എം. ആർ. അനന്തകൃഷ്ണയ്യൻ	,,	1	4	0
,, കൂത്താളി അച്ചുനടത്തിൽ നായർ	,,	2	0	0
,, യം. കണ്ടിരാമൻ	,,	0	14	0
,, എലിയങ്ങാട്ട രാമരാജാ	,,	2	8	0
,, എൻ. നാരായണൻ	,,	1	2	0
,, മലയാളി ക്ലബ്ബ്	,,	1	4	0
,, ബ്ലാവായിൽ കണ്ണുണ്ണി നായർ	,,	2	8	0
,, പി. വി. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ	,,	2	8	0
,, വി. കുഞ്ഞി അബ്ദുള്ള വലിയ പുരയിൽ	,,	2	8	0
,, പുന്നത്തൂർ 3-ാം കൂർ രാജാ	,,	2	8	0
,, കെ. എം. ഗോവിന്ദ പിള്ള	,,	1	6	0
,, എൻ. കേശവപിള്ള	,,	2	8	0

പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ

പ്രവേശിക.

(വില ക. 0—8—0)

പ്രകൃതിശാസ്ത്രപാഠത്തിന്റെ താക്കോലായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാവുന്ന ഈ പുസ്തകം എല്ലാവരും വായിക്കേണ്ടതാണ്.

ദമയന്തിനാടകം.

(വടക്കാഞ്ചേരി ഗ്രാമം രാമകൃഷ്ണഭാഗവതർ ഉണ്ടാക്കിയത് വില 12ണ.)

കംസനാടകം, മീനാക്ഷിനാടകം മുതലായ നാടകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധി നേടിയ ഈ നാടകത്തെ ജയിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം നളചരിതംകഥ ഇതുവരെ ആരും നാടകമാക്കീട്ടില്ല. സംഗീതനൈഷധം മുതലായ നാടകങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അളവിൽ സാരമില്ല. സംഗീതപ്രിയന്മാരും നാടകപ്രിയന്മാരും ഈ പുസ്തകം ഒന്നു വരുത്തി വായിക്കേണ്ടതാണ്.

വേദാന്തസാരം.

(വില നാലണമാത്രം.)

കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ ഏതോ ഒരു മഹായോഗ്യൻ എത്രയോ കൊല്ലങ്ങൾ മുമ്പ് എഴുതിവെച്ച ഈ പുസ്തകം ഇപ്പോൾ മാത്രമാണ് അച്ചടിച്ചു പുറത്തായിട്ടുള്ളത്.

ബി. വി. ബുക്ക ഡിപ്പോവക

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ.

	ക.	ണ.	പ.		ക.	ണ.	പ
അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം	1	4	0	കേരളവർമ്മ	1	0	0
മലയാളശാകുന്തളം	0	10	0	അക്ബർ	0	14	0
മയൂരസന്ദേശം	0	8	0	വിജ്ഞാനമഞ്ജരി	0	4	0
അന്യാപദേശശതകം	0	8	0	ഭാതിപ്രചാരിതം	0	3	6
ഭാസ്കരമേനോൻ	0	8	0	ഭാഷാഭൂഷണം	1	4	0
ഗദ്യമാലിക 1-ാം ഭാഗം	1	0	0	വൃത്തമഞ്ജരി	0	6	0
ടി 2-ാം ഭാഗം	1	0	0	ശബ്ദശോധിനി	0	9	0
ടി 3-ാം ഭാഗം	1	0	0	സാഹിത്യസാഹ്യം	1	0	0
മാർത്താണ്ഡവർമ്മ	1	0	0	രാമചന്ദ്രവിലാസം	1	0	0
കഥാരത്നമാല 1-ാം ഭാഗം	0	8	0				
ടി 2-ാം ഭാഗം	0	8	0				
നേതാളിപാലർ	0	10	0				
നീതികഥകൾ	0	4	0				

മറ്റും അനേകം ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ എപ്പോഴും തയ്യാർ.

മംഗളോദയം കമ്പനി ക്ലിപ്തം,
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

മംഗളോദയം

വരിസംഖ്യ തപാൽ കൂലി അടക്കം

ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ 2—8—0   ആറുമാസത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ 1—6—0

ഒറ്റപ്രതിക്ക് മുൻകൂർ 0—4—0   വി. പി. കമ്മിഷൻ പുറമെ.

☞ വരിസംഖ്യ ബാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളവർ, അവരവർ അടയ്ക്കേണ്ടുംസംഖ്യ ഉടനെ തീൎത്തു രശീതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്

സ്ഥിരപരസ്യങ്ങൾ

പരസ്യക്കൂലി എപ്പോഴും മുൻകൂറ്

വരി ഒന്നിന്ന് മാസത്തിൽ 8-ണ പ്രകാരം എല്ലാ പരസ്യവും സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്.

മംഗളോദയം കമ്പനി

ക്ലിപ്തം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ഡയറക്ടന്മാർ.

1. മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 10-ാംകൂർ രാമവൎമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
2. ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയനാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ
3. ,, വടക്കിനിയേടത്തു കിരാങ്ങാട്ടുമനയ്ക്കൽ ശ്രീധരൻനാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
4. ,, സി. ടി. അവണത്തികാട്ട നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ,,
5. ,, എടവലത്തു പുടയൂരമനയ്ക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
6. ,, പുന്നശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠശൎമ്മാ ,,
7. മ-രാ-രാ- ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണൻകൎത്താവ് ,,
8. ,, ടി. സി. കൃഷ്ണമേനോൻ (സബ്ബ്അസിസ്റ്റാണ്ട് സൎജ്ജൻ) ,,
9. ,, വി. കെ. കണ്ണൻമേനോൻ. ,,

ആഡിറ്റർമാർ.

1. ബ്രഹ്മശ്രീ എ.കെ. ടി. കെ. എം. വലിയനാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ
2. ,, കരൂർ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,

മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിയേയും പൊതുജനയോഗക്ഷേമത്തേയും മുൻനിറുത്തി, ഷെയർ 1-ക്ക് 10ക. വീതം 3000 ഷെയറിൽ കൂടി 30,000ക. മൂലധനമായി ഏൎപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്ക, വളരെ കാലമായി ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കല്പദ്രുമം അച്ചുക്കൂടം തീറുവാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്, ദേവനാഗരം, തമിഴ്, മലയാളം എന്നീ അക്ഷരങ്ങളിൽ എല്ലാതരത്തിലുമുള്ള അച്ചടിവേലകളും ആദായനിരക്കിൽവൃത്തിയായുംകൃത്യമായുംനടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഇതിന്നുംപുറമെ ദേശമംഗലത്തുനിന്ന ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന മംഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽ നിന്നു ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രാഹ്യങ്ങളായ പല വിഷയങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂൎവ്വാധികം പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനിമാനേജൎക്ക് അറിയിച്ചാൽ ഹരജിഫാറം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്പം ഷെയറുകൾ മാത്രമെ ബാക്കിയുള്ളു.

മാനേജർ

മംഗളോദയം.

൧൦൮൬

പുസ്തകം ൩ } ചിങ്ങമാസം { ലക്കം ൧

മംഗളം.

കിന്നരീനാദജാതത്തിനുചിതമതിനെവെല്ലുന്നശോഭാവിശേഷം
ചിന്നുംകേറുന്നവർക്കുള്ളിലൊരു പുതുസൌരഭ്യമേകുന്ന കണ്ടേറിയോരോം
എന്നുംനിന്നിട്ടുവണ്ണുംഹരിമധുലിഹകൂട്ടത്തിനേറ്റം വിളങ്ങും ഗർമ്മം
നന്നായിത്തന്നിടട്ടേമമ പുതുകനകാംഭോജമേ മംഗളത്തെ.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

മലയാളഭാഷാപോഷണം

ര. മ. [illegible]. രാ., എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകൾ, എം. എ., എം. ആർ. എസ്., കൊച്ചി ഭാഷാപോഷണക്കമ്മറ്റിക്ക് അയച്ചുകൊടുത്ത അഭിപ്രായം.

മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഇപ്പോളുള്ള ന്യൂനതകളും അവയുടെ പരിഹാരങ്ങളും.

(൧) ന്യൂനത:—

വിദ്യാഭ്യാസം മുഴുവനും അന്യഭാഷാപ്രധാനമാക്കിയിരിക്കുന്നതു നിമിത്തം മലയാളഭാഷയെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കേണ്ട കാൎയ്യംതന്നെ ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന സ്ഥിതി.

പരിഹാരം:—

ഉയൎന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം ഭാഷയിൽ ഏൎപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ ഭാഷയ്ക്കു പുറമേ ചരിത്രങ്ങൾ, ഭൂമിശാസ്ത്രം, കണക്ക്, രസതന്ത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ സാമാന്യജ്ഞാനം ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം ആ വക വിഷയങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് ഏൎപ്പാടു ചെയ്യണം. 14

(൨) ന്യൂനത:—

ഭാഷയിൽ പ്രത്യേക[illegible]ധം. 15

ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉപജീവനത്തിന്ന വഴിയില്ലാതിരിക്കുന്ന സ്ഥിതി.

പരിഹാരം:—

ഒന്നാം സംഗതിയിൽ കാണിച്ചപ്രകാരം ഉയൎന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവൎക്ക് എന്തെങ്കിലും ക്രമമനുസരിച്ച ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശം അനുവദിക്കണം. ഇപ്പോഴുള്ള സ്കൂൾ ഫൈനൽ മുതലായ പരീക്ഷകളെപ്പോലെതന്നെ മേൽകാണിച്ച ഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസപരീക്ഷയേയും ഗണിക്കണം. ഈ ഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഉപഭാഷയായി ആദ്യം മുതൽക്കതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നതാകയാൽ കാൎയ്യനിൎവ്വഹണത്തിന്ന മതിയാകാതെ വരുന്നതല്ല.

(൩) ന്യൂനത:—

ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളിൽ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ വിഷയത്തിൽ വേണ്ട നിഷ്കൎഷവരുന്നതിന്ന യാതൊരേൎപ്പാടുമില്ല. പൊതുവായുള്ള പരിശോധകന്മാർ, വിദ്യാഭ്യാസാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ മുതലായവരെ ഭാഷയിൽ തീരെ അഭിനിവേശവും ജ്ഞാനവുമില്ലാത്തവരായിട്ടാണ് പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നത്.

പരിഹാരം:—

ആ വക സ്കൂളുകളിൽ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നും പരിശോധിക്കുന്നതിന്നും പ്രത്യേകിച്ചവേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നും തക്കതായ ഏൎപ്പാടുണ്ടാകണം.

(൪) ന്യൂനത:—

ഗവൎമ്മെണ്ടു വക എഴുത്തുകുത്തുകളും റിക്കാൎട്ടുകളും മിക്കതും ഇംഗ്ലീഷിലാക്കിയതുനിമിത്തം ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചകളായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക മലയാളം തീരെയാൽ ആവശ്യമില്ലാതാക്കിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള സ്ഥിതി.

തെളിവുകൾ:—

ഒന്ന അചലാവശ്യമായിട്ടുള്ള റിക്കാൎട്ടുകളോ അനധാൎപ്പും മലയാളത്തിലാക്കണമെ കളായ രണ്ടു ശാഖകളായിരിക്കണം. കോടതികളിലെ വിധി, വിധിന്യായങ്ങൾ, കീഴ്‌ദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കും മറ്റും അയക്കുന്ന കല്പനകൾ മുതലായതു മലയാളത്തിലാകണമെന്ന വരുമ്പോൾ ആ വക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അവശ്യം ഭാഷയിൽ പരിചയിക്കുകയും അതു നിമിത്തം ഭാഷക്കു പല ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടാകയും ചെയ്യും. ആവശ്യമായിവരുന്ന റിക്കാൎട്ടുകൾ ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക തൎജ്ജമ ചെയ്യാൻ ഏൎപ്പാടുണ്ടായാൽ മതിയാകുന്നതാണ്.

(൫) ന്യൂനത:—

ഓരോരോ വിഷയങ്ങളിലും കാലത്തെ അനുസരിച്ചുണ്ടാകേണ്ട പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള പരിഭാഷികപദങ്ങൾക്ക തക്കതായ മലയാളപദങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന ഒരു നിഘണ്ടു ഒന്നാമതായുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. അതും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

പരിഹാരം:—

ആ വക പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിന്നായി കൊല്ലംതോറും ഒരു സംഖ്യ ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നനുവദിക്കുകയും ഏതെതെല്ലാം വിഷയങ്ങളിൽ ഏതെതു തരം പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ടെന്നും മറ്റും ആലോചിക്കുന്നതിന്നും ആ വക കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന്നുമായി ഒരു കമ്മിററി ഏൎപ്പെടുത്തുകയും വേണം. അങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുന്ന പുസ്തകങ്ങളും ഭാഷയെപ്പററി നല്ല അറിവുണ്ടാകുന്ന പുസ്തകങ്ങളും പാഠപുസ്തകങ്ങളാക്കി മേൽപ്പറഞ്ഞ കമ്മിററിക്കാരുടെ അധീനത്തിലോ മറേറാ ഒരു പരീക്ഷനിശ്ചയിക്കുകയും ഏററവും ഉയൎന്ന ഉദ്യോഗം കഴികെ മററു ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗങ്ങൾക്കെല്ലാം ആ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചവരെ മാത്രം അൎഹതയുള്ളവരായി ഗണിക്കയും വേണം.

ഒരു മഹാശ്ചര്യം

കണ്ടിക്കുന്നർകവി'നവ'സമാ
ജ്ഞാതമൻസോദരൻമേ
പണ്ടിരുപ്പാക്ഷംസപസിതയശസാ
പൂർണ്ണമാംലോകതല്ലു
രഞ്ജിപ്പിച്ചീടുംപടികവിതയാം
പുത്രിതന്നെക്കിടത്തി-
ബ്ഭഞ്ജിപ്പിച്ചീടാതജിതപരമോ
ടൊത്തവൃത്തംകഥിപ്പൻ. 1

സുകവീന്ദ്ര'സിതാപലാ'ത്മജൻ
മകരപ്പത്തിൽ മരിച്ചഭാഗ്യവാൻ,
ശുകതാതനരച്ചഭാരതം
സകലംതർജ്ജമചെയ്തപൂരുഷൻ 2

ഹരിലോകമണഞ്ഞപുണ്യസ-
ച്ചരിതംകിമ്പിനാകേൾപ്പിനവരം
പരിതാപമജത്രപോക്കുവിൻ
പരിതോഷാശ്രുഭരത്തിൽമുങ്ങുവിൻ 3

മതികൊണ്ടഖിലത്തിനുംപൊടു-
ന്നതിസാരത്തെയടക്കിടുന്നമാൻ
അതിസാരമെടുത്തുഹന്ത!തൻ
ക്ഷിതിയാമുപലിലതന്നിലും. 4

കതപൃഥുഷഹനംസഹിപ്പവാ-
നമരായുള്ളതിസാരമാകിലും
നിരുപദ്രവനായിടുന്നതൽ-
പ്പുരപുണ്യാംബുധിയാകരിപ്പുമാൻ. 5

മനമായതിസാരമാകിലു-
ണ്ടൊരുമാറാധിയുള്ളതെങ്കിലും
തരലംചെയ്യുമില്ലുരുകലി-
ച്ചുമസതാപംബുദ്ധിയിലാവിസ്മയം. 6

ധൃതിയുള്ളവനാംനിനയ്ക്കിലി-
ച്ചതിസാരംപരമല്ലമാകിലും
അതിയാകിയചക്രളമാ-
ർദ്ദതിയാംവേദനയാൽകരഞ്ഞുപോം. 7

ചിതമോടതിസാരം,'മഹാനാം
സിതമാംഛത്രയുഗംധരിച്ചവാൻ'
മതമിങ്ങനെതൽപ്രവാഹികാ-
ഹതനാംരാഘവനെത്തവിച്ചപോൽ. 8

ഇതിദാരുണവിക്രമംകല-
ർന്നതിസാരംപിടിപെട്ടവെങ്കിലും
അതിനാലൊരുപദ്രവംവിനാ
സ്ഥിതിചെയ്യാൻനവശക്തിജാത്മജൻ 9

കൃതധീമണിമാടമ്പുപസ-
ങ്ഗതനാംപിള്ള'നമസ്സിവായനാം'
അഥരോഗവിധിജ്ഞധാതുവിൽ
പ്രഥമൻ'ക്രൂപ്സ്'മണ്ണാരുസാദരം. 10

പലമട്ടവർചെയ്തുനോക്കിനാർ
വിലകൂടിടുമുപക്രമങ്ങളെ
ബലമേറിടുമസ്ത്രതാ
ഫലമില്ലാതെയവിച്ചസർവ്വവും. 11

ജനനീജനതൻവിപൃദ്ധിയും
ഘനമാംസഹാരയതിപുഷ്ടിയും
മനസാനിരുപിച്ചമാറ്റിനാൻ
പുനരക്കേരളബാദരായണൻ. 12

പുനരുത്തസമസ്പ്പതിശംഭരേ
മനസാപ്പിച്ചുമഹാകവീശ്വരൻ
മുനിപോലെനിമീലിതാക്ഷനാ-
യ്പ്പിനിവൃത്താഖിലകർമ്മനായഹോ!. 13

ഉടനാക്കവികാളരാത്രിസു-
സ്ഫുടമാംശക്തിമണഞ്ഞുസംഗിയിൽ
തടവെന്നിയെസർവ്വവുംസമു-
ൽക്കടപുണ്യനസ്വപ്രദംഗ്രഹം. 14

ശരിയന്നവരുർക്കയാംചതു-
ർദ്ദശിയിൽക്കരിതമ്പവന്നിടായുടൻ
നിശിഹന്ത!തെളിഞ്ഞുബോധമ-
ങ്ങശിവംനീക്കിവിളങ്ങീടുംനിധം. 15

സതതം ദ്വിജസേവ്യമായ്സമു-
ന്നതമായുള്ളമുരാരിതൻപദ
നിതരാം തെളിവോടു ചേർന്നത-
ത്യസിതകാന്ത്യാ മതിബിംബമുത്തമം. 16

പരിതാപമൊഴിഞ്ഞു സർവ്വവും
ഹരിപാദം പ്രസരിപ്പു കാരണാൽ
തരസാ വിലപാങ്കജാതവും
പരമാർദ്ദിതമായിതന്നലം. 17

പഴുതാവുകിലാതെയുള്ളതലം
മുഴുവൻ ചന്ദ്രകരാമൃതത്തിനാൽ
മുഴുകീട്ടുവനം സമന്തമാ-
യൊഴുകീടും ഹിമസമ്മദാശ്രുവിൽ. 18

പലമാതിരിയീവിധം ശുഭം
വിലസീടും നിജകാളരാത്രിയിൽ
അലസാതെ നൃപാലിതോതിനാൻ
മലയാളക്ഷിതിനാഥനാരണൻ. 19

"ജവമോടിവിടത്തിൽ വന്നിട്ടു-
ന്നിവരാരത്തമശീലത്തികാം
ഭുവനത്രയമാന്യരായിട്ടു-
ന്നിവരൊന്നിച്ചു ഗമിച്ചിടുന്നതാൻ". 20

പലതിങ്ങിനെ കേട്ടുഭൃത്യരിൽ
ചിലർ പോവാക്കുകളെന്ന ചൊല്ലിനാർ
ചിലരിക്കഥയന്നൊടോതിനാർ
നിലവിട്ടുള്ളപരിഭ്രമത്തിനാൽ. 21

"അഹഹ! ഉത്തമയാം സരസ്വതി-
സ്ഥിതിഹര ചെയ്യണതുമെ ചെയ്തു സർവ്വവും"
സഹസാ പുനരേവമോതിനാർ
മഹനീയാശയനാക്കവീശ്വരൻ. 22

മകുടത്തെയൻവിചാരമാണിതെ-
ന്നകതാരിൽ ചിലരോർത്തു തൽക്ഷണേ
ഭൂരുക്താതസമാനനാകുമി-
സ്സുകവിശ്രേഷ്ഠനതീതനായി ഹാ ചിലർ. 23

പരമക്കവിയന്നിതിശ്ശുടൻ
ചരമാവസ്ഥയണഞ്ഞിടുംവിധൌ
തിരയാതവരോടു ചൊല്ലിനാൻ
സരസം സാബലിബന്ധമിങ്ങനെ. 24

"ജിതമായി സമസ്തമാദരാ-
ലിതഴുന്നാദികവന്നസർവ്വതം
ഹിതമോടവിലംകൊടുത്തുകൊടും-
കിതശേഷംശരിയല്ലതാമസം." 25

പരദേവതയായകാളിതൻ
ചരണാംബുജസ്മരണാകലമ്പടൻ
ഉരചെയ്തുതെജക്ഷരമോടുവി-
സ്വരമാസ്തുതിയുഗം മഹാകവി. 26

സ്വവിരാമവിധേയകങ്ങളാൽ
സവിഷം ബത "ഹരിശ്രീ" കാട്ടിനാൻ
കവിയുന്നതകൃച്ഛ്രഭേദമാ-
കവികണ്ഠേന്ദുമഹീശപൂർവ്വജൻ. 27

വരഭാസ്വദ്വർമ്മംഗളങ്ങളി-
ലതരീക്ഷിച്ചുവസിച്ചിടുംവിധൌ
പരമാത്മപനകവീശ്വരൻ
ചരമശ്വാസമയച്ചുടങ്ങിനാൻ. 28

ഇതിതൻ ചരിതങ്ങളാൽ നൂനം
മതിയിൽ ഭേദസ്വഭാവുള്ളതങ്ങളെ
ഒതിയായിവകയ്ക്കാശ്യവാൻ
സ്തുതിയോഗ്യൻ പരിശോച്യനല്ലഹോ. 29

"ദേഹ"മണ്ഡനമാതതാരിജം
മോഹമാറിയുവിധം വെടിഞ്ഞുടൻ
മോഹനം സ്ഥിരതരം യശോമയം
ദേഹമക്കവിയെടുത്തു ഭാഗ്യവാൻ. 30

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

എടച്ചേന കങ്കന്റെ

പരാക്രമങ്ങൾ

V.

കുറ്റ്യാടിസ്സങ്കേതം

പഴശ്ശിയിൽ നിന്ന വയനാട്ടിലെയ്ക്കു കടപ്പാൻ കാലം വൈകിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു നാഴിക കഴിയുന്തോറും തമ്പുരാന്റെയും ആശ്രിതന്മാരായ ഞങ്ങളുടെയും സ്ഥിതി വളരെ അപകടത്തിലായി വരികയായിരുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞുവല്ലോ. വയനാട്ടിൽ അധികപക്ഷക്കാരും തമ്പുരാന്റെ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നവരെങ്കിലും കപ്പത്തോട്ടുനായരുടെ നയം എന്താണെന്ന നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാവാത്തതാൽ ചില അപകടങ്ങൾ പിണയുവാനിടയുണ്ടെന്ന ഞാൻ മുമ്പു തിരുമനസ്സുണർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വയനാട്ടിലെയ്ക്കു എഴുന്നെള്ളുന്നതിന്ന മുമ്പായി ഇവക ഗൌരവങ്ങളായ കാര്യാലോചനകൾ ചെയ്യാനാണ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് കല്യാട്ടും, നാരങ്ങോളിയും നമ്പ്യാന്മാരെയും എന്നെയും പള്ളിയറയിലെയ്ക്കു കല്പിച്ചുവിളിച്ചത്.

തിരുമേനി—പ്രധാനമായി മൂന്ന കാര്യമാണ് ഇപ്പോൾ ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഒന്നാമതു കപ്പത്തോട്ടുനായരെ ചെന്നുകണ്ട് അയാളുടെ സഹായം നമുക്ക് എത്രത്തോളം ഉണ്ടാവുമെന്ന് അറിയണം. രണ്ടാമതു കുറുമ്പ്രനാട്ടു പോയി എന്റെ ആളുകളെ ആരും അറിയാതെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോരണം. മൂന്നാമത് കമ്പനിസ്സൈന്യം നമ്മെ വന്നു വളയുന്നതിന്ന മുമ്പായി പഴശ്ശിയിൽ നിന്ന നാമെല്ലാവരും നാളെ രാത്രി പുറപ്പെട്ടു കൊട്ടിയൂര് ജനബാധയില്ലാത്ത കാട്ടിൽ ഒരിടത്തു തമ്പടിച്ചു കൂടണം. അതോടുകൂടി രണ്ടു മാസത്തെയ്ക്കു നമുക്ക് ആവശ്യമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു നമ്മുടെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകയും വേണം. ഇതിൽ ഓരോകാര്യം നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തർ ഏല്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാര്യം വളരെ അടിയന്തരമാണ്. ആലോചിച്ചു വേണ്ടവിധം വേഗം തീർച്ചയാക്കിക്കൊള്ളുവിൻ.

തിരുമേനി ഇതു കല്പിച്ചു കഴിയുമ്പോഴെയ്ക്കും ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും അന്യോന്യം നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്പായിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങളും സാധിക്കുന്നതു വളരെ എളുപ്പമല്ല. വയനാട്ടിലെയ്ക്കു കടപ്പാനുള്ള പ്രധാന മാർഗ്ഗങ്ങളിലൊക്കെ കമ്പനിക്കാരുടെ വെള്ളപ്പട്ടാളം പാറാവുണ്ട്. വയനാട്ടിൽ കടക്കാതെ കപ്പത്തോട്ടുനായരെ കാണ്മാനും തരമില്ല. തിരുമേനിയുടെ കട്ടിലമ്മ ശത്രുപക്ഷത്തിൽ പ്രധാനിയായ കുറുമ്പ്രനാട്ടു തമ്പുരാന്റെ അധീനത്തിലാണ് ഇപ്പോഴുള്ളത്. അവിടെ ചെന്ന് ഉപായത്തിൽ കട്ടിലമ്മയെ കൊണ്ടുവരുന്ന കാര്യവും എളുപ്പമല്ല. രണ്ടു മാസത്തെ ഭക്ഷണസാധനം ഒക്കെ കൂട്ടേണമെങ്കിൽ കോട്ടയത്തങ്ങാടിയിൽ കടന്നല്ലാതെ യാതൊരു നിവൃത്തി

യുമില്ല. അവിടെയാണെങ്കിൽ, കമ്പനി പട്ടാളക്കാർ കാവലും ഉണ്ട്. പഴശ്ശിത്തമ്പുരാന്റെ ആൾക്കാർക്ക് സാമാനം വില്ക്കുന്ന കച്ചവടക്കാരെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുവാനാണ് കമ്പനിക്കാരുടെ കല്പന. ഞങ്ങളെ ഭക്ഷണം കിട്ടാതെ പട്ടിണിയിട്ടു കൊല്ലുന്നമെന്നാണ് അവരുടെ നിശ്ചയം. വയനാട്ടിൽ കടന്നാൽ ഉപ്പും വെളിച്ചെണ്ണയും കഴികെ മറ്റു സകല സാധനവും നാലു അഞ്ചോ കൊല്ലത്തേക്കു സുലഭമായി ശേഖരിപ്പാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലെന്ന് എനിക്കു നല്ല ധൈര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ കോട്ടയത്ത് കാട്ടിൽ താമസിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു ഒരു മാസക്കാലത്തേക്കു വേണ്ടുന്നതു സംഭരിക്കുന്നത് അതു എളുപ്പവുമല്ല. ഇതിൽ ഏതാണ് ആവശ്യമാണ് എന്നുള്ളത് എന്ന ആലോചനയോടെയാണ് ഞങ്ങൾ മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കി നിന്നത്. എന്താണ് പറയേണ്ടത് എന്ന് ആർക്കും നിശ്ചയമില്ലാതെ കുറെ നേരത്തേക്കു പകച്ചിരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കല്യാട്ടു നമ്പ്യാര് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"വയനാട്ടിലേക്കു ഒരാളെ കല്പിച്ച് അയക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു കങ്കർനായരെ തന്നെയാണ് വേണ്ടത്. ശത്രുപക്ഷത്തിൽ കടന്നുകൂടി കാര്യം നേടി തനിക്കൊന്നും പറ്റാതെ രക്ഷ പ്രാപിച്ചു മടങ്ങി വരുവാൻ കങ്കർനായർക്ക് പ്രത്യേകം വാസനയുണ്ട്. കുറുമ്പ്രനാട്ടുചെന്നു കുട്ടിലമ്മയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന കാര്യം നാരങ്ങോളി നമ്പ്യാരു നിവൃത്തിക്കണം. അടിയൻ കോട്ടയത്തേക്കു യാത്രക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ കൂട്ടിക്കൊള്ളാം."

കല്യാട്ടുനമ്പ്യാരുടെ ഈ അഭിപ്രായം തിരുമനസ്സിലേക്കു വളരെ തൃപ്തികരമായിട്ടുണ്ടെന്ന് അവിടത്തെ മുഖംതന്നെ വെളിവാക്കിയിരുന്നു. "കല്പത്തോടു മയപ്പെന്ന് ഞാൻ ഒരു എഴുത്തെഴുതിക്കളയാം" എന്നും കല്പിച്ചു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ ഓലയും എഴുത്താണിയും എടുത്ത് എഴുതിത്തുടങ്ങി.

"താമരശ്ശേരി ചുരമോ അല്ല കുറ്റ്യാടി ചുരമോ ഏതാണ് കങ്കർനായരുടെ മാർഗ്ഗം." എന്നു നാരങ്ങോളിനമ്പ്യാര് ഇതിനിടക്ക് എന്നോടു സ്വകാര്യമായി ചോദിച്ചു. ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം എന്താണെന്ന് എനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് "ആലോചിക്കാം" എന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും തമ്പുരാൻ ഓലയും എഴുത്താണിയും ചാരുപടിമേൽവെച്ചു.

"കങ്കർ വയനാട്ടിലേക്കും, നാരായണൻ കുറുമ്പ്രനാട്ടേക്കും പോകാമെന്നല്ലേ നിശ്ചയിച്ചത്? കുറുമ്പ്രനാട്ടു പോകുന്നവൻ അവിടത്തെ എളമയെ കണ്ടാൽ മതി. എഴുത്തൊന്നും വേണ്ട. കങ്കർ പതിനാറടി കഴിഞ്ഞ് എന്നെ വന്നു കണ്ടതിനുശേഷം പുറപ്പെട്ടാൽ മതി. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പോയി അവരവരുടെ യാത്രക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ കൂട്ടുകതന്നെ".

എന്നു കല്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ പള്ളിയറയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു.

നാരങ്ങോളി നമ്പ്യാര്:— ഏതു ചുരംവഴിയാണ് കങ്കർനായര് വയനാട്ടിലേക്കു കടക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചതിനു ഉത്തരമില്ലെന്നില്ല. താമരശ്ശേരിയിലാണെങ്കിൽ ഒപ്പം കുറെ ദൂരത്തേക്കു ഞാനും കൂടെ വരാമെന്നുവെച്ചാണ്.

ഞാൻ:— നമ്പ്യാർക്ക് കാര്യം സാധിച്ചില്ലല്ലോ എന്നു ഇച്ഛാഭംഗത്തിനല്ലാതെ, ജീവൻ കളയേണ്ടിവരുമെന്നു ഭയത്തി

ന്ന് അവകാശമില്ലല്ലോ. എന്റെ സ്ഥിതിയെന്താണ്. എനിക്കു പല കാൎയ്യവും ആലോചിച്ചു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാനുണ്ട്. എന്റെ കൂടെ വേറെ ആൾക്കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതു തന്നെ പ്രതിബന്ധമാണ്. നാം ഒരുമിച്ചു വഴിയാത്ര ചെയ്യുന്ന കാൎയ്യം അത്ര യുക്തവുമല്ല.

എന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ എന്റെ സ്ഥാനത്തേക്കുപോയി. എന്തൊരു വേഷത്തിലാണ് വയനാട്ടേക്കു പുറപ്പെടേണ്ടത്, എന്തൊക്കെ ആയുധങ്ങളാണ് കയ്യിൽ എടുക്കേണ്ടത്, ആയുധപാണിയായി കാണുന്നവരെ തടങ്ങൽ ചെയ്തു നിറുത്തുന്നതിനു ന്യായം അധികം ഉണ്ടാവില്ലേ, അന്യന്മാർ കണ്ടാൽ എന്നെ മനസ്സിലാവാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ എന്താണ് വിദ്യ, ഈവക ആലോചനയോടുകൂടിയാണ് നേരം പതിരാടിയാകുന്നതുവരെ ഞാൻ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്.

എന്തെങ്കിലും കല്പനപോലെ സമയത്തിന് ഞാൻ തിരുമുമ്പാകെ ചെന്നു. കപ്പത്തോടു നായൎക്കുള്ള തിരുവെഴുത്ത് എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

തിരുമേനി:— ഈ എഴുത്തു കപ്പത്തോടു മയ്യപ്പന്റെ കയ്യിൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും എത്താതെ തരമില്ലെന്നു കുങ്കനോടു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തരമുണ്ടെങ്കിൽ മടക്കത്തിൽ അവിടത്തോട്ട് എളുമലയെക്കണ്ട് ഈ എഴുത്ത് അവിടെയും കൊടുക്കണം. നാരായണൻ കുറുമ്പ്രനാട്ടേക്കു പോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവനു വല്ല സഹായവും വേണ്ടിവരാതെ ഇരിക്കില്ല.

ഞാൻ:— അഭിപ്രായമൊന്നും വിടകൊള്ളുകതന്നെ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അടിയന്ന് ഒന്നു തിരുമനസ്സുണൎത്താനുണ്ട്. കുട്ടിയമ്മയെ ഇപ്പോൾ കൂടെക്കൂട്ടുന്നതായാൽ പല പ്രതിബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിത്തീരുമെന്നാണ് അടിയന്റെ വിശ്വാസം. "സ്ത്രീണാഞ്ചരിതം" എന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇത്രത്തോളംതന്നെ അപ്പോൾ തിരുമനസ്സറിയിപ്പാൻ ഞാൻ ധൈൎയ്യപ്പെട്ടു? എങ്ങിനെയാണെന്നു പിന്നീടു പലപ്പോഴും ഞാൻ ആലോചിക്കാറുണ്ട്. അല്പനേരത്തേക്ക് എന്റെ മുഖത്തു നോക്കി തിരുമേനിയൊന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു. പിന്നെ:—

"സ്ത്രീണാഞ്ചരിതവും പുരുഷസ്യഭാഗ്യവും" ഒന്നു പരീക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന അവസരമല്ല ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതിരിക്കട്ടെ. കുങ്കനെ ഏല്പിച്ച കാൎയ്യത്തെപ്പറ്റി മാത്രം ആലോചിച്ചാൽ മതി. എന്റെ വിവരമൊന്നും കാൎയ്യവിചാരകരായി വയനാട്ടിൽനിന്ന് ഇല്ല."

ഞാൻ:— "തിരുമനസ്സിലെ അനുഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ഒട്ടുക്കും എല്ലാ വിവരവും ശേഖരിച്ചു അടിയൻ മടങ്ങിയെത്തിക്കൊള്ളാം."

എന്നു പറഞ്ഞു തിരുവെഴുത്തുകളും വാങ്ങി പുറത്തേക്കുപോന്നു. കുറ്റ്യാടി ചൊരംവഴിക്കു ചെന്ന് അവിടെ കമ്പനി പട്ടാളക്കാരുടെ സ്ഥിതി അറിഞ്ഞതിനുശേഷം മറ്റുകാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിക്കാമെന്ന നിലയിൽ സന്ധ്യക്കുമുമ്പായിത്തന്നെ ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു.

കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ എത്തുന്നതുവരെ പകൽ അധികം സഞ്ചരിക്കാതെ വഴിയാത്ര രാത്രിയിൽ കഴിച്ചതുകൊണ്ടു പഴശ്ശിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട പിറേറദിവസം രാത്രി ഏകദേശം പത്തുനാഴിക രാച്ചെല്ലു

മ്പോഠം കാൎയ്യാടിയും വടകരയും മദ്ധ്യ കതിരികിൽ ഞാൻ എത്തിച്ചേൎന്നു. വല്ല തിണ്ണിൎചോരവും കണ്ടാൽ ഒല്ലാ വിശ്രമിപ്പാമെന്ന നിലയിൽ ഊടുവഴിയിൽകൂടി ജാഗ്രതയായി നടക്കുന്ന എന്റെ കാലിന്മേൽ വഴിയിൽ രണ്ടു മരങ്ങളിലായി കെട്ടിയിരുന്ന ഒരു കയർ തടയുകയും ഞാൻ കമിഴ്ന്നുവീണു നാലഞ്ചുരുളുകയും ചെയ്തു. തല നിലത്തുവെച്ചടിച്ചതിനാൽ അല്പനേരത്തേയ്ക്കു എനിയ്ക്കു ബോധംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എനിയ്ക്കു ബോധം വന്നപ്പോഴയ്ക്കും നാലഞ്ചുപേർ എന്നെ വളഞ്ഞു് എന്റെ കാലുംകയ്യും കെട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു ഞാൻ കിടന്ന ദിക്കിൽനിന്നു എന്റെ കൈപിടിച്ചു കെട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചവന്റെ ചെകിട്ടത്തു് ഒരു പ്രഹരംകൊടുത്തുവെങ്കിലും വീഴ്ചയുടെ ക്ഷീണംകൊണ്ടു ഈ നാലഞ്ചുപേരോടു് എതിൎപ്പാൻ ഞാൻ അപ്പോഠം അശക്തനായിരുന്നു.

“ഈ പന്നീനെ കിട്ടാൻ എത്ര നിലാവായപ്പാ തടി ഹലാക്കാക്കുന്നു്. ഒന്ന പിടിന്നെടോ! മൂപ്പന്റെ അടുക്കൊണ്ടുപോ” എന്നു് ഒരു വിദ്വാൻ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു പറഞ്ഞു. ഈ പറഞ്ഞവൻ ഒരു മാപ്പിളയായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി. ഒന്നും മിണ്ടാതെ കൂടുകയാണു് നല്ലതെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ അനങ്ങാതെ കൂടി. എന്റെ കൈ നല്ലവണ്ണം കെട്ടിയതിന്നുശേഷം കാലിന്റെ കെട്ടു് അഴിച്ചു രണ്ടുപേർ എന്റെ ഇരുവശവുംനിന്നു “നട” എന്നു് ആജ്ഞാപിച്ചു. കാട്ടിൽകൂടിയും കുന്നിൽകൂടിയും ഏകദേശം രണ്ടുനാഴിക നടന്നപ്പോഠം ഒരു വലിയ കുന്നിൻചെരുവിൽ ഒരു ഗുഹാദ്വാരികെ ഞങ്ങഠം എത്തി. അവിടെ പത്തുപതിനഞ്ചുപേർ വെളിച്ചം ഉണ്ണം മറുമായി കൂടിയിരിക്കയാണു്.

“പടച്ചോന്റെ മെഹെർബാനായി ഈ പന്നീനെ പുടികിട്ടിയതു് തമ്മെടെ ബല്യ ബാക്യം തന്നെ. ഒന്നക്ക! ഈ പന്നീന്റെ മോനെ നല്ലോണം മാട്ടിവിട്.”

എന്നു് ഇവരുടെ പ്രധാനിയുടെ കല്പനയും ആയി. ഇവർ ഉണ്ണിമൂത്ത മൂപ്പന്റെ നായകത്വത്തിൻകീഴിൽ മുമ്പ് ഏൎപ്പെട്ടതിയ കൊള്ളക്കാരാണെന്നാണു് ആദ്യം ഞാൻ ശങ്കിച്ചതു്. പക്ഷെ അവിടെയും ഇവിടെയും ചാക്കിൽ കെട്ടിക്കൂട്ടിയ് തന്ന കരുമുളകും കാപ്പിക്കുരുവും കണ്ടപ്പോഠം കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കബളിച്ച് ആ പ്രദേശങ്ങളിലെ വിളവുകഠം കയ്ക്കലാക്കാൻ വന്നവരാണെന്ന ക്ഷണത്തിൽ എനിയ്ക്കു മനസ്സിലായി. കമ്പിനിക്കാരെ കബളിച്ചു കടൽവഴിയായി വരുന്ന കള്ള് റാക്ക്, ശൎക്കര, വെളിച്ചെണ്ണ, ഉപ്പ് മുതലായവ ഗൂഢമായി നാട്ടുപുറത്ത് എത്തിച്ചുകൊടുത്തു പ്രതിഫലമായി കുരുമുളക്, കപ്പി, മുതലായുള്ള വാണിജ്യക്കാൎക്കും മറ്റും കൊണ്ടുകൊടുത്തു വരുന്ന ഒരു തരം തീട്ടരം സപ്പിളമാതം ധാരാളം വൎദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഇവരെ അമൎച്ച ചെയ്യാൻ കുറെ കോൽക്കാരന്മാരെയും അവരുടെ മേലധികാരിയായി കണാരമേനോൻ എന്ന ഒരു കോഴിക്കോട്ടുകാരൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനെയും നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഞാൻ മുമ്പു തന്നെ കേട്ടിരുന്നു. ഈ കൊള്ളക്കാർ എന്നെ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഒരുവനാണെന്ന ശങ്കിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും എനിയ്ക്കു മനസ്സിലായി.

“നീ എടുന്നു് വരുന്ന്. നിന്റെ പേരെന്തു്” എന്ന ഒന്നാമൻ എന്ന സംബോധന കിട്ടിയ വിദ്വാൻ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

"എന്റെ പേര് കുങ്കൻനായര എന്നാണ്. ഞാൻ കോട്ടയത്തുന്നിന്നാണ് വരുന്നത്".

ഒരുവൻ—"പപ്പുകുട്ടി. നിന്റെ പേര് കണാരമേനോൻ എന്നാണ്. നീ ഇന്ന കുറ്റ്യാടി പുരത്തിലേയ്ക്കു രാത്രി കടന്നുപോകുമെന്ന ഞങ്ങൾക്ക് ശരിയായ വിവരം കിട്ടീട്ടുണ്ട്—നേര് പറ"

ഞാൻ ഇതിന്ന് ഉത്തരം പറയുന്നതിന്നുമുമ്പായി അല്പം ദൂരത്തുനിന്ന ഒരു ലഹള കേട്ട് എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച തിരിഞ്ഞുനോക്കി. നാലഞ്ചു പേർ എന്നെപ്പോലെ വേറെ ഒരു വിദ്വാനെ കെട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു വരുന്ന ലഹളയാണ് ആ കേട്ടത്. ഒരു നിമിഷം കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും അവർ അടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു.

"കണാരമേനോൻ ഇതാ. ഈ കള്ളന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവർ ഓടിക്കളഞ്ഞു" എന്നു വന്നവരിൽ ഒരുവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരുംകൂടി എന്റെ മുഖത്തുനോക്കി.

കണാരമേനോൻ— ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിക്കാരുടെ വിളംബരത്തിലെ നാലാം വകുപ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം നിങ്ങളെയൊക്കെ കള്ളന്മാരെന്ന നിലയിൽ പിടിപ്പാനുള്ള വാറണ്ട് എന്റെ കയ്യിലുണ്ട്. എല്ലാവരും ആയുധം താഴെ വെച്ച് വഴിപ്പെട്ടുകൊള്ളുവിൻ!

"ആയുധം നിന്റെ നെഞ്ഞത്താട വെയ്ക്കുന്നത്" എന്നും പറഞ്ഞു ഗദ കൊണ്ട് ഒരുവൻ കണാരമേനവന്റെ നെഞ്ഞത്തു ഒരു കുത്തു കൊടുത്തപ്പോൾ ആ സാധു മലൎന്നു നിലത്തു വീണു. യഥാൎത്ഥത്തിൽ ഈ കള്ളന്മാർ കമ്പനിക്കാരുടെ വിരോധികളായതുകൊണ്ട് എനിയ്ക്കു യാതൊരു ഉപദ്രവവും ഉണ്ടാകയില്ലെന്ന് ഒരു സമാധാനം എനിയ്ക്കുണ്ടായി. എന്നാലുണ്ടായി ഇതിലിടയ്ക്ക്.

മൂപ്പൻ—'നീ എടത്തെ കുങ്കൻനായരാ. രാജ്യം ഏതെടയാ?

ഞാൻ—വയനാട്ടിൽ എടച്ചേനത്തറവാട്ടിലെയാണ്. പഴശ്ശിത്തമ്പുരാന്റെ ആശ്രിതനാണ്. കുപ്പത്തോട്ട നായരുടെ അടുക്കെ ഒരു തിരുവെഴുത്തുംകൊണ്ടു പോകയാണ്.

'എന്ത്! ആ ആൺകുട്ടിയോ. വിശ്വാസമായില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു മൂപ്പനും കുറെ പേരും ആശ്ചൎയ്യത്തോടെ വിളക്കുംകൊണ്ടുവന്നു എന്റെ മുഖത്തു നോക്കി. കണാരമേനവൻ കിടന്ന ദിക്കിൽനിന്നു ഒരു നോക്ക് എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് 'എഴുന്നീറ്റ്' ഇരുന്നു. 'കുങ്കൻനായരെ പിടിച്ചു ഏല്പിക്കുന്നവന്നു 10000 ക. സമ്മാനംകിട്ടും ഇവൻ ഒരു രാജദ്രോഹിയാണ്. ഇവനെ സഹായിച്ചാൽ നിങ്ങളെയൊക്കെ കമ്പനിക്കാർ വെടിവെച്ചു കൊല്ലും. ഇവനെ കമ്പനിക്കാൎക്ക് ഇപ്പോൾ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്താൽ നിങ്ങളുടെ കുറ്റങ്ങളും അവർ ക്ഷമിച്ചു നിങ്ങൾക്കു നല്ല സമ്മാനം തരും.'

മൂപ്പൻ—മതി പാപി. ചെലക്കാതെ ആട കെടന്നോ. ഇവൻ നല്ല ഒരു ആൺകുട്ടിയാണ്. നാട്ടുകാരെ ദ്രോഹിച്ച കമ്പനിക്കാൎക്ക് കൊന്നും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന നിനക്കുള്ള പിച്ച ഞാൻ കരുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കുങ്കൻനായര് ഏതാനാണെന്ന കേട്ടിറ്റു വിട്. പഴശ്ശിത്തമ്പുരാൻ ഞങ്ങളെന്റെ തമ്പുരാനാണ്. ഈ കമ്പനിക്കാരെ ഈട്ന്ന് അടിച്ചോടിച്ചാൽ തമ്പുരാൻ നമുക്ക് തോനെ കൊണ്ടും ഒക്കെ തരും.

എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു ഞാൻ സാമാന്യം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലായി കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കു

ന്നു. പിന്നെ അവർ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവനോടെന്നപോലെ എന്നെ സ്നേഹിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കൊള്ളക്കാർ കണാരമേനോനെ അടുത്തുള്ള ഒരു വൃക്ഷത്തോടു കെട്ടിയിട്ടു. പ്രഥമാദി കഷായം കുറെ കുടിപ്പിച്ച്, ആ നിലയിൽത്തന്നെ നിർത്തി അവർ മരണത്തിനുള്ള ഒരുക്കമായി. കാര്യാടിച്ചതിനാലും വയനാട്ടിലുള്ളതായി നാലായിരത്തിലധികം പട്ടാളക്കാരും പുതുതായി ഏർപ്പെടുത്തിയ വളരെ കോപ്പുകാരാരും ഉണ്ടെന്നും അതിലെ കൂടി വയനാട്ടിൽ കടക്കുന്ന കാര്യം വളരെ അപകടമാണെന്നും വയനാട്ടിൽ നികുതി പിരിവു കമ്പനിക്കാർ മുമ്പുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ചുങ്കം കരം മുതലായ കമ്പനിക്കാരുടെ പുതിയ നിയമങ്ങൾ സാധുക്കൾക്കു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കി തീർത്തിരിക്കുന്നുവെന്നും കിഴക്കൻ വയനാട്ടുകാർ മുഴുവനും കമ്പനിക്കാർക്കു കാൽചെമ്പുപോലും കരം കൊടുക്കാതെ വിരോധമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്ത് എതിരായി നില്ക്കയാണെന്നും, കപ്പത്തോട്ടു നായരുടെ സഹായത്താൽ മാത്രം പടിഞ്ഞാറൻ വയനാട്ടിൽ കമ്പനിക്കാർക്ക് ഇരിപ്പുപൊറുതി കിട്ടിയതാണെന്നും ഈ കള്ളന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചിലർ താമരശ്ശേരിച്ചുരംകൂടെ ഒരു ഗൂഢമായ വഴിയിൽക്കൂടി രണ്ടു ദിവസത്തിനകം വയനാട്ടേക്കു പോകുന്നുണ്ടെന്നും വേണമെങ്കിൽ എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ട് അധികം കൂടാതെ വയനാട്ടിൽ ഉപായവഴികളിൽക്കൂടി കടത്തിവിടാമെന്നും തമ്പുരാന്റെ ആൾക്കാരനെ തടങ്ങൽ ചെയ്തതിൽ തങ്ങൾ വ്യസനിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റും മൂപ്പൻ വളരെ ഭയത്തോടെ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അവസരം കിട്ടിയാൽ എന്നോടു കാണിച്ച ഈ ഔദാര്യത്തിന്നു പ്രതിഫലം എന്റെ തമ്പുരാൻ ചെയ്യാതിരിക്കയില്ലെന്നും എന്നെ തടങ്ങൽ ചെയ്തതു നന്നാവുകയാണ് ചെയ്തതെന്നും അല്ലെങ്കിൽ കണാരമേനോനും ആൾക്കാരും വഴിയിൽവെച്ചു പക്ഷെ എന്നെ കണ്ടുപിടിച്ച ബുദ്ധിമുട്ടിൽ അകപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും മറ്റും ഞാനും മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഞാൻ--'ഈ കണാരമേനോനെ നിങ്ങൾ കൊല്ലരുത്. ഈ വിദ്വാൻ കമ്പനിക്കാരുടെ ഒരു കാര്യക്കാരനാണെന്നു ഞാനറിയും. ഇയാൾ എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ ആളെ മനസ്സിലാക്കി. ഇയാളുടെ കയ്യിലുള്ള എഴുത്തുകൾ മുതലായതു പരിശോധിച്ചെടുത്തു നോക്കിയാൽ തരക്കേടില്ല. ഒരു മാസക്കാലത്തേക്കു പുറത്തു വിടാതെ ഇയാളെ ഇവിടെ തടങ്ങൽ ചെയ്തു നിർത്തിയാൽ തമ്പുരാന്ന് ആയത് ഒരു സഹായവുമായിത്തീരും.

ഇതു പറഞ്ഞു തീരുംമുമ്പെ രണ്ടുമൂന്നു പേർ കണാരമേനോന്റെ കുപ്പായക്കീശയും അരയിൽ കെട്ടിയ ഭാണ്ഡവും പരിശോധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറെ എഴുത്തുകളും ഒരു വല്ല്യ കയ്ത്തോക്കും, കുറെ വെടിസ്സാമാനങ്ങളും, ഒരു കട്ടാരവും കണാരമേനവന്റെ കയ്യിൽനിന്നു കിട്ടി. ഇവയൊക്കെ ഞാനും മൂപ്പനും ഇരിക്കുന്നിടത്തിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു. എഴുത്തുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'വളരെ അടിയന്തരം' എന്നു വെച്ച ഒരു എഴുത്തു കണ്ടു. ഈ എഴുത്തു വളരെ ഭദ്രമായി ഒരു ചരടുകൊണ്ടു കെട്ടി സൂക്ഷിച്ചിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചരടു പൊട്ടിച്ച് അതു വായിക്കാമെന്നുവെച്ചു നോക്കിയെങ്കിലും സാരം ഒന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. എഴുത്തിലെ വാചകം ഇതായിരുന്നു.

"അനന്തമിത്രൻ ഉന്മാദശീസുഖത്തെ ഴെനലവൃപ്പ ക്ലശപ്പക് ഒന്നതോ

ഫോർകാർശോടിക്കു കരിമ്പരെ കൊന്നൽ തിരിചിരിച്ചു. അവശേഷിച്ചൽ കരിമ്പരെല്ലാം കാൎക്കാരെല്ലാം വിശ്വാസപ്പെട്ടവർ അപഹ്ലിഷ്പചാഞ്ചി. ആപ്പിസമ്മളുടെ ആഭ്ദ്രംയാച്ചം കടൽപിച്ചുൻ. കമ്പക്കെസ്സാം ഞെളുംഖവാരനാശിപ്പിച്ചു. കടസാദിനസക്ക് ഉന്ദ്യാചിളുള്ള അവർക്കൽ 1000 ന. ക.ഫിര ചപ്പുച്ചുകി കുപ്പ് ഞെബുവിഷമ അച്ചുതാവവർ ഫിസ്സപ്പാരത് -" (ശങ്കരവർമ്മ)

ഇതിന്റെ തലയും വാലും മനസ്സിലാവാതെ ഞങ്ങളൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടി. ഒരു അക്ഷരത്തിനു പകരം മറ്റൊരക്ഷരത്തെ പ്രയോഗിച്ചും മറ്റുപ്രകാരത്തെയും എഴുത്ത് എഴുതുന്നവർക്കും വായിക്കുന്നവർക്കും മാത്രം കാൎയ്യം മനസ്സിലാവുന്ന മട്ടിൽ സ്വകാൎയ്യമായ കത്തെഴുതുകൾ കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ നടത്താറുണ്ടെന്ന് എനിക്കു വിവരമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽ മൂലമന്ത്രിക, നാഗമന്ത്രിക, അച്ചുമന്ത്രിക എന്നൊക്കെ ഓരോ സമ്പ്രദായങ്ങളുമുള്ളതായും ഞാൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ എഴുത്തിലെ വാചകം കണ്ടാൽ മനസ്സിലാവുന്നതെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടോ എന്ന സംശയമായിരുന്നുവെങ്കിലും മൂപ്പർ കൊല്ലുമെന്ന ഭയപ്പെട്ടതിയാൽ ഒരു സമയം കാൎയ്യം സാധിച്ചുവെങ്കിലോ എന്നുള്ള എന്റെ സംശയം മൂപ്പനെ അറിയിച്ചു. വിചാരിച്ചപോലെ തന്നെ ശ്രമം ചെയ്തപ്പോൾ താഴെപ്പറയുന്ന ഒരു ശ്ലോകം കണ്ടഭേതാൾ വളരെ ഗോപ്യമായി കുപ്പായത്തിൽ ഒളിച്ചു തുന്നിക്കെട്ടിയത് എടുത്തുതന്നു.

'അകേഃവഗോഹ്ബ്ജെഥെമ്പ ചഭ്ദോ ജെണഛാ നഃ യഃശഠംഘോലസമൈഥോ പ വഫഞ്ഝ ജഢവാഠബ. ഠഴഠഠ ന മിതി ശ്ലോകം ഇത്യേതന്മൂലമന്ത്രികാ'

എന്നായിരുന്നു ആ ശ്ലോകം. ഈ ശ്ലോകം കിട്ടിയപ്പോൾ മെല്ലത്തെ എഴുത്തു വായിപ്പാൻ എനിക്കു വളരെ എളുപ്പമായി.

'കമ്പനിക്കാർ കാൎയ്യാടിയിലുള്ള കഠൊ സൈന്യത്തെ കോട്ടയത്തേക്കു കൊണ്ടുപോവാൻ ആലോചിക്കുന്നു. അനിയനെ എന്നാൽ പിടിക്കും. മൂപ്പർ അനിയനേയും ആൾക്കാരെയും വയനാട്ടിലേക്കു കടത്തിവിടണം. കട്ടിലമ്മയുടെ കാൎയ്യം ശട്ടം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അത് എല്ലാംകൊണ്ടും സഹായമായിരിക്കും. ചെലവിലേക്കു കൎയ്യാടിയിലുള്ള കണ്ണൻ 1000 ക. അയിക്കും. ഈ എഴുത്തുകൊണ്ടു വരുന്ന കുങ്കനാകുന്നു വിശ്വാസ്യനാണ്' (ശങ്കരവർമ്മ)

കുറുമ്പ്രനാട് തമ്പുരാൻ കമ്പനിക്കാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം എഴുതിയ എഴുത്താണ് ഇതെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതല്ലോ. ഇതുകൊണ്ടു കമ്പ്രൻതൊടുന്നവർ സഹായിക്കുന്നതായാൽ തമ്പുരാനും ആൾക്കാൎക്കും കാൎയ്യാടിമാൎഗ്ഗം വയനാട്ടിൽ കടപ്പാൻ ഒരു പ്രയാസവുമുണ്ടാകയില്ലെന്ന് എനിക്കു നല്ലബോദ്ധ്യമായി. കട്ടിലമ്മയുമായുള്ള ശട്ടം മാത്രമാണ് മനസ്സിലാവാത്തത്. തന്നെയും കൂടെ കൊണ്ടുനടക്കണമെന്ന കട്ടിലമ്മയുടെ കത്തുകൾ ഇടക്കിടെ തമ്പുരാന്ന കിട്ടിയിരുന്നു. ആ മാൎഗ്ഗമായി എന്നൊക്കെ അപകടമാണ് വരുന്നതെന്ന ആലോചിച്ച എനിക്ക് യാതൊരു സമാധാനവുമില്ലാതെയായി.

കഴിഞ്ഞതൊക്കെ വെടിപ്പായിരുന്നു സമ്മാനങ്ങളും മൂപ്പർ എനിക്കു സമ്മാനിച്ചു. ആയത് ഉപയോഗമായിരിക്കുമെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. പുലരുന്നതിനു മുമ്പായി മൂപ്പന്റെ ആൾക്കാരും ഞാനും താമരശ്ശേരിവഴി വയനാട്ടിൽ കടപ്പാൻ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

എം. ആർ. കെ. സി.

പ്രകൃതിതന്ത്രസാരം

(തുടൎച്ച)

(പറപ്പൂർമഠത്തിൽ സ്വാമിയാർ)

6. ന്യൂനാധികവേഗലക്ഷണം.

സരളമായ ഒരു രേഖയിങ്കൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളിൽ ചിലത് എതെങ്കിലും ഒരു ദിക്കിലേക്കും മറ്റു ചിലതു വിപരീതമായ ദിക്കിലേക്കും നിയുക്തങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ ആ വസ്തുക്കളുടെ വേഗങ്ങളെ പ്രത്യേകസംജ്ഞകൾകൊണ്ടു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരാമർശിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു ഗണിതശാസ്ത്രാനുസൃതവും സൌകര്യസമ്പാദകവുമാണെന്നു വേഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകും. മേൽപ്രസ്താവിച്ച വസ്തുക്കളിൽ എതെങ്കിലും ഒന്നു പൂർവദിക്കിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി സമവേഗത്തോടുകൂടി ചലിക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ ചലനം പ്രവൃത്തമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം ആ വസ്തുവിനു പൂർവദിക്കോടുള്ള സാമീപ്യം ക്രമേണ അധികമാകയും; അതേപ്രകാരം തന്നെ, അപരദിക്കുമായുള്ള സാമീപ്യം ക്ഷയിച്ചുപോകയും ചെയ്യുന്നു. അതായത് ഓരോ ഘടികയിലും 10 ക്രോശം ആ വസ്തുവിന്റെ വേഗമാണെങ്കിൽ ഓരോ ഘടികയിലും 10 ക്രോശം വീതം ആ വസ്തു പൂർവദിക്കിലേക്ക് അടുത്തുചെല്ലുകയും, അത്രയും ദൂരം തന്നെ അപരദിക്കിൽനിന്ന് അകലുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ പൂർവദിക്കിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ള ചലനത്തിൽ ആ വസ്തുവിനുള്ള വേഗത്തെ അധികവേഗമെന്നും, അപരദിക്കിലേക്കുള്ള വേഗത്തെ ന്യൂനവേഗമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു സയുക്തികമായിരിക്കും. ഈ വേഗങ്ങളെത്തന്നെ സൌകര്യത്തിലേക്കായി ധനവേഗം (Positive Velocity) ക്ഷയവേഗം (Negative Velocity) എന്നിങ്ങനെ പ്രകാരാന്തരേണ സംജ്ഞചെയ്യാം. ധനക്ഷയവേഗങ്ങളെ + എന്ന സങ്കലനചിഹ്നംകൊണ്ടും, — എന്ന വ്യവകലനചിഹ്നംകൊണ്ടും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ, വേഗം എന്നതിനുള്ള ശരിയായ ബോധം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. വേഗമെന്നതു ദൂരകാലങ്ങൾ ഘടകങ്ങളായി വരുന്ന ഹരണക്രിയയിലെ ലബ്ധി (quotient) ആകുന്നു; അതായത്, ദൂരത്തെ കാലംകൊണ്ട് അംശിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന ഫലമാകുന്നു. ഈ സംഗതി, അവയുടെ പരസ്പരസംബന്ധത്തെ നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകരണത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകും. ആ പ്രകരണത്തിൽ ദൂരം എന്ന ശബ്ദം എവിടെയൊക്കെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ അവിടെയൊക്കെയും ദിഗ്വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ള ദൂരം വിവക്ഷിതമാണെന്നറിയണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൂരത്തെ ദിഗ്വ്യവസ്ഥ ചെയ്തും അല്ലാതെയും ഇങ്ങനെ രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കാൻ കഴിയും. എ, ബി, എന്ന നിയതസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ദൂരത്തെ എ സ്ഥാനത്തുനിന്നു ബി സ്ഥാനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയോ, തദ്വിപരീതമായോ രണ്ടു വിധത്തിൽ അളക്കാവുന്നതാണ്. ഈ രണ്ടു വിധം അളവുകളിലും ദൂരത്തിന്റെ പരിമാണം നിശ്ചിതമായി നില്ക്കുന്നെങ്കിലും, ദിക്കിനു പ്രത്യക്ഷമായ വ്യത്യാസം സംഭവിക്കുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ആകയാൽ ദി

മനിവേദനത്തിങ്കൽ ദിക്ക് അവ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കുമ്പോൾ ദൂരത്തെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനം പൂൎണ്ണമാകുന്നില്ല. ദിഗ്വ്യവസ്ഥിതമായ ദൂരത്തിൽ കാലത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വേഗദ്രവ്യത്തിൽ (1) ദിക്ക് (2) മാനം എന്ന വ്യക്തങ്ങളായ രണ്ടു രാശികൾ (Known quantities) ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടം. ദിങ്നിൎദ്ദേശത്തിന്റെ അഭാവത്തിങ്കൽ ദൂരകാലങ്ങൾക്കുള്ള പരസ്പരസംബന്ധത്തെ ജവം (Speed) എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കാം. വേഗവിഷയമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സമവിഷമാദി വിശേഷണങ്ങൾ ജവവിഷയത്തിലും തുല്യങ്ങളാകുന്നു.

7. ആപേക്ഷിക ചലനം.

ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു വസ്തുക്കളുടെ ചലനസ്വരൂപത്തെ പരസ്പരാപേക്ഷയാ നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരോന്നിന്റെയും ചലനത്തെ ആപേക്ഷികചലനം (Relative motion) എന്നും, നിരപേക്ഷയാ നിരൂപിക്കുമ്പോൾ നൈരപേക്ഷികചലനം Absolute motion) എന്നും പറയുന്നു. നൈരപേക്ഷികചലനങ്ങളാകട്ടെ, വസ്തുക്കൾക്കുള്ള സാക്ഷാൽ ചലനമാകുന്നു. ഒരു വസ്തുവിനു കാണപ്പെടുന്ന ചലനം അതിന്റെ സാക്ഷാൽ ചലനമായിരിക്കണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമില്ല. ഈ സംഗതി, താഴെപ്പറയുന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകും.

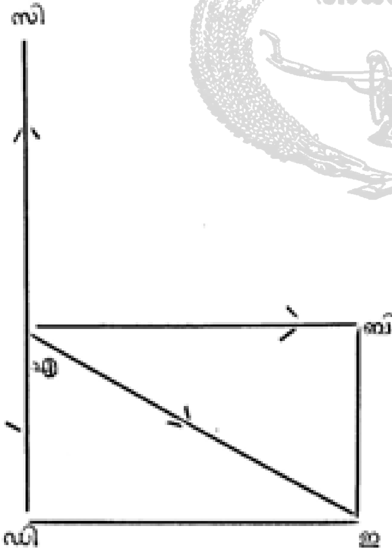
ഓടിപ്പോകുന്ന ഒരു കപ്പലിന്റെ പൃഷ്ഠഭാഗത്ത് ഒരാൾ സഞ്ചരിക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ആ ആളുടെ പാദം സ്പൎശിക്കുന്ന സ്ഥലം മുറയ്ക്കു മുറയ്ക്കു മാറുന്നതുകൊണ്ട് അയാൾ ചലിക്കയാകുന്നു. കപ്പലിൽ ഇരിക്കുന്നവർ അയാളെ നോക്കുന്നതായാൽ, അയാൾ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിക്കാണും. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം കാണപ്പെടുന്ന ചലനമാകട്ടെ അയാളുടെ സാക്ഷാൽ ചലനമല്ല. പിന്നെയോ, കപ്പലിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവരുടെ ദൃഷ്ടിക്ക് ഈ ചലനം ഏതു പ്രകാരം ഗോചരമാകുന്നുവോ അതാകുന്നു. എന്നാൽ കപ്പലിൽ ഇരിക്കുന്നവരാകട്ടെ, നിശ്ചലാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കപ്പലിന്റെ ചലനം അവരിലും സംക്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ അതിന്റെ പൃഷ്ഠഭാഗത്തു സഞ്ചരിക്കുന്ന ആളിനുള്ള ചലനമാകട്ടെ, ഈ ചലനത്തെ അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടം.

ആപേക്ഷികചലനത്തിൽ കാലവിഷയമില്ല. ഈ വിഷയം കൂടിച്ചേൎക്കുമ്പോൾ ആപേക്ഷിക വേഗം (Relative velocity) കിട്ടും. ആപേക്ഷികവേഗത്തെ താഴെക്കാണുന്നപ്രകാരം നിൎവചിക്കാം. ഏതെങ്കിലും മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി ഒരേ സമയം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു വസ്തുക്കളിൽ ഒരോന്നിന്റെയും വേഗം മററതിനുള്ള വേഗത്തെ അധികരിച്ചു നിരൂപിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, ആ വേഗം, അതിന്റെ ആപേക്ഷികവേഗം എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എ. എന്ന ഒരു വസ്തുവിനു ബി. എന്ന മറെറാരു വസ്തുവുമായുള്ള ആപേക്ഷികവേഗമാകട്ടെ, പരിമാണത്തിൽ ബിയുടെ വേഗത്തിനു തുല്യമായി വിപരീതദിക്കിലേക്കു നീതമായിരിക്കുന്ന ഒരു വേഗത്തെ എ. യുടെ വേഗത്തോടു സങ്കലനം ചെയ്തു കിട്ടുന്ന ഫലമാകുന്നു. ഇതിനെ ഉദാഹരിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ബാഷ്പപ്രവഹങ്ങളായ രണ്ടു വണ്ടികൾ ഒരേ പാതയിൽ കൂടി ഒരേ ദിക്കിലേക്കു ഗമിക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇവയിൽ ഒന്നാമ

ത്തെ വണ്ടിയ്ക്കു ഒരു നാഴികയിൽ 40-ം, രണ്ടാമത്തതിന് 30-ം ക്രോശം വീതം വേഗമാണെങ്കിൽ ഒന്നാമത്തെ വണ്ടിയ്ക്കു രണ്ടാമത്തേതിനെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള വേഗമാകട്ടെ, (40-30) അതായത് ഓരോ നാഴികയിലും 10 ക്രോശമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഇവയിൽ ഒന്നു കിഴക്കുദിക്കിലേയ്ക്കും മറ്റേതു വടക്കുദിക്കിലേയ്ക്കും ഓടുകയാണെങ്കിൽ ഓരോന്നിനുള്ള ആപേക്ഷികവേഗം, ബീജഗണിതാനുസാരം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സങ്കലനക്രിയ കൊണ്ടു കിട്ടുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ അവയുടെ വേഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദിഗ്ഭേദഗണനം ശരിയാകുന്നതല്ല. ആകയാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ താഴെ കാണിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം സ്വീകാര്യമാകുന്നു. ഒന്നാമത്തെ വണ്ടിയുടെ വേഗമായ 40 ക്രോശങ്ങളെ എ. ബി. എന്ന രേഖകൊണ്ടും, രണ്ടാമത്തെ വണ്ടിയുടെ വേഗമായ 30 ക്രോശങ്ങളെ എ. സി. എന്ന രേഖകൊണ്ടും നിർദ്ദേശിയ്ക്കണം. മേൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള നിർവചനമനുസരിച്ച് ഒന്നാമത്തെ വണ്ടിയുടെ ആപേക്ഷികവേഗമാകട്ടെ, അതിന്റെ സാക്ഷാൽ വേഗത്തോടു രണ്ടാമത്തെ വണ്ടിയുടെ വേഗത്തിനു സമാനമായും എതിരായും ഉള്ള ഒരു വേഗത്തെ കൂട്ടുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന ഫലമാകുന്നു. ആകയാൽ രണ്ടാമത്തെ വണ്ടിയുടെ വേഗത്തോടു തുല്യമായി വിപരീതദിക്കിലേയ്ക്കു നയിച്ചിരിക്കുന്ന വേഗത്തെ എ. ഡി. രേഖകൊണ്ടു പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കണം. അപ്പോൾ ഒന്നാമത്തെ വണ്ടിയുടെ ആപേക്ഷികവേഗമാകട്ടെ എ. ബി, എ. ഡി. എന്ന രണ്ടു രേഖകളാൽ സൂചിപ്പിയ്ക്കപ്പെടുന്ന വേഗങ്ങളുടെ ഫലരൂപവേഗമാകുന്നു. സമാന്തരചതുർഭുജപ്രമേയമനുസരിച്ച് ഈ വേഗത്തെ എ. ഇ. രേഖ നിർദ്ദേശിയ്ക്കുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടം.

(തുടരും)

പി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ.

താമരേത്തെ ചെകിത്താൻ

I

പാലപ്പുറത്തു മാധവമേനോൻ വലിയ പരിഷ്കാരിയാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ വീട്ടുകാരുമായി കലഹിച്ചു നാടുവിട്ടുപോയി, ഒടുവിൽ അലഞ്ഞു ബോമ്പായിൽ ചെന്നു, ജേസുബോയ് നാഞ്ചുബോയ് എന്ന കോടീശ്വരവർത്തകൻെറ കണക്കെഴുത്തുകാരനായി കുറെ നാൾ കഴിച്ചു. കാലക്രമേണ കൃത്യനിഷ്ഠകൊണ്ടും, പരിശ്രമംകൊണ്ടും ആ കമ്പനിയിലെ മാനേജരും ആയിത്തീൎന്നു. ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ ഏകദേശം ഇരുപതു സംവത്സരത്തോളം ഇരുന്നതിനിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹം കണക്കില്ലാത്ത ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചു. വയസ്സു അമ്പത്തിഎട്ടോളമായി. ഇനി നാട്ടിൽപോയി ശേഷമുള്ള കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നു തീൎച്ചയാക്കിയെങ്കിലും പരിഷ്കൃതബുദ്ധിയായ അദ്ദേഹത്തിനു തറവാട്ടുഭവനത്തിൽ താമസിക്കുന്നതിനു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകം ഒരു വീടും പറമ്പും വാങ്ങാമെന്നുറച്ചു. തൻെറ അവസ്ഥയ്ക്കും ആവശ്യങ്ങൾക്കും യോജിക്കുന്നതായി താമരേത്തു വീടെന്ന ഒരു വീടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. താമരേത്തുവീടിൻെറ ഖ്യാതി അക്കാലത്തു കേരളം ഒട്ടുക്കും വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ആദ്യമായി ഈ വസ്തു സമ്പാദിച്ചതു് ഒരു നാട്ടുകോട്ടച്ചെട്ടിയാണ്. അയാളിൽനിന്നു കൈമറിഞ്ഞു കുറച്ചുകാലം കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലും, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ കയ്യിൽനിന്നു മംഗലാപുരത്തുകാരനായ ഒരു ഗൃഹസ്ഥന്നു ഈ വസ്തു അനുഭവിക്കുമാറുണ്ടായി. അനന്തരം ഈ ഗൃഹസ്ഥൻ മൈസൂരിൽ ഒരു 'പ്രഭു'വിനു വിററു. അതനുസരിച്ചു വീടുപറമ്പും ആ പ്രഭുവിൻെറ കൈവശം ഇരിക്കുകയാണ്. അനവധി വലിയ മുറികൾ, എട്ടനാഴികൾ, മൂന്നോ നാലോ നാലുകെട്ടുകൾ, ഊടുവഴികൾ, കല്ലറകൾ മുതലായവയുംകൂടിയ അത്യുന്നതമായ താമരേത്തെ മാളികയും, അതിനെ ചുററി ഏകദേശം നൂറ് ഏക്രോളം വിസ്തീൎണ്ണമുള്ളതും വിവിധങ്ങളായ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും പൂച്ചെടികളും സമൃദ്ധിയായി നട്ടുവളൎത്തിയിരുന്നതും ആയ ഒരു തോട്ടവും ഉള്ള താമരേത്തുവീട് ഏതു പ്രഭുവിനും ഏതു 'ഗവൎണ്ണർ സാഹിബിനും' വസതിയ്ക്കു അനുരൂപമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. പക്ഷേ ചന്ദ്രനു മുയലെന്നപോലെ താമരേത്തുവീടിനും ഒരു കളങ്കമുണ്ടായിരുന്നത് അവിടെ ഒരു ചെകിത്താൻെറ ഉപദ്രവം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു മാത്രമാണ്. പച്ചപ്പരമാൎത്ഥിയായ താമരേത്തുവീടിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ ശാലീനപ്രഭു ഈ വസ്തുത അതു വില്ക്കുന്നതിനുമുമ്പു മാധവമേനോനെ ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രഭു:—ഒരു ദിവസം എൻെറ അമ്മമ്മ ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ അസ്ഥിമാത്രമായ രണ്ടു കൈകൾ അവരുടെ കണ്ണിൻെറ മുമ്പിൽ വന്നുനിന്നു. ആ കൈകളിൽനിന്നും ഊതനിറത്തിലുള്ള രക്തം ഇററിററു വീഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതു കണ്ടതോടുകൂടി അവൎക്കു അപസ്മാരത്തിൻെറ ബാധയും പിടിപെട്ടു. അവരുടെ അവസാനവും അതുകൊണ്ടുതന്നെയാ

ഷിതനു. അന്നുമുതല്ക്കു ഞങ്ങളിവിടെ താമസിച്ചാറെ ഇല്ല. ഇവിടത്തെ ചെകിത്സാനെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടവയാണ്. സകലക്കും വലിയ പേടിയുമാണ്. ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതിനു വാല്യക്കാരെ കിട്ടാൻകൂടി പ്രയാസമാണ്. ഇവിടെ താമസിക്കുന്നവർ രാത്രി ഉറക്കമെന്നു വിചാരിച്ചു പോകുന്നു. എന്തിനു ഉറങ്ങുന്നു? വിളക്കത്തിയാൽ ചില ഭയങ്കര ശബ്ദങ്ങൾ എവിടന്നെന്നില്ലാതെകണ്ടു കേൾക്കുകയായി. ഇതൊക്കെ നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചിട്ടു മതി വസ്തു വാങ്ങാൻ.

മാ. മേ.—നല്ലതു, വസ്തുവിനപ്പുറമെ, നിങ്ങളുടെ ചെകിത്സാൻ ഇവിടത്തെ ഒരു സ്ഥിരതാമസക്കാരനാകയാൽ, അതിനെയും വിലവെച്ചു എടുത്തുകൊള്ളാം എന്റെ സ്നേഹിതാ, ഞാൻ വരുന്നതു വാണിജ്യശേഖരി ഇത്രമാത്രം ഒരു പരിഷ്കൃതരാജ്യത്തുന്നിന്നാണ്. അവിടെ പണംകൊടുത്താൽ എന്തും കിട്ടും. പക്ഷേ ഒരു ചെകിത്സാനെമാത്രം കിട്ടാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇവിടെവെച്ച് ഒന്നു കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ ഞാനതു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ബാർനം മ്യൂസിയത്തിലേക്കു കൊടുത്തു നല്ലതായ ഒരു ലാഭം എടുക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടു ഒരു "ഗോവുണ്ടുള്ളർ" സമ്മാനമെങ്കിലും വാങ്ങുകയോ ചെയ്യും.

പ്രഭു—മാധവമേനോനേ നിങ്ങൾ പുച്ഛിക്കുന്നോ. ചെകിത്സാനും മറ്റും ഇല്ലെന്നാണോ വിചാരം? ഒരു മുന്നൂറുകൊല്ലമായിട്ട് ഈ വീട്ടിൽ വല്ലപ്പോഴും മരണമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കാരണം ആ ചെകിത്സാനാണ്.

മാ. മേ.—അപ്പോൾ നിങ്ങൾ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങളുടെ ചെകിത്സാനും നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഡോക്ടർമാരും ഒരുപോലെയെന്നേയുള്ളു. എന്റെ വിശ്വാസം ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞേക്കാം. ചെകിത്സാനെന്നു ഒന്നില്ല, തീർച്ച തന്നെ. പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾ കേരളത്തിലേക്കു മാത്രം പ്രത്യേകം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടോ? (പ്രഭുവിന് ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലായില്ല).

പ്രഭു—ഇതൊക്കെ നിങ്ങളുടെ ബോമ്പയിൽ പറയാം. ചെകിത്സാനെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. ഞാൻ കാലേക്കൂട്ടി പറഞ്ഞില്ലെന്നു വരരുതല്ലോ എന്നുവെച്ചാണ് ഇത്രയും പറഞ്ഞത്.

മാധവമേനോൻ താമരത്തു ഭവനം വാങ്ങുകയും അധികം താമസിയാതെ കുടുംബസന്താനസമേതം അവിടെ താമസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ശാന്താംബയ്ക്കു വയസ്സു നാല്പതിഎട്ടിൽ കുറവല്ലെങ്കിലും അവരുടെ ശരീരാരോഗ്യത്തിനോ, സൌന്ദര്യസൌഭാഗ്യത്തിനോ ഇതുവരെ പറയത്തക്ക ഹാനി വന്നിട്ടില്ല. പട്ടണക്കാരുടെ ഭാര്യമാർക്ക് സാധാരണമായിട്ടുള്ളതോ, ഉണ്ടാകേണ്ടതോ, അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടെന്നു അവർ നടിക്കേണ്ടതോ, നടിപ്പാനുള്ളതോ, ആയ ആലസ്യങ്ങളും' 'ഫലദോഷങ്ങളും' ശാന്താംബയ്ക്കില്ല. ആ ഭാഗ്യവതിയുടെ യൌവനപ്രസരിപ്പ് ഇനിയും ശമിച്ചിട്ടില്ല. വിദേശങ്ങളിൽ വളരെക്കാലം എടവിടാതെ താമസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവരിപ്പോഴും ഒരു നല്ല നായർ സ്ത്രീതന്നെയാണ്. ഈ ദമ്പതിമാരുടെ സന്താന

ങ്ങളിൽ മൂത്തത് ഒരു ആൺകുട്ടിയാണ്. തന്റെ യജമാനനായ 'നാത്തു' ബോയ് വത്സകനോടുള്ള ഭക്തി പ്രകാശിപ്പിച്ച മാധവമേനോൻ അവന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരായ 'നാഥൻ' എന്നു പേരിട്ടു. ഇങ്ങിനെ നാമകരണം ചെയ്യുന്നത് ഇപ്പോൾ എത്രയും സാധാരണയാണല്ലോ. പക്ഷെ അങ്ങിനെ പേരിട്ടതല്ലാ എന്നുവെച്ച് മാധവമേനു പിന്നീട് മനസ്താപം ഉണ്ടായില്ലെന്നുമാത്രം ഈ സംഗതിയിൽ വ്യത്യസ്തമായിട്ടുണ്ട്. നാഥൻ ഒരു സുമുഖനാണ്. അമ്മയുടെ സ്ഥിരോത്സാഹവും, വിനോദശീലവും, പ്രസരിപ്പും അച്ഛന്റെ ശരീരസൌഷ്ഠവവും, പരിഷ്കാരഭ്രമവും, സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധിയും നാഥനു വേണ്ടുവോളം കിട്ടീട്ടുണ്ട്. ബി. എ.യും. ബി. എല്ലും മാത്രം പാസ്സാകാത്തതുകൊണ്ടോ എന്തോ, നാഥൻ ബുദ്ധിവികാസവും പക്വതയും വന്നിട്ടുള്ള ഒരു യുവാവാണ്. സംഗീതത്തിൽ വൈദുഷ്യം നടിച്ചില്ലെന്നു തന്നെയല്ലാ അല്പം ജ്ഞാനവും വാസനയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു മാത്രം വേണമെങ്കിൽ നാഥനെ കുറ്റമായിട്ടു പറയാം. രണ്ടാമത്തേത് ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ്. പേര് രമണിയെന്നാണ്. വിളിക്കാനുള്ള പേരും അതുതന്നെയാണ്. രമണിയുടെ ദീർഘമായ നയനങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ഒരൊറ്റ നോട്ടം കണ്ടിട്ടുള്ളവർ അവളെയൊരു മനോഹരിയും, പോരാ, ധൈര്യശാലിയും സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധിയും ആണെന്നും നിസ്സംശയം പറയും. രമണിക്കു സുകരമായിരുന്ന സൈക്കിളോട്ടം, കുതിരസ്സവാരി മുതലായതു ബോമ്പയിൽവെച്ച് അത്ര അസാധാരണമായി ജനങ്ങൾ കരുതിട്ടില്ലെങ്കിലും, കേരളത്തിൽ വന്നതിൽ പിന്നെ അതുകളെപ്പറ്റി ചില 'ഒളിനോട്ടങ്ങളും' ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ലാ. എങ്കിലും, കേരളീയരിലും വാക്കിൽ മാത്രമല്ലാ, പ്രവൃത്തിയിൽക്കൂടി സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കാൻ മടിക്കാത്തവർ ചിലരുണ്ടെന്നുള്ളതിന് രമണിയുടെ കുതിരസ്സവാരിയിലുള്ള സാമർത്ഥ്യം കണ്ടു മോഹിച്ച പിന്നീട് അവളുമായി വിവാഹത്തിനാവശ്യപ്പെട്ട ഏഴെട്ടുള്ള സുകുമാരന്മാർ [illegible]തന്നെ ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു. രമണിയുടെ അനുജന്മാരായി ഇരട്ടപെറ്റ രണ്ടു കുട്ടികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഈ വികൃതികളുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഇന്ദ്രനും ചന്ദ്രനും അച്ഛനും അമ്മയും എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ സേവകന്മാരാണെന്നായിരുന്നു. ഇവർ മുഖ്യമായി ഇട്ടിരുന്ന ഓമനപ്പേർ 'അടിക്കൊച്ചന്മാർ' എന്നാണ്. ഈ പേർ അവർക്കു നന്നാ പിടിക്കുകയും ചെയ്തു.

മാധവമേനവനും കുടുംബവും താമരത്തു വീട്ടിൽ എത്തിയത് ഒരു ദിവസം പ്രഭാതത്തിലാണ്. അടുത്ത റെയിൽവെസ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടിയിറങ്ങി മൂടുകവണ്ടികളിൽ കയറി താമരത്ത് എത്തിയപ്പോൾ അവരെ എതിരേല്ക്കുന്നതിനു മലിനമുള്ള ആവശ്യമില്ലാത്ത പഴയ സാമാനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇട്ടേച്ചുപോയിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എഴുപതിലപ്പുറം വയസ്സോ, ദേഹസൌഖ്യമോ, സന്താനഭാഗ്യമോ, ഇല്ലാതിരുന്ന നമ്മുടെ ഉണ്ണിയമ്മ ഗൃഹനായികയെപ്പോലെ തന്റെ പുതിയ യജമാനന്മാരെ സല്ക്കരിച്ച് അകത്തുകൊണ്ടുപോയി വേഗത്തിൽ കുറെ ചായയുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ചായയും കുടിച്ച് അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ [illegible] നിലത്ത് ഒരു ഭാഗത്തു രക്തംപോലെ എന്തോ പുരണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട്, ഇതിന്റെ

വാസ്തവം ഒന്നും മനസ്സിലാകാതെ, 'ഇവിടെ എന്തോ തട്ടിമറിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഉണ്ണിനിയമ്മ, 'തട്ടിമറിഞ്ഞതും മറ്റുമല്ലാ. ചോര. കട്ടച്ചോരയാണത്. അതെ, അവിടത്തന്നെയാണ് കട്ടനിന്നും ചൊരിഞ്ഞതേ'. എന്നു തന്റെ അപൂർവ്വജ്ഞാനത്തെ പ്രതിപാദിച്ചപ്പോൾ, ശാന്താംബ, 'എയ്, എന്റെ മുറികളിൽ ഒന്നിലും രക്തം പുരട്ടിവെക്കുന്നത് എനിക്കു ഇഷ്ടമല്ലാ. ഇപ്പോൾ തന്നെ അതെല്ലാം തുടച്ചുകളയണം' എന്ന് അവരുടെ വാസനാവൈശിഷ്ട്യത്തെയും അധികാരബലത്തെയും ഒന്നു പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ഈ സംഭാഷണം ഇങ്ങിനെ അവസാനിച്ച ഉടനെ ആകാശം പെട്ടെന്നു മേഘപടലങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. അത്യുഗ്രമായ ചുഴലിക്കാറ്റു വീശിത്തുടങ്ങി. കണ്ണടച്ചു തുറക്കുംവണ്ണം ഒരു മിന്നലും അതോടുകൂടി 'ട! ഠാ!' എന്ന് അത്യുച്ചത്തിൽ തലയ്ക്കു മീതെ നിന്ന് ഒരു ഇടിവെട്ടലും ഉണ്ടായി. അതിനെ തുടർന്നുകൊണ്ടു പുറപ്പുറത്ത് ഊക്കോടെ ചരൽ എറിയുകയോ എന്നു തോന്നുമാറു ഒരു മഴയും ചാറി. മൂന്നു മിനിട്ടിനിടയ്ക്കു ഈ പ്രകൃതിവൈചിത്ര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായി അവസാനിച്ചു. ഉണ്ണിനിയമ്മ സംഭാഷണം തുടർന്നു.

ഉണ്ണിനിയമ്മ — കേട്ടോ, രക്തത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോ ഉണ്ടായതു കേട്ടോ. തനോത്തുങ്ക പ്രഭു നമ്മുടെ ശാലിനസ്വാമിയുടെ അച്ഛന്റെ മുത്തച്ഛന്റെ അച്ഛൻ, അന്ത്യത്തിന്റെ പാർശ്വ ശൈവാലിനിപായിടെ ചോരയാണ് ആ കിടക്കുന്നത്. ശൈവാലിനി അമ്മയെ തന്നെ, അവിടെവെച്ചു തനോത്തുങ്ക വല്യസാമി കട്ടാരി എടുത്തൊരു കുത്ത്. അവരവിടെ വീണു. പിന്നെ എന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാ. ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടത്തിനും മറ്റും ഇശ്ശി മുമ്പാണത്. കാരണം എന്തോ, ഈ കൊച്ചിതങ്ങളിരിക്കുമ്പോ പറയാൻ കൊള്ളില്ലാ, അതാണ് കാരണം. അതു കഴിഞ്ഞിട്ട് എത്രയോ പത്തോ കൊല്ലംകൂടി തനോത്തുങ്കസ്വാമി ചാവാണ്ട് ചത്ത് പിരാന്തനെപ്പോലെ നടന്നപ്പോളും. പിന്നെ ഒരു ദിവസം പെട്ടെന്നു കാണാണ്ടായി. അതു ശൈവാലിനി അമ്മയുടെ ചേട്ടന്മാർ മയിത്തിൽനിന്ന് ഇവിടെ സാകസിച്ചുവഴാ കാണാണ്ടായത് എന്തോ, അന്ത്യത്തിന്റെ തേഹമാണ്. പ്രേതത്തിന് അടക്കം വന്നിട്ടില്ലാ. അതിനെ ഇവിടെ എപ്പോം കാണാം. പിന്നെ ഇവിടത്തെ ഈ രക്തം അതു തേച്ചാലും മാച്ചാലും പോവേംയില്ലാ.

നാഥന് ആ വയസ്സി പറഞ്ഞതൊന്നും വിശ്വാസമായില്ലാ. 'എന്തെല്ലാം വിഡ്ഢിത്തം പുലമ്പുന്നു! തേച്ചാലും മാച്ചാലും പോവില്ലേ? 'പിങ്കർട്ടൺസ്' സ്റ്റെയിൻ റിമൂവർ ആൻഡ് പാരാഗൺ ഡിറ്റർജർ കൊണ്ട് (ഇതു സ്ഥിരമായി അഴുക്കുകൾ പാറിയാൽ തേച്ചുകളയുന്നതിന്ന പിങ്കർട്ടൺ എന്നാൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഒരു പദാർത്ഥമാണ്) ഞാനൊന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കട്ടെ' എന്നു നാഥൻ പറഞ്ഞതും ഒരു തോൽപ്പെട്ടി തുറന്നു കറുത്ത പെൻസിൽ പോലെയുള്ള ഒരു സാധനം എടുത്തു നിലത്തു മുട്ടുകുത്തി രക്തബിന്ദുക്കൾ തേച്ചു മായ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതും ഒരേ നിമിഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. ഈ പിതൃദ്രോഹകൃത്യം കണ്ടു ഭയപ്പെട്ട് ഉണ്ണിനിയമ്മ അതിനെ തടസ്സം ചെയ്യുന്നതിന്നുമുമ്പായി നിലത്തു

കണ്ടപോട്ട് മിക്കതും ഉരുകിയിരിക്കുന്നു. അല്പനേരംകൊണ്ട് അശേഷം ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തു.

നാഥൻ എഴുന്നേറ്റു 'മായില്ലേ?' എന്ന ഭയസൂചകമായി നാലുപാടും നോക്കി ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ബാക്കിയുള്ള പിങ്കറിനെ തോൽസഞ്ചിയിൽ ഇടാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ അവരിരുന്നിരുന്ന മുറിക്കകത്തു തന്നെ പെട്ടെന്ന് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു മിന്നലും അതോടുകൂടി ഒരു ഇടിനാദവും ഉണ്ടായി. ഉമ്മിണിയമ്മ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു താഴത്തു പതിച്ചു. മുറിയിലെ സാമാനങ്ങൾ കിടുകിടനനെ വിറച്ചു. അടികൊച്ചന്മാർ രണ്ടും രസംകൊണ്ടു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഈ സംഭവംകൊണ്ടു അശേഷം സംഭ്രമം കൂടാതെ മാധവമേനോൻ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു പെട്ടി തുറന്ന് ഒരു ചുരുട്ടെടുത്ത് 'എന്തൊരു വൈകൃതമാണ് ഈ കേരളത്തിൽ. ഇടിയും മഴയും മറ്റും ഇന്ന കാലത്തെന്നും ഇന്ന ദിക്കിലെന്നും ഇല്ലല്ലോ. ശരി, ശരി, കേരളത്തിലും ആളുകളധികമായിക്കഴിഞ്ഞു. ചുമലോടു ചുമൽ തൊടാതെ പാർക്കണമെങ്കിൽ ഇനിമേൽ ഇവിടെ സാധിക്കില്ല. സുഖമോ മേൽഗതിയോ വേണമെങ്കിൽ പുറത്തു പോവുക തന്നെ വേണം' എന്ന ഗംഭീരമായ തത്വം തൻെറ ശ്രോതാക്കളെ ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ചുരുട്ട് രസത്തോടെ വലിച്ചു തുടങ്ങി.

ശതാംബ—മിണ്ടുമ്പോൾ മോഹാലസ്യപ്പെടുന്ന ഇവരെയും വെച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതെങ്ങിനെ?

മാ.മേ—അല്പം ഇലക്ട്രിസിറ്റി പിടിച്ചുകയറിയാൽ മതി ഇതു പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കു ഉമ്മിണിയമ്മക്കു സുബോധം ഉണ്ടായി എഴുന്നേറ്റു.

ഉമ്മിണിയമ്മ—എന്തൊക്കെ വരാൻ പോണോ ആവോ. ഒന്നു തിരിച്ചുപോകിക്കോളിൻ. വലിയൊരാപത്ത് ഉണ്ടാവാൻ പോണ്ണ്ട്. എൻെറ ഏമാന്മാരെ, ഉമ്മിണിടെ ഈ നരച്ച എഴുപതിനിടക്കു ശേഷപ്പോലുള്ളോർ കേട്ടാ വിറച്ചുപോണോടുന്ന ചിലതൊക്കെ ഉമ്മിണിടെ ഈ കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ഈ താമരത്ത വീട്ടിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

ശതാംബയും മറ്റും ചെകിത്താനെക്കുറിച്ച് അശേഷം ഭയമില്ലെന്ന് അവർ ആ സ്ത്രീയോടു പറഞ്ഞു. 'എന്തോ, നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു വരട്ടെ' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉമ്മിണിയമ്മ അടുക്കളയിലേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

—x—

II

അന്നു രാത്രി ഇടിയും മഴയും അതിഭയങ്കരമാംവണ്ണം തകൃതി കലശലായിരുന്നു. അതുകൂടാതെ വിശേഷവിധിയായി ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. പിറ്റേന്നാൾ രാവിലെ ആ മുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ പിന്നെയും അതേ സ്ഥലത്തു രക്തം വീണ പാടുകൾ കണ്ടു. 'ഇതു പിങ്കറിൻെറ കറയല്ല. പിങ്കർ ഒരിക്കലും ഫലിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ചെകിത്താൻ തന്നെയായിരിക്കണം ഇത്' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നാഥൻ ഒരിക്കൽകൂടി അ പാരഗൺഡിറ്റർജൻറുകൊണ്ടു മാച്ചുകളഞ്ഞു. എന്തിന്? അന്നു രാത്രി അവർ ആ മുറിയുടെ വാതിലും ജനലും എല്ലാം നിശ്ചയമായി ബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും നേരം വെളുത്തപ്പോൾ പാടുകൾ ആ സ്ഥലത്തു തന്നെ പിന്നെയും കണ്ടു. അന്നു മുതൽ ഈ രക്തലാഞ്ഛനകളെക്കുറിച്ച് എല്ലാവർക്കും അസാധാരണമായ രസം തോന്നിത്തുടങ്ങി. മിസ്റ്റർ മേനോന് താൻ ചെകിത്താന്മാരെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞത് അല്പം കടന്നുപോയില്ല

യൊ എന്നു തോന്നി. ശ്രീമാംബാൾ ആത്മവിദ്യാസംഘത്തിൽ ഒരു അംഗമാകാനാശിച്ചു. നാഥൻ കലക്കറാത്തിനോടു സംബന്ധപ്പെട്ട രക്തബിന്ദുക്കളുടെ സ്ഥിരതയെക്കുറിച്ചു 'കുടിലവിലാപം' മാസികയിലേയ്ക്കു ഒരു ലേഖനവും എഴുതി അയച്ചു.

അന്നത്തെ ഉഷ്ണം അതികഠിനമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മാധവമേനോൻ ഭാര്യയും കുട്ടികളും ഒരുമിച്ചു കാറ്റുകൊള്ളാൻ പോയി. മടങ്ങി വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ഒൻപതു മണി എത്തായി. ഉടനെ എല്ലാവരും കൂടിയിരുന്നു അത്താഴവും കഴിച്ചു. വൈകുന്നേരം പുറത്തുപോയപ്പോഴൊ ഊണു കഴിക്കുമ്പോഴൊ ചെകിത്താനെക്കുറിച്ചു അവരൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. ഭാരതമഹാജനസഭ, ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ വില കയറ്റം, ചീനാരാജ്യത്തെ ലഹള, ഹവാനാചുരുട്ടിന്റെ ഗുണദോഷം മുതലായ ഗൌരവമുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചേ അവരൊക്കെ സംസാരിച്ചുള്ളൂ. ഇതിന്റെ സൂക്ഷ്മം ഞാൻ തന്നെ പിന്നീടൊരുദിവസം ശ്രീമാംബയോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അന്നു രാത്രിയുണ്ടായ ചില സംഭവങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾ അവർ ചെകിത്താനെപ്പറ്റി അന്നു മുഴുവനും ചിന്തിച്ചതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെയൊക്കെ ഉണ്ടായി എന്ന് ഉറക്കത്തിൽ തോന്നിപ്പോയതൊ, സ്വപ്നം കണ്ടതൊ ആയിരിക്കാമെന്ന് എനിക്കു സംശയമുണ്ടായി. എന്റെ ശുദ്ധതയെന്നേ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. അത്ര നിസ്സാരമായ ഒരു വിഷയം അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചുപോയത് അവർക്ക് അശേഷം രസിച്ചില്ല. അന്നു രാത്രി പതിനൊന്നു മണിക്കു എല്ലാവരും ഉറങ്ങാൻ അവരവരുടെ മുറികളിൽ പോയി. പതിനൊന്നരമണിയോടു കൂടി വിളക്കുകളും എല്ലാം കെടുത്തി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാധവമേനോന്റെ മുറിയിലേയ്ക്കു പോകുന്ന കട്ടസ്സായ ഇടനാഴിയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു ശബ്ദം കേട്ടുണർന്നു. എന്തെന്നില്ലാ, നിമിഷംതോറും ആ ശബ്ദം അടുത്തടുത്തു വരുന്നതായും തോന്നി. ചങ്ങല കിലുങ്ങുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ ഒരു ശബ്ദമായിരുന്നു. മിസ്റ്റർ മേനോൻ ഉടനെ തപ്പിപ്പിടിച്ച് എണീറ്റ് തീപ്പെട്ടി കൊളുത്തി വാച്ചെടുത്തു സമയംനോക്കി. മണി ശരിക്കു ഒന്നായിരിക്കുന്നു. ഉടനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാഡി പിടിച്ചുനോക്കി. മാത്രയും മറ്റും ശരിയായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ തനിക്കു പനിയൊ പരിഭ്രമമൊ ഒന്നുമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഉടനെ പോക്കറ്റുബുക്കെടുത്തു ഈ സംഗതികൾ കുറിച്ചുവെച്ചു. ശബ്ദം പിന്നെയും അടുത്തടുത്തു വരുന്നുണ്ട്. അതോടുകൂടി കാൽവെയ്ക്കുന്ന ശബ്ദവും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. വേഗം മേനോൻ ഒരു പെട്ടി തുറന്നു ഒരു കുപ്പിയും എടുത്തു വാതൽ തുറന്നു പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി. നിലാവു കുറേശ്ശെയുണ്ട്. അവിടെ ഭയങ്കരസ്വരൂപിയായ ഒരാൾ നില്ക്കുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ കനൽക്കട്ടപോലെ ജ്വലിക്കുന്നുണ്ട്. വെളുത്ത ദീർഘമായ ചിടപിടിച്ച രോമക്കെട്ടുകൾ ശിരസ്സും സ്കന്ധവും മൂടി താണുകിടക്കുന്നു. പഴയ കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളാണുടുത്തിട്ടുള്ളത്. കാലിലും കയ്യിലും കൂടി ഒരു കനത്ത ചങ്ങല കൊണ്ടു ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കാഴ്ച കണ്ടപ്പോൾ മിസ്റ്റർ മേനോൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

'അല്ലയൊ സ്നേഹിതാ, ഞാൻ മുറിയിൽ വെച്ച് ആ ചങ്ങലയുടെ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ അതു വളരെ തുരുമ്പു പിടിച്ചതാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി. ശബ്ദം ഉറക്ക

ത്തിനു കുറെ ഉപദ്രവം തന്നെയാണ്. അതു കൊണ്ട് ഈ 'ടാമനിറൈസിങ് സൺലൂബ്രിക്കേറ്റർ' അതിൽ അല്പം ഇടാനായി ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അല്ലാ, നിർബ്ബന്ധിക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരിക്കൽ ഉപയോഗിച്ചാൽ മതി. അത്ര നല്ലതാണത്. അനേകം എം. സി. കളുടേയും എൽ. ആർ. സി. പി. കളുടേയും ഒന്നാന്തരം സർട്ടിഫിക്കേറ്റുകൾ പൊതിഞ്ഞിട്ടുള്ള കടലാസ്സുകളിൽ കാണാം. ഈ വിളക്കിന്റെ അരികത്തു വെച്ചേക്കാം' എന്നും പറഞ്ഞ് സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാർബിൾമേശയിന്മേൽ ഒരു മെഴുതിരി വിളക്കും ലൂബ്രിക്കേറ്റർ കുപ്പിയും വെച്ച് അകത്തുപോയി വാതിലടച്ച് ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുകയും ചെയ്തു.

താമരത്തെ ചെകിത്താൻ കോപം കൊണ്ടു വിറച്ചു. ഇങ്ങിനത്തെ ധിക്കാരമോ? കാട്ടിച്ചെന്നു കുപ്പിയെടുത്ത് നിലത്തൊരേറ്. അതു സഹസ്രകഷണങ്ങളായി നിലത്ത് ചിതറി വീണു. എന്നിട്ട് ഉള്ളത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ തോന്നമാറ് ഒരു ആന്തരശബ്ദവും, നാലുവശവും പച്ചവെളിച്ചവും പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് എടനാഴിയിൽക്കൂടെ പാഞ്ഞു. കോണിപ്പടിയുടെ സമീപമായപ്പോൾ ഒരേ തരത്തിലുള്ള രണ്ടു കൊച്ചു മനുഷ്യസത്വപികൾ ഒരു മുറിയുടെ വാതിൽ പെട്ടെന്നു തുറന്നു പുറത്തു വന്ന് ഒരു വലിയ തലയിണകൊണ്ടു ചെകിത്താന്റെ തലയ്ക്കെറിഞ്ഞു. കോപാന്ധനായ ചെകിത്താൻ തല്ക്കാലം തരമല്ലെന്നു കണ്ട് ഒരു മരനിരയിലേയ്ക്കു ലയിക്കുകയും പെട്ടെന്നു ഭവനം മുഴുവനും പ്രശാന്തതയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

രഹസ്യമായ ഒരു മുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ ചെകിത്താൻ ഒരു ചന്ദ്രരശ്മിയിന്മേൽ ചാരിനിന്നു നേരെ ശ്വാസം വിട്ടു വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ തല്ക്കാലത്തെ സ്ഥിതിയെ മനസ്സുകൊണ്ട് ഒന്നു സർവ്വേ ചെയ്തു. ഈ കഴിഞ്ഞ മുന്നൂറുകൊല്ലത്തെ വിജയസംയുതമായ ജീവിതത്തിനിടയ്ക്ക് അയാളെ ('അയാൾ' എന്നല്ലാതെ വേറെ സംജ്ഞാനാമം എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട.) ഇതുപോലെ ആരും ധിക്കരിക്കയോ അപമാനിക്കയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ശാലീനന്റെ അമ്മൂമ്മയ്ക്ക് അയാൾ അപസ്മാരബാധയുണ്ടാക്കി വിട്ടു. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ കഥയും കഴിഞ്ഞു. പിന്നെയൊരിക്കൽ നാലു വാല്യക്കാരത്തികളെ ഒരൊററ അട്ടഹാസംകൊണ്ടു കൊന്നു. ഒരിക്കൽ താമരത്തു വന്നു താമസിച്ചിരുന്ന അതിഥിയുടെ അകത്തു വെച്ചിരുന്ന വിളക്ക ഊതിക്കെടുത്തിയതേയുള്ളൂ. അയാളുടെ ഞരമ്പുകൾക്ക വിചാരിച്ചതിലധികം ക്ഷതി സംഭവിച്ചു. കൊച്ചുകാലം മുമ്പ് അയാൾ അസ്ഥിപഞ്ജരമായി ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടാണ് അവിടത്തെ ഒരു സ്ത്രീക്ക മാറാസ്സന്നി ഉണ്ടായിപ്പോയത്. ഇങ്ങിനെ തലയോട്ടു കണ്ടു പേടിച്ചു തന്നത്താൻ വെടിവെച്ചു മരിച്ച വാല്യക്കാരൻ തൊട്ട് മൂട്ടുകൊണ്ടു വെള്ളത്തിൽ വീണു മരിച്ച ശാലീനന്റെ അമ്മാവൻവരെ അയാളുടെ കൃത്യങ്ങൾക്ക് അധീനന്മാരായ എണ്ണത്തിൽ ചിലപാനം പേരെ അയാൾ ഓരോന്നോരോന്നായി ഓർത്തു. ഓരോന്നിന്റെയും ഫലപ്രാപ്തി വിചാരിച്ച് അയാൾ പുഞ്ചിരി കൊണ്ടു. ഒടുവിൽ അന്നു സംഭവിച്ച അപമാനകരമായ സംഭവം ഓർത്തപ്പോൾ പല്ലൊന്നു കടിച്ചുമറിച്ചിട്ട്, ലൂബ്രിക്കേറ്റർ എനിക്കു കാണിക്കുകയോ! തലയിണ വലിച്ച്

ഈ ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ എറിയുകയോ! ചരിത്രങ്ങളിൽ എവിടെയെങ്കിലും ചെകിത്താനാതെ ഈ വിധം അപമാനിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ടോ! ഉണ്ടും. പകരം ചോദിയ്ക്കാതെ അടങ്ങുന്നവനല്ലാ ഈ ധനോത്തുംഗൻ എന്ന ഈ മനുഷ്യകീടങ്ങൾ കാണ്ടുകൊള്ളട്ടെ' എന്നിങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ച് ആ രാത്രി മുഴുവനും ചിന്താമഗ്നനായി ആ നിലയിൽ തന്നെ നിന്നു കഴിച്ചുകൂട്ടി. (തുടരും)

കെ. ആർ. കെ. (ബി. എ. ബി. എൽ.)

കൈത്തൊഴിൽ പ്രദർശനം

പ്രദർശനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം

(1) അതാതു കാലത്തിൽ രാജ്യത്തുള്ള കൈത്തൊഴിൽ സാമാനങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏററവും നല്ലതു ശേഖരിയ്ക്കുവാനും (2) സ്വരാജ്യത്തിൽ എന്നു മാത്രമല്ല ഇതരരാജ്യങ്ങളിൽകൂടി ഇപ്പോഴുള്ളതിലധികം ആവശ്യം ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു തക്കതായ ഭേദഗതിയോ അഭിവൃദ്ധിയോ ചെയ്തു വരുത്തുവാൻ പാടില്ലേ എന്നു നോക്കുവാനും (3) സാധനങ്ങളുടെ ആകൃതിയിലും ഭാവത്തിലും അലങ്കാരത്തിലും കാലാവസ്ഥയ്ക്കനുസരിച്ച് ഓരോ കൃത്രിമമായ അഭിവൃദ്ധികൾ വരുത്താനും ആകുന്നു പ്രദർശനങ്ങൾ നടത്തുന്നത്.

ഇതു സാധിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം

ഇതിന് ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടതു സാമാനങ്ങൾ ഭംഗിയായി ക്രമപ്പെടുത്തി നിരത്തിവെയ്ക്കുകയാകുന്നു. അതിനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ വരുന്നു കാണുന്ന ആളുകൾക്ക കൈവേലയുടെ ഓരോ പതനങ്ങളെപ്പററിയും ഒരു സാധനത്തിന്റെയോ പണിയുടെയോ പല ജാതികളെപ്പററിയും ഉള്ള ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനമുണ്ടാവാൻ വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങൾ തന്നെ പലപ്രകാരത്തിലും ഉണ്ടാക്കാം. സാധനങ്ങളുടെ ജാതിഭേദം അവ ഉണ്ടാക്കുന്ന ആളുകളുടെ കരകൗശലത്തിന്റെയും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന പദാർത്ഥത്തിന്റെയും ഭേദഗതിയെ അനുസരിച്ചിരിയ്ക്കും. ഉദാഹരണമായി ഒരു മേശ ഉണ്ടാക്കുക എന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. ഇതു മരംകൊണ്ടും, കല്ലുകൊണ്ടും, ലോഹംകൊണ്ടും, മററു അനേക സാധനങ്ങൾകൊണ്ടുമുണ്ടാക്കാം. ഇതു തന്നെ പല മാതിരിയിലുമുണ്ടാക്കാം. മടക്കാവുന്നതായും, മടക്കാൻ വയ്യാത്തതായും, കാലുള്ളതായും, ഇല്ലാത്തതായും, കൊത്തുപണിയോടുകൂടിയതായും, കൂടാത്തതായും, മററു പലപ്രകാരത്തിലും ആശാരിയുടെ കല്പനാശക്തിപോലെ വിചിത്രമായുണ്ടാക്കാം. എന്നാൽ ഈ വക സാധനങ്ങൾ എല്ലാം അവയുടെ കൈത്തൊഴിൽ സംബന്ധമായും കച്ചവടസംബന്ധമായുമുള്ള ആവശ്യമോ വിലയോ കാണിയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു മാത്രമായി ക്രമപ്പെടുത്തിവെച്ചാൽ പോരാ. അവകൾ എല്ലാം സ്വരാജ്യത്തിലുണ്ടാവുന്നതും ഇതരരാജ്യങ്ങളിലുണ്ടാവുന്നതുമായി എളുപ്പത്തിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ക്രമപ്പെടുത്തിവെയ്ക്കണം. ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം കാണികൾക്കു കണ്ടതായ സാധനങ്ങളിൽ ഓരോ പ്രത്യേകമായ കൈത്തൊഴിലിലും ഒരു പൂർത്തിയായ അറിവു

ഗ്രഹിക്കുന്നതിലേയ്ക്കാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ക്രമപ്പെടുത്തി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അതാതു് തൊഴില്ക്കാൎക്കു കാണികളെക്കാൾ അധികം ഉപകാരം സിദ്ധിക്കുന്നതുമാകുന്നു. രണ്ടാമതായി ചെയ്യേണ്ടതു് സാമാനങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്ന ആളുകൾക്കു പോക്കുവരത്തിനുള്ള ചിലവുകൾ എന്താനും കൊടുക്കുകയും പ്രദൎശനസ്ഥലത്തുവന്നാൽ താമസിപ്പാൻ വേണ്ട സൌകൎയ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കയുമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും ജനങ്ങളെ വരുത്തുവാനുള്ള ഒരു ആകൎഷണമാൎഗ്ഗമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രദൎശനങ്ങളും അവയുടെ ഉപയോഗങ്ങളും തൊഴിൽക്കാൎക്കു പ്രയോജനകരമാക്കിയില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു കാൎയ്യമായ ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽവെച്ചു നടത്തിയ പ്രദൎശനത്തിൽ ഈ വക ഏൎപ്പാടുകൾ യാതൊന്നും ചെയ്തതായി അറിയുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിൽ മദിരാശി, കൽക്കത്താ മുതലായ പട്ടണങ്ങളിലും മറ്റും അമേരിക്ക ഇംഗ്ലാണ്ട് മുതലായ അന്യരാജ്യങ്ങളിലും ഈ കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. മൂന്നാമതായി ജനങ്ങൾക്കു പ്രദൎശനം കഴിഞ്ഞാൽ മനസ്സിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു കാൎയ്യം ഉണ്ടായി എന്നല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു വിചാരവും ഉണ്ടാവുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതു കേൾക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം പ്രദൎശനത്തെപ്പറ്റി വളരെ പൂൎത്തിയായും വിസ്താരമായുമുള്ള ഒരു ചരിത്രം എഴുതിവെയ്ക്കുകയാകുന്നു. ആ ചരിത്രത്തിൽ പ്രദൎശനത്തിനു ശേഖരിച്ച സാമാനങ്ങൾ ഇന്നതെന്നും കാണിച്ച സാധനങ്ങൾ ഇന്നവിധത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചതു് എന്നും ശേഖരിച്ചതും കാണിച്ചതുമായ സാധനങ്ങൾ മേലാൽ കച്ചവടപുഷ്ടിയും കരകൌശലനൈപുണ്യവും വരുത്തത്തക്ക യോഗ്യതയോടുകൂടിയതോ അല്ലയോ എന്നും മറ്റുമുള്ള വേണ്ട വിവരങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കണം. ചരിത്രത്തിൽ പ്രദൎശനം കാണാത്ത ആൾ അറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതായ സകല വിവരങ്ങളും അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതുകൊണ്ടു തൊഴിലുകാൎക്കു അവാച്യമായ ഉപകാരമുണ്ട്.

ഇതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ

(1) പ്രദൎശനം ഓരോരോ സാമാനങ്ങൾ വിററഴിഞ്ഞുപോവാൻ വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരു തരം പരസ്യം തന്നെയാകുന്നു. (2) ഇതു മൂലം തൊഴിൽക്കാരും പൊതുജനങ്ങളായ കാണികളും കൂടി ഒരേ സ്ഥലത്തുവെച്ചു കണ്ടെത്തുവാൻ സംഗതിവരികയും അതു മൂലം തൊഴിൽക്കാൎക്കു ഏതുതരം സാധനങ്ങൾ ചിലവാകുന്നവയാണെന്നും, അവ എവിടെവിടെ ചിലവാവുമെന്നും, കാണികൾക്കു് അതാതു് സാധനങ്ങൾ നല്ലതെന്നും അവ ഏതേതു സ്ഥലങ്ങളിൽ കിട്ടുമെന്നും ഉള്ള അറിവുണ്ടാവുന്നതാകുന്നു. (3) ഇതിനും പുറമെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു അവനവന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ അവനവന്റെ രാജ്യത്തുണ്ടായ സാധനങ്ങൾകൊണ്ട് എത്രമാത്രം തീരുമെന്നും അന്യരാജ്യങ്ങളിലെ സാധനങ്ങൾ കഴിയുന്നതും കൂടാതെ കഴിച്ചു സ്വരാജ്യസാധനങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു കഴിപ്പാൻ കഴിയുമോ എന്നും മനസ്സിലാകും. (4) ഏതു സാധനങ്ങളാണ് അധികം ആവശ്യമെന്നും, ഏതേതു മാതൃകകളാണ് ജനങ്ങൾക്കു അധികം രുചിക്കുന്നവ എന്നും, തൊഴിൽക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയാൽ അവർ പിന്നെ ആ വക തൊഴിലുകളിൽ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കുകയും, തന്മൂലം നല്ല സാധനങ്ങൾ സുലഭമാകയും,

കച്ചവടത്തിന്നു പ്രചാരമുണ്ടാകയും, രാജ്യം ധനസമൃദ്ധിയുള്ളതായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. (5) ഉപയോഗപ്രദവും നല്ലതുമായ സാധനങ്ങൾക്കു ധാരാളം ചിലവുണ്ടാകും. (6) തൊഴിൽക്കാർ സാധനങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് അവ തമ്മിൽ കാഴ്ചയിലും ഉപയോഗത്തിലും ഉള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കയും, പല തൊഴിൽക്കാരും ഉപയോഗിക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളും കൌശലപ്പണികളും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാകയാൽ പ്രദർശനം അറിവുവരുത്തുന്നതിലേക്കു ഒരു മാർഗ്ഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. (7) ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രദർശനത്താൽ തൊഴിൽക്കാർക്കു ഉത്സാഹം വർദ്ധിക്കുകയും മേലെക്കിടയാവാനുള്ള മോഹം ജനിക്കയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ മത്സരം കൂടിക്കൂടി വരികയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. ഇതിന്നും പുറമെ നമുക്ക് ഇതരരാജ്യങ്ങളിലെ സാധനങ്ങൾ കഴിയുന്നതും കൂടാതെകഴിപ്പാൻ തരമാകുന്നതും തന്മൂലം നമ്മുടെ പണം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നതും നമ്മുടെ രാജ്യം ധനപുഷ്ടിയുള്ളതായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു.

നമ്മുടെനാട്ടിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന പൂരം മുതലായ ഓരോ കാഴ്ചവേലകൾക്കായി ചിലവഴിക്കുന്ന പൊതുജനദ്രവ്യം മറുവല്ലവിഷയങ്ങൾക്കായി ചിലവ് ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും അധികം ഉപകാരപ്രദമെന്നും ഇങ്ങിനെചെയ്യുന്നത് ആവക ഏർപ്പാടുകൾ വെച്ച നമ്മുടെ പൂർവ്വീകന്മാരുടെ ആലോചനക്കുറവിനാലാണെന്നും മററും ചില ആധുനിക ദ്രവ്യവ്യയശാസ്ത്ര മർമ്മജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ആ അഭിപ്രായത്തെപ്പററി ഇപ്പോൾ ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല. പൂർവ്വീകന്മാർ മൂഢന്മാരൊ അല്ലയൊ എന്നഭാഗത്തെപ്പററി ആലോചിപ്പാൻ മതി എന്നാൽ മാററു വ്യക്തമാകുമല്ലൊ. അവർ മൂഢന്മാരൊ അല്ലയൊ എന്നതു പൂരം മുതലായ കാഴ്ചകൾ കൊണ്ടു ജനസാമാന്യത്തിന്നു എന്തു ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നു നോക്കിയാൽ തീർച്ചയാവുന്നതുമാണല്ലൊ. പകൽമുഴുവൻ ഓരോ ദേഹാധ്വാനങ്ങളാലൊ മനോവ്യാപാരങ്ങളാലൊ മററൊ ക്ഷീണിച്ച തലകാരരൊൾക്കു ഒരു ദിവസത്തിൽ അല്പനേരമെങ്കിലും വിശ്രമസമയം വേണ്ടതാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആ വിശ്രമസമയം മനസ്സിന്നു ആഹ്ലാദകരമാകത്തക്കവിധത്തിൽ നയിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ആഹ്ലാദം ഒരുത്തന്റെ ശരീരസുഖത്തിന്ന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. ഒരുത്തന്റെ ശരീരസുഖത്തെയൊ ക്ഷേമത്തെയൊ പോലെ തന്നെ ഒരു കുഡുംബത്തിന്റെയും ക്ഷേമത്തെ നോക്കണം. അതിനാൽ ഒരുത്തന്നു ഒരു വിനോദവേള ഏതുപ്രകാരം ആവശ്യമൊ അപ്രകാരം തന്നെ പൊതുവിൽ ഒരു കുഡുംബത്തിന്നും ആവശ്യമാകുന്നു. എത്ര ദരിദ്ര കുഡുംബമായാലും പൊതുവിൽ വിനോദജനകമായ ഒരു ആഘോഷദിവസമെങ്കിലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. ആഘോഷങ്ങൾ അവരവരുടെ അവസ്ഥക്കനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്നേയുള്ളൂ. അമ്പൂപ്പൻ വിളക്ക്, ഏഴാമുത്തി, പൊറാട്ടുനാടകം മുതലായ ഓരോ അടിയന്തരങ്ങളും കളികളും ഓരോരുത്തരുടെ അവസ്ഥക്കും ജാതിക്കും മതത്തിന്നും അനുസരിച്ച ദരിദ്ര കുഡുംബങ്ങളിലും നിന്നു വരുന്നതായി നാം ഇപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അല്പം മേന്മയായ കുഡുംബങ്ങളിലും പ്രഭുക്കളുടെ ഗൃഹങ്ങളിലും കോവിലകങ്ങളിലുംമററും തുള്ളൽ, കഥകളി, നാടകം മുതലായവയാകുന്നു വിനോദവിഷ

യങ്ങൾ. ഒരു കുടുംബത്തിന്നു പൊതുവിലുള്ള ആഹ്ലാദംപോലെതന്നെ ഒരു നഗരത്തിന്നും അതുപോലെ തന്നെ ഒരു പട്ടണത്തിന്നും ഒരു പുരത്തിന്നെപ്രകാരമോ അപ്രകാരം തന്നെ ഒരു രാജ്യത്തിന്നും ആഹ്ലാദം ജനിപ്പിക്കുന്ന അങ്ങിനെയുള്ളതിന്ന് പൊതുജനാഹ്ലാദോത്സവങ്ങൾ എന്ന് പറയുന്നു. ആംഗ്ലേയന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള പൊതുജനാഹ്ലാദോത്സവങ്ങൾ (National Festivels)എത്രയോ ഉണ്ടു. ഒളിമ്പക് ഗെയിംസ്,(Olympic games) ക്രിസ്തുമസ്സ് ഡേയിസ്, (christmas days) ബാൾസ്, (Balls)പ്രദർശനങ്ങൾ, മുതലായ രാജ്യസംബന്ധമായും സാമുദായികമായുമുള്ള വിനോദകരങ്ങളായ കാഴ്ചകൾ അല്ലെങ്കിൽ ആഘോഷങ്ങൾ നാം ആംഗ്ലേയന്മാരുടെ ഇടയിലും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു. ഇതു ഓരോരോ രീതിയിൽ എല്ലാജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലും എല്ലാ രാജ്യത്തിലും ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ വക ഏർപ്പാടുകൾ നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാകുന്നു. വന്നു കാണുന്ന ആളുകൾക്കു മനോവിനോദത്തെ കൊടുക്കേണമെന്നുള്ളത് ഓരോ പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിൽ കാഴ്ചബങ്കളാവു, മൃഗശാല മുതലായവ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും ഈ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കാണ് അതുകൊണ്ട് ഈ വക ഏർപ്പാടുകൾക്കു ഒരു നല്ല ഉദ്ദേശം ഉണ്ടെന്നുവരുന്നു. അതിനാൽ അപരിഷ്കൃതന്മാരായിരുന്നാലും പൂരം മുതലായ ഏർപ്പാടുകൾ വെച്ചിട്ടുള്ള നമ്മുടെ പൂർവ്വീകന്മാർ അവരെല്ലാം ഏതെങ്കിലും ഒരു ഫലത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതിനാൽ അവർ മൂഢന്മാരല്ലെന്നും തെളിയുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ഏതൽപ്രദർശനങ്ങൾ കൊണ്ടു മേൽ വിവരിച്ചു ഗുണങ്ങൾക്കു പുറമെ ഒരു മുഖ്യഗുണമുള്ളതു ജനങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിവികാസത്തെയും മനോമോദത്തെയും നയനാനന്ദത്തെയും കൊടുക്കുകയാണെന്നു വരുന്നുവല്ലോ. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു കാഴ്ച കാണാനുള്ള അവസരങ്ങൾ ആരും കൈവിട്ടുകളയരുത്. അങ്ങിനെ കൈവിട്ടു കളയുന്നവരോട്, ഈ നാട്ടിൽ വെച്ചുണ്ടായ പ്രഥമപ്രദർശനകാലത്തിൽ ഒരു സരസകവി പറഞ്ഞപോലെ, ഇപ്രകാരമുള്ള കാഴ്ച "കണ്ണുനോക്കാൻ തോന്നാത്ത നിന്റെ മിഴി (സ്ത്രീയാണെങ്കിൽ) മാൻമിഴി നിഷ്ഫലം താന്" എന്നേ എനിക്കു പറവാനുള്ളു.

കോയത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

തിരുവോണം *

വഞ്ചിപ്പാട്ട്

മഹാബലശാലിയാകുംമഹാബലിമന്നൻമു (ന്നം
മഹികാത്തുവാഴുംകാലമഹിമവാഴ്ത്താൻ

മഹാമഹസംകലനിപ്പോൾമഹാജനങ്ങളേ!നമ്മി
ഗൃഹാന്തരാളത്തിലണിഞ്ഞണഞ്ഞതി (പ്പോൾ.

* കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ മലയാളി ക്ലബ്ബ് വകയായ തിരുവോണാഘോഷത്തിന്ന വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലിയതു.

ഇതുപോലൊരുകല്പാന്തമൂലമായകകാ-
(ന്മിൽ
കളകരത്തെക്കൊട്ടക്കാനാസ്പദിനമുണ്ടോ?
പുത്തരാരസമുള്ളിലൊതൊപോലെവളൎന്നാ
ത്തിരുവോണമെന്നൊട്ടിനാനാക്കിന്നൊല്ലോ.
ഒന്നാമതൊന്നില്ലേങ്കൊന്നാമതൊന്നില്ലേരേ.
ഓണത്തിൻവട്ടമിന്നചളുപ്പിയംതാൻ.
ഇടിപൊടിയായിസ്സൎവ്വപടിപോകേയുണ്ട-
കണ്ട-
വെടിചൊല്ലിത്തകൎന്നാട്ടിനമിന്നൊല്ലോ.
“കാട്ടുംകുംഗങ്ങളെ”യെന്നാൎച്ചേ ചാട്ടംവെച്ചു
(കളിപ്പകൊ-
ണ്ടാടും മൃഗാക്ഷികൾക്കുള്ളട്ടിനമിന്നല്ലോ.
മടിമൃഗമിഴിമാൎമ്മുറികൊട്ടത്തീടാൻതല-
കംസിച്ചന്നാലതിന്നോരാംഗ്ഗമിന്നല്ലോ.
ഓണപ്പുടവകൾകൊട്ടത്തെണപ്പിടാക്കിക-
(ത്താർ
ത്താണപ്പുടക്കിറക്കാനാട്ടിനമിതെല്ലോ.
പന്തടികളികൾനല്ലപന്തയില്ലാട്ടമൊട്ടു-
മെന്തെന്നില്ലാതിപ്പസ്സുള്ളാട്ടിനമിതെല്ലോ.
അരങ്ങേണംനാമക്കുനല്ലനാടകമൊന്നുകൊ-
(ണ്ടു
പാടേകേട്ടരസിപ്പുവിൻപ്രമുഖരെന്നിങ്ങനെ.
എന്നുമോണമിതുപോലെവന്നാനുകണ്ണോ.
(വാൻ
കന്മപൊറാകത്തിൻകഴൽകമ്പിടുന്നേൻ
(ഞാൻ.

കോയ്മത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

ഭ്രമരികാവിലാപം

(ഇടച്ച്.)

(സി. ഗോദവൎമ്മ തിരുമുല്പാട്)

ഇതനല്ലുരുരാഗരിച്ചസുസ്ഥൻ
പതനംചെയ്യിതുവായണിമെത്താൽ. 7

കലപാതംകമെന്നസംശയിപ്പാ-
നലകാണ്ടനിന്നിതുവായണിദിശാന്ത
നിലവിട്ടുനിന്നം ഇത്മനവിമുത്തി-
പ്പുലത്തരണ്ടൊരുപയോധരപ്രകാണ്ഡം. 8

ഉടലിന്നുരാരമോടിക്ഷ്മി-
സ്സുടരാഗോപ്പമരോദൽമറകി
വിടപാളികളായാത്രയായിമോദാൽ
മടവാർതങ്ങടെമനിരങ്ങൾനോക്കി. 9

പലദീപികയുംവിളങ്ങിതാരാ-
കലമായാംബരമിന്ദുവിൻനിലാവും
അലസാക്ഷികൾതൻ്റെപൂണിരിദ്ധി
കലവിട്ടുരെയുമത്തപ്പെം പരത്തി. 10

ഇതുമാതിരിയാവതംശത്താൽ
കളകണ്ഠവുമനമാനിനിമ്മു
പുരുതൻമയോവകാന്തനെന്താ-
ന്നെതുചിന്തിച്ചുമിന്നിതുമതലേറി. 11

ഇളകാതവിലോകനത്തിനെങ്ങു-
ന്നളവോളംമിഴിയാറിനോക്കിടുമ്പോൾ
പുളകാങ്കിയമൂക്കിയോറുകണ്ണീർ-
കളമാക്കിത്തനവല്ലിയങ്ങൊഴിക്കി. 12

നെടുവീൎപ്പുകൾതീൎത്തിയത്തിരുത്താൻ-
പ്പെട്ടമാതിരിപ്പാരിപോങ്ങിടുംപ്രകാരം
വിടമൊപ്പൊഴിതായതൊറുദേഹം
നെടുവേനൽക്കിളവല്ലിപോൽക്കരിഞ്ഞു. ()

വിടവാൻവിഷമപ്രിയാഗമത്തിൽ-
പ്പെട്ടമാശയാശമായജീവിതത്തെ
കടുതാപമൊരൽത്തിളുവാനം
പടുവാകാതെ വളരെയുംകഴങ്ങി. 14

തലതല്ലിനിലത്തടിച്ചുവീണാൾ
മലയിൽക്കാററിലൊടിഞ്ഞമാമരംപോൽ
അലതല്ലിമറിഞ്ഞിടുന്നതോണി-
ത്തലപൊങ്ങുംപടിപിന്നെയേററിതന്നാൾ

പരമുകൊടുങ്കാററിടിച്ചുചിന്നാ-
പ്പുരമേൽപ്പെരുമഴ ചാറിടുംപ്രകാരം
വിരഹാനലധൂമമായിടുംപോൽ-
ക്കരമെല്ലാംവിലപിച്ചുവാൻതുടങ്ങി. 16

കരുണാകര!കാന്ത!താങ്കളെന്തേ
വരുമാറില്ലൊരുമാന്തമെല്ലതെങ്ങോ!
ഒരുവൻതുണയില്ലയന്തിയായാൽ
കരയുന്നില്ലെമനസ്സിലായതുംനീ 17

അറിയാതൊരുശബ്ദമിങ്ങുകേട്ടാൽ
വെറിയല്ലെവിറപ്പതുകാണ്മതില്ലേ?
ചെറിയോരനങ്ങാതിരിയല്ലയോ ഞാൻ
നെറികെട്ടതിനിത്ര ചെയ്തിടേണ്ടു. 18

അരികത്തൊരുവീടുമില്ലയേറെ-
പ്പരിചിൽപ്പിന്നതുകൂട്ടുമാരുമോളേ!
തിരിയാവതുമല്ലനിസ്സമത്തെ-
ന്നരിശംനിതരാംകൊറിടൊല്ലതെല്ലും. 19

മരണംവരുമെന്നുകാളിനീ!നിൻ-
വരനായിപ്പിരിയാതെവാഴുമെന്നായ്
വിരവോടുരചെയ്തതാറിലേലും
വരപോലായതുഭാഗ്യദോഷമെന്റെ. 20

വിധുരേ!തവപുത്രനായ പൊയ്ത്താൻ
മധുതാൻകൊണ്ടുവരാമിവണ്ണമിന്നും
മധുപേശ!പുലച്ചിയിൽപ്പറഞ്ഞോ-
മധുപാകനെനമയക്കമാത്രമാമോ. 21

മൊഴിയതുപറഞ്ഞതെന്നുമാററി-
പ്പൊഴിയാതിത്തിരത്തൊരുകേട്ടുകേൾവിയില്ല
വഴിപാടുവിധേനകാര്യമേകം
തൊഴിലുംഹന്ത!മോനിലില്ലപണേ. 22

ജനനംമുതലൊന്നപോലിന്നങ്ങി-
ത്തനതായിട്ടൊരുകാര്യവുംപെടാതെ
മനമൊത്തുവസിച്ചതെന്നുമെങ്ങും
മനസാമരൊരുചിന്തയുംപെടാതെ. 23

പരനാരിയിൽമാനസത്തിനന്നി
പരമേലാനിടയാക്കിയില്ലനാഥം
വരമെന്നിലതീവിധത്തിലെന്നായ്-
ച്ചിരമാവൽത്തരുവണ്ടതിപ്പതെല്ലാം. 24

അയിമൽപ്രിയ!നിന്തലശ്ശുരോദാ-
ത്തുയിരങ്ങിൽവരാതിരിക്കുകില്ല
മയിനിൻകൃപയത്രയുണ്ടതൊന്നി-
ച്ചുയിതസ്സുംസുഖമാക്കിടുംപദേകി. 25

കലിവന്നുകഠംകാലമേവിരഞ്ഞോ-!
വിരിയുന്നൂനിറപോററിതേൻചിലന്തി
തിരിയേവരുമൊന്തിയോടടുത്താൽ-
പ്പെരിയേതന്തുമയേമമാവതല്ലേ. 26

എവിടെപ്രണയംപെരുക്കമായാൾ-
ക്കവിടെത്താൻപലമൂർച്ഛിശങ്കകൂടും
കവിയിങ്ങിനെയോതിടുന്നതൊന്നാ-
ണവിടെസ്സത്തമിലൊരുനാകടത്താൻ. 27

അതിയാശ്ശുത്തിരെനാടുതള്ളപോരും
ഗതികണ്ടെത്തിനാകാട്ടുകള്ളരാരോ
ചതിയിൽപ്പിടികൂടിയോവുതൻപ-
ണ്ടതിയാണുകിടപ്പതെന്നതാമോ. 28

ഒരുനാളുമുപദ്രവംപരന്മാ-
ർക്കരുളിപ്പോരുമൊരുകേട്ടുകേൾവിയില്ല
നിരുപദ്രവിയിൽപ്പകയ്ക്കുമൂലം
കരുതാമോപിഴയെന്തസജ്ജനത്തിൽ. 29

ഇതുമൊരുശങ്കമത്തനായി
ട്ടതുലംനിന്നചാരിമാരിലാരോ?
ഇതുകാലമൊരല്ലലോറതാറാൻ
കതുകത്താൽപ്പരിചർപ്പ ചെയ്തതാമോ? 30

ദുരന്തരെപരോപകാരമെന്നാൽ-
ക്കരവല്ലായതിലാശയുംവിവാദം
നിരവധിതകൃതികളിലൊരോ-
പാവല്ലാത്തക്കുറുകാട്ടിടുന്ന. 31

ഒരുശങ്കയുമുണ്ടുമത്തനാണോ-
പ്പെരുമാൾതന്നുടെശാന്തിമിതിന്നിൽ
പെരുകുംമിധാര്ത്തണിഞ്ഞാൽ
പൊരുതുള്ളശോതിപരിക്രമിച്ചുമങ്ങി. 32

കരിഗണ്ഡമണ്ഡലത്തുമാനനിരിൽ
തപരിതംമുഞ്ഞിമദാന്ധനായിരുന്നു
പരിചിൽച്ചെവിയാട്ടിടുന്നതോടും–
തിരിയാതത്തുപതിച്ചപോലതല്ലി. 33

സുരനാഥപമേലുമാമുനീന്ദ്ര–
ക്കരമോടേറ്റുപടങ്ങളോതത്തിവീരൻ
വരചാപമണച്ചുകെട്ടിയായെ–
ന്നരമാറോട്ടുതെരക്കിയാൽമറിച്ചും. 34

നെടിലാക്ഷമഹാമുനീന്ദ്രനോടേ–
പ്പൊടിപാറിപ്പടകൂട്ടിരമ്പണത്തു
പൊടിനന്ദമരായ് ചമഞ്ഞതെന്തും
നെടിയോനായമനാന ഇംഗമന്നോ? 35

കനകപ്രമതാമരക്കുളത്തിൽ–
കനമേലുംകരുകേനര ചനിരാഞ്ഞി
അനവാളുതമാസവകേശിച്ചാ–
മനവുംകെട്ടമയങ്ങിമഞ്ഞിപാരം. 36

ദിനനായകനന്നമിച്ചപോയ്ഗി
മനതാരിൽതെളിവായിടാതെവാഴു
കനകാഭൂവൃമങ്ങളുമ്പിയുംപോയ്
നിനമോരാധിയിലമ്പനെപോയ്നി. 37

ഇതുമോക്കിലായിടാംവിധാതാ–
വിതുരപാലമന്നമമത്തലിൽപ്പെട്ടതാൻ
പുതുവിള്ളയെടുത്തതാകിലെന്താ–
വതുതാൻഹന്ത!സഹിപ്പതന്നെയല്ലോ.

പരമേശപര!നിൻകൃപാബലത്താൽ
പരമെന്നാധിയുമസ്തമിപ്പവനായ്
വിരവോടെയനേകമനോകിടാനായ്
ചിരമാശിച്ചടികമ്പിടുന്നതാനം. 39

ഗിരമേവരച്ചമന്തളംഗ–
കരവാകല്ലോതനതാംഗിമൌലിമാല
വിരമിച്ചവിചാരമഗ്നയായി
ശ്ശിരമേറാറാം ചവുതന്നതാൻമയകം. 40

പൊന്താരിലൊറിവുവന്നതറിഞ്ഞിടാതെ
സ്സന്താപമേറുപൂലതാംവരമെത്തമോരെ
കാന്താരമെത്തിവിഹോളുമയാഴ്മയും
കാന്താകരംതടവിയേറിയുമന്തലാറി. 41

पिकसन्देशः ॥

---:o:---

तत्रालोक्यो विपुलकटको नातिदूरे महाद्रि-
यस्मिन् सीतासरसलतिकावेष्टितो रामशाखी ।
नानादेशानुचरणवशात्तिष्ठमानो वनान्ते
तत्रायातान् विगतशरणांस्तापसांस्त्रायते स्म ॥ ३७ ॥

ग्रीष्मे प्राप्ते सुखवसतये राजकीया महान्तो
दारोपेता घनतरतनुत्राणसंवीतदेहाः ।
चित्राकारे निबिडितशिलानिर्मिते मन्दिरौघे
स्थित्वा नित्यं सुखितसुखिताः कालमत्र क्षिपन्ति ॥ ३८ ॥

पश्चादीषत्क्षिहितचरणो द्रक्ष्यसि स्वर्गतुल्यं
संपद्धारातुलितधनदैरूरुजातैः समग्रम् ।
नानादेशप्रभवबहुसंमूल्यवासोविराजत्-
पण्यं पुण्यं कुमिळनगरं नित्यपुष्टं विशालम् ॥ ३९ ॥

संवीक्षेथाः कुमिळनगरीमुत्तरेणाऽत्र सौम्य
श्रीमद्रामानुजपदमहासंप्रदायाभिरामान् ।
वेदोद्घोषैः क्षितिसुरकृतैः शास्त्रवृन्दैश्च रम्यान्
ग्रामानैन्द्रैरुपलशकलैर्निर्मिता वेदिकाश्च ॥ ४० ॥

सायं तस्मिन धरणिविबुधैर्मण्डिते वीतशङ्क-
स्तत्रत्ये द्राक् विविधतरुसंसेवितारामकुञ्जे ।
श्रान्तः स्तोकं सुरभिकुसुमैर्भासुरं सद्रसालं
भद्र स्वैरं पथिकसुखदं विश्रमायाश्रयेथाः ॥ ४१ ॥

आनन्दिष्यत्यधिकमधिकं तेऽन्तरात्मा चिरं यत्
संजल्पेयुः कुतुकभरितास्त्वत्सपक्षा विहंगाः ।

सर्वः प्रायो भवति निजपक्ष्यावलोके सहर्षो
न्याय्यं ह्येतत्स्वजनविषये मोदनं प्राणभाजाम् ॥ ४२ ॥

अस्तं याते भगवति रवौ कुत्रचिन्मा विलम्बं
कार्षीः क्षिप्रं भुवनमहितं शंकरक्षेत्रमीयाः ।
रात्रौ यात्राकरणमशिवं संगिरन्ते प्रवृद्धाः
शिष्टोक्तिं को न परिगणयेत् कार्यकाले मनस्वी ॥ ४३ ॥

तस्मिन् पश्येस्तरलचरणास्तप्तजाम्बूनदाभा-
स्तन्वाकारास्तलिनवसनास्तान्तकान्तोदरश्रीः ।
तारानाथप्रतिमवदनास्ताम्रबिम्बाधरोष्ठी-
स्ताम्बूलाक्तास्तरुणहरिणीलोचनास्तत्र तन्वीः ॥ ४४ ॥

इन्द्रश्यामोपलचलमिलद्रोचिवीचिच्छटाभृत्-
पक्षाभ्यां खे भवति तरसा गाहमानेऽतिमाने ।
सद्योजातैः शबलहरितैर्भूषिताङ्ग्यो मृगाक्ष्यो
नूनं नीलोत्पलचलदृशां राजिभिस्त्वां महेयुः ॥ ४५ ॥

तां सेवेथास्तवकितकरः शंकरं वीततन्द्रः
प्राहुः प्राज्ञाः सकलभुवनक्षेमरक्षाकरं यम् ।
यस्मिन् तस्य प्रसरतितरां भावपूर्णः कटाक्ष-
स्तस्मिन् क्षिप्रं भवति नियतं मङ्गलानां विलासः ॥ ४६ ॥

अंतःक्षेत्रं त्वयि गतवति त्वत्सगर्भ्या विहंगा-
श्चित्रन्यस्ता रुचिररचना नन्दयिष्यन्ति नूनम् ।
त्वद्देहाभासदृशबहुलाऽऽशोभिरभ्रध्वजांशु-
प्रच्छन्नांगोऽनयनविषयश्चिन्तयान्तः पुरारिम् ॥ ४७ ॥

यस्य त्रातु रणभुवि महाधन्विनो वाहनं भू-
र्विष्णुः शस्त्रं विबुधनिवहः स्यन्दनांगं विधाता ।
सूतश्चापः कनकगिरिराट् वासुकिश्चापि मौर्वी
सोऽयं लोकत्रयशिवकरः शंकरीजानिरव्यात् ॥ ४८ ॥

इत्थं नत्वा गिरिवरसुतावल्लभं सौम्य रात्रा-
वध्वश्रान्तिं परिहर बहिर्मन्द्रमाकन्दतल्पे ।
रात्रौ निद्रासुखमनुभवेः साहसं मा स्म कार्षीः
पीडां पश्चाज्जनयति सखे साहसं कर्मठानाम् ॥ ४९ ॥

मार्गायासग्लपितमनसां मादृशानां जनाना-
मुष्णोच्छ्वासैरपहृतहिमस्तोमबाधो निशान्ते ।
मन्द्राकान्तैर्मधुपकलितैर्मञ्जुनादैः प्रबुद्धः
पुष्प्यत्पुष्पोद्भवरसकणानीषदाचूष काल्ये ॥ ५० ॥

सर्वां रात्रीविंरहमथिताश्चक्रवाकीवधूटी-
रहायार्द्रां पतिरुदितवानेषमाबोधयन्तः ।
तत्रोच्चग्रीवा अरुणचरणास्ताम्रचूडा रुवन्तो
निद्रालुं त्वामुषसि महित क्षिप्रमुद्बोधयेयुः ॥ ५१ ॥

भ्रातस्तुभ्यं नम इदमहो भूरिवारान् मयार्द्री-
त्येवं भूयः कथनविषये कातरः किं ब्रवीमि ।
बन्धुस्नेहो द्रढयति धृतिं मानसीं मादृशानां
नष्टे तस्मिन् कथय शरणं कामिनां विद्यते किम् ॥ ५२ ॥

विष्वक् पश्यन् करटरटितं शाखिवृन्दाग्रसिक्त-
प्रालेयांशुं विगतसुषमं पश्चिमं शीतभानुम् ।
प्राचीं क्षामां तिमिरमलिनां खण्डितां वीक्षमाण-
स्तंद्रालुस्त्वं कथमिव भवेर्निद्रया मुद्रितोऽपि ॥ ५३ ॥

धात्रीभूता अपि पथि गताः शैशवे काकगोष्ठी-
रेता नीचा निपुणसरणौ जोषभावं भजेथाः ।
नीचैर्जुष्टे सदसि रसिकः प्रायशो वाग्यतो हि
व्याप्ते देशे तिमिरनिकरैः किं विराजेत् सुवर्णम् ॥ ५४ ॥

आम्रैस्ताम्रैः सरलबकुलैर्मञ्जुलैः पारिजातैः
कूलद्वय्यां फलभरनतैर्हारभूतैर्लसन्तीम् ।

नित्यस्रोतामखिलशमलध्वंसिनीं रम्यवेणीं
पुण्यां पूर्णाममलसलिलां सह्यजां वीक्ष्य तुष्येः ॥ ५५ ॥

तीरे तीरे विपुलविपुलान् पावनांस्तीर्थघट्टान्
घट्टे घट्टे निगमवचसां ब्राह्मणानां च गेहान् ।
गेहे गेहे मरतकमयान्यब्जपीठानि पश्येः
पीठे पीठे महितमहितान् देशिकानां प्रबन्धान् ॥ ५६ ॥

आम्रावल्या अनु परिसरं राजमाने प्रधाने
कारूराख्ये प्रतिकलमलं संपनीपद्यमाने ।
शारीरश्रीविहसितमनोजन्मनारीपरीते
पारे वाचां विपणिमहिते भूतयो लोकनीयाः ॥ ५७ ॥

यस्मिन् रम्या विपणिसरणिः प्रत्यहं वर्धमाना
स्कायच्छ्रीका वणिज अनिशं यत्र नन्दन्ति हृष्टाः ।
आतन्वाना अभिनवनवानद्भुतान् वस्तुराशीन्
विक्रय्यांस्ते करधृततुलासंभ्रमा रंजयन्ति ॥ ५८ ॥

यः कावेर्या विमलसलिलैः पावनैश्चाभिषिक्तः
सेवाकामान् प्रणतनिवहान् लब्धकामान् वितन्वन् ।
अद्रिं भित्वा सकलजनतारक्षणायावतीर्णो
यस्मिन् भाति त्रिभुवनगुरुः श्रीनिवासः स्वयंभूः ॥ ५९ ॥

ख्यातं लोके जनपदमथाऽद्वितीयं त्रिशीर्षं
यूरोपीयैर्भुवनभरणायोद्यतै राजकीयैः ।
आढ्यं माद्रीमहितधरणीहारहीरायमाणं
वाणीलक्ष्म्योर्वसतिसदनं किंचिदध्यक्षयेथाः ॥ ६० ॥

तस्मिन् विद्यासदनमतुलं सूरिवृन्दैः प्रगल्भं
यस्पीजीति प्रथितविभवं चांगलेयानुमोद्यम् ।
नानाशास्त्रैस्सुमतिगहनैः पञ्चभूतप्रमेयै-
रन्यैरन्यैर्बहुतयनयैर्भूषितं लोकनीयम् ॥ ६१ ॥

(क्रमशः) को. र. रंगाचार्यः

മംഗളോദയം

൧൦൮൯

പുസ്തകം ൬	കന്നിമാസം	ലക്കം ൧

മംഗളം.

ചേതംവിന്നുംനടത്താനൊരുജനഹിതരാജാകില്ലുടനാകാട-
നാമംലോകോപകാരത്തൊഴിലിൽവിതതാമെന്നുകാട്ടിക്കൊടുപ്പാൻ
പാരമ്പോതോഷിപ്പോണു ശ്ലോകാഹതിവരചരണെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചസാക്ഷാൽ
ചാരുശ്രീരാമചന്ദ്രൻതിരുവടികളലനോന്നാംകണോന്നിൽകിടട്ടെ.

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ

കൊച്ചിയിലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളും

ജാതികളും

കാടന്മാർ.

മുഖവുര

സാധുക്കളായ ഒരുവക കാട്ടുജാതിക്കാർ കൊച്ചിരാജ്യത്തെ മലകളിലും കാടുകളിലും സ്വൈരമായി പാൎത്തുവരുന്നു. അവർ ജാത്യാചാരഭേദത്താൽ കാടന്മാരെന്നും മലയന്മാരെന്നും രണ്ടു വകക്കാരായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇരുക്കൂട്ടരും തമ്മിൽ കൂടിക്കഴിച്ചാൽ ചുരുക്കമാണ്. അവരുടെ സ്വഭാവത്തിനു വളരെ സാമ്യമുള്ളതും അത് അവർ അധിവസിച്ചുവരുന്ന കാട്ടുപ്രദേശത്തിന്റെ വൈരൂപ്യക്കൂടിയുണ്ടായ പോലെയുമാകുന്നു. എന്നാൽ അതിൽ നിഷ്ഠൂരമായ ക്രൂരതയില്ല. കാടന്മാർ മുഖ്യമായി കാണപ്പെടുന്നതു കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ നെല്ലിയാമ്പതി മലകളിലും കോടശ്ശേരി മലകളിലും, മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിൽ ചേൎന്ന കോയമ്പത്തൂർ ജില്ലയിലെ ആനമല എന്ന മലകളിലുമാണ്. കൊച്ചി മലകളിലുള്ളവർ തമിഴും മലയാളവും കൂടികലൎന്ന ഒരുവക ഭാഷയാണ് സംസാരിച്ചുവരുന്നത്. എന്നാൽ ആനമല എന്ന മലയിലുള്ളവർ സംസാരിക്കുന്നതു മലസർ *

---

* പ്രാകൃതമായ ഒരുവക തമിഴ്.

എന്ന ഒരുവക തമിഴാണ്. മുൻ 1901-ലെ കാനേഷുമാരി കണക്കുപ്രകാരം കൊച്ചിയിൽ 161 ആണുങ്ങളും 149 പെണ്ണുങ്ങളുംകൂടി ആകെ 310 കാടന്മാർ മാത്രമേയുള്ളു.

ഉൽപത്തിയും ചരിത്രവും

ഹിന്തുലക്ഷണം വിവരിക്കുമ്പോൾ ഡാക്ടർ ടൊപിനാർഡ് (Dr. Topinard) അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട 'നരകുലശാസ്ത്രം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളെ കറുത്ത വർണ്ണക്കാർ, മംഗോളിയന്മാർ, ആര്യന്മാർ, എന്ന മൂന്നു പ്രധാന ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വകക്കാരുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിലേയും മറ്റു ഇന്ത്യയിലേയും കാടുകളിൽ കാണപ്പെടുന്നവരാണെങ്കിലും, അവരുടെ കറുത്ത നിറവും ആകാരവും നീക്കിയാൽ ആദ്യലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ പ്രയാസമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആനമല എന്ന മലകളിലും, കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലുമുള്ള മലകളിലും പാർക്കുന്ന മലയന്മാർ, കാടന്മാർ, മുതുവന്മാർ എന്ന കാട്ടുജാതിക്കാർ അപരിഷ്കൃതന്മാരായ ദ്രാവിഡജാതിയിൽപെട്ടവരാണെന്നാണ് ഡെനിക്കർ (Deniker) അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ 'മനുഷ്യവംശം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. മൃഗപ്രായന്മാരായ പുലയന്മാർ, മുതുവന്മാർ, തടിച്ച ചുണ്ടുകളോടും കറിയ ദേഹത്തോടുംകൂടിയവരും മലകളിലെ അധികാരികളുമായ കാടന്മാർ എന്നീ ചിന്നിച്ചിതറിയ കാട്ടുജാതിക്കാരുടെ ഒരു സങ്കേതമാണ് ആനമല എന്ന മലനിരകൾ. "പർവ്വതഗഹ്വരങ്ങളിൽ പുരാതത്വജ്ഞന്മാർ കണ്ടെത്തിയ ശിലാജാതമായ അസ്ഥ്യാദിശേഷങ്ങളെന്നപോലെ, ഒരു കാലത്തു അങ്ങു ഒരുതായിരുന്ന നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും ആര്യന്മാരാൽ ആട്ടിയോടിക്കപ്പെട്ട ഈ പൂർവ്വനിവാസികൾ മലകളിലെ നിഗൂഢസ്ഥാനങ്ങളിൽ പോയിരിന്നു. പക്ഷെ ഈ 'സാധനങ്ങൾ' ഇണങ്ങിയ അസ്ഥികളല്ല, ഒരുവക ജീവനുള്ള മനുഷ്യവസ്തുക്കളാണെന്നേയുള്ളു. മിക്കവാറും നിർജ്ജനമായ ഈ മലകളിൽ മരിച്ചവരുടെ ശവസ്ഥാനങ്ങളുടെ മീതെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഈ വകക്കാർ കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ അനവധി സ്മാരകചിഹ്നങ്ങൾ കാണാം."* ഡാക്ടർ എ. എച്ച്. കീൻ (Dr. A. H. Keane) ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു—"പക്ഷെ നിഗ്രിട്ടോക്കാർ തന്നെയാണെന്നു മിക്കവാറും വിശ്വസിക്കാവുന്ന ഒരുവക കറുത്ത ജനങ്ങളാണ് ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി വന്നതെന്നു കാണിപ്പാൻ നല്ല തെളിവുകളുണ്ട്. ഇവർ മലയേഷ്യയിൽനിന്നും ബംഗാളുൾക്കടൽ ചുറ്റി ഇന്ത്യയിൽ വന്നു, ഹിമവാൻ പർവ്വതത്തിൻ്റെ ചെറുമലകളിൽ താമസിച്ച്, അവിടെനിന്നും കാലക്രമത്തിൽ ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവൻ എന്നല്ല വഴിയെ ഡക്കാൻപീഠിയിൽകൂടിയും വ്യാപിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ കലർപ്പില്ലാത്ത നിഗ്രിട്ടോ സംഘങ്ങൾ ഇല്ല. കലർപ്പ് കൂടാതെ തെളിവായ നിഗ്രിട്ടോ ഭാഷ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. എന്നാൽ നിഗ്രിട്ടോ ലക്ഷണങ്ങൾ ഹിമാലയം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയും ഡക്കാൻപീഠിയിലുള്ള ഉയർന്ന പ്രദേശങ്ങളിലും സർവ്വത്ര കണ്ടുവരുന്നുമുണ്ട്. വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ പിന്നീട് വന്നവരാൽ ഈ നിഗ്രിട്ടോക്കാർ ഗ്രസിക്കപ്പെടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അധികമായി ഏകീകരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിരിക്കുന്നു."

---

* Sir Wilsom Hunter's Indian Empire, P. P. 29 & 93.

ൎരവരിൽ നാലു പ്രത്യേക വൎഗ്ഗക്കാരുള്ളതു കൊണ്ടു നാം നീഗ്രിട്ടോക്കാരെ 'പ്രാഗ്ദ്രാവിഡന്മാർ' എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥാപനത്തിനു ധാരാളം തെളിവുകളുമുണ്ട്.

ഇപ്പറഞ്ഞ അനവധി പ്രാഥമിക ജാതിക്കാർ ദക്ഷിണാപഥത്തിലേയും തെക്കെ ഇന്ത്യയിലേയും മലകളിൽ പാൎത്തുവരുന്നതാണ്. അവർ കൊള്ളേറിയന്മാരോടു വളരെ അടുത്തവരുമാണ്. അനവധി പേർ വളരെ അകന്ന കാലങ്ങളിൽ മലയിലേക്കും കടക്കുകയും പക്ഷെ അവിടത്തെ സാക്ഷാൽ ആദിമനിവാസികളായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽ ചേൎന്നവരാണ് മലയന്മാർ, കാടന്മാർ, ഉള്ളാടന്മാർ, ഏരവാലന്മാർ, പണിയന്മാർ ഇവരും മററു അനവധി ജാതിക്കാരും. ഇവർ പ്രാകൃതമായ ദ്രാവിഡഭാഷയാണ് സംസാരിക്കുന്നത് എങ്കിലും തനിദ്രാവിഡന്മാരല്ല—നീഗ്രിട്ടോക്കാർ, കൊള്ളേറിയന്മാർ, ദ്രാവിഡന്മാർ, ആൎയ്യന്മാർ ഇവരെല്ലാവരുടേയുംകൂടിയ ഒരു സമ്മിശ്രജാതിയാണ്. ആൎയ്യന്മാരായ (അനാഹൂതപ്രവേശകന്മാരിൽ) നിന്നും അകന്നു നില്ക്കകൊണ്ട് ഇവർ നീഗ്രിട്ടോക്കാരുടെ വഴിയും ആൎയ്യന്മാർ ചേൎന്നതല്ലാത്ത മറേറാരോ പ്രാഥമികസമ്പ്രദായങ്ങളുംതന്നെ ആചരിച്ചുവരുന്നു. ഒരിക്കലും പിടിച്ചടക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും മതം ദീക്ഷിപ്പാൻ സംഗതിയായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ മതകാൎയ്യത്തിൽ ഇന്നും ആനിമിസ്റ്റുകളു * (Animists) ളാകുന്നു. പ്രാഥമിക ജാതിക്കാരുടെ വൎഗ്ഗപ്പെരുപ്പത്തിനു കാരണം അവരുടെ സൎവ്വദിക്കിലേക്കുമുള്ള പ്രസരണവും ആൎയ്യലോകസങ്കലനവുമാണെന്നു റെറ്റ്സൻ (Retzun) എന്ന സായ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മനുഷ്യചരിത്രം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വാസസ്ഥലം

കാടന്മാരുടെ കുടികളും അധികവും ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിൽ അടുത്തടുത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരിക്കും. ഇതിനുള്ള കാരണം രക്ഷയെപ്പററിയുള്ള ആലോചനയാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഈ വക ഗ്രാമങ്ങൾക്കു 'പതികം' എന്നു പേർ. പതികം കുന്നുകളുടെ ചരിവുകളിലോ അല്ലെങ്കിൽ കരമുകളിലായിട്ടോ ജലം കിട്ടുവാൻ സൌകൎയ്യമുള്ളേടം നോക്കിയാണ് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നത്. അതു സാധാരണയായി തോട്ടുവക്കുകളിലൊ അല്ലെങ്കിൽ കാട്ടിൽ വല്ല ഉറവുകളിലൊ ആയിരിക്കും. വളരെ ദുൎല്ലഭമായിട്ടേ പതികം ഒരിടത്തു സ്ഥിരമായിരിക്കു പതിവുള്ളു. ഓരോന്നിൽ പത്തും പതിനഞ്ചും ഇരുപതും വീതം മാടങ്ങളുണ്ടാവും. മാടങ്ങൾ സാധാരണയായി മുളകൊണ്ടും അപൂൎവ്വമായി മരംകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു. ചുമരിനും മേൽപുരക്കും ഒരേ സാധനം തന്നെ. വാതിലുകൾ തട്ടൽകൊണ്ടായിരിക്കും. മേൽപുര തേക്ക്, പന മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇലകൊണ്ടോ പുല്ലുകൊണ്ടോ എന്താണ് പതിച്ചു കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്നതെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടാണ് മേയുക. മാടത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ തറയുടെ ഒരു ഭാഗം അല്പം ഉയൎന്നിരിക്കുന്നതാണ്. അവിടെയാണ് കാടന്മാർ കിടന്നുറങ്ങുക. കിടപ്പാനുള്ളതു കോരകൊണ്ടു അവർ തന്നെ മെടഞ്ഞു

* ആനിമിസ്റ്റുകൾ = ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്വാൻ സാധിക്കുന്നവരെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന ഭൂതങ്ങളും മററു പ്രേതപിശാചുക്കളും അസംഖ്യമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ച് അവരുടെ പ്രീതിക്കായി പ്രാൎത്ഥനകളും ആരാധനകളും ബലികളും ചെയ്യുന്നവർ. ഇവരുടെ മതത്തിന് ആനിമിസം എന്നു പറയുന്നു.

ണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വക പരുത്ത പായയാണ്. നിലത്ത് കാരുണ്ടായിരുന്നാൽ പായ ഒരു തഴതലിന്റെ മുകളിൽ വിരിക്കും. വർഷകാലങ്ങളിലുണ്ടാവുന്ന ശൈത്യവും, അട്ട ഈച്ച മുതലായ ജീവികളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവവും തടുത്തു നിൽക്കുവാനും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാനുമായി ഈ വക ശയനഗൃഹങ്ങൾ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കുറെ പൊക്കത്തിൽ പണിതുവരാറുമുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ഇതിലേക്കുവേണ്ടി കോണിപ്പടികൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുകയും പതിവാണ്. മാടത്തിന്റെ ഒരു മൂക്കിൽ ഒരു അടുപ്പും ഉണ്ടായിരിക്കും.

എല്ലാ വാസസ്ഥലങ്ങളിലും വേണ്ടുന്ന ഗൃഹോപകരണങ്ങളും തീകത്തുവാനും കത്തിക്കുവാനുമുള്ള സാമഗ്രികളുമുണ്ടാവും. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു ചില പരുക്കൻ പായകളും തഴയും പലകകഷ്ണങ്ങളുമാകുന്നു. മാടത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു സദാ തീ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കും. തീയുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും താമസവും വിചാരിച്ച് ഏതാണ്ടു വിലപിടിച്ച വസ്തുക്കളിലൊന്നുപോലെയാണ് അതിനെ സൂക്ഷിക്കുന്നത്. മിക്കയിടത്തും അതു സ്ത്രീകളുടെ ബന്തവസ്സിലും നോട്ടത്തിലുമായിരിക്കും. ആസ്ട്രേലിയക്കാർ തീ കെട്ടുപോവാൻ സംഗതിയാക്കിയ സ്ത്രീയെ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുന്നതും, ന്യൂഗിനിയിലെ പാപ്പുവന്മാർ തീയുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും കഷ്ടപ്പാടും വിചാരിച്ച്, അതുള്ള മറ്റൊരു കുടിൽ എത്രതന്നെ ദൂരത്തായാലും, അവിടെ പോയി കൊണ്ടുവരുന്നതും, 'പുതിയതീയി'ന്റെ ഉപകല്പനം, പ്രത്യേകിച്ച് അമേരിക്കയിലും ഓഷ്യാനിയയിലും, സദ്യകളെക്കൊണ്ടും മതകർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്. ഒരു കഷ്ണം തീക്കല്ലിന്മേൽ ഒരു കഷ്ണം ഉരുക്കുകൊണ്ടു മുട്ടി തീപ്പൊരിയുണ്ടാക്കി അതു പഞ്ഞിയെപ്പോലുള്ള ഒരു വക കൊടേസ്സുയിന്മേൽ വീഴിച്ചാണ് മലയന്മാരും കാടന്മാരും തീയുണ്ടാക്കുന്നത്. ഇതിനെ തന്നെയാണ് താഴ്ന്നതരം ഫ്യൂജിയന്മാരും എസ്കിമോക്കാരും അലിയൂട്ടുകാരും ചെയ്യുന്നത്. കാടന്മാർ വീട്ടുസാമാനങ്ങളായി, വെയ്ക്കാൻ കുറെ മൺപാത്രങ്ങളും മറ്റു ആവശ്യങ്ങൾക്കു കുറെ മുളമ്പാത്രങ്ങളും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. അവർ വെള്ളം സൂക്ഷിക്കുന്നതു മുളങ്കുഴലുകളിലാണ്. അതുകൾക്ക് ഒരു വാരയോ ഒന്നു വാരയോ നീളമുണ്ടാവും. ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസം ദൂരെ പോയി താമസിക്കേണ്ടതായി വന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള പാത്രങ്ങളിൽ വെള്ളം കൂടെക്കൊണ്ടുപോകുന്നതാണ്. ആവശ്യം വളരെ ചുരുക്കവും ജീവിതം വളരെ ഉപായവുമായ ഇവരുടെ മിടുക്കും സാമർത്ഥ്യവും കണ്ടാൽ ഏവനും ആശ്ചര്യം തോന്നും. കാട്ടിലെ മുളകൊണ്ടും വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇലകൊണ്ടും കയറു പോലെ പിരിച്ചുണ്ടാക്കാവുന്നതായ ചില വള്ളികളുടെ തോലുകൊണ്ടും അവർ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അവരുടെ വെട്ടുകത്തികൊണ്ടു സൌകര്യമുള്ള ഗൃഹങ്ങൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നു; എന്നു മാത്രമല്ല, സമീപത്തു ലഭിപ്പാൻ കഴിയുന്ന സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടുതന്നെ എല്ലാ ആവശ്യവും നടത്തിവരികയും സമീപമുള്ള സകലവും ഗുണപ്രദമായ വിധം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

കല്യാണസദ്യ മറ്റും.

പെൺകുട്ടികളെ പ്രായം ചെന്നതിന്നുശേഷം മാത്രം കല്യാണം കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കല്യാണകാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു കല്യാണം ചെയ്യാനുള്ളവർ തന്നെയാക

ന്നു. ഒരു പുരുഷനു തന്റെ ഏളയച്ഛന്റെയൊ മുത്തച്ഛന്റെയൊ മകൾ തുടങ്ങി അച്ഛൻവഴി സംബന്ധമുള്ള യാതൊരു പെണ്ണിനെയും കല്യാണം ചെയ്വാൻ പാടില്ലെന്നാണ് അവരുടെ നിശ്ചയം. അന്യോന്യമുള്ള സംബന്ധം കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഒരു പിതാവിങ്കൽ നിന്നു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള താവഴിക്കാർ തമ്മിലുള്ള ദാമ്പത്യവും പാടില്ലാത്തതാണ്. ഈ സംഗതികൊണ്ട് ഇവർ അധികവും ഭിന്നഗോത്രങ്ങളിൽ നിന്നല്ലാതെ വേളി കഴിക്കുകയില്ല. പലരും വേളിക്കാരാകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു പുരുഷൻ തന്റെ അമ്മാമന്റെ (അമ്മയുടെ സഹോദരന്റെ) മകളെ കല്യാണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം പ്രായേണ നടന്നുവരുന്നില്ലെന്നില്ല.

ഒരു പെണ്ണു തെരണ്ടാൽ അവളെ ഏഴു ദിവസം ഒരു പ്രത്യേകമാടത്തിൽ താമസിപ്പിക്കുന്നു. ഏഴാം ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ അവളുടെ അശുദ്ധി പോകും. ഈ ദിവസം സമീപമുള്ളവർക്കെല്ലാവർക്കും ഒരു അടിയന്തരദിവസമാണ്. തെരണ്ടിരിക്കുന്നവൾ ഒരു തോട്ടിൽ കുളിക്കുമ്പോൾ ഒഴുകിവരുന്ന വെള്ളം അന്യർ തൊടുന്നതായാൽ അശുദ്ധപ്പെടുമെന്നു വിചാരിച്ചു വരത്തക്കവണ്ണം അത്ര ഗാഢമാണ് അശുദ്ധിയിൽ അവർക്കുള്ള വിശ്വാസം.

ഭാര്യയായി സ്വീകരിപ്പാൻ പോകുന്ന പെണ്ണിന് ഒരു കാടൻ കാഴ്ചയായി ധനം കൊടുക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും അമ്മാമന്മാർക്കും സഹോദരന്മാർക്കും സഹോദരിമാർക്കും വസ്ത്രം സമ്മാനിക്കുക പതിവുണ്ട്. അവർ വിവാഹത്തിനുള്ള വാഗ്ദാനം ഉറപ്പിക്കുന്നതു വധൂവരന്മാരാകുവാൻ പോകുന്നവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ തമ്മിൽ വെറ്റിലയും അടക്കയും കൈമാറ്റം ചെയ്തിട്ടാണ്. ഇതിനുശേഷം കല്യാണദിവസംവരെ വരന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ വധുവിന് ഉടുപ്പും അരിയും മറ്റോരോ സാധനങ്ങളും കൊടുക്കണം. കല്യാണദിവസം മതസംബന്ധമായ യാതൊരു ക്രിയയും ചെയ്യുന്നില്ല. അന്നു ചെറുക്കൻ ബന്ധുമിത്രങ്ങളോടുകൂടി പെണ്ണിന്റെ മാടത്തിൽ ചെല്ലും. അവരുടെ സൽക്കാരവും മറ്റും കഴിഞ്ഞാൽ കുടിലിന്റെ ഉമ്മറത്തു പ്രത്യേകം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അലങ്കരിക്കുന്ന ഒരു പന്തലിൽ വധൂവരന്മാർ അഭിമുഖമായി നില്ക്കും. അപ്പോൾ എല്ലാ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും ചെണ്ട കുഴൽ മുതലായ വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടി വെവ്വേറെ ആടിക്കളിക്കും. അതു കഴിയുമ്പോൾ വധുവിന്റെ അമ്മ സ്വർണ്ണംകൊണ്ടോ വെള്ളികൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കിയ കല്യാണത്താലി പെണ്ണിന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടുകയും മൂപ്പൻ ഒരു തലപ്പാവു ചെറുക്കന്റെ തലയിൽ വെക്കുകയും ചെയ്യും. പിന്നെ സമാഗമത്തിന്റെ ഒരു അടയാളമായി ദമ്പതിമാർ കൈകോർത്തു പിടിച്ചു മറ്റുള്ളവരോടും ആഘോഷത്തോടുംകൂടി പന്തലിനു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തിട്ട് ഒരു പായിൽ ചെന്നിരുന്നു വെറ്റില കൈമാറും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ വധൂവരന്മാരൊന്നിച്ച് അവന്റെ മാടത്തിലേക്കു പോകുകയും ചെയ്യും. അവിടെയും ഇതുപോലെതന്നെ രണ്ടു ദിവസം ഇരുകക്ഷികളുടെയും ബന്ധുമിത്രങ്ങളോടുകൂടി ഉത്സവം ഘോഷിക്കുന്നതാണ്.

ചിലേടങ്ങളിൽ, കല്യാണം ചെയ്യണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ സ്വന്തം പതിയിൽനിന്നു ഒരു കൊല്ലത്തോളം ദൂരെപ്പോയി താമസിച്ച് അതിനിടയിൽ അനുരൂപയായ ഒരുത്തിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ട്,

പ്പെടുന്നു. അവൾ അപ്പോൾ തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മാടത്തിലെത്തു മടങ്ങിപ്പോകും. ചിലപ്പോൾ ദാമ്പത്യവിച്ഛേദം ചില ജാത്യാചാരനടപടിപ്രകാരം ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമുണ്ട്. ഭാര്യ കീഴ്‌വണക്കവും അനുസരണവുമില്ലാത്തവളായി കാണപ്പെട്ടാൽ കല്യാണബന്ധം വേർപെടുത്തേണ്ടതാണെന്നാണ് നിശ്ചയം. അവളുടെ നടപടിദോഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ പ്രായം ചെന്നവരെല്ലാവരും കൂടി ഒരു ആലോചനാസംഘം ചേർന്ന് ഇരുകക്ഷികളുടെയും വാദം കേട്ടു തീർപ്പുകല്പിക്കും. ഈ സംഘത്തിന് അവരുടെ മേൽ പൂർണ്ണാധികാരമുണ്ട്. അവരുടെ തീർപ്പിന് അപ്പീലുമില്ല. സ്ത്രീയായാലും വേണ്ടില്ല പുരുഷനായാലും വേണ്ടില്ല, കീഴ്‌വണക്കമില്ലാത്തവരോ ദുർന്നടപടിക്കാരോ കാണപ്പെടുന്നപക്ഷം കൂട്ടത്തിൽനിന്നു തള്ളിക്കളയുന്നതാണ്. പിന്നെ അവർ ആ കാട്ടിൽ കടക്കാനേ പാടില്ല. എവിടെയെങ്കിലും പോയി നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുകൊള്ളണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഭവങ്ങളുണ്ടായാൽ നാട്ടിലെ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരുടെ അടുക്കലാണ് സ്ത്രീപാപി ശരണം പ്രാപിക്കുന്നത്.

ബഹുഭാര്യത്വവും ബഹുഭർത്തൃത്വവും.

കുലവർദ്ധനക്കായിക്കൊണ്ടു കാടന്മാർ ബഹുഭാര്യത്വം ആചരിച്ചുവരാറുണ്ട്. ബഹുഭാര്യാചാരനിയമപ്രകാരം ആദ്യത്തെ ഭാര്യക്കു മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ പ്രാധാന്യം കൂടും. ഓരോരുത്തിക്കും വെപ്പുപാത്രങ്ങൾ പ്രത്യേകമായിരിക്കും. ഒരുവന്റെ ഭാര്യമാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ച് അവന്റെ ധനവും കീർത്തിയും വർദ്ധിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. മുഹമ്മദീയർ, ആസ്ത്രേലിയക്കാർ, അമേരിക്കയിലെ ഇന്ത്യന്മാർ ഇവരുടെയിടയിൽ നടപ്പുള്ള രീതിയിലോ പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽ വെപ്പാട്ടികളെ വെച്ചു വരുന്ന രീതിയിലോ ഏതെങ്കിലും ഒരു തരത്തിൽ ലോകം മുഴുവനും ഈ ബഹുഭാര്യത്വമെന്നവസ്ഥ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതു; വിഷയസുഖം ലഭിപ്പാനും പണി എടുപ്പിക്കാനും മാത്രം ഉപകരിക്കപ്പെടുന്ന ഈ സ്ത്രീകളെ അവരുടെയിടയിൽ കേവലം അടിമകളെപ്പോലെ കരുതിവരുന്നതുമാണല്ലോ. കാടന്മാരുടെയിടയിലും ഏതാണ്ട് ഈ ആലോചനതന്നെയാണ്. അവരുടെയിടയിൽ ബഹുഭർത്തൃത്വം നടപ്പില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, ഒരു കാടത്തിയുടെ ചാരിത്രശുദ്ധി അത്യന്തം പ്രശംസനീയമാണെന്നും വൈദികമായ വിവാഹസമ്പ്രദായം പ്രായേണ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാവുന്ന ഈ കൂട്ടരുടെയിടയിൽ ഇത് എങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നുവെന്നു വിസ്മയം തോന്നത്തക്കവണ്ണം സ്ത്രീകൾ ഉടമ്പടിബന്ധത്തെ അത്ര സാരമായി കരുതിവരുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതി സന്തോഷത്തോടെ സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വിധവകളെ കെട്ടുകയും കല്യാണം ചെയ്യാൻ അനുവദിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഗണികാവൃത്തിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ വിരോധിക്കുന്നതുമല്ല.

കുടുംബജീവിതം.

ഇന്ത്യയിലെ പല ആദ്യനിവാസികളുടെയിടയിലും കുടുംബഘടന ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതും അതിന്നായി ഇപ്പോഴും പരിശ്രമം ചെയ്തുവരുന്നതുമാണല്ലോ. എന്നാൽ കൊച്ചിയിലെ കാട്ടുജാതിക്കാരുടെയിടയിൽ ഈ അവസ്ഥ വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ നടപ്പിലായിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെയിടയിൽ കുടുംബസ്ഥിതി നല്ലനിലയിലെത്തിയിട്ടുള്ളതും പിതാവിന്റെ

പ്രാമാണ്യം എല്ലാറ്റിലും പ്രബലമായിട്ടുള്ളതുമാണ്. അച്ഛൻ മക്കൾക്ക അവരുടെ നടവടിയെപ്പററിയുള്ള ഗുണദോഷവാക്കുകളെ പറഞ്ഞുകൊടുക്കും. പൂർവ്വികന്മാരിൽനിന്നും പാരമ്പര്യാ കിട്ടിവരുന്ന സദാചാരനടവടികളെ ഉറപ്പിച്ചുവരുന്നു. ഭർത്താക്കന്മാർക്ക് അനുസരണയുള്ളവരായിരിക്കുവാനും അവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനും അമ്മമാർ പെൺമക്കളെയും ഉപദേശിക്കുന്നു. കുട്ടികളെ പ്രായം തികയുന്നതുവരെ അച്ഛനും അമ്മയും ഒന്നിച്ച് അച്ഛന്റെ സംരക്ഷണയിൽ പാർപ്പിക്കുന്നതാണ്. പ്രായംതികഞ്ഞാൽ അവരെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൊടുക്കുകയും, ആൺമക്കൾ കല്യാണശേഷം അവരുടെയും ഭാര്യമാരുടെയും ചിലവിലേയ്ക്കുള്ള വഴി ഭാര്യമാരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരൊന്നിച്ചോ അല്ലെങ്കിൽ തന്നെത്താൻ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന പ്രത്യേകമാടങ്ങളിലോ താമസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചില മാസങ്ങളിൽ കാടരുടെ മുഖ്യജോലി കാട്ടിലെ വിലപിടിച്ച ഉല്പന്നസാധനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയാണ്. അതുകളുടെ വില്പനയാൽ അക്കാലങ്ങളിൽ ഭക്ഷണത്തിനും മററുംധാരാളം വകയുണ്ടാവും. എന്നാൽ മററുള്ള കാലങ്ങളിൽ സമീപം കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന വല്ല കായോ കിഴങ്ങോ കൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് വരുന്നത്. ഈ വക സാധനങ്ങളെത്തേടി ചിലപ്പോൾ അധികം ദൂരം പോകേണ്ടതായും, മടങ്ങിപ്പോരുവാൻ സാധിക്കാതെയും വന്നാൽ വാഴയിലകൊണ്ടോ മറേറാ മേയുന്ന ഉറപ്പില്ലാത്ത ചെറുമാടം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുവാൻ നാലുപുറവും തീയിട്ട് കത്തിച്ചുകൊണ്ട് അവർ അവിടെ രാത്രികഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. സ്ത്രീകളും ഭക്ഷണത്തിനുപയോഗപ്പെടുത്താവുന്ന പല കിഴങ്ങുകളും തൂമ്പകൊണ്ടു കിളച്ചെടുത്തു ശേഖരിക്കാറുണ്ട്. അവർ കുടുംബഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുകയും, കുട്ടികളെ പോററിരക്ഷിക്കുകയും, അടുത്തുള്ള തോട്ടിൽപോയി വെള്ളം കൊണ്ടുവരികയും, മാടത്തിലെ സാമാനങ്ങൾ വേണ്ടുംവിധം സൂക്ഷിക്കുകയും, വേല ചെയ്യാൻ ഭർത്താക്കന്മാരൊന്നിച്ചു പുറത്തുപോകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. പുരുഷന്മാർ അവരെ ദയയോടെ സംരക്ഷിച്ചും അവർക്ക് കഴിവിധം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചും വരുന്നുണ്ട്. കുട്ടികളെ യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്യിക്കാതെയാണ് വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോരുന്നത്. ആറോ ഏഴോ വയസ്സു പ്രായമാവുമ്പോൾതന്നെ അവരെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ദിവസേന തങ്ങളുടെ യാത്രയൊന്നിച്ചു കാട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി അവിടെവെച്ചു ചില്ലറ സാധനങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്ന ക്രമവും രീതിയും പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുവരുന്നു. സർവ്വദാ പൂജിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന പൂർവ്വികന്മാരാൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പദ്ധതികളിൽനിന്നും അല്പമെങ്കിലും തെററിനടക്കുന്നതു കാടന്മാർക്കു മഹാ വിരോധമാകുന്നു. ഇവരെ വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചു തന്റെ മതത്തിൽ ചേർക്കണമെന്നു കരുതി ഉപകാരതല്പരനായ ഒരു പാതിരി ഒരിക്കൽ ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ കുട്ടികൾ ശരിയായി വരാതിരിക്കു കാരണം അതു വേണ്ടെന്നു വെയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുള്ളു.

അവകാശവും ഗോത്രസംബന്ധവും.

കാടന്മാരുടെയിടയിൽ ഒരുവന്റെ സ്വത്തിന് അവന്റെ മകനാകുന്നു അവകാശി. എന്നാൽ മൂപ്പന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ മൂത്ത അനന്തിരവനാണ്. പക്ഷേ ഇരുപാതത് കുട്ടികൾ കൂടിയ

താണ് ഒരു പതിയെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പതിയിലെ ആളുകളെല്ലാം 'മൂപ്പൻ' എന്ന ഒരു മേലാളുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിലാണ്. ഇവനെ അവരുടെ സമ്മതപ്രകാരം മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണ് നിയമിക്കുന്നത്. മൂപ്പന്നു തല വെള്ളികൊണ്ടു കെട്ടിയ ഒരു വടി കല്പിച്ചുകൊടുക്കും. ഇതു അവന്റെ അധികാരത്തിന്റെ മുദ്രയാണ്. കല്യാണം മരണം എന്നിവ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാവുന്ന എല്ലാ അടിയന്തരങ്ങളിലും അവൻ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിക്കുകയും, വഴക്കുകൾ കേട്ടു തീർപ്പു കല്പിക്കുകയും, ആവശ്യംപോലെ കുറ്റക്കാർക്കു ശിക്ഷ കൂടി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. കാടന്മാർ എല്ലാവിധനൂതനമാർഗ്ഗപ്രവർത്തനങ്ങളിലും പരാങ്മുഖന്മാരും, മൂപ്പന്റെ സമ്മതംകൂടാതെ യാതൊരു നൂതനമാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കാത്തവരുമാകുന്നു. മൂപ്പന്റെ ഭാര്യയെ 'മൂപ്പത്തി' എന്നാണ് വിളിക്കുക. മൂപ്പന്ന് അവരുടെയിടയിലുള്ള സ്ഥാനവും നിലയും അവൾക്കു സ്ത്രീകളുടെയിടയിലുമുണ്ട്.

മതം. കാടന്മാർ ആനിമിസ്റ്റുകളാണെന്നു മുമ്പൊരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എല്ലാവിധരോഗങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും ദുർദ്ദേവകോപംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അവർ ദൈവഭയമുള്ളവരും കാളീപൂജയിൽ പ്രത്യേകം വിശ്വാസമുള്ളവരുമാകുന്നു. അരിയും മറ്റു ചില സസ്യപദാർത്ഥങ്ങളും കൂടി തേനിൽ വേവിച്ച പായസംപോലുള്ള ഒരുവിധം മധുരദ്രവ്യമാണ് അവരുടെ ദൈവനിവേദ്യസാധനം. ഇതിലേക്കുള്ള അരി കന്യകമാരായ കുറെ സ്ത്രീകൾ കുളിച്ചു ശുദ്ധമായി വന്നു കുത്തിത്തയ്യാറാക്കണം. ഈ നിവേദ്യം വളരെ ദിവ്യമായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവിടെ കൂടുന്ന എല്ലാ ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും കുട്ടികളും അതു അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. അയ്യപ്പൻ അവരാൽ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു മൂർത്തിയാകുന്നു. അവർ ആ മൂർത്തിയുടെ സഹായം എല്ലാ ഉദ്യമങ്ങളിലും പ്രാർത്ഥിക്കും. അവർ മരിച്ചു കാരണവന്മാരെ പൂജിക്കുകയും കുടുംബങ്ങളിൽ ദീനമോ മറ്റുവല്ല കഷ്ടതയോ സംഭവിക്കുമ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ശുഭകരമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്വാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും അവരുടെ അനുഗ്രഹവും സഹായവും പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'മലയാറി' എന്ന കാട്ടുദേവത അവരുടെ മറ്റൊരു ദൈവമാകുന്നു. ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നും അവരെ രക്ഷിക്കുന്നത് ഈ മൂർത്തിയാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അവർ ശുദ്ധാശുദ്ധങ്ങളെ ഇത്ര വളരെ കഷ്ടമായി ഗണിച്ചുവരുന്നത് ഈ മൂർത്തിയെ വിചാരിച്ചാകുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യങ്ങൾക്കു അവർ ഇരയായിത്തീരുമത്രെ.

കാടന്മാർ 'ആചരിച്ചുവരുന്ന ആനിമിസം' എന്ന മതത്തെപ്പറ്റി ഇമ്പീരിയൽ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ടിൽ (Imperial census Report) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:— "ബംഗാളത്തിലെ ആദിമനിവാസികളുടെയിടയിലെന്നപോലെ, കാലക്രമംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണജാതിയിലേക്കു ചേരുവാൻ സംഗതിയുള്ള ഒരുവക മതത്തിന്റെ ആദ്യനിലയൊന്നാണ് കാടന്മാരുടെ മതവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത്. എന്നാൽ ഈ വർഗ്ഗക്കാരുടെ നേരായ മതം, ഹിന്ദുക്കളുടെ പ്രഭാവം കേവലം ബാധിക്കാതെ ചോട്ടാനാഗപൂരത്തെ ഒറാവന്മാരുടെയും മു

ർക്കടെയും ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും നിലനിന്നു വരുന്ന രീതിയിലുള്ള ആനിമിസംതന്നെയാകുന്നു. മാന്നാർ മുതലായവരെപ്പോലെ തന്നെ അനവധി അദൃശ്യശക്തികളാൽ തങ്ങൾ ആവേഷ്ടിതന്മാരായിരിക്കുന്നുവെന്നു കാടന്മാരും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ അദൃശ്യശക്തികളിൽ ചിലവ അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാർതന്നെ. മറ്റുള്ളവ അവരുടെ മൂഢവിചാരപ്രകാരം കുന്നുകളും തോടുകളും ഏകാന്തമായ കാടുകളും ഇവയെല്ലാം നിഗ്രഹാനുഗ്രഹാദിപ്രഭാവങ്ങളുള്ള ചില അധിഷ്ഠാനദേവതകളാണെന്നുള്ള ബോധമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നുമില്ല. അവർ ഈ ദേവതകൾക്കു പ്രതിമകൾ സൃഷ്ടിക്കുകയോ സ്വരൂപവും ആകൃതിയുമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. തുറസ്സായി ഒരു സ്ഥലത്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന ചതുരനായു ട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു ചട്ടിക്കട്ടയും, അവനാഴിയുടെ ആകൃതിയിലുണ്ടാക്കി ചായില്യം തേച്ച ഒരു കല്ലും മാത്രമാണ് അവരുടെ ഇഷ്ടദേവതാപ്രതിമകൾ. അവർക്ക പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങാത്തവണ്ണമുള്ള നാമങ്ങളും വിചാരിപ്പാൻപോലും കഴിയാത്തവണ്ണമുള്ള മഹിമയും ഉണ്ടെന്നും, അവരെ പൂജിക്കുന്നതുപേക്ഷചെയ്താൽ വീട്ടുകാരന്നു അനർത്ഥങ്ങളും വീട്ടുകാർക്കു മരണമല്ലെങ്കിൽ വ്യാധിയും കന്നുകാലികൾക്കു മഹാമാരിയും വിളവുകൾക്കു നാശവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണെന്നുമാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. ഈവക ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിപ്പാൻവേണ്ടി, തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നെടമായി വിശ്വസിക്കുന്ന പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ കാടന്മാർ നെയ്യ്, ശർക്കര, ധാന്യങ്ങൾ മുതലായ സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂജിക്കുകയും കോഴി, ആടു മുതലായ ജന്തുക്കളെ ബലി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അവരുടെ പൂജാരി അവരിൽതന്നെയൊരുവനാം അവൻ അവരുടെ ക്ഷുദ്രവൃത്തികൂടി നടത്തുന്നവനാകുന്നു. അവരുടെ നിവേദ്യസാധനങ്ങൾ പൂജക്കാർ ഭക്ഷിക്കുന്നതാണ്. കാടന്മാരോട് അവരുടെ മതത്തെപ്പറ്റി ചോദിക്കുന്നതായാൽ, അവർ വാസ്തവത്തിൽ ബ്രാഹ്മണസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നും തീരെ അകന്നിരിക്കുന്നവർ തന്നെയെങ്കിലും, അതിനെയല്ലാതെ അവരുടെ ശാസ്ത്രാനുസാരം അല്പമെങ്കിലും വിടാതെ നടക്കുന്നവരായാലെന്നപോലെ, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്ന ഹിന്ദുദൈവങ്ങളെപ്പറ്റി അനിശ്ചിതമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ട്, ഹിന്ദുക്കളാണെന്ന മറുപടി പറയുള്ളൂ. അന്യമതം ഏതുപ്രത്തിൽ സ്വീകരിക്കാതെ ശുദ്ധതയോടുകൂടി നില്ക്കുന്നവർ ആചാരപൂർവ്വവും സ്വാഭാവികമായി മതം മാറുന്നതു കാണാം. എന്നപോലെ, ഇവർ ഹിന്ദുദൈവങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നത് ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ബാഹ്യതത്വങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ആരംഭമാകുന്നു. ഇവരുടെ പിന്നത്തെ പതനം ബ്രാഹ്മണരെ പ്രവൃത്തിക്കാക്കുകയാണ്. അവരുടെ ശക്തികൊണ്ടും ലോകശക്തികളെക്കൊണ്ടും ഇവരുടെ ദൈവങ്ങളെ മാറി വൈദികമതാനുസാരികളായ മൂർത്തികളാക്കിത്തീർക്കുകയും, അതുകൾക്കു ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു സുപ്രസിദ്ധമായ മൂലതത്വത്തിന്റെ ലൈംഗികാവിഷ്കരണമായി വിശേഷദേവതാഗണത്തിൽ സ്ഥാനം കൊടുത്ത് അതുകളെ വീട്ടുദൈവമോ ഗ്രാമദൈവമോ ആക്കി ഏതെങ്കിലും ശുദ്ധമായ ഒരു സ്ഥലത്ത് സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ധാരാളം കുറെ പ്രതാപപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ, ഒടുക്കം ബ്രഹ്മദേവന്മാരെപ്പോലെ, ആരാധനയില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനവലിപ്പംതന്നെത്താൻ നശിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

കാടന്മാർ ശവം കഴിച്ചിടുകയാണ്.

ശേഷക്രിയാരീതി

ഒരു പുരുഷൻ മരിച്ചാൽ അവന്റെ മകനാണെങ്കിൽ അവനും സ്ത്രീ മരിച്ചാൽ മകളും ശവം കുളിപ്പിക്കും. പെണ്ണുങ്ങളെല്ലാംകൂടെ കൂട്ടമായിച്ചേൎന്നു വാവിട്ടു നിലവിളിക്കും. അതിലെല്ലാ പുരുഷന്മാരും ചേരും. പിന്നെ മരിച്ചവന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചു വശംകെടുന്നവരെ എല്ലാവരും വിലപിക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാവരും ചേൎന്ന് ഒരു സംസ്കാരനൃത്തം നടത്തും. ചിലർ, ഇവരോടുകൂടി ശവം മറവു ചെയ്യുന്നേടത്തോളം പോവാതെ, മാടത്തിന്റെ പുറത്ത് കിടന്ന് ചെണ്ട കുഴൽ മുതലായവയെക്കൊണ്ട് അവരുടെ പ്രാകൃതമായ വാദ്യമാഘോഷിക്കും. ശവം ഒരു കോടിവസ്ത്രംകൊണ്ടു മൂടി മുളകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു മഞ്ചത്തിൽ വെച്ചാണ് മറവു ചെയ്വാൻ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുന്നത്. കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു മുമ്പായി അതിന്റെ മേൽ കുറെ [illegible] വിതറും. ശവക്കുഴിയുണ്ടാക്കുന്നതു പതിയിൽ നിന്നും വളരെ ദൂരത്തായിരിക്കും. ഇതിന്നു നാലടി ആഴമുണ്ടാവും. ഇതിന്നുള്ളിൽ ഒരു പായിൽ ശവം ഒരുകോട്ടു തലയാക്കി വെച്ച് കുഴി മണ്ണിട്ടു മൂടുകയാണ് പതിവ്. ഈ സ്ഥലം അറിയുന്നതിലേയ്ക്ക് അതിന്റെ മീതെ എന്തെങ്കിലും കല്ലോ അല്ലെങ്കിൽ സ്മാരകചിഹ്നമായ മറ്റുവല്ലതുമോ സ്ഥാപിക്കുക പതിവില്ല. എന്നാൽ ചിലസമയം ഒരു വലിയ കല്ലു ശവത്തിന്റെ തലയ്ക്കൽ വെച്ച് അതിന്മേൽ മരിച്ചവന്ന് മട്ടിൽ കുടിപ്പാൻ കൊടുത്ത വെള്ളത്തിൽ ബാക്കിയുള്ളത് അഭിഷേകം ചെയ്യു പതിവുണ്ട്. മരണസമയം ദേഹത്തിൽ വല്ല ആഭരണവുമുണ്ടായിരുന്നാൽ അതും ആ ശവത്തോടൊന്നിച്ചു മറവു ചെയ്യും, പുല കഴിയുന്ന ദിവസം എടുത്തുകൊണ്ടു പോരുകയും ചെയ്യും. ചത്തവന്റെ പ്രേതത്തെ ഭയന്നു ശ്മശാനസ്ഥലത്ത് ആരും ചെല്ലുക പതിവില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ പ്രേതങ്ങൾ വീട്ടിൽ വന്നു ബാധിച്ച് കുട്ടികളെ പീഡിപ്പിക്കുമെന്നാണ് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അവർ പത്തു ദിവസം പുല ആചരിക്കുകയും പത്താംദിവസം കാലത്തു മുങ്ങിക്കുളി കഴിച്ചാൽ ശുദ്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അന്നു ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്ക് ഒരു സദ്യദിവസമാണ്. കൊല്ലാവസാനത്തിലും ഒരു സദ്യയും സമീപസ്ഥന്മാരെയും ബന്ധുക്കളെയും ക്ഷണിക്കുകയും എല്ലാവരും മദ്യപാനവും കളിയുമായി കോലാഹലം കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. “ആനിമലകളിലും കോയമ്പത്തൂർ മലകളിലും പലേടത്തിലും ഈ ആകൃതിയിലുള്ള കല്ലുകൾ നാട്ടിക്കാണുന്നുണ്ട്. ഇതുകളുടെ സമീപം ഒരിക്കലും ശവം ദഹിപ്പിക്കാറില്ല. ഇതുകളിൽ ഏതാണ്ട് അത്താണിയുടെ സ്വഭാവത്തിൽ രണ്ടു കല്ലുകളുടെ മീതെ മറ്റൊരു കല്ലു വെച്ചു കാണപ്പെടുന്നവ ബലിപീഠമാണെന്നോ, മറ്റായി പലേടത്തും കാണപ്പെടുന്ന സ്തംഭങ്ങൾ ശിലാപൂജയ്ക്കു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നവയാണെന്നോ തോന്നിപ്പോകും. എല്ലാവൃത്തങ്ങളും ശിലാസ്തംഭങ്ങളും ശവക്കുഴി സംബന്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. മേൽപറഞ്ഞ അത്താണികളിന്മേൽ വിശേഷമായി പണിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൺപാത്രങ്ങളും ഇരിമ്പിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളും കാണാം.” *

കാടരുടേയും മറ്റു കാട്ടുജാതിക്കാരുടേയും മുഖ്യ തൊഴിൽ കാട്ടിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയാണ്. കാട്ടിലെ ചെറുതരം ഉല്പന്നങ്ങൾ താഴെ വിവരിക്കുന്നവയാകുന്നു:—

---

* Ratzells history of mankind Vol I

—:o:—

താമരേത്ത ചെകിത്താൻ

III

പിറ്റേ ദിവസം മാധവമേനവനും മററും ഭക്ഷിച്ചിരുന്ന തലേനാളത്തെ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചും ഭൂതപിശാചുക്കളെപ്പററി പൊതുവായും ചില വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി. യാതൊരു പ്രതിഫലേച്ഛയും കൂടാതെ കാണിച്ച സന്മാനം ചെകിത്താൻ നിരസിച്ചതു മിസ്റ്റർ മേനോന് അശേഷം രസിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

'ചെകിത്താന് എന്തെങ്കിലും ദേഹോപദ്രവം ഏല്പിക്കണമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമില്ല. ഈ ഭവനത്തിലെ ഒരംഗത്തിന്റെ നിലയിൽ അയാൾ ഇവിടെ പെരുമാറിയ കാലദൈർഘ്യത്തെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ മേൽ തലയിണ വലിച്ചെറിഞ്ഞത് ആകപ്പാടെ മര്യാദയായില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. (ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അടികൊച്ചന്മാർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി). പക്ഷേ ല്യൂബ്രിക്കേററർ ഉപയോഗിക്കയില്ലെന്ന് അയാൾ നിർബ്ബന്ധം പിടിക്കയാണെങ്കിൽ, ഒന്നു തീർച്ചതന്നെ, ആ ചങ്ങല അയാളുടെ ദേഹത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തു മാററിക്കളയാതെയും നിവൃത്തിയില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ശബ്ദം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഉറക്കം വരുന്നതു കുറെ പ്രയാസം തന്നെയാണ്. ഞാൻ ഒരു ലഘുനിദ്രക്കാരനാണെന്നുള്ള വസ്തുത അയാൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കും'.

പിന്നീട നാലഞ്ചു ദിവസത്തേക്കു രക്തലാഞ്ഛനങ്ങൾ ആദ്യം കണ്ട മുറിയിൽ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന എന്നല്ലാതെ ചെകിത്താനെക്കൊണ്ടു പറയത്തക്ക ഉപദ്രവം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. മുറിയുടെ വാതലും ജനലും എല്ലാം പൂട്ടിയിട്ടിരുന്നിട്ടും അതിനു കാവില്ലാത്തതും, അതിനു പുറമെ ആ പാടുകളുടെ നിറം ദിനംപ്രതി മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നതും അവരെയെല്ലാം ഏറെക്കുറെ വിനോദിപ്പിക്കയും വിസ്മയിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ചിലദിവസം ഇളംചുകപ്പായിക്കാണാം. ചിലദിവസം കടുംചുകപ്പാണ്. ചിലപ്പോൾ നല്ല മഞ്ഞയായിരിക്കും. പച്ചനിറത്തിലും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. രാമനക്കുട്ടിക്കു മാത്രം ഈ നിറഭേദത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊരു വിനോദവും തോന്നിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അല്പം വിഷാദവും കൂടി ഉള്ളതായിക്കണ്ടു. പച്ചനിറത്തിലുള്ള രക്തം കണ്ടുതുടങ്ങി എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ 'അയ്യോ' എന്നൊന്നു കരയുകകൂടി ചെയ്തു. പക്ഷേ വേഗത്തിൽ അമത്തിക്കളഞ്ഞു.

ചെകിത്താൻ രണ്ടാമത് ആവിർഭവിച്ചതു ശനിയാഴ്ച രാത്രിയാണ്. എല്ലാവരും ഉറങ്ങാൻ കിടന്ന കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുൻവശത്തെ ഹാളിൽ ഒരു സാധനം നിലത്തു വീണതുപോലെ അത്യുച്ചത്തിൽ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. മേനോനും മററും പുറത്തു വന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ആണിയിൽ തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു ഒരിച്ച ഇരുമ്പുകവചം നിലത്തു കിടക്കുന്നതും ഒരു വലിയ കസേരയിൽ ചെകിത്താനിരുന്ന് വേദനപ്പെട്ടു മുഖം ചുളിച്ചു മുട്ടു തിരുമ്മുന്നതും കണ്ടു. അടികൊച്ചന്മാർ സൗകര്യമായ സ്ഥിതിയിൽ തങ്ങളുടെ കളിപ്പാട്ടം ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു

ളും അവർ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന രണ്ടു മാർബിൾ ഉണ്ടകൾകൊണ്ടു കളിപ്പാട്ടത്തിന്റെ നെറുകയിൽ ഉന്നംവെച്ചു 'ഠേ'എന്നു് എറിഞ്ഞുകൊള്ളിച്ചതും ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അതിനിടയ്ക്കു മിസ്റ്റർ മേനോൻ ധാർമ്മികനായ യോശുവാവിനെപ്പോലെ ഒരു റിവോൾവരെടുത്തു്, ചെകിത്താന്റെ നേർക്കു പിടിച്ചു് "വേണെങ്കിൽ കൈപൊക്കിക്കൊള്ളണം" എന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. ചെകിത്താൻ കോപവിഹ്വലനായി കത്തിച്ചുഴന്നൊന്നു് എകദേശം പത്തടി പൊക്കത്തിൽ സ്വന്താകൃതിയിലുള്ള മൂടൽശകലങ്ങളായി രൂപംമാറി അവരുടെ ഇടയിൽ കൂടി നാഥന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന മെഴുകുതിരിവിളക്കിനെ കെടുത്തിയതിൽ പിന്നെ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടു് ആ മച്ചിട്ടിൽ കോണിപ്പടിയുടെ മുകളിൽ ചെന്നിരുന്നു. അയാളുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ അട്ടഹാസം ഒന്നടിച്ചുവിട്ടു. അതിന്റെ ധ്വനിയും പ്രതിധ്വനിയും ആ കെട്ടിടത്തിൽ ദീർഘനേരത്തേയ്ക്കു മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ ധ്വനി മുഴുവൻ അവസാനിച്ചില്ല, അപ്പോഴേയ്ക്കും അടുത്തൊരു മുറി തുറന്നു. ശന്താംബ പുറത്തുവന്നു്, "നിങ്ങൾക്കു ദേഹത്തിനു നല്ല സുഖമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാനിതാ ഡോക്ടർ സോബെല്ലിന്റെ ടിങ്ച്ചർ കുറെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. ദേഹാലസ്യമാണെങ്കിൽ ഇതിലും നല്ല മരുന്നില്ല", എന്നു ചെകിത്താനോടു ദയാപൂർവ്വം പറഞ്ഞു. ഇതു് കേട്ടപ്പോൾ ചെകിത്താന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നു കനൽകട്ടകൾ ചിതറിത്തുടങ്ങി. ഉടനെ തനിക്കു വശമായിരുന്ന കൂത്ത കടിപ്പട്ടിയാവുന്ന വിദ്യയെടുത്തു് ശന്താംബയെ കടിയാക്കിക്കളയാമെന്നു വെച്ചു് ഒരുങ്ങുന്നതിനിടയ്ക്കു രണ്ടു ചെറിയ കാലടിശ്ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കുകയാൽ കാര്യം നല്ല പന്തിയല്ലെന്നു കണ്ടു്. പെട്ടെന്നു ഒരു അഗ്നിസ്ഫുലിംഗമായിത്തീർന്നു ഒരു മുരടലോടുകൂടി അടിക്കൊച്ചുങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കൂടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മറയുകയും ചെയ്തു.

ചെകിത്താൻ മുറിയിലെത്തിയതും ബലവത്തായ വികാരങ്ങൾക്കധീനനായി ക്ഷീണിച്ചു വീണുപോയതും ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ആ യമളന്മാരുടെ ഹീറോബുദ്ധി, ശന്താംബയുടെ തഴമ്പിച്ച അനാത്മികത്വം, മേനോന്റെ ധിക്കാരം, നാഥന്റെ വികൃതിസ്വഭാവം, ഇതുകൾ അയാളെ ക്രമത്തിലധികം ക്രോധപ്പെടുത്തി. അതോടുകൂടി ആ കവചം ധരിപ്പാൻ സാധിച്ചില്ലല്ലൊ എന്നുള്ള കുണ്ഠിതം കൂടി ചേർന്നപ്പോൾ അയാൾക്കു 'കിടക്കപ്പൊറുതിയും' ഇല്ലാതായി. അതിലും മാരിച്ച കവചങ്ങൾ ഇട്ടുംകൊണ്ടു അയാൾ എത്രയോ അഭ്യാസങ്ങൾ നടത്തീട്ടുണ്ടു്! തത്സമയം അതെടുത്തു പൊക്കുവാൻ കൂടി പാടില്ലാതായതെങ്ങിനെ? കലി മുഴുക്കുമ്പോൾ പിടിപെടുന്ന ബലഹീനത ചെകിത്താന്മാരെയും ബാധിക്കുമോ? എന്തൊരു വീഴ്ചയാണു് വീണതു്? എന്തൊരു രക്തപ്രവാഹമായിരുന്നു? പണ്ടു വലിയ വലിയ വൃക്ഷങ്ങളുടെ മുകളിൽ നിന്നു കുതിച്ചുചാടിയാൽ പൊടിയുംതട്ടി എണീറ്റു പോകുന്ന തരത്തുള്ള ചെകിത്താനു് ഇപ്പോൾ ഈ വിധം സംഭവിച്ചതു് ഓർക്കുമ്പോൾ നാം ഊഹിക്കേണ്ടതു് ആ സാധുവിന്റെ കാലം അടുത്തു എന്നു തന്നെയാണോ?

അതിൽപിന്നെ കുറെ ദിവസത്തേയ്ക്കു ചെകിത്താൻ ദീനമായി മുറിയിൽ തന്നെ കിടന്നു. അക്കാലത്തു് മറ്റേ മുറിയിൽ കതകിടുകൾ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിനു മാത്രമേ പുറത്തു പോകാറുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ ചെ

കിത്താന്റെ അസ്വാസ്ഥ്യമെല്ലാം ഭേദമായി, ഉത്സാഹശീലം പുനർജ്ജീവിച്ചു. അപ്പോൾ തന്റെ ശത്രുക്കളെ ശിക്ഷണിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗവും ആലോചനയായി; ഒന്നുകൂടി ശ്രമിക്കാമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. ചിങ്ങം 17-ാംനു- ചൊവ്വാഴ്ച അതിന് ഒരു നല്ല ദിവസമായിരുന്നു. വേഷം മാറുന്നതിനുള്ള സാമഗ്രികളെല്ലാം ഒന്നു നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ച്, അവയിൽനിന്നു സർപ്പപ്രതിമയോടുകൂടിയ ഒരു വലിയ മൂലത്തൊപ്പിയും, കറുത്തു കീറിയ ഒരു കരിമ്പടവും, ഇരുമ്പു പിടിച്ച ഒരു കഠാരിയും തല്ക്കാലത്തേക്കു മതിയാവുമെന്നുവെച്ച് തിരഞ്ഞെടുത്തു. തന്റെ ശത്രുക്കൾ പരിഷ്കാരികളാകയാൽ കൃത്രിമോപായങ്ങൾ അധികമില്ലാതിരിക്കുകയാണ് നല്ലത്, എന്നായിരുന്നു ചെകിത്താന്റെ യുക്തി. സായാഹ്നമായതോടുകൂടി കോരിച്ചൊരിയുന്ന മഴയും അത്യുഗ്രമായ കാറ്റും ആരംഭിച്ചു. തന്റെ സന്നാഹങ്ങൾക്ക് ഏതാദൃശമായ കാലാവസ്ഥ ആവശ്യമായിരുന്നതിനാൽ ചെകിത്താൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു പുറപ്പെട്ടത് ഈ വിധമാണ്:— ആദ്യമായി, നാഥന്റെ മുറിക്കകത്തു പ്രവേശിച്ച്, കട്ടിലിന്റെ കാല്ക്കൽനിന്ന്, ചെറിയൊരു പാട്ടും പാടിക്കൊണ്ട്, അതിനു താളമായി നാഥന്റെ കഴുത്തിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം മാന്തി ആറു പ്രാവശ്യം കുത്തുക, രക്തപാനമത്തന്മാരുടെ വിഷയത്തിൽ തനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന ന്യായമായ കീർത്തിക്ക് ആ വികൃതി തടസ്ഥമായി വന്നതുകൊണ്ടാണ് അയാളുടെ കഥ ആദ്യം കഴിക്കാമെന്ന് വെച്ചത്. എന്നിട്ട്, മാധവമേനോനും ശതാംബയും ഉറങ്ങുന്ന മുറിയിൽ ചെന്ന്, നീണ്ട് എല്ലിച്ച് ശോണിതമയമായ ഒരു കൈ ശതാംബയുടെ നെറ്റിയിൽ വെക്കുക. ന്നതോടുകൂടി മേനോന്റെ ചെവിയിൽ ഒരു ഫൂൽക്കാരം പുറപ്പെടുവിച്ചു രണ്ടു പേരെയും ഉണർത്തുക. ഇതുകൊണ്ട് അവർക്ക് സ്ഥിരമായ വിഭ്രമത പിടിപെടുമെന്ന് അയാൾ ഉറച്ചു. രാമനക്കുട്ടി അയാളെ ഒരിക്കലും അപമാനിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് വലിയ കഷ്ടാന്തം ആവശ്യമില്ലെന്നും, ഒന്നു രണ്ടു ചെറിയ അട്ടഹാസങ്ങൾ മതിയാവുമെന്നും, അതുകൊണ്ട് രാമനക്കുട്ടി ഉണരാത്ത പക്ഷം വാതലിന്മേൽ പൂച്ചമാന്തുംപോലെ മാന്താമെന്നും തീർച്ചയാക്കി. അടികൊച്ചന്മാരെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചു വിടണമെന്നുതന്നെ ചെകിത്താൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനാൽ ആദ്യമായി അവരുടെ വക്ഷസ്സുകളിൽ കയറി അമുക്കനെപ്പോലെയിരിക്കുക. എന്നിട്ട് അവരുടെ ശയ്യകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പച്ചനിറത്തിലുള്ള ശവശരീരമായി രണ്ടു മിനിട്ടുനേരം നിന്നതിൽ പിന്നെ, കരിമ്പടം ആകാശത്തിൽ പരത്തിയെറിഞ്ഞ് നേരിയിൽ 'മൂന്നാം ഇക്കണ്ണൻ'പോലെയുള്ള ഒരു കണ്ണിട്ട് ചുഴറ്റിക്കൊണ്ട് വെളുത്ത ഒരു അസ്ഥിപഞ്ജരമായി ആ അറകം മുഴുവനും കന്നു മുട്ടുകുത്തി ഇഴയുക. ഈ വിശ്വവിശ്രുതമായ വിദ്യകൊണ്ട് ആ സാഹസികൾ പേടിച്ചരണ്ട് രണ്ടു കരിക്കൊള്ളികളായി തീർന്നില്ലെങ്കിൽ താമരശ്ശേരി ചെകിത്താൻ ചെകിത്താനല്ലെന്ന് അയാൾ വീരവാദം ചെയ്തു. ഏവം വിധമായ ആലോചനകളുടെ പരിപൂർണ്ണതയാലോചിച്ച് അയാൾ സംതൃപ്തിയോടുകൂടി ഒരു പുഞ്ചിരിയും ഇട്ടു.

വനത്തിലുള്ളവർ പത്തു മണിയോടുകൂടി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നെങ്കിലും കുറച്ചു നേരത്തേക്ക അടികൊച്ചന്മാരുടെ മുറിയിൽനിന്ന് ചില ലഹളകളും പൊട്ടിച്ചിരിയും മറ്റും കേൾക്കാമായിരുന്നു. പതിനൊന്നേകാൽ മണിയായപ്പോഴേയ്ക്കും എല്ലാം നിശ്ശ

ഷ്ടമായി. ഒരു കൂമൻ പക്ഷി മേൽപ്പുരയിന്മേൽ ഇരുന്ന് ഊം, ഊം, എന്നു കരയുന്നുണ്ട്. അതിനു ശ്രുതിയായിട്ടോ എന്നു തോന്നുമാറു മിസ്റ്റർ മേനോൻ ധാരമുറിയാതെ കൂർക്കംവലിക്കുന്നുമുണ്ട്. മഴ അല്പം ശമിച്ചുവെങ്കിലും കാറ്റ് ഊക്കോടെ വീശുന്നു. കഷ്ടം മിസ്റ്റർ മേനോനും കല്യാണത്തിനും സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന അത്യാപത്തിനെക്കുറിച്ച് അവരെന്തറിയും. സാധുക്കൾ സുഖമായി നിദ്രചെയ്യുന്നു. അതു അവരുടെ ദീർഘനിദ്രയുടെ മുഖവുരയായിരിക്കുമോ? ചെകിത്താൻനിരയിൽനിന്നും ആവിർഭവിക്കുന്നു. അയാളുടെ ചുളുങ്ങിയ മുഖം ക്രൌര്യസൂചകമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയാൽ ഭയാനകമാവുന്നു. പെട്ടെന്നു മുഖത്തിനു ചുറ്റും കുറച്ചു ദൂരത്തിൽ അന്ധകാരം വ്യാപിക്കുന്നു. ഒരു മഹായാത്രുപമായി അയാൾ മുമ്പോട്ട് ചലിക്കുന്നു. താമരത്തു ഭവനത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്ന അന്ധകാരം അയാളുമായി സംസർഗ്ഗം ഉണ്ടാവരുതെന്നുവെച്ചിട്ടോ എന്നു തോന്നുമാറ് ആ ബീഭത്സാകാരത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങുന്നു. അങ്ങിനെ അയാൾ ചലിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു, 'പണമോ പിടിച്ചു' എന്നു ഇടങ്ങിയ ഒരു ശാപത്തോടുകൂടി സ്വല്പനേരത്തേക്കു എങ്ങുമില്ലാതെയാവുന്നു. ഛേഃ, അതൊരു പട്ടികരച്ചിൽ മാത്രമാണ്. പിന്നെയും സ്വസ്വരൂപം ധരിച്ച് വിജയ സൂചകമായി കാരിയെ വീശിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ടു പായുന്നു. നാഥനുറങ്ങുന്ന മുറിക്കടുത്തെത്തുന്നു. കാറ്റ് ഒന്നുകൂടി മുറുകി വീശുന്നു. മണി പതിനൊന്നരയടിക്കുന്നു. മുഹൂർത്തസമയമായി.

ചെകിത്താനൊന്നു പതുക്കെ ചിരിച്ചു. നാഥൻ്റെ മുറിക്കകത്ത് അന്ധകാരമൊന്നൊതുങ്ങിവെച്ചു. അപ്പോൾ അയാളുടെ തീക്കണ്ണുകളിൽപെട്ട കാഴ്ചയെപ്പറ്റി എന്തു പറയേണ്ടൂ? ഭയങ്കരം! ഭയങ്കരം! ആ സാധു ചെടിച്ചുകൊണ്ട് മുമ്പോട്ടുവെച്ച കാൽ പിന്നോക്കം തന്നെവെച്ച്, അസ്ഥികൈകൾകൊണ്ടു കണ്ണുപൊത്തിപ്പിടിച്ചു. കണ്ടാൽ വെട്ടുകിട്ടത്തക്ക ഭീമാകൃതിയിൽ ഒരു ശരീരം മുമ്പിൽ തന്നെ യാതൊരു ചലനവുമില്ലാതെ നില്ക്കുന്നു. അതിൻ്റെ ശിരസ്സ് മിനമിനുത്ത കഷണ്ടി. വെളുത്തു വൃത്താകാരമായ മുഖം അത്യന്തം മാംസളം. മുഖത്തെ അംഗങ്ങൾ പൈശാചികം. ആ അംഗങ്ങൾ ഒരു ഹാസത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനോ എന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം സ്വസ്ഥാനങ്ങളെ ത്യജിച്ചിരിക്കുന്നു. വട്ടക്കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ഒരു ചുമന്ന വെളിച്ചം ഉൽഗമിക്കുന്നു. വായ ഒരു തീക്കിണറുതന്നെ. ഒരു ശുഭ്രവസ്ത്രംകൊണ്ട് തുംഗതരമായ ശരീരം ആപാദചൂഡം ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വക്ഷസ്സിൽ അജ്ഞേയങ്ങളായ ലിപികളിൽ എന്തോ എഴുതിക്കെട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. വലതു കയ്യിൽ ധവളമായ ഒരു ഖഡ്ഗം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അതിനു മുമ്പ് ഒരു ചെകിത്താനെ നമ്മുടെ ചെകിത്താൻ കണ്ടിട്ടില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു പേടികൊണ്ട് ബുദ്ധിഭ്രമിച്ച് അയാൾ അമ്പരന്നു നിലകൊണ്ടു. പിന്നെ, സ്വബോധം വന്നപ്പോൾ നിലത്തു തൊട്ടുതൊട്ടില്ല എന്ന വിധത്തിൽ എടനാഴിയിൽകൂടെ, കയ്യിലിരുന്ന കാരി മാധവമേനോൻ്റെ മുറിയുടെ മുൻവശത്തു വീണുപോയത് അറിയാതെ സ്വന്തമുറിയിലേക്കു കുതിച്ചു പാഞ്ഞു. (നേരം പുലർന്നപ്പോൾ ഉമ്മിണിയമ്മ കാരി കാണുകയും മാധവമേനോനെ ഏല്പിക്കയും ചെയ്തു എന്നു ഇടയ്ക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ) മുറിയിൽ എത്തി ചിരകാലംകൊണ്ട് ശേഖരിച്ചുവെച്ച സൂക്ഷ്മശ്ലീകൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു 'സൂക്ഷ്മപടം' കിടയ്ക്കു നിവർത്തിയിട്ടു അതിൽ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി അടച്ചുകൊണ്ടു കുറച്ചു നേരം കമഴ്ന്നു കിടന്നു. അനന്തരം ആ സ്ഥ

ത്തിയിൽ കിടക്കുന്നവൻ തന്റെ ധീരതയ്ക്കു യോജിക്കുന്നതല്ലെന്നു കണ്ടു ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു: 'നാം ഒന്നു പുലരട്ടെ. എന്നിട്ടു ആ ചെകിത്താനോടു പോയി നേരിട്ടു സംസാരിച്ചുകളയാം.' അനുവാദം കൂടാതെ സ്വപ്നത്തിൽ ചെന്ന ഒരുത്തൻ അവിടെ കടന്നു ചെന്നു മറ്റൊരു കാലത്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ താമരശ്ശേരി ചെകിത്താൻ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചു വിടുമായിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ തല്ക്കാലം കാലപ്പിഴയാലുള്ളകൊണ്ടും പരസഹായം അധികമാകാനിടയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും പുതിയ ചെകിത്താനെ കൈവിട്ടു കളയുന്നതു അവിവേകമായിരിക്കുമെന്നു ആലോചിച്ചു. സൂര്യപ്രകാശം നല്ലവണ്ണം കണ്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ചെകിത്താൻ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു നാഥന്റെ മുറിയിലേക്കു യാത്രയായി. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ഭയങ്കരമായ വേറൊരു കാഴ്ചയാണുണ്ടായതു. ഭൂതത്തിനു എന്തോ അപകടം പറ്റി, തീർച്ചതന്നെ. അതിന്റെ കരിഞ്ഞ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു ചിതറിക്കൊണ്ടിരുന്ന വെളിച്ചം അശേഷം കാണാനില്ല. തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കപ്പൂരവും എവിടെയോ പോയിരിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെ അത്ഭുതം അനാസ്ഥയോടുകൂടി ചുമരിനോടു ചേർന്നു നില്ക്കുന്നു. ചെകിത്താന്റെ ഭയവും പരിഭ്രമവും അധികമായെങ്കിലും തന്റെ വർഗ്ഗക്കാരനായ ഒരുവനു ഇവ്വിധം അപത്തു വന്നിരിക്കെ അതുകണ്ടുകൊണ്ടു കണ്ണടച്ചുപോകുന്നതു ലോകസമ്പ്രദായത്തിനു വിരോധമായിരിക്കുമെങ്കിലും തന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കു ചേർന്നതല്ലെന്നു കണ്ടു, അകത്തു കടന്നു പിടിച്ചു മാറ്റാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ—വേറൊരു ഭയങ്കരസംഭവം! പരിഭ്രമിച്ചുപോയ നാഥന്റെ വക്കത്തൊപ്പി നിലത്തു വീണുകിടക്കുന്നു. സമീപത്തു കിടന്നിരുന്ന കട്ടിലിന്റെ കൊതുവല തൊപ്പി വെച്ചിരുന്ന 'കട്ട'ത്തിന്മേൽ ഉടക്കി നിന്നതു വിട്ടു ആകാശത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഒരു മന്ത്രംകെട്ടിയ വടി ചെകിത്താന്റെ കാൽക്കൽതന്നെ പതിയുന്നു. ഈ ആശ്ചര്യകരങ്ങളായ മാറ്റങ്ങളുടെ സാരം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാതെ ഭൂതത്തിന്റെ മാറത്തു ളിച്ചിരുന്ന കടലാസ്സുകളൊക്കെ നോക്കിയപ്പോൾ അതിൽ ഒന്നിലധികം എഴുത്തുകൾ ഉള്ളതായും മുൻവശത്തു ഇങ്ങനെ താഴെ കാണുന്ന വസ്തുക്കൾ അടങ്ങിയിരുന്നതായും കണ്ടു:

HUMBEG & Co.,
Robbing Square Bombay

Pilferers — Pickpockets
etc. etc. — etc. etc.

1908			September			1908
Sun	Mon	Tues	Wed	Thur	Fri	Sat
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

ചെകിത്താനു കാര്യമെല്ലാം പെട്ടെന്നു മനസ്സിലായി. തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും എന്നെല്ലാമെന്നു മനസ്സിലാക്കി ആ ദ്രോഹിനാഥൻ തന്നെ പറ്റിക്കുന്നതിനു എടുത്ത വിദ്യയായിരിക്കണം ഇതു! ഈ വിചാരം മനസ്സിൽ കടന്നു കൂടിയപ്പോൾ ചെകിത്താൻ കോപംകൊണ്ടും ലജ്ജകൊണ്ടും പരവശനായി അനന്തരം ഉരുട്ടിച്ചുകണ്ണുകളെ പൊക്കിപ്പിടിച്ചു, കണ്ണടച്ചു, വലത്തെ കാൽ അല്പം മുമ്പോട്ടു വെച്ചു, 'ഭദ്രകാളിയാണ, ശക്തചാമുണ്ഡിയാണ.' എന്നു ഒരു സത്യം 'ഈ ദ്രോഹികളെ ഞാൻ തീക്കുണ്ഡത്തിലിട്ടു ഭസ്മമാക്കിക്കളയുന്നുണ്ടു, സത്യം, സത്യം, സത്യം' എന്നു നീട്ടിപ്പിടിച്ചു ഒരു സത്യവും ചെയ്തു. ഈ ഭയങ്കര സത്യം അവസാനിച്ചയുടനെ പുരപ്പുറത്തുനിന്നു ഒരു പൂവൻകോഴി 'കൊക്കൊ കോ കോ' എന്നൊന്നു കൂകി. ചെകിത്താൻ സന്തോഷിച്ചു ചിരിച്ചു. കോഴി പിന്നെ കൂകീല്ല. അതു അശുഭസൂചകമാകയാൽ ചെകിത്താനതു രസിച്ചില്ല. പക്ഷെ

കാൎയ്യമില്ലാത്തപ്പോൾ മാത്രം ശകനം നോക്കിയാൽ മതിയെന്ന് പ്രമാണമുണ്ടല്ലോ. അനന്തരം തന്റെ സത്യം രക്ഷിക്കേണ്ടതിന തക്കതായ മാൎഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതിന്നുവേണ്ടി അയാൾ ചില പഴയ വട്ടെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങളെടുത്തുവെച്ചു വായിച്ചു.

പിറെറ ദിവസം രാവിലെത്തന്നെ ചെകിത്താന വളരെ ക്ഷീണവും തളൎച്ചയും തോന്നി. ഏകദേശം ഒരു മാസമായി ഒരു നേരമെങ്കിലും മനസ്സിന്നു ഭേദത്തിന്നു സൈ്വരമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ഫലമായിട്ടോ എന്താണെന്നറിഞ്ഞില്ല, ചെകിത്താന സദാ 'ഒരു ആധിയും പരിഭ്രമവും' എന്ന മട്ടിലായി. ചെറിയൊരു ശബ്ദം എവിടുന്നെങ്കിലും കേട്ടാൽ മതി, ഉടനെ അയാൾ പേടിച്ചു ഞെട്ടുകയായി. മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങുന്നതിന്നുതന്നെ വലിയ ഭയമായിത്തീൎന്നു. അവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ തന്നെയും എടക്കിടെ നാലുഭാഗവും നോക്കും. വെളിയിൽകൂടെ പറന്നുപോകുന്ന പക്ഷികളുടെ നിഴൽ അകത്തെ തറയിൽ വീണാൽ അത് ആ പരമപ്രാചീനനായ ഫറവോന്റെയോ, അതിനേക്കാൾ പ്രായമായവരുടെയോ വല്ല ഭൂതപ്രേതപ്രയോഗവുമാണോ എന്ന് ആ സാധു സംശയിക്കും. ഈ വിധം രണ്ടു ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഒടുവിൽ ഒരു [illegible] ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. ആര ഉദ്ദേശിച്ചു അതുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുവോ അവൎക്ക് അതു വേണമെന്നു വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന സ്ഥിതിക്ക് ആ ദിവ്യവസ്തു കൊണ്ടുനടക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യതയും അയാൾക്കില്ലെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ യുക്തി. സംസ്കരണം ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത [illegible] വികാരങ്ങളെ [illegible] ഗോചരമാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാണല്ലോ രത്നം മുതലായ വസ്തുക്കൾ. തത്സംബന്ധമായ രത്നം അവൎക്ക് വേണ്ടെങ്കിൽ ചെകിത്താനെന്തു ചേതം? എന്നാൽ ആത്മാവിന്റെ രൂപാന്തരങ്ങളും വിവിധവേഷങ്ങളും ധരിച്ചു മനുഷ്യൎക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ഐന്ദ്രജാലികധൎമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതല്ലോ. ബുദ്ധിഹീനന്മാരായ മനുഷ്യൎക്ക് വേണമെങ്കിലും വേണ്ടെങ്കിലും അതു ചെകിത്താൻ അവശ്യം ചെയ്യേണ്ട കൃത്യമാണ്. അതിന്നു പുറമെ ആത്മാവിന്റെ അനശ്വരതയെയും ഉണൎച്ചയെയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് അസാധാരണയായ, അല്ലെങ്കിൽ നീചസ്വഭാവങ്ങളായ, ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതും കഴിച്ചുകൂടാവുന്ന പുതുതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ അതുകളും ക്രമമായി നിവൃത്തിക്കുവാൻ ചെകിത്താൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. അന്നുതൊട്ടു അർദ്ധരാത്രി മുതൽ എഴുന്നേല്ക്കുന്നതുവരെ ഇടനാഴിയിൽകൂടെ ചില ചെറിയ ശബ്ദവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് സഞ്ചരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ മൂന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞു. ആരെയും ഉണൎത്താതിരിക്കുന്നതിന്നു അയാൾ ചില കരുതലുകളൊക്കെ ചെയ്തു. കതകുകളെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന ശൃംഖല ഉരസുമ്പോൾ ശബ്ദമുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിന്നു ല്യൂബ്രിക്കേറ്റർ കുറെയെടുത്തുപയോഗിച്ചു. വളരെനേരം ആലോചിച്ചതിന്നുശേഷമേ ഇതിന്നു മനസ്സു വന്നുള്ളു. എല്ലാവരും ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ ആ 'ചിദംബര' പണ്ടകമേനോന്റെ അകത്തുകടന്ന്, വളരെ വൈമനസ്യത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും, ഉറങ്ങിക്കിടന്ന പെട്ടിയിൽനിന്നു ല്യൂബ്രിക്കേറ്റർ കുപ്പിയെടുത്ത്, സ്വന്തമുറിയിൽ പോയി ഉപയോഗിച്ചുനോക്കി. അപ്പോഴാണ് മിസ്റ്റർ മേനോൻ അതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതൊക്കെ വാസ്തവമായിരുന്നു എന്നും, അതു ധിക്കരിച്ചത് അത്ര ഉചിതമായില്ലെന്നും അയാൾക്കു തോന്നിയത്. എന്തൊക്കെയായാലും സാധു! അയാൾക്കു സൈ്വരമായിരിക്കുന്നതിന്ന നിവൃത്തിയില്ലാതായി! ഒരു ദിവസം ചെകിത്താൻ ഇടനാഴിയിൽ വെച്ചു പിറകിൽ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു ഭയപ്പെട്ടു കോണിപ്പടിയോടിയിറങ്ങുമ്പോൾ ഒരു കട്ടിൽ അകപ്പെട്ടു തലകുത്തി പടികളിൽകൂടെ ഉരുണ്ടുപിരണ്ടു താഴത്തെത്തി [illegible] പൂണ്ടു. ഭയംകൊണ്ടും, വേദനകൊണ്ടും, അവമാനംകൊണ്ടും പരവശനായി തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ അടികൊള്ളുന്ന

ർ മുകളിൽനിന്ന കൈകൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതും കണ്ടു.

ആ മഹാപാപികളെ ഇനി വെച്ചേക്കില്ലെന്ന ശപഥം ചെയ്തുകൊണ്ടു ചെകിത്താൻ സ്വന്തമുറിയിൽ ചെന്നു, 'ശിരസ്സു ഖണ്ഡിയ്ക്കപ്പെട്ട ശരീരത്തിന്റെ'യുന്നതിനുള്ള വട്ടം കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. പണ്ടേയ്ക്കുള്ളതാമരത്തെ അതികോലാഹലമായിത്തുടങ്ങിയ വിവാഹഘോഷം ആ കപ്പൂരടെ മുടക്കിയത് ആ വേഷത്തിൽ കല്യാണപ്പന്തലിൽകൂടി ഒരു പോക്കുപോയതുകൊണ്ടാണ്. തന്നെ കട്ടിലിൽ വിരിച്ച പ്രേതികം ഈ കട്ടിലിൽ വിശ്രമിയ്ക്കുന്ന ചെകിത്താൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മുന്നുകുന്നിക്കുരുകൊണ്ടു വേഷമെല്ലാം ഒതുക്കി മുറിയിൽനിന്ന പുറത്തിറങ്ങി ഇടനാഴിയിൽകൂടെ യാത്ര തുടങ്ങി. അടിക്കൊച്ചമ്മമാരുടെ മുറിയുടെ സമീപം ചെന്നപ്പോൾ വാതൽ പകുതി തുറന്നുവെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അതിന്റെ പ്രയോജനം ഏറ്റവും ഭയങ്കരമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വാതൽ മലർത്തിത്തുറന്നുവെയ്ക്കാമെന്ന നിശ്ചയിച്ച് അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ വാതിലിന്റെ മുകളിൽ പാടുകൊണ്ടു ബന്ധിച്ചുവെച്ചിരുന്ന ഒരു കലം മറിഞ്ഞ് അതിൽ നിറഞ്ഞിരുന്ന വെള്ളത്തിൽ ചെകിത്താൻ ആപാദകണ്ഠം അഭിഷേകം ചെയ്യലും ഒരേ നിമിഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. രാക്ഷസപ്രാർത്ഥനയായ ഈ സംഭവം ചെകിത്താനെ അവിടെനിന്ന് ഓടിച്ചു. അടിക്കൊച്ചമ്മമാർ കുറെ നേരം പിറകിൽകൂടെ ഹ! ഹ! ഹ! എന്ന പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും കൂക്കിവിളിച്ചുംകൊണ്ട് ഓടിച്ചെന്നു. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞു കുറച്ചു ദിവസത്തേയ്ക്കു ചെകിത്താൻ കഠിനമായ ജലദോഷം കാരണം പുറത്തിറങ്ങാറേ ഇല്ല. ആ കാലത്തു അയാളുടെ ഏകസമാധാനം അടിക്കൊച്ചമ്മമാരുടെ അടുക്കൽ തലയും കൊണ്ടുപോയിരുന്നുവെങ്കിൽ വല്ല ജ്വരമോ ന്യൂമോണിയയോ പിടിച്ചു കിടപ്പിലായിപ്പോകുമായിരുന്ന എന്നുള്ളതായിരുന്നു.

ഈ സംഭവം മുതല്ക്കു താമരത്തെ പുതിയ നിവാസികളെ ഭയപ്പെടുത്തി ഓട്ടിക്കളയാമെന്നുള്ള മോഹം ചെകിത്താൻ നിറുത്തിവെച്ചു. അന്നുമുതൽ എല്ലാവരും ഉറക്കമായി എന്ന തീർച്ചയാകാതെ അയാൾ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങുകയില്ല. കഷ്ടം, ആ സാധുവിന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഇനിയും തീരാറായില്ലല്ലോ. ഒരു ദിവസം രാത്രി രണ്ടുമണിയ്ക്കുശേഷം ജലദോഷം വരാതിരിയ്ക്കുന്നതിനു കഴുത്തിൽ 'മഫ്ളർ' കെട്ടി കറുത്തൊരു ചകലാസ്സും പുതച്ച്, ഉറങ്ങുന്നതിന് ആരും ഉപയോഗിയ്ക്കാത്ത മുൻവശത്തെ വലിയ ഹാളിൽ, കയ്യിൽവെച്ചിരുന്ന റാന്തൽ വെളിച്ചത്തിൽ ശ്രീമാന്മാരുടെയും മറ്റും ഫോട്ടോപടങ്ങൾ വെച്ചിരുന്നതു നോക്കി രസിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ ഒരു മേശയുടെ ചുവട്ടിൽനിന്ന് ആ നിർദ്ദയന്മാരായ അടിക്കൊച്ചമ്മമാർ 'ഗ...ഗ...' എന്നൊരു ശബ്ദവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു ചെകിത്താന്റെ പിറകിൽ ചാടിവീണു. ചെകിത്താൻ വല്ലാതെ ഞെട്ടിത്തെറിച്ചുപോയതു കോണിപ്പടികയറാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ നാഥൻ അതിന്റെ മേൽവശത്തു വലിയൊരു വെട്ടുകത്തിയും പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇങ്ങിനെ മുമ്പിലും പിന്നിലും ശത്രുക്കളാൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ട ചെകിത്താൻ അടുത്തുള്ള ഒരു ചെറുമുറി തുറന്നുകിടക്കുന്നതു കണ്ട് അതിൽ കടന്ന ഓവിൽകൂടി അഴുക്കും ചെളിയും മറ്റു മലിനങ്ങളും മേലെല്ലാം പൂശിക്കൊണ്ടു പുറത്തിറങ്ങി സ്വന്തമുറിയിൽ ശരണം പ്രാപിച്ചു.

അന്നുമുതൽക്കു ചെകിത്താൻ രാത്രിയെന്നല്ല പകലും മുറിയിൽനിന്ന പുറത്തുവരാറില്ല. അടിക്കൊച്ചമ്മമാരും നാഥനും പിന്നെയും അയാളുടെ തേർവീഥിസ്ഥലങ്ങളിൽ മുള്ള്, എലിക്കത്രിക, കടുക്കകൾ, തൈലത്തിൽ മുതലായതുകൊണ്ടു വെച്ചെങ്കിലും ചെകിത്താനെ കണികാണാൻ കിട്ടിയില്ല. ഈ വിധം താമരത്തെ ചെകിത്താന്റെ ബാധയൊഴിഞ്ഞു എന്നെല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചു. ആ വിവരത്തിനു മിസ്റ്റർ മേനോൻ ഗ്രീനാപ്രഭുവിന് ഒരെഴുത്തയ്ക്കുകയും അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു മറുപടി അയക്കയും ചെയ്തു. ഇതിനിടയ്ക്കു മാധവമേനോൻ കേരളത്തിൽ അനവധി സ്നേഹിതന്മാരെ

ണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരോരോരുത്തരും താമരത്തേയ്ക്കു് അതിഥികളായി താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മേനോനോ കേരളത്തിൽ ഒരു പുതിയ ആൾ— താമരത്തെ വീട്ടിലെ ഉടമസ്ഥൻ— ധനവാൻ— ജനങ്ങളാൽ ബഹുമാന്യനായിട്ടുള്ളവൻ— പരിഷ്കാരി, വലിയ പരിഷ്കാരി— അങ്ങിനെയിരിക്കു സ്നേഹിതന്മാരും അതിഥികളും ഉണ്ടാവുന്നതിനെപ്പറ്റി പറയാനുണ്ടോ? ഈ അതിഥികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാമനക്കുട്ടിയുടെ കതിരപ്പുവാരികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു സുകുമാരനുണ്ണിയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആ യുവാവു താമരത്തു വന്നു പാളയമടിച്ചിട്ടു കുറെ നാളായി. ഉണ്ണിയും രാമനയും തെളിച്ചു്, പുറത്തേക്കിളക്കിച്ചും, തോട്ടത്തിൽ മരങ്ങളും പൂക്കളും വരെഞ്ഞു കതിരപ്പുറത്തു സവാരിചെയ്തും. ക താരയും മാറും ഇതിനൊന്നും തടസ്ഥം പറഞ്ഞതുമില്ല. ഈ കൂട്ടുകെട്ടു ചെകിത്താനു രസിച്ചില്ലെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ, കെ... ർ ഉണ്ണിയുടെ ഒരു വലിയമ്മാമൻ ചെകിത്താനെ ഒഴിപ്പിക്കുന്നതിന്നു താമരത്തു പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടു ചില മന്ത്രവാദങ്ങളെല്ലാം നടത്തി. അതുകൊണ്ടു നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഉണ്ണിയുടെ അടുപ്പം വേണ്ടെന്നു വെച്ചിരിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഇടികൊള്ളുവാൻ! ആ വശളത്തുകൊണ്ടു് ഉണ്ണിക്കു് രാമനക്കുട്ടിയെ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങാൻ സാധിച്ചു.

'സുകുമാരനുണ്ണി താമരത്തു താമസം തുടങ്ങി കുറച്ചു കാലമായിരിക്കുന്നു. ഉണ്ണിയും രാമനയും കൂടി ദിവസേന സവാരിക്കു പോകാറുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സവാരിയില്ലാത്ത സമയം ചുരുങ്ങി. അവരുടെ ബാന്ധവത്തിനുള്ള പരിഷ്കൃതരീതികൾ എത്രത്തോളമെന്നു മേനോനും ഭാര്യയും കൂടി ആലോചനയുമായി. ഈ ആലോചനകൾ നടന്നുവരുന്ന കാലത്തു ഒരു ദിവസം രാമന സവാരി ചെയ്യുമ്പോൾ ഉടുത്തിരുന്ന വസ്ത്രം മുള്ളുകൊണ്ടു കീറി, വസ്ത്രം മാറുന്നതിനായി ബംഗ്ലാവിന്റെ പിറകിൽക്കൂടി ചെന്നു മേനാത്തിനകത്തു കയറി. താനിരുന്ന പിന്നത്തെ അനുഭവം ആരും അറിയരുതെന്നു വെച്ചു സാധാരണ ഉപയോഗിക്കാത്ത മുറികളിൽ കൂടി കയറിപ്പോകുമ്പോൾ അതിലൊന്നിൽ, ഒരു ജനലിന്റെ സമീപം, പ്രകൃതിവൈചിത്ര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി ആലോചിക്കുകയാണൊ എന്നു തോന്നുമാറു നമ്മുടെ ചെകിത്താനിരിക്കുന്നു! ചെകിത്താന്റെ മുഖത്തു അതികഠിനമായ വ്യസനം പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണാനുണ്ടു്. മുഖം കൈപ്പടത്തിൽ വെച്ചിരിക്കയാണു്. വ്യസനത്തിന്റെ ഉഗ്രതകൊണ്ടോ ആലോചനയുടെ തീക്ഷ്ണതകൊണ്ടോ രാമന അകത്തു കടന്നതു അയാളറിഞ്ഞതേയില്ല. ചെകിത്താനെക്കണ്ടപ്പോൾ രാമനക്കുട്ടിക്കു് ആദ്യമായിത്തോന്നിയതു ഓടിപ്പോകുവാനാണു്. പക്ഷെ ഇത്ര വ്യസനാക്രാന്തനായ ഒരുത്തന്റെ അടുക്കൽ നിന്നും പൊയ്ക്കളയുന്നതു ഉചിതമാകയില്ലല്ലോ എന്നു കരുതി ആ സ്ത്രീരത്നം അടുത്തുചെന്നു് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു:

രാമന— ഇത്ര വലിയ വ്യസനമെന്തിനു്? ആങ്ങളമാർ രണ്ടുപേരും സ്കൂളിൽ ചേരുന്നതിനായി നാളെ ഇവിടെ നിന്നു പോകും. പിന്നിട്ട അവരെക്കൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവമില്ലല്ലോ. പിന്നെ, നിങ്ങൾ മര്യാദയ്ക്കു പെരുമാറിയാൽ ബാക്കിയുള്ളവരും നിങ്ങളെ ഒന്നും ചെയ്കയില്ല.

ചെകിത്താൻ ശബ്ദംകേട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ അതിമനോഹരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി തന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു, മെല്ലെ ആശ്ചര്യത്തോടെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

ചെകിത്താൻ— മര്യാദക്കേടുകാട്ടുകയോ! എന്നോടിങ്ങിനെ പറയുന്നതു് എന്തൊരു സംബോധനയാണു്?— എന്റെ ചങ്ങല ഇളകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ഞാനനങ്ങാതിരിക്കണം. അതു സാധിക്കുന്നതാണോ? പിന്നെ, എടുക്കും മുടക്കും എന്നിട്ടു താക്കോൽപഴുതുകളിൽ കൂടി മുഴങ്ങാതെയും നിവൃത്തിയില്ല. ഇതൊക്കെയാണോ എന്റെ

കുട്ടി ഉപദ്രവം എന്നു പറയുന്നതു. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്നെ അതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടാണെങ്കിൽ അതു നിറുത്താൻ പറയുന്നതു അസംബന്ധമല്ലേ?

രാമന— ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനുള്ള സമാധാനം വിശേഷം തന്നെ. അധികം പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ലല്ലോ— നിങ്ങൾ വലിയൊരു ദുസ്സ്വഭാവിയാണ്, സംശയമില്ല. ഞങ്ങളിവിടെ എത്തിയ അന്നു തന്നെ ഉമ്മിണിയമ്മ നിങ്ങളുടേയും നിങ്ങളുടെ മാതാവിന്റെയും ചരിത്രമെല്ലാം പറഞ്ഞു. ഒരു മനുഷ്യനെ കൊല്ലുകയോ? വിചാരിച്ചു നോക്കു.

ചെകിത്താൻ— ശരി; ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ അതെന്റെ 'സ്വന്തം' കാര്യമല്ലേ? എന്റെ സ്വകാര്യങ്ങളിൽ അന്യർ പ്രവേശിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യമാണ്?

രാമന— സ്വന്തം കാര്യം! സ്വകാര്യം! എത്ര സ്വന്തമായാലും ഒരുത്തൻ മറ്റൊരുത്തനെ കൊല്ലുക എന്നതു ഈശ്വരനും മനുഷ്യനും ഒരുപോലെ നിഷേധിച്ചതാണ്.

ചെകിത്താൻ— ഹും! ഇതൊക്കെപ്പറഞ്ഞ് ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ കുട്ടികളെ പറ്റിക്കാറുണ്ട്. അർത്ഥഹീനങ്ങളായ സന്മാർഗ്ഗവാക്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു എനിക്കു സ്വന്തം വെറുപ്പാണ്. എന്റെ കുട്ടി ചോദിച്ചതുകൊണ്ടു ഞാൻ പറയാം— എന്റെ മാതാവു സൌന്ദര്യമില്ലായിരുന്നു. പിള്ളാ അറിയും അങ്ങിനെ തന്നെ. എന്റെ പണത്തിന്റെ കണക്കു വെയ്ക്കാൻ പോലും അവളാലാവില്ല. ചോറും കറിയും വല്ലതും വെച്ചുകൊടുത്താൽ അനുഭവിക്കാനറിയാം. ഒരു ദിവസം ഒരു സ്നേഹിതൻ കറി പിഞ്ഞാണത്തിനോടും വെണ്ണയും എനിക്കു കൊടുത്തയച്ചു. എനിക്കു വളരെ താല്പര്യമാണ് ആ പദാർത്ഥങ്ങളെന്ന അവൾക്കറിയാം. എന്നിട്ട് അവൾ അതുകൊണ്ട് എന്തു ചെയ്തു എന്നു കേൾക്കണോ? വേണ്ടാ എന്തായാലും ആ കാര്യമൊക്കെ അവസാനിച്ചില്ലേ? ഇതെല്ലാറ്റിനും പുറമെ സദാ 'എന്റെ'തിനും വാസനയുണ്ട്. ഞാൻ ഇങ്ങിനെയുള്ളവളെ കൊന്നതു തെറ്റായി എന്നു വരുന്നു പക്ഷേ ആ തിന്ന പകരമായി എന്നെ പട്ടിണിയിട്ടു കൊന്നതു ശരിയാണോ? അവളുടെ സഹോദരന്മാർ, ആ കാലപാപികൾ, അങ്ങിനെയല്ലേ ചെയ്തതു?

രാമന— പട്ടിണിയിട്ടു കൊല്ലുകയോ? ശിവശിവ! അല്ലയോ, മിസ്റ്റർ ചെകിത്താനേ, അല്ല, ധനോത്തുംഗപ്രഭുവെ, നിങ്ങൾക്ക വിശക്കുന്നുണ്ടോ? ഞാനൊരപ്പെട്ടി ബിസ്കറു കൊടുത്തയക്കട്ടെ? ബിസ്കറ്റ് ഇഷ്ടമല്ലേ?

ചെകിത്താൻ— വേണ്ട. ഇപ്പോൾ ഞാനൊന്നും ഭക്ഷിക്കാറില്ല. എങ്കിലും കുട്ടിയുടെ ഔദാര്യത്തിനു ഞാൻ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു കുട്ടിക്കു എന്തു വ്യത്യാസം! അവരെത്ര ദുഷ്കന്മാർ, മസ്സാരകെട്ടവർ, ഹീനന്മാർ, കള്ളന്മാർ, വിചാരിച്ചുകൂടി നോക്കു.

രാമന— (അല്പം ദേഷ്യത്തോടെ) നിങ്ങളാണ് മസ്സാരകെട്ടവർ, ദുഷ്കത്വവും ഹീനത്വവും നിങ്ങൾക്കേയുള്ളൂ. പിന്നെ, കള്ളന്മാരാണെന്നു പറയാതിരിക്കയാണ് ഉത്തമം. കെതിരാളികൾക്കുള്ളതാകുന്നെന്നു വെച്ചിട്ട് എന്റെ ചായങ്ങൾ ആസകലം മോഷ്ടിച്ചതു നിങ്ങളല്ലേ? ചുവപ്പു, മഞ്ഞ, ഊത, വെളുപ്പു മുതലായി രാശനോന്നായി നിങ്ങൾ കട്ടെടുത്തു. ഞാൻ പോട്ടെ എന്നും വെച്ചു. എന്നിട്ടും പോരാ, ആ വില പിടിച്ച പച്ചച്ചായത്തിന്മേൽ കൂടി നിങ്ങൾ കൈവെച്ചു. പച്ചക്കതും ആരെങ്കിലും എവിടെയെങ്കിലും ഉള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

ചെകിത്താൻ— (വിനീതനായിട്ട്) ശരി; ശരി. അല്ലാതെ ഞാനെന്തു ചെയ്യും. ഇക്കാലത്തു ശരിയായ ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ആ

യുധാദികം, ഗയിമ് നാദികം (ഗ്രന്ഥസംര
ക്ഷണനിയമം) മറ്റും കൊണ്ട് കൊ
ന്നാലും കൊന്നുകൂടാ. പിന്നെ ഇതിലാ
ണ് രക്തംതന്നെ ശരണം. മോഷ്ടി
ച്ചതിനും ന്യായമില്ലെന്നില്ല. നല്ല രക്തം
കിട്ടിയതു ആദ്യം ഉപയോഗിച്ചപ്പോൾ
അതിനെ ഉല്ലാസ്യ ചെയ്തു കുട്ടിയുടെ
ബന്ധുവായതുകൊണ്ട കുട്ടിയുടെ ചായ
വും ഞാനെടുത്തുവെന്നേയുള്ളൂ. അല്ലെ
ങ്കിൽ അതുപോലെയുള്ള ദിവ്യവസ്തുവി
ന്റെ നേർക്ക് പാറ്റഗൺഫിറാൺജിന്റും
മറ്റും പ്രയോഗിക്കാമോ?

രാമൻ— നിങ്ങളുടെ അത്ഭുത പ്രവൃത്തികൾ
ക്കും ന്യായം കാണുമെന്നോ? ഞാൻപോയി
അടിക്കൊള്ളുന്നവരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവ
രാം, അവരോട് ഈ ന്യായം പറഞ്ഞു
നോക്കു. അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, മരിച്ചവരും
കൂടി കഴിഞ്ഞതിനുമേൽ ആയതു പറ
ഞ്ഞയച്ചാൽ മതിയെന്ന ഞാൻ അച്ഛ
നോട് ശിപാർശി ചെയ്യും.

ചെകിത്താൻ— അതെ, രാമൻകുട്ടി, അ
തെ. പോകാൻ വരട്ടെ. തനിച്ചിരിക്കുക
ദുസ്സഹമായിരിക്കുന്നു. വല്ലതും പ്രവൃത്തി
കാണുന്ന വെച്ചാൽ അവിടെ നിവൃത്തി
യില്ല. ഉറക്കവും വരുന്നില്ല.

രാമൻ—ഇതെന്തൊരു വിഷമിക്കുന്നതാണ്. ഉ
റക്കം വരുന്നില്ലെന്നോ? ഞാൻ പറയും
പോലെ കേൾക്കുക. അകത്തു ചെന്ന വി
ളക്കു കെടുത്തി കിടക്കയിൽ കയറി ക
ണ്ണടച്ചു കിടന്നാൽ അതോടുംകൂടി ചോദിക്കാ
തെ ഉറക്കം കിട്ടും. ഉറങ്ങാതിരിപ്പാനാ
ണ് എനിക്കു പ്രയാസം. എന്തിന്, കൊ
ച്ചുകുട്ടികൾക്കുകൂടി ഉറങ്ങാനറിയാം. അ
പ്പോൾ നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെന്ന പറ
ഞ്ഞാൽ ആര് വിശ്വസിക്കും.

ചെകിത്താൻ—ഇക്കഴിഞ്ഞ മൂന്നു കൊല്ലമാ
യി ഞാൻ കണ്ണിരിൽ പോള കൂട്ടീട്ടില്ല,
ഹെ, എന്തൊരു ക്ഷീണം!

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാമൻകുട്ടിയുടെ ദീർഘ
മായ നയനങ്ങൾ ആശ്ചര്യത്താൽ മുഴ
വനും തുറന്നു. അധരങ്ങൾ പനിനീർ പൂവി
ന്റെ ഇതളുകൾപോലെ വിടർന്നു. നേരമ്പോ
ക്കെല്ലാം വിട്ട് അയാളുടെ സമീപത്തു ചെ
ന്ന ക്ഷീണംകൊണ്ടു വടിത്തളർന്ന ചുളിയ മു
ഖത്തു ഗാഢമായി നോക്കി.

രാമൻ— നിങ്ങൾക്കു കിടപ്പാൻ ഒരു സ്ഥല
വുമില്ലെന്നോ?

ചെകിത്താൻ— ഉണ്ട്. പക്ഷെ, ഒരനാളും
എനിക്കതു കൈവശിച്ചു കിട്ടുകയില്ലെ
ന്നാണ് തോന്നുന്നത്. (എത്രയും വി
നതയോടുകൂടി അടുത്തുള്ളൊരു
ശ്മശാനത്തിന്റെ നേരെ ചൂണ്ടിക്കാണി
ച്ചുകൊണ്ട്) ആ കാണുന്ന അരയാലി
ന്റെ ചുവട്ടിലാണ് ഞാൻ അനുഗ്രഹിക്കു
ന്ന വാസസ്ഥലം. അവിടെയായാൽ എ
ന്നു പരമാനന്ദത്തോടെ ശയിക്കാം, ഉറ
ങ്ങാം!

രാമൻ— ഇതെന്തൊരു കഥ! ആ മൃത്യു
വിന്റെ ഉദ്യാനമല്ലേ? മരിക്കണമെന്നാ
ണോ മോഹം?

ചെകിത്താൻ— അതെ, മൃത്യുവിന്റെ ഉദ്യാ
നം. അവിടം എത്രയോ മനോഹരമാ
ണ്! ഭൂദേവിയുടെ മൃദുവായ വക്ഷസ്സിൽ
ശയിച്ച്, തലക്കുമീതെ ആടുന്ന പുൽ
ക്കൊടികളും കാട്ടുപുഷ്പങ്ങളും കണ്ടാന
ന്ദിച്ച്, നിരന്തരമായ നിശ്ശബ്ദതയെ ശ്ര
വിച്ച്, ഇതരാദികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാ
തെ—ഹാ! അങ്ങിനെ കാലയാപനം
ചെയ്യുന്നതു പരമാനന്ദമല്ലയോ? സമ
യത്തെ വിസ്മരിക്കാം, ജീവിതാപരാധ
ങ്ങളെ ക്ഷമിക്കാം, സുസ്ഥിരസമാധാനം
അനുഭവിക്കാം—ആ പരമാനന്ദം എനി
ക്കനുഭവിക്കുന്നതിനു ഭാഗ്യമില്ല. പക്ഷെ എ
ന്റെ രാമൻകുട്ടി എന്നെ ഭാഗ്യവാനാക്കാൻ
കഴിയും. മൃത്യുശാലയുടെ വിസ്തൃതകവാട
ങ്ങൾ രാമന്റെ സ്പർശംകൊണ്ടു ഇന്നു
മലർന്നു വീഴും. രാമനെന്നെ സ്നേഹിക്കു
ന്നു. സ്നേഹത്തിനു മരണത്തെക്കാൾ ശ
ക്തിയുണ്ട്. അതിനെയറിഞ്ഞിരിക്കെ മരണ
ദേവത രാമന്റെ അനുഗ്രഹപ്രകാരം എ
ന്നെ തഴുകും.

രാമൻകുട്ടി ഭയംകൊണ്ടു വിറച്ചു തുടങ്ങി.
താൻ ഘോരമായൊരു സ്വപ്നം കാണു
കയോ എന്നു അവൾക്കു തോന്നി. ചെ

കിത്താൻ പിന്നെയും സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി.

ചെകിത്താൻ__വലിയ ഹാളിലേക്കു കയറി വരുന്ന വാതലിന്മേൽ കൊത്തിവെച്ചിട്ടുള്ളതു രാമന വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

രാമന__പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. വായിക്കാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ.

ചെകിത്താൻ-ആ ശ്ലോകാർത്ഥത്തിന്റെ സാരം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടോ? വാസ്തവമായതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കൊക്കെ അനുഭവിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതു എളുപ്പമല്ല. അതിന്റെ അർത്ഥം ഇതിനെയാണ്. സുശീലയും നിർമ്മലഹൃദയത്തോടുകൂടിയവളും ആയ ഒരു പെൺകുട്ടി വിചാരിച്ചാൽ താമരത്തൊത്ത ചെകിത്താനെ അനുസരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ്. എന്റെ ശാപമോക്ഷമാണത്. രാമനക്കുട്ടി അതുപോലെയുള്ള ഒരു കുട്ടിയാകയാൽ എന്നെ രക്ഷിച്ചു തീരൂ. പക്ഷെ ഒന്നു മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞേക്കാം. ആ ശ്രമത്തിൽ അപകടങ്ങൾ നേരിട്ടേക്കാം. ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അനവധി സംഗതികൾ കാണും. എന്നാൽ നിഷ്കളങ്കയായതുകൊണ്ടു രാമനക്കുട്ടിക്കൊന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല.

രാമന- നിമിഷനേരം ആലോചനയിൽ അകപ്പെട്ട് അധോമുഖിയായി നിന്നു. അതിനിടയ്ക്കു എന്തു മറുപടി പറയാൻ പോകുന്നു എന്നറിയാതെ ചെകിത്താന്റെ മനസ്സിൽക്കൂടി കടന്നുപോയ വിചാരങ്ങൾ വർണ്ണിക്കാൻ പാടില്ല. പെട്ടെന്നു ശിരസ്സുയർത്തി ആ വനിതാരത്നം ഇതിനെ പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോഴെ വേഗത്തോടു നിങ്ങളെ കൊണ്ടു പോകാൻ ഞാൻ പറയാം.'

ആഹ്ലാദഭരിതനായ ചെകിത്താൻ കുനിഞ്ഞുനിന്ന രാമനക്കുട്ടിയെ എടുത്തു മടിയിൽ ഇരുത്തി നിറുകയിൽ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ചുംബിച്ചു. ചെകിത്താന്റെ സ്പർശമേറ്റപ്പോൾ രാമനക്കുട്ടിക്കു ചില അപൂർവ്വ വിചാരങ്ങളുണ്ടായി. അയാളുടെ ശരീരം, പ്രത്യേകിച്ചു വിരലുകൾ, മഞ്ഞുകട്ടപോലെ തണുത്തിരിക്കുന്നു. ശിരസ്സിൽ അധരങ്ങൾ വെച്ചപ്പോൾ ഇരുമ്പു പഴുപ്പിച്ചുവെച്ചതുപോലെ തോന്നി. രാമന അധൈര്യപ്പെടാതെ ചെകിത്താനെ അനുഗമിക്കുമാറായി. ഇങ്ങിനെ ഉറച്ചയുടനെ ആ മുറിയുടെ ചുമരുകളിൽ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ചിത്രങ്ങളിലെ രൂപങ്ങൾ പെട്ടെന്നു ജീവനോടുകൂടിയ ഭീമാകൃതികളായിച്ചമഞ്ഞ് ആ സാഹസത്തിനൊരുമ്പെടാതെ തിരിച്ചുപോകുന്നതിന് അവളോടാജ്ഞാപിച്ചു. ചെകിത്താൻ ഇതു കണ്ടപ്പോൾ പരിഭ്രമിച്ച് രാമനയുടെ കരങ്ങളിൽ മുറുകെപ്പിടിക്കുകയും രാമന കണ്ണടച്ചു കളകയും ചെയ്തു. വേറൊരിടത്തു ചെന്നപ്പോൾ ഏകദേശം മൊട്ടുമാതിരി പോന്ന ശൃംഗികൾ കനൽക്കട്ടപോലുള്ള നേത്രങ്ങൾ ഉരുട്ടിമിഴിച്ചുകൊണ്ടു രാമനയെ കടിക്കാനോടിയെത്തി. എന്നിട്ടു "വേണ്ട, സൂക്ഷിച്ചോ നിനക്കു തിരിച്ചുപോരാൻ സാധിക്കില്ല" എന്നു നിർബ്ബന്ധമായി ഉപദേശിച്ചു. ചെകിത്താൻ ഗതി തപ്പിത്തടഞ്ഞു. രാമനക്കുട്ടി ചെവിയും പൊത്തി പിന്നാലെ നടകൊണ്ടു. പിന്നെ ഒരിടത്തു എത്തിയപ്പോൾ ചെകിത്താൻ രാമനക്കുട്ടിക്കു അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ഭാഷയിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. രാമന കണ്ണു തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ നാലുവശത്തുള്ള ചുമരുകൾ പൊക്കമായി നീങ്ങുന്നതു കാണുകയും ഇരുട്ടടഞ്ഞ ഒരു ഗുഹാമുഖം അവർക്കു പ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. അത്യന്തം ശീതളമായ ഒരു കാറ്റു ഗുഹയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട് അവരുടെ മേൽ അടിച്ചു. "വേഗം വരൂ, വേഗം വരൂ", എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെകിത്താൻ രാമനക്കുട്ടിയെ കൈപിടിച്ചു വലിക്കുകയും അവരിരുവരും ആ ഇരുട്ടറയിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചായ കുടിക്കാനുള്ള സമയമായിട്ടും രാമനക്കുട്ടിയെ കാണാനില്ല. വൈകുന്നേരമായാൽ ചിലപ്പോൾ തോട്ടത്തിൽ പൂ പറിക്കാൻ പോകാറുള്ളതുപോലെ പോയതായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു. സന്ധ്യ നല്ലവണ്ണം മയങ്ങി. എന്നിട്ടും രാമനയെ കാണാനില്ല. ഭൃത്യന്മാരും പൂജാരികളും

ല്ലാം തുറന്നുനോക്കി. കുട്ടികളേയും വാല്യ
ക്കാരേയും തോട്ടത്തിലയച്ച് അന്വേഷിപ്പി
ച്ചു. ഒന്നിനേയും കാണുന്നില്ല. എല്ലാവരും
കലശലായ പരിഭ്രമമായി. എവിടെയോ ഒ
രു വലിയ 'പാലം' കെട്ടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു
വേണ്ടി ജന്മാന്തരമുള്ള കുട്ടികളെ ബലി ക
ഴിപ്പാനായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതി
ന്നു ഒരു കൂട്ടം കാക്കാലക്കാവന്മാർ ആ പ്രദേ
ശത്തു താമസിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നു ഒരു സംസാ
രമുണ്ടായിരുന്നതു മേനോൻ പെട്ടെന്നോർത്തു.
ചട്ടവും ന്യായവും മുറ്റത്തിരിക്കുന്ന ഈ കാല
ത്തു അങ്ങിനെയൊന്നുമുണ്ടാവില്ലെന്നു മി
സ്റ്റർ മേനോൻ വാദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നെങ്കി
ലും ഇതു സ്വന്തം കുട്ടിയായതുകൊണ്ടു അ
വിടെയും ഒന്നന്വേഷിച്ചുകളയാമെന്നു കരു
തി നാഥനും രണ്ടു വാല്യക്കാരും ഒരുമിച്ച് അ
ങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടു. എന്തായാലും തന്റെ
പ്രാണപ്രേയസിയെ രോഗത്തിൽനിന്നു ര
ക്ഷിച്ചതിന്നുശേഷം വിവാഹം ചെയ്യുന്നതാ
യാൽ അവർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്നു കുറെ
ക്കൂടി ദൃഢതയുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ചില ഇം
ഗ്ലീഷുപുസ്തകങ്ങളിലും മറ്റും വായിച്ചിട്ടുണ്ടാ
യിരുന്ന നമ്മുടെ സുകുമാരന്നു 'ഇതുതന്നെ
നന്നു' എന്നു വിചാരിച്ചു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ക
റുവാന്മാരുമായി വല്ല ലഹളയും ഉണ്ടായേക്കു
മെന്നും അതിൽവെച്ചു ഉണ്ണിക്കു് എന്തെ
ങ്കിലും അപകടം നേരിട്ടാൽ അത് അതി
ഥിധർമ്മത്തിന്നു വിപരീതമായി വന്നേക്കു
മെന്നും ആലോചിച്ചു മിസ്റ്റർ മേനോൻ 'അ
തെല്ലാം വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടാവാം' എന്നു
പറഞ്ഞു തടസ്സം ചെയ്തു. കാവന്മാരുടെ വാ
സസ്ഥലത്തു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അ
വർ അല്പം മുമ്പ് അവിടം വിട്ടുപോയതാ
യി അറിഞ്ഞു. ഉടനെ കമ്പിയാപ്പീസ്സി
ൽ പോയി ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കാണാതാ
യെന്നും വഴിക്കടവുകളിലും, വണ്ടിപ്പേ
ട്ടകളിലും, തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിലും മറ്റും നി
ഷ്കർഷയായി അന്വേഷണം നടത്തിക്കൊ
ള്ളണമെന്നു മേനോൻ ആ താലൂക്കിലെ
എല്ലാ പോലിസ്സ് ഇൻസ്പെക്ടർമാർക്കും കമ്പി
കൊടുത്തു. ഇൻസ്പെക്ടർമാരിലൊരു യോ
ഗ്യൻ കുട്ടിയും അവരെ അപഹരിച്ചവരും
എവിടെത്താമസിക്കുന്നു എന്നു കൃത്യമായി
ട്ടുള്ള അറിവു കൊടുത്താൽ ശേഷം കാര്യ
മെല്ലാം 'ഞാൻ' ഏറ്റുകൊള്ളാമെന്നു മറുക
മ്പികൊടുത്തു. മിസ്റ്റർ മേനോനു അയാളു
ടെ കൃത്യനിഷ്ഠയെക്കുറിച്ചു ദുരഭിപ്രായം ഉ
ണ്ടാകയെങ്കിലും തല്ക്കാലം മനസ്സിന്നു ക
ഒരു സമാധാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊ
ണ്ടു അയാളെക്കുറിച്ചു മേലധികാരത്തിലെ
ക്കു ആവലാധി ബോധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു അ
ദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞില്ല. നാഥനേയും വല്യ
ക്കാരേയും അവിടെയൊക്കെ ഒന്നു കൂടി അ
ന്വേഷിക്കുന്നതിന്നു ശട്ടം കെട്ടിയതിൽപ്പി
ന്നെ മേനോൻ വീട്ടിലെത്തി ശതാംബരിയോ
ടും മറ്റും അനാവശ്യമായി പരിഭ്രമിക്കരു
തെന്നു ഏർപ്പാടു ചെയ്ത് ഒരു കുതിരയെക്കോ
പ്പിട്ടു വരുത്തി അതിന്മേൽ കയറി അടുത്ത
കരയിൽവെ സ്റ്റേഷനിലേക്കു ഓടിച്ചു പോ
വുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഒരു നാ
ഴിക പോയില്ല, അപ്പോഴേക്കും പിറകിൽ
നിന്നു വേറൊരു കുതിരക്കുളമ്പിന്റെ ശബ്ദം
കേട്ടു. തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ നമ്മു
ടെ ഉണ്ണിയും വേറൊരു കുതിരപ്പുറത്തു ക
യറി ചടുലവേഗത്തിൽ ഓടിച്ചുവരുന്നതു ക
ണ്ടു. അടുത്തായപ്പോൾ ഉണ്ണി തിങ്ങിവി
ങ്ങി കിതച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.
"നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്നു വിപരീതമായി
പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വ്യസനമുണ്ട്.
മാപ്പുതരണം, ഞാനും കൂടി വരും. ഓമ
നയെക്കാണാഞ്ഞിട്ടു എനിക്കു ചോറു ചെ
ല്ലുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ അടുത്തുപെ
രുമാറാൻ തുടങ്ങിട്ടു ഒരു സംവത്സരമെങ്കി
ലും ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ പുറ
പ്പെടുന്നതിന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടാവില്ലായിരു
ന്നു. കോപിക്കരുതേ. ഞാൻ തിരിച്ചു
പോവില്ല". മിസ്റ്റർ മേനോനു തന്റെ ജാ
മാതാവാവാൻ പോകുന്ന യുവാവിനെക്കുറി
ച്ചു വലിയ തൃപ്തിയും സന്തോഷവും തോ
ന്നി. ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി "നിങ്ങൾ
പോവില്ലെങ്കിൽ കൂടെക്കൊണ്ടു പോകുന്ന
തിന്നല്ലേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഒരു ഷർട്ടെങ്കി
ലും എടുത്തിടാമായിരുന്നില്ലേ?" എന്നു മേ
നോൻ മറുപടിയായി ചോദിച്ചതിന്നു എ

നിക്ക ഛർദ്ദിയില്ലെങ്കിലും വേണ്ടില്ലാ, രാമനക്കുട്ടിയെക്കിട്ടിയാൽ മതി എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മേനോനും ഒപ്പം കതിരോടിച്ചു പോയി. സ്റ്റേഷനിൽ അന്വേഷിച്ചിട്ടും ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ലാ. കുറെ കുറവന്മാർ അടുത്തൊരു ദിക്കിൽ താമസിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി അവർ അവിടെയും അന്വേഷിച്ചു. പ്രയോജനമുണ്ടായില്ലാ. പാതിരാവായപ്പോൾ മേനോനും ഉണ്ണിയും താമരത്തു മടങ്ങിയെത്തി. അതിനിടയ്ക്കു നാഥൻ ആദ്യം സംശയിക്കപ്പെട്ട കുറവന്മാരെ കാണുകയും അവരും നിരപരാധികളാണെന്നറിയുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ശന്താംബ ആധികൊണ്ടും വ്യസനംകൊണ്ടും തളൎന്നു ഒരു കട്ടിലിൽ പോയി വീണു. അനന്തരം, എല്ലാവരും കൂടിയിരുന്നു ഉണ്ടു ഉണ്ടില്ല എന്നു പേരുവരുത്തി. അടികൊച്ചുന്മാരുടെ നേരംപോക്കുകൾ കൂടി അസ്തമിച്ചുപോയി. എന്തായാലും ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നിട്ടു ഫലമൊന്നുമുണ്ടാവാനില്ലെന്നും നേരം പുലൎന്നു ഉടനെ മതിരാശിക്കു കമ്പിയടിച്ചു സി. ഐ. ഡി. പൊല്ലീസ്സുകാരെ വരുത്താമെന്നും പറഞ്ഞു മേനോൻ എല്ലാവരോടും ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നതിനു നിൎബന്ധിച്ചു. ശന്താംബയും മററും എണീററയുടനെ മണിയൊന്നടിക്കുന്നതു കേട്ടു. അതടിച്ചതോടു കൂടി ഭവനത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തു ഒരു വാതൽ അത്യുച്ചശബ്ദത്തോടു കൂടി തുറക്കുന്നതും ഒരു നിലവിളിയും കലൎച്ചുകേട്ടു. ഉടനെ ഒരു ഇടിനാദവും അതിനെ തുടൎന്നുകൊണ്ടു അത്യാനന്ദകരമായ സംഗീതവും കേൾക്കാറായി. ഏകദേശം ഒരു മിനിട്ടു കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കോണിപ്പടിയുടെ മേൽ വശത്തു മറനീക്കി ഇറങ്ങി അവർ നിന്നിരുന്ന ഹാളിൽ രാമനക്കുട്ടി പ്രവേശിച്ചു. കയ്യിൽ ഒരു ചെറിയ സഞ്ചിപ്പെട്ടിയും ഉണ്ട്. ശന്താംബ ഓടിച്ചെന്നു മകളെപ്പിടിച്ചു മാറോടണച്ചു ചുംബിച്ചു. അടികൊച്ചുന്മാർ അവരുടെ ചുററും ഓടിക്കൊണ്ട് കൊട്ടവും ആരംഭിച്ചു.

മാധവമേനോൻ—(അത്യാശ്ചൎയ്യത്തോടെ) എന്റെ കുട്ടി, നീ എവിടെ പോയിരുന്നു? ഞാനും ഉണ്ണിയും കൂടി അന്വേഷിച്ച് എവിടെയെല്ലാം പോയി? നിന്റെ അമ്മ ഭയംകൊണ്ടു ചത്തുപോകുമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനത്തെ കളിപ്പുകളിയും നേരംപോക്കുകളും ഇനിയെടുക്കല്ലേ.

അടികൊച്ചുന്മാർ—അല്ലാ അല്ലാ, ചെകിത്താനോടുമാത്രം എടുത്തോട്ടെ.

ശന്താംബ—എന്റെ രാമനെ, ദൈവം സഹായിച്ചു നിന്നെ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടി. ഇനിമേൽ എന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു നിന്നെ വിട്ടയക്കയേ ഇല്ല. എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു മകളുടെ മുഖത്തും ശിരസ്സിലും 'ശരവൎഷം' ചുംബിച്ചു.

രാമന—അല്ലാ, ഞാൻ ചെകിത്താന്റെ കൂടെയായിരുന്നു. ആ സാധു മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. അപ്പൻ ചെന്നു കാണണം. അയാളൊരു വലിയ വികൃതിയായിരുന്നെങ്കിലും ഒടുവിൽ വളരെ പശ്ചാത്താപവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതാ നോക്കൂ, ഈ സമ്മാനം എനിക്ക് അയാൾ തന്നതാണ്.

യാതൊരു ക്ഷോഭവുമില്ലാതെ ആ പെൺകുട്ടി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ അവൎക്കെല്ലാം വലിയ അത്ഭുതം തോന്നി. അനന്തരം മനിരയിൽ കൂടെ കടന്നു രഹസ്യമായ ഒരു ഇടനാഴിയിൽ കൂടി രാമനക്കുട്ടിയൊന്നിച്ചു ചെന്നു. കുറച്ചു ചെന്നപ്പോൾ ഇരുമ്പാണികൾ സൎവ്വാംഗം അടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വാതൽ കണ്ടു. രാമനക്കുട്ടി അതിന്മേൽ കൈവെച്ചയുടനെ അതു മലൎക്കെത്തുറക്കുകയും ഒരു ചെറിയ മുറി അവൎക്കു കാണാറാവുകയും ചെയ്തു. അതിനു ഇരുമ്പഴികളോടു കൂടിയ ഒരു കിളിവാതലേ ഉള്ളു. ഈ വാതലിന്നെതിരായി ചുമരിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വട്ടക്കണ്ണിയിൽ നിലത്തു നീണ്ടു നിവൎന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു അസ്ഥിപഞ്ജരത്തെ ഇരട്ടച്ചങ്ങല കൊണ്ടു പൂട്ടിയിരിക്കുന്നതും കണ്ടു. അതിന്റെ കൈകൾ രണ്ടും സമീപം വെച്ചിരുന്ന ഒരു വെള്ളപ്പാത്രത്തിലേക്കു നീട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും കൈകൾ അതിലേക്കെത്തുന്നില്ല, പാത്രത്തിൽ വെ

ണ്ടായിട്ടില്ല. ആ ഭയങ്കര കാൎയ്യവും അതുസംബന്ധിച്ച ഭയങ്കരരഹസ്യങ്ങളും മേനോൻ മുതലായവരെ വിസ്മരിപ്പിച്ചു.

താമരശ്ശേരി ചെകിത്താന്റെ മൃതസംസ്കാരത്തിന്ന മാധവമേനോൻ ശാലീനപ്രഭുവിനെ കമ്പിയടിച്ചുവരുത്തി. കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം ബഹുഭംഗിയായി നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം അയ്മ്പതുകൊല്ലമായി നമ്മുടെ ഉമ്മിണിയമ്മ ചെകിത്താന് മൂലം ഭയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുനിമിത്തം ആ വൃദ്ധ തനിക്കും ചെകിത്താന്റെ ശവംപിടിക്കുന്നതിന്ന അവകാശമുണ്ടെന്ന വാദിച്ചു. മഹാ മനസ്സുന്നായ ശാലീനപ്രഭു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ചെകിത്താൻ രാമനുകുട്ടിക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന അരയാൽ ചുവട്ടിൽ തന്നെയാണ് ശവദാഹം കഴിച്ചതു.

ശാലീനപ്രഭു താമരശ്ശേരിന്ന പോകുന്നതിന്ന മുമ്പായി ചെകിത്താൻ രാമനുകുട്ടിക്കു സമ്മാനിച്ച ആഭരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹവും മേനോനുമായി ഒരു സംഭാഷണമുണ്ടായി. മേനോന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അതുവിലപിടിച്ച ആഭരണങ്ങൾ അവൾസ്വീകരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും അതു താമരശ്ശേരി പ്രഭുക്കന്മാരുടെ വകയായി കരുതണമെന്നും ആയിരുന്നു. അതിന്ന പുറമെ പഴയരീതിയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ഇപ്പഴാഷനല്ലാതെ തനി വൈരവും ചുവപ്പുമാത്രമുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ആഭരണങ്ങൾകൊണ്ട് പുതിയപരിഷ്കാരമനുസരിച്ചു ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ആഭരണങ്ങൾ വെച്ചിട്ടുള്ളപെട്ടി ഒരു പഴക്കം ചെന്നതാകയാൽ അതു മാത്രം രാമനുകുട്ടിയും ചെകിത്താനും കൂടിയുണ്ടായ സംസൎഗ്ഗത്തിന്റെ സ്മാരകമായി മിസ്റ്റർ മേനോനും ശതാംബ്ളാ വിരോധമില്ലെന്നും അവർ സമ്മതിച്ചു. അതിന്ന മറുവടിയായി താമരശ്ശേരി ഭവനത്തിന്ന പുറമെ ചെകിത്താനെ കൂടി മേനോൻ വിലവെച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ചെകിത്താന്റെ സ്വത്തുക്കൾക്കു അദ്ദേഹത്തിന്ന അവകാശമുണ്ടെന്നും ആഭരണങ്ങൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നും പ്രഭു യുക്തിപൂൎവ്വം വാദിച്ചു. അതുകൂടാതെ രാമനുകുട്ടിയുടെ ധൈൎയ്യംകൊണ്ടും ബുദ്ധികൊണ്ടും താമരശ്ശേരി പ്രഭ്വീകനു ജീവൻമുക്തിയുണ്ടാവുകകാരണം ആ കുടുംബത്തിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നും വലിയൊരുപകാരം അവൾ ചെയ്തതായിവിചാരിക്കാമെന്നും അതിന്ന പ്രതിഫലമായി മാത്രം ആഭരണങ്ങൾ കൊടുത്തതായി കരുതാമെന്നും അദ്ദേഹം നിൎബ്ബന്ധിച്ചു. അധികം വിസ്തരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലല്ലൊ. മിസ്റ്റർ മേനോൻ കീഴടങ്ങി.

രാമനുകുട്ടിയുടേയും ഉണ്ണിയുടേയും വിവാഹം ബഹുകേമമായിനടന്നു. രണ്ടൊ മൂന്നൊ തവണ വലിയ വിരുന്ന സദ്യയും മറ്റും കഴിച്ചു, തന്റെ മകൾ കാൎത്ത്യായിനിക്കുട്ടിയെ ഉണ്ണിയെക്കൊണ്ടു സംബന്ധം ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നമെന്ന മോഹിച്ച കോയിക്കലത്ത നാരായണിക്കുഞ്ഞമ്മയ്ക്കൊഴികെ ആ ബന്ധം മറ്റെല്ലാവൎക്കും നന്നെപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. കാരണവരുടെ ഇച്ഛാഭംഗത്തെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ മറ്റുവരുടെ ചായ്വിനേയും സത്യപ്പെട്ടും, കാൎത്ത്യായിനിക്കുട്ടിയും സംഗീതവും സൈപസല്ലാപവും അഭ്യസിച്ച മതിയും കൊതിയും തീൎന്നിരുന്ന സ്വകൎമ്മമൊന്നിൽ മസാപ്പറ്റ് കൈകൊട്ടിച്ചിരിച്ചു, നാത്തലങ്ങലിലുള്ള ഭാഗ്യാഹികൾ തന്റെ ഉദ്ദേശം കൎത്തൃത്വമായിരിക്കുമല്ലൊ എന്നുവിചാരിച്ചു തൃപ്തിപ്പെട്ടു.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞു മൂന്നാം ദിവസം വൈകുന്നേരം ഉണ്ണിയും രാമനും കൂടി ചെകിത്താനെ ദഹിപ്പിച്ചേടത്തേക്കുപോയി. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ ഉണ്ണിക്കു പൊട്ടെന്ന ചില സ്മൃതികൾ ഉണ്ടാവുകയാൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

ഉണ്ണി—രാമനെ, ഒരു രാത്രി അവരുടെ മേശയിൽനിന്ന യാതൊന്നും കളിച്ചു വെച്ചുവത്രെ.

രാമൻ—ഞാനൊന്നും കളിച്ചിട്ടില്ലല്ലൊ.

ഉണ്ണി—ഉണ്ടു. അന്നുരാത്രി ചെകിത്താനൊരമിച്ചു രാമനെ ആ ഇരുട്ടായിൽ ഒകപ്പെടുത്തപ്പോൾ നിങ്ങൾ ചെയ്തതു എന്തെല്ലാമെന്ന ഇതുവരെ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലൊ.

രാമന — ആരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഉണ്ണി — എനിക്കു ദിവ്യം അതു. അതുപോരാ. എന്നോടു പറയരുതെ?

രാമന — ദയവുചെയ്തു അതുമാത്രം എന്നോടു ചോദിക്കരുതു. സാധുചകിതയാൻ. അതുവരെയ്ക്കു എനിക്കില്ലാതിരുന്ന ചില അപൂർവ്വങ്ങളായ ആനന്ദങ്ങൾ എനിക്കുണ്ടായതു. അയ്യോ — ചിരിക്കരുതെ! ഞാൻ പറയുന്നതു വാസ്തവമാണ്. ജീവിതം എന്താണെന്നും മരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം എങ്ങിനെയെന്നും എനിക്കു അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായതു. സ്നേഹം ജീവിതത്തെക്കാളും മരണത്തെക്കാളും ബലവത്തായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടതാണെന്നു പഠിപ്പിച്ചു.

ഉണ്ണി രാമനയുടെ നയനങ്ങളിൽ ഗാഢമായി ഒന്നുനോക്കി.

ഉണ്ണി — രാമനയുടെ ഹൃദയം എനിക്കധീനമായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ആ രഹസ്യം എന്നോടു പറയണമെന്നില്ല.

രാമന — എന്റെ ഹൃദയം ആജീവനാന്തം അങ്ങേക്ക അധീനമാണല്ലൊ.

ഉണ്ണി — നമ്മുടെ കുട്ടികളോടെങ്കിലും രാമനയുടെ രഹസ്യം ഒരു കാലത്തു പറയുമല്ലൊ?

രാമനക്കുട്ടി ലജ്ജിച്ചു.

കെ. ആർ. കെ. ബി. ഏ. ബി. എൽ.

മലയാളഭാഷാപോഷണം.

മിസ്റ്റർ സി. ഗോവിന്ദൻ എളേടം കൊച്ചി മലയാളഭാഷാപോഷണക്കമ്മറ്റിക്കു അയച്ചുകൊടുത്ത അഭിപ്രായം:—

നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു വല്ല ന്യൂനതകളുമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ പരിഹരിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു സാഹിത്യരസികന്മാരായ ഭാഷാഭിമാനികളുടെ കർത്തവ്യമായിരിക്കുമല്ലൊ. ഇതരപരിഷ്കൃതഭാഷകളെപ്പോലെ നമ്മുടെ ഭാഷയും വാമൊഴി (സംസാരഭാഷ)യായും വരമൊഴി (ഗ്രന്ഥഭാഷ)യായും കേരളത്തിലെങ്ങും പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യമലയാളത്തെയൊ പഴയ മലയാളത്തെയൊ ഇവിടെ എടുത്തു പരിശോധിക്കേണ്ട ആവിശ്യമുണ്ടെന്ന തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളസാഹിത്യരീതിയെപ്പറ്റി മാത്രം ആലോചിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതാണ്.

നമ്മുടെ ഭാഷയെ തെക്കൻമലയാളമെന്നും മദ്ധ്യമലയാളമെന്നും വടക്കൻ മലയാളമെന്നും മൂന്നതരമായി വിഭജിക്കാം. ഈ മൂന്നിടിക്കിലും സംസാരഭാഷ മൂന്നു വിധമാണ്. തെക്കൻമലയാളം തമിഴിന്റെ സംസർഗ്ഗാധിക്യത്താലും അക്ഷരങ്ങളെ അനാവശ്യമായി നീട്ടുകയും കുറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലും ദുഷിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. വടക്കൻ മലയാളം കർണ്ണാടകത്തിന്റെ സംസർഗ്ഗാധിക്യത്താലും അക്ഷരങ്ങളെ ഒരു വ്യവസ്ഥയും കൂടാതെ ചുരുക്കിക്കളയുന്നതിനാലും ദുഷിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മദ്ധ്യമലയാളമാകട്ടെ ഭാഷാന്തരസമ്പർക്കരാഹിത്യം നിമിത്തം ഏറ്റവും ശുദ്ധമായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

അതിനാൽ സംസാരത്തിൽ ശുദ്ധിയുള്ളതായ ഈ മദ്ധ്യമലയാളത്തെത്തന്നെയാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടത് എന്നുള്ള സംഗതിയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ വർണ്ണവിന്യാസക്രമം സ്വസ്ഥിരമല്ലാത്തതിനാൽ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പലരും പല അഭിപ്രായക്കാരായിട്ടാണ് തീർന്നിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു ഐകരൂപ്യമില്ലെന്നുള്ള ന്യൂനതയാണ് ഒന്നാമതായി നില്ക്കുന്നത്. കേരളപാണിനീയം മുതലായ ചില നിവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. എന്നാലും പഴയ സമ്പ്രദായത്തെ വിട്ടുകളയുവാനുള്ള വൈമനസ്യംകൊ

ണ്ടോ താന്താൻ വിചാരിക്കുന്നതുതന്നെ ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നു ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുള്ള മർക്കടമുഷ്ടിഭാവംകൊണ്ടോ കേരളപാണിനീയനിബന്ധനകളെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുകരിക്കുന്നവർ നന്നെ ചുരുക്കമെയുള്ളു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ന്യൂനതകളെയെല്ലാം ഒന്നായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ ആക്കും അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്നാലും സാഹിത്യതല്പരന്മാർ മനസ്സുവെച്ചാൽ നിഷ്പ്രയാസം പരിഹരിക്കാവുന്ന ഏതാനും ചില ന്യൂനതകളെ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം.

1. നന്ന, പന ഇത്യാദി പദങ്ങളിലുള്ള അന്ത്യാക്ഷരോച്ചാരണത്തിനു രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനവർകളുടെ മധ്യമവ്യാകരണത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രത്യേകലിപിയെ എല്ലാവരും കൈക്കൊള്ളുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

2. ദ്വിതീയപ്രത്യയമായ "എ"കാരം ഒരു അനിശ്ചിതസ്ഥിതിയിലാണിരിക്കുന്നതു. ഇതിനെ കിഞ്ചിജ്ഞന്മാർ മാത്രമല്ല പ്രാജ്ഞന്മാർ കൂടി ചിലപ്പോൾ ഒരു വ്യവസ്ഥയുമില്ലാതെ ദീർഘമായിട്ടും ഹ്രസ്വമായിട്ടും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടു. ഈ സംഗതിയിൽ സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു രീതി വരുത്തിവെക്കേണ്ടതാണ്.

3. തൃതീയ പ്രത്യയങ്ങളിലൊന്നായ "ഓടു" എന്നതിനെ ഹ്രസ്വമാക്കി "ഒടു" എന്നുപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പരിത്യജിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

4. "ങ്ക-മ്പ" ഈ അക്ഷരങ്ങൾ വിവേകപൂർവ്വം എഴുതേണ്ടവയാണ്. "ങ്ക" എന്നുള്ള അക്ഷരം ങകാരവും കകാരവും കൂടിയതാണെന്നും "മ്പ" എന്ന അക്ഷരം മകാരവും പകാരവും കൂടിയതാണെന്നും സ്പഷ്ടമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാൾ ഈ അക്ഷരങ്ങളെ പിഴച്ചെഴുതുവാൻ ന്യായമില്ല. എന്നാൽ വിദ്വാന്മാരുടെ എഴുത്തുകളിൽ പലപ്പോഴും ഈ സംഗതിയിൽ അബദ്ധം നേരിടുന്നതായി കാണുന്നതിനാൽ ഇതിലേയ്ക്കും ഒരു പരിഹാരം ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. 'ൻക', 'ൻപ', എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഉച്ചാരണങ്ങൾ വരുന്നദിക്കിൽ 'ൻക', 'ൻപ', എന്നുതന്നെ എഴുതണം എന്നൊരു നിയമം ചെയ്യുന്നതു കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നു.

5. 'ക്ക', 'യ്ക്ക', ഈ അക്ഷരങ്ങളേയും വ്യവസ്ഥയില്ലാതെയാണ് മലയാളികൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു. 'മറക്കുന്നു', 'മറയ്ക്കുന്നു', ഈ രണ്ടു പദങ്ങളേയും ഒരു വ്യത്യാസംകൂടാതെ 'മറക്കുന്നു' എന്നുതന്നെ എഴുതുന്നതായിരുന്നാലുണ്ടാകുന്ന ക്ലിഷ്ടഭാവം കുറെ ദുസ്സഹമാണെന്നാണ് എനിക്കുതോന്നുന്നത്. അതിനാൽ യകാരോച്ചാരണം ആവശ്യമായി വരുന്നദിക്കിൽ 'യ്ക്ക' എന്നും അല്ലാത്തദിക്കിൽ 'ക്ക' എന്നുംതന്നെ എഴുതേണ്ടതാണെന്നും നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതു കൊള്ളാം.

6. അർദ്ധലകാരത്തെയും അർദ്ധതകാരത്തെയും മിക്ക മലയാളികളും പിഴച്ചാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. അർദ്ധതകാരത്തെ കാണിക്കുന്ന മലയാളലിപി 'ൽ' എന്നാണ്. അർദ്ധലകാരത്തിനു കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ലകാരം ചേർക്കയാണ് പതിവു. 'താൽപര്യം' എന്നോ 'താത്പര്യം' എന്നോ എഴുതേണ്ടതിനു പകരം 'താല്പര്യം' എന്നെഴുതിവരുന്ന സമ്പ്രദായം തീരെ തെറ്റാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ അർദ്ധതകാരം ഉപയോഗിക്കേണ്ട പലദിക്കുകളിലും ലകാരംചേർത്തു വാക്കുകളെ പിഴച്ചെഴുതിവരുന്നുണ്ട്. അർദ്ധലകാരത്തിനു പകരം അർദ്ധതകാരം ഉപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഒട്ടും ചുരുക്കമല്ല. 'കല്പന' എന്നതിനെ

എഴുതേണ്ടതിന്ന പകരം 'കല്പന' എന്ന എഴുതി വരുന്നത് ഒരിക്കലും അനുവദിപ്പാൻ യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല.

7. പഴയസമ്പ്രദായങ്ങളെ ബലമായി സ്വീകരിച്ചു നടക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരായ എത്രമലയാളികളാണ് "എനിക്കു" എന്നെഴുതേണ്ടതിന്ന പകരം 'ഇനിക്ക്' എന്നെഴുതണമെന്ന മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നത്. ഇത് ആലോചനക്കുറവാണെന്നേ പറവാനുള്ളു. 'എനിക്കു' എന്നല്ലാതെ 'ഇനിക്ക്' ഒരിക്കലും എഴുതുവാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാ.

8. 'കൈയിൽ' എന്നല്ലാതെ 'കയ്യിൽ' എന്നെഴുതിവരുന്ന സമ്പ്രദായം നന്നല്ല.

9. 'ഉണ്ടെന്ന' 'ഉണ്ടെങ്കിൽ' 'പെട്ടെന്ന' 'വരുമെല്ലൊ', 'എന്നെല്ലാം', 'ചാടിപ്പോയി', 'ആയിത്തീരും', ഈ വാക്കുകളെ സാധാരണയായിട്ട് എല്ലാവരും ആലോചിക്കാതെ പിഴച്ചു 'ഉണ്ടന്ന', 'ഉണ്ടങ്കിൽ', 'പെട്ടന്ന', 'വരുമല്ലൊ', 'എന്നല്ലാം', 'ചാടിപോയി', 'ആയിതീരും', ഇങ്ങിനെ എഴുതിവരുന്നതു ഒരിക്കലും സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്ന തോന്നുന്നില്ല.

10. 'അതിര്', 'എതിര്', ഈ വാക്കുകളിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള 'അതിർത്തി', 'എതിർക്ക' ഈ വാക്കുകളെ 'അതൃത്തി', 'എതൃക്ക', എന്നിങ്ങിനെ പലരും എഴുതിക്കാണുന്നതു തെറ്റാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

11. 'ക്ലുപ്തം' ഈ വാക്കിനെ 'ക്ലിപ്തം' എന്നും, 'കുടുംബം' ഈ വാക്കിനെ 'കുഡുംബം', 'കുടുമ്മം', എന്നും പലരും എഴുതിവരുന്നതു ഒരിക്കലും സാധുവായിട്ടുള്ളതല്ല.

12. തത്ഭവപദങ്ങളെ ഒരിക്കലും തള്ളിക്കളയുന്നതു നന്നല്ല. ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ പരിഹരിക്കേണ്ടവയായിട്ടുള്ള ന്യൂനതകൾ അനവധിയുണ്ട്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഈ വക ന്യൂനതകളിൽ ദൃഷ്ടിവെച്ച് അവരുടെ ഗ്രന്ഥം പരിശുദ്ധമാക്കുന്ന പക്ഷം ഈ വക ന്യൂനതകൾ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥഭാഷയിൽനിന്ന ഒരിക്കൽ വിട്ടുപോകുന്നതാണെന്ന തോന്നുന്നു. ഈ ഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണക്കമ്മിറ്റിയുടെ ഒരു മേലന്വേഷണം പാഠശാലകളിൽ പുസ്തകങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കുന്ന സംഗതിയിലുണ്ടായിരിക്കുന്നതു വളരെ നന്നായിരിക്കും. നല്ലതെന്ന ഈ കമ്മിറ്റി അഭിപ്രായപ്പെടാത്ത യാതൊരു പുസ്തകവും സർക്കാരന്വേഷണമുള്ള പാഠശാലകളിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്ന ഒരു നിശ്ചയം വരുത്തിവെക്കേണ്ടതാണ്.

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നൊ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നൊ ഇതരഭാഷകളിൽനിന്നൊ നല്ല പുസ്തകങ്ങളെ ഭാഷാന്തരം ചെയ്ത് നമ്മുടെ ഭാഷക്ക് അഭിവൃദ്ധിയെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്ക് നിശ്ചയിക്കുന്ന മൂലധനത്തിന്റെ പലിശയിൽ ഒരംശംകൊണ്ട് സഹായിക്കയും അവരുടെ പുസ്തകങ്ങളുടെ പകർപ്പവകാശം ഈ കമ്മിറ്റി വാങ്ങി പുസ്തകങ്ങൾ വിറ്റുണ്ടാകുന്ന ധനത്തെ മൂലധനത്തോടു ചേർക്കയും ചെയ്യുന്നത് നന്നായിരിക്കും. സ്വകല്പിതകഥകളെ എഴുതി ഉണ്ടാക്കുന്ന നല്ല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരേയും ഇതിന്നുതന്നെ സഹായിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രവൃത്തിതോറും ഓരോ വായനശാല ഏർപ്പെടുത്തുന്നതും ആ വഴിക്ക് പത്രങ്ങളേയും മാസികകളേയും സഹായിക്കുന്നതും ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്ക് നല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളാണ്.

എതു ഭാഷയുടേയും അഭിവൃദ്ധിക്ക് ഒരു പ്രധാനകാരണമായി നില്ക്കുന്നത് ആ ഭാഷയിലുള്ള നല്ല ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളുടെ ബാഹുല്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ മലയാളഭാഷയിൽ നല്ല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഭാഷയും നിശ്ചയമായും ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കും. നല്ല ഭാഷക്ക് അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളത് നല്ല വ്യാകരണമാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷ ഇപ്പോൾ ശൈശവാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിൽ വ്യാകരണത്തിന്റെ ആവശ്യതക്ക പൂർത്തിവന്നു കഴിഞ്ഞു എന്ന പറവാൻ പാടുള്ളതല്ല. വ്യാകരണങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വ്യാകരണങ്ങളിൽവെച്ച് എല്ലാക്കൂട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും ഉപരിയായി നില്ക്കുന്നവ രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനവർകളുടെ

പ്രഥമവ്യാകരണവും മദ്ധ്യമവ്യാകരണവും ശബ്ദശോധിനിയും കേരളപാണിനീയവും തന്നെയാണെന്ന എവരും സമ്മതിയ്ക്കും. അതിനാൽ വ്യാകരണത്തിൽ ഇവയെക്കാൾ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ പാഠശാലകളിൽ മുൻപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രമേ വ്യാകരണസംബന്ധമായ പഠിപ്പിനുപയോഗിക്കാവു എന്നൊരു നിശ്ചയം വരുത്തിവെയ്ക്കുന്നതു ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇദ്ദേഹം നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ള ഇപ്പോലെ മറ്റാരുംതന്നെ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഇദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു മേല്ക്കുമേലഭിവൃദ്ധിയേയും അനാരതമായ ശ്രേയസ്സിനേയും ഉണ്ടാക്കുന്നവയാണ്.

പ്രൗഢശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ശാസ്ത്രസങ്കേതസംജ്ഞകളെ ഭാഷയിൽ പുതുതായി നിർമ്മിയ്ക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇങ്ങനെ വരുന്ന സംഗതികളിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങളെത്തന്നെ ആശ്രയിയ്ക്കുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് അഭിവൃദ്ധി വരുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും ദോഷമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

അതിനാൽ മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി അനുഭവിച്ചു കിട്ടുന്ന മൂലധനം ഈ വക ഭാഷാപോഷണമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഉത്തമമായിരിയ്ക്കും.

കൈലാസയാത്രാപ്രബന്ധം

(തുടർച്ച)

ധർമ്മരാജപദതാർവണങ്ങിമുറുകെപ്പി-
    ടിച്ചുപുണർന്നനി-
അമ്പൊടാകഴൽപണിഞ്ഞെണീറ്റഥനസരിച്ചു
    വെച്ചുഫല്ഗുനനെ
ശ്രുപീവരപയോധരെകിട്ടകിടെന്നു
    ചാടിമറിയുന്നൊരാ-
ഴ്ത്താംബുനാകഴൽകമാനനാംപ്രണയിനിം
    വലാരിതനയോജ്ജ്വലിൽ.
മജ്ജനസേനാസ്വകൃതൈഖമേല്ലനിയോഗ-
    മേറ്റുവെതി. പിരി-
ഞ്ഞച്ചുനായഗിരിജാപതേസ്സപദിപോവ-
    തിന്നനശിഛാരെ
ചിരപരിചിതവക്രപതമകകമ്പു
    കൊണ്ടിമന്നിനച്ചുകം-
ബ്രഹ്മമംമഹിതകാര്യമേഷവരവർവി-
    ർത്തിനിയുമോമലേ.
എന്നിവണ്ണമകകമ്പമേറിത്തുലതയാത്ര
    ചൊല്ലിവിരവോടുപോ-
കുന്നതന്നടയകാന്തരോട്ടവനാബാധ്യ
    ധൂമിതഗമിക്ഷരാ

ഊന്നമേപോമതിന്നധൈര്യമിയലാത്ത
    കൊണ്ടുവിരഹാതുരാ
കണ്ണുനീർകിട്ടകിടെന്നുവാർത്തുമവിനിന്നി
    അൻപിനൊടുപാഞ്ചാലി.
പുണ്യാത്മൻനീപിരിഞ്ഞാൽവരുമെരി-
    (പൊരികെ-
    ളതിനെന്താൻപൊറുപ്പു
ഖിന്നായമെകമെന്നിന്നിതുമരിതിനിയും
    വീര! കാണാവതെന്നു
ഇനിയത്രമാലംബനമിതിവചസാ
    വാച്യമാകുന്നതെല്ലാം
ധന്യാംഗിസാതമാനിധഴിനനയനം
    കൊണ്ടുതന്നെപറഞ്ഞാൾ.
പ്രിയനെപ്രാണഗപ്രണയിജനസന്താപ
    (ജനകം
തദന്യാംതഥാപാർത്ഥാത്ഥതികരണീയെച്ചു
    (ഫ്ലാതേ
യഥാകാര്യംയോയാതവെചിചമയാതൽക്ക-
    (ണംഗതിം

വിചിന്ത്യപ്രാണനാഥനമേതമനാതുരപ-
(തനാം.

അകൃത്രിമപ്രേമരസാർദ്രിതാനാം
തദർപ്പിതംഗുഷ്ഠിവിലാസിഗൃഹം
മനഃപ്രസാദാഞ്ജലിനാനികാമം
ജഗ്രാഹപാദേയമിവേന്ദ്രസൂനുഃ.

പാണിനാമഹിതശാണധിവത്തെയുമെട്ട-
ൊാണപരിപൂരിതൌ (ഇരു
ചോണമഹാവൃതിഹ്യധീനിവഷ്യസതലത്ര-
പാന്നിശിതമേഹതിമാൻ
കാനനേബത ചടക്കനോക്കിനടകൊണ്ട
നേരമേഹപാണ്ഡവൻ
മാനസാന്ദ്രപിമതിൻ്റവനതുണയാകി.
നാൎത്തമനസോദരാഃ.

ഗദ്യം:— അരുണതൊഴും പഥികവഞ്ചം
ൻ വിളിപ്പതികിലുറങ്ങക്കൊത്തുകേനാവിചാര
ന്തം, അക്കനോട്ടപട പൊത്തമെസ്സിതെന
ത്തിരിട നൊക്കടിശിതതളിമകലയന്തം,
അകളങ്ക ചന്ദ്രനിമുഖപങ്കജം പ്രകൃതിസുക
മാരത്രപഞ്ഞണാവന്തം, അഖിലജനമിതപ്ര
വൃതകപൃമമുവചരവജോടുകമലിയ ഉരളുല
വന്തം, ആകാശചുംബിഘനശാഖാൻ മ
ഹാതരുസമൂഹാൻവിലോക്യവലമാനം, ആ
കലിതഫ്ലണവസമാകലിതമുവനതലാമക
മതിഗഹനമഹിമാനം അകമ്മബരാമേധ
ഖനാദേവതാന്നിളത ഭകമേനിത്രുഢബാഹുമാ
നം, ആകമലമിളിതസമകലെവിരചി
തവസതിവിശതദ്യുതിമുള്ളസമാനം, ശ
കാംവ്‌നാചിലകൊട്ടകാട്ടപൃക്കളുവസംഖ്യം
ഉഗങ്ങളുമെഴുന്നു, ശംഖനിഭമൊതപരിബ
ഹിംശതമേപരഗണ മകുളവിപാലവകളുട
ർന്നു, ശരജങ്ങൾനിശിതശരമംഗമിതമു
മൊതമംഗിപ്പെണിടനടന്നു, ശരണാഭിതിച
ണെളവിമരണയചാകിതമതി ശബ്ദകല
മൊതമയൊടുവന്നു, ആരുഗമതവ
നമാതംഗസംഘമധികാതങ്കസങ്കലമിരണ്ടു
ആധിയോടുവനാഹരിണിയാതുമ നാഗകഥ
മെവാസമതവചനത്തിരണ്ടു, അതിവേലമ
പ്പമതിപഥികനെ സിംഹകലമധികാകലം
ബതവിരണ്ടു, അതികളുകതമെമതിസിത
മുഗനാടവികളിലതളുബതകതിനടകൊ
ണ്ടു.

ചോണനേലുംനൽപ്രവാളാംഗുലികമതിശിഥി-
ലാങ്ങിയുംകൊണ്ടുപീന- (ലം
ശ്രോണിഭാരാത്തമാകമ്പിതകചവിലസാ-
നംഞ്ഞഞ്ജനാകലാപാഃ
സാനന്ദംവെന്നൊരോരോംബതമുണിമാർ
കൂട്ടമിട്ടാസ്പദിച്ചു
തേനംകുലോക ചന്ദ്രംകുളകവികസിതേ
കണ്ണിൽവെച്ചാട്ടനേരം.

(ഇടതം.)

വ്യായാമവും
അതിന്റെ ഫലങ്ങളും

മണ്ണ്, മരം, കല്ല്, കമ്മായം വെള്ളം എന്നിവകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഒരു വീട് പോലെതന്നെ നമ്മുടെ ശരീരം മാംസം, അസ്ഥി, മേദസ്സ്, ജലം എന്നിവകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഒരു കൂടാകുന്നു. ഇവ രണ്ടും തമ്മിൽ പല അവസ്ഥകളിലും സാദൃശ്യമുണ്ട്. രണ്ടും ഓരോ കൂടാകുന്നു. രണ്ടിലും ശരീരികളുമുണ്ട്. ഒരു വീട്ടിൽ ഒന്നോ അധികമോ ശരീരികൾ ഉണ്ടാവാം. ഒരു ശരീരത്തിൽ ശരീരി ഒന്നേയുള്ളൂ. ഒരു

വീട്ടിന്റെ സകല ഭാഗങ്ങളും അചേതനങ്ങളാകുന്നു. ഒരു ശരീരത്തിലെ സകല പരമാണുക്കളായ അംശങ്ങളും ചേതനങ്ങളാകുന്നു. ശരീരിയോടുകൂടിയ വീടു അചരമാണ്. ശരീരിയോടുകൂടിയ ശരീരം ചരമാണ്. ഇത്രമാത്രമെ ഇവ രണ്ടും തമ്മിൽ മുഖ്യമായി ഭേദമുള്ളു. ഒരു വീട്ടിന്നു കാലാവധികളിൽ ഇളക്കിമേച്ചിൽ വേണം. കൂടക്കൂടെ അതിന്റെ അററകുററങ്ങളും നോക്കണം. ഇതുപോലെ തന്നെ ഒരു ശരീരത്തിന്നും ഇളക്കിമേച്ചിലും, അററകുററാന്വേഷണവും വേണം. വീടിളക്കിമേയുന്നത് ഓലകൊണ്ടോ, വയ്ക്കോൽകൊണ്ടോ, ഓടുകൊണ്ടോ, ആകുന്നു. ശരീരത്തെ മേയുന്നതു, ജഗന്നാഥൻ, മൽമൽ, ചീട്ടി, ഫ്ലാനൽ, പട്ടു മുതലായ വസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നു. ഒരു വീട്ടിന്റെ ഭിത്തികളെ വെടിപ്പുവരുത്തി ഭംഗിയാക്കിയിടുന്നതു കുമ്മായമൊ, ചായങ്ങളോ തേച്ചാണല്ലോ. നമ്മുടെ ശരീരഭിത്തികളെയാകട്ടെ നാം സ്നാനാദികളാൽ വെടിപ്പാക്കുന്നു. വിള്ളലൊ, പൊള്ളലൊ, ചിതൽക്കേടുകളൊ, മററൊ ഉണ്ടെങ്കിൽ വീട്ടിന്റെ കഴുക്കോലുകൾ മുതലായതു മാററുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ശരീരത്തിൽ വല്ല വെട്ടോ, മുറിവോ, വ്രണമോ, ചൊറി ചിരങ്ങുകളോ ഉള്ള ഭാഗങ്ങളെ നാം ശസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടും, ഔഷധങ്ങൾകൊണ്ടും, മാററി സ്വച്ഛപ്പെടുത്തുന്നു. ശരീരത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം എടുത്തുകളഞ്ഞത് ആ സ്ഥാനത്തു പകരമായി മറെറാരു സാധനം വെക്കാൻ വയ്യല്ലോ. ഇനി വീടു സൂക്ഷിക്കുന്ന ഭാഗമെടുക്കുക. ഒരു വീടു ശുചിയായും വൃത്തിയായും ഇരിക്കേണമെങ്കിൽ അടിച്ചു തളിക്കുക, മെഴുകുക, വെള്ളം പകൎന്നു കഴുകുക, മുതലായവ ചെയ്യേണം. അതുപോലെ തന്നെ ഒരു ദേഹത്തിന്നും കേടുകൂടാതെയിരിക്കേണമെങ്കിൽ മലമൂത്രവിസൎജ്ജനാദികൾ ശരിയായുണ്ടായിരിക്കേണം. ഒരു ശരീരത്തിന്നു നവദ്വാരങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒരു വീട്ടിന്നും — പണിതീൎന്ന ഉടൻ — നവദ്വാരങ്ങൾ ഉണ്ട്. മലിനജലം പുറത്തേക്കൊഴുകിപ്പോകുന്നതിന്നുള്ള ഓവുകളും, വായുപ്രവേശനദ്വാരങ്ങളും, മററും വല്ല കാരണത്താലും അടഞ്ഞിരുന്നാൽ ഓവുകളിൽ കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ അഴുക്കുകളിൽനിന്നു ചലിക്കുന്ന അനിൎമ്മലവായുക്കളാലും, ഭൂതക്കണ്ണാടിയുടെ സഹായത്താൽ മാത്രം കാണ്മാൻ കഴിയുന്ന കൃമികളാലും, ആ ഗൃഹത്തിലെ നിവാസികൾക്കു പല ദീനങ്ങളും നേരിടുവാനിടയുണ്ട്. ഇതുപോലെ തന്നെ ശരീരത്തിലെ ദ്വാരങ്ങളും അതാതിന്റെ ജോലികളെ ശരിയായി ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ പല സുഖക്കേടുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. മലമൂത്രാദികൾ കെട്ടിനില്ക്കയോ, ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതിന്നു ശ്വാസധമനിയിൽ വല്ല രോഗബാധയാലും പ്രതിബന്ധം നേരിടുകയോ, രോമകൂപങ്ങൾ അടഞ്ഞു സ്വേദബന്ധം വരികയോ ചെയ്താൽ ആ ശരീരത്തിലെ നിവാസിക്കും കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. മുററത്തെ പുല്ലു പറിക്കുക; കൂടക്കൂടെ മാറാമ്പലയും, ചിതലും, മററും അടിക്കുക; ചുമരുകളിലും വാതിലുകളിലും മററും അശ്രീകരത്വം ബാധിക്കുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങൾ തേക്കാതിരിക്കുക; ഭിത്തികളും മററും മഴയും വെയിലുംകൊണ്ടു നാനാവിധമാകാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുക എന്നിങ്ങനെയാകുന്നു വീടു സൂക്ഷിക്കൽ. കൂടക്കൂടെ നഖങ്ങൾ ചെത്തുക; വിയൎപ്പും പൊടിയും തുടക്കുക; ജലദോഷം, പനി മുതലായതു പിടിക്കാതിരിപ്പാൻ വെയിലും മഴയും കൊള്ളാതിരിക്കുക; മിതമായും ഹിതമായും ഭക്ഷിക്കു

കു ഭാഗത്തിൽ വീഴുകയോ മറ്റൊ ഉപായങ്ങളാൽ ഒടി, ചതവ്, ഉളുക്ക് എന്നിത്യാദികൾ ഒന്നും വരാതെ നോക്കുക; ഇവയൊക്കെയാകുന്നു ശരീരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മങ്ങൾ. ഇനിയുള്ളതു പെരുമാറ്റമാണ്. ഇതു രണ്ടിന്നും ആവശ്യമാകുന്നു. പെരുമാറ്റമില്ലാത്ത വിധം ശരീരവും കൊള്ളില്ല. ആൾപ്പെരുമാറ്റമില്ലാത്ത ഒരു ഗൃഹം വൃത്തിയായിക്കിടക്കയില്ല. അധികപ്പെരുമാറ്റംകൊണ്ടു വൃത്തിയും ബലവും കുറകയും ചെയ്യും. അതിനെ തന്നെ എടവും വലവും തിരിയാതെയും, അനങ്ങാതെയും, പെരുമാറ്റം കൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ദേഹംകൊണ്ടും ഫലമില്ല. അധികപ്പെരുമാറ്റംകൊണ്ടു ഇതിന്നു കേടുമുണ്ട്. അതിനാൽ മിതമായ പെരുമാറ്റം രണ്ടിന്നും ആവശ്യമാണെന്നു വരുന്നുവല്ലോ. ഇരിമ്പുതൊഴിലും ഇതിന്നു കേടു് ചെന്നില്ലേ? രണ്ടു താക്കോലുകൾ പുതുതായിപ്പണിയിപ്പിച്ച് ഒന്നു ഒരു വളയത്തിലിട്ടോ മറ്റോ കോർത്തിട്ടു സദാ കയ്യിൽ കൊണ്ടുനടക്കുക. മറ്റേതു ഒരു അലമാറിയിലോ മറ്റോ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു വെയ്ക്കുക. കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഇവ രണ്ടുംകൂടി നോക്കിയാൽ സദാ പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന താക്കോൽ വളരെ നിറകുറവും കൂടാതെയും മിനുസമുള്ളതായും മറ്റേതു തുരുമ്പുപിടിച്ചതായും കാണുന്നില്ലേ? ഒരു ഇലാം തൂക്കമുള്ള ഒരു കല്ലു ഒരാൾ ദിനംപ്രതി കുറേശ്ശെക്കൊള്ളു പൊക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച് അല്പദിവസം കഴിയുമ്പോൾ അതു അവൻ തന്നത്താൻ നിഷ്പ്രയാസം പൊക്കുന്നു. നിത്യപരിചയം വിട്ടു അല്പനാൾ കഴിഞ്ഞാൽ ആ ആൾക്കു തന്നെ അതു പൊക്കുവാൻ സാധിക്കാതെയും വരുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് കായികമായോ, മാനസികമായോ ഉള്ള ഓരോരോ തൊഴിലുകളും നിത്യപെരുമാറ്റത്താൽ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായും, പെരുമാറാതെയായാൽ അതില്ലാതെയും ആം പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നതു. എന്നാൽ ശരീരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആ പെരുമാറ്റത്തെ അല്പമൊന്നു വിശേഷിപ്പിപ്പാനുണ്ട്. ജീവന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമായുള്ള ഒരു ചലനശക്തിയുണ്ടല്ലൊ. ആ ചലനത്തെയല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു. സ്വതേയുള്ളതിന്നു പുറമെയുള്ള ദേഹായാസപ്രദമായ പെരുമാറ്റമാണ് വേണ്ടതു. അങ്ങിനെയുള്ള ദേഹപ്പെരുമാറ്റത്തെയാണ് ഇവിടെ വ്യായാമം എന്നു പറയുന്നതും.

വ്യായാമം പലവിധത്തിലുള്ള കായികാഭ്യാസങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇതു ദേഹത്തിലെ സകല അംഗങ്ങൾക്കും ചലനവും; ആയാസവും ഉണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിലായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ശരീരത്തിന്നാസകലം ഉടപ്പും, ബലവും, ഉണ്ടാകുന്നു. ദേഹത്തിന്നിടപ്പും, ബലവും ഉണ്ടായാൽ ശരീരസുഖമുണ്ടാവുന്നതാണല്ലോ. ശരീരസുഖം എല്ലാവരും ഉണ്ടാവാനിച്ഛിക്കുന്ന ഒരു ഗുണവുമാണല്ലോ. അതിനാൽ ശരീരസുഖം എല്ലാവർക്കും വേണമെന്നു വരുമ്പോൾ അതിന്നാസ്പദമായ വ്യായാമവും അത്യന്താവശ്യകമെന്നു വരുന്നുവല്ലോ. ശരീരത്തിന്നു വ്യായാമത്തിൽ നിന്നു പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിപ്പാനുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഓർമ്മക്കു് അഗോചരമായ കാലംമുതല്ക്കു തന്നെ പലരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ട കാര്യമാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ ഇതു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടു വളരെക്കാലമായിട്ടില്ല. ഒരു പ്രത്യേകതരം വ്യായാമത്തിന്റെ വിശിഷ്ടതയെപ്പറ്റി സംബന്ധിച്ചു പാശ്ചാത്യ ശരീരശാസ്ത്രത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ധാതുക്കളുടെ ക്രിയാശക്തി സൂചകമായ വിവരങ്ങൾ നിർ-[illegible] ഇതേവരെ വളരെ ഒന്നുമില്ലാതാ

ണം. ലോകമെങ്ങുമുള്ള മഹാന്മാരായ ശരീരശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി വളരെ ശാസ്ത്രീയയത്നങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ വ്യായാമംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളെപ്പററി അനുഭവസിദ്ധമായ ഒരു അറിവു നമുക്ക് അടുത്തകാലത്തിന്നുള്ളിൽ ഗ്രഹിച്ചുവരുന്നതാണെന്നും ഉറപ്പായും വിശ്വസിക്കാം. വ്യായാമത്തിന്റെ ഫലങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും അഗാധങ്ങളാകയാൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി നമുക്കിപ്പോഴുള്ള അറിവുകൊണ്ടു അവയെ സകാരണം വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. (തുടരും)

കോയാത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

നമ്മുടെ ഭാഷ

മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി കുറെ ധനം സർക്കാരിൽനിന്നും ചിലവഴിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതും കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം എന്ന ഒരു ഭാഷായോഗം ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുവാനായി കൂടീട്ടുള്ളതും വായനക്കാർ അറിവാനിടയായിട്ടുണ്ട്.

ഭാഷാപോഷണവിഷയത്തിൽ മുഖ്യമായും ആദ്യമായും ചെയ്യേണ്ടത് ഒരു നിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കുകയാണെന്നു ഭാഷാവ്യുൽപന്നന്മാരും ഭാഷാഭിമാനികളും ഒരുപോലെ സമ്മതിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എങ്ങിനെയാണ് ഈ കാര്യം നടത്തേണ്ടതെന്ന് ഇതുവരെ ആലോചിച്ചതായി അറിയുന്നില്ല. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇത് എത്രയോ പരപ്പായിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ്. ഒരു നിഘണ്ടുവെന്നുവെച്ചാൽ മൂർത്തങ്ങളായും അമൂർത്തങ്ങളായും ഉള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും ഉള്ള പേരുകൾ സംബന്ധിച്ചോ ഇല്ലാത്ത പേരുകൾ ഉണ്ടാക്കിയോ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. ഇതിനു വിഷയമല്ലാതെ ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹത്തിൽ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കാണുന്ന വസ്തുക്കൾ, കേൾക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ, വിചാരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ, എന്നുവേണ്ട മനസ്സടക്കം ആറു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ഗോചരമായിട്ടുള്ള സകലതും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ഇവയുടെ പേരുകളെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് ഒരാളെക്കൊണ്ടൊ ഒരു ദിവസംകൊണ്ടൊ എന്നല്ല അനേകം ആളുകളെക്കൊണ്ടും ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടും ദുസ്സാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു ആവുന്നതും ശുദ്ധമാവേണമെങ്കിൽ മലയാളഭാഷ അറിയാവുന്ന എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ഒത്തു പ്രവൃത്തിച്ചു സാധിക്കേണ്ടുള്ളൂ.

ഒന്നാമതു വിഷയങ്ങളെ തരംതിരിക്കണം. പക്ഷികൾ, മൃഗങ്ങൾ, ഗോളങ്ങൾ, മനോവികാരങ്ങൾ, തൊഴിലുകൾ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള സാമാന്യവിഭാഗങ്ങളെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി അവയെത്തന്നെ വീണ്ടും അവാന്തരങ്ങളായി വിഭജിക്കണം. ഇങ്ങിനെ ഒന്നോ രണ്ടോ ആളുകൾകൂടി ഓരോ ചെറുവിഭാഗത്തെ എടുത്താൽ തത്സംബന്ധമായ എല്ലാ വാക്കുകളേയും ശേഖരിക്കുവാൻ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം വിഭാഗങ്ങൾക്കു ചെറുപ്പമുണ്ടായിരിക്കണം. അതിന്റെ ശേഷം ദേശഭേദേന ഈ വാക്കുകളെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുവാനോ ദേശ്യങ്ങൾ ചേർക്കുവാ

ന്നോ അതാതു ദേശങ്ങളിലുള്ള ആളുകളെ അധികാരപ്പെടുത്തണം. അതിന്നുപുറമെ ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും പഴയ രിക്കാർഡുകളിൽ നിന്നും ഓരോരോ ഇനങ്ങളിലുള്ള വാക്കുകൾ തരംതിരിച്ച് എഴുതിച്ചേർപ്പാൻ പണ്ഡിതന്മാരെ നിശ്ചയിക്കണം. ഇങ്ങിനെ കാലഭേദങ്ങൾകൊണ്ടു നശിച്ചതും ഉണ്ടായതും ആയ വാക്കുകളെ സംഗ്രഹിച്ചതിന്റെ ശേഷം തർജ്ജമയുടെ ആവശ്യത്തിന്നായോ മറ്റൊ കാലത്തിന്റെ മാറ്റത്തിന്നനുസരിച്ചു സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതായ വാക്കുകൾ തമിഴ്, സംസ്കൃതം ഈ ഭാഷകളിൽ ഇല്ലാത്തപക്ഷം മറ്റു ഭാരതീയഭാഷകളെ അവലംബിക്കണം. ഒന്നുകൊണ്ടും പറ്റാത്ത ദിക്കുകളിൽ ഏതേതു ഭാഷകളിൽ നിന്നാണോ വാക്കുകൾ കടംവാങ്ങുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുന്നതെന്നുവെച്ചാൽ അതാതുഭാഷകളിൽനിന്നുതന്നെ ഉച്ചാരണസൗകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി ഒരു സാമാന്യനിയമം അനുസരിച്ചു വർണ്ണവ്യത്യാസത്തിൽ വേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്തു മലയാളഭാഷയിലേക്കു അതു് എടുക്കേണ്ടതാണ്.

സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയതിന്നുശേഷമല്ലാതെ മേലാൽ ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങൾ തർജ്ജമചെയ്യുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കും. നിഘണ്ടുവിലേക്കു സ്വീകരിക്കാവുന്ന വിധത്തിലെ നിഘണ്ടു ഉണ്ടാവുന്നതിന്നുമുമ്പ് ആ വക വാക്കുകൾ നിർമ്മിക്കാവൂ. സാങ്കേതികങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ തർജ്ജമചെയ്തു സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെയും ഭാഷാസംസ്കരണകമ്മിറ്റിയുടെയും ഒത്താശയോടും അനുമതിയോടും കൂടി വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ തർജ്ജമചെയ്യുന്നതായാൽ സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു നിഘണ്ടു ഉണ്ടായതിന്നുശേഷം ആ വാക്കുകൾക്കു മാറ്റംവരാതെ വെക്കാവുന്നതാണ്. ഭാഷയ്ക്കും വ്യവസ്ഥയുണ്ടാവുന്നതാണ്. ഭാഷയ്ക്ക് ഐകരൂപ്യം സമ്പാദിക്കുവാനും എളുപ്പമുണ്ട്. നിഘണ്ടുവിൽ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളുടെ വ്യുൽപത്തികൂടി ചേർക്കുന്നതായാൽ ഭാഷാവ്യാകരണം അതുകൊണ്ടുതന്നെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുന്നതാണ്. ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മലയാളപുസ്തകങ്ങളിൽ തള്ളേണ്ടതും കൊള്ളേണ്ടതും വേർതിരിച്ചു, തള്ളേണ്ടതിനെ കൊണ്ടാടുകയില്ലെന്നു സാഹിത്യസമാജത്തിൽ നിന്ന് ഒരു നിയമംപാസ്സാക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. സമാജത്തിന്റെ സമ്മതം കൂടാതെ പുസ്തകശാലകൾ സ്കൂളുകൾ മുതലായവകളിലേക്കു പുസ്തകങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഭാഷാസംസ്കരണക്കമ്മിറ്റിക്കാർ ഒരു ഏർപ്പാട് ചെയ്യുന്നതും നന്നായിരിക്കും.

ഭാഷ മേലാൽ കലരാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ളതും ഇനി പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്നതും ആയ പുസ്തകങ്ങൾ, മാസികകൾ, വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ ഇവയിലുള്ള ഭാഷയെ സമാജത്തിലെ അംഗങ്ങൾ സൗകര്യംപോലെ പരിശോധിച്ച് ഒരു മാസികയേയോ വർത്തമാനപത്രത്തെയോ പ്രതിനിധിയായി സ്വീകരിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങൾ കൂടെക്കൂടെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതു വളരെ ഉപകാരമായിരിക്കും. വിഷയവും കാഠിന്യവും, ഭാഷയും, തരാതരംപോലെ മാറി ഇപ്പോൾ സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചുവരുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉടച്ചുവാർക്കുവാൻ കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

സഫ്റജിസ്റ്റ് (Suffragist) എന്ന വാക്കിന്നു 'സമ്മതിദാനാവകാശവാദിനി' എന്നു നാവു കൊഴയാതെ പറയാൻ സാധിച്ചുവെങ്കിലും ഭാഷയ്ക്കു 'സഫ്റജിസ്റ്റ്' എന്നു പറയുന്നതായാൽ പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്ക്

ല്ലാതെ ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും അസഹ്യതയുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. "അമ്മത്തിനു വേണ്ട ക്ലാരക്കൾ" ശൃംഗാരിസ്സാങ്കികൾ സല്ലാപം ചെയ്യുന്ന സമയത്ത് ആവശ്യമാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. "ഏ. കെ. പാർത്ഥസാരഥി അയ്യങ്കാരുടെ അഗ്രാസനത്തിൻ്റെ ചോട്ടിൽ ഒരു പ്ലേഗ്സഭകൂടി." എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞല്ലാതെ പച്ചമലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അർത്ഥം മാറി അന്ധാളിക്കുന്നത് വായനക്കാരുടെ കുറവാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

മുൻപറഞ്ഞ മാതിരിയുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ ഇനിമേലെങ്കിലും വന്നുകൂടാതെ ദേശഭേദവും, ജാതിഭേദവും, ഭാഷാഭേദവും അനുസരിച്ച് മലയാളവാക്കുകളേയും വാചകങ്ങളേയും കലുഷമാക്കിത്തീർക്കാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം ഭാഷാഭിമാനികൾക്ക സാമാന്യേനയും സാഹിത്യസമാജം ഭാഷാസംസ്കരണക്കമ്മറ്റി ഇവക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും ചുമതലയുള്ളതാണെന്നുള്ള എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തല്ക്കാലം വിരമിക്കട്ടെ.

സാമാജികൻ.

സമ്മാനം പുസ്തകസമ്മാനം

പത്തുറുപ്പികയോളം വിലപിടിച്ച

100 നല്ല മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ

അഞ്ചുറുപ്പിക കൊടുത്താൽ കിട്ടുമെങ്കിൽ അതൊരു സമ്മാനം തന്നെയല്ലേ? പരോപകാരത്തിന്നായി പൊതുജനങ്ങളാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന "മംഗളോദയം" കമ്പനിക്കാർ ആദ്യത്തെ 1000 അപേക്ഷകർക്ക് ഓരോ പുസ്തകത്തിന് എട്ടണ വരെ വിലപിടിച്ച പലതരത്തിലുമുള്ള 100 നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ 5 ഉറുപ്പിക വിലക്കു (തപാൽക്കൂലിഉൾപ്പെടില്ല) അയച്ചുകൊടുപ്പാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ എല്ലാഭവനങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻമാത്രമാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഒടുവിൽ ഇച്ഛാഭംഗം വരാതിരിപ്പാൻ അപേക്ഷകൾ താഴെ പറയുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ഉടനെ അയക്കുക—

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, (ക്ലിപ്തം) തൃശ്ശിവപേരൂർ.

पिकसन्देशः ।

सेण्जोसफ् शागबहुधनयुतं विश्वविख्यातमन्यत्
नानादेश्यैर्विमलधिषणैः शिष्यवर्गैः समृद्धम् ।
लोकन्याये भुवनचरिते भूमिशास्त्रे नदीष्णै-
स्तीक्ष्णैर्विद्यायुवतिरसिकैर्मण्डितं दर्शनीयम् ॥ ६२ ॥

सेपश्येथास्तिमितमनसा रंगमध्ये ज्वलन्तं
लक्ष्मीलीलालुलितहृदयं चार्थिनां पारिजातम् ।
जीमूताभं प्रणतवपुषं गर्भिताशेषलोकं
श्रीरंगेशं निगममहितं नीरजास्यं नितान्तम् ॥ ६३ ॥

नामं नामं नळिनचरणं नामशेषीकृतारिं
नाभीपद्मं नरकमथनं नर्तिताद्रिं नताक्षम् ।
नाळीकाक्षं नरहरितनुं नागभोगाधिवासं
नार्दिं नोतं नयनसुभगं नाथनारायणं तम् ॥ ६४ ॥

नित्यं नित्यं पयसि विमले पावने सह्यजायाः
स्नायं स्नायं विगतमलिना योगिनो भोगिनश्च ।
ध्यायं ध्यायं भुजगशयनं चिन्तिताश्रिचरंगे
भूयो भूयो जयगिरमहो संगिरन्तेऽन्तरंगे ॥ ६५ ॥

नैजार्हन्तीप्रचिकटयिषासंप्रवृत्ता नयज्ञा
जिह्वारंगोत्तरलसरलोल्लोलकल्लोलवादाः ।
वाचोयुक्त्या प्रतिकथयितुः पूर्वपक्षांश्च रोषात्
धिक्कुर्वाणा विहृतवदना वावदूका वदन्ते ॥ ६६ ॥

यस्मिन् रंगे मतिमतमहातूलवातूललीलः
श्रीमद्रामावरजचरणद्वंद्वसर्वंचरीकः ।
दुस्तर्कौघश्रतिकथकवाराशिकुंभोद्भवो यो
ज्ञानाचार्यो यतिपरिवृढो रंगरामानुजोऽभूत् ॥ ६७ ॥

हर्षोन्मीलद्विबुधनिवहैः पारिजातप्रसूनै-
र्मध्येरंगं निशि निशि च यः पूज्यते दीनबन्धुः ।
तस्य छत्रीकुरु मरतकश्यामलाभ्यां गरुद्भ्यां
भक्त्या दत्ता सलिलकणिका चापि तुष्ट्यै प्रभूणाम् ॥ ६८ ॥

वीचीसुभ्रूं सलिलवसनां फेनहारामुदारां
तर्थिश्रोणिं शफरनयनां कोकवक्षोजभाराम् ।
शैवालाळीकुटिलचिकुरां संततावर्तनाभिं
कावेरीं कः सरससुदतीं वीक्ष्य साधो न तुष्येत् ॥ ६९ ॥

रंगक्षेत्रं जलधिदुहितुर्दिव्यदेशेषु चाद्यं
तीर्थं सेयं कनकतटिनी यां श्रुतिस्तोष्टवीति ।
अस्येशानः सकलजगतां नायको रंगनाथः
वासः स्याचेदिह जगति वैकुण्ठमुत्कण्ठते कः ॥ ७० ॥

शालीधान्यैर्नियतकपिशां सह्यजावारिपूतां
नानार्जाद्रमभृशहजिकेंद्रादिकानन्दरायैः ।
राज्ञां वर्यैः विपुलनगरी पालिता या चिराचां
तंजां कंजावसथमहिनां नैव गच्छेरपश्यन् ॥ ७१ ॥

(क्रमशः)

को. र. रंगाचार्यः ।

മംഗളോദയം

ഫാവ്വൻ

പുസ്തകം 5 } തുലാമാസം { ലക്കം 12

മംഗളം

ഉടലിലമലനീറും ഉത്തമാംഗത്തിലാറും
തുഹിനകിരണകീറും താമ്രകാടീരവാറും
നിടിലഭുവി ചെന്തീയും തീയപാംഗത്തിലേറും.
കരുണയെസമിതാവും കാൺമൂതൊൻനാളുതേറും.

ഒരു പ്രാചീനകവി.

കൊച്ചിയിലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളും

ജാതികളും

II

കാടരുടെയും മററു കാട്ടുജാതിക്കാരുടെയും മുഖ്യ തൊഴിൽ കാട്ടിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയാണ്. കാട്ടിലെ ചെറുതരം ഉല്പന്നങ്ങൾ താഴെ വിവരിക്കുന്നവയാകുന്നു:–

1 കടുക്ക
2 മാകാണിക്കിഴങ്ങ്
3 ഇഞ്ചി
4 മഞ്ഞൾ
5 പൂവക്കായ
6 തേൻ
7 മെഴുക്
8 മട്ടിപ്പാൽ
9 കുങ്കിലിയം
10 ചീനിക്ക
11 ലവങ്ഗപ്പട്ട
12 ഏലക്കായ
13 കാട്ടുമുളക്
14 താന്നിക്ക
15 നെല്ലിക്ക
16 പതത്തി
17 തിപ്പലി
18 പാതിരി
19 വെള്ള (ഏലിത്തി)
20 കാഞ്ഞിരക്കുരു
21 ജോനകപ്പുല്ല്

ഇതുകൾ ഗവൺമെന്റുവക സ്വത്താകുന്നു. ഗവൺമെണ്ടിൽനിന്നും ഏതെങ്കിലും സംഖ്യക്കു കൺട്രാക്ടർമാർ കുത്തകയായിക്കൊണ്ടു

ത്, അവർ കാടന്മാരുടെയും മലയന്മാരുടെയും സഹായത്താൽ ശേഖരിച്ച കമ്പോളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുകയാണ്. കൺട്രാക്ടന്മാർ അവക്ക് അരിയും ഉപ്പും ചിലപ്പോൾ മുളകും പുകയിലയും കറുപ്പും ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കും. തുണി മുതലായ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിലേക്കു പണവും കൊടുക്കും. വേനല്ക്കാലത്ത് ഉല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനു മാത്രം ഇവർ ഉദ്യോഗിക്കപ്പെടുന്നതും അപ്പോൾ അവക്കു ഉപജീവനത്തിനുവക ധാരാളമുള്ളതുമാകുന്നു. ചില്ലറ ഉല്പന്നങ്ങളിൽനിന്നും ഗവമ്മെണ്ടിലേക്കു ആണ്ടിനാൽ 8000 ഉറുപ്പികയോളം കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്.

കാടന്മാരും ആനകളുമില്ലെങ്കിൽ കൊച്ചിയിലെ മലകളെക്കൊണ്ട് ഉപയോഗമില്ലെന്നാണ് പറയാറ്. രണ്ടും മലകളിലെയും കാടുകളിലെയും നിവാസികൾതന്നെ. രണ്ടും വേണ്ടുംവിധം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ കാട്ടിലെ അമൂല്യമായ നിക്ഷേപം കൈവശമാക്കുന്നതിന് അനർഘമായ സഹായവുമാകുന്നു. ആനകളില്ലാഞ്ഞാൽ ഒരു തടി പൊന്തിക്കുവാൻപോലുമോ, കാടന്മാരില്ലാഞ്ഞാൽ കാട്ടിലേക്കു വഴിവെട്ടുവാനോ അസാദ്ധ്യമാണ്. കാടന്മാക്കു മരംകേറ്റം സഹജമാകുന്നു. അവരതിൽ പ്രത്യേകിച്ചും സമർത്ഥന്മാരുമാണ്. ചില വൃക്ഷങ്ങൾക്ക് 100-ം 150-ം അടി ഉയരവും 20-ൽപരം അടി ചുററളവും ഉണ്ടായിരിക്കും. വൃക്ഷം ഇത്രയോ ഇതിലധികമോ വലിപ്പമുള്ളതായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല, അവർ കരിംകുരങ്ങന്മാരെപ്പോലെ അതിന്റെ മുകളിൽ നിഷ്പ്രയാസമായി കേറിക്കളയും. തേനെടുക്കൽ അവരുടെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു തൊഴിലാണ്. ഈച്ചകളുടെ കുത്തു കൊള്ളാതിരിക്കാനായി അധികമായും രാത്രിസമയങ്ങളിൽ ചൂട്ടം കൊളുത്തിക്കൊണ്ടു പോയിട്ടാണ് അവർ തേനെടുക്കാറ്. കൊമ്പുകളോ ചില്ലകളോ ഇല്ലാതെ തടി നേരെ ചൊവ്വുള്ളതായിരുന്നാൽ അടിക്കടി തടിയിൽ മരത്തിന്റെ പൂള് തള്ളിക്കേറി അതിന്മേൽ ചവിട്ടിയാണ് മരത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറുന്നത്. അവർ ഈ വിധം ശേഖരിക്കുന്ന തേൻ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഇതു നാലു പ്രത്യേകതരം ഈച്ചകളിൽനിന്നും ഉണ്ടാവുന്നതാണ്. തേനിൽ അധികഭാഗവും ശേഖരിക്കുന്നതു മൂപ്പെത്തിയ മരങ്ങളുടെ പൊത്തുകളിൽ ഒരു വക ഏടത്തരം ഈച്ചകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽനിന്നാകുന്നു. കാടന്മാർ തേനീച്ചക്കൂടുകളെ നിർഭയമായി ആക്രമിക്കും. മന്ത്രശക്തികൊണ്ടാണ് അവക്ക് ഈച്ചകളുടെ കടി പററാതിരിക്കുന്നത് എന്നാണ് അവരുടെ നാട്യം. എന്നാൽ അവരുടെ നാട്യം എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ. നമുക്ക് ഇത്രയേ വിചാരിപ്പാനുള്ളു: ഈച്ചകളുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നതിനു സാമാന്യം ധൈര്യമാണ് മുഖ്യമായി വേണ്ട 'മന്ത്രം'--വലിയ ധൈര്യംകൂടി ആവശ്യമില്ല. എന്തെന്നാൽ പാറകളിൽ വസിക്കുന്ന ഈച്ചകളെപ്പോലെ മരങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നവ ക്രൂരമായി ഉപദ്രവിക്കാൻ എത്തുകയില്ല. അതിനാൽ ഒന്നാരണ്ടു കാച്ചു കടികൾ മാത്രമേ ഏല്ക്കുകയുള്ളു. അതുതന്നെ അവരുടെ മാർദ്ദവമില്ലാത്ത തൊലിയിൽ ഏല്പിക്കത്തക്കവണ്ണം കഠിനമായിരിക്കുകയുമില്ല. തേൻ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ മുഖ്യമായ ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടിന്റെ ഭാരം വിസ്താരപ്പെടുത്തുന്നതിലാണ്. പാറകളിലുള്ള ഈച്ചകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന തേനാണ് അധികം ഗുണമുള്ളത്. ഇതിനു 'മലന്തേൻ' എന്നു പറയുന്നു. ഇത്തരം ഈച്ചകൾക്കു വലിപ്പം കൂടിയിരിക്കും.

ന്ന് ഇവകൾ കൂടുണ്ടാക്കുന്നതു പാറകളുടെ പിളൎപ്പുകളിലും ഭയങ്കരങ്ങളായ പ്രപാതങ്ങളുടെ വക്കുകളിലുമാകുന്നു. ഇവയും മഹാ ഭയങ്കരങ്ങളാണ്. ഇവയുടെ ഉപദ്രവം ഭയന്നു സാമാന്യന്മാരും പകൽസമയം തേനെടുക്കാൻ തുനിയാറില്ല. ആരെങ്കിലും അസഹ്യപ്പെടുത്തിയാൽ അവ എല്ലാംകൂടി ചെന്ന് എതിൎക്കും. ഇവയുടെ കുത്തു ദുസ്സഹമാകകൊണ്ട് അതിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുക അസാദ്ധ്യവും അടുത്തുചെല്ലുന്നത് ഏറ്റവും അപകടവുമാകുന്നു. കാടന്മാർ രാത്രിയാണ് തേൻകൂട് എടുക്കുന്നത്. അതിന്നു അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയും സമ്പ്രദായവും, ഇത്തരം ജീവികൾ കാണിക്കുമെന്ന് ഒരിക്കലും വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ലാത്തവിധം, ധൈൎയ്യവും വിവേകവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ചൂരൽകൊണ്ടോ മുളകൊണ്ടോ ഉള്ള കണ്ണികളാലുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതും നൂറടിയിൽപരം നീളമുള്ളതുമായ ഒരു ചങ്ങല കൂടുകൾക്കു സമീപം ഒരിടത്ത് എത്തുന്നതുവരെ എറക്കി പ്രപാതത്തിന്റെ മുകളിൽ ഒരിടത്തു കാലേകൂട്ടി ബന്ധിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ട്, ഇരുട്ടും കാറ്റുമുള്ള ഒരു രാത്രി കുറിയേടത്തു സമയം ഒരു കാടൻ തനിച്ചോ ഭാൎയ്യയോ സഹോദരനോ മകനോ കൂടിയോ ചെന്ന്, ഒരു പന്തവും കൊളുത്തി, ഉറച്ചുനില്ക്കാതെ ആടിക്കിടക്കുന്ന ഈ ചങ്ങലയിൽ കൂടി ഇറങ്ങി, പന്തംകൊണ്ട് ഈച്ചകളെ ആട്ടിനിരത്തിക്കൊണ്ടാണ് തേൻ ശേഖരിച്ച് അവർ വില വാങ്ങുന്നത്. ഒരു ഭയങ്കരമായ കൽമലയുടെ മുഖത്ത് ഇമ്മാതിരി ഒരു ചങ്ങലക്കോണി തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ട് അതിന്മേൽ നടക്കുവാൻപോകുന്ന സംഭവത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾതന്നെ ഒരുവന്റെ രക്തം തിളച്ചുപോകും. എന്നാൽ ഇതിന്മേൽ ചെയ്യുന്ന അഭ്യാസത്തിന്നു പ്രതിഫലമായി തെറ്റിപ്പിക്ക കൊടുത്താൽ അവൎക്ക് പരമ സന്തോഷമായി. ഇരുട്ടുള്ള രാത്രികളിൽ ഈച്ചകൾ മഹാ മന്ദന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ സമ്പ്രദായം കൈക്കൊള്ളുവാനും ഫലപ്രദമായിത്തീരുവാനും. കാറ്റിക്കാട്ടിൽ ഇലയോ മറയോ ഇല്ലാത്ത മരങ്ങളിൽ കൂടുകളുണ്ടാക്കുന്ന മറ്റൊരുതരം തേനീച്ചകളുണ്ട്. അവയുടെ തേൻകൂടുകൾ സാധാരണയായി ഒരു പാത്രമുട്ടയുടെ ആകൃതിയും വലിപ്പവുമാണ്. അതു മെഴുകും എല്ലാംകൂടി എടുത്തവഴിയെ ഭക്ഷിപ്പാൻ വിരോധമില്ലാത്തവിധം അത്ര തെളിവും ശുദ്ധിയും വൃത്തിയുമുള്ളതുമാകുന്നു. വൃക്ഷങ്ങളുടെ കൊമ്പുകളിൽ കൂടുകളുണ്ടാക്കുന്ന നാലാമതൊരുതരം ഈച്ചകളുണ്ട്. ഈ വൃക്ഷങ്ങളിൽ ചിലവ വളരെ ഉയരമുള്ളതുമായിരിക്കും. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുള്ള ചാതുൎയ്യം, ശരീരത്തിന്റെ ഉറപ്പ്, മരണത്തെപ്പറ്റി കൂസലില്ലായ്മ, കൌശലം, പ്രകൃതിയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് — ഇവയാണ് കാട്ടുജാതിക്കാരുടെ ജന്മസിദ്ധമായ സ്വഭാവങ്ങൾ. കാടന്മാരും ഈ സ്വഭാവങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നിച്ചവരല്ല. മേൽപറഞ്ഞ തൊഴിലുകൾക്കു പുറമെ മരം മുറിക്കുക, വിറകുകെട്ടുകൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുക മുതലായ സാധാരണ കൂലിപ്പണികൾ അവർ ചെയ്യും; ദിവസം 5 മുതൽ 7 വരെ അണ കൂലി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കാട്ടിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിന്നുള്ള കൂലി സാധനങ്ങളുടെ ഗുണത്തിന്റെ കൂടുതൽകുറവുകളുടെ അവസ്ഥപോലിരിക്കും. കൊല്ലംതോറും മലവകഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടിൽനിന്നും കോണ്ട്രാക്ടന്മാരായി അവൎക്ക് അരി, മുണ്ടു, കുപ്പായം, തൊപ്പി, കടുക്കൻ, മോതിരം, പുകയില, കറുപ്പ്, ഉപ്പ്, എണ്ണ, നാളികേരം മുതലായ

വ കൊട്ടക്കാറുണ്ട്. കുംഭം, മീനം മാസങ്ങളിൽ മെഴുകും തേനും; മിഥുനം, കർക്കടകം മാസങ്ങളിൽ ഏലക്കായും ശേഖരിക്കുന്നതിലാണ് അവർ മുഖ്യമായി ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

കാടിനെപ്പററിയുള്ള സകലം അറിയാമെന്നാണ് കാടന്മാരുടെ അഭിമാനം. ഓരോ പതിയിലുള്ളവർക്കും അതിനു ചുററും അവർ ചേരുന്ന സ്ഥലങ്ങളെപ്പററി പ്രത്യേകം അറിവുണ്ടായിരിക്കും. ജന്മാന്തരവാസനയാലെന്നപോലെ കാട്ടിൽ തെററിപ്പോയ വഴികളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാനും, അതിലെ സഞ്ചരിക്കാവുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഏതാണ്ട് സൂക്ഷ്മമായി തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനും അവർക്കു പ്രയാസമില്ല. ഇതിനും പുറമെ കാലടി കണ്ടു ജന്തുക്കളെ മനസ്സിലാക്കുവാനും ഗന്ധഗ്രഹണസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് അവ സഞ്ചരിക്കുന്നേടം കണ്ടുപിടിപ്പാനും പ്രയാസമില്ല. അവർ മുറിയേൽക്കപ്പെട്ട മൃഗത്തിന്റെ കാലടി നോക്കിപ്പോയി അതിനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നത് അത്ഭുതകരമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഒന്നും അവരുടെ കണ്ണിൽ പെടാതിരിക്കുകയില്ല. ഒരു കാടനൊ മലയനൊ പതിയിൽ നിന്നും കാട്ടിൽ വളരെ ദൂരം പോകേണ്ടതായി വന്നാൽ, ഭാര്യയൊ മകനൊ താൻ പോയ വഴി കണ്ടുപിടിച്ച് ക്ഷണം കൊണ്ടുചെല്ലേണ്ടതിനു വഴിയിൽ ചുള്ളിക്കൊമ്പുകളും ഇലകളും വെട്ടിയിട്ടുംകൊണ്ടെ പോവുകയുള്ളു. കാടുതെളിക്കുന്നതിനും മൃഗങ്ങളെ നോക്കിക്കണ്ടെത്തുന്നതിനും നായാട്ടുകാർക്കു ഇവരുടെ സഹായം വളരെ ആവശ്യമാണ് 'പ്രകൃതിയെയും പ്രകൃതിയുടെ രഹസ്യങ്ങളെയും പററിയുള്ള അത്ഭുതകരമായ ഒരു ജ്ഞാനമാകുന്നു ഈ വിധം ജീവിതംകൊണ്ട് ഒരു കാട്ടുനിവാസിക്കുള്ള മെച്ചം. അവന്റെ ശ്രുതിശക്തിയും ചെവിയോർമ്മയും ആശ്ചര്യകരംതന്നെ. ഒരു പുലി അതിന്റെ മടയിലേക്കു് ഒളിച്ചുപോകുന്നതു നായാട്ടുകാരനെക്കാൾ മുമ്പിൽ അവൻ കാണുകയൊ കേൾക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നു. പുലി വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽകൂടി പോകുമ്പോൾ മുകളിലിരിക്കുന്ന കുരങ്ങന്റെ ചിലച്ചിലൊ കലമാൻ പേടിച്ചു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ശബ്ദമൊ കേട്ടാൽ അതുകളുടെ കാരണം അവനു മനസ്സിലാകും. എന്നല്ല, കാട്ടിൽ കാണുന്നതും സംഭവിക്കുന്നതുമായ എല്ലാററിന്റെയും കാരണവും അതുകളുടെ സംഗതിയും അവനറിയാം. കഴുകന്മാർ ആകാശത്തിൽ ചുററിപ്പറക്കുന്നതു കണ്ടാൽ പുലി അതിന്റെ തീററ കഴിഞ്ഞുപോയി, അല്ലെങ്കിൽ ഇല്ല, എന്ന് അവനു പറവാൻ കഴിയും. ഒരു ചരൽക്കല്ലുപോലും സ്ഥാനത്തുനിന്നു ചലിച്ചുകണ്ടാൽ അതിൽനിന്നും അവൻ ഒരു സംഗതി കണ്ടുപിടിക്കും. ഒരു പുൽക്കൊടി മടിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു കണ്ടാൽ അതിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലുമൊന്നു മനസ്സിലാക്കും.' ഇപ്രകാരം ഇന്ത്യയിലെ മഹോന്നതവംശവിഭാഗമായ സർ വില്യംക്രൂക്സ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാടന്മാർ നായാട്ടുകാരെക്കാൾ കാടുതെളിക്കുവാനും മൃഗത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുവാനും സാമർത്ഥ്യം കൂടുന്നതുകൊണ്ടു യൂറോപ്യന്മാരും മററും നായാട്ടിനു പോകുമ്പോൾ ഇവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാറുണ്ട്. അവർ പുലി, കാട്ടുപോത്തു, കരടി മുതലായ മൃഗങ്ങളെ വെടിവെച്ചും മാനിനെയും പന്നിയെയും കണിവെച്ചുംപിടിക്കും. അവർ ഒന്നുമാഗമായിത്തിരിഞ്ഞ് ഒരു കൂട്ടക്കാർ മൃഗങ്ങളെ തെളിക്കയും മററവർ എയ്യൊ ചെറുതരം മൃഗങ്ങളെ കൃ

ണ്ണിവെച്ചോ പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാടുകളിൽകൂടിയൊഴുകുന്ന തോടുകൾ കെട്ടിനിർത്തി അതിൽ നഞ്ഞുകലക്കി മത്സ്യവും പിടിക്കും. കാടന്മാർ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട വിഷവൈദ്യന്മാരുമാണ്. വിഷം തീണ്ടിയാൽ ഒരു പച്ചിലയുടെ നീരു സേവിക്കുകയും കോളുവായിൽ പുരട്ടുകയും ചെയ്താൽ ഒരിക്കലും പിഴക്കാതെ ജീവിക്കുന്നതായ ഒരു തരം വൃക്ഷം ഇവർക്ക് അറിവുണ്ടത്രെ.

ആനപിടുത്തത്തിൽ ഇവർ ഗവൺമെണ്ടിന്നും മറ്റു കാട്ടുടമസ്ഥന്മാർക്കും വലിയ സഹായികളുമാണ്. തങ്ങളെ നായാട്ടുകാർക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തു കൊന്നു നശിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതിന്ന് ആനകൾ പക വീട്ടുവാൻ ചെന്നാൽ ഓടിക്കേറി രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിലേക്കായി കാടന്മാർ ഉറപ്പും ഉയരവുമുള്ള വൃക്ഷങ്ങളിൽ പടികൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കും. ആനകളെ ചിലപ്പോൾ കുഴിയിൽനിന്നാണ് പിടിക്കുന്നത്. കുഴിക്കു സാധാരണയായി 15 അടി ആഴവും വായക്കു 14 മുതൽ 18 വരെ അടി വീതിയുമുണ്ടായിരിക്കും. വേനൽക്കാലത്തു വെള്ളം കുടിപ്പാനായി ആനകൾ തോടുകളിലേക്കും മറ്റു ജലാശയങ്ങളിലേക്കും പലപ്പോഴും പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കു പതിവുള്ളതുകൊണ്ടു കുഴികൾ അതുകൾക്കരികെയാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്. കുഴികളുടെ അടിക്കു വായോളം വിസ്താരമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. വായ മുളന്തഴ്തലുകളും വൃക്ഷശാഖകളും പാവി മണ്ണിട്ടു കരിയിലകൾ വിരിച്ചു മൂടിക്കളയും. സാധാരണ പെരുമാറുള്ള വഴികളിൽ കണിയുണ്ടാകുമെന്നു സംശയിച്ച് ഇവ തെറ്റിനടക്കുന്നതുകൊണ്ടു കുഴികൾ വഴിവിട്ടു ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. വഴിയരികെ വല്ല വൃക്ഷങ്ങളും കണ്ടാൽ അതിന്നടുക്കൽ ചെന്ന് ആന അതിന്റെ ശരീരം ഉരക്കുന്നു. ആ ഉരസൽകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന രസത്താൽ മതിമറന്ന് അത് അതിനെ ആവാഹിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കുഴിയിൽ ചെന്നു വീഴുവാൻ സംഗതിയാവുന്നു. സാധാരണയായി കുട്ടിയാനകളെയാണ് പിടിക്കാറുള്ളത്. കുഴിയിൽ ആന വീണവെന്നറിഞ്ഞാൽ തൽക്ഷണം ആ വിവരം കാടന്മാർ മലവക അധികാരികൾക്ക് അറിവുകൊടുക്കുന്നു. സമീപത്തുള്ള കാടന്മാരൊ മലയന്മാരൊ വൃക്ഷങ്ങളുടെ വലിയ കൊമ്പുകൾ വെട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് ആന രക്ഷപ്പെട്ടു കയറിപ്പോകാതിരിക്കാനായി കുഴിയുടെ മുകളിൽ വിലങ്ങനെ വെക്കും. കുഴിയിൽനിന്നു ആനയെ ചെണ്ടംവിധം കയറ്റിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ നാട്ടാനകളെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ മുൻകാലുകൾ ശരിയായി ഉറച്ചു നില്ക്കത്തക്കവിധം കുഴി മണ്ണിട്ടു നികത്തി, അതിനെ ഒരു വിധം നല്ലപ്രകൃതിയാക്കിയതിന്നുശേഷം, വല്ല ഇലകളൊ മറ്റാണെങ്കിലും തീറ്റസാധനങ്ങളൊ കാണിച്ചുകൊടുത്ത്, അതു വാങ്ങുവാനായി തുമ്പിക്കൈ നീട്ടുന്ന സമയം ഉറപ്പുള്ള കയറുകൾ അതിന്റെ കഴുത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് അതിന്റെ ഇളകിപ്പോകുവാനുള്ള ശ്രമത്തെയോ ഉപദ്രവത്തെയോ അടക്കി നിർത്തിയുംകൊണ്ട് അതിനെ കുഴിയിൽനിന്നു കയറ്റി രണ്ടു താപ്പാനകളുടെ നടുവിലാക്കി പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്ന്, അസംഖ്യം കാടരെയും മലയരെയും നാട്ടാനകളുടെയും സഹായത്താൽ കൊട്ടിലിലാക്കുന്നു. അതിനെ പിന്നെ അവിടെ പുറത്തേക്കിറക്കാതെ നിർത്തി നാട്ടാനകളുടെയും ആനക്കാരുടെയും ശിക്ഷകൊണ്ടും അടികൊണ്ടും തടിപിടിക്കു

വാനും വഴിയിടുവാനും ഭാരം വഹിപ്പാനും യോഗ്യന്മാരായിത്തീരുന്നതുവരെ കഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഒരിക്കൽ പിടിച്ചിട്ടു രക്ഷപ്പെട്ടോടിപ്പോകാൻ സംഗതിയായ ആന വൃക്ഷത്തിന്റെ വല്യതായ ഒരു കൊമ്പു തുമ്പിക്കയ്യിൽ പിടിച്ച് അതുകൊണ്ടു നിലം പരിശോധിച്ചു നോക്കീട്ടല്ലാതെ ഒരിക്കലും സഞ്ചരിക്കില്ലെന്നാണ് പറയാറുള്ളത്.

കാട്ടുവാസികൾ എല്ലാ മലവക ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ താമസിക്കുന്നതോ അതു ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിനെ സേവിക്കുന്നതായിട്ടാണ് വിചാരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അവർക്ക് നാട്ടിൽ പാർക്കുന്നവർക്കനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ചില സമ്മാനങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും നൽകീട്ടുണ്ട്. ഇതു വളരെക്കാലം മുമ്പു ഈ നാട്ടിലുള്ള ഒരു നടപ്പാണ്. എങ്കിലും നാട്ടിലെ കച്ചവടക്കാരായുള്ള നിത്യസമ്പർക്കവും, കാപ്പിത്തോട്ടക്കാരിൽനിന്നും മറ്റും ലഭിക്കുന്ന അധികക്കൂലിയും ഇവരെ ഗവർമ്മെണ്ടുമായിട്ടുള്ള സംബന്ധത്തിൽനിന്നും അകറ്റുന്നതിനു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇവരും ഗവർമ്മെണ്ടുമായുള്ള സംബന്ധം സ്വാമിഭൃത്യന്മാരുടെ നിലയിലാണ്. ഗവർമ്മെണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് കാട്ടിൽ വഴി കാട്ടിക്കൊടുക്കുക, ആനക്കുഴികൾ മൂടുക, കുഴിയിൽ ആന വീണുവോ എന്നു കാക്കുക, വീഴുമ്പോൾ ആ വിവരം മലവക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കറിവുകൊടുക്കുക, കൊട്ടിലിൽ കൊണ്ടുപോയാക്കുന്നതുവരെ ആനയ്ക്കു തീറ്റയും വെള്ളവും കൊടുക്കുക, ഗവർമ്മെണ്ടിലേക്കാവശ്യം വരുമ്പോൾ മാടം കെട്ടിക്കൊടുക്കുക — ഇവകളാണ് അവരുടെ പ്രധാനമായ ചുമതലകൾ. ആനക്കുഴി മൂടുന്നതിനും കാക്കുന്നതിനും അവർക്ക് ദിവസത്തിൽ ഇടങ്ങഴി അരിവീതം കൂലിയാണ്. എന്നാൽ വഴികാട്ടുകയും മാടം കെട്ടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മൂന്നണയ്ക്കരിയും അരയണയും വീതം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. കുഴികാക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം നിശ്ചയിക്കുന്നത് ഒരു മലമ്പതിയിലുള്ള കുഴികളുടെ കണക്കാക്കിയാണ്. കുഴിയിൽ ആനയ്ക്കു തീറ്റകൊടുക്കുന്നതിനു ദിവസം മൂന്നണയ്ക്കരിയും കാലണയും കൂലിയാണ്. ആനയെ കൊട്ടിലിലാക്കുന്ന ദിവസം ആണുങ്ങൾക്കും പെണ്ണുങ്ങൾക്കും ആഘോഷവൃത്തിയും അരിയും കൊടുക്കും. ഈ സമയം മലയന്മാർ അവരുടെ കുടുംബദേവതയെയും (അതായതു കഴിഞ്ഞുപോയ കാരണവന്മാരെയും) ചാത്തനെയും (ശാസ്താവിനെയും) മന്ത്രവാദികളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും യോഗ്യനാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന പുളിയമ്പിള്ളിനമ്പൂരി അച്ഛനെയും പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനായി ഗവർമ്മെണ്ടു ചിലവിനാൽ ചോറ്, നാളികേരം, കള്ളു മുതലായ സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരു ബലികഴിക്കുക പതിവുണ്ട്.

കാടത്തികൾ ഒരു വക പരുത്ത പുല്പായയും ഉറപ്പുള്ള മൂരക്കൊട്ടയും നെയ്യുന്നു.

ആയുധങ്ങൾ. ഒരു വെട്ടുകത്തിയും ഒരു കഠാരവും മാത്രമെ കാടന്മാർക്ക് ആയുധമായുള്ളൂ. ഇതുകൾകൊണ്ട് അവർ അത്ഭുതകരങ്ങളായ ക്രിയകൾ നടത്തുന്നു. വെട്ടുകത്തിയുടെ സഹായത്താൽ സൌകര്യമുള്ള വീടുകളും, മുളകൊണ്ടും മരക്കൊമ്പുകൊണ്ടുമുള്ള പാലങ്ങളും, മുളകൊണ്ടുള്ള ചങ്ങാടങ്ങളും, ഈറ്റകൊണ്ടു കൊത്തുപണിയുള്ള ഒരു വക കത്തിയും, മുളകൊണ്ടുള്ള ചീപ്പും, ഉണക്കമരംകൊണ്ടുള്ള തീപ്പെട്ടിക്കോലുകളും ഉണ്ടാക്കുകയും, കൈക്കോട്ടുകൊണ്ടു കിഴങ്ങുകളും

മാവും കിളച്ചുപറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വെട്ടുകത്തി ഉത്തമമായുള്ള ഒരു ആയുധവുമാണ്. ഈ ഏകസാധനം ഇത്രയൊക്കെ കാൎയ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗമാകുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ വില എത്രയോ തുച്ഛം.

രാജാവായിട്ടുള്ള അടുപ്പം.

കാടന്മാരെ രാജാവിന്റെ അടിമകളായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവരുന്നത്. അവിടത്തെക്കുറിച്ച് അവൎക്ക് വലുതായ സ്നേഹവും ബഹുമാനവുമുണ്ട്. കാട്ടിലേക്ക് എഴുന്നള്ളുമ്പോഴൊക്കെയും അവിടത്തെ എടുത്തു ഒക്കത്താവും കൊണ്ടുപോകുക, സാമാനങ്ങളെടുക്കുക മുതലായ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും അവർ ചെയ്യും. തിരുമനസ്സിലേക്ക് അവരുടെ നേരെയും വലിയ പ്രീതിയാണ്. അവിടന്ന് അവൎക്ക് മുണ്ടും കൊടുക്കുകയും, അരഞ്ഞാണം ചീപ്പുകണ്ണാടി മുതലായ സാധനങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുകയും പതിവുണ്ട്. ഇവരെ പേടിപ്പിച്ച് ഒന്നും ചെയ്യാൻ ആരാലും കഴിയുന്നതല്ല. എന്തെങ്കിലും കഠിനമായി പേടിപ്പിച്ചുപറഞ്ഞാൽ അവർ മെല്ലെ വേറെ ഒരിടത്തേക്കു മാറിക്കളയും. ഒരു കാട്ടു മരത്തിനെപ്പോലെതന്നെ അവൎക്ക് ഗുണവുമുള്ളതാണ്. ഇവിടെയായാലും അവിടെയായാലും അവരുടെ ലഘുവായ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം നടക്കുകയും ചെയ്യും. എല്ലാവരും വളരെ ശുദ്ധന്മാരും, നിഷ്കളങ്കന്മാരും, ഉടക്ക് ചതി മുതലായ ദുൎഗ്ഗുണങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലാത്തവരുമാകുന്നു. പ്രവൃത്തികളിലെല്ലാം ക്രമവും സത്യവുമുണ്ട്. ഒരിക്കലും അസത്യം പറകയില്ല. പരസ്പരം വഞ്ചിക്കുകയില്ല. ഒരിക്കലും ജോലിയിൽ ഉപേക്ഷ കാണിക്കുകയില്ല. ശരീരത്തിന്നു നല്ല ആരോഗ്യവും ബലവുമുള്ളതിനാൽ അവൎക്ക് കായികശക്തിയും സഹനശക്തിയും ആവശ്യമായ എന്തു പണിയും ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഭാരം ചുമക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വലിയ സഹനശക്തിയും വേഗം സഞ്ചരിപ്പാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവുമുണ്ട്. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ അവർ വളരെ ശാന്തന്മാരും, വണക്കമുള്ളവരും, ആൎക്കും എന്തെങ്കിലും ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മമായ അറിവു കിട്ടിയാൽ അതിനെ അനുസരിക്കുന്നവരും, അവൎക്ക് അന്യന്മാർ അല്പം വല്ല സഹായമായതോ മറ്റോ ചെയ്തുകൊടുത്താൽ അതിനെപ്പററി വലിയ നന്ദിയുള്ളവരുമാകുന്നു.

സാമുദായികനില

കാടന്മാരെ കാട്ടിലെ ചണ്ഡാളന്മാർ (അല്ലെങ്കിൽ 'കാട്ടുനീചന്മാർ') എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. ഒരു മലയൻ കാടനെ തൊട്ടാൽ ഇരുവരും ശുദ്ധം മാറുന്നു. ആൎക്കാണ് ശ്രേഷ്ഠത കൂടുകയെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഇരുവരും തങ്ങൾക്കാണെന്നു പറയും. കാടന്മാർ കാട്ടുപോത്തിനെ ഒരു അശുദ്ധമൃഗമായിട്ടാണ് വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. അതിനെ അവർ ഒരിക്കലും തൊടുന്നതുമല്ല. ഇതുപോലെതന്നെയാണ് അവർ ആനപ്പിണ്ടവും കരുതിവരുന്നത്. കാട്ടാനകളിൽ അവൎക്ക് വലിയ ഭക്തിയാണ്. അവ ഇണങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവയിലുള്ള ഈശ്വരാംശം പൊയ്പ്പോകുമെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അപ്പോൾ അവരുടെ ഭക്തിയും ഇല്ലാതാവുന്നു. കുറിയ വാലുള്ള കരിങ്കുരങ്ങന്മാർ കാട്ടിലേക്ക് ഒരു ശാപമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരികയാൽ അവർ അവറ്റയെ കണ്ടേടം കൊന്നുകളയും. അവൎക്ക് പറയന്, പുലയന്, ഉള്ളാടൻ ഇവരുടേതൊഴിച്ചു ബാക്കി എല്ലാ ജാതിക്കാരുടെയും ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ വിരോധമില്ല.

താഴെ പറയുന്ന ചെടികളുടെ കിഴങ്ങുകളാണ് കാടന്മാരുടെ മുഖ്യഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ.

ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ

1. നൂറാക്കിഴങ്ങ്	5. ചേവൽ
2. താളി	6. കനിര
3. നാരം	7. ചാവൽ
4. ചണ്ണാം	8. വെററില

ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ മത്സ്യം ഭക്ഷിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അപൂർവ്വമായിട്ടേ അവർ മാംസം ഭക്ഷിപ്പാൻ കൂട്ടാക്കുള്ളൂ. കാട്ടുപോത്തിന്റെ മാംസം സുലഭമായി കിട്ടുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും അവർ അതു തൊടുകകൂടിയില്ല. മുഹമ്മദീയർ പന്നിയിറച്ചിയെപ്പോലെയാണ് ഇവർ കാട്ടുപോത്തിന്റെ മാംസം. ചോറുണ്ണുകയെന്നത് ഇവരുടെയിടയിൽ ഒരു സുഖഭോഗമാണ്. അതു കഴിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ വളരെ അപൂർവ്വമാണ്. ലഹരിസാധനങ്ങൾക്ക് ഇവർ അപരിചിതന്മാരല്ല. കറുപ്പും കള്ളും അവർക്ക് ഒന്നുപോലെ പ്രിയപ്പെട്ടവയാണ്. അവർ കറുപ്പ് ലഘുവായി തിന്നുകയും അധികമായി ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ കള്ള് ഇതിലുമധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ടതാണ്. അത് ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും ധാരാളമായി കുടിക്കുകയും ചെയ്യും.

ആകൃതിയും ശരീരപ്രകൃതിയും

കാടന്മാരുടെ നിറം സാധാരണയായി കറുപ്പാണ്. എന്നാൽ ദിഗ്ഭേദംകൊണ്ട് കുറെ പ്രദേശങ്ങളിൽ അല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കും. നാട്ടിലെ താണജാതിക്കാർ പെരുമാറാറുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ പാർക്കുന്നവർ ഇക്കൂട്ടരുടെയും വംശജന്മാരായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. എന്നാൽ അതില്ലാത്ത ഉൾക്കാടുകളിൽ പാർക്കുന്നവർക്ക് അവരുടെ ശരിയായ വംശലക്ഷണങ്ങളുണ്ട്. അവർ ആകൃതിയിൽ കുറിയവരാണ്. ആണുങ്ങൾക്ക 61½-ഉം പെണ്ണുങ്ങൾക്ക 56-ം അംഗുലമാണ് ശരാശരി ഉയരം. മൂക്ക പരന്നും മലർന്നും ഇരിക്കും. ഇക്കൂട്ടർക്കു നിബിഡമായ തലമുടിയുണ്ട്. അതു നിറുകയിൽ വകഞ്ഞു വെളിച്ചെണ്ണ തൊട്ടുമിനുക്കി പിന്നിൽ കെട്ടിവെയ്ക്കുന്നു. തല വകഞ്ഞു പിന്നിൽ കെട്ടുന്ന സമ്പ്രദായവും സദാചാരവിഷയമായുള്ള ലജ്ജാസ്വഭാവവും കൂടിയാൽ ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളുടെ പ്രകൃതി തന്നെയാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത്. ചിലർ നീണ്ടുചുരുണ്ട തലമുടിയുമുണ്ട്. ഇവരുടെ ശരീരം ശക്തിയുള്ളതും, ചുമലുകളും ഇടകളും ഉറപ്പുള്ളതും, കൈകൾ പണിയന്മാരുടേതുപോലെ ദീർഘമുള്ളതും മാറിടം വിസ്തൃതവും ഉറപ്പുമാകുന്നു. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ ഗുണം കാട്ടുസഞ്ചാരത്തിനു വളരെ ആവശ്യവുമാകുന്നു. ഭക്ഷണത്തിനു ഫലമൂലാദികളെത്തേടി അധികം ദൂരം പോകുന്ന സമ്പ്രദായക്കാരാകകൊണ്ടു പലപ്പോഴും അനേകം മടങ്ങി വരാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ പെണ്ണുങ്ങൾ ചെറുസന്താനങ്ങളെയും ചിലപ്പോൾ അതുകളുടെ മുതുകളിൽ കുട്ടികളെയും എടുത്തേറ്റിക്കൊണ്ടു കൂടെപ്പോവുക പതിവാണ്. ഒരു മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രത്തിൽ കുട്ടിയെ കിടത്തി ചുമലിൽ കൂടി തൊങ്ങിക്കിടക്കത്തക്കവണ്ണം അതിന്റെ രണ്ടറ്റവും കഴുത്തിൽ കെട്ടി, മാറിൽ കൈകൊണ്ടു താങ്ങിപ്പിടിച്ചാണ് സാധാരണ അമ്മ യാത്രാസമയം കുട്ടിയെ കൊണ്ടുപോകാറുള്ളത്. യാതൊരു വിശേഷജ്ഞാനമോ പഠിപ്പോ കൂടാതെ ജീവിതം

സുഖമായിക്കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന് ഈ കൂട്ടർ ഉദാഹരണം കാണിച്ചുതരുന്നു. 'വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉൽഗതിയിലുള്ള തിരമാലകളിൽ നിമഗ്നന്മാരായി ബാധിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴും അവരുടെ ആദ്യനടപടിയും സ്വഭാവവും നിലനിന്നിരിക്കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്'. * അതിനാൽ അവരുടെ വംശപാരമ്പര്യം തകരാറാവാതെ ശരിയായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ അധികവും ശുദ്ധന്മാരും എളുപ്പത്തിൽ സമാധാനപ്പെടുന്നവരുമാണ്. ആദ്യം കാണുമ്പോഴുള്ള നാണം തീൎന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വലിയ സംഭാഷണശീലന്മാരായി കാണപ്പെടും. അവർ പ്രകൃത്യാ നിഷ്കപടന്മാരും നാട്ടിൽ പാൎക്കുന്നവരെക്കാൾ എത്രയോ അധികം സത്യസന്ധന്മാരും തന്നെ. എന്നാൽ ഈയിടെ അല്പകാലമായിട്ടു മോശവും നിസ്സാരവുമായുള്ള ചില കളവുകളിലേക്കു അവരുടെയിടയിൽ വാസന കടന്നുകൂടി വരുന്നുണ്ട്. സാഹസമായ വേല ചെയ്തുവരുന്നവരും, നിരന്തരമായ ശ്രമം ആരംഭിക്കുന്നത് അത്യന്തം സുഖകരമാണെന്നു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നവരുമായ ഈ കാട്ടുജനങ്ങളെക്കാൾ അധികം സുഖമായി ജീവിതം നയിക്കുന്നവരായിട്ടുള്ള ആളുകൾ വാസ്തവത്തിൽ ചുരുക്കമാണ്. മറ്റു ജനസമുദായത്തിൽ നിന്നും വേറിട്ടിരിക്കയാൽ അവർ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും സുഖാസക്തികൾക്കും സ്വന്തപരിശ്രമത്തെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുകയും, വനജീവിതത്തിൽ തങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തെ കാക്കുന്നവരായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഭൂതങ്ങളിലുള്ള ഭക്തിയിൽ ലീനന്മാരായിക്കൊണ്ട് അതിങ്കൽ പരമാനന്ദപൂൎവം സന്തുഷ്ടന്മാരായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

* Madras Museum Bulletin- Vol. II. p. 113.

മറപ്പും ആഭരണങ്ങളും.

മറ്റു കാട്ടുജനങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ഇവരും അപരിഷ്കൃതന്മാരായിട്ടു വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യുന്നുള്ളു. അവർ മോടിയില്ലാത്ത ഒരു തുണി അരയിലും അമ്മാതിരിയുള്ള മറ്റൊന്നു കഴുത്തിനു ചുറ്റുമായി ധരിക്കും. എന്നിരിക്കിലും സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കൊണ്ടുവന്ന നെല്ലിയാമ്പതിമലയിലെ കാടന്മാരിൽ ചിലർ ഇംഗ്ലീഷു നെയ്ത്തുവേഷ്ടികൾ അരയിലും അമ്മാതിരിയുള്ള വസ്ത്രംകൊണ്ടു കെട്ടിയ തലപ്പാവു തലയിലും വൃത്തിയായി ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവരെല്ലാം കാഴ്ചയിൽ നാട്ടിൽ പാൎക്കുന്ന തമിഴ്ചെട്ടികളെപ്പോലെയാണ്. ചിലർ പിച്ചളക്കടുക്കനും ധരിക്കുന്നുണ്ട്. പെണ്ണുങ്ങൾ എട്ടുവാര നീളത്തിൽ ഒരു പുടവയാണ് ഉടുക്കുന്നത്. അതിൽ പകുതി അരയിൽ ചുറ്റുകയും ബാക്കി പകുതികൊണ്ടു ദേഹം മൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. ചിലർ സിന്ദൂരംകൊണ്ടു നെറ്റിയിൽ പൊട്ടുതൊടും. എല്ലാവരും കാതു കുത്തി വളൎത്തുകയും ചെയ്യും. സാധാരണദിവസങ്ങളിൽ അവർ കാതിൽ ഓലകൊണ്ടുള്ള ചുരുൾ ആണ് ധരിക്കുന്നത്. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ മുക്കുതോടയും ഉപയോഗിക്കും. ചിലർ മൂക്കുത്തിയും സ്ഫടികംകൊണ്ടും പിച്ചളകൊണ്ടുമുള്ള മണിമാലകളും ധരിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലർ കൈകളിൽ മുട്ടിനു മേലെയും താഴെയും ഇരുമ്പുകൊണ്ടോ പിച്ചളകൊണ്ടോ ഉള്ള വളകളും കാൽവിരലിന്മേൽ മോതിരങ്ങളും ധരിക്കുന്നുണ്ട്. ആകപ്പാടെ കണ്ടാൽ അവർ, പൊക്കംകുറഞ്ഞു കറുത്താണെങ്കിലും, ചെട്ടിച്ചികളെന്നു തോന്നാതെയല്ലാ

അത്ര നന്നായും ധാരാളമായും അലങ്കരിച്ചിരിക്കും.

ഇവർ നാട്ടുള്ളവരിൽ അസാധാരണമായ ഒരു സമ്പ്രദായം കൂടിയുണ്ട്. അതു അവരുടെ മുമ്പല്ലുകൾ രാവിക്കൂർമ്പിക്കുന്നതാണ്. ആൺകുട്ടികൾക്കു 18-ാം പെൺകുട്ടികൾക്കു 10-ാം വയസ്സു പ്രായമാവുമ്പോൾ കൂട്ടത്തിൽ പരിചയമുള്ളവർ ഉളിയോ വെട്ടുകത്തിയോ കൊണ്ടും അരംകൊണ്ടുമാണ് പല്ലു രാവുന്നത്. പല്ലു രാവേണ്ടതായ പെൺകുട്ടിയുടെ തല ഏതെങ്കിലുമൊരു സ്ത്രീയുടെ മടിയിൽ വെച്ചു അനങ്ങാതെ പിടിച്ചുനിർത്തി മൂന്നാമതൊരാൾ ഒരു മൂർച്ചയുള്ള കത്തി കൊണ്ടുവന്നു പല്ലു രാവുമ്പോൾ കുട്ടി വല്ലാതെ പിടഞ്ഞുനിലവിളിക്കുന്നു. രാവൽ കഴിയുമ്പോൾ അവൾക്കു തലക്കേടുണ്ടാവില്ല. അല്പം കഴിയുമ്പോഴേക്കും മുഖം മുഴുവനും നീരുവന്നു വീർക്കും. വേദനയും നീരും രണ്ടു ദിവസം നില്ക്കുന്നതാണ്. അപ്പോൾ കലശലായ തലകുത്തുമുണ്ടായിരിക്കും. ഈവിധം മനുഷ്യസൃഷ്ടിയെ വിരൂപപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം തെക്കൻ ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല, ആസ്ത്രേലിയയിലുമുള്ള പല ജാതിക്കാരുടെയിടയിലുമുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ മുമ്പിലെപ്പല്ലു മാത്രമേ രാവുകയുള്ളു. 'എല്ലാ പല്ലുകളുമുണ്ടായാൽ വിരൂപതയിൽ നിരസിക്കപ്പെടുമെന്നു കരുതി, കുട്ടികൾ ഒത്തതുള്ള പ്രായമാവുമ്പോൾ പല്ലുകളിൽ ചിലവ പറിച്ചുകളയുന്ന സമ്പ്രദായം ആഫ്രിക്ക, ആസ്ത്രേലിയ ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ പലേടങ്ങളിലുമുണ്ട്. മലയ ആർച്ചിപീചിൽ പല്ലു രാവുന്നതും കറുപ്പിക്കുന്നതും കല്യാണത്തിന്റെ പൂർവ്വാംഗമാണ്'. * 'തങ്ങൾക്കു മൃഗങ്ങളുടെ ഛായ ആവശ്യമില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് അപ്പർനൈൽ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ളവർ മുമ്പിലുള്ള നാലു പല്ലുകൾ പറിച്ചുകളയുന്നു'. (1) ചില വർഗ്ഗക്കാർ മുന്നാമപ്പല്ലുകൾ മുഖത്തിന്നു ബീഭത്സമായ ആകൃതിയുണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞ് അതുകൾ ഒന്നും പറിച്ചുകളയുന്നു എന്നു ഡോക്ടർ ലിവിംഗ്സ്റ്റൺ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. "കാട്ടിന്നുമുള്ള കിഴങ്ങുകൾ എളുപ്പത്തിൽ കടിച്ചുമുറിക്കുവാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിലേക്ക് ഈ കാട്ടുമനുഷ്യർ പല്ലുകൾ രാവിക്കൂർമ്പിക്കുന്നു. ഇതിൽ കുറെ തെളിവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. തങ്ങളെ രാജ്യത്തിൽനിന്നു ആട്ടിയോടിച്ചു രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തിയവരെ സേവിക്കുന്നതിൽ ഒരു മാണ് തങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികമായ ശക്തിയിൽ കുറനാളും ഈവിധം തങ്ങളെ ആഭാസപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രം അനഭേദിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നതുമായ ഉത്സവങ്ങളുടെ ചെണ്ടകൊട്ടുന്നതെന്ന്, ഇവർനിരോധിച്ചു കാണുമ്പോൾ അത്ഭുതപ്പെടുകയും ഇവരെ ബഹുമാനിക്കുകയും വേണം. പ്രസ്തുതമായ മറ്റു ആയുധങ്ങളില്ലായിരിക്കും, ശത്രുക്കൾ അവരെ പർവ്വതഗുഹകളിലേക്കു പിന്തുടരുന്നതായാൽ ഈവക കൂർത്ത പല്ലുകൾ ആയുധങ്ങളായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നുകൂടി ഒരുസമയം അവർ കരുതിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കാനും മതി". *

കളികൾ

കാടന്മാർ പാട്ടിൽ ഉള്ളവരാണ്. ചിലപ്പോൾ അധികം പേർ വൃത്താകാരത്തിൽ കൈകോർത്തുനിന്നു മുന്നോട്ടു നടന്ന് ചടുലമു

---

* Westermark's History of Human Marriage.

(1) Darwin's Descent of man.

* Madras Journal of Literature and Science.

ടിയും പിന്നോട്ടുനടന്നു മുമ്പോട്ടീയുംകൊണ്ടു വട്ടത്തിൽ ചുററിക്കളിയ്ക്കും. ഒടുവിൽ പാട്ടുപാടുകയായി. എന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം അവരിൽ 8 പേർ ചേൎന്നു ചില തങ്ങളുടെ പാട്ടുകൾ പാടിക്കൊണ്ടു ആടിക്കളിച്ചു. കാടന്മാർ പലപ്പോഴും നാട്ടിൽവന്നു ചാരോ ആഘോഷങ്ങളിൽച്ചെന്നു കരോ കളികളും മററും കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു മടങ്ങിപ്പോക പതിവാണ്. തീരെ അസംസ്കൃതന്മാരും അജ്ഞാനാന്ധന്മാരും മിററപ്പോരെ ചുരുങ്ങ ആയുധമുള്ളവരുമായ കട്ടികൾ തങ്ങളുടെ അപരിഷ്കൃതങ്ങളായ വിനോദങ്ങളിൽ സന്തുഷ്ടന്മാരായി സന്തോഷകരം ആട്ടങ്ങളിൽപ്രവേശിച്ചിരിയ്ക്കുമ്പോൾ അവർ ജനിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങമായ ഹാസവിലാസങ്ങൾ കേൾക്കുവാൻ ബഹു കൌതുകമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

"ഒരു ജാതിയോ വൎഗ്ഗമോ അല്ലെങ്കിൽ ഗോത്രമോ യൂറോപ്യന്മാരായി ഒരുകാലം അവമതിച്ചപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം അവരായി ചുരുക്കം ഏടവിട്ടിരിയ്ക്കുവാൻ കാരണമാകകൊണ്ടു, അവർ എത്രത്തോളം ഒരുകാലം അവമതിച്ചപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നുവോ അവരുടെ ഏൎപ്പാടുകളെപ്പററിയുള്ള അദ്ധ്യയനത്താൽ ലഭിയ്ക്കപ്പെടുന്ന തെളിവുകൾ അത്രത്തോളം വിലയുള്ളതാണെന്നാണ് പറയുക. ഇന്നാൾവരെ തണുത്തതും നിസ്സാരവുമായ ഇലകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഉടുപ്പുകൾ മാത്രം ധരിച്ചും, വനമദ്ധ്യത്തിൽ പാൎത്തും വന്നിരുന്ന ചില വൎഗ്ഗക്കാർ യൂറോപ്യന്മാരുടെ സമ്പൎക്കംകൊണ്ടു പ്രേരിതന്മാരായിട്ട്, ഇപ്പോൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിനും നടവടിരീതിയ്ക്കും ഭാഷയ്ക്കുതന്നെയും വലിയ വ്യത്യാസം വരുത്തിട്ടുണ്ട്". വയനാട്ടിലെ പണിയന്മാരും, നീലഗിരി മലഞ്ചരിവുകളിലെ ഇരുളന്മാരും, കൊച്ചിമലകളിലെ കാട്ടുനിവാസികളും ഇപ്പോൾ ചാരോ തോട്ടങ്ങളിൽ ക്രമമായി വേലചെയ്തു ദിവസക്കൂലി വാങ്ങിവരുന്നു. ഇക്കാലത്തെ കാട്ടുജാതികളുടെ ദിവസംപ്രതിയുള്ള ക്ഷയവും, പാശ്ചാത്യന്മാരുടെയും ഉയൎന്നജാതിക്കാരുടെയും നടവടിസമ്പ്രദായത്തിലേയ്ക്കുള്ള ആകൎഷണത്തിന്റെ ദ്രുതഗതിയും, കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ അവരുടെ തൊഴിലുകളും മാൎഗ്ഗങ്ങളെ ശരിപ്പെടുത്തുക ആവശ്യമാക്കിത്തീൎത്തിരിയ്ക്കുന്നു. "തീച്ചില്ലിന്ന് ആദ്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു പകരമായി ചാടിന്റെയും തകരത്തിന്റെയും ഉപയോഗം, ഓലകൊണ്ടുപൊതിഞ്ഞ കടലും നാട്ടുചരക്കുകൾക്കു പകരമായി ശീലക്കടയുടെയും മററു ഇന്നിച്ചരക്കുകളുടെയും ഇറക്കുമതി, നാടൻ ഉടുപ്പുകളുടെ ക്ഷയം, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്വദേശീയമായ ആഭരണങ്ങൾക്കുപകരം യൂറോപ്പിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന രത്നങ്ങളുടെയും മററു ആഭരണങ്ങളുടെയും ഉപയോഗം, പണ്ടു തീക്കല്ലുരസി തീപ്പിടിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്ന ആദിമനിവാസികളുടെയിടയിൽ തീപ്പെട്ടിയുടെ ഉപയോഗം, അങ്ങാടികളിൽ പുതുതായ ലഹരിസാധനങ്ങളുടെയും ബിയറിന്റെ (Beer)യും മററു ലഹരിസാധനങ്ങളുടെയും സൌലഭ്യം, പണ്ടു വില്ലേജ് പഞ്ചായത്തുകാർ നടത്തിവന്നതിന്നു പകരമായുള്ള ന്യായഭരണം, മേൽജാതിക്കാരുടെ നടവടിസമ്പ്രദായങ്ങളെ അനുകരിച്ചു നടന്ന് ഉയൎന്ന നിലയിലെത്തുവാൻ താണവൎഗ്ഗങ്ങളുടെ പരിശ്രമം, പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം, പാതിരിമാരാൽ കൊടുക്കപ്പെടുന്ന മതസംബന്ധമായ ഉപദേശം, ക്രിസ്തു

അവസാനം.

തരാലംബനം—ഇതുകളും മാറനേകസംഗതിളുമാണ് ഈ രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ആചാരനടപടി സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ നൈസർഗ്ഗികമായ മാററത്തിന്നു കാരണമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നത്". കേംബ്രിഡ്ജിലെ പ്രൊഫസർ എ. സി. ഹാഡൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപോലെ, "ഇതാണ് മെച്ചപ്പെടുത്തുവാനുള്ള സമയം." അതിരററതായ ഒന്നു നമുക്കു നഷ്ടമാകുകയും, വളരെ അധികം ഇപ്പോൾ വേഗേന അദൃശ്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവയുടെ അന്തർദ്ധാനംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, അവ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും മാഞ്ഞുപോവുന്നതിനുമുമ്പ് എഴുതിവെച്ചുവാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടവരുടെ ഔദാസീന്യംകൊണ്ടും, ഏററവും രസകരമായ സംഗതികൾകൂടി നമുക്കു നഷ്ടമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കൈലാസയാത്രാപ്രബന്ധം

(തുടൎച്ച)

ഇത്ഥംകാട്ടുംതത്തുന്നാംപടലിയുടനേ
  ഘോരഘോരാൻദ്രിശേഷാൻ
പശ്യൻഗാണ്ഡീവധന്വാപുകൾചെയ്യുകിന
  നീഹാരശൈലേന്ദ്രപാദേ
ശ്രീമച്ചന്ദ്രപീഡാചലമുകളിൽമുദാ
  ദേവമുഖ്യൈർന്നിഷേവ്യാം
നിത്യംനിത്യംതപസ്യാക്രമവിമലമനാഃ
  സാവധാനംവ്യതാനീൽ.

ശ്രീമതിതൾകളിച്ചതപസികലിത-
  പദ്മാസനോദ്ഭാസിതവേഷം
നിദ്ധ്യായൻപാരിജാതതരുകളിൽമഹാ-
  തതാപീഠാനിഷണ്ണം
ചിത്താംഭോജമഹേന്ദ്രാനിജകരയുഗളോ-
  ദസ്തപോൾകാണിന്നു-
ദ്യന്നാസാരാഷിഷിക്താപരമതപസിമൈ-
  രേഖ്യാച്ഛാസ്ഥിതോളൽ.

അത്യന്തംവിസ്മയിച്ചസകലജനിജനാം
  ഘോരഘോരാംതപസ്യാ-
വൃത്തിംകണ്ടിന്ദ്രസൂനോരമരകളുമഹൽ-
  കൊണ്ടിളക്കംകലർന്നു
മെത്തുംപ്രീത്യാചരിക്കിപ്പതിനുനിജതനു-
  ജസ്യധൈര്യംസമാധേ-
ർമ്മാഹാത്മ്യംതാംവിളിച്ചാദരവൊടുസവിധേ
  ദേവരാജോബഭാഷേ.

ചൊല്ലേറുന്നാകനല്ലാർമകുടികൾമകുടേ
  ചേർത്തമാണിക്യരത്നാ-
കല്പേസാമ്രാജ്യലക്ഷ്മീനൊടിവിനമമ
  വമ്പായതിനീമനോജ്ഞ!
ചൊല്ലാംനിന്നോടൊരർത്ഥാന്തരമധികനി-
  ഗൂഢംമഹീയാതമജ്ഞാ (ഷ
വില്ലാളിപ്രൗഢനാമർജ്ജുനനിഹസവിധേ
  സേവതേസാവധാനം.

ആശ്വർപ്പ്രാവണ്യംപൂണ്ടുപതിഗേഗവ-
  ന്ത്വംമമാനുഗ്രഹംകൊ-
ണ്ടാശാപ്യാതാനംപചമധിഗതമഹി-
  ന്ദ്രാധിപക്ഷാൻവിജേതും (തു

വാച്ചീടുംവാണരകസ്തൂരാമന്ദ്രിനാമിതമാം
സേവമാനായമാസ്യേ
പോയ്ക്കെപ്പെന്നോതതസമാധേഃ സമിതൊരിമപ
ക്ഷിപ്പറിതയാജിതിഥോഃ (ശ്രീ

മൈഥലമിതാംഗിരംമാതൽക്കണാം മോജാക്ഷി തൊഴുതുപുറപ്പെട്ടതിവിലാസാ കുതനാമപരിവാരാ ചികരിയുലത്തിപ്പൂമലർ ചൂടി വകത്തെത്തിൽമദ്ധ്യേ സീമന്തംചേർത്തുകൊണ്ടതിമകിന പുരികുഴൽനിറവും കസ്തൂരിമയതിലകക്കോപ്പും ചില്ലീലതിതം ഇണയായ്‌നില്ക്കും കല്പക്കൻകാൺമധുരമുഴവും ഭാസാമേവിനാനാസാമണിയും പത്തിക്കിരൂപതിച്ചകപോലവുമതിലലവിനപുഞ്ചിരിനിറവും താംബൂലിലോരാഗം മെന്മേ ലാവണ്യമിച്ചൊരതാധരവും തോളൊടുകവിളൊടു തല്ലിയുലഞ്ഞെണികാതിലടിഞ്ഞെത്ത പൊൻകമ്ഠവമൂത്രിവലീലതിതംഗളതലവടിവും മാറിൽത്തിങ്ങിവളർന്നതടിച്ചുതിരത്തണികുചമിഴികൈകോകയിൽ മിതേ മംഗിയൊടണിയുംമണിമാലകളും തോൾവളകടകംകൈമോതിരവും അവിരളയെന്നിവപൂണ്ടമായാടണിയുമുജ്ജ്വലക്കിളികളും കൈപ്പിടി തന്നിലടങ്ങിനനടവും കാണും ജഗതാമകമലരൊക്കെ അപഹരിപ്പെട്ടമാറായ മധുരിമസിമാരോമാവലിയും മിന്നുംനാമവ പൊന്നിൻമേഖല തങ്ങിക്കൊണ്ടിനാരി മൂലം മംഗ്യാപാന്തിനകോപ്പിട്ടിനൽ നിഴൽകൊണ്ടുല്ലസിതംഘന ജഘനാഭോഗവുമൊട്ടൊട്ടിടയിൽ കാട്ടിനതുടയും കനകചിലമ്പിൻനിനദമനോജ്ഞം മദഗജഗമം ശിഥിലിയലിനനടയും കസ്തൂരിയാകുമ മലപങ്കം മെയ്യിൽതേച്ചും തരിയില്ലാപ്പൊടി പൂശിപ്പിച്ചും ചവ്വാതിന്നമൊക്കെവിതച്ചും പുഴകിൻപരിമളമിടപ്പിച്ചും കസ്തൂരികളിമനമേല്പന്തും ചാരുകലമ്പാൻമകാം സൌരഭമോരാദികിൽ വിതച്ചുവിതച്ചും പനിനീർവപുഷിതളിച്ചുതളിച്ചും ചമ്പ്രാണീതകളുംഗണസഹിതാ മോഹയിതും ജനതാലോചനസമ ഭ്രമിതമായാമമല പൂരി സ്സൂകംപോയ്‌ചെന്നാകഞ്ഞൂതി പതമാസനാകൃതസംസ്ഥിതമൊച്ച മധികനിമീലിതലോചനയുഗളം വിജിതശ്വാസപ്രശ്നോയതതര മാർഗ്ഗതയുമാനന്ദാത്മതരികൈവന്നവിലോലനാ ലോലുപഭൃംഗപരിവാരിതചലസമാധിം ഫൽഗുനമുഗ്രമനോജമഗ്രേ മൂർച്ഛമുനികണ്ടാവേശപ്പെട്ടുള്ള വിഭ്രമമോഹിതഭുവനാ പരിസരസമീനിസനസമണഞ്ഞതാം.

അന്നേരം മന്ദമന്ദം മലയപവനനം
നീളെവീശിത്തുടങ്ങി
മന്നിൽപാദപനൌപനതപടലി
ഗാഢ്യമാനനിയും
ഉന്നിദ്രംപൂത്തവസന്തമനാവസുമനാ-
സ്സൌരഭ്യോന്മയം!
ചിന്നാമോദമാമമധുരമനികര-
ത്താംകാരമൂർച്ഛവളർന്നു.
ചിത്രംചിത്തവിലോലനം ലതരം
വിസ്താരമസ്തുല്യം
മുഗ്ദ്ധാംഗീനവപൂഞ്ചിരിപ്പുഞ്ചൊരി-
ഞ്ഞൊന്നായമസൂഷ്മി
ഉദ്യത്ഭ്രൂചില്ലിമേൽതൊടുത്തൊരുകട-
ക്കണ്ണായകൂരമ്പുകൊ-
ണ്ടസ്ത്രാംശംകടമേറിത്തുസാഞ്ചലിപ്പടാ-
ംഭോഗത്തിടിനാൻ.
ശ്രീമൽനേത്രാനപാണലംകരണതിലകമേ
നിൻഗുണാമോദമഗ്രേ
സാമർത്ഥ്യോദഗ്രമന്നാനവമവർവചസാ
കേട്ടുകൊണ്ടു ഫലാത്മാ
തപോമർദ്ദ്യാലോകമാദ്യത്തെയണിമമണി.
യാതൃതിംഭാഗ്യലക്ഷ്മി
സാമഗ്ര്യംനേത്രമാഞ്ചാംപ്രണയപദോശാ
കിഞ്ചിദ്ദൈത്യധ്വയത്താൻ.

(തുടരും)

ഒരു അസാധാരണപരസ്യം

നേരം പുലരാറായിട്ടേയുള്ളൂ. ബൈസാരക്കേടു അപ്പോഴേക്കും തുടങ്ങി' എന്നു നാരായണപിള്ള സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന കേശവനോടു പറഞ്ഞു. അവർ കോഴിക്കോട്ടു കടപ്പുറത്തിന്നരികെ ചെറിയൊരു ബംഗ്ലാവിന്റെ മുറ്റത്തു നടക്കുകയായിരുന്നു.

പെട്ടെന്നു കേശവൻ ഗെയിററിനും നിരത്തിലെല്ലാം നോക്കി.

നാ-പി— ഒന്നും കണ്ടില്ലേ?

കേ—ഇല്ല. കാണാൻ സംഗതിയുമില്ല. ഇവിടുന്നെന്തിയ്ക്കു ഒക്കെ മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ആളുകൾ വന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുതുടങ്ങുമെന്നു കരുതീട്ടാണ് ഇന്നലെ ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങാഞ്ഞതു്.

നാ-പി—ഞാൻ വന്നവിവരം ന്യൂസ്സ്പേപ്പറിലുണ്ടു്.

കേ—ഇവിടുന്നതു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.

നാ-പി—ഞാനും ഇപ്പോൾ മാത്രം അറിഞ്ഞതാണ്.

കേ—ഞാൻ ഇവിടെ നില്ക്കുമ്പോഴോ ആളുണ്ടാവുമോ?

നാ-പി—നിരത്തിലെല്ലാം നോക്കു.

കേശവൻ നോക്കുമ്പോൾ [illegible] പത്തോളം വാര ദൂരത്തു നാലഞ്ചാളുകൾ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. 'എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു.

നാ-പി—ഇതാണ് രസം. മനുഷ്യന്നു കണ്ണുകൾ നേരംപോക്കുകൾ കാണാൻവേണ്ടി മാത്രം മുഖത്തിങ്കലൊരലങ്കാരമായി ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. മനസ്സുമായി അല്പമെങ്കിലും യോജിച്ചുനിന്നാൽ മാത്രമേ ന്യായമായ ഉപയോഗം അവകൊണ്ടുള്ളൂ. അതാ അവിടെ അഞ്ചാളുകൾ നില്ക്കുന്നു. ഞാൻ പുറത്തുവരുമ്പോൾ നിരത്തിൽ ആരുമില്ല. പിന്നെ ഒരാൾ ഈ പടിക്കൽകൂടി കടന്നുപോയി. ആ കാണുന്ന വീട്ടിന്റെ നേരെ എത്തിനില്ക്കുമ്പോഴേക്കു വീട്ടിൽനിന്നു രണ്ടുപേർ വന്നിറങ്ങി. പിന്നെ മൂന്നും കൂടി ഈ വഴിക്കു പോയി അവരുടെ യോഗത്തിൽ ചേർന്നു. എതിരായി മറ്റൊരാളും വന്നുകൂടി. ഒടുവിൽ വന്നാൾ എന്തോ തിരഞ്ഞുവരുന്നതാണെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു.

കേ—അതെന്തിനെയാണ്? ഒരു ആൾക്കൂട്ടം നോക്കി ഇങ്ങിനെ ചില ലക്ഷണം പറയുന്നതു് ആശ്ചര്യംതന്നെ.

നാ-പി—ഒരാശ്ചര്യവുമില്ല. വലിയൊരാൾക്കൂട്ടത്തിലെല്ലാം നോക്കിയാൽ ഒന്നും മനസ്സിലായില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. കഴിയുന്നതും നാം നമ്മുടെ ചുറ്റും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. സ്വതേ ജനസഞ്ചാരം കുറയുന്ന ഈ നിരത്തിലെ വിവരങ്ങൾ ചില സമയത്തെങ്കിലും ശ്രദ്ധിച്ചുവെച്ചാൽ അറിഞ്ഞുകൂടേ? പരിചയിച്ചിട്ടാണിങ്ങിനെ തോന്നുന്നതു്? നാലാളുടെ സ്വഭാവത്താൽ വിശേഷവിധിയൊന്നും കാണുന്നില്ല. മറ്റൊരാൾ അങ്ങിനെയല്ല. ആയാൾ വസ്ത്രം ധരിച്ചതിൽ വലിയ അശ്രദ്ധയുണ്ട്. കോട്ടിന്റെ നടുവിൽ ഒന്നുരണ്ടു ബട്ടൻസ് മാത്രം കടുക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുഖത്താകപ്പാടെ പതർച്ചയുണ്ട്. മുടന്നുന്നതുകാണുമ്പോൾ വടി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെ

നും തല്ക്കാലം എന്തോ പരിശ്രമത്താൽ
എടുക്കാത്തതാണെന്നും വെളിവാകുന്നു.
അതിനുപുറമെ കയ്യിലുള്ള ഒരു പേപ്പർ
നോക്കി, വഴിയിലുള്ളവരോട് എന്തോ
ചോദിച്ചതും, ഈ ലെയിനിൽ പോല്ലീ
സ്സുകാർ മുതലായ ഭേദപ്പെട്ടവരാരും താ
മസിച്ചുവരാത്തതുകൊണ്ട് എന്നെക്കുറി
ച്ചാണെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ പ്രബലമാ
യ കാരണമുണ്ട്. അതിരാവിലെ ന്യൂ
സ്സ്പേപ്പർ നോക്കി വിടന്വേഷിക്കുന്നതു
അസാധാരണമല്ലല്ലൊ. ആയാളുടെ
ദൃഷ്ടി പുരകളിന്മേലാണ് കണ്ടില്ലേ?

കേ--ശരി. ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു. എ
ന്തായാലും നാലുദിവസത്തിനു തരമി
ല്ലെന്നു പറഞ്ഞയച്ചേക്കണം. ഇവിടെ
ദേഹസ്വസ്ഥം നല്ലവണ്ണമില്ലല്ലൊ.

നാ.പി--എന്തോ ഒരാൾ ആപത്തിലാ
ണെന്നറിയുമ്പോൾ വെറുതെയിരിപ്പാൻ
തോന്നുന്നില്ല.

ഇത്രത്തോളം പറയുമ്പോഴേക്കു തടി
ച്ചൊരു നാടൻനായർ ഗേറ്റിനു കടന്നുവ
ന്നു. മുഷിഞ്ഞൊരു തിയ്യർവേഷ്ടി കോട്ടി
നാള്ളിൽ തിരുകിയിരുന്ന കടലാസും കാ
തിലെ രുദ്രാക്ഷക്കടുക്കനും മുഷിഞ്ഞ കീറ
ത്തൊപ്പിയും കഷണ്ടിയുള്ളികൾ നിറഞ്ഞ മു
ഖവും മൂപ്പുകൾ നല്ല യോജിപ്പുണ്ട്. കണ്ടാൽ
ഒരു ദരിദ്രനോ ലുബ്ധനോ എന്നതെങ്കിലും
തോന്നാതിരിക്കയില്ല. കയ്യിലും പോക്കറ്റി
ലും ചില കടലാസ്സുകളുണ്ട്. ആയാൾ പി
ള്ളയുടെ മുമ്പിലെത്തി ഒന്നു പരുങ്ങി.

നാ.പി--എന്താണ്? എവിടുന്നു വരുന്നു?

ആ നായർ നാരായണപിള്ളയല്ലേ?

ഡിടക്ടിവ്--

നാ.പി--ആരെന്നതെ നിങ്ങളെന്നോടു ചോദി
ച്ചറിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു ചോദിക്കാതെ
ഒന്നു നിങ്ങളെ അറിയണമല്ലൊ. ഉണ്ണാ
നെക്കുറിച്ചുവടക്കാരനല്ലേ? ബാങ്കർ?

നായർ--ഇതെന്തു കഥ? എന്നെ മുമ്പു അ
റിയുമോ? ഒരു പണക്കാരന്റെ പത്രാ
സ്സ് എന്താണിനിയുള്ളത്? പിള്ള എ
ന്നൊന്നാണ് നാട്ടുകാർ എനിക്കു പേരിട്ടി
ട്ടുള്ളത്.

നാ.പി--അതു നിങ്ങടെ വേഷംതന്നെ പ
റയുന്നുണ്ട്. ഷർട്ടിന്റെ കൈകൾ മ
രോ കയ്യിനുകൂടി പ്രവേശത്തിനു ഇടയു
ള്ളവിധം അയഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കോട്ടു മ
ടക്കര കടഞ്ഞിയതാണ്. ഷർട്ടിന്റെ 'ബട്ട
ൺ' ഒരുകൊല്ലം മുമ്പേത്തതാണ്.
കോട്ടു പുതിയതാണ്. ഈ കാലംകൊ
ണ്ടു നിങ്ങടെ ദേഹത്തിനു വല്ലാതൊരു
പുഷ്ടി കൂടീട്ടുണ്ടെന്നു തീർച്ചയാണ്. ഒരു
സ്സിന് ഒരു കൃതാർത്ഥത കിട്ടുമ്പോഴേ ഇ
തിനു സംഗതിയുള്ളൂ. ദൃഷ്ടികൾ ഒരു
സ്ഥാനത്ത് നല്ല ഉറയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ
ഇതിനൊരു വയർ വലിപ്പം കാണുകയുള്ളൂ.
അല്ലെങ്കിൽ ദീനം വല്ലതും വേണം. അ
തു നിങ്ങടെ മുഖത്തു നോക്കിയാൽ ഇ
ല്ലെന്നു തീർച്ചയാവുന്നു. എന്നാൽ ഷർട്ട്
മറ്റൊരാളുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്ത
നാവകയോ ആയിക്കൂട എന്നാണെങ്കി
ൽ ഒണിന്റെയും കയ്യുകൾ വളരെ ന
ല്ലവയും നിങ്ങടെ ദേഹത്തിനു പാകമാ
യും കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ആ വക ആ
ലോചനക്കിടയില്ല. പോക്കറ്റിൽ ഒരു
ബിക്കാണുന്ന കടലാസ്സുകൾ കറിച്ചിട്ടുള്ള
തു നോട്ടുകളുടെ നമ്പ്രുകളാണല്ലൊ. അ
തു ബാങ്കുകാരുടെ രീതിയുമാണ്--

അപ്പോഴേക്കു നായർ കടന്നു പറഞ്ഞു
സമ്മതിച്ചു. ഇതെല്ലാം വലിയ ആലോച
നതന്നെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ മിണ്ടു

ചക്ഷുസ്സുതമനോ. ആളുകൾ അങ്ങനെ വിടാനുള്ള കാലമല്ല. വലിയൊരു ബുദ്ധിമുട്ടിൽ സഹായത്തിന്നപേക്ഷിപ്പാനാണ് ഞാൻ വന്നത്. ഇന്നലെ നിങ്ങൾ ഇവിടെ എത്തുമെന്നായി പത്രികയിൽ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ കഷ്ടത്തിലാവുമായിരുന്നു. എനിക്കെല്ലാം നേരെയാവും. എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു കടലാസ്സു പിള്ളയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

പിള്ള അതു നോക്കി ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു.

'സ്വകാര്യ ചരിത്രാന്വേഷണക്കമ്മിറ്റി വക പരസ്യം. വിവരവും വിശ്വസ്തതയും കൂടുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കം. അങ്ങിനെയുള്ളവരെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ ആകൃതികൊണ്ടു തന്നെ കഴിയുമെന്നു ഞങ്ങൾ പരിചയിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കഷണ്ടി ധാരാളമുള്ള പുരുഷന്മാർ ബുദ്ധിയും ശുദ്ധതയുമുള്ളവരായിരിക്കും. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരാളെ ഞങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്. പ്രവൃത്തി ഗുമസ്തൻറെതാണെങ്കിലും ശമ്പളം സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരിയായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനുള്ളപോലെ കൊടുക്കും. ദിവസം രണ്ടോ മണിക്കൂർ നേരത്തെ പണിയേ വേണ്ടു. ഞങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി, ഫലത്തിൽ വന്നാൽ രാജ്യത്തിന്നാകെ പുതിയൊരു നന്മ വരുത്തുന്നതും ആ വഴിയെ ജനസമുദായത്തിന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഇതിലെ അപേക്ഷകർ എല്ലാം സ്വകാര്യമായി വെക്കപ്പെടുമാകുന്നു. ഇതിലേക്ക് ആവശ്യക്കാർ ജൂൻ 17-ാംനു വൈകുന്നേരം 7½ മണിക്കു മാട്ടിഞ്ചേരിയിൽ 35-ാം നമ്പ്ര് വീട്ടിൽ എത്തേണ്ടതാണ്.

കാര്യദർശി എം. കൃഷ്ണസ്വാമി നായഡു.

പിള്ള ഉൽക്കണ്ഠാഗ്രസ്തിയായി അല്പം നിന്നശേഷം പറഞ്ഞു: 'ഇതിലെ തിയ്യതി രണ്ടുമാസം മുമ്പത്തെ ആണല്ലൊ. അതിന്നു ശേഷം'—

നായർ—കണ്ണുമാരാൻറെ വീട്. തെക്കേടത്തു കൃഷ്ണമേനോനെന്നു പറയും. അല്പം മുതൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പറയാൻമാത്രമൊന്നുമില്ല. രണ്ടുകൊല്ലമായി ഇവിടെ വന്നു ബാങ്കിൻറെ നിലയിൽ കുറേശ്ശ പണം പണയത്തിന്മേൽ കൊടുത്തു വരാറുണ്ട്. എൻറെ കീഴിൽ പണിക്ക് രണ്ടാളുള്ളതിനാൽ ഈ പരസ്യം കണ്ടുടനെ ഒന്നു ശ്രമിച്ചു കളയാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അധ്വാനമില്ലാതെയുള്ള സമ്പാദ്യമല്ലേ! തലയിൽ രോമം തീരെയില്ലാതായിട്ടു കാലം അധികമായതിനാൽ പരസ്യത്തിൽ കാണിച്ച 'ഗുണം' ഉണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ശ്രമിച്ചതാണ്. ഉദ്യോഗം കിട്ടുകയും ചെയ്തു. എനിക്കു തപാൽ വഴിക്കാണ് പരസ്യം കിട്ടിയതു. എതിരാളികൾ ഏറെയുണ്ടായില്ല. തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതിന്നും പല യോഗ്യന്മാരേയും പരീക്ഷിച്ചു പരസ്യം അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നുവെന്നു നായഡു മിസ്റ്ററിൽനിന്നു പിന്നെ എനിക്കറിവായി. ഞാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ പേർ മത്സരിപ്പാനുണ്ടാകയില്ല. പ്രവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടതോടുകൂടി വിചാരിച്ചിരുന്നതിലധികം തൃപ്തിയുണ്ടായി. ആഴ്ചയിൽ പതിനാലുറുപ്പികയാണ് ശമ്പളം. ഒരു വ്യാഴാഴ്ച പണിതുടങ്ങി. അടുത്ത ബുധനാഴ്ച ശമ്പളവും കിട്ടി. പിന്നെ ശരിയും ബുധനമായി എല്ലാ ആഴ്ചയിലും പതിനാലുറുപ്പിക കിട്ടും. പ്രവൃത്തിക്കാർക്ക് ഒരിക്കലും ബുദ്ധിമുട്ട വരരുതെന്നു വെച്ചാണ് അദ്ദേഹം ശമ്പളം ആഴ്ചതോറും

കൊടുക്കുന്നത്. മാസത്തിൽ അറുപതായിപ്പോൾ ഉറപ്പിക്കു. ഞാൻ കുറച്ചു ഇംഗ്ലീഷും മറ്റും പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഈ ശമ്പളം കിട്ടത്തക്ക യോഗ്യത കിട്ടുകയില്ല. എന്തൊരൌദാര്യമാണ് അദ്ദേഹം കാണിച്ചത്? മിനിഞ്ഞാന്ന് രണ്ടുമാസവും എട്ടു ദിവസവും കഴിഞ്ഞു. ഇന്നലെ രാത്രിക്ക് എന്റെ ഭാഗ്യവും കഴിഞ്ഞു. പതിവുപ്രകാരം ഞാൻ ആഫീസ്സിലെത്തിയപ്പോൾ താമസിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹത്തെ വന്നുകണ്ടില്ല. അവിടെ മേശയിലുള്ള കടലാസ്സുകൾ മാത്രം കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. മാസപ്പടി ഞാൻ കൈപ്പറ്റുക അധികപ്പററാണ്. ആ ഉദാരപുരുഷനെ ഒരുമിച്ചു ഒരു കൊല്ലമെങ്കിലും താമസിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കു മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കു കണ്ടാൽ എന്നെ അദ്ദേഹം വിടില്ല. അത്രയ്ക്ക് സ്നേഹമാണ്. ഈ സങ്കടത്തിനു നിങ്ങൾ തന്നെ നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിത്തരാനാപേക്ഷയുണ്ട്."

നാരായണപിള്ള കുറെ ആലോചിച്ചശേഷം 'നിങ്ങൾക്കെഴുത്തുപണിയായിരുന്നല്ലോ.' എന്താണ് എഴുത്ത്, എപ്പോഴായിരുന്നു?

കൃ-മേ—രാത്രിയിൽ പത്തുമണിക്കുശേഷം ഓരോ മണിക്കൂറേ പണിയുള്ളൂ. മലയാളമാണെഴുത്ത്. റവറണ്ട് ബി. ബെയിലി (Bailoy) യുടെ മലയാളം ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷ്ണറി പകർന്ന പണിയാണുണ്ടായിരുന്നത്. ആ ആശ്ചര്യപുരുഷൻ അതുകൊണ്ടെന്താണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്ന് ആരു കണ്ടു? ഇംഗ്ലീഷുവാക്കൊഴിച്ചിട്ടാണ്.

നാരായണപിള്ള—അതു മുഴുവൻ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞുവോ?

കൃ-മേ—ഇല്ല. വഴിക്കുവഴിയായി എഴുതീട്ടില്ല. അവിടവിടെ പകർക്കും ചില പേജുകൾ അഞ്ചും ആറും പ്രാവശ്യം പകർന്നു. ചില പേജുകൾ കഴിച്ചിട്ടും ഇങ്ങിനെയാണ്.

നാ-പി—അധികം പകർത്തും കഴിച്ചു മുറിച്ചിട്ടുള്ളതായ പേജുകൾ എതാണെന്നു പറയാമോ?

കൃ-മേ—ഓർമ്മയില്ല. എന്റെ ഡയറിയിൽ പറഞ്ഞ കാണും. നോക്കി വന്നു പറയാം. രണ്ടുമൂന്നു ദിക്കിൽ മദ്ധ്യത്തിലെ പേജുള്ള ഒരു ഭാഗം ഒന്നിലധികം പകർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്.

നാ-പി—ആയാൾ പാർക്കുന്നതെവിടെ?

കൃ-മേ—പാഴ്സിമേഡാറിൽ.

നാ-പി—അവിടെ നിങ്ങൾ പോയിട്ടുണ്ടോ?

കൃ-മേ—അതിനിട വന്നിട്ടില്ല. എന്റെ വീട്ടിൽ അദ്ദേഹം പല തവണയും വരാറുണ്ട്. ഞങ്ങൾ രാത്രി ആഫീസ്സുവക കഴിഞ്ഞിട്ട് അങ്ങോട്ടു പോകും. ചിലപ്പോൾ അവിടെ തന്നെ കിടക്കയും ചെയ്യും. വീട്ടിലുള്ളവർ ധാരാളം പരിചയമാണ്. നല്ല നേരംപോക്കുകാരനാണ്.

നാ-പി—എന്തെല്ലാമാണ് നേരംപോക്കു പറക.

കൃ-മേ—അതിനു കണക്കൊന്നുമില്ല. വീട്ടിലെ ഓരോ നടപടികളുനോക്കിച്ചിരിക്കും മലയാളത്തിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ കുറിച്ചു പരിഹസിക്കും. ചിലപ്പോൾ വല്ലവരെയും ഞാൻ വിളിക്കുമ്പോൾ അതേ നിലയിൽ വിളിച്ചു കളിയാക്കും. എന്നാൽ അയാൾക്ക് സാധാരണ തമിഴല്ല ഭാഷ വല്ലാത്ത തമിഴാണ്. അങ്ങിനെയുള്ളോരാൾ മലയാളം പായറാക്കിയതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടണം.

നാ.പി—ഡിക്ഷ്ണറി കൂടാതെ മറ്റൊന്നും എഴുതുക ഉണ്ടായിട്ടില്ലേ?

കൃ.മേ—മറ്റൊന്നും സാരമില്ല. മലയാള രീതിയിൽ പല തരത്തിലും എഴുതെഴുതി അദ്ദേഹം ശീലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാനെഴുതി കാണിച്ചുകൊടുക്കാം.

നാ.പി—ആപ്പീസ്സായിരുന്ന സ്ഥലത്തു ഇപ്പോളൊന്നു പോയി നോക്കാമൊ?

കൃ.മേ—ഞാനൊരുക്കം. വാടക ഇമ്മാസത്തെ മുഴുവനും ചെന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ ഉടമസ്ഥനെ ഏല്പിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ എന്റെ കസ്റ്റഡി തന്നെയാണ്. അതിലിരുന്ന കസേലകൾക്ക അദ്ദേഹം വില തന്നിരുന്നുവെങ്കിലും എന്റെവകയായതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ തന്നെ കൊണ്ടുപോയി.

മാറ്റിത്തെരുവിൽ മുൻവിവരിച്ച കഴിഞ്ഞ ആപ്പീസ്സടപ്പിൽ അവർ മൂന്നുപേരും എത്തി. നിരത്തിൽ നിന്നു അല്പം അകലെ ജനാബാധയൊഴിഞ്ഞ മൂന്നു മുറികൾ മാത്രമുള്ള ചെറിയൊരു വീടാണത്. നടുവിലെ മുറി ആപ്പീസ്സും ഒന്നു കലവറയും മറ്റൊന്നു കിടന്നുറങ്ങുന്നതിനുള്ളതുമായിരുന്നുവെന്നു കൃഷ്ണമേനോൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

മുക്കു, മൂല, മുറ്റം, തൊടി, മേല്പടി മുതലായതിലെല്ലാം പിള്ള തിരഞ്ഞു. ഒടുവിൽ, “നിങ്ങടെ എജമാനൻ ഒരു വഴിക്കു ഒരു ഓട്ടുവനാണെങ്കിൽ മറ്റൊരു വഴിക്കു നിർദ്ദയനാണ്. ഒരൊറ്റകഷണം കടലാസ്സെങ്കിലും വിട്ടേച്ചുപോയില്ലല്ലൊ. ആകട്ടെ, ഞാൻ ചില ലക്ഷണങ്ങൾ പറയട്ടെ. പരസ്യമായി അദ്ദേഹം സിഗാറ് വലിക്കില്ലെങ്കിലും സ്വകാര്യത്തിൽ വലിക്കും. കലോറയുടെ മുക്കിൽ പൊട്ടിഞ്ഞ തകരപ്പെട്ടിയിൽ അനവധി കുറ്റികൾ കാണുന്നുണ്ട്. അടുത്ത ചുമരിന്മേൽ പുകയുടെ ലാഞ്ഛനയുമുണ്ട്. സിഗാറ് കുറ്റികൾ തെള്ളുടിയാൽ ഉരകളയാമെന്നു കരുതി സൂക്ഷിച്ചതായിരിക്കും.

കൃ.മേ—ശരി. നാം ചുരുട്ടുപയോഗിക്കുന്നതാണെങ്കിലും പരസ്യമായി അരുതെന്നു പലപ്പോഴും എന്നോടു ഉപദേശിക്കാറുണ്ട്.

നാ.പി—നിങ്ങളും കൂട്ടത്തിൽ കുറച്ചു കൂടാറുണ്ടല്ലൊ.

കൃ.മേ—ശിവ ശിവ: ഇങ്ങിനെ പറയരുതെ. ഈ ജന്മം ഞാനാവക തൊട്ടിട്ടില്ല. കലോറമുറിയിൽ ഇന്നലെ സാമാനം ഒഴിക്കുന്നതിനു കൂടി കടന്നിട്ടില്ല.

നാ.പി—ആയാൾ നിങ്ങളെപ്പോലെ ഒരു മുഷിഞ്ഞതൊപ്പിയാണൊ ഇടാറുള്ളത്?

കൃ.മേ—തലേക്കെട്ടു വെച്ചല്ലാതെ ആയാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

നാ.പി—ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞേക്കാമൊ എന്നു നോക്കട്ടെ. ആയാളും നിങ്ങളും ഉയരം ഏതാണ്ടു ശരിയായിരിക്കും.

കൃ.മേ—നിങ്ങടെ പ്രശ്നമൊന്നും തെറ്റാതെ വരുന്നത് എന്റെ ഗ്രഹപ്പിഴ കൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കാം. എന്നേക്കാൾ അരച്ചാൺ ഏകദേശം കുറയും.

നാ.പി—ഇവിടെ പ്യൂൺ ഇല്ലേ?

കൃ.മേ—ഉണ്ടായിരുന്നു. തമിഴനാണ്. ഒരു മിച്ചു പോയിരിക്കും.

നാ.പി—അവനു തൊപ്പിയാണൊ?

കൃ.മേ—അല്ലല്ല. ചുകന്നൊരു തലേക്കെട്ടാണ്.

നാ.പി—നായരപ്പ ഒരു മീശക്കാരനാണ നിശ്ചയം.

കൃ.മേ—വലിയ മീശയാണ്.

നാ.പി—കലോറയിൽ നിങ്ങൾ കടന്നിട്ടില്ലെന്നാണോ തീർച്ചപറയുന്നത്?

കൃ.മേ—സത്യം ചെയ്യാം. ഞാൻ വരുമ്പോഴൊക്കെ പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കും.

നാ.പി—എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പിരിയുക. എനിക്കുരാവിലെയൊന്നും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഈ അപ്പീസ്സു സംബന്ധമായ കടലാസ്സുകൾ വല്ലതും തിരഞ്ഞു കണ്ടാൽ എത്ര നിസ്സാരമായാലും എന്നെ കൊണ്ടുവന്നു കാണിക്കണം. ഡയറിയും പരിശോധിച്ചുവരണം.

കൃ-മേ.— അങ്ങിനെതന്നെ. എന്റെ കാര്യം സാധാരണ കൂട്ടത്തിൽ കരുതരുതെ. എങ്ങിനെയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെകണ്ടു ഒരു നന്ദി പറവാനിടവരുത്തിത്തരണം.

അനന്തപിള്ളക്കു മറഞ്ഞുപോയ ആ ശ്രേഷ്ഠപുരുഷനെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനതന്നെയായിരുന്നു. കേശവൻ എത്ര ചോദിച്ചിട്ടും ഉറച്ചോരഭിപ്രായം പറഞ്ഞില്ല. വൈകുന്നേരം കൃഷ്ണമേനോൻ കൊടുത്ത കീറക്കടലാസ്സുകൊണ്ടു കെട്ടുന്നു. നായുഡുവിന്റെയും മറ്റും ചില കയ്യെഴുത്തുകൾ അവയിൽനിന്നു കാണാനിടവന്നു. ഡിക്ഷ്നറിയുടെ 225, 655 മുതലായി ചില ഭാഗങ്ങളും അധികം തവണ പകർത്തിയതായിക്കണ്ടു. അന്നരാത്രിയിലേയ്ക്കു ഒരു സ്നേഹിതന്റെ വകയിൽനിന്നു മേല്പറഞ്ഞ ഡിക്ഷ്നറിയും വരുത്തി.

പിറ്റെദിവസത്തേയ്ക്കു പിള്ള പലതരത്തിലും ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വൈകുന്നേരം കടപ്പുറത്തു പിയറിന്മേൽ അന്യമനോരാജ്യംകണ്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ "വെപ്പുകാരൻ" ഓടിച്ചെന്നു് ഒരു യോഗ്യൻ കാണാൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. പിള്ള വേഗം മടങ്ങി വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ പൂമുഖത്തിരിക്കുന്ന ആൾ എഴുന്നേറ്റു. അയാൾ കാഴ്ചയിൽ ഒരു ധനികനായ മുഹമ്മദീയന്റെ ആഡംബരമുള്ളോരു ഒത്തൊരു ദേഹപ്രകൃതിയുമാണ്. ഇരുപത്തഞ്ചിലധികം പ്രായമില്ല. തലമുടി കഴുത്തിലേയ്ക്കു പാകമായി മുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിള്ള ഇരിപ്പാൻ ക്ഷണിച്ച ശേഷം ഒന്നുപോലെ ഇരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ വലിയൊരാപത്തിലകപ്പെട്ടുപോയി. എന്റെരാജ്യം മദിരാശിയാണ്. അല്പം സ്വത്തുണ്ട്. അബ്ദുബേക്കർ എന്നു പേരാണ്. ഭാര്യക്കുള്ള സ്ഥായിയായുള്ള ക്ഷയരോഗത്തിനു മലയാളത്തിലെ ചികിത്സ പറ്റുമെന്നുവെച്ചു് അതിലേയ്ക്കു ഇന്നലെ പുറപ്പെട്ടു. ഞാനും ഭാര്യയും അവളുടെ സഹോദരനും ഒരു രണ്ടാംക്ലാസ്സു മുറിയിലായിരുന്നു. രാത്രിയിൽ ഞാനും അവളും ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഏതാണ്ടു കാട്ടുപാടിയെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കു ഉറങ്ങിയ ഉറക്കം സേലത്തെത്തുമ്പോഴാണു ഉണർന്നത്. അപ്പോഴേയ്ക്കു അളിയനും എഴുത്തുപെട്ടിയും മറഞ്ഞിരുന്നു. അവനൊരു പതിനാറു വയസ്സുണ്ട്. അതിൽനിന്നു പറയാനുള്ളതും കിനാവാണ്. പെട്ടിയിൽ നാണ്യവും നോട്ടുമായി ആയിരത്തിലധികമില്ലെങ്കിലും അവളുടെ വൈരക്കാപ്പുകൾ എന്റെ മോതിരങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ അയ്മ്പതിനായിരം ഉറുപ്പികക്കുള്ള സ്വത്തുണ്ട്. ഡയറിയും അതിലുണ്ടായിരുന്നു. തൽക്ഷണം ചില കമ്പികൾ കൊടുത്തു. പോല്ലീസ്സിലും അറിയിച്ചു." "മൈസൂരിൽ ഇയ്യിടെ വമ്പിച്ച കവർച്ചകൾ തെളിയിച്ച നാരായണപിള്ള മലബാറിൽ കോഴിക്കോട്ടുണ്ട്. അങ്ങോട്ടുള്ള നിങ്ങൾ പോകുന്നതു. എന്നാണ് പല മനുഷ്യരും എന്നോടു പറഞ്ഞത്. അയ്യായിരമുറുപ്പികയുടെ നോട്ടു, മാറാൻ വേണ്ടി കയ്യിൽ വെച്ചിരുന്നതിനാൽ ബുദ്ധിമുട്ടാതെ ഇവിടെയെത്തി. ചാവടിക്കടുത്തതിന്നു സമീപം ഒരു വീടു മുമ്പുതന്നെ ആളെ അയച്ചു ഏർപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഭാര്യയെ താമസിപ്പിച്ചശേഷം നിങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു. ഇപ്പോഴെ കണ്ടുകിട്ടിയുള്ളൂ. ഇതിലധികമൊന്നും പറയേണ്ടല്ലൊ.

നാ-പി.—കഷ്ടംതന്നെ. പോല്ലീസ്സുകാരിൽ ഏതെങ്കിലുമവരോടു ചോദിച്ചാലും എന്നെ അറിവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആട്ടെ നിങ്ങൾ കർണ്ണാടകരാജ്യങ്ങളിൽ പാർത്തിട്ടുണ്ടോ?

അബ്ദുബേക്കർ.—അതാണ് സൂത്രം. വാക്കിൽ നാവുച്ചേർച്ച വന്നു. അല്ലേ. ശരി. എന്റെ രക്തം കർണ്ണാടകരാജ്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

നാ-പി.—എന്നാൽ ഇരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയോടു ചില ചോദ്യം വേണ്ടതുണ്ട്.

അബ്ദു.— ഈ രാത്രി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടതില്ല;

ഘോഷസിദ്ധുവുമാണല്ലൊ. നാളെമതി.

പോകുമ്പോൾ പിറെറദിവസം രാവിലെ വരാമെന്നാണ് അബ്ദുബേക്കർ പറഞ്ഞിരുന്നതെങ്കിലും രണ്ടുമണി സമയത്തെ വന്നുള്ളൂ. മുഖത്തു സന്തോഷം സ്ഫുരിച്ചിരുന്നു. പിള്ളയുടെ കയ്യിൽ അബ്ദുബേക്കർ ഒരു കമ്പി കൊടുത്തു. അതു താഴെപറയും പ്രകാരമായിരുന്നു.

'ഗോണി ഗ്ലൂണയിൽ നിന്നു പെട്ടിയോടുകൂടി പിടികിട്ടി.'

നാ-പി— സന്തോഷമായി.

അബ്ദു— ഞാൻ ഉടനെ പല ദിക്കിലേയ്ക്കും കമ്പി അടിച്ചിരുന്നു. ഗോണിഗ്ലൂണയിലും എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുണ്ട്. കഴിച്ചുകളഞ്ഞിരുന്ന ഈ മുതൽ തിരികെ കിട്ടിയതിൽ എനിയ്ക്കുള്ള സന്തോഷം അവസാനമില്ല. ഇതിന്റെ അല്പമല്ലാ സ്നേഹിതനായ നിങ്ങളും അനുഭവിയ്ക്കേണമല്ലൊ. ഇതൊരു പ്രതിഫലമല്ല. എനിയ്ക്കുവേണ്ടി നിങ്ങടെ വിലയേറിയ കുറെ സമയം ചിലവുചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലൊ. എന്നു പറഞ്ഞ് നൂറുറുപ്പികയുടെ നോട്ടു കയ്യിൽവെച്ചു.

നാ-പി- പ്രവൃത്തി കഴിഞ്ഞാലല്ലെ ഞാൻ പ്രതിഫലം വാങ്ങാവൂ. ഇപ്പോളിതിനൊന്നുവിധവും ന്യായമില്ല എന്നു പറഞ്ഞു മടക്കികൊടുത്തു. അബ്ദുബേക്കർ പോകയുംചെയ്തു.

അന്നു കൃഷ്ണമേനോൻ വന്നു. തന്റെ കാൎയ്യം ഒന്നും ആവാത്തതിനാൽ അയാൾക്കു കുറെ കുണ്ഠിതമായി.

നാ-പി- നിങ്ങൾ തന്നിട്ടുള്ള കടലാസ്സുകൾ പരിശോധിച്ചതിൽ നിങ്ങൾ കൂടാതെ രണ്ടാളുടെ കയ്യക്ഷരമുണ്ടല്ലൊ.

കൃ-മേ- അതിനു വഴിയില്ല. വീട്ടിലും മറെറാരാളുണ്ടെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

നാ-പി- സൂക്ഷ്മമായി നോക്കുമ്പോഴെ മനസ്സിലാവൂള്ളൂ. നിങ്ങൾക്ക രാഘവൻ കേശവൻ എന്നു രണ്ടു ഭൃത്യന്മാരുണ്ടോ?

കൃ-മേ- ഒന്നേ ഭൃത്യനുള്ളൂ. മറേറത് അനന്തിരവനാണ്.

നാ-പി- രണ്ടുദിവസം കഴിയട്ടെ. ഇപ്പോൾ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. എല്ലാം നേരെയാവും.

'ജ്യോതിഷം പറയാഞ്ഞിട്ടാണ്. ഈ കാലംകൊണ്ടു രാഘവന്റേയും കേശവന്റേയും പേർ ഗണിച്ചറിഞ്ഞതു? അത്ഭുതംതന്നെ.' എന്നും മറ്റും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു മേനോൻ മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു.

അടുത്തദിവസം പിള്ളയും കേശവനും കൃഷ്ണമേനോന്റെ വീടുകാണാൻ ചെന്നു. മേനോൻ ലൌകികത്തിൽ ഇവരെ സ്വീകരിച്ച് അകങ്ങളെല്ലാം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഒടുവിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'വല്ലാതെ അരിഷ്ടിച്ചിട്ടാണ് ഭഗവാനെ! ഞാൻ നാലുകാശു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. രമാമന്മാരുടെ കാലമെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടിക്കൊണ്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടുതന്നെയായിരിയ്ക്കും ഇവൻ കടം പറയാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത്. ആണ്ടു ലക്ഷമുണ്ട് പത്തുലക്ഷമുണ്ട് എന്നൊക്കെയാണ് സംസാരം. എന്നാൽ അത്രയൊന്നുമില്ലതാനും. ഉള്ളതു സൂക്ഷിപ്പാൻ ഞാൻ വളരെ കരുതുന്നു. രാത്രി മൂന്നടിച്ച് നിന്നതിൽ കൂവലും വിളിയും തുടങ്ങിയ ഞാൻ കിടക്കുക പതിവുള്ളൂ. പൊല്ലീസ്സുസൂക്ഷന്ന് ഇത്രയുമൊക്കെയായാലുംകൊണ്ടു കവച്ചു കടന്നു പോകാറുണ്ടല്ലൊ.'

അവിടെനിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ സന്ധ്യയ്ക്ക് ആറുമണി ആയിരിയ്ക്കുന്നു. മേനോന്റെ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി ഒരു ഫർലോങ്ങു കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുള്ള മൂന്നാംകൂടിയ നിരത്തിലെത്തിയ സമയം അല്പം അകലെ ഒരുവന്റെ മുഖത്തു കണ്ണുപതിയുകയാൽ പിള്ളയൊന്നു ഭ്രമിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും അയാൾ അയാളുടെ വഴിയ്ക്കു പോയികഴിഞ്ഞു. വഴിയ്ക്കു കേശവൻ ചില ചോദ്യം ചെയ്തതിനു ഇങ്ങിനെയാണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്. 'ഞാൻ ഓരോ വ്യക്തികൾ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നതു ഓൎമ്മവെച്ചുകൊൾക. ക്രമത്തിൽ നീയും പഠിയ്ക്കും.'

നാരായണപിള്ളയ്ക്കു അബ്ദുബേക്കർ മറുള്ള സ്നേഹിതന്മാരിൽ ഒരു മടങ്ങധികം താല്പൎയ്യത്തിലായി. ദിവസം എവിടെ

വെച്ചെങ്കിലും ഒരിയ്ക്കൽ തമ്മിൽ കാണാതിരിയ്ക്കയില്ല. പല കുറിയും ക്ഷണിച്ചുവെങ്കിലും പിള്ള ആയാളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോവുകയുണ്ടായില്ല. ഒരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്കു രണ്ടുമണിക്കുശേഷം അവിടെ പോയി. കോയമ്പത്തൂരിൽനിന്ന് അടിയന്തരക്കമ്പി വരികയാൽ അബ്ദുബേക്കർ അന്നുരാവിലെതന്നെ വണ്ടിക്കു പോയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരു തമിഴൻ വാല്യക്കാരൻ പറകയാൽ മടങ്ങിപ്പോരുകയും ചെയ്തു. അബ്ദുബേക്കർ മടങ്ങിയെത്തിയശേഷം, പിള്ള തന്റെ വീട്ടിൽ വന്നസമയം താനില്ലാതിരുന്നതിനെപ്പററി വളരെ മാപ്പുചോദിച്ചു. അടുത്തൊരു ദിവസത്തെയ്ക്കു ക്ഷണിയ്ക്കുയും ചെയ്തു.

ഒരാഴ്ചയോളം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. നായഡുവിനെയും ചരിത്രാന്വേഷണക്കമ്മിററിയെയും അറിയുന്നവർ അന്വേഷണത്തിലായതില്ല. ഒരു തമിഴൻ മാട്ടിത്തെരുവിലൊരു വീടു വാടകയ്ക്കെടുത്തിരുന്നുവെന്നതിലധികമായി ആരിൽനിന്നും പിള്ളയ്ക്കു് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കൃഷ്ണമേനോനു കുറേശ്ശ വെറുപ്പു തുടങ്ങിയെങ്കിലും പിള്ള ചിലപ്പോൾ ആയാളുടെ വീട്ടിൽ പോകാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ഞായറാഴ്ചയാണ്. നാലുമണിക്കു അബ്ദുബേക്കരുടെ വീട്ടിൽ സൽക്കാരത്തിന്നൊരു എഴുത്തു കിട്ടി. അദ്ദേഹം അന്നു പാലക്കാട്ടേയ്ക്കു ഭാര്യയെ ചികിത്സയ്ക്കു കൊണ്ടുപോവുന്ന ദിവസമായിരുന്നു.

പിള്ളയും ഭൃത്യനും നിശ്ചിതസമയത്തെത്തി. സൽക്കാരം പൊടിപൊടിച്ചു. പുറമെ അധികം ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചായ കഴിഞ്ഞശേഷം ഉമ്മറത്തെയ്ക്കുള്ള വാതിലിന്റെ മറവിൽ നില്ക്കുന്ന ഭാര്യയെ കടാക്ഷിയ്ക്കുന്ന വേളയിൽ അബ്ദുബേക്കർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങളെപ്പോലെയൊരു സ്നേഹിതനെ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടീട്ടില്ല. ഇന്നുരാത്രി വണ്ടിയ്ക്കുപോവുകയായി. ഈ സ്നേഹം എന്നെന്നും നിലനില്ക്കണം. ഭാര്യയ്ക്കുവേണ്ടിയും സ്വന്തം നിലയിലും ഞാനിതപേക്ഷിയ്ക്കുന്നു. കളഞ്ഞുപോയ മുതൽ കിട്ടിയതുതന്നെ നിങ്ങളുടെ ഗുരുത്വംകൊണ്ടാണെന്നാണ് ഇവൾ പറയുന്നത്.' ഇതിന്നു പിള്ള നന്ദിപറഞ്ഞു. രാത്രിവണ്ടിയ്ക്കുതന്നെ അബ്ദുബേക്കറും ഭാര്യയും പോവുകയും ചെയ്തു.

തിങ്കളാഴ്ച രണ്ടുമണിയ്ക്കു കൃഷ്ണമേനോൻ പിള്ളയ്ക്കു് ആളെ അയച്ചു. പിള്ളയും കേശവനും എത്തിയ ഉടനെ മേനോൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരെഴുത്തു കയ്യിൽ കൊടുത്തു. പിള്ള ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു.

'കണ്ണൂർ 28-8-912 യാത്ര പറവാനിടവരാഞ്ഞതിന്മേൽ ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്നു. അതിലേയ്ക്കു പെട്ടെന്നു സംഭവിച്ച കാരണം തമ്മിൽ കാണുമ്പോൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. എന്റെ സ്വഭാവമറിയുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ക്രോധിയ്ക്കയില്ലെന്നുള്ള ഉറപ്പും എനിയ്ക്കു സമാധാനമായുണ്ട്. വടക്കെ മലയാളത്തിൽ പല ദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ച് ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഇവിടെ എത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇവിടെ നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു വലിയൊരാവശ്യം സാധിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. സമ്പാദ്യം മുമ്പത്തേതിൽ അധികമുണ്ടാകാം. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു പോരുവാനുള്ള ചിലവും നഷ്ടങ്ങളും ഒന്നും നിങ്ങൾ സഹിയ്ക്കുന്നതില്ല. കഴിയുന്നവേഗത്തിൽ വരുവാനപേക്ഷ. നിങ്ങടെ വീട്ടിലെത്തിയാൽ മതി. അവിടെ ഞാൻ അന്വേഷിച്ചുകൊള്ളാം.
സ്വന്തം കൃഷ്ണസ്വാമി നായഡു'.

നാ-പി- എന്തി എന്തു വിചാരിയ്ക്കുന്നു?

കൃ-മേ-സംശയമുണ്ടോ? എന്തിനെന്നറിയാത്ത വണ്ടിയ്ക്കൊരു യാത്ര. പിള്ള വിചാരിച്ചിട്ടു് ഒരു വിവരവും കിട്ടിയില്ലല്ലോ. എന്നു കയറി കാര്യസ്ഥൻ പുച്ഛവും മേനോന്റെ വാക്കിൽപുറപ്പെട്ടു. 'രാമരാ! ഞാനിനിയാകട്ടെ' എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു പിള്ള കടന്നുകളയും ചെയ്തു. പിറ്റേദിവസം കാലത്തെ നാട്ടുകാരനായി. കുഞ്ഞുമേനോന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ കുഞ്ഞുമേനോന്റെ അന്നത്തെവരവും കാര്യസ്ഥനാം അകത്തു ചില പ്രവൃത്തിയാണ്. അന്നത്തെ മേലിൽ കിട്ടിയ കുഞ്ഞുമേനോന്റെ കയ്യെഴുത്തു കേശവമേനോൻ സ്വകാര്യമായി പിള്ളയ്ക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ആശ്ചര്യം പിള്ള വിശേഷമായിരുന്നു. കച്ചവടം കണ്ടറിഞ്ഞ ലാഭങ്ങളുകൊണ്ട് ഇരട്ടിലാഭം കിട്ടുമെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും അതിനാൽ പണം പണ്ടം മുതലായ വിലപിടിച്ച സാധനങ്ങളെല്ലാം വലിയ പെട്ടിയിലാക്കിവെയ്ക്കണമെന്നും താൻ ഒരു വിളിക്കുന്നതൊന്നു തെറ്റുമ്പോഴാണെങ്കിലും വീട്ടിലെത്തുന്നത് എപ്പോഴാണെന്നു തീർച്ചയാക്കാൻ സാധിയ്ക്കയില്ലെന്നും മറ്റുമായിരുന്നു എഴുത്ത്. അവിടെ നിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ ഇതൊരു നേരമ്പോക്കാണെന്നു മാത്രം പിള്ള കേശവനോടു പറഞ്ഞു. ഒരാൾ സന്ധ്യയോടുകൂടി ഭക്ഷണം കഴിച്ച് കുഞ്ഞുമേനോന്റെ വീട്ടിന്നരികെ ഒരു മാപ്പിളക്കടിയിലെ മാളിക ഒരു രാത്രിയ്ക്കുമാത്രം വാടകയ്ക്കുവാങ്ങി കുഞ്ഞുമേനോന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു ദൃഷ്ടിവച്ചുകൊണ്ടു അവിടത്തിലിരുന്നു.

....

മണി പന്ത്രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഉൾപ്പുരം ചിലവീടുകളിൽ നിന്നു ശബ്ദങ്ങളുടെ കരയും കുട്ടികളുടെ കരച്ചിലും കേൾക്കാനില്ലെങ്കിൽ നഗരം നിശ്ശബ്ദമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ചില നിർജ്ജനസ്ഥലങ്ങളിൽ മങ്ങിനില്ക്കുന്ന മുൻസിപ്പാൽ വിളക്കുകൾ ഏകാകികളായി സഞ്ചരിയ്ക്കുന്നവർക്കു ഭയമുണ്ടാക്കുന്നു. ഒരു മുട്ടക്കു കുഞ്ഞുമേനോന്റെ പടിക്കൽ ചെന്നു 'രാഘവാ രാഘവാ' എന്നു രണ്ടു വിളിച്ചു. യജമാനന്റെ വിളികേട്ടു ഭൃത്യൻ കൊട്ടിപ്പിടഞ്ഞെഴുന്നേല്ക്കുമ്പോഴേയ്ക്കു 'വെളിച്ചം കത്തിച്ചുകൊണ്ടുവരണം' എന്നു മേനോൻ വണ്ടിയിൽനിന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ഒരു സുന്ദരിയായ പ്രൗഢസ്ത്രീയോടുകൂടി രണ്ടാൾ വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി. അതിലൊരാൾ കുഞ്ഞുമേനോന്റെ പ്രാണനായ കുഞ്ഞുസ്വാമിനായരുതന്നെയാണ്. അപ്പോഴേയ്ക്കും മാളികയിൽ രണ്ടാംജാമം വിളിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വണ്ടിക്കാരനോടു എന്തോ പറഞ്ഞ് അതിഥിയെ മോളിൽ കൊണ്ടാക്കി. കുഞ്ഞുമേനോൻ മുതൽ സൂക്ഷിച്ച അകത്തു കടന്നുനോക്കി തിരികെ പോയി കിടക്കുകയും ചെയ്തു. എവിടെയെങ്കിലും പോയി വന്നാൽ പണം സൂക്ഷിക്കുന്ന സ്ഥലം പരിശോധിയ്ക്കാതെ മറ്റൊന്നും മേനോൻ ചെയ്യാറില്ല.

....

കുഞ്ഞുമേനോനും മറ്റും അകത്തു കടന്നശേഷം നാരായണപിള്ളയും കേശവനും ഇറങ്ങി പൊല്ലീസ്സ് സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നു. അന്നു ആ രാത്രിയിൽ ചില സഹായം വേണമെന്നു മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ഇൻസ്പെക്ടർ ശങ്കരമേനോൻ സ്റ്റേഷനിലാണ് കിടന്നിരുന്നത്. കുപ്പിനെയും അവരെ കൂട്ടി കൺസ്റ്റബിൾമാരെയും വിളിച്ചുണർത്തി കുഞ്ഞുമേനോന്റെ

വട്ടിന്നു സമീപമുള്ള മൂന്നുംകൂടിയ വഴിയിൽ എല്ലാവരുംകൂടി കാത്തിരിപ്പായി.

രണ്ടു മണിക്കു ശേഷം ഒരു ജട്കാവണ്ടി അതിലെ വന്നു. എത്തിയപ്പോഴക്കു കുതിരയെ പിടിച്ചുനിർത്തലും വണ്ടിക്കുള്ളിലുള്ളവരെ രണ്ടുമൂന്നാൾ കേറിച്ചെന്നു പിടിക്കലും കഴിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വണ്ടിയിൽ നിന്നു കൈത്തോക്കുവെടിയൊന്നു പൊട്ടിയെന്നല്ലാതെ അക്രമം കൊന്നില്ല. 'അടിയന്തരയാത്രയാണ്. വിട്ടയക്കണം. എന്തു വേണമെങ്കിലും തരാം'. എന്നും മറ്റും വണ്ടിയിലുള്ളവർ പറഞ്ഞതിന്നു 'ഒരു സമയത്തു കടത്തിവിടാൻ പാടില്ല. നേരം പുലരട്ടെ' എന്നു മാത്രം ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞ് അവരെ വണ്ടിയിൽ നിന്നിറക്കി പിൻകെട്ടുകെട്ടി. ചില കെട്ടും ഭാണ്ഡവുമുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം എടുപ്പിച്ച് എല്ലാവരും സ്റ്റേഷനിലെത്തി. തടവുകാരെ ഒരു മുറിയിലാക്കി നിർബ്ബന്ധത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു.

പുലർന്നതിന്നു ശേഷം പിള്ളയും കേശവനും കൃഷ്ണമേനോന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. വീട്ടുടമസ്ഥൻ പണമെല്ലാം ശേഖരിച്ച് ആരും അറിയാതെ പോയതിനാൽ അവിടെയുള്ളവർ പരിഭ്രമത്തിലായിരുന്നു. 'വ്യസനിക്കേണ്ട പത്തുപന്ത്രണ്ടു മണിക്കുള്ളിൽ മടങ്ങിയെത്തുമെന്നു പറഞ്ഞാശ്വസിപ്പിച്ച് ഇവർ നേരെ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലേക്കു പോയി. രാവിലത്തെ വടക്കൻ വണ്ടിക്കു— എന്താശ്ചര്യം തൊക്കടത്തു കൃഷ്ണമേനോൻ വന്നിറങ്ങി.

'പുലർച്ചെക്കു കമ്പി കിട്ടി ഇതേവരെ എന്തെല്ലാമാണ് എന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടായതെന്നു പറവാൻ സാധിക്കില്ല. എന്റെ മുതൽ വല്ലതും പോയോ?'—

'ഒന്നും പോയിട്ടില്ല. വരു' എന്നു പറഞ്ഞു പിള്ള കൃഷ്ണമേനോനെ പൊല്ലീസ്സ്റ്റേഷനിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. തടവുകാർ രണ്ടാളെയും ഇൻസ്പെക്ടർ വരുത്തി. അവരുടെ മുഖത്തുള്ള പൊയ്മുഖവും കൃത്രിമമീശയുമെല്ലാം പൊല്ലീസ്സുകാർ കളഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

കണ്ടില്ലേ? കൃഷ്ണസ്വാമിനായഡു: എന്നു ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു.

കൃ.മേ—കഷ്ടംകഷ്ടം! കണ്ണൂരിൽ ഞാനെത്തിയപ്പോഴക്ക് ഈ വിദ്വാൻ അവിടം വിട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ എന്റെ തലപോയില്ല.

ശങ്കരക്കുറുപ്പ്—നിങ്ങളോ ഈ കാര്യത്തിൽ എർപ്പെട്ടതു എന്തിനെയാണെന്ന് ഇനി പറയണം.

നായഡു—പറയാം. ഇവർ മൈസൂർ രാജ്യക്കാരനായ ഒരു കള്ളനാണെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. വഴിയെ അറിയാമല്ലോ. അവിടെയൊരു കവർച്ചക്കേസ്സിൽ അന്വേഷിച്ചിട്ട് എനിക്കിവനെ പിടിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഞാനിവിടെ എത്തിയെന്നറിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു മാറുകയാണുണ്ടായത്. അന്വേഷകരുടെ ധാരാളിത്തം കണ്ട മാത്രയിൽ തന്നെ നായഡു വേഷംമാറിയവനോ എന്നു സംശയിച്ചു. നായഡുവിന്നു കൃത്രിമമീശമേൽ കരുതൽ വളരെയുണ്ടെന്നു തലേക്ക് അല്പം മാത്രം വലിച്ചിട്ടുള്ള സിഗററ്റുകൾ അധികം കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ തീർച്ചയാക്കി. മിശയായിരുന്നെന്ന ഉദ്ദേശവും രാത്രിനേരം അപ്പീസ്സു പ്രവൃത്തി നടത്തിയിരുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശവും അന്വേഷകരുടെ സന്താപസന്തോഷങ്ങളും എല്ലാംകൂടി നോക്കിയപ്പോൾ കാര്യം തീർച്ചയായി കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇവൻ ഒരു ചില്ലറ കള്ളനാണെന്നു വിചാ

ടിച്ചുപോയതു്. ഇവനെപ്പോലെ തന്ത്രങ്ങളുള്ളവർ ലോകത്തിൽ ചുരുങ്ങും. പഠിച്ചറിവുള്ളവനുമാണു്. പല രാജ്യങ്ങളിലും ഇവന്നു സഹായക്കാരുണ്ടു്. കൃഷ്ണമേനോന്റെ സ്വത്തു അപഹരിക്കുന്നതിന്നു പല വഴിയും ആലോചിച്ചു. പണം കാട്ടിയാൽ ഈ ലക്ഷ്മിയെ പാട്ടിൽ വരുത്താമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് യത്നിച്ചു. ഞാനതിന്നു തടസ്ഥമായപ്പോൾ വേഷമൊന്നു മാറി എന്നെയും കബളിപ്പാൻ നോക്കി. നായരു കള്ളനായിരിക്കുമെന്നോ മററൊ ഞാൻ കൃഷ്ണമേനോനെ ധരിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ഇവന്നു സ്വന്തകാര്യസാദ്ധ്യത്തിന്നു തടസ്ഥം നേരിടുമൊ എന്നും ഞാനെന്താണു് പ്രവൃത്തിക്കുന്നതെന്നും മററും അറിവാൻ ഇവനു് ഈ ദിക്കിൽ തന്നെ താമസിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അതിലേക്കു വേഷം മാററി എന്നെ ഇവൻ നല്ലവണ്ണം ഉഴിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. ഞാനിവനെ സംശയിക്കുന്നുവെന്നു ലേശമെങ്കിലും അറിവാനിടയാക്കിട്ടില്ല. കൃഷ്ണമേനോന്റെ വീട്ടിലേക്കു ഞാൻ പോകുമ്പോളെല്ലാം ഇവൻ സൂക്ഷിക്കാറുണ്ടെന്നു ഒരു സന്ധ്യക്കു് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. അന്നു ഈ വേഷത്തിൽ തന്നെയാണു് ഇവനെ കണ്ടതു്. എന്റെ അന്തർജ്ഞാനം മുഖേനയോ കൊണ്ടൊ മററൊ ഇവന്നു സംശയിപ്പാനിടവരുത്തരുതെന്ന ധാരണയാലാണു് എന്റെ ഭണ്ഡാരത്തെ ഏററവുമായ കേശവനെക്കൂടി ഒന്നും ഞാൻ അറിയിക്കാതിരുന്നതു്. അന്യദേശക്കാരുടെ രാജ്യമായതിനാൽ പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ തമിഴനെ ഞാൻ കണ്ടാലറിയും. ഇവൻ താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിൽ പോയതിന്നു ശേഷമാണു എനിക്കു തീർച്ചയായതു. കൃഷ്ണമേനോന്റെ ആകൃതിമാത്രമുള്ള ഈ ഇളക്കനെ ഇവൻ ഇയ്യിടെയാണു് യോഗത്തിൽ ചേർത്തതെന്നു തോന്നുന്നു. നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിച്ചിട്ടായിരിക്കും കളിയിൽ നിർത്തിയിരുന്നതു്. കൃഷ്ണമേനോനെപ്പോലെ ഒരാൾ കൂട്ടത്തിലുണ്ടെന്നു ആപ്പീസ്സു കലവറയുറിയിലെ പൊളിഞ്ഞ മേശമേൽ ഒതുക്കി വെച്ചിട്ടുള്ള മിഴക്കലാണമനായിൽനിന്നു തന്നെ മനസ്സിലായി. കൃഷ്ണമേനോന്റെ കയ്യെഴുത്തും സംസാരവും അനുകരിച്ചു് ശീലിക്കുയാണു് ഒരു മാസംകൊണ്ടിവരുണ്ടായതു്. മലയാളമെഴുതി മുമ്പു പരിചയമില്ലാത്ത ഇവർ ഡിക്ഷ്നറി പകർന്നപ്പോൾ മേലാൽ ആവശ്യംവരുന്ന വാക്കുകളിൽ ചിലതാകട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കും 228-655 മുതലായ ഭാഗങ്ങൾ അധികം തവണ പകർത്തതു്. കൃഷ്ണമേനോന്റെ വീട്ടുകാർ എഴുതുമ്പോൾ കേശവൻ രാഘവൻ എന്നും മററുമുള്ള വാക്കുകൾ ആവശ്യമാണല്ലോ. ഇവനിന്നലെ കോയമ്പത്തൂർ പോയിയെന്നു കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ ചതിക്കുള്ള ദിവസം അടുത്തുവെന്നു ഞാൻ കരുതിപ്പോന്നു. ഇവൻ ഇരുകൂട്ടരെ കണ്ണൂരിലേക്കയച്ചു കൃഷ്ണമേനോനു് എഴുതയപ്പിച്ചു. വഴിയെ മേനവന്റെ എഴുത്തുപോലെ എഴുതി അന്നന്നിവന്നും അയച്ചു. ആകെ പറയുന്നതായാൽ ഭയങ്കരന്മാരാൽ ജീവനും ദ്രവ്യവും പോവാതെ കിട്ടിയതു കൃഷ്ണമേനോന്റെ ഭാഗ്യവും ഈ കള്ളന്മാരുടെ 'അസാധാരണ പരസ്യം' അതിന്നൊത്ത മാർഗ്ഗദർശകവുമായിത്തീർന്നു—

കൃഷ്ണമേനോൻ ഇതെല്ലാം കേട്ട സ്തബ്ധനായിരിക്കുന്നു.

ശങ്കരക്കുറുപ്പു—ശേഷമുള്ളവർ വലിയോരു പാറാവുമായി. ഇനി വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ഞങ്ങൾ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊള്ളാം.—

... ...

... ...

തെലപ്പുറത്തു നാരായണനമ്പി.

വ്യായാമവും

അതിന്റെ ഫലങ്ങളും

(തുടൎച്ച)

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾകൊണ്ടു വ്യായാമം അത്യാവശ്യകമെന്നു സ്ഥാപിച്ചുവല്ലൊ, ഇനി ശരീരത്തിലെ ഓരോരോ ധാതുക്കളിലുള്ള അതിന്റെ ഫലത്തെക്കുറിച്ചാണ് ചിന്തിയ്ക്കേണ്ടത്.

മാംസധാതുക്കളിലുള്ള ഫലങ്ങൾ.

ശരീരത്തിൽ ഓരോ മാംസവൎഗ്ഗത്തിന്നും ഓരോ പ്രത്യേക ജോലികൾ ഉണ്ട്. ചിലതിന്റെ ജോലി ഓരോ ഭാഗങ്ങളെ മടക്കുകയാണെങ്കിൽ മറ്റു ചിലതിന്റെ ജോലി അവയെ നിവിൎത്തുകയാകുന്നു. ചിലതു ഒരു ഭാഗത്തെ ഒരു വശത്തേക്കു തിരിയ്ക്കുന്നതാണെങ്കിൽ മറ്റു ചിലതു മറെറാ ഭാഗത്തേയ്ക്കു വലിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ വിരുദ്ധ കൎമ്മങ്ങൾ നിൎവ്വഹിയ്ക്കുന്നവയാകുന്നു ദേഹത്തിലെ മിക്ക മാംസവൎഗ്ഗങ്ങളും. എന്തെങ്കിലും ഒരു അഭ്യാസം ചെയ്കയൊ, ഏതെങ്കിലും ഒരംശത്തിന്നൊ ഭാഗത്തിന്നൊ അധികമായ ചലനം കൊടുക്കയൊ ചെയ്യുമ്പോൾ ചില മാംസവൎഗ്ഗങ്ങൾ ചുരുങ്ങുകയും മറ്റു ചിലവ അയയുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ ദേഹത്തിലെ മറ്റു ചില അംശങ്ങളിലും ഓരോരോ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. രക്തനാഡികളാലും ഞരമ്പുകളാലും സമ്മിശ്രമായി ഒരു വക കൊഴുപ്പുകൊണ്ടു ഒട്ടിപ്പിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന സൂക്ഷ്മങ്ങളായ അനവധി നാരുകൾ കൂടിയതാകുന്നു മാംസം. ഒരു മാംസം ചുരുങ്ങുമ്പോൾ അതിന്റെ ഭിന്നാംശങ്ങളായ സകല നാരുകളും ഒപ്പം ചുരുങ്ങുന്നു. ഇതു അതിൽകൂടി വ്യാപരിക്കുന്ന ഞരമ്പുകളുടെ ശക്തികൊണ്ടാകുന്നു. ശരീരത്തിൽ സ്വതന്ത്രങ്ങൾ എന്നും, അസ്വതന്ത്രങ്ങൾ എന്നും, രണ്ടു തരം മാംസങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതായിതു് ചിലതു നമുക്കധീനങ്ങളും (Voluntary) മറ്റു ചിലതു അനാധീനങ്ങളും (Involuntary) ആകുന്നു. അധീനങ്ങളായ മാംസങ്ങൾ നമ്മുടെ ആഗ്രഹത്തിന്നൊ ആജ്ഞയ്ക്കൊ കീഴടങ്ങി പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നവയാകുന്നു. നമ്മുടെ ആഗ്രഹത്തിന്ന് യാതൊരു മേലധികാരവും ഇല്ലാത്തവയാകുന്നു അനാധീനങ്ങൾ. ഉദാഹരണമായി ഹൃദയത്തിലെ മാംസമെടുക്കുക. അതു തീരെ അനാധീനമാണ്. അതു നാം പറയുംപോലെയൊ, വിചാരിക്കുമ്പോലെയൊ യാതൊരു ജോലിയും ചെയ്യുകയില്ല. അതു പരിഷ്കൃതരാജ്യവാസികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നുവേണ്ടി അത്യുത്സുകമായും, തന്റെ ഇഷ്ടംപോലെയെ നടക്കയുള്ളു. നേരെ മറിച്ച് കയ്യിന്റെയും മറ്റുമുള്ള മാംസങ്ങൾ തീരെ അടിമകളാകുന്നു. കയ്യോ കാലോ ഒന്നു മടക്കണമെന്ന് നാം ആഗ്രഹിച്ചാൽ നമുക്കു തൽക്ഷണം അവയെ മടക്കാൻ സാധിയ്ക്കുന്നു. അങ്ങിനെതന്നെ നിവിൎക്കണമെങ്കിൽ അതും ചെയ്യാം. അതു് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്ന മാംസങ്ങൾ അടിമകളാകകൊണ്ടത്രെ. ഹൃദയത്തിലെ മാംസം യാതൊരു ജോലിയും കൂടാതെ അല്പനേരം സ്വസ്ഥമായി നില്ക്കട്ടെ എന്നു നാം വിചാരിച്ചാൽ അതു അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതല്ല. ഇതാകുന്നു അധീനവും അനാധീനവുമായിട്ടുള്ള വ്യത്യാ

സം. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ നാഡീക്ഷീണങ്ങളായ മാംസങ്ങൾക്കു ആയാസം കൊടുപ്പാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഈ രണ്ടു തരം മാംസങ്ങളുടേയും ശക്തി ശരീരത്തിൽ വെവ്വേറെ ഫലിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നത് ഇതേവരെ തീച്ചപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

ഒരു മാംസത്തിന്റെ വ്യാപാരസമയത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ശക്തിക്ഷയം വിശ്രമസമയത്തിൽ തീരുന്നു. വ്യായാമം അധികമായാൽ ബലക്ഷയും അധികമാകയും വളച്ച് കുറകയും ചെയ്യും. വേണ്ടമാതിരിയുള്ള വ്യായാമം ഇല്ലാഞ്ഞാലും വളച്ചയും ബലവും കുറയും. വ്യായാമം ഇല്ലാതിരുന്നാൽ മാംസങ്ങൾക്കു ച്ചാവും കൊഴുപ്പുവന്നു നിറയുന്നതാകുന്നു. പതിവായി ദേഹത്തിന്നു മിതമായും ക്ലിപ്തമായും ആയാസം കൊടുത്താൽ ശരീരത്തിലെ മാംസങ്ങൾക്കു നല്ല ഉണച്ചവരുന്നതാകയാൽ അവക്കു എളുപ്പത്തിൽ വളച്ചയും പുഷ്ടിയും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നതു ഒട്ടും അസാധാരണമല്ല. ഇതിന്നു ശാസ്ത്രീയമായി യാതൊരു കാരണവും ഇതേവരെ പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. ക്ലിപ്തമായ വ്യായാമംകൊണ്ടു മാംസങ്ങൾ വലുതാവുന്നതിന്നു പുറമെ അവയുടെ ഭിന്നാംശങ്ങളായ ഓരോ നാരുകളും തടിച്ചു അധികം ബലവും ഉറപ്പും ഉള്ളതാവുന്നതിനാൽ സാധാരണ മനുഷ്യരെ തവിട്ടപൊടിയാക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയെ, ഒരു കായികാഭ്യാസിക്കു യാതൊരു അപായംകൂടാതെ തടുപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു.

തൊക്കിലുള്ള ഫലങ്ങൾ.

ഓട്ടം, ചാട്ടം മുതലായ ദേഹായാസജനകമായ അദ്ധ്വാനപ്രവൃത്തികൾ വല്ലതും ചെയ്താൽ നമ്മുടെ തൊക്ക് ആസകലം ഇളിച്ചും സ്വേദത്തിൽ മുങ്ങിയും സാധാരണ കാണാറുണ്ടല്ലൊ. സ്വേദം തൊക്കിലെ രോമക്കൂപങ്ങളെ നന്നായികഴുകി വെടിപ്പുവരുത്തുകയും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ കൃമികൾക്കു ശരീരത്തിലേക്കു പ്രവേശനം കൊടുക്കാതെ തടുത്തു നിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യായാമം തൊക്കിനെ പോഷിപ്പിച്ച് അതിന്നു മാർദ്ദവവും ഭംഗിയും കൊടുക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ വ്യായാമം തൊക്കിന്നൊരു വാർണ്ണീഷെന്നുതന്നെ പറയാം. അതു തൊക്കിലെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ രക്തനാഡികൾക്കുണച്ചു വരുത്തുകയും തന്മൂലം ശൈത്യബാധ തടവാനതിന്നു ശക്തിയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലരുടെ വിയപ്പിന്നു അസഹ്യമായ ദുർഗ്ഗന്ധമുണ്ടാവും. വ്യായാമംകൊണ്ടു ആ ദുർഗ്ഗന്ധവും പോവുന്നതാണ്.

ശ്വാസധാനിയിലുള്ള ഫലങ്ങൾ.

വ്യായാമത്താൽ ശ്വാസധാനിയിൽ ജീവവായു സഞ്ചരിപ്പാൻ അധികം തരമാകയും തന്മൂലം ശ്വാസോച്ഛ്വാസഹേതുകമായ മാംസങ്ങൾ പുഷ്ടിയുള്ളതായും, ശ്വാസഗതി സാവധാനമാകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ വന്നാൽ രക്തം തെളിയുകയും, ക്ഷയം മുതലായ ശ്വാസകോശസംബന്ധമായ രോഗങ്ങൾക്കുള്ള എളുപ്പം കുറയുകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

രക്തനാഡികളിലുള്ള ഫലങ്ങൾ.

രക്തനാഡികളിലുള്ള വ്യായാമത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ കൈത്തണ്ടയിലെ നാഡിയിന്മേൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണാം. വ്യായാമത്തിൽ ഹൃദയം അധികമായി മിടിയ്ക്കും. ഇതു ചിലപ്പോൾ യാതൊരു ദീനവുമില്ലാത്ത ആൾക്കാണെങ്കിൽ സാധാരണയിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ ഇരട്ടിയ്ക്കുകയും, വ്യായാമത്തിന്നുശേഷം പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽതന്നെ വരികയും ചെയ്യും. ദുഷ്ടരക്തനാഡികൾക്കു മാറും ഒരു വഴിയ്ക്കു മാത്രം ചോരയോടാനാവശ്രീ

ക്കുന്ന ഒരു മാതിരി നാട്ടുകൾ ഉണ്ട്. വ്യായാമസമയത്തിൽ മാംസങ്ങൾ ചുരുങ്ങുകയോ കുറിയതാകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, ആ നാഡികളെ അമൎക്കയും, തന്മൂലം ദ്രവകഗതിക്കു സൌകൎയ്യവും എളുപ്പവും ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ ശരീരത്തിലെ മലിനപദാൎത്ഥങ്ങളെ ധാതുക്കളിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി ബഹിഷ്കരിപ്പാൻ ഉപകരിക്കുന്നു.

ശരീരാഗ്നിയിലുള്ള ഫലം.

വ്യായാമസമയത്തിൽ പുറമെ വിയൎപ്പാണ് കാണുന്നത് എങ്കിലും അകത്ത് അഗ്നി അധികരിച്ചിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ശ്വാസയന്ത്രത്തിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും തലസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഉയിർ വൎദ്ധിക്കയും ശ്വാസകോശവും, ഹൃദയവും, വളരെ ഉണൎച്ചയോടും ചൊടിയോടുംകൂടി ജോലി എടുക്കുകയും ചെയ്യും. കൂടാതെ മറ്റുള്ള ധാതുക്കൾക്ക ജീവവായുവിനെ ധാരാളം ശേഖരിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

ആമാശയപക്വാശയാദികളിലുള്ള ഫലം.

വ്യായാമം രുചിയേയും ദീപനത്തേയും വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം ഉടൻതന്നെ വലിയ ദേഹാദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്നതായാൽ പലപ്പോഴും ദഹനക്ഷയം ഉണ്ടാവുന്നതാകുന്നു. വ്യായാമം ആന്തരാവയവങ്ങൾക്ക വേറെയും ഒരു വിധത്തിൽ ഗുണത്തെ ചെയ്യുന്നു. കുടലിലെ മാംസങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ഉഴിച്ചിൽക്കാരായ കരുപ്പണിക്കാരുടെ ജോലി ചെയ്യുന്നു. വ്യായാമസമയത്തിൽ അവകൾ ചുരുങ്ങുമ്പോൾ ആന്തരാവയവങ്ങളെ ഉഴിഞ്ഞ് അവയ്ക്കു ഓജസ്സും, ബലവും കൊടുക്കുന്നു. ഇതു ദീപനക്ഷയത്തിനും ശോധനക്കുറവിനും വളരെ നല്ലതാകുന്നു.

മനസ്സിൽ ചെയ്യുന്ന ഫലങ്ങൾ.

മിതവ്യായാമം ബുദ്ധിമാന്ദ്യത്തെ ഇല്ലാതാക്കുകയും, മനസ്സിനെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കയും ചെയ്യും. അത് അധികമായാൽ മനസ്സിനേയും, ദേഹത്തേയും ക്ഷീണിപ്പിക്കും. പാകമായാൽ സ്നായുക്കൾക്ക വീൎയ്യവും, പുഷ്ടിയും ഉണ്ടാകും. സാധാരണ എല്ലാവൎക്കും ഒരേ വിഷയത്തിൽതന്നെ കുറച്ചധികനേരം ശ്രദ്ധ സ്ഥിരമായി നിൎത്തുവാൻ സാധിക്കയില്ല. വ്യായാമംകൊണ്ട് ഇതു എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാം. മനസ്സിനു ധൈൎയ്യവും ഉറപ്പും ഉണ്ടാകുന്നതിനു പുറമെ വ്യായാമത്താൽ ഓൎമ്മശക്തി വൎദ്ധിക്കുന്നതും ആണു. ശരിയായി ശീലിക്കുന്നവർ കൃത്യനിഷ്ഠതയുള്ളവരായി തീരുന്നതുമാകുന്നു.

(തുടരും)

കോയാത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

സജ്ജനസഭ

'നാലാൾ കൂടിയിരിക്കുന്നേടത്തു ദൈവമുണ്ട്' എന്നു പണ്ടുള്ളവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ സാരം കുറഞ്ഞപക്ഷം ഒരു സഭയിൽ നാലാൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നും, അവരുടെ അഭിമതം ആദരണീയമാണെന്നുമാണല്ലോ. സല്പ്രവൃത്തികളെ (സൎവ്വജനഹിതമായുള്ള കൎമ്മങ്ങളെ) നിഷ്കളങ്കം ആചരിക്കുന്നവർ സജ്ജനങ്ങളും അവരുടെ യോഗം (സമൂഹം) സജ്ജനസഭയുമാകുന്നു. അവർ പ്രായേണ പഠിപ്പറിവു

ക്കൊണ്ടോ സാമവാസസ്ഥാനംകൊണ്ടോ വിശേഷമായിരിക്കുന്നതാണ്. തന്നിമിത്തം തെളിവായ അത്ഥങ്ങളോടുകൂടിയ വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു വാസ്തവധമ്മത്തെ പ്രവചിക്കുന്നവരായ മഹാന്മാരുടെ സമൂഹത്തിനാണ് സഭയെന്നു പറയുന്നതായാൽ അനുചിതമായി വരുന്നതല്ലല്ലൊ. 'സഹഭാന്തി ഇതി സഭാ' അതായത് 'ഒരുമിച്ചു ശോഭിക്കുന്നു' എന്നാണല്ലൊ 'സഭ' എന്ന വാക്കിന്റെ അത്ഥം. ദുജ്ജനങ്ങളുടെ സമുദായത്തിനും സഭാ എന്നുതന്നെയാണ് പറയുന്നത്. പക്ഷേ സജ്ജനസഭയിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ഗുണം ദുജ്ജനസഭയിൽനിന്നു കിട്ടുകയില്ല. 'നിമ്മലനദീജലംസാഗരം തന്നിൽചേന്നാലൊക്കവേപുളിച്ചുപോം' എന്നപോലെ ദുജ്ജനസഭാപ്രവേശനംകൊണ്ടു സജ്ജനങ്ങൾ മലിനപ്പെടുവാനിടവന്നേക്കാം. സജ്ജനങ്ങളുടേയും ദുജ്ജനങ്ങളുടേയും മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരങ്ങൾക്കും മറ്റും ഭേദ്യന്തരമുണ്ടാകയാൽ ഒരുമിച്ചു ശോഭിക്കുക എന്ന ഗുണം വാസ്തവത്തിൽ സജ്ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ അല്ലാതെ നിസ്സാരബുദ്ധികൾ തമ്മിൽ ഉണ്ടാകുവാൻ തരമില്ല. നിർദ്ദയത്വം, അകാരണകലഹം, ധനത്തിലും പരസ്ത്രീകളിലും കാംക്ഷ, സജ്ജനങ്ങളിലും മിത്രങ്ങളിലും, സ്വജനങ്ങളിലും ഈഷ്യ ഇത്യാദികളായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ദുഷ്ടന്മാക്കു സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളവയാകയാൽ അവർ തമ്മിൽ യോജിപ്പാനിടയുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അവരുടെ ചേച്ചു ശോഭാവഹവുമായിരിക്കുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ ദുഷ്ടന്മാർ തമ്മിൽ യോജിക്കുവാനവകാശമുണ്ടാകുന്നതെങ്ങിനെ?

'ഐകമത്യം മഹാബലം'. ഇതാണ് ഒരു സഭയുടെ ശക്തിക്കും നിലനില്പിനും അത്യന്തം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഏകമതിത്വം, ഏകമതത്വം എന്നിങ്ങിനെ 'ഐകമത്യത്തെ' വിഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകകൊണ്ട്, ഏകമതികളായും ഏകമതസ്ഥന്മാരായുമിരിക്കുക എന്നത്ഥമാണ് 'ഐകമത്യം' എന്ന പദത്തിനുണ്ടാകുന്നത്. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന് ഏകരൂപതയില്ലാതെ വന്നാൽ യാതൊരു സഭയും നിലനില്ക്കുന്നതുമല്ല. ഒരു സഭയിൽ ഉള്ളവരെല്ലാം അല്പബുദ്ധികളായിരുന്നാൽ കൂടിയും അവർ എല്ലാവരും കൂടി ഒരുമിച്ചു ചേരുവാൻ സംഗതിയാകുമ്പോൾ അവരുടെ അല്പബുദ്ധിയുടെ ഐക്യത നിമിത്തം അനിതരസാധാരണമായ ഒരു ശക്തിയുണ്ടാകുന്നതുമാണ്. ഒരു ചുള്ളിവെറുക് ആക്കും അനായാസേന ഒടിക്കാമെങ്കിലും, ആ തരം ചുള്ളികൾ പത്തോ ഇരുപതോ ഒന്നിച്ചു കെട്ടിയ ഒരു കെട്ടു ഒരുവൻ എത്ര ശക്തനായിരുന്നാലും അവനാൽ ഒടിക്കപ്പെടുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നുള്ളത് ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തവും അനേകപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രയാസമില്ലാത്തതുമാണല്ലോ.

സാധുക്കളുടെ ഗുണമായ ഐക്യമത്യസൌഹാർദ്ദം പരിശുദ്ധമനസ്സുള്ളവർ തമ്മിൽ അല്ലാതെ കാമക്രോധാദികളുടെ ആവാസമാകുന്ന മനസ്സോടുകൂടിയവരിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാത്തതാകയാൽ ആ ദോഷങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കേണ്ടത് വളരെ ആവശ്യമാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനും മനുഷ്യരുടെ ശ്രേയസ്സിനേയും സുഖജീവിതത്തേയും മലിനപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കെ, ഇവയെല്ലാം ഒരുവനിൽ ചേന്നാലുണ്ടോ അവർ നേരെയാകുന്നു? ദുജ്ജനങ്ങളുടെ അവസ്ഥ ഇതല്ലേ. പിന്നെയുണ്ടോ അവരുടെ സമ്പർക്കം വല്ല ഗുണവും കൊടുക്കുന്നു? അവരവക്കുള്ള വിദ്യയെ അന്യക്ക്

ഉപയോഗപ്പെടുവാനാകുന്നതെന്നു കരുതുന്ന സ്വാത്മതല്പരന്മാരുടെ യോഗം ഒരു സഭയായിത്തീരുന്നതല്ലെന്നും, ഒരു സഭയുടെ ശ്രേഷ്ഠന്മാർ അതിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നും, ആവക യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും സംശയരഹിതമായ സംഗതിയാണ്.

സജ്ജനസമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവർ ചേർന്നാൽ വല്ല ഗുണവും കിട്ടുമോയെന്നാണ് സംശയിക്കുന്നതെങ്കിൽ "കാചഃ കാഞ്ചനസംസർഗ്ഗാൽ ധത്തേ മാരകതീം ദ്യുതിം തഥാ സത്സന്നിധാനേന മൂർഖോ യാതി പ്രവീണതാം" —എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു സജ്ജനസഹവാസത്താൽ മൂർഖനും നിപുണതയെ പ്രാപിക്കുന്നതാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. പക്ഷേ ചിരകാലസഹവാസത്താലേ അതു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ബുദ്ധിമാന്മാരുടെ ജീവകാലം കാവ്യശാസ്ത്രാദിവിനോദങ്ങളാലാണല്ലോ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത്. പാമരന്മാർ നായാട്ട്, ചൂതുകളി, സ്ത്രീസേവ, മദ്യപാനം, കലഹം, ഉറക്കം എന്നിത്യാദികളാലും അവരുടെ ജീവിതത്തെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവരുടെ സഹവാസം യാതൊരുത്തർക്കും ഗുണപ്രദമായി വരികയില്ല.

ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു അവരവരുടെ മതാചാരങ്ങൾക്കു പിഴപറ്റാതെ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യേണമെന്നുള്ളതാണല്ലോ മനുഷ്യരുടെ മുറ. ഇതിന്നു അനുസരണമായിട്ടുള്ളതു ശ്രുതീതിഹാസപുരാണങ്ങളുമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം പഠിക്കുകയെന്നത് എല്ലാവർക്കും അനുസാധ്യമല്ലാതിരിക്കെ, സജ്ജനസഭയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനാൽ ധർമ്മാധർമ്മവിവേചനജ്ഞാനം അനായാസേന ചിരാലെങ്കിലും സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യരുടെ മനസ്സു ചെല്ലേണ്ടതു അത്യന്താവശ്യമാണ്. പരിഷ്കാരിയാണെന്നറിയിക്കാനോ കീർത്തിക്കോ മാത്രം ആയി സഭയിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ പോരാ. ജ്ഞാനസമ്പാദ്യത്തിന്നുദ്യോഗിപ്പാനിട്ടു നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു മനഃപൂർവ്വമായി കരുതിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഒരു സഭയിൽ പ്രവേശിച്ചാലേ ഗുണമുള്ളൂ. സജ്ജനസഭയിൽനിന്നല്ലാതെ ആ ലാഭം കിട്ടുന്നതുമല്ല.

പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്കു ഇതരങ്ങളിൽ പുരുഷാർത്ഥങ്ങളുണ്ടായിട്ടുള്ളതു സഭ നിമിത്തമാകുന്നു പുരാണങ്ങൾ മൂലം നാമിന്നറിയുന്നുണ്ടല്ലോ. മനുഷ്യർ പലവിധ പ്രാരബ്ധകർമ്മങ്ങളിൽ നിമഗ്നന്മാരായിരിക്കുന്നതിനാലും, വിദ്വാന്മാരായ മഹാന്മാർ അങ്ങുമിങ്ങുമായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ അധിവസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അവരുടെ മനസ്സിൽ ഓരോ കാലങ്ങളിൽ നാനാപ്രകാരേണ അങ്കുരിക്കുന്ന പല വിശേഷസംഗതികളെ ഒരു സമുദായം കൂടുന്നതിൽ വെച്ചല്ലാതെ നമുക്ക് എളുപ്പത്തിൽ അറിവാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. അറിവുള്ളവർക്കുകൂടി പണ്ഡിതസഭാപ്രവേശനത്താലാണ് അവരുടെ ഓർമ്മയിൽ ഇരിക്കുന്ന സാംഗത്യാസാംഗത്യങ്ങളുടെ ഗുണാഗുണവിവേചനത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും മാറ്റും സംഗതിവരുന്നത്. മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു പ്രായേണ ഭ്രമവും പ്രമാദവും സഹജങ്ങളായിരിക്കെ, മനുഷ്യർക്ക് എത്രതന്നെ പഠിപ്പുണ്ടായിരുന്നാലും തെറ്റായ ധാരണകളുണ്ടാകുന്നതു സാധാരണമാണല്ലോ. അതും സജ്ജനസഭാപ്രവേശനത്താൽ നീങ്ങുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്കും സജ്ജനങ്ങളായ വിദ്വാന്മാരുടെ സഭ അവശ്യം ആവശ്യവും അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു സർവ്വഗുണപ്രദവുമാണെന്ന് എവരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കു

ന്നതാണ്. ആ ഗുണങ്ങളാം നാടുവാസികളുടെ സൌഭാഗ്യത്താൽ ഇപ്പോൾ പരിപൂർണ്ണദശയിൽ ഇരിക്കുന്ന 'സാഹിത്യസമാജപ്രജ' കളായവർക്ക് അചിരാൽ തന്നെ വൻ സംഗതി വരുത്തേണമെന്നാഗ്രഹിച്ചും, ആ സമാജത്തിനും അതിന്റെ രക്ഷാകർത്താക്കന്മാർക്കും സർവ്വശക്തിയും നൽകുന്നതിനു സർവ്വശക്തിയെ പ്രാർത്ഥിച്ചും തൽക്കാലം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

വള്ളോർകവിത

കൂട്ടിലെ കിളി.

(കെ. പി. കറുപ്പൻ.)

വെളിയിൽത്തലകാട്ടിടാതെപീഡ-
കിളിതാനൃതമുരത്തിടാതെനിത്യം
കളിവിട്ടിഹകൂടുതോറുമയ്യോ
കിളിയുഴന്നുമറുകണിടുന്നു. 1

അതികോമളമുളികളുമോമ-
നതിമാലറിവതസ്സമസ്ഥിതിയും
ശ്രുതിയെഴുമാക്കിളികിടാങ്ങളിന്നീ
ച്ചതിയിൽപെട്ടുവലഞ്ഞിടുന്നവല്ലോ. 2

ചിലപിഞ്ചുകിടാങ്ങൾതന്നെയോടാ-
ണ്ണിലപിടിക്കുന്നപുറത്തയക്കവാനായ്
പലലോകർവിടാതെകൂട്ടിലിട്ടി-
വിലയേറുംജാതിപാഴിലാക്കിടുന്നു. 3

ഫലവൃദ്ധിയെഴുംവസന്തകാലം
പുലരുന്നു;ഫലമില്ലിവറ്റതൊന്നും
ജലപാനവുമല്പമായ്ഗതിയാം
ചിലതേകുന്നതുമുണ്ടിവറ്റശില്പാൻ. 4

കിളിജാതികളുംതരത്തിലോരോ
കളിയാടുന്നയഥേഷ്ടമെന്നിതോ
ഗളിതശ്രുതിയോടായതൊക്കെനോക്കി
തെളിവില്ലാതിവർദീനമാർന്നിടുന്നു. 5

വിവശതപെരുത്തകൂട്ടിലിപ്പോ-
ളിവരെന്തോപറയുന്നതൊന്നുകേൾക്കാം
അവതങ്ങടെദുഃസ്ഥിതിയുമോതി-
ട്ടവശപ്പെട്ടിതുപോലെ ചാകയല്ലീ? 6

"സമസൃഷ്ടികളിൽപ്രിയംകലർക്കും
സുമഹാത്മാവെയനുസ്മരിച്ചുപോരാ
സമവർത്തികളോജനങ്ങളെല്ലാം
മമതാശാലികളാകയോമഹാന്മാർ" 7

"മഹനീയതതെല്ലുമില്ല;ഞങ്ങൾ
ക്കിഹലോകംനരകപ്രമാണമാണോ;
സഹസാലർത്ഥമിതു കാരാ-
ഗൃഹവാസത്തിനയോഗ്യതവിച്ചു". 8

പതഗങ്ങളിവണ്ണമോതിടുമ്പോൾ
പതറുന്നു,മതിമാലിലാണ്ടിടുന്നു;
ഇതുനിർല്ലജ്ജക്രൂരകൃത്യർപോലും
ഹതദൈവത്തിനധീനരാണപോലെ 9

മലയാളക്ഷിതിയുള്ളഹിന്ദു
തലയാളിപ്രവരർക്കുപാർപ്പഭാര
പുലയാളൊരുജാതിയെന്നുകൊണ്ടോ
വിലയാളെന്നപോലിരുന്നിടുന്നു!!! 10

അതികാഠിന്യമെഴുന്നൊരിന്നില-
ച്ചുതിചേതം,പുലയാനപായത്തിൽനിന്നും
മതിമങ്ങുമുതാംശഗസ്സുചൊന്നു-
ന്നതിമാത്രമെഴുംത്തലോകമെന്തോ? 11

ഇനശ്ശിവഹിസ്സയാൽകൃതി-
യിന്നുമല്ലാതിങ്ങളിൽനിന്നകളുള്ള
ഘനകാമളനായിടും യശോദാ-
തനയൻ തന്നെ പതാകമൈനാകം. 12

ശരിയാണതിനന്വയകതി, ഉദ്ഭി-
പരിരക്ഷാപരനായ പന്മനാഭൻ
അരിനെല്ലിവസ്സധിയായിരിപ്പാൻ
പരിതോഷാൽ പുലയൻ സപത്രപനാകാം. 13

ചിലനാൾ മഴ, മറ്റൊരിക്കൽ വേലും
ചിലനാൾ വെയിൽ, ചിലപ്പൊഴുതാറ്റും
നിലനിന്നിവയൊക്കെയും സഹിക്കും
പുലയന്മാർ ശിവരാമ! യോഗിമാരോ? 14

പുലയങ്കതിരാൽ മുതൽക്കു മീനെ
പലരിപ്പുകളെല്ലുമുള്ളിയോടെ
തലമൊട്ടയടിച്ചുവാഴുമോമൽ-
പുലയൻ നല്ലൊരു രാജയോഗിയാണോ? 15

ദിവസാദിമുതൽക്കു [illegible] നന്തി-
നാവസാനംവരെ നല്ലവേല ചെയ്യും.
അവസാദനമാനൃധീരധീരൻ
വ്യവസായത്തിനൊരുന്നതിയാണോ? 16

അഹിതം പറയാതെ ഒന്നു! ശാന്ത്യാ
സഹിതം ജോലികൾ ചെയ്തിടുന്നമൂലം
മഹിതൻ പുലയൻ പുകഴ്ന്നൊരിന്ത്യാ-
മഹിതൻ മ[illegible]ഗ്യപ്രമമെന്നോ? 17

അതുലോത്തമരാം കൃഷീവലന്മാ-
രുളകർ ചെപ്പുവരാണവള്ളുവന്മാർ;
അതുകൊണ്ടിവരാരിതമ്യമോലും
പുതുമോഹൊളിമാന്യരായതല്ലേ? 18

മണിമണ്ണുളകാന്തി ചിന്തിടുന്നോ-
രണിശാലിനിലയങ്ങളിൽ പരന്തി
പണിചെയ്യുവനികൾ, ഞാറുപൂമ്പ
ട്ടണിയിക്കെപ്പുലയൻ ജഗൽപിതാവോ? 19

വിളവെത്തിയനാൾക്കതിർ കലപ്പ-
ട്ടിളയാകന്നിളമാൻമിഴിക്കമാത്തി
ഉളകാപ്പുകളുറവുള്ളവിലെങ്ങോ
വിളയാടുന്നിവർ ള്ളമണാളമെന്നോ? 20

മധുരവെരിമാറൽകടാക്ഷവീക്ഷാ-
മധുപന്മാർ മധുപാനലോലുപന്മാർ
അധുനാപി മനോജ്ഞരായ് ധരിത്രീ-
വിധുരാവസഥകൾ നീക്കിനിന്നിടുന്നോ? 21

സമയത്തിനതീവ, വേല, നിത്യം
പ്രമദാമൌലികളൊത്തു സഞ്ചരിപ്പും
ക്രമമിവകയാൽ വിലാസിവാഴും
സുമനോന്മാരെയധഃകരിക്കുവോരോ? 22

അവരല്ലിവർ കേരളത്തെയെല്ലാ-
മവനം ചെയ്യുതിനന്നുമ്പകൾക്കിൽ
ഇവർ പച്ചധരണർമമകളാണോ
സ്വവശാൽത പഴിയനന്നിന്നിടുന്നു. 23

പലതിങ്ങിനെ ചിന്ത ചെയ്തിടുമ്പോൾ
പുലയന്മാർ പുതുപുണ്യമുള്ളവരും
ചിരനാളുകൾ ചെയ്തിടേണ്ടതല്ലേ
അലിവാന്മാർക്കനൊന്ദ്രമാനസന്മാർ. 24

അതിമൃത്യുവുള്ളപൂരിപ്പു
വൃതിതന്നരികെവെള്ളിവർക്കശേഷം
മതിയൊളിഞ്ഞൊളിയിങ്കൽനിന്നീ
ക്ഷിതിയിങ്കൽ പ്രസരിച്ചിടുന്നപോലെ. 25

അടവിൽ സതതം കേടകകൊണ്ടു-
ണ്ടുടകാന്തി പ്രസരം കൊണ്ടിടുന്നു.
സ്സുടശോഭകലർന്നകെമതിപ്പാ-
ത്തടവീരാഗമതിങ്കലെന്നപോലെ. 26

വ്യവസായവിശേഷമാണെപ്പത്താ-
ലിവരെന്നാലുമതീവ ദുർജ്ജനങ്ങൾ
അവധിതന്നെ ചെയ്തിടുന്നകഷ്ടം
നവപിതൃത്തെ ഭുജഗമെന്നപോലെ. 27

ഉടൽവാടിവിയർത്തു വേലചെയ്തു-
ന്നിടരിപ്പാപ്പുലയപ്രമാണിവർക്കും
ഉടനാമലമാസപദിപ്പുവാനാ-
യുടമകന്മാരെയുമെന്നുവന്നിടുന്നു. 28

പുതുവേലകൾ ചെയ്തുവള്ളിവനാ
തണ്ണേച്ഛാറിന്നതന്നുമിന്നുവർക്കും
തെമാതിരിനല്ലവർ പാടങ്ങളും
പുതുമാരാലങ്ങൾനല്ലവർ വിളവും. 29

പുലയനാരായിൽകതിർക്കലകൾ
ക്കൂട്ടത്തിൽപ്പുലയൻ വിരോധിയായി
കതിരാറിയവർസാക്ഷിയരോടാ
ചാരണംകൊണ്ടു ചവിട്ടിനീക്കുമെല്ലോ. 30

കതണോപരമാമകറ്റിയോട്ടി
ടത്തവള്ളിവസാധുസംഘമെത്തെ
അതള്ളംവിടപത്തിനുള്ളകൂലം
കതതിക്കോണ്ടാതവർമറിപ്പുമെന്നോ. 31

മലിനാശയർവച്ചതീണ്ടലോർത്തി
ട്ടിവിടില്ലാതിവരൈപകക്കയാണോ.?
തള്ളിനോൽക്കവതിനാനാല്പാരില്ലം
ചൊലിയും തീണ്ടക്കരയാണ്ടോട്ടപ്പുതാരോ?32

ചെറുമക്കളുമോട കഷ്ടിന്നുവരല്ലേ?
ചെറുതൊന്നോർക്കാൻകപിമ്പുവേണം
ചെറുതെന്നിതാസികാലാദ്യസ്വപ്നല്ലും
കുക്കമിന്നുഴയാതെ പത്തുപോകം. 33

അകളങ്കതയുള്ളവള്ളുവന്മാർ
അകമ്പാനമുടെവഴിന്നുസോദരന്മാർ
അകപാത്തിനിയോട്ടിടൊല്ലകാർണ്ണ്യം
അപകമനിക്കളുവാകിലാക്കാനാം 34

ജനജാതികളുണ്ടു വള്ളുവന്മാർ
അനാഥിന്നുകള്ളമാണമോരിരുകിൽ
കുമ്പരീകിവിട്ടുതന്നെ ജ്ഞാനമാം
കൗസുമാതൊടുനിർത്തണമുണ്ടോ? 35

ഒരിണചേർന്നു ചെയ്യില്ലപാരിൽ
തരികൊല്ലന്നിതുപോലെഴുവലോകം
ഹരേ! ശങ്കര! വള്ളുവന്റെനേരെ
പരിപാവനിത്തൊഴിൽകൊണ്ടുചെന്നിടുന്നു.

പുലിയും പുലിയോടിണക്കുമല്ലോ
പലിമനുഷ്യരുലിയോടുവേട്ടുകാണാം
കലിയിൽ മനുഷ്യരെ കൃത്യ-
തീയലിതനാരെജാതിമിന്നജാതി. 37

പുലവേലകാണച്ചില്ലിപ്രമാദം
പുലയനിതിപ്പോൾ വിധിച്ചകൂലം
കുലവിധിതന്നെ തിന്നുപോന-
ത്തലകമ്മാടെത്തുന്യതിനമോടെ. 38

വിമലാർപ്പുലയനരാജവീഥീ-
ഗമനംകൂടിമുടക്കിടുന്ന മർത്ത്യൻ
സ്വകസൃകളോടുചേർന്നിടാതെ
ഉമനാഗമമനോതുകെന്നിടട്ടെ.

സമണിത്തടവകിവള്ളുവനാ-
ക്കമാധികടയാക്കിടുന്നകേചിൽ
നരകണകരത്തരത്തിലുള്ളോർ
നരകത്തിൻനടുവിൽപതിച്ചിടട്ടെ. 40

നിനവെന്യമതാന്തരത്തിലെത്തി-
യിനമോരോന്നുകടന്നുപോകുവാനായ്
ഘനകാരണമൂറമോടിവള്ളും
വിനയംകെട്ടവർകെട്ടുപോയിടട്ടെ. 41

വലിയോർനിജവല്ലിയാളോടെല്ലാ
മലിവായിപ്പെരുമാറിടേണമല്ലോ.
പുലിയല്ലവർപ്പൃശ്യരല്ലടൽക്കൂർ-
പ്പ്പാലിമപ്പുത്തമെഴുംമനുഷ്യരല്ലേ? 42

കയണാപരമേ! വിളിക്കവേഗി
വരമെന്നാൽപരിപ്പുമർവള്ളുവന്മാർ
ആയതെ ചാറുമക്കളോടുവൈരം
കയതണൊപ്രിയമക്കളോടുതുല്യം. 43

"മസ"ണോധമുടിപ്പുവാൻസഹോദാ-
ത്മസനംകൊണ്ടവരെപ്പരിഷ്കരിക്കു;
ഇസമത്തമല്ലവള്ളുവന്മാ-
രസഹായസ്ഥിതിയാണതുമൊഴുല. 44

സദുപായനിലപ്പുപക്ഷിലോകം
മുദമാപാഗതിയകൃസിക്കമെങ്കിൽ
"മിത്രരാമധർമാണി"വള്ളുവന്മാ-
ക്കുതന്തംപെടുമൊണിയുംപാഠിക്കാം. 45

ഉദയനിതി! വള്ളുവാനാതത്തിൻ
മയനീയസഹജതിനകേരളത്തിൽ
വയമെന്നമനസ്സുവള്ളുകേറക്കാം;
സ്വയമില്ലാത വാവെമോതുകല്ലേ? 46

'മാടത്തിൽപ്പുലയരോടെതെണ്ണമവ്ചെല്ലി-
ക്കൂടത്തിൽക്കുളികൾമോകടന്നിടട്ടെ
പാടത്തിൽ പണികൾമുടക്കില്ല; വിദ്യാ-
വാടത്തിൻകതകു തുറന്നുതന്നുകൊട്ടു. 47

(തുടരും.)

—————

पिकसन्देशे

(प्रथमसर्गः)

तामुद्वीक्ष्य प्रथितधनिकामुत्तरेण क्रमेथाः
 कुंभाकारस्तनभरनमत्सुन्दरीभिः समग्रम् ।
रंभास्तम्भैर्मधुरसफलैर्भूषितागारजालं
 कुम्भीशस्यावसथमतुलं कुम्भकोणं प्रसिद्धम् ॥ ७३ ॥

मायूरं द्राग्गजपुरमथो पारसीकानटित्वा
 तीर्त्वा पुण्या मधुरसरितो वल्लभक्षेत्रदेशान् ।
गत्वा काञ्चीं वरदमहितां मञ्जुलां संचरेथाः
 क्षीरस्रोतस्सरितमथ सच्छंखिनीं चाभिगच्छेः ॥ ७४ ॥

काञ्चीं काञ्चीमुदधिवसनाया वराणां प्रदातु-
 स्थानं वेधस्सवनविदितां नेत्रपात्रीकुरुष्व ।
श्रीमद्रामावरजविहितप्रन्नफाकिप्रकृष्टां
 वेदान्तार्थप्रथितकविसंभूतिपुण्यां च पश्येः ॥ ७५ ॥

अद्धां पत्यौ चिरविरहिणीं वारुणीं संगते द्राक्
 कान्तोदारं करिपतिपुरं त्वत्सखीवासभूमिम् ।
देशं भाग्यं स्थिरपरिमलं वल्लभास्पर्शरम्यं
 दिव्यं भास्वत्कटकरुचिरं सौम्यजाने श्रयेथाः ॥ ७६ ॥

इति
कोडुंगल्लूर् . राजकीयकन्यकापाठशालासंस्कृतपण्डितेन
र. रंगाचार्येण विरचिते पिकसन्देशे प्रथमसर्गः
॥ समाप्तः ॥

द्वितीयसर्गः ।

यत्रोत्तुङ्गा मरतकमयी राजते सौधराजिः
  घण्टानादैर्मुखरितमुखाः राजवीथीप्रतोल्यः ।
अक्लिष्टक्षीरा हरितकपिशा यत्र गोवष्कयिण्यो
  बालालापामधुरवचना यत्र केलीशुकाश्च ॥ १ ॥

यत्र स्त्रीणां सहजनयनान्येव भूषाविशेषो
  व्याजायन्ते कुवलयदलान्यङ्गनानां मुखेषु ।
वाणी वीणासरसमधुरा गीतिमार्गं तु तन्त्री-
  स्वाना हारा हृदयनिहिताः केवलं भारभूताः ॥ २ ॥

चक्षूरागः परभृतकुले नान्यकान्ताजनौघे
  जाड्यं यस्मिन्नुपवनतटीचन्दने नो नरौघे ।
धूमेष्वग्नेः किल मलिनता नो चरित्रे जनानां
  यस्मिन् भोगा भुजगनिवहे पक्षपातः खगेषु ॥ ३ ॥

यस्मिन् रात्रौ मरतकशिलानिर्मिते नित्यभास्वत्-
  सौधैः कृत्स्ने तमसि विहते यद्दिवाभूयते द्राक् ।
कामाक्रान्तैरविघटितसंयोगरम्यै रथाङ्गै-
  र्दीपा नित्यं सुरतविहिता नैव मोघीक्रियन्ते ॥ ४ ॥

यस्मिन् दृष्ट्वा कुसुमधनुषं फालनेत्राग्निदग्धं
  संशोचन्त्या निटिलनयनं प्रार्थयन्त्याः प्रसादम् ।
रत्या दीर्घाः कृपणकरुणा विप्रलापा इवालं
  श्रोश्रूयन्ते मधुरनिनदा हंसकोलाहलानाम् ॥ ५ ॥

नक्तं लोलैः पवनलुलितैरुल्लसद्भिर्दुकूलैः
  दूरोत्क्षिप्तध्वजनिजभुजान्युच्चहर्म्यस्थलानि ।
दीर्घाक्षीणां वदनकमलैर्लज्जितस्यामृतांशो-
  रन्तस्तापादुपशमयितुं प्रोद्यतानीव भान्ति ॥ ६ ॥

(क्रमशः) को. र. रंगाचार्यः ॥

പണമടച്ചവരുടെ പേരുവിവരം

(1088 കർക്കടകം ലക്കത്തിന്റെ തുടർച്ച)

ബ്രഹ്മശ്രീ.	അവർകൾ ക. ണ.
,, ചെറുതുമനയ്ക്കൽ ഇട്ടിരവിനമ്പൂരി ,,	2—8
,, ആലത്തൂർ അനുജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,	2—8
,, മേലേടത്ത് നാരായണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ,,	2—8
,, നടുവത്ത് മഹൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, കന്നനൂർ പടിഞ്ഞാറേടത്തു മഹൻ നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ,,	2—8
,, വിദ്വാൻ കടലായിമനയ്ക്കൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,	2—8
,, കപ്ലിങ്ങാട്ട്മനയ്ക്കൽ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, പുത്തനാ പരമേശ്വരൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, കാവല്ലൂർ കൃഷ്ണൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, മണ്ണൂരിമനയ്ക്കൽ മഹൻ ഇട്ട്യർ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,	2—8
,, കാഞ്ഞിരുത്തമനയ്ക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,	2—8
,, എ. നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ,,	2—8
,, തെപ്പലാശ്ശേരി നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,	2—8
,, പാലയനാട്ട് മനയ്ക്കൽ കൃഷ്ണൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, കാടമ്പറമനയ്ക്കൽ അച്ചൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, പൂമുള്ളി വലിയ നമ്പൂരിപ്പാട് ,,	2—8
,, പാഴൂർ പടുതോൾ നാരായണൻ നമ്പൂരി ,,	2—8

ബ്രഹ്മശ്രീ	അവർകൾ ക. ണ.
,, ക്രോധമംഗലത്തു വാസുദേവൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, എം. ദിവാകരൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, യം. ജി. വാസുദേവൻനമ്പൂരി ,,	2—8
,, മുണ്ടനാട്ട് ശങ്കരനാരായണൻ നമ്പൂരി ,,	2—8
,, ടി. ജി. നാഗേശർമ്മ ,,	1—4
,, എം. എ. ഉണ്ണുശർമ്മ ,,	1—4
,, എം. മാധവൻ നമ്പൂരി ,,	1—4
,, പടിഞ്ഞ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,	1—4
മ. ര. രാ. എം. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ ,,	2—8
,, കെ. എസ്. രാമമേനോൻ ,,	1—14
,, ചിറളയത്ത് വലിയ രാജാ ,,	2—8
,, എസ്. കെ. നാരായണപിള്ള ,,	2—8
,, കൊച്ചി ദിവാൻപേഷ്കാർ ,,	2—7
,, മലയാളം ലൈബ്രറി സിക്രട്ടറി ,,	2—8
,, ആർ അനന്തകൃഷ്ണയ്യർ ,,	1—8
,, പി. ഗംഗാധരൻപിള്ള ,,	1—4
,, കവളപ്പാറ കൊട്ടാരത്തിൽ മൂപ്പിൽനായര് ,,	2—8
,, കണ്ണമ്പ്രരാമനുണ്ണിവലിയനായര് ,,	2—8
,, യു. കേളുമേനോൻ ,,	1—8
,, എ. വി. ജോസഫ് ,,	2—8
,, എം. കെ. ഉണ്ണിപ്പിള്ള ,,	1—8
ടി ,,	1—2
,, എ. നാരായണമേനോൻ ,,	2—8
,, കെ. ശങ്കരനാരായ ശർമ്മ ,,	2—8

മ. രാ. രാ.	അവർകൾ
	ക. ണ.
,, ജി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ.	,, 2—8
,, ഡാക്ടർ ഇ. രാമവാരിയർ	,, 2—8
,, കെ. സി. വീരരായൻ രാജാ	,, 1—8
,, കടത്തനാട്ട് വലിയതമ്പുരാൻ	,, 2—8
,, വത്തിപ്പുഴരാജ	,, 2—8
,, പഞ്ചായത്തിൽ നാരായണൻ പിള്ള	,, 1—4
,, കെ. എൻ. രാമൻപിള്ള	,, 1—4
,, സി. ജി. കൃഷ്ണപിള്ള	,, 3—8
,, എ. കെ. ഗോപാലമേനോൻ	,, 1—4
,, എൻ. കെ. രാമുണ്ണി	,, 2—8
,, സി. ജി. വാസുദേവപ്പൈ	,, 2—8
,, എൻ. രാമൻപിള്ള	,, 1—4
,, പി. എസ്സ്. രാമൻപിള്ള	,, 1—4
,, ഇ. എൻ. കേശവപിള്ള	,, 2—8
,, സി. എസ്സ്. ഉണ്ണികൃഷ്ണമേനോൻ	,, 1—4
,, എൻ. നാരായണൻപിള്ള	,, 1—0
,, എം. എസ്സ്. രാമമേനോൻ	,, 1—8
,, അനന്തകൃഷ്ണയ്യർ	,, 2—8
,, പോത്താഞ്ചേരി നാരായണൻനമ്പ്യാർ	,, 1—4
,, K. K. Jeseph	,, 2—8
,, ജി. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള	,, 1—6
,, എൻ കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്	,, 1—4
,, സി. ആർ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള	,, 2—8
H. H. Rama Varma Reading Room വല്ലുകി	,, 2 8
മ. രാ. രാ. എസ്. വെങ്കിടേശ്വരയ്യർ	2 8
,, എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യര്	,, 2 8
,, എ. കൃഷ്ണമേനോൻ	,, 2 8
,, കെ. രാമകൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്	,, 2 8
,, കെ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള	,, 1—4
,, ടി. സി. ശങ്കരനാരായണയ്യർ	,, 1—10

മ. രാ. രാ.	അവർകൾ
	ക. ണ.
,, കെ. പപ്പുണ്ണിപിള്ള	,, 2—8
,, ആറാട്ടുകടവിൽ കൃഷ്ണൻ	,, 0—10
,, സി. ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ള	,, 2—8
,, കെ. കെ. മേനോൻ	,, 2—8
,, ടി. എം. കത്തിരാമൻനായര്	,, 2—8
,, കെ. എസ്. ഗോപാലകൃഷ്ണയ്യർ	,, 1—4
,, കെ. പി. മേനോൻ	,, 2—8
,, എസ്. മാധവൻപിള്ള	,, 2—8
,, കെ. ജെ. വർഗ്ഗീസ്	,, 2—8
,, എം. പരമേശ്വരൻപിള്ള	,, 1—4
,, വി. ശങ്കുപിള്ള	,, 1—6
പി. ഗോവിന്ദമേനോൻ	,, 1—0
,, എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യര	,, 1—4
,, കെ. പി. ശങ്കരപിള്ള	,, 2—8
,, ഓന്യൂമെസ്സ് വായനശാല സിക്രട്ടരി	,, 2—8
,, എം. ജെ. അബ്രഹാം	,, 1—4
,, ചമ്പക്കുളം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള	,, 0—6
,, ടി. കെ. നാരായണപിള്ള	,, 2—8
,, സി. പീറർ	,, 1—4
,, എസ്സ്. ഗോവിന്ദവിദ്യാർത്ഥി	,, 2—0
,, സി. അച്യുതമേനോൻ കണ്ണൂർ	,, 2—0
,, കെ. സി. ഉമ്മർ	,, 1—6
,, J ohnUooken	,, 2—8
,, ടി. കെ. ദാമോദരമേനോൻ	,, 2—8
,, എ. കെ അയ്യർ	,, 2—8
,, കെ കുമാരവൈദ്യൻ	,, 2—8
,, Miss Emmy Allen	,, 1—6
,, വി. എൻ. പരമേശ്വരൻപിള്ള	,, 1—4
,, എൻ. ആർ. നാരായണപിള്ള	,, 2—8
,, കെ. എം. നാരായണൻ	,, 1—4
,, വി. കെ. മാധവകുറുപ്പ്	,, 1—4
,, Hd. master H. G. E. School കോട്ടൂർ	,, 2—8

ക. രാ. രാ.		അവർകൾ ക. ണ.
,, Hd. master H. G. E. School. ശുചീന്ദ്രം	,,	2—8
ടി പറവൂർ		2—8
ടി ചാത്തന്നൂർ		ടി
ടി മയ്യനാട്		ടി
ടി കരുനാഗപ്പിള്ളി		ടി
ടി കായംകുളം		ടി
ടി വെമ്പനാട്		ടി
ടി ഇരണിയൽ		ടി
ടി തിരുവട്ടാർ		ടി
ടി കല്ക്കുളം		ടി
,, എ. വി. വെങ്കിട രാമയ്യർ	,,	2—8
,, M. J. Lazar	,,	2—8
,, സി. പരമേശ്വരമേനോൻ	,,	2—8
,, പി. അച്യുതമേനോൻ (പുല്ലയിൽമഠം)	,,	1—4

ക. രാ. രാ.		അവർകൾ ക. ണ.
,, C. A. Vargese	,,	1—4
,, Piocurator St. josepeh College Teppakulam	,,	2—8
,, എ. ഗോവിന്ദൻ	,,	2—8
,, പി. ആർ. ഗോവിന്ദവാരിയർ	,,	1—0
,, ജി. രാമൻപിള്ള	,,	1—0
,, കെ. ആർ. കൃഷ്ണകമ്മൾ	,,	1—0
,, വി. കുഞ്ഞിരാമൻ	,,	2—8
,, പി. നാരായണപിള്ള	,,	1—4
,, ടി. വി. വർഗ്ഗീസ്	,,	10ണ. 8പൈ.
,, കെ. ജി. കൊച്ചുണ്ണിനായര	,,	1—4
,, എൻ. അയ്യപ്പകാപ്പ്	,,	1—4
,, Hd. Master St. Aloysius Thiruv-alla	,,	0—10
,, കെ. എസ്സ്. നാരായണപിള്ള	,,	1—4
,, എൻ. ജി. ഉണ്ണിത്താൻ	,,	1—4

പേരിനോ സംഖ്യക്കോ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ ഉടനെ അറിവുതരേണ്ടതാണ്.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി